JO NESBØ

CRIME

Leopardul

AL OPTULEA
VOLUM
DIN SERIA
HARRY HOLE

Un thriller excelent!
Cufundați-vă în el și
bucurați-vă de călătorie.

THE GUARDIAN

FICTION CONNECTION

TREI

JO NESBØ

LEOPARDUL

— Seria HARRY HOLE #8 —

Original: *Panserhjerte* (2009)

Traducere din limba engleză:
LIVIU SZÖKE

virtual-project.eu

3
TREI

— 2022 —

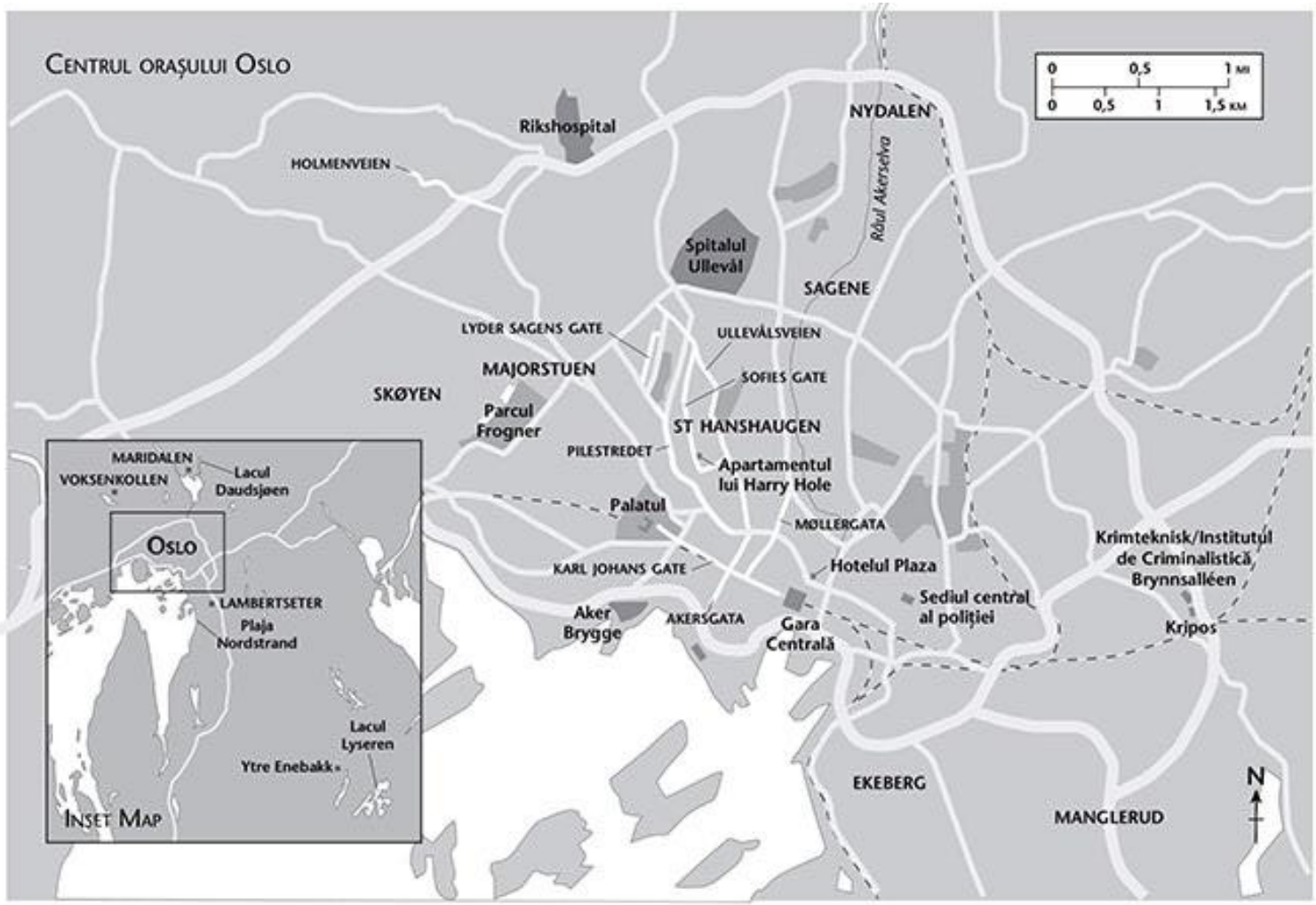
CENTRUL ORAȘULUI OSLO
0 0,5 1 mi
0 0,5 1 1,5 km
Rikshospital
NYDALEN
HOLMENVEIEN
Rădul Akerselva
Spitalul Ullevål
SAGENE
LYDER SAGENS GATE
ULLEVÅLSVEIEN
MAJORSTUEN
SOFIES GATE
SKØYEN
Parcul Frogner
ST HANSHAUGEN
PILESTREDET
Apartamentul lui Harry Hole
MARIDALEN
VOKSENKOLLEN
Lacul Daudsjøen
Palatul
MØLLERGATA
OSLO
KARL JOHANS GATE
Hotelul Plaza
Krimteknisk/Institutul de Criminalistică Brynsalléen
LAMBERTSETER
Plaja Nordstrand
Aker Brygge
AKERSGATA
Gara Centrală
Sediul central al poliției
Kripos
Lacul Lyseren
Ytre Enebakk
INSET MAP
EKEBERG
MANGLERUD
N

Partea întâi

1. Înecul

Ea se trezi. Clipi în întunericul ca de smoală. Căscă, apoi trase aer pe nas. Clipi din nou. Simţi cum o lacrimă îi alunecă pe faţă, apoi cum aceasta dizolvă sarea celorlalte lacrimi. Dar saliva nu-i mai ajungea în gât; gura îi era uscată şi aspră. Obrajii îi erau împinşi în afară de presiunea din interior. Corpul străin din gura ei îi dădea impresia că o să-i explodeze capul. Însă ce era? Ce era? Primul lucru la care se gândi când se trezi fu că vrea să se întoarcă. Înapoi în adâncimile întunecoase şi calde care o învăluiseră până atunci. Efectele injecţiei pe care i-o administrase el încă nu trecuseră, însă ea ştia foarte bine că avea să urmeze şi durerea, căci o simţea crescând în pulsul ei încet şi amorţit, în zvâcnirea spasmodică a sângelui în propriul creier. El unde era? Stătea cumva chiar în spatele ei? Îşi ţinu răsuflarea, ascultând. Nu auzi nimic, dar simţi totuşi o prezenţă. Ca şi cum acolo ar fi fost un leopard. Cineva îi spusese că leoparzii făceau atât de puţin zgomot încât se puteau furişa neauziţi până lângă prăzile lor, în întuneric. Că îşi puteau potrivi răsuflarea ca să capete acelaşi ritm cu a ta. Că îşi puteau ţine răsuflarea când ţi-o ţineai tu. Dar ea era sigură că îi poate simţi căldura corpului. Ce mai aştepta? Expiră din nou. Iar în clipa aceea fu sigură că simţise o răsuflare în ceafă. Se răsuci brusc, lovi cu mâna, dar nu întâlni decât aer. Se ghemui, încercând să se facă mică, să se ascundă, în zadar.

Cât timp rămăsese inconştientă?

Medicamentul îşi pierdea efectul. Senzaţia dură doar o fracţiune de secundă. Suficient cât să-i ofere senzaţia de anticipare, promisiunea. Promisiunea a ceea ce urma să vină.

✯

Obiectul străin care fusese aşezat pe masa din faţa ei era de mărimea unei bile de biliard, dintr-un metal lucios, pe care erau săpate mici găuri, numere şi simboluri. Dintr-o gaură se iţea un fir roşu ce

avea o buclă în capăt, care o dusese imediat cu gândul la bradul de Crăciun ce trebuia împodobit în casa părinţilor ei pe 23 decembrie, adică peste şapte zile. Cu globuri sclipitoare, zâne de Crăciun, inimioare, lumânări şi steaguri norvegiene. Peste opt zile, urmau să cânte tradiţionalul colind de Crăciun, iar ea avea să vadă ochii scânteietori ai nepoţilor şi nepoatelor sale atunci când îşi vor desface cadourile. Toate lucrurile pe care ar fi trebuit să le facă altfel. Toate zilele de care ar fi trebuit să profite la maximum, evitând evadările din cotidian, pe care ar fi trebuit să le umple cu fericire, viaţă şi iubire. Locurile prin care trecuse fără să le vadă, cele pe care plănuise să le viziteze. Bărbaţii pe care-i cunoscuse, bărbatul pe care încă nu îl cunoscuse. Fetusul de care se debarasase la şaptesprezece ani, copiii pe care încă nu îi avusese. Zilele pe care le irosise pentru cele pe care crezuse că le mai are.

Apoi încetă să se mai gândească la orice altceva în afară de cuţitul care fusese etalat pentru ea. Şi la glasul blând care îi spusese să-şi bage acea bilă în gură. Iar ea se supusese, normal. Cu inima bubuindu-i în piept, deschisese gura cât putuse de mult şi împinsese înăuntru bila aceea cu firul atârnat afară. Metalul avea un gust amar şi sărat, precum lacrimile. Apoi capul îi fusese dat cu forţa pe spate, iar oţelul îi arsese pielea când tăişul cuţitului îi fusese lipit de gât. Tavanul şi încăperea erau iluminate de un lampadar comun sprijinit de perete, într-un colţ. Beton gol, cenuşiu. În afară de lampadar, în încăpere se mai aflau o masă de camping, două scaune, două sticle goale şi două persoane. Ea şi el. Simţi mănuşa de piele atunci când un deget trăsese uşor de firul roşu care îi atârna din gură. Iar în clipa următoare, avu impresia că pur şi simplu îi exploda capul.

Bila îşi mărise dimensiunea şi îi împinsese cu forţă interiorul gurii. Însă oricât de mult şi-ar fi desfăcut fălcile, presiunea rămânea constantă. Iar el o examinase cu o privire concentrată, preocupată, ca

un dentist care verifica dacă aparatul dentar stă cum ar trebui. Un surâs subţire, ce trăda mulţumire.

Cu ajutorul limbii, pipăise muchiile circulare uşor înălţate din jurul găurilor din bilă, înţelegând că ele erau cele care îi apăsau cerul gurii, limba, dinţii şi omuşorul. Încercase să spună ceva. Iar el ascultase cu răbdare sunetele lipsite de sens care-i ieşeau din gură. Încuviinţase când ea renunţase până la urmă, apoi scosese o seringă. Picătura din vârf scânteiase în semiobscuritate. După care el îi şoptise în ureche: *Să nu atingi firul!*

Apoi îi făcuse o injecţie în gât. Iar ea îşi pierduse cunoştinţa în câteva secunde.

✯

Îşi asculta propria răsuflare îngrozită în timp ce clipea în beznă.

Trebuia să facă ceva.

Îşi aşeză palmele pe spătarul scaunului, care devenise lipicios de la sudoarea ei, apoi se săltă în picioare. N-o opri nimeni.

Avansă cu paşi mici până se lovi de perete. Pipăi suprafaţa netedă şi rece. Uşa de metal. Trase de zăvor. Nu se clinti. Încuiată. Normal că era încuiată. Ce îşi imaginase? Auzea un râset sau era doar în capul ei? El unde era? De ce se juca în felul ăsta cu ea?

Fă ceva! Gândeşte! Dar ca să gândească, mai întâi ar trebui să scape de bila asta, înainte ca durerea s-o facă s-o ia razna. Îşi puse degetul mare şi arătătorul în colţurile gurii. Pipăi muchiile acelea înălţate. Încercă în van să-şi strecoare degetele sub una dintre ele. O luă tusea şi o cuprinse panica, atunci când se trezi că nu poate să respire. Îşi dădu seama că muchiile tumefiaseră carnea din jurul traheii, aşa că în curând avea să fie în pericol de asfixiere. Izbi cu piciorul uşa de metal, încercă să ţipe, însă bila aceea înăbuşea orice sunet. Renunţă iar. Se rezemă de perete. Ascultă. Nu cumva îi auzea umbletul acela precaut? Nu se mişca prin cameră? Se juca cu ea, încercând s-o facă să înnebunească? Sau era doar sângele ei, care îi bubuia în urechi? Se

ţinu tare, ignorând durerea, şi se sili să-şi închidă gura. Muchiile coborâră cu greu, însă apoi ţâşniră imediat înapoi în sus, forţându-i gura să se deschidă la loc. Acum bila părea să-i pulseze în gură, ca o inimă de fier, parte din ea.

Fă ceva! Gândeşte!

Arcuri. Muchiile erau acţionate de arcuri.

Acestea fuseseră declanşate când el trăsese de fir.

Să nu atingi firul! îi spusese el.

De ce nu? Ce s-ar fi întâmplat?

Se lăsă să alunece în josul peretelui, până ajunse în fund. O răcoare umedă răzbătea din podeaua de beton. Dădu să ţipe iar, dar nu reuşi. Tăcere. Linişte.

Toate lucrurile pe care ar fi trebuit să le spună celor pe care îi iubea, în locul vorbelor pe care le folosise ca să umple tăcerea faţă de cei care îi erau indiferenţi.

Nu exista nicio cale de scăpare. Era doar ea şi această durere incredibilă, care-i făcea capul să explodeze.

Să nu atingi firul!

Dacă trăgea de el, poate că muchiile s-ar retrage în interiorul bilei, iar ea ar scăpa de durere.

Gândurile îi umblau parcă într-o buclă. De cât timp se afla aici? De două ore? De opt? De douăzeci de minute?

Dacă tot ce trebuia să facă era să tragă de fir, de ce nu o făcuse deja? Pentru că avertismentul acela îi fusese dat de un ţicnit? Sau pentru că era doar o parte din joc? Pentru a fi păcălită să se împotrivească tentaţiei de-a opri această durere inutilă? Sau jocul consta de fapt în sfidarea avertismentului şi dacă ar trage de fir… s-ar întâmpla ceva oribil? Ce? Şi ce era bila asta?

Da, era un joc, unul brutal. Pe care trebuia să-l joace. Durerea era insuportabilă, gâtul i se umfla întruna şi în curând avea să se sufoce.

Încercă iar să ţipe, dar ţipătul i se transformă într-un suspin, iar ea clipi de câteva ori, fără să mai producă vreo lacrimă.

Găsi cu degetele firul care-i atârna dintre buze. Trase uşor de el, de probă, până ce acesta se întinse la maximum.

Cum era şi firesc, regreta o mulţime de lucruri pe care încă nu le făcuse. Însă dacă o viaţă întreagă de negare ar fi condus-o în orice altă situaţie decât cea de faţă, în clipa asta, ea ar fi ales-o pe aceea. Voia doar să trăiască. Să ducă orice fel de viaţă. Pur şi simplu.

Trase de fir.

✯

Acele ţâşniră din muchiile circulare. Lungi de şapte centimetri. Patru îi străpunseră obrajii în ambele părţi, trei trecură prin sinusuri, două prin orificiile nazale şi două prin bărbie. Două ace îi străpunseră traheea, unul îi pătrunse în ochiul drept, unul în ochiul stâng. Mai multe ace străpunseră partea din spate a cerului gurii şi îi ajunseră în creier. Dar nu aceea fu cauza directă a morţii. Pentru că bila de metal împiedica orice mişcare, se trezi incapabilă să scuipe afară sângele care îi curgea din rănile din gură. În schimb, începu să-i alunece de-a lungul traheii şi în plămâni, aşa încât oxigenul nu mai fu absorbit de fluxul sangvin, ceea ce duse la stop cardiac şi la ceea ce legistul avea să numească în raportul său hipoxie cerebrală, adică lipsă de oxigen în creier. Cu alte cuvinte, Borgny Stem-Myhre s-a înecat.

2. Întunericul iluminat

18 decembrie

Zilele sunt scurte. Afară e încă lumină, însă aici, în camera mea obscură, e un întuneric perpetuu. În lumina lămpii de lucru, oamenii din imaginile de pe pereţi par enervant de fericiţi şi de neştiutori. Atât de plini de aşteptări, ca şi cum ar fi de la sine înţeles că vieţile li se aştern înainte, un ocean de timp perfect calm, neted şi netulburat. Am decupat articole din ziare, am tăiat toate poveştile lacrimogene despre familia cuprinsă de şoc, am eliminat toate detaliile sângeroase ale modului în care a fost găsit cadavrul. M-am mulţumit cu inevitabila fotografie pe care o rudă sau un prieten i-a oferit-o unui reporter insistent, o imagine cu ea în floarea vârstei, zâmbind de parcă ar fi fost nemuritoare.

Poliţia nu ştie multe lucruri. Deocamdată. Dar în curând vor avea mult mai multe informaţii cu care să lucreze.

Ce, când, cum se întâmplă ca un individ să devină criminal? Să fie înnăscut, să fie în gene, o potenţială moştenire pe care unii o au, iar alţii nu? Sau totul e modelat de nevoie, transformat într-o confruntare cu lumea, o strategie de supravieţuire, o boală care îţi salvează viaţa, o nebunie plină de raţiune? Pentru că-n timp ce boala este un bombardament febril al trupului, nebunia este o retragere necesară într-un loc în care cineva poate renaşte.

Eu, unul, consider că abilitatea de-a ucide este fundamentală pentru orice persoană sănătoasă. Existenţa noastră este o luptă continuă pentru câştig şi oricine nu e în stare să-şi omoare vecinul nu are dreptul să existe. La urma urmei, omorul este doar grăbirea inevitabilului. Moartea nu îngăduie excepţii, e un lucru bun, pentru că viaţa e doar suferinţă şi durere. În felul ăsta, orice crimă

devine un act de binefacere. Doar că nu pare aşa când soarele îţi încălzeşte pielea sau apa îţi udă buzele şi îţi recunoşti pofta imbecilă de-a trăi fiecare clipă şi eşti gata să-ţi cumperi alte firimituri de timp cu tot ce-ai acumulat de-a lungul vieţii: demnitate, statut, principii. Atunci trebuie să sapi adânc, să laşi mai mult loc luminii derutante, orbitoare. Către întunericul iluminat rece. Şi să percepi esenţa dură. Adevărul. Asta a trebuit să găsesc. Asta am găsit. Cum se transformă o persoană în criminal.

Ce-i cu viaţa mea? Oare cred şi eu că e un ocean liniştit de timp nesfârşit?

Deloc. Nu va trece mult şi voi ajunge în grămada de rebuturi moarte, alături de ceilalţi actori ai acestei dramolete. Însă oricare va fi starea de degradare a trupului meu, chiar dacă va rămâne doar un schelet, tot va avea un surâs pe buze. Pentru asta trăiesc, pentru dreptul meu de-a exista, pentru şansa de-a mă reabilita, de-a repara toată dezonoarea.

Însă acesta nu e decât începutul. Acum am să sting lampa şi am să ies la lumina zilei. Puţina care-a mai rămas.

3. Hong Kong

Ploaia nu se opri. Nici măcar puţin. De fapt, nu se opri deloc. Ploua mărunt, săptămână după săptămână. Pământul era îmbibat cu apă, autostrăzile europene începeau să se lase, păsările migratoare nu mai migrau şi fusese semnalată apariţia unor insecte care nu aveau ce căuta în climatul nordic. Calendarul arăta că era iarnă, însă parcurile din Oslo nu erau doar lipsite de zăpadă, nici măcar maronii nu erau. Erau la fel de verzi şi de îmbietoare precum terenul artificial din Sogn, unde disperaţii să fie în formă alergau în colanţii lor Bjørn Dæhlie, aşteptând în zadar condiţii propice să poată schia în jurul lacului Sognsvann. În ajunul Anului Nou, ceaţa era atât de groasă încât zgomotul artificiilor era purtat din centrul Osloului tocmai în suburbia Asker, însă nu vedeai absolut nimic, chiar dacă le lansai de pe peluza din spatele propriei case. Chiar şi aşa, în noaptea respectivă, norvegienii lansau artificii în valoare de şase sute de coroane de fiecare gospodărie, conform unui studiu de consum, care mai relevase şi că numărul norvegienilor care îşi împliniseră visul la un Crăciun fără zăpadă pe plajele albe ale Thailandei se dublase în doar trei ani. Dar se părea că şi în Asia de Sud-Est vremea o luase razna: simboluri bizare, pe care de obicei le vedeai doar pe graficele din sezonul taifunurilor, deveniseră vizibile pe toată Marea Chinei. În Hong Kong, unde luna februarie este una dintre cele mai secetoase din an, turna cu găleata şi vizibilitatea scăzută însemna că avionul cursei Cathay Pacific 731 de la Londra era nevoit să survoleze de câteva ori înainte să aterizeze pe aeroportul Chek Lap Kok.

— Ar trebui să te bucuri că nu trebuie să aterizăm pe aeroportul vechi, îi zise pasagerul cu faţă de chinez Kajei Solness, care strângea atât de tare braţele scaunului, încât încheieturile i se albiseră. Era în centrul oraşului, ar fi însemnat să ne înfigem fix într-un zgârie-nori.

Acestea erau primele cuvinte pe care le scotea bărbatul de când decolaseră, în urmă cu douăsprezece ore. Kaja se grăbi să profite de şansa de-a se concentra la altceva în afara turbulenţelor în care erau prinşi momentan.

— Vă mulţumesc, domnule, chiar e liniştitor! Sunteţi englez?

El se crispa ca şi cum l-ar fi pălmuit, făcând-o să-şi dea seama că-l jignise de moarte sugerând că ar fi putut face parte din rândul foştilor colonialişti.

— Ăăă… poate chinez?

El clătină energic din cap.

— Chinez din Hong Kong. Dumneavoastră, domnişoară?

Kaja Solness se întrebă o clipă dacă să-i spună că e norvegiancă din Hokksund, apoi se rezumă doar la „norvegiancă”, la care chinezul din Hong Kong cugetă o vreme înainte de-a scoate un triumfător „Aha!”, urmat de o mică precizare cu „scandinavă”, după care o întrebă ce treabă avea în Hong Kong.

— Trebuie să găsesc un bărbat, răspunse ea, uitându-se în jos la norii cenuşii-albăstrii, în speranţa că în curând va vedea şi terra firma.

— Aha! repetă chinezul din Hong Kong. Sunteţi foarte frumoasă, domnişoară. Să nu credeţi ce se spune despre chinezi, cum că s-ar căsători doar cu chinezi.

Ea reuşi să schiţeze un surâs vag.

— Chinezii din Hong Kong, vreţi să spuneţi?

— Mai ales chinezii din Hong Kong, încuviinţă el energic, ridicând în sus o mână fără verighetă. Eu lucrez în domeniul microcipurilor. Familia mea are fabrici în China şi-n Coreea de Sud. Ce faceţi diseară?

— Voi dormi, sper, răspunse Kaja căscând.

— Dar mâine-seară?

— Sper că până atunci îl voi găsi şi că voi fi în drum înapoi spre casă.

Bărbatul se încruntă.

— Dar ce-i cu atâta grabă, domnişoară?

✯

Kaja refuză propunerea bărbatului s-o conducă cu maşina şi luă în schimb un autobuz, unul cu etaj, până în centrul oraşului. O oră mai târziu, stătea singură pe un hol din hotelul Empire Kowloon, trăgând adânc aer în piept. Introdusese cardul de acces în uşa camerei şi tot ce-i mai rămânea acum era s-o deschidă. Îşi sili mâna să apese clanţa. Apoi uşa se deschise larg şi ea se uită în cameră.

Nu era nimeni.

Normal că nu era nimeni.

Intră cu trolerul până lângă pat, apoi merse la fereastră şi privi afară. Mai întâi în jos, la roiul de oameni de pe strada aflată cu şaptesprezece etaje mai jos, apoi la zgârie-norii care în niciun caz nu semănau cu mult mai graţioşii ori mai pompoşii lor fraţi din Manhattan, Kuala Lumpur sau Tokio. Aceştia semănau cu nişte muşuroaie de termite, înspăimântători şi impresionanţi în egală măsură, o mărturie grotescă a modului în care specia umană se poate adapta când şapte milioane de locuitori trebuie să-şi găsească loc pe nu mai mult de o sută de kilometri pătraţi. Kaja simţea cum o cuprinde oboseala, aşa că-şi azvârli pantofii şi se lăsă să cadă pe pat. Chiar dacă era o cameră dublă şi hotelul era de patru stele, patul lat de un metru douăzeci ocupa toată podeaua. Şi abia acum înţelese clar că în toate acele muşuroaie de furnici ea trebuia să găsească o persoană, un om care, după toate aparenţele, nu voia deloc să fie găsit.

O clipă sau două, îşi cântări opţiunile: să închidă ochii sau să se pună pe treabă. Se adună şi se ridică în picioare, se dezbrăcă şi intră în duş. După aceea, se postă în faţa oglinzii şi se convinse, fără vanitate, că acel chinez din Hong Kong avea dreptate: chiar era frumoasă. Nu era doar părerea ei, ci era un fapt aproape la fel de real precum era frumuseţea în sine. Chipul cu pomeţi înalţi, sprâncenele groase şi negre ca pana corbului, însă foarte fin arcuite deasupra unor ochi mari, aproape copilăroşi, cu irisuri verzi ce scânteiau cu intensitatea maturităţii. Părul castaniu cu nuanţe mierii şi buzele pline, ce păreau

să se sărute una pe alta, alcătuind o gură ce părea, cumva, mare. Gâtul lung şi subţire, trupul la fel de mlădios şi sânii mici, ce nu păreau mai mult de două moviliţe, mici umflături pe o mare de piele albă, palidă ca iarna, perfectă. Curbura blândă a şoldurilor. Picioarele lungi, care convinseseră două agenţii de modelling din Oslo să bată drumul până la şcoala ei din Hokksund, doar ca să-i accepte refuzul cu o clătinare tristă din cap. Şi cel mai mult o încântase momentul în care unul dintre ei îi spusese, la plecare:

— Bine, dar să ţii minte, draga mea: nu eşti o frumuseţe *perfectă.* Ai dinţii mici şi ascuţiţi. N-ar trebui să zâmbeşti atâta.

După aceea, începuse să zâmbească cu inima împăcată.

Kaja luă nişte pantaloni kaki, o bluză impermeabilă subţire şi apoi pluti, lipsită de greutate şi neauzită, până jos la recepţie.

— Vila Chungking? întrebă recepţionera, incapabilă să se abţină să ridice o sprânceană, după care îi arătă cu degetul. Kimberley Road, apoi Nathan Road, după care la stânga.

Toate hostelurile şi hotelurile din ţările membre ale Interpolului erau obligate în mod legal să ţină o evidenţă a tuturor oaspeţilor străini, însă când Kaja sunase la secretariatul ambasadei norvegiene ca să verifice unde fusese înregistrat ultima oară bărbatul pe care-l căuta, secretara îi explicase că Vila Chungking nu era nici hotel, nici vilă în sensul de locuinţă a unor persoane bogate. Era un şir de magazine, de localuri cu livrare la domiciliu, de restaurante şi, probabil, mai mult de o sută de hoteluri clasificate şi neclasificate având între două şi douăzeci de camere împrăştiate în patru blocuri-turn enorme. Camerele de închiriat puteau fi caracterizate printr-o serie de însuşiri ce variau de la simple, curate şi confortabile până la maghernițe şi celule de o singură stea. Şi, cel mai important dintre toate: la Vila Chungking putea dormi, mânca, trăi,

munci şi pierde vremea un om cu pretenţii modeste de la viaţă fără să-şi părăsească muşuroiul.

Kaja găsi intrarea în Chungking din Nathan Road, o stradă aglomerată cu produse de firmă, vitrine strălucitoare şi saloane de prezentare cu geamuri înalte. Intră. În aburii localurilor fast-food, printre cizmari ce băteau întruna cu ciocanele, transmisiuni radio ale rugăciunilor musulmane şi urmărită încontinuu de privirile obosite din magazinele second-hand. Aruncă un zâmbet rapid spre un turist derutat ce ţinea un ghid *Lonely Planet* şi ai cărui pantaloni scurţi în culori de camuflaj aprinse scoteau la iveală nişte picioare subţiri şi albe, ca de pui congelat.

Un paznic în uniformă se uită la biletul pe care i-l arătă Kaja şi zise „Liftul C", apoi arătă spre un coridor.

Coada din faţa liftului era atât de lungă, încât nu reuşi să intre decât la a treia încercare, când se înghesuiră în cufărul acela de fier ce scârţâia şi se zgâlţâia urcând, ducând-o pe Kaja cu gândul la ţiganii care îşi îngropau morţii în picioare.

Hostelul era deţinut de un musulman cu turban care, prompt şi cu mare entuziasm, o conduse într-o cameră cât o cutiuţă, unde, printr-un soi de miracol, reuşiseră să găsească spaţiu pentru un televizor montat pe peretele la picioarele patului şi un aparat de aer condiţionat gâlgâitor deasupra spetezei acestuia. Entuziasmul proprietarului dispăru când ea îi întrerupse discursul de comis-voiajor arătându-i poza unui bărbat inscripţionată cu numele din paşaport şi-l întrebă unde se află.

Văzându-i reacţia, se grăbi să adauge că e soţia lui. Secretara ambasadei îi explicase că fluturarea unui act oficial prin Chungking se va dovedi „neproductivă". Când Kaja plusă, de dragul siguranţei, că ea şi tipul din fotografie aveau cinci copii împreună, atitudinea proprietarului hostelului suferi o schimbare colosală. O tânără păgână din Vest care adusese deja atâţia copii pe lume merita din plin respectul lui. Bărbatul scoase un oftat

adânc, clătină din cap şi se jelui într-o engleză sacadată:

— Trist, trist, doamnă. Au venit şi i-au luat paşaportul.

— Cine a venit?

— Cine? Triada, doamnă. Mereu e Triada.

Evident, ea ştia de existenţa organizaţiei, însă avusese vaga impresie că mafia chineză aparţinea mai degrabă lumii desenelor animate şi a filmelor kung-fu.

— Ia un loc, doamnă!

Bărbatul găsi iute un scaun, pe care ea se prăbuşi imediat, apoi acesta adăugă:

— Au venit după el, era plecat, aşa că i-au luat paşaportul.

— Paşaportul? De ce?

Tipul şovăia.

— Te rog, trebuie să aflu!

— Soţul tău pariază pe cai, îmi pare rău să spun asta.

— Pe cai?

— Happy Valley? Hipodromul. E o grozăvie.

— Şi datorează bani? Triadei?

El încuviinţă şi apoi clătină din cap de mai multe ori, confirmând şi regretând, alternativ, această realitate.

— Şi i-au luat paşaportul?

— Va trebui să-şi plătească datoria dacă vrea să părăsească Hong Kong.

— Poate obţine un paşaport nou de la ambasada Norvegiei.

Turbanul se clătina într-o parte şi-n alta.

— Aici, în Chungking, poţi face rost de un paşaport fals pentru optzeci de dolari americani. Dar nu asta e problema. Problema e că Hong Kong e o insulă, doamnă. Cum ai ajuns aici?

— Cu avionul.

— Şi cum vei pleca?

— Cu avionul.

— Un aeroport. Bilete. Toate numele în calculator. Multe puncte de control. Mulţi în

aeroport, care primesc bani de la Triadă pentru a recunoaşte chipuri. Înţelegi?

Ea încuviinţă încet.

— E greu să scapi.

Proprietarul hostelului scutură din cap cu un hohot de râs.

— Nu, doamnă. E *imposibil* să scapi. Dar te poţi ascunde în Hong Kong. Şapte milioane de oameni. Uşor să te pierzi în mulţime.

Lipsa de somn îşi spunea cuvântul şi Kaja închise ochii. Pesemne că proprietarul înţelesese greşit situaţia, căci acesta îi aşează consolator o mână pe umăr şi murmură:

— Gata, gata.

Ezită uşor, apoi se aplecă în faţă şi-i şopti:

— Cred că el e încă aici, doamnă.

— Da, ştiu că e.

— Nu, vreau să spun aici, în Chungking. Îl văd.

Ea ridică imediat capul.

— De două ori, rosti el. La Li Yuan. Acolo mănâncă. Orez ieftin. Să nu mai spui la nimeni că ţi-am zis eu. Soţul tău e un om bun. Dar probleme.

Îşi dădu atât de mult ochii peste cap încât aproape îi dispărură cu totul sub turban şi adăugă:

— O mulţime de probleme.

✯

Li Yuan însemna o tejghea, patru mese de plastic şi un chinez care o binecuvântă cu un surâs încurajator când, după şase ore, două porţii de orez prăjit, trei cafele şi doi litri de apă, ea se trezi tresărind, îşi săltă capul de pe masa unsuroasă şi îl privi.

— Obosită? râse el, scoţând la iveală un şir de dinţi cu multe găuri între ei.

Kaja căscă, îşi comandă a patra ceaşcă de cafea şi continuă să aştepte. Doi chinezi intrară şi rămaseră în picioare la tejghea fără să vorbească sau să comande. Nici măcar nu se sinchisiră să-i arunce vreo privire, lucru pentru care se bucură, în sinea ei. Trupul îi era atât de înţepenit de la statul în avion, că durerea o săgeta indiferent de ce poziţie ar fi

adoptat. Îşi roti capul dintr-o parte în alta, pentru a-şi stimula circulaţia. Apoi şi-l dădu pe spate. Gâtul îi pocni. Se uită la tuburile de neon alb-albăstrui de pe tavan înainte de a-şi coborî capul. Apoi se uită direct la un chip palid şi bântuit. Acesta se oprise în dreptul obloanelor de oţel trase de pe coridor şi cerceta cu privirea micuţul local al lui Li Yuan. Privirea bărbatului se opri la cei doi chinezi de la tejghea. După care porni grăbit mai departe.

Kaja se ridică, însă un picior îi amorţise de tot şi-i cedă sub propria greutate. Îşi înşfăcă geanta şi se luă şchiopătând după bărbat, cât de repede putea.

— Să te întorci curând! îl auzi strigând pe Li Yuan.

I se păruse atât de firav! În fotografii apărea solid şi înalt, iar la emisiunea TV păruse că scaunul pe care stătuse era făcut pentru pigmei. Însă nu avea nicio îndoială că era el: ţeasta rasă, cu o adâncitură, nasul proeminent, ochii cu o adevărată pânză de păianjen de capilare şi irisurile de alcoolic înveterat, de un albastru-deschis. Bărbia fermă şi gura surprinzător de blândă, aproape frumoasă.

Ieşi poticnindu-se pe Nathan Road. În licărul luminii neoanelor, surprinse imaginea unei geci de piele ce se înălţa deasupra mulţimii. Nu părea să meargă repede, totuşi ea fu nevoită să iuţească pasul pentru a menţine ritmul. Când se termină şirul de magazine aglomerate, el coti şi ea lăsă să crească distanţa dintre ei pe măsură ce pătrundeau pe străzi mai înguste şi mai puţin aglomerate. Remarcă o firmă pe care scria Melden Row. Se simţi tentată să intre şi să se prezinte, să termine odată cu toate. Dar se hotărî totuşi să respecte planul iniţial: să afle unde locuieşte el. Ploaia încetase şi brusc, un şir de nori se trase într-o parte şi cerul arăta acum înalt şi negru ca de catifea, punctat ici-colo de stele sclipitoare.

După ce merse douăzeci de minute, bărbatul se opri dintr-odată la un colţ, iar Kaja se temu că fusese descoperită. Şi totuşi, el nu se întoarse, ci

doar scoase ceva din buzunarul gecii. Se holbă uluită. Un biberon?

El dispăru după colţ.

Kaja îl urmă într-o enormă piaţă deschisă ticsită de oameni, majoritatea tineri. În capătul celălalt al pieţei, deasupra uşilor late de sticlă, strălucea o firmă scrisă în engleză şi în chineză. Kaja recunoscu titlurile unor filme noi, pe care n-avea să le vadă niciodată. Privirea ei îi găsi geaca de piele şi apoi îl zări lăsând sticla pe soclul unei sculpturi de bronz care înfăţişa o spânzurătoare cu ştreangul gol. El trecu apoi de două bănci ocupate şi se aşeză pe a treia, de unde luă un ziar. După vreo douăzeci de secunde se ridică iar, se întoarse la sculptură, înhăţă sticla din mers, o vârî la loc în buzunar şi se întoarse pe unde venise.

Începuse să plouă când îl zări intrând în Vila Chungking. Ea începu să-şi repete discursul. Nu mai era coadă la lifturi; cu toate astea, el porni în sus pe scări, făcu dreapta şi intră pe o uşă batantă. Ea se repezi după el şi se trezi brusc în faţa unui şir de trepte pustii şi dărăpănate, unde se vedea betonul umed şi se simţea un miros de pipi de pisică de-a dreptul copleşitor. Îşi ţinu răsuflarea, dar tot ce auzi fu picuratul unui lichid. Chiar când se decise să pornească în sus, auzi o uşă trântindu-se sub ea. O luă la fugă în jos pe scări şi descoperi singurul lucru care ar fi putut produce bubuitură: o uşă de metal îndoită. Prinse mânerul în mână, simţi cum începe să tremure, închise ochii şi se blestemă în gând. Apoi smuci de uşă şi păşi în beznă. Adică, afară.

Ceva îi fugi peste picioare, însă nici nu ţipă, nici nu se mişcă.

Iniţial, crezu că intrase în casa liftului. Dar când ridică privirea, zări ziduri de cărămidă înnegrite, acoperite de o încrengătură de ţevi de apă, cabluri, bucăţi de metal strâmbe şi schele prăbuşite şi ruginite. Era o curte de doar câţiva metri pătraţi, între blocurile-turn. Singura lumină provenea de la micul pătrat înstelat de deasupra.

Deşi pe cer nu era niciun nor, apa se revărsa în jos pe asfalt şi pe faţa ei, făcând-o să-şi dea seama că era apă adunată de la micile aparate de aer condiţionat ruginite presărate pe faţadele clădirilor. Se retrase şi se rezemă de uşa de fier.

Aşteptă.

Şi, în cele din urmă, din întuneric, auzi:

— Ce doreşti?

Nu mai auzise niciodată acest glas. Bine, îl auzise la emisiunea de televiziune în care se discutase despre ucigaşi în serie, dar suna cu totul diferit în realitate. Se simţea o anumită răguşeală, care îl făcea să pară mai bătrân decât cei patruzeci de ani pe care ea ştia că abia-i împlinise. Dar se mai simţea şi calmul acela dătător de siguranţă, parcă mulţumit de sine, care completa de minune chipul bântuit pe care îl zărise în faţa localului lui Li Yuan. Adânc, cald.

— Sunt norvegiancă.

Niciun răspuns. Înghiţi în sec. Ştia că primele cuvinte aveau să fie cele mai importante.

— Mă numesc Kaja Solness. Am fost însărcinată să te găsesc. De către Gunnar Hagen.

Nicio reacţie la numele şefului lui de la Divizia Crime. Plecase?

— Lucrez ca inspector specializat în omucideri, pentru Hagen, adăugă ea pentru întunericul acela.

— Felicitări!

— Nu e nevoie de felicitări. Nu dacă ai citit ziarele norvegiene din ultimele luni.

Mai bine şi-ar fi muşcat limba. Încerca să fie amuzantă? Trebuie să fie lipsa de somn. Sau emoţiile.

— Vreau să zic felicitări pentru o misiune îndeplinită, rosti el. Am fost găsit. Acum te poţi întoarce.

— Aşteaptă! strigă ea. Nu vrei s-auzi ce am de zis?

— Aş prefera să nu.

Însă cuvintele pe care şi le notase şi le repetase se rostogoliră:

— Au fost ucise două femei. Probele criminalistice sugerează acelaşi făptaş. În afară de asta, nu avem nicio pistă. Chiar dacă presa a primit informaţii minime, urlă că un alt criminal în serie îşi face de cap. Unii au comentat că e posibil ca acesta să fi fost inspirat de Omul de zăpadă. Am chemat experţi de la Interpol, dar n-au făcut niciun progres. Presiunea din partea presei şi a autorităţilor…

— Ceea ce înseamnă nu, răspunse glasul.

Se trânti o uşă.

— Hei, hei? Eşti acolo?

Se grăbi să înainteze şi găsi o uşă. O deschise înainte ca groaza să apuce să se instaleze şi se trezi pe un alt şir de trepte. Zări lumină ceva mai sus şi sui câte trei trepte odată. Lumina pătrundea prin geamul unei uşi batante, pe care o deschise. Pătrunse pe un hol pustiu, unde încercările de restaurare a tencuielii desprinse fuseseră zadarnice şi din care umezeala se ridica din pereţi precum o respiraţie urât mirositoare. Doi bărbaţi se rezemau de perete, cu ţigări atârnându-le din colţurile gurilor, iar înspre ea venea plutind o duhoare dulceagă. Îi observară prezenţa cu nişte priviri greoaie. Prea greoaie ca să se mişte, spera ea. Cel mai mărunt dintre ei era negru, probabil de origine africană, presupuse Kaja. Cel mai solid era alb şi avea o cicatrice în formă de piramidă pe frunte, ca un triunghi reflectorizant. Citise în revista *Poliţia* că pe străzile din Hong Kong umblau aproape treizeci de mii de poliţişti şi că acesta era considerat una dintre cele mai sigure metropole din lume. Însă asta se întâmpla pe străzi.

— Cauţi haşiş, doamnă?

Ea clătină din cap, încercând să schiţeze un zâmbet încrezător şi să se comporte aşa cum le sfătuise pe tinere să se comporte atunci când mergea prin preajma şcolilor: să arate că ştie încotro se îndreaptă, nu că s-ar fi rătăcit de turmă, ca o pradă.

Bărbaţii îi întoarseră zâmbetul. Singura ieşire de pe acel hol fusese zidită cu cărămidă. Cei doi îşi scoaseră mâinile din buzunare şi ţigările din gură.

— Atunci, cauţi să te distrezi?

— Uşa greşită, atâta tot, răspunse ea, răsucindu-se ca să se îndepărteze.

O mână îi strânse încheietura. Groaza avea gust de cocleală. În principiu, ştia cum să scape din această situaţie. Se antrenase pe un preş de cauciuc din sala de gimnastică puternic luminată alături de un instructor, înconjurată de colegi.

— Uşa potrivită, doamnă. Uşa potrivită. Distracţia e pe aici.

Răsuflarea din nasul ei duhnea a peşte, ceapă şi marijuana. În sala de antrenament, avusese un singur adversar.

— Nu, mersi! răspunse ea, forţându-se să menţină un ton sigur.

Negrul se apropie şi el, prinzându-i cealaltă încheietură, şi zise cu o voce în care se simţea un ton fals:

— Îţi arătăm noi drumul.

— Doar că nu sunt prea multe de văzut, nu-i aşa?

Toţi trei se întoarseră către uşa batantă.

Ea ştia că în paşaportul lui scria unu nouăzeci şi doi, însă cum stătea acolo, în uşa ce fusese construită conform dimensiunilor celor din Hong Kong, părea să aibă cel puţin doi metri şi zece – de cel puţin două ori mai lat în spate decât cu o oră în urmă. Braţele îi atârnau pe lângă şolduri, uşor depărtate de trup, dar nu se clintea, nu se holba, nu mârâia, ci doar se uita calm la bărbatul alb:

— Nu-i aşa, *jau-ye?*

Ea simţi cum degetele bărbatului alb se încordează şi se descleştează în jurul încheieturii sale şi observă cum bărbatul negru îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

— *Ng-goy,* rosti bărbatul din uşă.

Kaja simţi cum mâinile celor doi îi dau drumul, şovăind.

— Haide, adăugă el, prinzând-o uşor de braţ.

Simţi căldura emanată de obrajii ei îmbujoraţi, în timp ce se îndepărtau amândoi. Căldură produsă de încordare şi ruşine. Ruşine pentru cât de uşurată se

simţea, de cât de târziu îi acţionase creierul în acea situaţie, de cât de dornică fusese să-l lase să se descurce cu cei doi traficanţi inofensivi, care nu voiau decât s-o şifoneze un pic.

O însoţi cale de două etaje în sus şi apoi prin uşa batantă, unde o aşeză în faţa unui lift, apoi apăsă săgeata pentru coborâre, rămase lângă ea şi-şi menţinu privirea aţintită la numărul 11 iluminat de deasupra uşii liftului.

— Muncitori străini angajaţi temporar, zise el. Sunt singuri şi plictisiţi.

— Ştiu, rosti ea pe un ton sfidător.

— Apasă P pentru parter, apoi fă dreapta şi mergi drept, până dai în Nathan Road.

— Te rog să mă asculţi! Eşti singura persoană de la Omoruri cu experienţa necesară să prindă criminali în serie. La urma urmelor, doar tu l-ai prins pe Omul de zăpadă.

— Adevărat, recunoscu el.

Ea surprinse o uşoară schimbare în ochii lui, după care el îşi trecu un deget de-a lungul maxilarului şi a urechii drepte.

— După care mi-am dat demisia.

— Demisia? Ai plecat în concediu, vrei să zici.

— Demisia. Adică am *renunţat.*

Abia acum observă ea umflătura nenaturală din maxilarul lui drept.

— Gunnar Hagen zice că atunci când ai plecat din Oslo el a fost de acord să te lase în concediu până la noi ordine.

Bărbatul zâmbi, iar Kaja văzu cum i se schimbă complet chipul.

— Asta pentru că Hagen nu poate să priceapă…

Se opri, apoi zâmbetul dispăru cu totul. Ochii îi erau aţintiţi la lumina de deasupra liftului, care acum era aprinsă în dreptul etajului 5.

— În orice caz, acum nu mai lucrez pentru poliţie.

— Avem nevoie de tine…

Trase aer în piept. Ştia că păşeşte pe o pojghiţă de gheaţă subţire, dar că trebuia să acţioneze înainte

să-l piardă iar.

— Şi tu ai nevoie de noi.

Privirea lui se mută iar la ea.

— Ce Dumnezeu te face să crezi asta?

— Datorezi bani Triadei. Cumperi droguri de pe stradă într-o sticlă pentru bebeluşi. Trăieşti… se strâmbă, completând: …aici. Şi nu mai ai nici paşaport.

— Îmi place aici. De ce-aş avea nevoie de un paşaport?

Liftul ţiui, uşa se deschise, iar un aer fierbinte, puturos, se ridică dinspre trupurile aflate înăuntru.

— Nu plec! îl anunţă Kaja mai tare decât anticipase, şi apoi băgă de seamă chipurile care se uitau la ea cu un amestec de nerăbdare şi evidentă curiozitate.

— Ba da, pleci, rosti el, proptindu-şi o mână în mijlocul spatelui ei şi împingând-o uşor, dar ferm înăuntru. Se trezi înconjurată imediat de trupuri care o împiedicau să facă până şi cea mai mică mişcare, darămite să se întoarcă. Îşi răsuci capul chiar la timp ca să vadă cum se închid uşile.

— Harry! strigă ea.

Dar el deja dispăruse.

4. Sex Pistols

Bătrânul proprietar al hostelului îşi lipi gânditor un deget de frunte pe sub turban şi o privi îndelung şi insistent. Apoi luă telefonul şi formă un număr. Rosti câteva cuvinte în arabă şi închise.

— Aşteaptă! îi ceru el. Poate că da, poate că nu.

Kaja zâmbi şi încuviinţă.

Rămaseră studiindu-se unul pe altul de o parte şi de cealaltă a mesei înguste care servea pe post de recepţie.

Sună telefonul. Bărbatul răspunse, ascultă şi apoi îl aşeză la loc fără un cuvânt.

— O sută cincizeci de mii de dolari, rosti el.

— O sută cincizeci? repetă ea, complet uluită.

— Dolari din Hong Kong, doamnă.

Kaja făcu un calcul în minte. Asta ar fi însemnat vreo sută treizeci de mii de coroane daneze. Aproape dublu faţă de cât era autorizată să plătească.

✯

Era trecut de miezul nopţii şi se scurseseră aproape patruzeci de ore de când nu mai dormise, când îl găsi. Scotocea prin blocul H de trei ore. Desenase o hartă a interiorului cât se mişca prin hosteluri, cafenele, localuri, saloane de masaj şi camere de rugăciune, până ce ajunse în cele mai ieftine încăperi, ocupate de muncitorii importaţi din Africa şi Pakistan, cei care nu aveau de fapt camere, ci doar cabine minuscule fără uşi, fără televizor, fără aer condiţionat şi fără viaţă personală. Portarul de noapte negru care o lăsase pe Kaja să intre privise îndelung fotografia, dar şi mai îndelung bancnota de o sută de dolari pe care ea o ţinea în mână, apoi îi arătase cu degetul una dintre cabine.

Harry Hole, te-am prins!

Zăcea întins pe spate pe saltea, respirând aproape fără zgomot. Avea o încruntătură adâncă, iar maxilarul arăta şi mai proeminent, sub urechea dreaptă acum. Din celelalte cabine auzea bărbaţi

tuşind şi sforăind. Din tavan picura apă, lovind podeaua de cărămidă cu oftaturi adânci, pline de nemulţumire. Intrarea în cabină lăsa să pătrundă o fâşie de lumină rece, albastră, de la neonul din recepţie. Kaja văzu un dulap în faţa geamului, un scaun şi o sticlă de plastic cu apă lângă saltea. În aer se simţea un miros dulce-amărui, ca de cauciuc ars. Dintr-un muc de ţigară rămas într-o scrumieră de lângă biberonul lăsat pe podea se ridica un firicel de fum. Se lăsă să cadă pe scaun şi descoperi că el ţinea ceva în mână. O grămăjoară unsuroasă, de un galben-maroniu. Kaja văzuse de suficiente ori haşiş în anul în care lucrase pe o maşină de patrulă ca să ştie că acesta nu era haşiş.

Era aproape două dimineaţa când el se trezi.

Ea auzi o uşoară schimbare în ritmul respiraţiei lui, apoi albul ochilor săi străluci în întuneric.

— Rakel? şopti el, apoi adormi la loc.

O jumătate de oră mai târziu, el deschise ochii larg, dădu să se ridice, aruncă o privire în jur şi încercă să apuce ceva de pe saltea.

— Eu sunt, şopti Kaja. Kaja Solness.

Trupul de la picioarele ei încremeni la jumătatea mişcării, după care se prăbuşi la loc pe saltea.

— Ce naiba cauţi aici? gemu el, cu glasul încă îngroşat de somn.

— Te iau cu mine, răspunse ea.

El chicoti, cu ochii închişi.

— Mă iei cu tine? Tot mai încerci?

Ea scoase un plic, se aplecă în faţă şi-l ţinu ridicat în faţa lui. El deschise un ochi.

— Bilet de avion, adăugă ea. Spre Oslo.

Ochiul se închise la loc.

— Mersi, dar rămân aici.

— Dacă eu te pot găsi, e doar o chestiune de timp până te vor găsi şi ei.

El nu răspunse. Kaja aşteptă, ascultându-i răsuflarea şi apa care picura şi ofta. După care el deschise iar ochiul, se frecă sub urechea dreaptă şi se săltă pe coate.

— Ai o ţigară?

Ea clătină din cap. El azvârli cearşaful care îl acoperea, se ridică în picioare şi merse la dulap. Pielea îi era surprinzător de palidă, având în vedere că locuia într-un climat subtropical şi era atât de slab, încât i se vedeau coastele, chiar şi pe spate. Constituţia lui sugera că odată fusese în formă, dar acum, muşchii nefolosiţi păreau nişte umbre ascuţite pe sub pielea albă. Bărbatul deschise dulapul. Rămase uluită să descopere că hainele acestuia erau împăturite în teancuri ordonate. El îmbrăcă un tricou şi o pereche de blugi, cei pe care îi purtase şi cu o zi în urmă, apoi, cu oarecare dificultate, scoase un pachet de ţigări mototolit din buzunar.

Se încălţă cu o pereche de şlapi şi se apropie de ea, în timp ce îşi aprindea bricheta.

— Haide! şopti el când trecu pe lângă Kaja. Cina.

✯

Era aproape trei dimineaţa. Obloane de fier cenuşiu fuseseră trase peste vitrinele magazinelor şi restaurantelor din Chungking. În afară de cel al lui Li Yuan.

— Aşadar, cum de-ai ajuns în Hong Kong? întrebă Kaja, uitându-se la Harry care, într-un mod lipsit de eleganţă, dar eficient, îşi îndesa tăiţei transparenţi în gură dintr-un castron alb de supă.

— Am zburat. Ţi-e frig?

Kaja îşi scoase imediat mâinile de sub coapse.

— Dar de ce aici?

— Eram în drum spre Manila. Hong Kong trebuia să fie doar un popas.

— Filipine. Ce-aveai de gând să faci acolo?

— Să mă arunc într-un vulcan.

— În care?

— Pe care poţi să-l numeşti?

— Pe niciunul. Doar ce-am citit că sunt o mulţime. Unii nu sunt în… ăăă, Luzon?

— Foarte bine. Sunt optsprezece vulcani cu totul, iar trei dintre ei se află în Luzon. Eu voiam să urc pe muntele Mayon. Două mii cinci sute de metri. Un stratovulcan.

— Vulcan cu pante abrupte formate din strat după strat de lavă după o erupţie.

Harry se opri din mestecat şi se uită la ea.

— Vreo erupţie în vremurile moderne?

— O grămadă. Treizeci?

— Arhivele spun patruzeci şi şapte din 1616 încoace. Ultima, în 2002. Pot fi considerate responsabile pentru cel puţin trei mii de crime.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a acumulat presiune în timp.

— Mă refer la tine.

— La mine mă refer şi eu.

Kaja zări umbra unui zâmbet.

— Am explodat şi am început să beau în avion. Am fost dat jos cu forţa la Hong Kong.

— Există nenumărate zboruri spre Manila.

— Mi-am dat seama că în afară de vulcani, Manila nu are nimic în plus faţă de Hong Kong.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi distanţa faţă de Norvegia.

Kaja încuviinţă. Citise rapoartele despre cazul Omului de zăpadă.

— Şi cel mai important, adăugă el, arătând cu un beţişor, Hong Kong are tăieţeii transparenţi ai lui Li Yuan. Încearcă-i! E un motiv suficient ca să depui cerere pentru cetăţenie.

— Asta şi opiul?

Nu îi stătea în caracter să fie atât de directă, însă ştia că va trebui să-şi ignore cu totul timiditatea înnăscută. Aceasta era singura ei şansă de-a duce la bun sfârşit ceea ce venise să facă.

El ridică din umeri şi se întoarse la tăieţei.

— Fumezi în mod regulat opiu?

— Neregulat.

— Şi de ce o faci?

El îi răspunse cu gura plină:

— Ca să nu beau. Sunt alcoolic. Iată, de exemplu, alt avantaj în Hong Kong faţă de Manila. Condamnări mai scurte pentru droguri. Şi puşcării mai curate.

— Ştiam despre alcoolismul tău, dar eşti şi dependent de droguri?

— Defineşte dependenţa de droguri!

— Chiar *trebuie* să consumi droguri?

— Nu, dar aşa vreau eu.

— De ce?

— Ca să-mi amorţesc simţurile. Am impresia că particip la un interviu de angajare pentru un post pe care nu mi-l doresc, Solness. Tu ai fumat vreodată opiu?

Kaja clătină din cap. Încercase marijuana de câteva ori pe vremea când călătorea cu rucsacul în spate prin America de Sud, însă nu avea amintiri prea plăcute despre acele ocazii.

— Dar chinezii o fac. Acum două sute de ani, britanicii au importat opiu din India pentru a îmbunătăţi balanţa comercială. Şi-aşa au transformat pur şi simplu jumătate din chinezi în dependenţi.

Pocni din degetele mâinii rămase libere.

— Când, printr-o mişcare inteligentă, autorităţile chineze au interzis opiul, britanicii au pornit un război pentru dreptul lor de a-i ţine sub control cu ajutorul drogurilor. Imaginează-ţi cum ar fi ca New Yorkul să fie bombardat de Columbia pentru că americanii au confiscat un pic de cocaină la graniţă.

— Ce vrei să demonstrezi?

— Consider de datoria mea, ca european, să fumez nişte porcării pe care le-am importat în această ţară.

Kaja se auzi râzând. Chiar trebuia să doarmă puţin.

— Sunt pe urmele tale de când ai făcut schimbul. Am văzut cum faci. În sticlă erau bani când ai lăsat-o jos. Şi opiu după aceea. Am dreptate?

— Mhm, făcu Harry cu gura plină de tăieţei. Ai lucrat la Narcotice?

Ea clătină din cap.

— De ce biberon?

Harry îşi întinse mâinile deasupra capului. Castronul din faţa sa era gol.

— Opiul pute de te trăsneşte. Dacă ai o mingiuţă de opiu în buzunar sau înfăşurată în folie, câinii special dresaţi te pot mirosi chiar şi într-o mulţime mare de oameni. Biberoanele nu pot fi duse la reciclat pentru bani, aşa că nu există nicio şansă ca vreun copil sau vreun beţiv să o înşface în timpul unui schimb. Aşa s-a întâmplat.

Kaja încuviinţă cu încetineală. El începuse să se relaxeze, acum mai trebuia doar ca ea să insiste. Oricine nu mai vorbise în limba maternă de ceva vreme devenea foarte vorbăreţ când întâlnea un compatriot. Era firesc. Aşa că trebuia să insiste.

— Îţi plac caii?

Acum el mesteca o scobitoare.

— Nu prea. Sunt al naibii de capricioşi.

— Dar îţi place să pariezi pe ei?

— Îmi place, însă dependenţa de pariuri nu se numără printre viciile mele.

El zâmbi, iar ea fu din nou frapată de cum zâmbetul îl transforma cu totul, făcându-l uman, abordabil, aproape un băiat. Şi îi mai amintea de frântura de cer pe care o zărise în Melden Row.

— Pariurile reprezintă o strategie proastă de câştig pe termen lung. Dar dacă nu mai ai chiar nimic de pierdut, rămâne singura strategie. Eu am pariat tot ce aveam, plus încă ceva din ce nu aveam, pe o singură cursă.

— Ai pariat tot ce aveai pe un singur cal?

— Pe doi. Un *quinella.* Alegi cei doi cai care să iasă pe locurile întâi şi doi, indiferent care dintre ei va fi câştigător.

— Şi ai împrumutat bani de la Triadă?

Pentru prima oară, văzu uluire în ochii lui Harry.

— Ce-l face pe un cartel de gangsteri chinezi să împrumute bani unui străin fumător de opiu care nu mai are nimic de pierdut?

— Păi, răspunse Harry, scoţând o ţigară, ca străin, ai acces la loja VIP de la hipodromul Happy Valley timp de trei săptămâni după ce ţi-a fost ştampilat paşaportul.

Îşi aprinse ţigara şi suflă fumul spre ventilatorul din tavan, care se învârtea atât de lent, încât muştele se lăsau purtate de palele acestuia.

— Există un cod vestimentar, aşa că mi-am comandat un costum. Primele două săptămâni au fost de-ajuns ca să prind gustul. L-am cunoscut pe Herman Kluit, un sud-african care a câştigat o avere din minerale în Africa. El m-a învăţat cum să pierd o groază de bani cu stil. Şi pur şi simplu mi-a plăcut ideea. În seara dinaintea cursei din cea de-a treia săptămână, Kluit m-a invitat la cină, unde şi-a distrat invitaţii prezentându-şi colecţia de instrumente de tortură africane, din Goma. Şi atunci am primit informaţii confidenţiale de la şoferul lui Kluit. Favoritul uneia dintre curse era rănit, însă acest pont era ţinut secret pentru că urma să alerge chiar şi aşa. Ideea era că exista un favorit atât de clar încât, dacă miza comună ar fi ieşit în pierdere, asta ar fi însemnat că n-ai fi câştigat nimic dacă ai fi pariat pe el. În orice caz, ai fi putut câştiga totuşi bani dacă ţi-ai fi cumulat pariurile cu alţii. De exemplu, cu ajutorul unui *quinella.* Însă, fireşte, asta ar fi necesitat o sumă consistentă de bani ca să câştigi ceva. Eu am primit un împrumut de la Kluit pe baza chipului meu de om cinstit. Şi a unui costum făcut pe comandă.

Harry începuse să-şi studieze vârful aprins al ţigării şi păru să zâmbească amintindu-şi acele lucruri.

— Şi? întrebă Kaja.

— Şi favoritul a câştigat la şase lungimi, răspunse Harry, ridicând din umeri. Când i-am explicat lui Kluit că eu nu aveam nici măcar o leţcaie, a părut că regretă sincer şi mi-a explicat politicos că el, ca om de afaceri, era obligat să-şi respecte principiile. M-a liniştit că asta nu includea folosirea acelor dispozitive congoleze de tortură, ci doar că va vinde datoriile către Triadă, cu o reducere. Ceea ce nu era cu mult mai bine. Însă în cazul meu avea să mai aştepte încă treizeci şi şase

de ore înainte să le vândă, ca să pot scăpa din Hong Kong.

— De ce nu ai plecat?

— Uneori am tendinţa să profit mai greu de ocazie.

— Iar apoi?

Harry îşi desfăcu braţele.

— Asta. Chungking.

— Planuri de viitor?

Harry ridică din umeri şi stinse mucul de ţigară. Iar Kaja îşi aminti de coperta albumului pe care i-o arătase Even, cu imaginea lui Sid Vicious de la Sex Pistols. În timp ce muzica rula în fundal: „Niciun viitor, niciun viitor”.

Harry zdrobi chiştocul.

— Ai auzit ce aveai nevoie să auzi, Kaja Solness.

— Aveam nevoie? făcu ea, încruntându-se. Nu înţeleg.

— Nu înţelegi?

Harry se ridică în picioare.

— Crezi cumva că aberez aici despre opiu şi datorii pentru că sunt doar un norvegian care s-a întâlnit cu alt norvegian?

Ea nu-i răspunse.

— Am făcut-o deoarece am vrut să-ţi dai seama că eu nu sunt persoana care vă trebuie. Ca să nu te întorci în ţară cu senzaţia că nu ţi-ai făcut treaba. Ca să nu mai dai de belea pe scări şi eu să pot dormi liniştit, fără să-mi fac griji că îi vei conduce pe creditori direct la mine.

Ea îl urmărea. Avea ceva de om sever, de ascet chiar, care contrasta profund cu expresia de amuzament din ochii lui, care sugera că nu trebuie să iei chiar totul în serios. Sau mai exact: că lui nu-i păsa nici cât negru sub unghie.

— Aşteaptă!

Kaja îşi deschise geanta şi scoase un carneţel mic şi roşu, pe care i-l dădu şi apoi rămase să-i observe reacţia. Văzu cum o expresie de incredulitate se aşternu pe chipul lui, după ce-l răsfoi puţin.

— Căcat, arată exact ca paşaportul meu!

— Chiar aşa e.

— Mă îndoiesc că Divizia Crime are buget pentru aşa ceva.

— Valoarea datoriilor tale a mai scăzut, minţi ea. Am obţinut o reducere.

— Pentru binele tău, sper că ai obţinut, pentru că n-am deloc de gând să mă întorc la Oslo.

Kaja îl fixă îndelung, simţind cum o cuprinde teama. Acum chiar nu mai avea ce face. Era silită să-şi joace ultima carte, cea pe care Gunnar Hagen îi spusese să o lase la urmă, în caz că bătrânul nemernic se dovedea catâr.

— Mai e o chestie, adăugă Kaja, adunându-şi curajul rămas.

Harry ridică brusc dintr-o sprânceană; pesemne că sesizase ceva în tonul ei.

— E vorba despre tatăl tău, Harry.

Deveni imediat conştientă că-i folosise prenumele. Încercă să se convingă singură că era o dovadă de sinceritate, că nu îl folosise doar pentru efect.

— Tatăl meu?

O spusese ca şi cum ar fi fost o adevărată surpriză că el ar avea aşa ceva.

— Da. Am luat legătura cu el, să aflăm dacă ştie unde locuieşti. Pe scurt, e bolnav.

Se uită la el peste masă şi îl auzi oftând prelung. Iar acum tărăgănarea aceea se întorsese în glasul lui.

— Grav bolnav?

— Da. Îmi pare rău că trebuie să fiu eu cea care îţi dă vestea.

Tot nu îndrăznea să-şi ridice privirea. Îi era teamă. Aşteptă. Ascultă replicile mitraliate în cantoneză la televizorul din spatele tejghelei lui Li Yuan. Înghiţi în sec şi aşteptă. Trebuia să se culce şi ea cât mai repede.

— Când pleacă avionul?

— La opt, răspunse ea. Vin şi te iau peste trei ore de aici.

— Merg eu singur unde trebuie. Mai sunt vreo două chestii de care trebuie să mă ocup.

Întinse mâna spre ea, iar Kaja îi aruncă o privire întrebătoare.

— Pentru asta am nevoie de paşaport. Iar tu ar trebui să mănânci ceva. Să mai pui şi tu nişte carne pe tine.

Ea flutură din mână, apoi îi întinse paşaportul şi biletul.

— Am încredere în tine, adăugă.

El îi aruncă o privire goală.

Apoi plecă.

Ceasul de deasupra Porţii C4 de pe aeroportul Chek Lap Kok arăta ora opt fără un sfert şi Kaja capitulase. Bineînţeles că nu venea. Era un reflex firesc al animalelor şi al oamenilor să se ascundă când suferă. Iar Harry Hole cu siguranţă suferea. Rapoartele cazului Omul de zăpadă descriau în detaliu uciderile acelor femei. Însă Gunnar Hagen adăugase şi ceea ce nu fusese scris. Cum fosta parteneră a lui Harry Hole, Rakel, şi fiul ei, Oleg, ajunseseră în ghearele odiosului criminal. Cum ea şi fiul ei plecaseră imediat din ţară după închiderea cazului. Şi cum Harry îşi depusese demisia şi-şi luase tălpăşiţa. Fusese mult mai afectat decât crezuse ea.

Kaja îşi dăduse deja tichetul de îmbarcare, iar acum înainta pe culoarul spre avion şi începuse să formuleze în minte raportul despre misiunea ratată, când îl văzu alergând în jocul razelor de soare care pătrundeau în clădirea aeroportului. Ducea pe umăr un sac de voiaj simplu, o pungă de la duty free şi trăgea cu sete dintr-o ţigară. Harry se opri la poartă. Însă în loc să le dea angajaţilor tichetul de îmbarcare, el îşi lăsă geanta jos şi îi aruncă o privire disperată Kajei.

Ea se întoarse la poartă.

— Probleme?

— Îmi pare rău, răspunse el. Nu pot veni.

— De ce?

El arătă către punga de la duty free.

— Doar ce mi-am amintit că în Norvegia nu ai voie să intri decât cu un cartuş de ţigări de persoană. Eu am două… Aşa că dacă nu…

El nici măcar nu clipi.

Kaja îşi dădu ochii peste cap, încercând să nu-şi trădeze uşurarea.

— Dă-l încoace!

— Îţi mulţumesc foarte mult! zise el, deschizându-şi geanta care, observă ea în treacăt, nu conţinea nicio sticlă, şi îi întinse un cartuş desfăcut, din care lipsea un pachet de Camel.

Merse în faţa lui spre avion, ca să nu o poată vedea zâmbind întruna.

Kaja rămase trează suficient cât să vadă avionul decolând, cu Hong Kongul dispărând sub ei şi privirea lui Harry, care urmărea căruciorul ce se apropia în zdrăngănit vesel de sticle. Şi pe el închizând ochii şi răspunzându-i stewardesei cu un abia audibil „Nu, mulţumesc!”.

Se întrebă dacă Gunnar Hagen avea dreptate, dacă bărbatul de lângă ea chiar era ce le trebuie.

Apoi adormi, fără să mai ştie nimic, şi visă că stătea în faţa unei uşi închise. Auzi ţipătul singuratic reverberând în pădure şi i se păru extrem de ciudat, întrucât soarele strălucea pe cer. Deschise uşa…

Se trezi cu capul sprijinit pe umărul lui şi cu saliva uscată la colţurile gurii. Vocea căpitanului anunţa că se apropiau de pista aeroportului Heathrow, din Londra.

5. Parcul

Lui Marit Olsen îi plăcea să schieze în munţi. Însă detesta joggingul. Îşi detesta gâfâielile şuierătoare după doar o sută de metri de alergat, vibraţiile ca de cutremur ale solului sub tălpile ei, privirile uşor amuzate ale trecătorilor şi imaginile care îi apăreau automat când se vedea prin ochii lor: guşa tremurătoare, colacul care îi sălta întruna în costumul de trening întins la maximum şi expresia neajutorată, cu gura larg deschisă, de peşte scos din apă pe care o observase şi ea la persoanele supraponderale în timpul exerciţiilor fizice. Acela era unul dintre motivele pentru care îşi programase trei sesiuni de alergare pe săptămână prin parcul Frogner la ora zece seara: locul era de-a dreptul pustiu. Cei care mai erau pe-acolo vedeau cât mai puţin posibil din trupul ei, în vreme ce gâfâia prin întunericul ca de smoală dintre puţinele becuri ce luminau aleile celui mai mare parc din Oslo. Iar dintre cei care o vedeau totuşi, şi mai puţini erau cei care o recunoşteau pe parlamentara socialistă de Finmark. Bine, de fapt, n-o „recunoşteau". Existau puţine persoane care să fi văzut-o vreodată pe Marit Olsen. Când vorbea – de obicei din partea regiunii ei natale –, nu atrăgea atenţia aşa cum o făceau colegii ei mai fotogenici. Pe lângă asta, ea nu zisese şi nici nu făcuse ceva greşit în timpul celor două mandate petrecute ca reprezentant al Stortinget[1]. Cel puţin aşa îşi explica lucrurile. Explicaţia editorului ziarului *Finnmark Dagblad,* cum că ea ar fi un politician de categoria pană, nu era decât un joc de cuvinte maliţios la adresa aspectului său fizic. Redactorul nu exclusese totuşi posibilitatea ca ea să ajungă într-o bună zi într-un guvern socialist, dat fiind că îndeplinea cele mai elementare cerinţe: nu era educată, nici bărbat şi nici nu era din Oslo.

Ei bine, probabil că avusese dreptate că puterile ei nu constau din crearea unor complicate castele în aer. Însă avea totuşi o înfăţişare de om din popor,

era suficient de populară cât să cunoască opiniile bărbaţilor şi femeilor obişnuiţi şi putea fi glasul acestora în noianul de votanţi egocentrişti şi automulţumiţi din Oslo. Marit Olsen era întotdeauna directă. La urma urmei, asta era adevărata ei calitate şi asta o ajutase să ajungă unde era acum. Cu discursul inteligent şi ager – pe care cei din sud îl numeau „norvegian din nord" şi „aspru" –, câştigase detaşat puţinele dezbateri la care fusese lăsată să participe. Aşa că era doar o chestiune de timp înainte să fie remarcată. Doar să scape de kilogramele alea în plus. Sondajele de opinie arătau că lumea avea mai puţină încredere în persoanele publice supraponderale; erau percepute subconştient ca fiind lipsite de autocontrol.

Ajunse la o pantă, strânse din dinţi şi încetini ritmul, ajungând până la urmă doar să meargă de fapt, dacă era să fie sinceră. Mers alert. Da, asta era. Marşul către putere. Greutatea ei scădea, eligibilitatea ei pentru cabinet creştea.

Auzi scrâşnetul pietrişului în urma sa şi spatele îi înţepeni automat, iar pulsul îi crescu imediat. Era acelaşi zgomot pe care îl mai auzise şi cu trei zile în urmă, în timp ce alerga. Şi cu două zile înainte. În ambele dăţi, cineva alergase în urma ei aproape două minute, înainte ca zgomotul să înceteze. Data trecută, Marit se întorsese şi văzuse un trening şi o glugă negre, ca şi cum în urma ei se antrena cineva din trupele de comando. Doar că nimeni, mai cu seamă un membru al trupelor de comando, n-ar fi avut vreun motiv să alerge atât de încet ca Marit.

Desigur, nu avea de unde să fie sigură că era vorba de aceeaşi persoană, însă ceva legat de sunetul făcut de paşi îi spunea că aşa stăteau lucrurile. Mai avea un pic de urcat până la Monolit, după care urma o bucată de alergat la vale până acasă, în Skøyen, unde o aşteptau soţul ei şi un rottweiler îmbuibat şi liniştitor de neatrăgător. Paşii se apropiară. Acum nu se mai bucura la fel de mult că era zece seara şi parcul era întunecos şi pustiu. Lui Marit Olsen îi era frică de mai multe lucruri,

însă în primul rând de străini. Da, într-adevăr, ştia că e dovadă de xenofobie şi contrar politicii partidului, dar teama de orice era străin constituia o strategie raţională de supravieţuire. Acum îşi dorea să fi votat împotriva tuturor amendamentelor depuse de partid în favoarea imigranţilor şi să fi folosit mai mult modul ei direct de-a vorbi.

Trupul i se mişca din ce în ce mai lent, o dureau muşchii coapselor, plămânii îi urlau după aer şi ştia că în curând n-avea să se mai mişte deloc. Creierul ei încerca să lupte cu teama, să-i spună că nu era chiar victima vădită a unui viol.

Frica o energizase, iar acum putea vedea dincolo de deal, în josul aleii Madserud. O maşină ieşea cu spatele de pe poarta unei grădini. Putea să reuşească, mai avea puţin peste o sută de metri. Marit Olsen alergă pe iarba alunecoasă, în josul pantei, abia reuşind să rămână în picioare. Nu mai auzea deloc paşi în spate, căci totul era înghiţit de gâfâielile ei. Maşina ieşise deja în stradă, iar acum auzi scrâşnetul vitezelor atunci când şoferul schimbă din marşarier în viteza întâi. Marit mai avea puţin şi ajungea la poalele dealului, doar câţiva metri până în stradă, la binecuvântatele conuri de lumină ale felinarelor stradale. Greutatea ei considerabilă reprezentase un impediment când începuse coborârea, însă acum o trăgea nemilos înainte. Aşa de tare încât picioarele ei nu mai menţinură ritmul. Căzu cu capul înainte, pe stradă, în lumină. Burta ei, strânsă în poliester plin de sudoare, lovi asfaltul, pe jumătate alunecă, pe jumătate se rostogoli. Apoi Marit rămase nemişcată, cu gust amărui de praf în gură şi cu palmele arzând, zgâriate de la contactul cu pietrişul.

Cineva stătea deasupra ei. O înşfăcă de umeri. Gemând, ea se rostogoli pe o parte şi-şi ridică braţele peste faţă să se apere. Nu era din trupele de comando, ci doar un bătrânel cu fes pe cap. Portiera maşinii din spatele lui stătea deschisă.

— Eşti bine, domnişoară?

— Ce crezi? răspunse Marit Olsen, simţind cum îi creşte furia.

— Stai puţin! Te-am mai văzut undeva.

— Ei, ce descoperire! făcu ea, ignorându-i mâna întinsă şi căznindu-se zgomotos să se ridice în picioare.

— Nu participi la emisiunea aceea de comedie?

— Tu… zise ea, holbându-se în beznă, către vidul tăcut al parcului şi masându-şi şoldul… vezi-ţi de treabă, tataie!

6. Întoarcerea acasă

Un Volvo Amazon, ultimul care ieşise pe poarta fabricii Volvo în 1970, se oprise în faţa aleii pietonale a terminalului de sosiri de la aeroportul Gardemoen din Oslo.

Un alai de copilaşi de creşă în pelerine de ploaie foşnitoare trecu pe lângă maşină. Unii dintre ei aruncară priviri curioase în direcţia ciudatului automobil vechi cu dungi de maşini de raliuri de-a lungul capotei şi celor doi bărbaţi din spatele ştergătoarelor care alungau ploaia de dimineaţă.

Bărbatul de pe locul pasagerului, *Politioverbetjent,* POB pe scurt, Gunnar Hagen, ştia că imaginea copiilor ţinându-se de mână ar fi trebuit să-l facă să zâmbească şi să-i sugereze solidaritate, apreciere pentru ceilalţi şi o societate în care toată lumea avea grijă de toată lumea. Însă prima asociere a lui Hagen fu o trupă plecată în căutarea unei persoane pe care se aşteptau cu toţii să o găsească moartă. Asta îţi făcea slujba de şef al serviciului Omoruri. Sau, după cum scrisese un isteţ în engleză pe uşa biroului lui Harry Hole: *Văd oameni morţi.*

— Ce dracu' caută o grupă de creşă la aeroport? întrebă tipul aflat pe locul şoferului. Acesta se numea Bjørn Holm, iar Amazonul era proprietatea sa cea mai de preţ. Simplul miros al radiatorului de căldură zgomotos, dar bizar de eficient, tapiţeria din imitaţie de piele îmbibată de sudoare şi compartimentul de sub lunetă plin de praf îi asigurau pacea interioară. Mai ales dacă veneau însoţite de motorul turat când trebuie, adică la vreo optzeci de kilometri la oră, în timp ce se auzea Hank Williams la casetofon. Bjørn Holm de la Krimteknisk, Unitatea de Criminalistică din Bryn, era un ţărănoi din Skreia cu cizme de cowboy din piele de şarpe, un chip ca o lună plină şi nişte ochi bulbucaţi, care-i dădeau o expresie de perpetuă surprindere. Chipul acesta îi făcuse pe mai mulţi conducători de anchete să-l judece greşit pe Bjørn

Holm. Adevărul era că individul era cel mai mare talent în descifrarea scenelor crimelor, de la glorioasa perioadă a lui Weber încoace. Holm purta o jachetă din piele întoarsă cu ciucuri şi un fes rasta tricotat, de sub care se iţeau cei mai stufoşi şi mai roşcaţi perciuni pe care Hagen îi văzuse vreodată de această parte a Mării Nordului şi care îi acopereau obrajii.

Holm conduse Amazonul în parcarea temporară unde aceasta se opri icnind, apoi cei doi coborâră din maşină. Hagen îşi săltă gulerul hainei, gest care bineînţeles că nu îl putu feri de ploaia care îi bombarda creştetul lucios. Care, apropo, era înconjurat de un păr negru atât de des şi cu firul atât de gros, încât unii bănuiau că Gunnar Hagen avea de fapt un păr perfect, însă un frizer cam excentric.

— Ia zi-mi, geaca aia chiar e impermeabilă? întrebă Hagen, în vreme ce se apropiau cu paşi mari de intrare.

— Nu, răspunse Holm.

Kaja Solness îi sunase în timp ce erau în maşină şi-i anunţase că avionul Scandinavian Airlines aterizase cu zece minute mai devreme. Şi că îl pierduse pe Harry Hole.

După ce intrară pe uşile batante, Gunnar Hagen privi în jur, o văzu pe Kaja stând pe valiză lângă ghişeul de taxi, îi făcu un semn din cap şi se îndreptă spre uşa care dădea în vamă. El şi Holm se strecurară înăuntru când aceasta se deschise pentru pasagerii care plecau. Un paznic dădu să-i oprească, însă apoi încuviinţă, plecându-se aproape cu totul, când Hagen îşi ridică legitimaţia şi lătră un scurt „Poliţia”.

Hagen făcu la dreapta şi trecu pe lângă agenţii vamali şi câinii acestora, apoi pe lângă barierele de metal care îi aminteau de cărucioarele de la Institutul de Medicină Legală, apoi pătrunse în cabina din spatele lor.

Acolo se opri atât de brusc, încât Holm se izbi de el din spate. Un glas cunoscut hârâi printre dinţii încleştaţi:

— Bună, şefule! Îmi pare rău, dar momentan nu pot sta drepţi!

Bjørn Holm se zgâi peste umărul şefului.

Era o imagine care avea să-l bântuie ani întregi.

Aplecat peste spătarul unui scaun se afla bărbatul care reprezenta o adevărată legendă vie, nu doar în cadrul Secţiei de Poliţie Centrale din Oslo, ci în fiecare secţie de poliţie din Norvegia, atât în sens rău, cât şi în sens bun. Un om cu care Holm însuşi lucrase îndeaproape. Dar nu atât de îndeaproape precum agentul vamal care stătea acum în spatele legendei cu o mână învelită într-o mănuşă de latex parţial ascunsă de fesele foarte deschise la culoare ale legendei.

— E al meu, îl anunţă Hagen, fluturându-şi legitimaţia. Lasă-l să plece!

Agentul se uită la Hagen şi păru să nu-l lase inima să-i dea drumul, însă când un agent mai vârstnic, cu dungi aurii pe epoleţi, veni şi dădu scurt din cap, agentul mai tânăr îşi mai răsuci mâna o dată şi apoi o scoase afară. Victima scoase un geamăt puternic.

— Ridică-ţi pantalonii, Harry! îi ceru Hagen, apoi se răsuci pe călcâie.

Harry îşi săltă pantalonii şi apoi îi zise agentului care acum îşi scotea mănuşa de latex:

— Ţi-a plăcut şi ţie?

✯

Kaja Solness se ridică de pe valiză când cei trei colegi ai săi ieşiră înapoi. Bjørn Holm plecă să aducă maşina la uşă, iar Gunnar Hagen să ia ceva de băut de la chioşc.

— Eşti percheziţionat des? întrebă Kaja.

— De fiecare dată, răspunse Harry.

— Nu cred că am fost vreodată oprită la vamă.

— Ştiu.

— De unde ştii?

— Pentru că există o mie de semne mărunte după care se uită, iar tu nu ai niciunul. În timp ce eu am cel puţin jumătate.

— Crezi că agenţii vamali au multe prejudecăţi?

— Păi, tu ai încercat să strecori vreodată ceva ilegal?

— Nu, răspunse ea râzând. Bine, atunci, am adus. Dar dacă sunt atât de buni, ar fi trebuit să-şi dea seama că eşti poliţist. Şi să te lase să treci.

— Şi-au dat seama.

— Fii serios! Asta se întâmplă doar în filme.

— Ba chiar şi-au dat seama. Au văzut un poliţist decăzut.

— Oh, chiar aşa? făcu Kaja.

Harry îşi căută pachetul de ţigări.

— Lasă-ţi privirea să rătăcească până la ghişeul de taxi. Acolo e un bărbat cu ochii mijiţi, uşor adus de spate. Îl vezi?

Ea încuviinţă.

— S-a tras de două ori de curea când am ieşit noi. Ca şi cum i-ar atârna ceva greu de ea. O pereche de cătuşe sau un baston. O reacţie automată, când lucrezi ani la rând pe maşini de patrulă sau în arestul poliţiei.

— Eu am lucrat pe maşini de patrulă, dar niciodată…

— El lucrează acum pentru Narcotice şi e cu ochii după cei care arată un pic prea uşuraţi după ce-au trecut de vamă. Sau merg direct la toaletă, pentru că nu mai suportă să stea cu pachetele înfipte în recturi. Sau care au bagaje ce trebuie schimbate cu cele ale unui pasager naiv şi neştiutor, iar contrabandistul să le recupereze de la prostovanul care a trecut de vamă bagajele conţinând droguri.

Kaja îşi înclină capul şi îşi miji ochii la Harry, cu un mic surâs pe buze.

— Sau ar putea fi doar un tip normal căruia îi tot alunecă pantalonii şi care doar îşi aşteaptă mama. Iar tu te înşeli.

— Cu siguranţă, zise Harry, uitându-se la ceasul de la mână şi apoi la cel de pe perete. Fac mereu greşeli. Chiar atât e ceasul?

✯

Volvoul Amazon ieşi pe autostradă chiar când se aprinseră luminile stradale.

Pe locurile din faţă, Holm şi Solness erau adânciţi într-o conversaţie, în vreme ce Townes van Zandt suspina înăbuşit din casetofon. Pe bancheta din spate, Gunnar Hagen mângâia servieta din piele moale de porc pe care o ţinea în poală.

— Aş vrea să pot spune că arăţi bine, rosti el încet.

— Diferenţa de fus orar, şefu', răspunse Harry, care mai mult zăcea decât stătea drept.

— Ce-ai păţit la falcă?

— E o poveste lungă şi plictisitoare.

— În fine, bine ai revenit! Îmi pare rău pentru împrejurări!

— Credeam că îţi înmânasem demisia.

— Ai mai făcut-o şi altă dată.

— Şi de câte ori vrei s-o fac?

Gunnar Hagen se uită la fostul său inspector şi-şi coborî şi mai mult sprâncenele, odată cu glasul.

— Cum spuneam, îmi pare rău pentru împrejurări! Şi înţeleg că ai rămas foarte afectat de cazul anterior. Că tu şi cei dragi ţie au fost implicaţi într-un mod care… ei bine, ar face pe oricine să-şi dorească altă viaţă. Dar asta e meseria ta, Harry, la asta te pricepi.

Harry îşi trase nasul de parcă deja ar fi căpătat răceala tipică revenirii acasă.

— Două crime, Harry. Nu suntem nici măcar siguri cum au fost comise, doar că sunt identice. Dar mulţumită celor mai recente experienţe, ştim cu ce ne confruntăm.

POB-ul se opri.

— Nu strică să rosteşti cuvintele, şefu'.

— Nu sunt chiar atât de sigur.

Harry se uită la peisajul maroniu de ţară, complet lipsit de zăpadă, care se vedea dincolo de geamul maşinii.

— Lumea a strigat „lupul" de câteva ori, însă dovezile spun că un criminal în serie e o raritate.

— Ştiu, fu de acord Hagen. Omul de zăpadă e singurul pe care l-am găsit la noi, de când conduc eu biroul. Dar de data asta suntem siguri. Victimele

nu au nimic de-a face una cu alta, iar sedativul descoperit în sângele lor e identic.

— Asta chiar e ceva! Mult noroc!

— Harry…

— Găseşte pe cineva calificat pentru treabă, şefu'!

— *Tu eşti* calificat.

— Eu m-am spart în nenumărate bucăţi.

Hagen trase adânc aer în piept.

— Atunci o să te refacem.

— Nu mai pot fi reparat.

— Eşti singura persoană din această ţară cu abilităţile şi experienţa necesare să prindă un criminal în serie.

— Aduceţi un american cu avionul.

— Ştii foarte bine că lucrurile nu funcţionează aşa.

— Atunci îmi pare rău.

— Chiar îţi pare? Au murit deja două persoane, Harry. Două tinere…

Harry flutură din mână când Hagen îşi deschise servieta şi scoase un dosar maro.

— Vorbesc serios, şefu'! Îţi mulţumesc că mi-ai răscumpărat paşaportul şi toate cele, dar am terminat cu pozele şi cu rapoartele pline de sânge şi maţe.

Hagen îi aruncă o privire rănită lui Harry, dar păstră dosarul în poală.

— Citeşte-l cu atenţie, asta e tot ce-ţi cer. Şi nu spune nimănui că lucrăm la acest caz.

— Oh? De ce?

— E complicat. Doar să nu zici nimănui, bine?

Discuţia din faţă se oprise şi ea, iar Harry rămase fixând cu privirea ceafa Kajei. Întrucât Amazonul lui Bjørn Holm fusese construit înainte să folosească cineva termenul de „traumatism cervical", acesta nu era dotat cu tetiere, aşa că Harry îi putea vedea gâtul graţios şi alb, dat fiind că tânăra îşi prinsese părul într-un coc înalt; se gândi cât de vulnerabilă era, cât de iute se schimbau lucrurile, cât de mult putea fi distrus în doar câteva secunde.

Aşa era viaţa: un proces de distrugere, de dezintegrare a tot ceea ce iniţial a fost perfect. Singurul element de suspans era dacă vom fi distruşi într-o fracţiune de secundă sau lent. Era o idee tristă. Şi totuşi, el se agăţa de ea. Până intrară în tunelul Ibsen, un element cenuşiu, anonim, al maşinăriei pe care o reprezenta traficul din capitală şi care s-ar fi putut afla în oricare altă capitală a lumii. În orice caz, în acel moment simţi. O imensă, pură, plăcere de-a fi aici. În Oslo. Acasă. Senzaţia era atât de copleşitoare, încât preţ de câteva secunde ajunse să uite cu totul motivul pentru care se întorsese.

Harry rămase uitându-se la numărul 5 de pe Sofies gate în timp ce Amazonul dispărea încet din raza lui vizuală. Pe faţada clădirii era mai mult graffiti decât atunci când plecase, însă vopseaua albastră de dedesubt era la fel.

Aşadar, refuzase cazul. Avea un tată ce zăcea în spital. Era singurul motiv pentru care se afla aici. Ce nu le spusese totuşi era că, dacă ar fi avut de ales să ştie sau nu despre boala tatălui său, ar fi ales să nu ştie. Pentru că nu se întorsese din dragoste. Se întorsese de ruşine.

Harry se chiorî la cele două ferestre întunecate de la al doilea etaj: apartamentul său.

Apoi deschise uşa şi intră în curtea din spate. Containerul de gunoi stătea în acelaşi loc ca de obicei. Harry îi săltă capacul. Îi promisese lui Hagen că va arunca o privire la dosarul de caz. Mai mult pentru ca şeful său să nu se simtă umilit – la urma urmei, recuperarea paşaportului costase Divizia Crime destul de multe coroane. Harry lăsă dosarul să cadă peste sacii de plastic ce dădeau pe dinafară de zaţ de cafea, scutece folosite, fructe putrede şi coji de cartofi. Inspiră adânc şi se minună cât de surprinzător de universal era mirosul gunoiului.

Nimic nu fusese atins în apartamentul lui de două camere, totuşi ceva era diferit. O pâclă de praf

cenuşiu, ca şi cum cineva abia plecase, dar răsuflarea îngheţată încă mai zăbovea în aer. Merse în dormitor, îşi lăsă jos geanta şi scoase cartuşul nedesfăcut de ţigări. Totul era la fel aici, cenuşiu ca pielea unui cadavru vechi de două zile. Se lăsă să cadă pe spate în pat şi închise ochii. Întâmpină bucuros zgomotele familiare, picăturile de apă ce curgeau din jgheabul găurit de deasupra pe garnitura care înconjura tocul geamului. Nu era la fel de liniştitor şi de lent ca picuratul din plafonul din Hong Kong, ci o răpăială rapidă, la limita dintre picurat şi turnat în toată regula, ca o reamintire a faptului că timpul trecea, că secundele se scurgeau năvalnic, capătul unui şir numerotat care se tot apropia. Îl făcu să se gândească la La Linea, personajul de desene animate italian care, după patru minute, mereu cădea dincolo de rama desenatorului şi dispărea în uitare.

Harry ştia că era o jumătate de sticlă de Jim Beam în dulapul de sub chiuvetă. Ştia că o putea lua de la capăt de unde rămăsese, aici, în apartament. Căcat, era o ruină încă înainte de-a se sui în taxiul care-l dusese la aeroport, cu câteva luni în urmă. Deloc de mirare, aşadar, că nu reuşise să se urnească să ajungă la Manila.

Se putea duce chiar acum în bucătărie, să toarne conţinutul sticlei în chiuvetă.

Harry scoase un geamăt.

Să se întrebe cu cine semăna ea era un nonsens. Ştia prea bine. Cu Rakel. Toate semănau cu Rakel.

7. Spânzurătoarea

— Dar mi-e frică, Rasmus, zise Marit Olsen. Chiar aşa!

— Ştiu, răspunse Rasmus Olsen cu glasul lui scăzut şi prietenos, care o însoţise şi-o liniştise pe soţia sa timp de mai bine de douăzeci şi cinci de ani în luarea deciziilor politice, teste de condus, accese de furie şi câteva atacuri de panică. E firesc, adăugă el, înconjurând-o cu un braţ. Munceşti din greu şi ai o groază de lucruri pe cap. Creierul tău nu mai are capacitatea de a anihila genul acesta de gânduri.

— Genul acesta de gânduri? zise ea, întorcându-se cu faţa la el pe canapea.

Îşi pierduse deja interesul faţă de DVD-ul pe care-l urmăreau – *Pur şi simplu dragoste.* Genul acesta de gânduri, adică genul acesta de prostii, asta vrei să spui?

— Important nu e ce cred eu, replică el, gata s-o atingă cu degetele. Important…

— …e ceea ce crezi *tu,* îl imită ea. Pentru numele lui Hristos, Rasmus, cred că ar trebui să nu te mai uiţi la emisiunea lui Dr. Phil.

Bărbatul scoase un chicotit uşor ca mătasea.

— Spun doar că tu, ca membră a Stortinget, poţi cere o gardă de corp, dacă te simţi ameninţată. Dar asta îţi doreşti, de fapt?

— Mhm, toarse ea când degetele lui începură să-i maseze exact locul despre care ştia că el ştie că îi place să-i fie masat. Ce vrei să spui prin *îţi doreşti, de fapt?*

— Gândeşte-te un pic! Ce îţi închipui că va urma?

Marit Olsen se gândi un pic. Închise ochii şi-i simţi degetele liniştindu-i şi relaxându-i trupul. Îl cunoscuse pe Rasmus pe când lucra la Serviciul de angajări norvegian din Alta, în Finnmark. Ea fusese aleasă ca reprezentant al NTL, un sindicat pentru angajaţii la stat, iar aceştia o trimiseseră în sud, la un curs de perfecţionare ce avea loc la centrul de

conferinţe Sørmarka. Acolo, un bărbat subţirel, cu ochii albaştri şi vii sub părul care începea să i se răărească, o abordase în prima seară. Acesta vorbea într-un fel ce amintea de creştinii care îl descoperiseră pe Dumnezeu la clubul tinerilor din Alta. Doar că el discuta despre politică. Lucra la secretariatul Partidului Socialist, ajutându-i pe reprezentanţii aleşi cu treburi birocratice, călătorii, presă şi chiar, din când în când, discursuri.

Rasmus îi cumpărase o bere, o întrebase dacă vrea să danseze şi după vreo patru dansuri din ce în ce mai lente pe nişte melodii ce nu se demodau niciodată, în timpul cărora atingerea trupurilor lor devenise tot mai intimă, el o întrebase dacă vrea să i se alăture. Nu în camera lui, ci în partid.

După ce se întorsese acasă, ea începuse să meargă la întâlnirile partidului din Alta, iar seara, ea şi Rasmus purtau lungi discuţii la telefon despre ce făcuseră şi gândiseră pe parcursul zilei respective. Firește, Marit nu o rostise niciodată cu voce tare: că uneori ea credea că cele mai plăcute momente fuseseră când se aflaseră la două mii de kilometri depărtare unul de altul. Apoi sunase Comitetul de numire, care o pusese pe listă şi, cât ai zice peşte, fusese aleasă în Consiliul local al oraşului Alta. Doi ani mai târziu, era vicepreşedintele filialei Partidului Socialist din Alta, după un an intra în Consiliul regional, apoi mai urmase un telefon, de această dată din partea Comitetului de numire pentru Stortinget.

Iar acum avea un mic birou în Stortinget, un partener care o ajuta cu discursurile şi posibilitatea de-a mai urca spre vârf, cât totul decurgea conform planului. Iar ea evita gafele.

— Vor desemna un poliţist care să stea cu ochii pe mine, rosti ea. Iar presa va dori să ştie de ce o parlamentară de care n-a auzit nimeni trebuie să meargă peste tot cu o afurisită de gardă de corp, pe banii contribuabililor. Iar când vor afla motivul – că ea a *bănuit* că a urmărit-o cineva prin parc –, vor scrie că dacă s-ar invoca un *asemenea* motiv, atunci

fiecare femeie din Oslo ar solicita poliţiştii plătiţi de stat care să o protejeze. Nu vreau nicio protecţie. Las-o baltă!

Rasmus râse neauzit şi-şi folosi degetele ca să-i transmită acordul lui prin masaj.

✯

Vântul urla printre copacii desfrunziţi din parcul Frogner. O raţă cu capul adânc înfundat între pene plutea pe suprafaţa neagră ca smoala a lacului. Frunze descompuse rămăseseră lipite de plăcile de faianţă de pe fundul bazinelor de înot din parc. Tot locul părea abandonat de o veşnicie, o lume complet pierdută. Vântul stârni o adevărată furtună în bazinul adânc şi-şi cântă jalea monotonă pe sub turnul înalt de zece metri de pe care săreau înotătorii şi care acum se profila pe cerul nopţii, ca o spânzurătoare.

8. Snow Patrøl

Era trei după-amiaza când se trezi Harry. Îşi deschise geanta, îşi puse un rând de haine curate, găsi un palton de lână în dulap şi ieşi afară. Burniţa îl învioră suficient pe Harry ca să pară relativ treaz când intră în sălile maronii, afumate, ale barului Schrøder's. Masa lui era ocupată, aşa că merse într-un colţ, sub televizor.

Privi în jur. Zări vreo două chipuri pe care nu le mai văzuse înainte stând aplecate peste paharele cu bere, altminteri locul părea neschimbat. Rita veni la el şi-i lăsă în faţă o cană albă şi o cană de inox plină cu cafea.

— Harry, începu ea.

Nu pe post de urare de bun-venit, ci parcă pentru a confirma că era într-adevăr el.

Harry dădu din cap aprobator.

— Bună, Rita! Ceva ziare vechi?

Rita se îndreptă spre partea din spate a sălii şi se întoarse cu o stivă de ziare îngălbenite. Harry nu primise niciodată o explicaţie clară cu privire la motivul pentru care păstrau ziare vechi la Schrøder's, însă avusese de nenumărate ori de câştigat de pe urma acestui aranjament.

— Ai lipsit mult timp, zise Rita şi apoi plecă.

Iar Harry îşi aminti ce-i mai plăcea la Schrøder's, în afară de faptul că era cel mai apropiat bar de apartamentul său. Frazele scurte. Şi respectul pentru viaţa ta personală. Ţi s-a observat întoarcerea; nu era necesară nicio lămurire.

Harry dădu pe gât două căni de cafea surprinzător de proastă în vreme ce continuă să răsfoiască ziarele cu un soi de fervoare care îi furniză o perspectivă generală a ceea ce se întâmplase în regat în ultimele luni. Nu prea multe, ca de obicei. Adică exact ce-i plăcea lui cel mai mult la Norvegia.

Cineva câştigase *Norwegian Idol,* o celebritate fusese eliminată dintr-un concurs de dans, un fotbalist din a treia divizie fusese prins prizând

cocaină, iar Lene Galtung, fiica magnatului transporturilor Anders Galtung, moştenise mai devreme câteva milioane şi se logodise cu un chipeş, dar probabil mai puţin influent investitor, pe nume Tony. Editorul de la *Liberal,* Arve Stop, scria că pentru o naţiune care voia să fie remarcată ca un adevărat model social-democratic, începea să devină jenant că Norvegia încă mai e monarhie. Nu se schimbase absolut nimic.

În ziarele din decembrie Harry găsi primele articole despre crime. Recunoscu descrierea locului faptei făcută de Kaja, subsolul unei clădiri de birouri încă în construcţie din Nydalen. Cauza morţii era necunoscută, însă poliţia suspecta un act criminal.

Harry frunzări mai departe ziarele, preferând să citească despre un politician care se împăuna că vrea să se retragă ca să petreacă mai mult timp cu familia.

Arhiva de ziare a lui Schrøder's era destul de completă, însă a doua crimă apăru într-un ziar datat cu vreo două săptămâni mai târziu.

Femeia fusese găsită în spatele unui jaf de Datsun abandonat la marginea pădurii de lângă lacul Daudsjøen, din Maridalen. Poliţia nu excludea un „act criminal", dar nici nu dezvăluia cauza morţii.

Harry citi în diagonală articolul şi ajunse la concluzia că motivul tăcerii poliţiei era cel obişnuit: nu aveau absolut niciun indiciu, *nada,* radarul lor scana o vastă întindere de pustiu.

Doar două crime. Şi totuşi, Hagen păruse extrem de sigur când afirmase că e vorba de un criminal în serie. Aşadar, care era legătura? Ce nu spusese presa? Harry simţea deja cum mintea lui începe să urmărească vechile şi cunoscutele căi de dinainte; se blestemă pentru neputinţa sa de-a se abţine să răsfoiască ziarul mai departe.

Când cana de cafea rămase pe jumătate goală, lăsă o bancnotă mototolită pe masă şi ieşi în stradă. Îşi strânse pardesiul în jurul corpului şi îşi miji ochii spre cerul cenuşiu.

Opri un taxi, care trase lângă bordură. Şoferul se aplecă peste scaun şi deschise portiera din spate. Un gest pe care rareori îl mai vedeai în ziua de azi, aşa că Harry se hotărî să-l răsplătească cu un bacşiş. Nu doar pentru că putea intra direct, ci pentru că geamul portierei reflectase un chip aflat la volanul maşinii parcate în spatele lui Harry.

— Rikshospital, ceru Harry, mutându-se la mijlocul banchetei.

— Imediat, rosti şoferul.

Harry cercetă oglinda retrovizoare când se desprinseră de lângă bordură.

— Ah, ai putea, te rog, trece mai întâi pe la numărul 5 de pe Sofies gate?

Taxiul aşteptă pe Sofies gate, motorul diesel torcând în continuare în stradă, în timp ce Harry urca scările cu paşi mari şi iuţi, analizând totodată în minte mai multe posibilităţi. Triada? Herman Kluit? Sau vechea şi cunoscuta paranoia. Echipamentul rămăsese unde-l lăsase înainte de a-şi lua tălpăşiţa, în trusa de scule din dulapul pentru mâncare. Legitimaţia veche şi expirată. Două perechi de cătuşe Hiatt, cu arcuri speciale, pentru încătuşare mai rapidă. Şi revolverul de serviciu, un Smith & Wesson calibrul .38.

După ce reveni în stradă, nu privi nici în stânga, nici în dreapta, doar sări pur şi simplu în taxi.

— Rikshospital? întrebă şoferul.

— Condu în direcţia aia, răspunse Harry, studiind oglinda când virară pe Stensbergata şi apoi pe Ullevålsveien.

Nu văzu nimic. Ceea ce însemna două lucruri. Era vechea sa paranoia. Sau tipul era profesionist.

Harry şovăi, apoi răspunse într-un final:

— Rikshospital.

Continuă să se uite în oglindă când trecură de biserica Vestre Aker şi de spitalul Ullevål. Orice făcea, nu trebuia să-i conducă acolo unde era cel mai vulnerabil. Acolo unde vor încerca întotdeauna să lovească. În familie.

Cel mai mare spital din ţară era situat în cea mai de sus parte a oraşului.

Harry îi plăti şoferului, care îi mulţumi pentru bacşiş şi repetă gestul cu portiera din spate.

Faţadele clădirilor îl priveau parcă de sus pe Harry şi o pătură joasă de nori părea să mătură acoperişurile.

Trase adânc aer în piept.

Zâmbetul lui Olav Hole de pe perna de spital era atât de blând şi de fragil, încât Harry simţi un nod în gât.

— Am fost în Hong Kong, răspunse Harry. A trebuit să meditez puţin.

— Şi ai reuşit?

Harry ridică din umeri.

— Doctorii ce zic?

— Cât mai puţin posibil. Nu s-ar zice că e un semn bun, dar mi-am dat seama că prefer aşa. Să dai piept cu realităţile vieţii n-a fost niciodată, după cum ştii, unul dintre atuurile familiei noastre.

Harry se întrebă dacă urmau să discute despre mama sa. Spera că nu.

— Ţi-ai găsit de lucru?

Harry clătină din cap. Părul tatălui său îi atârna pe frunte, atât de curat şi de alb încât Harry presupunea că nu e de fapt părul lui, ci un accesoriu care îi fusese dat odată cu pijamaua şi papucii.

— Nimic? întrebă tatăl său.

— Am primit o ofertă să ţin cursuri la Academia de Poliţie.

Era aproape adevărul. Hagen îi oferise acea posibilitate după cazul Omului de zăpadă, ca un soi de concediu pentru absenţele nemotivate.

— Profesor?

Tatăl său chicoti precaut, ca şi cum orice efort în plus i-ar fi putut aduce sfârşitul.

— Credeam că unul dintre principiile tale e să nu faci niciodată ce-am făcut eu.

— N-a fost niciodată vorba de aşa ceva.

— Corect. Tu mereu ai făcut lucrurile în felul tău. Chestia asta cu poliţia… Mă rog, presupun că ar trebui să fiu recunoscător că n-ai făcut ce-am făcut eu. Că nu sunt deloc un model de urmat. Ştii, după ce-a murit mama ta…

Harry stătea în salonul alb de spital de douăzeci de minute şi deja simţea o nevoie disperată să o şteargă de acolo.

— După ce-a murit mama ta, m-am străduit să găsesc un sens pentru toate. M-am retras în propria cochilie, nemaigăsind bucurie alături de nimeni. A fost ca şi cum singurătatea m-a adus mai aproape de ea, cel puţin aşa am crezut. Dar a fost o greşeală, Harry.

Surâsul tatălui său era blând ca al unui înger.

— Ştiu că pierderea lui Rakel te-a afectat foarte mult, însă nu trebuie să faci ce-am făcut eu. Nu trebuie să te ascunzi, Harry. Nu trebuie să încui uşa şi să arunci cheia.

Harry îşi coborî privirea la propriile mâini, încuviinţă şi simţi cum nişte furnici i se caţără pe corp. Trebuia să facă ceva, indiferent ce.

Intră un infirmier, se prezentă ca fiind Altman, apoi ridică o seringă şi spuse, cu un uşor sâsâit, că urmează să-i dea lui „Olav" ceva care să-l ajute să doarmă. Harry simţea nevoia să-l întrebe dacă nu cumva avea ceva şi pentru el.

Tatăl său stătea întins pe o parte, aşa încât pielea de pe faţă îi atârna; părea mai bătrân decât atunci când stătuse pe spate. Se uită la Harry cu ochi îngreunaţi şi goi.

Harry se ridică atât de brusc, încât picioarele scaunului scârţâiră tare pe podea.

— Unde pleci? întrebă Olav.

— Ies la o ţigară, răspunse Harry. Nu durează mult.

✯

Harry se aşeză pe zidul scund de cărămidă care dădea înspre parcare şi îşi aprinse un Camel. De cealaltă parte a autostrăzii putea vedea campusul Blindern şi clădirile universităţii în care învăţase

tatăl său. Existau persoane care afirmau că fiii deveneau de fiecare dată, într-o măsură mai mică sau mai mare, variante deghizate ale taţilor, şi că acţiunea de desprindere nu era de fapt decât o iluzie; te întorceai mereu – atracţia sângelui nu doar că era mai puternică decât voinţa ta, era însăşi voinţa ta. Lui Harry i se păruse mereu că el reprezenta dovada contrariului. Aşa că de ce imaginea dezgolită, distrusă, a chipului tatălui său pe pernă se asemănase atât de mult cu privitul într-o oglinda? De ce ascultându-l fusese ca şi cum se auzise pe sine vorbind? Auzindu-l gândind, cuvintele… precum freza unui dentist ce găsea mereu nervii lui Harry cu o precizie tulburătoare. Pentru că era o copie. Căcat! Privirea cercetătoare a lui Harry descoperise o Corolla albă în parcare.

Întotdeauna albă, cea mai anonimă culoare. Culoarea Corollei din faţa barului Schrøder's, cea cu chipul din spatele volanului, acelaşi chip care se uitase la el cu ochii aceia îngustaţi, oblici, cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă.

Harry îşi aruncă ţigara şi se grăbi să se întoarcă înăuntru. Încetini pasul când ajunse pe holul care ducea la salonul tatălui său. Se răsuci acolo unde holul dădea într-o zonă mai largă, deschisă, şi se prefăcu a căuta într-un teanc de reviste de pe masă, în vreme ce cerceta cu coada ochiului oamenii care stăteau acolo.

Bărbatul se ascunsese în spatele unui exemplar din *Liberal.*

Harry alese o fiţuică de bârfe ce se numea *Se og Hor* şi pe care se afla o imagine cu Lene Galtung şi logodnicul ei şi plecă.

Olav Hole stătea întins pe spate, cu ochii închişi. Harry se aplecă şi-şi apropie urechea de gura lui. Răsuflarea acestuia era atât de uşoară încât abia se putea auzi, însă Harry simţi un curent de aer pe obraz.

Rămase aşezat o vreme pe scaunul de lângă pat urmărindu-şi tatăl, în vreme ce în minte derula amintiri din copilărie prost editate, într-o ordine

aleatorie şi lipsite de orice temă centrală în afara faptului că erau lucruri pe care şi le amintea cu claritate.

Apoi aşează scaunul lângă uşă, pe care o crăpă puţin şi aşteptă.

Trecu o jumătate de oră până-l văzu pe bărbat venind dinspre sala de aşteptare de-a lungul holului. Harry observă că tipul îndesat şi robust era neobişnuit de crăcănat; părea să meargă ţinând între genunchi o minge de volei. Înainte de-a intra pe uşa marcată cu simbolul internaţional al toaletelor pentru bărbaţi, acesta se trase de curea. Ca şi cum i-ar fi atârnat ceva de ea.

Harry se ridică şi-l urmă.

Se opri în faţa toaletei şi trase aer în piept. Trecuse mult timp. Apoi împinse uşa şi se strecură înăuntru.

Toaleta era la fel ca restul spitalului: curată, ordonată, nouă şi prea mare. De-a lungul peretelui principal se aflau şase cabine, niciuna cu un pătrat roşu deasupra încuietorii. Pe peretele mai scurt se aflau patru chiuvete, iar pe celălalt perete lung se vedeau patru pisoare de ceramică, dispuse la înălţimea şoldului. Bărbatul stătea la un pisoar, cu spatele la Harry. Pe peretele de deasupra lui trecea o ţeavă orizontală. Părea solid. Destul de solid. Harry îşi scoase revolverul şi cătuşele. Eticheta internaţională cere ca în toaletele pentru bărbaţi să nu priveşti în ochii nimănui. Contactul vizual, chiar şi neintenţionat, poate duce la crimă. Prin urmare, bărbatul nu se întoarse ca să se uite la Harry. Nici măcar atunci când Harry încuie uşa de la intrare cu o grijă infinită, nici când se apropie încetişor şi nici măcar când îşi lipi ţeava pistolului de colacul de grăsime dintre gâtul şi capul bărbatului şi-i şopti ceea ce un coleg de-ai săi pretinsese că tuturor poliţiştilor ar trebui să li se îngăduie să spună, măcar o dată de-a lungul carierei: *Nu mişca!*

Bărbatul făcu întocmai. Harry văzu cum pe colacul de grăsime al bărbatului, care înţepeni instantaneu, se formează piele de găină.

— Mâinile sus!

Bărbatul îşi ridică braţele scurte şi puternice deasupra capului. Harry se aplecă în faţă. Şi îşi dădu imediat seama că fusese o cacealma. Viteza bărbatului fu năucitoare. Harry învăţase la orele de tehnici de luptă corp la corp că să ştii cum să iei bătaie e la fel de important ca să ştii cum să dai. Arta consta din a-ţi lăsa muşchii să se relaxeze şi să înţelegi că pedeapsa nu putea fi evitată, ci doar micşorată. Aşadar, când bărbatul se răsuci, cu genunchiul ridicat, la fel de suplu ca un dansator, Harry reacţionă urmând mişcarea. Îşi mişcă trupul în aceeaşi direcţie cu lovitura cu piciorul, care îl nimeri deasupra şoldului. Harry îşi pierdu echilibrul, apoi căzu şi alunecă pe plăcile de faianţă până ce dispăru din raza loviturii. Rămase acolo, oftă şi fixă tavanul cu privirea în timp ce-şi scotea un pachet de ţigări. După care îşi puse una în gură.

— Încătuşare rapidă, zise Harry. Am învăţat-o în anul în care am făcut cursul FBI la Chicago. În Cabrini Green[2], unde erai prins în capcană. Pentru un bărbat alb, seara nu aveai absolut nimic de făcut decât să ieşi şi să fii jefuit. Aşa că am stat doar înăuntru, exersând două chestii. Încărcarea şi descărcarea pistolului de serviciu pe cât de repede se putea în întuneric. Şi legarea rapidă cu cătuşe de piciorul unei mese.

Harry se săltă pe coate.

Bărbatul continua să stea în picioare, cu braţele lui scurte ridicate deasupra capului. Încheieturile îi erau legate cu cătuşe de o parte şi de alta a ţevii. Acesta continua să se uite cu o privire goală la Harry.

— Domnul Kluit te-a trimis? întrebă Harry în engleză. Bărbatul îi susţinea privirea fără să clipească.

— Triada? Mi-am plătit datoriile, tu n-ai auzit?

Harry studia mai departe chipul lipsit de expresie al individului. Trăsăturile puteau fi asiatice, însă nu păreau asiatice sau mixte. Mongol, poate?

— Ce doreşti de la mine?

Niciun răspuns. Ceea ce însemna veşti proaste, dat fiind că venise probabil nu ca să întrebe ceva, ci ca să facă ceva.

Harry se ridică şi merse în semicerc, astfel încât să se poată apropia de el dintr-o parte. Ţinu revolverul la tâmpla bărbatului în vreme ce îşi strecura mâna stângă în interiorul sacoului bărbatului. Dădu cu mâna de oţelul rece al unei arme, apoi găsi portofelul şi îl scoase.

Harry se dădu trei paşi în spate.

— Să vedem… Domnul Jussi Kolkka. Harry ridică în lumină un card American Express şi întrebă: Finlandez? Atunci presupun că ştii ceva norvegiană?

Niciun răspuns.

— Ai fost poliţist, nu-i aşa? Când te-am văzut la terminalul de sosiri de pe Gardemoen, am crezut că eşti un poliţist sub acoperire de la Narcotice. Cum de-ai ştiut că o să iau exact acel avion, Jussi? E-n regulă dacă-ţi spun Jussi, da? Pare firesc să te adresezi pe numele mic unui tip cu mătărânga pe-afară.

Urmă un sunet gros din gât înainte ca un gogoloi de scuipat să vină învârtejindu-se prin aer, rotindu-se în jurul propriei axe, şi să aterizeze pe pieptul lui Harry.

Harry îşi coborî privirea la tricou. Scuipatul înnegrit de la snus trasase o diagonală peste al doilea „o” şi acum se putea citi Snow Patrøl.

— Deci înţelegi norvegiană, constată Harry. Atunci, pentru cine lucrezi, Jussi? Şi ce doreşti?

Niciun muşchi nu se clinti pe faţa lui Jussi. Cineva scutură clanţa de afară, apoi înjură şi se îndepărtă.

Harry oftă. Apoi ridică revolverul până acesta ajunse în dreptul frunţii lui Jussi şi îl armă.

— Pesemne ai impresia, Jussi, că eu sunt o persoană normală, sănătoasă la cap. Ei bine, asta arata cât de sănătos sunt. Tatăl meu zace neputincios pe patul de spital de-acolo. Tu ai aflat de asta, ceea

ce e o problemă pentru mine. Există o singură cale de-a o rezolva. Din fericire, eşti şi tu înarmat, aşa că am să le spun poliţiştilor că am fost în legitimă apărare.

Harry trase şi mai mult de cocoşul revolverului. Şi simţi familiara senzaţie de ameţeală.

— Kripos.

Harry slăbi strânsoarea asupra cocoşului.

— Repetă!

— Sunt de la Kripos, şuieră bărbatul în suedeză, cu un accent finlandez de care cei care ţin discursuri pline de miez la cununiile norvegiene sunt atât de mândri.

Harry se holba acum la bărbat. N-avea absolut nicio îndoială că spunea adevărul. Şi totuşi, era total neverosimil.

— În portofel, mârâi finlandezul, fără să lase furia din glas să-i ajungă şi la ochi.

Harry deschise portofelul şi-i verifică interiorul. Scoase o legitimaţie laminată. Nu erau cine ştie ce informaţii pe ea, dar era ce trebuia. Bărbatul din faţa lui Harry era angajat la *Krimpolitisentralen,* Kripos pe scurt, serviciul central de crimă organizată din Oslo, care ajuta – şi, de obicei, conducea – anchetele în cazurile de crimă care priveau tot cuprinsul ţării.

— Ce dracu' vrea Kripos de la mine?

— Întreabă-l pe Bellman.

— Cine-i Bellman?

Finlandezul scoase un zgomot scurt; era greu de distins dacă tuşise sau râsese.

— POB Bellman, tăntălăule! Şeful meu. Acum dă-mi drumul, frumuşelule!

— Futu-i! făcu Harry, cercetând iarăşi legitimaţia. Futu-i, futu-i, futu-i!

Lăsă portofelul să cadă la podea şi porni spre uşă.

— Hei! Hei!

Strigătele finlandezului se estompară după ce uşa se închise neauzit în urma lui Harry şi acesta se îndepărtă pe hol, spre ieşire. Infirmierul care fusese în salonul tatălui său venea din direcţia opusă şi

dădu din cap zâmbind când se apropiară suficient unul de altul. Harry îi aruncă o cheiţă pentru cătuşe.

— E un exhibiţionist în baia băieţilor, Altman.

Din instinct, infirmierul prinse cheia cu ambele mâini. Harry simţea în urmă gura pe jumătate deschisă şi privirea fixată pe spatele său până ieşi pe uşă.

9. Plonjonul

Era unsprezece fără un sfert seara. Nouă grade Celsius, iar Marit Olsen îşi amintea că la buletinul meteo se spusese că mâine va fi şi mai cald. În Parcul Frogner nu era nici ţipenie. Ceva legat de bazinul de înot o făcea să se gândească la corăbii eşuate, la sate de pescari abandonate, cu vântul şoptind prin pereţii caselor, şi bâlciuri în extrasezon. Fragmente de amintiri din propria copilărie. Precum pescarii înecaţi care bântuiau prin Tronholmen, care ieşeau noaptea din mare, cu alge în păr şi peşti în guri şi-n nasuri. Fantome care nu respirau, dar aveau obiceiul să scoată ţipete înfiorătoare, aspre, ca ale pescăruşilor. Morţii, cu limbile lor umflate care se agăţau în crengi şi le făceau să scoată pârâituri asurzitoare, dar nu izbuteau să îi oprească din drumul lor spre casa singuratică din Tronholmen. Tronholmen, unde locuiau bunica şi bunicul. Unde ea însăşi stătea şi tremura de frică în camera copiilor. Marit Olsen expiră. Continuă să expire.

Acolo, jos, vântul nu bătea deloc, însă aici, în vârful platformei de plonjon la zece metri înălţime, simţeai cum se mişcă aerul. Marit îşi simţea pulsul zvâcnindu-i în tâmple, în gât, în vintre, iar sângele curgându-i prin fiecare membru, proaspăt şi dătător de viaţă. Era minunat să trăieşti. Să fii în viaţă. Abia i se accelerase un pic răsuflarea după ce urcase toate treptele spre turn, abia îşi simţise inima, acel muşchi credincios, bătând sălbatic. Rămase fixând cu privirea piscina goală de dedesubt, căreia lumina lunii îi oferea o licărire albăstruie aproape nenaturală. Mai încolo, către capătul piscinei, vedea ceasul cel mare. Limba se oprise la ora cinci şi zece. Timpul rămăsese nemişcat. Auzea oraşul, vedea luminile de pe Kirkeveien. Atât de aproape. Şi totuşi, atât de departe. Prea departe ca s-o audă cineva.

Continua să respire. Şi, în acelaşi timp, era moartă. Avea o funie groasă cât un odgon în jurul gâtului şi auzea pescăruşii ţipând, fantome cărora avea să li se alăture în curând. Însă nu se gândea la moarte. Se gândea la viaţă, la cât de mult i-ar fi plăcut să trăiască. La toate lucrurile mărunte, la toate lucrurile importante pe care i-ar fi plăcut să le facă. Ar fi vrut să călătorească în ţări pe care nu le văzuse, să-şi vadă nepoţii şi nepoatele crescând, să vadă cum lumea îşi vine în fire.

Fusese un cuţit; lama îi scânteiase în lumina becului stradal, îi fusese lipit de gât. Se spune că frica eliberează energie. Nu şi în cazul ei: îi răpise toată energia, lipsind-o de capacitatea de-a acţiona. Ideea că oţelul îi va tăia carnea o transformase într-un morman tremurător de neputinţă. Aşa că, atunci când i se spusese să se caţăre peste gard, nu fusese în stare, se prăbuşise la pământ şi zăcuse acolo ca un sac de cartofi, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Pentru că ştia ce urmează. Urma să facă tot ce putea ca să nu fie tăiată şi ştia că nu va fi în stare să împiedice nimic. Pentru că îşi dorea prea mult să trăiască. Câţiva ani în plus, câteva minute în plus: acelaşi motiv nebunesc, orbesc, ce îi mâna pe toţi.

Încercase să explice că nu e în stare să se caţăre peste gard; uitase că el îi spusese să nu scoată un sunet. Cuţitul şerpuise, îi tăiase gura, se răsucise acolo, scârţâise lovindu-se de dinţi şi apoi fusese scos afară. Sângele izvorâse dintr-odată. Glasul îi şoptise ceva din spatele măştii şi apoi fusese înghiontită mai departe, de-a lungul gardului. Spre un loc între tufişuri, unde fusese împinsă printr-o deschizătură din gard.

Marit Olsen înghiţi sângele care continua să-i umple gura şi privi spre băncile de dedesubt; şi acestea erau scăldate în lumina albăstruie a lunii. Erau goale, erau o sală de judecată fără public sau juriu, doar cu un judecător. O execuţie fără gloată, doar cu un călău. O apariţie publică finală, la care nu se gândise nimeni să participe. Pe Marit o frapă

că şi în pragul morţii îi lipsea farmecul care îi lipsise în timpul vieţii. Şi nici acum nu putea vorbi.

— Sari!

Femeia văzu cât de frumos era parcul, chiar şi acum, iarna. Îşi dori ca acel ceas de la capătul piscinei să funcţioneze, aşa încât să poată vedea câte secunde mai putea fura de la viaţă.

— Sari! repetă vocea.

Pesemne că bărbatul îşi scosese masca, pentru că vocea îi era schimbată acum, îngăduindu-i lui Marit să i-o recunoască. Întoarse capul şi se holbă la el, şocată. Apoi simţi un picior în spate. Ţipă. Nu mai avea teren solid sub picioare; preţ de-o uluitoare clipă, se simţi lipsită de greutate. Însă pământul o trăgea în jos, trupul îi prindea viteză şi observă cum faianţa alb-albăstruie a piscinei se năpustea spre ea, ca s-o sfărâme în bucăţi.

✯

La trei metri deasupra fundului piscinei, funia se strânse în jurul gâtului şi beregatei lui Marit Olsen. Funia era veche, din fibră de tei şi de ulm, nu avea deloc elasticitate. Trupul ţeapăn al lui Marit Olsen nu mai putu face nimic ca să împiedice ce urmă după aceea: pur şi simplu se detaşă de cap şi se izbi de baza piscinei cu un bufnet surd. Capul şi gâtul rămaseră prinse în funie. Era atât de mult sânge! Apoi capul se înclină şi el, alunecă din ştreang, căzu pe bluza de trening albastră a lui Marit Olsen şi se rostogoli pe plăcile de faianţă cu un huruit slab.

Apoi bazinul de înot rămase iarăşi neclintit.

Partea a doua

10. Amintiri

La trei dimineaţa, Harry renunţă la încercarea de-a mai adormi şi se ridică din pat. Dădu drumul la robinetul din bucătărie şi aşeză un pahar sub el, unde-l ţinu până ce apa începu să curgă pe dinafară şi să i se scurgă pe încheietură, rece. Îl durea falca. Atenţia îi fu atrasă de două fotografii prinse deasupra blatului din bucătărie.

Una dintre ele, cu câteva cute adânci, o înfăţişa pe Rakel într-o rochie subţire, albastră, de vară. Însă nu era vară, căci frunzele din spatele ei aveau culori de toamnă. Părul şaten-închis îi cobora bogat pe umerii goi. Ochii ei păreau să caute ceva aflat dincolo de lentile, poate pe cel care o fotografia. Oare el însuşi îi făcuse poza? Ciudat că nu-şi amintea.

Cealaltă era cu Oleg. Făcută cu camera telefonului mobil al lui Harry la patinoarul din cartierul Valle Hovin, în timpul unui curs din iarna trecută. La momentul respectiv, era un băieţel cu constituţie delicată, însă dacă şi-ar fi continuat antrenamentul, curând ar fi ajuns să umple acel costum roşu mulat. Oare ce făcea acum? Unde era? Reuşise Rakel să creeze un cămin pentru ei, indiferent unde se aflau, un cămin care să li se pară mai sigur decât cel pe care îl avuseseră în Oslo? Intraseră persoane noi în viaţa ei? Când Oleg obosea sau îşi pierdea concentrarea, se mai referea la Harry spunându-i „tată”?

Harry închise robinetul. Era conştient de uşa dulapului lipită de genunchii lui. Jim Beam îi şoptea numele dinăuntru.

Harry îşi trase pe el o pereche de pantaloni şi un tricou, merse în living şi puse discul *Kind of Blue* al lui Miles Davis. Era originalul, cel în care formaţia nu încerca să compenseze faptul că banda casetei din studio mergea un pic mai încet, aşa încât tot discul oferea un aproape imperceptibil sentiment de ireal.

Ascultă o vreme înainte de a da volumul mai tare, pentru a acoperi şoaptele din bucătărie. Închise ochii.

Kripos. Bellman.

Nu mai auzise niciodată acel nume. Putea, firește, să-l sune pe Hagen şi să-l întrebe, însă nu se sinchisi. Pentru că avea o senzaţie că s-ar putea să ştie despre ce e vorba. Mai bine să lase câinii adormiţi.

Harry ajunse la ultima melodie, *Flamenco Sketches,* apoi renunţă. Se ridică în picioare şi ieşi din living ca să meargă în bucătărie. Pe hol coti însă, se încălţă cu bocancii Doc Martens ponosiţi şi ieşi din apartament.

Îl găsi sub o pungă de plastic spartă. Ceva ce aducea a supă de mazăre uscată acoperea coperta dosarului.

Întors în casă, se aşeză în fotoliul verde din living şi începu să citească înfiorându-se.

Prima femeie se numea Borgny Stem-Myhre, avea treizeci şi trei de ani şi provenea din Levanger, în nord. Singură, fără copii, locuise în Sagene, în Oslo. Lucrase ca hairstylist, avusese un cerc numeros de cunoştinţe, mai ales printre coafeze, fotografi şi oameni din presa de modă. Obişnuise să frecventeze mai multe restaurante din Oslo, nu doar pe cele mai şic. În plus, îi plăcuse viaţa în natură şi făcuse drumeţii ori schiase de la o cabană la alta.

„Poţi scoate femeia din Levanger, însă nu poţi scoate Levanger din femeie” era ideea generală ce răzbătea din interogatoriile colegelor ei. Harry presupunea că remarca le aparţinea celor care reuşiseră să scape cu totul de influenţa educaţiei provinciale.

„Tuturor ne plăcea. În această afacere, era una dintre puţinele persoane cu adevărat sincere.”

„E de neînţeles. Chiar nu putem să pricepem cum ar fi putut cineva să-i ia viaţa.”

„Era prea amabilă. Şi, mai devreme sau mai târziu, toţi bărbaţii de care se îndrăgostea ajungeau

să profite de ea. Devenea o jucărie pentru ei. Ea ţintea mult prea sus, asta era principala problemă.”

Harry cercetă cu atenţie o poză cu ea. Una din dosar, pe când încă era în viaţă. Blondă, poate nu neapărat naturală. Aspect banal, nu chiar o frumuseţe izbitoare, însă îmbrăcată cu bun-gust, cu o jachetă militară şi un fes rasta. Îmbrăcată cu bun-gust şi prea amabilă – oare mergeau mână în mână?

Femeia fusese la restaurantul Mono pentru lansarea şi avanpremiera lunară a revistei de modă *Sheness*. Asta avusese loc între şapte şi opt seara, iar Borgny spusese unei colege/prietene că se duce acasă, ca să se pregătească pentru o şedinţă foto de a doua zi, pentru care fotograful voia „junglă cu punk şi coafurile anilor ’80”.

Toţi presupuseseră că avea să ia primul taxi din şirul din apropiere, însă niciunul dintre taximetriştii care fuseseră luaţi mai apoi la întrebări (alăturat lista cu detalii de la Norgestaxi şi Oslotaxi) nu recunoscuse poza lui Borgny Stem-Myhre şi nici nu o dusese cu maşina în Sagene. Pe scurt, nu o mai văzuse nimeni după ce plecase de la Mono. Până când doi zidari polonezi veniseră la lucru, observaseră că lacătul uşii de oţel de la adăpostul anti-bombe fusese tăiat şi intraseră. Borgny zăcea în mijlocul podelei, într-o poziţie contorsionată, cu toate hainele pe ea.

Harry examină fotografia. Aceeaşi jachetă militară. Chipul arăta de parcă fusese creat din mortar alb. Bliţul proiectase umbre ascuţite pe pereţii adăpostului. Şedinţă foto. Inteligent.

Legistul stabilise că Borgny Stem-Myhre murise între orele zece şi unsprezece seara. Urme ale medicamentului ketanom îi fuseseră găsite în sânge, un anestezic puternic, care acţiona foarte rapid, chiar şi când era injectat intramuscular. Însă cauza directă a morţii fusese înecul, declanşat de sângele izvorât din rănile din gură. Şi aici apăreau cele mai tulburătoare aspecte. Legistul găsise douăzeci şi patru de înţepături în gură, dispuse simetric şi de aceeaşi adâncime, şapte centimetri, în afară de cele

care nu penetraseră faţa. Însă poliţia nu reuşise să afle ce soi de armă sau de instrument fusese folosit. Pur şi simplu nu mai văzuseră niciodată aşa ceva. Nici urmă de dovezi pentru criminalişti: nu tu amprente, nu tu urme de ADN, nici măcar vreo urmă de pantof sau de bocanc, întrucât podeaua de beton fusese curăţată cu o zi în urmă pentru a pregăti instalarea cablurilor de încălzire şi a şapei. În raportul alcătuit de Kim Erik Lokker, un agent criminalist care pesemne fusese angajat după plecarea lui Harry, exista o poză cu două pietricele gri-negre găsite pe podea, care nu proveneau de la pietrişul din jurul locului faptei. Lokker sublimase că pietricelele se prind adesea de tălpile bocancilor de lucru pe şantier şi apoi se desprind când se calcă pe teren mai solid, cum era acea podea de beton. Mai mult, erau atât de neobişnuite încât, dacă ar apărea mai târziu în cadrul anchetei, de exemplu, pe o alee de pietriş, cu siguranţă s-ar potrivi cu restul. Mai exista o anexă la raport după ce acesta fusese semnat şi datat: mici urme de fier şi de coltan fuseseră găsite în doi molari.

Harry deja bănuia care era concluzia. Răsfoi mai departe.

Cealaltă femeie se numea Charlotte Lolles. Tatăl francez, mama norvegiană. Locuise în Lambertseter, în Oslo. Avea douăzeci şi nouă de ani. Avocată pledantă. Locuia singură, dar avea un iubit: un tip pe nume Erik Fokkestad, care fusese repede eliminat din cadrul anchetei. Acesta fusese plecat la un seminar de geologie în Parcul Naţional Yellowstone în Wyoming, SUA. Charlotte ar fi trebuit să-l însoţească, însă prioritizase un proces important privind o proprietate.

Colegii o văzuseră ultima oară la biroul ei luni seară, în jur de ora nouă. Probabil că nu se mai întorsese niciodată acasă. Servieta ei cu documente fusese găsită alături de cadavru în spatele unei maşini abandonate de lângă pădurea din Maridalen. Pe lângă asta, ambele părţi implicate în procesul privind proprietatea fuseseră eliminate din anchetă.

În raportul de autopsie erau evidenţiate bucăţi de vopsea şi de rugină descoperite sub unghiile lui Charlotte, care se potriveau cu notele din raportul întocmit la locul faptei, cu privire la urmele de zgârieturi din jurul încuietorii portbagajului automobilului, ca şi cum femeia încercase să-l deschidă. O examinare mai atentă a încuietorii arătase că fusese spartă cel puţin o dată. Însă cu greu putea fi vorba de Charlotte Lolles. Harry îşi formă o imagine în minte cu ea legată cu un lanţ de ceva aflat încuiat în portbagaj şi bănui că acesta era motivul pentru care femeia încercase să scape. Ceva pe care ucigaşul îl înlăturase ulterior. Dar ce? Cum? Şi de ce?

Înregistrarea interogatorului cu o colegă de la firma de avocatură includea un citat: „Charlotte era o persoană ambiţioasă, lucra mereu până târziu. Deşi nu ştiu cât de eficientă era. Mereu blândă, dar nu chiar atât de extrovertită cum sugerau zâmbetele şi înfăţişarea ei mediteraneeană. Destul de retrasă, de fapt. De pildă, nu vorbea niciodată despre partenerul ei. Însă şefilor mei le plăcea foarte mult de ea”.

Harry şi-o putea închipui pe colegă cum serveşte una după alta informaţii intime despre propriul iubit, fără să primească altceva decât un zâmbet de la Charlotte. Creierul lui de anchetator era acum pe pilot automat: poate că Charlotte se abţinuse să adopte o atitudine de soră înţelegătoare şi lipicioasă, poate că avusese ceva de ascuns. Poate…

Harry continuă să studieze pozele. Trăsături destul de dure, totuşi atractive. Ochi închişi la culoare, semăna cu… Căcat! Închise ochii. Îi deschise la loc. Răsfoi puţin raportul medicului legist. Citi documentul în diagonală.

Trebui să verifice numele lui Charlotte în susul paginii ca să fie sigur că nu-l citeşte a doua oară pe cel al lui Borgny. Anestezic. Douăzeci şi patru de găuri în gură, înec. Fără semne de violenţă exterioară sau de abuz sexual. Singura diferenţă era că ora decesului fusese plasată între unsprezece şi

douăsprezece noaptea. În orice caz, acest raport conţinea şi el o notă adiţională, legată de urmele de fier şi de coltan descoperite pe dinţii victimei. Pesemne din cauză că agenţii de la Krimteknisk îşi dăduseră mai târziu seama că ar fi putut fi relevant, dat fiind că fuseseră găsite la ambele victime. Coltan. Nu din asta era făcut Terminatorul lui Schwarzenegger?

Harry îşi dădu seama că era complet treaz şi stătea practic doar proptit pe marginea fotoliului. Simţea deja rotiţele mergând, entuziasmul. Şi ameţeala. Ca atunci când lua prima gură de băutură, cea care îi răscolea stomacul, cea pe care corpul lui o respingea disperat. Pentru ca imediat să implore pentru mai multă. Din ce în ce mai multă. Până ce-l distrugea pe el şi pe toţi cei din jur. Ca acum. Harry sări atât de brusc în picioare încât ameţi, apoi înhăţă dosarul, ştiind că era prea gros, dar tot reuşi să-l rupă în două.

Ridică bucăţile de hârtie şi le duse înapoi la pubelă. Le lăsă să cadă pe lângă pereţi şi ridică pungile de plastic astfel încât documentele alunecară până jos, tocmai la fund. Maşina de gunoi avea să treacă mâine sau poimâine, spera el.

Harry se întoarse în casă şi se aşeză în fotoliul verde.

Pe măsură ce întunericul nopţii căpăta o tentă albăstruie, auzi primele zgomote ale oraşului ce se trezea. Dar peste zumzetul obişnuit al traficului de la ora de vârf de pe Pilestredet, acum mai auzea şi o sirenă ascuţită, îndepărtată, de poliţie, ce atingea toate frecvenţele acustice posibile. Putea fi orice. Mai auzi o sirenă trezindu-se. Orice. Apoi încă una. Nu, nu orice.

Sună telefonul fix.

Harry ridică receptorul.

— Hagen la telefon. Doar ce-am primit un mes…

Harry lăsă jos receptorul.

Sună din nou. Harry se uită pe geam. Nu îşi sunase surioara. De ce nu? Pentru că nu voia să se înfăţişeze în faţa ei – cea mai entuziastă, cea mai

devotată admiratoare a sa. Femeia care avea ceea ce ea însăşi numea „un strop din sindromul Down” şi care totuşi izbutea să se descurce în viaţă incomparabil mai bine decât el. Era singura persoană pe care nu-şi permitea să o dezamăgească.

Telefonul se opri din sunat. Apoi începu iar.

Harry înhăţă receptorul.

— Nu, şefule. Răspunsul e nu, nu vreau cazul.

La celălalt capăt se aşternu liniştea pentru o clipă.

Apoi un glas necunoscut rosti:

— Oslo Energy la telefon. Domnul Hole?

Harry se blestemă în sinea sa.

— Da?

— Nu v-aţi plătit facturile pe care vi le-am trimis şi nici nu aţi răspuns somaţiilor noastre. Vă sun ca să vă informez că vom întrerupe alimentarea cu energie electrică a apartamentului de la numărul 5 de pe Sofies gate începând cu mâine-seară, la miezul nopţii.

Harry nu zise nimic.

— Vă vom reconecta după ce vom primi suma datorată.

— Care e cât?

— Cu taxele pentru apelurile repetate şi întreruperea curentului, plus dobânzi, aveţi de plată 14.463 de coroane.

Tăcere.

— Alo?

— Sunt aici. Sunt un pic cam strâmtorat momentan.

— Suma datorată va fi acoperită de către firma noastră de recuperări. Între timp, sperăm că temperatura nu va coborî sub zero grade. Nu-i aşa?

— Aşa e, confirmă Harry, apoi închise.

Volumul sirenelor de afară creştea şi cobora.

Harry merse să se întindă puţin. Rămase în pat cam un sfert de oră, cu ochii închişi, înainte să renunţe, să se îmbrace la loc şi să iasă din apartament pentru a lua un tramvai până la Rikshospital.

11. Printare

Când m-am trezit azi-dimineaţă, am ştiut că fusesem iarăşi acolo. În vis e mereu la fel: stăm întinşi pe pământ, sângele curge întruna şi când privesc într-o parte, ea se uită la noi. Se uită la mine cu tristeţe în ochi, ca şi cum abia acum a descoperit cine sunt, de fapt, abia acum m-a demascat, văzând că nu sunt bărbatul pe care şi-l doreşte.

Micul dejun a fost excelent. Scria pe teletext. „Parlamentară găsită moartă în bazinul de înot din Parcul Frogner." Site-urile de ştiri sunt pline. Printare, decupare, decupare.

Nu va mai trece mult şi primele site-uri web vor publica şi numele. Până acum, aşa-zisa anchetă a poliţiei a fost o farsă atât de ridicolă, încât a fost mai degrabă iritantă decât interesantă. Însă de data asta vor investi toate resursele de care dispun, nu se vor mai juca de-a ancheta, cum au făcut cu Borgny şi Charlotte. La urma urmei, Marit Olsen a fost membră a Parlamentului. Era vremea să înceteze. Pentru că am ales următoarea victimă.

12. Locul faptei

Harry fuma o ţigară în faţa intrării în spital. Deasupra, cerul era de un albastru-deschis, însă sub el, oraşul, adăpostit într-o adâncitură dintre crestele joase, verzi, ale munţilor, era învăluit în ceaţă. Imaginea îi amintea de copilăria petrecută în Oppsal, când el şi Øystein chiuliseră de la prima oră ca să se ducă la buncărele germane din Nordstrand. De acolo, începuseră să se uite în jos la supa groasă ce îmbrăca centrul Osloului. Dar odată cu anii, ceaţa de dimineaţă începuse să plutească departe de Oslo, odată cu industria şi încălzirea pe lemne.

Harry strivi chiştocul cu pantoful.

Olav Hole arăta mai bine. Sau poate că la mijloc nu era decât lumina. Îl întrebă pe Harry de ce zâmbeşte. Şi ce păţise de fapt la falcă.

Harry zise ceva că fusese neatent şi se întrebă la ce vârstă avea loc schimbarea, când începeau copiii să-şi protejeze părinţii de realitate. Pe la vreo zece ani, conchise el.

— Surioara ta a trecut pe aici, îl informă Olav.

— Cum o mai duce?

— Bine. Când a auzit că te-ai întors, a zis că acum va avea ea grijă de tine. Pentru că e mare acum. Iar tu eşti mic.

— Mhm. Deşteaptă fată! Tu cum te simţi azi?

— Bine. Mă rog, foarte bine. Cred că e timpul să ies de-aici.

Zâmbi, iar Harry zâmbi şi el.

— Doctorii ce spun?

Olav Hole încă mai zâmbea.

— Mult prea multe. Să discutăm despre altceva?

— Desigur. Despre ce ţi-ar plăcea să discutăm?

Olav Hole căzu pe gânduri.

— Mi-ar plăcea să discutăm despre ea.

Harry încuviinţă. Şi se aşeză să asculte cum tatăl său îi povesteşte despre cum o cunoscuse pe mama lui Harry. Cum se căsătoriseră. Şi despre boala ei, pe când Harry era copil.

— Ingrid m-a ajutat în toată perioada aceea. Tot timpul, însă avea atât de rar nevoie de mine! Până ce s-a îmbolnăvit. Uneori, credeam că boala a fost de fapt o binecuvântare.

Harry tresări.

— Mi-a oferit ocazia s-o răsplătesc, înţelegi? Şi asta am făcut. Tot ce mi-a cerut ea, eu am făcut. Olav Hole îşi aţinti ochii la fiul său şi adăugă: Totul, Harry. Aproape.

Harry încuviinţă.

Tatăl său continuă să vorbească. Despre surioară şi despre Harry, despre cât de minunat de blândă fusese ea. Şi despre voinţa extraordinară de care dispunea Harry. Despre cât de teamă îi fusese, însă ţinuse totul în el. Despre momentul în care el şi Ingrid ascultaseră la uşă şi îl auziseră pe Harry plângând şi înjurând la rândul său monştrii invizibili. În fine, ei doi ştiuseră că nu e cazul să intre ca să-l consoleze şi să-l liniştească. Căci el s-ar fi înfuriat şi-ar fi ţipat la ei că distrug totul şi le-ar fi zis să iasă afară.

— Mereu ai vrut să le lupţi singur cu monştrii, Harry, mereu.

Olav Hole îi spuse apoi vechea poveste că Harry nu vorbise deloc până la cinci ani. Iar apoi – într-o bună zi – fraze întregi pur şi simplu se revărsaseră din el. Fraze molcome, sincere, alcătuite din cuvinte de adult; habar n-aveau de unde le învăţase.

— Dar sora ta are dreptate, zâmbi Olav. Ai devenit din nou un băieţel. Nu mai vorbeşti.

— Mhm. Vrei să vorbesc?

Olav clătină din cap.

— Trebuie să asculţi. Dar e suficient deocamdată. Va trebui să revii în altă zi.

Harry strânse mâna stângă a tatălui său cu stânga sa şi se ridică.

— E în regulă dacă stau în Oppsal timp de câteva zile?

— Mersi pentru ofertă! Nu vreau să te sâcâi, însă casa chiar are nevoie să aibă cineva grijă de ea.

Harry renunţă la planul de a-i spune că urma să i se taie curentul în apartament.

Olav apăsă un buton şi în salon intră o tânără infirmieră zâmbitoare, care folosi prenumele tatălui său într-un mod nevinovat, ce ducea gândul la un flirt. Iar Harry băgă de seamă că tatăl său îşi îngroşă vocea în timp ce-i explica faptul că Harry avea nevoie de valiza în care se aflau cheile. Mai observă şi modul în care bolnavul din pat încerca să se înfoaie ca să o impresioneze pe femeie. Şi dintr-un motiv oarecare nu i se păru deloc patetic; era exact cum ar fi trebuit să fie.

În semn de despărţire, tatăl său repetă:

— Tot ce mi-a cerut. Apoi, în şoaptă: Cu o excepţie.

În timp ce-l conducea spre camera de depozitare, infirmiera îi spuse lui Harry că doctorul vrea să stea un pic de vorbă cu el. După ce găsi cheile în valiză, Harry bătu la uşa pe care i-o indicase infirmiera.

Doctorul îi ceru să ia loc, apoi se lăsă pe spate pe scaunul său de birou şi-şi uni degetele.

— E bine că te-ai întors acasă. Am tot încercat să luăm legătura cu tine.

— Ştiu.

— Cancerul s-a răspândit.

Harry dădu din cap. Odată, cineva îi spusese că asta e funcţia celulelor canceroase: să se răspândească.

Doctorul îl privi cu atenţie, ca şi cum îşi cântărea următoarea mişcare.

— Bine, zise Harry.

— Bine?

— Bine, sunt pregătit să aud şi restul.

— De obicei, nu spunem cât mai are de trăit o persoană. Erorile de apreciere şi chinurile de natură psihologică ce vin odată cu asta sunt mult prea mari. În fine, în cazul de faţă, cred că e potrivit să îţi spun că zilele îi sunt deja numărate.

Harry încuviinţă. Se uită pe fereastră, afară. Ceaţa era la fel de nemişcată şi de groasă.

— Ai un număr de mobil la care te putem contacta în caz de ceva?

Harry clătină din cap. Oare auzea o sirenă prin ceaţă?

— Cunoşti pe cineva care îţi poate transmite un mesaj?

Harry clătină iarăşi din cap.

— Nicio problemă. O să sun şi o să-l vizitez în fiecare zi. Bine aşa?

Doctorul încuviinţă şi-l urmări pe Harry ridicându-se şi ieşind grăbit.

✯

Era deja nouă când Harry merse la bazinul de înot din Parcul Frogner. Tot parcul măsura vreo cincizeci de hectare, însă din moment ce bazinul public de înot ocupa doar o mică parte din acesta şi în plus era şi împrejmuit cu gard, poliţiştilor le fusese uşor să înconjoare cu bandă locul faptei; pur şi simplu întinseseră o bandă de jur-împrejurul întregului gard şi puseseră pe cineva de pază în ghişeul pentru bilete. Hoitarii din presa specializată în crime veniseră în zbor şi se năpustiseră gata să intre, însă acum stăteau şi cârâiau în faţa porţii, întrebând când vor căpăta acces la stârv. Pentru numele lui Hristos, era vorba de un membru al Parlamentului, publicul nu avea şi el dreptul la poze cu un cadavru atât de important?

Harry îşi cumpără o cafea americano de la Kaffepikene. Acolo aveau scaune şi mese pe trotuar pe tot parcursul lunii februarie, iar Harry se aşeză, îşi aprinse o ţigară şi urmări gloata adunată în faţa ghişeului pentru bilete.

Un bărbat se aşeză pe scaunul de-alături.

— Harry Hole în persoană. Pe unde ai umblat?

Harry ridică privirea. Roger Gjendem, jurnalistul specializat în cazuri de crimă al ziarului *Aftenposten,* îşi aprinse şi el o ţigară şi făcu un semn spre Parcul Frogner.

— În sfârşit, Marit Olsen primeşte ce-şi doreşte. Va deveni o celebritate până diseară la opt. Să se spânzure de o trambulină? Deşteaptă mişcare în

carieră! Se întoarse către Harry şi se strâmbă, apoi adăugă: Ce-ai păţit la falcă? Arăţi groaznic!

Harry nu-i răspunse. Doar sorbi din cafea şi nu zise nimic ca să alunge tăcerea aceea stânjenitoare, sperând în zadar că ziaristul avea să priceapă apropoul că prezenţa sa e nedorită. Din pătura de ceaţă de deasupra lor răzbătu sunet de rotoare huruind. Roger Gjendem se chiori într-acolo.

— Pesemne sunt cei de la *Verdens Gang*. Tipic pentru acest tabloid să închirieze un elicopter. Sper că ceaţa n-o să se ridice deloc.

— Mhm! Mai bine să nu facă nimeni poze, decât *VG?*

— Exact. Ce ştii?

— Sunt sigur că mai puţin decât tine, răspunse Harry. Cadavrul a fost găsit în cursul dimineţii de unul dintre paznicii de noapte, care a sunat imediat la poliţie. Iar tu?

— Capul smuls cu totul. Se pare că femeia a sărit din vârful platformei cu o funie în jurul gâtului. Şi era destul de masivă, după cum ştii. Peste o sută de kilograme.

— Au găsit fibre care se potrivesc cu treningul ei pe gardul pe unde se bănuieşte c-a intrat. N-au mai găsit alte urme, aşa că se presupune că a venit singură.

Harry înghiţi fumul de ţigară. „Capul smuls cu totul.” Vorbeau aşa cum scriau, ziariştii ăştia, piramida inversată, cum o numeau ei: mai întâi, informaţia cea mai importantă.

— Presupun că trebuie să se fi întâmplat la primele ore ale dimineţii? încercă Harry.

— Sau seara. Potrivit soţului lui Marit Olsen, ea a plecat de-acasă la zece fără un sfert, ca să alerge.

— Târziu pentru alergare.

— De bună seamă că atunci alerga. Îi plăcea să aibă parcul doar pentru ea.

— Mhm!

— Apropo, am încercat să dau de urma paznicului de noapte care a descoperit-o.

— De ce?

Gjendem îi aruncă o privire surprinsă lui Harry.

— Ca să am o relatare direct de la el, desigur.

— Desigur, se arătă de acord Harry, trăgând din ţigară.

— Dar se pare că s-a ascuns bine. Nu e nici aici, nici acasă. Poate că e în stare de şoc, amărâtul.

— Păi, nu e prima dată când descoperă cadavre în piscină. Bănuiesc că inspectorul care conduce ancheta a avut grijă să nu-ţi pui ghearele pe el.

— Ce vrei să zici, că nu e prima dată?

Harry ridică din umeri.

— Am mai fost chemat de două sau de trei ori aici. Tineri care s-au strecurat noaptea înăuntru. O dată a fost vorba de o sinucidere, altă dată a fost un accident. Patru prieteni beţi în drum spre casă de la o petrecere au vrut să se joace, să vadă cine îndrăzneşte să stea cel mai aproape de marginea trambulinei. Băiatul care a câştigat avea nouăsprezece ani. Cel mai mare era fratele lui.

— Sfinte Dumnezeule! se grăbi să exclame Gjendem, respectuos.

Harry se uită la ceasul de la mână, ca şi cum se grăbea.

— Cred că a fost ceva forţă în funia aia, adăugă Gjendem. Capul smuls cu totul. Ai mai auzit vreodată aşa ceva?

— Tom Ketchum, răspunse Harry, golindu-şi paharul de cafea dintr-o înghiţitură şi ridicându-se.

— Ketchup?

— Ketchum. Banda Hole-in-the-Wall. Spânzurat în Teritoriul New Mexico, în 1901. Spânzurătoare clasică, doar că au folosit prea multă funie.

— Oh! Cât de multă?

— Ceva mai mult de doi metri.

— Nu mai multă? Pesemne că a fost ditamai grăsanul.

— Nicidecum. Dar te lămureşti cât de repede îţi poţi pierde capul, nu-i aşa?

Gjendem strigă ceva după el, însă Harry nu-l auzi. Traversă parcarea prin partea de nord a bazinului de înot, apoi continuă pe iarbă şi făcu

stânga peste pod, spre poarta principală. Gardul avea mai mult de doi metri şi jumătate înălţime de jur-împrejur. *Peste o sută de kilograme.* Poate că Marit Olsen încercase, însă în niciun caz n-ar fi putut trece peste gard fără să fie ajutată.

Dincolo de pod, Harry făcu iar stânga, astfel încât să se poată apropia de bazinul de înot din partea opusă. Păşi peste banda portocalie a poliţiei şi se opri în vârful dealului, lângă un gard viu. Harry uitase o mulţime îngrijorătoare de informaţii de-a lungul anilor. Însă cazurile rămâneau. Încă îşi mai amintea numele celor patru băieţi de pe rampa de sărituri. Privirea rătăcită a fratelui mai mare când răspunsese, pe un ton monoton, la întrebările lui Harry. Şi mâna ce-i arătase locul prin care pătrunseseră înăuntru.

Harry păşi cu mare grijă, nedorind să distrugă eventualele indicii, apoi aplecă gardul viu într-o parte. Firma de întreţinere Oslo Parks întocmea planuri cu mult înainte. Asta dacă întocmea planuri. Gaura din gard era încă acolo.

Harry se lăsă pe vine şi cercetă cu atenţie marginile zimţate ale rupturii. Distingea acolo fibre închise la culoare. Cineva care nu se strecurase înăuntru, ci pătrunsese cu forţa. Sau fusese împins. Căută alte urme. De partea de sus a rupturii atârna o fâşie lungă de ţesătură. Ruptura era atât de înaltă că o persoană ar fi trebuit să stea în picioare ca să atingă gardul în acel punct. Capul. Lâna era logică, o căciulă de lână. Oare Marit Olsen purtase o căciulă de lână? Din spusele lui Roger Gjendem, Marit Olsen plecase de acasă la zece fără un sfert ca să alerge în parc. Ca de obicei, îşi dăduse cu presupusul.

Harry încercă să vizualizeze. Îşi închipui o seară neobişnuit de caldă în parc. Văzu o femeie masivă, transpirată toată, alergând. Nu-i văzu căciula de lână. Nu văzu pe nimeni altcineva purtând un fes de lână. Nu pentru că nu era frig. Ci poate pentru a nu fi văzut sau recunoscut. Lână neagră. O cagulă, poate.

Ieşi cu grijă din gardul viu.

Nu-i auzise venind.

Un bărbat ţinea un pistol – probabil un Steyr, austriac, semiautomat. Era aţintit spre Harry. Bărbatul care ţinea pistolul era blond şi avea o gură cu dinţii de jos foarte proeminenţi, iar când scoase un râset ca un mârâit, Harry îşi aminti porecla lui Truls Berntsen de la Kripos. Beavis. Ca Beavis şi Butt-Head.

Al doilea bărbat era scund, cu picioare neobişnuit de crăcănate şi cu mâinile în buzunarele hainei despre care Harry ştia că ascund o armă şi o legitimaţie purtând un nume cu rezonanţă finlandeză. Însă al treilea bărbat, cel în trenci elegant, îi atrase atenţia lui Harry. Stătea alături de ceilalţi doi, însă ceea ce-l făcea să se remarce era postura celui cu pistolul şi a finlandezului şi atitudinea lor faţă de Harry şi de acest bărbat. Ca şi cum cei doi erau doar o prelungire a lui, ca şi cum bărbatul respectiv era cel care ţinea *de fapt* pistolul. Ceea ce-l frapă pe Harry nu era înfăţişarea aproape feminină, foarte plăcută, a acestuia. Nu faptul că genele erau atât de clar vizibile deasupra şi sub ochi, sugerând poate un machiaj discret. Nici nasul, nici bărbia, nici forma fină a obrajilor. Şi nici părul des, închis la culoare, grizonant, elegant tuns şi mult mai lung decât standardul pentru forţele de poliţie. Nici nenumăratele mici pete mai deschise la culoare de pe pielea bronzată, care-l făceau să pară că fusese expus unei ploi acide. Nu, ceea ce-l frapă pe Harry fu ura. Ura din ochii aceia direcţionată asupra lui, o ură atât de intensă, că Harry păru s-o resimtă fizic, ca pe ceva alb şi dur.

Bărbatul se scobea între dinţi cu o scobitoare. Glasul îi era mai ascuţit şi mai blând decât şi-ar fi închipuit Harry.

— Ai încălcat un teren împrejmuit de poliţie pentru o anchetă, Hole.

— Indubitabil, zise Harry, privind în jurul său.

— De ce?

Harry îl fixa cu privirea pe bărbat, eliminând un potenţial răspuns după altul, până ce-şi dădu pur şi simplu seama că nu avea niciunul.

— Din moment ce pari să mă cunoşti, zise Harry, eu cu cine am plăcerea?

— Mă îndoiesc că va fi o plăcere pentru vreunul dintre noi, Hole. Aşa că-ţi sugerez să părăseşti imediat zona şi să nu-ţi mai arăţi niciodată mutra aproape de un loc al faptei aparţinând Kripos. S-a înţeles?

— S-a recepţionat, dar nu s-a înţeles pe deplin. Cum ar fi dacă aş putea ajuta poliţia oferindu-i un pont despre Marit Olsen…

— Singurul ajutor pe care l-ai oferit poliţiei, îl întrerupse vocea aceea uşoară, a fost să-i pătezi reputaţia. După părerea mea, eşti un beţiv, un delincvent şi un parazit, Hole. Aşa că sfatul meu e următorul: târăşte-te înapoi sub piatra de sub care ai ieşit, înainte să te zdrobească cineva sub călcâi.

Harry se uită la bărbat, flerul şi creierul său punându-se de acord: Profită de ocazie! Retrage-te! N-ai cu ce să-l contracarezi. Fii inteligent!

Şi chiar îşi dori să fie inteligent; chiar i-ar fi plăcut să aibă o asemenea calitate. Harry îşi scoase pachetul de ţigări.

— Şi acel cineva ai fi tu, Bellman? Tu eşti Bellman, nu-i aşa? Geniul care şi-a trimis maimuţoiul după mine? Harry dădu din cap către finlandez, adăugând: Judecând după încercarea aia, mă îndoiesc că ai fi capabil să zdrobeşti… ăăă… ăăă…

Harry se căznea nevoie-mare să-şi amintească analogia, dar degeaba. A naibii diferenţă de fus orar!

Bellman îl întrerupse:

— Dispari, Hole.

POB-ul îi făcu semn cu degetul mare, în spate.

— Haida! Ţopa-ţop!

— Eu… începu Harry.

— Gata! făcu Bellman cu un surâs enorm. Eşti arestat, Hole!

— Poftim?!

— Ţi s-a spus de trei ori să te îndepărtezi de locul faptei şi nu ai ascultat. Mâinile la spate.

— Ia ascultă aici! mârâi Harry cu sâcâitoarea senzaţie că e doar un amărât de şobolan prins într-un labirint de laborator. Voiam doar…

Bernstein, alias Beavis, smuci brusc din mână, aruncându-i ţigara din gură şi trântindu-i-o pe pământul umed. Harry se aplecă să o ridice, însă fu lovit în fund de bocancul lui Jussi şi căzu grămadă. Se lovi cu capul de pământ şi simţi gust de ţărână şi de bilă. Şi mai auzi şi glasul moale al lui Bellman în ureche:

— Te opui arestării, Hole? Ţi-am zis să-ţi duci mâinile la spate, nu-i aşa? Ţi-am zis să ţi le duci…

Bellman îi atinse uşor fundul cu mâinile. Harry răsufla pe nas fără să se clintească. Ştia prea bine ce urmăreşte Bellman. Ultraj asupra unui poliţist. Doi martori. Paragraful 127. Sentinţa: cinci ani. Şi gata cu joaca! Şi cu toate că asta i se întipărise deja în minte, Harry ştia că Bellman avea să primească în curând ce-şi dorea. Aşa că se concentră la altceva, excluzând din minte râsul ca un mârâit al lui Beavis şi apa de colonie al lui Bellman. Se gândi la ea. La Rakel. Şi-şi duse mâinile la spate, peste mâna lui Bellman, şi îşi întoarse capul. Acum vântul împrăştia ceaţa ce stătuse călare peste ei şi putea astfel să vadă rampa pentru sărituri albă profilându-se pe cerul cenuşiu. Ceva atârna strâmb de ea, de platformă, o funie, poate.

Cătuşele scoaseră un clic, închizându-se.

Bellman rămase în parcarea de lângă Middelthuns gate, urmărindu-i cum se îndepărtează. Vântul îi făcea trenciul să fâlfâie uşor.

✯

Poliţistul de la arest citea ziarul când îi observă pe cei trei bărbaţi care aşteptau în faţa tejghelei.

— Salut, Tore! zise Harry. Ai o celulă pentru nefumători cu privelişte?

— Salut, Harry! De mult nu ne-am mai văzut!

Poliţistul alese o cheie din dulapul din spatele său şi i-o întinse lui Harry.

— Apartamentul pentru luna de miere.

Harry zări nedumerirea de pe chipul lui Tore când Beavis se aplecă în faţă, înhăţă cheia şi mârâi:

— El e cel închis, ticălos bătrân!

Harry schiţă o strâmbătură în chip de scuză către Tore, în timp ce Jussi îl percheziţionă şi scoase nişte chei şi un portofel.

— Tore, vrei, te rog, să-l suni pe Gunnar Hagen? El…

Jussi smuci de cătuşe, care se înfipseră în pielea lui Harry, iar acesta porni împiedicându-se mai departe după cei doi bărbaţi ce se îndreptau deja către blocul de celule.

După ce-l încuiară într-o celulă de doi metri şi jumătate pe unu şi jumătate, Jussi se întoarse la Tore pentru ca aceasta să semneze hârtiile, în timp ce Beavis rămase în faţa uşii din gratii, zgâindu-se la Harry. Hole vedea că individul avea ceva pe suflet şi aşteptă. Iar aceasta veni în sfârşit, pe un ton tremurător, din cauza furiei reprimate.

— Cum se simte? Tu, care ai fost aşa pe val, prinzând doi criminali în serie, prezent la televizor şi toate cele? Şi iată-te acum, privind printre gratii dinăuntru, eh?

— De ce eşti furios, Beavis? îl întrebă Harry cu blândeţe şi închise ochii.

Deja simţea senzaţia aceea de dor ca atunci când revii la ţărm după o lungă călătorie.

— Nu sunt furios. Dar dacă are de-a face cu golani care împuşcă poliţişti cumsecade, sunt furios pe ei.

— Trei greşeli într-o singură frază, rosti Harry, întinzându-se pe patul din celulă. În primul rând, e „ai”, nu „are” de-a face, în al doilea rând, inspectorul Waaler nu era un poliţist cumsecade şi în al treilea rând, nu l-am împuşcat. I-am smuls braţul. De aici, de la umăr, îi arătă Harry.

Beavis deschise şi închise gura la loc, dar nu ieşi nimic.

Harry închise iarăşi ochii.

13. Birou

Când Harry redeschise ochii, se afla în celulă de două ore, iar Gunnar Hagen stătea în faţa acesteia, căznindu-se să deschidă uşa cu cheia.

— Scuze, Harry, eram într-o şedinţă!

— Mi-a prins de minune, şefu', răspunse Harry, întinzându-se pe pat şi căscând. Sunt eliberat?

— Am discutat cu juristul poliţiei, care a zis că e în regulă. Arestul înseamnă detenţie, nu condamnare. Am auzit că te-au adus doi tipi de la Kripos. Ce s-a întâmplat?

— Speram să-mi spui tu.

— Să-ţi spun eu?

— De când am aterizat în Oslo, am fost urmărit de Kripos.

— Kripos?

Harry se ridică în capul oaselor şi-şi trecu o mână prin părul tuns periuţă.

— M-au urmărit până la Rikshospital. M-au arestat din cauza unei chichiţe. Şefu', ce se petrece?

Hagen îşi ridică bărbia şi-şi mângâie pielea care-i acoperea laringele.

— Al naibii, ar fi trebuit să prevăd asta!

— Ce să prevezi?

— Că va transpira informaţia cum că încercăm să te cooptăm din nou să ne ajuţi. Că Bellman va încerca să ne împiedice.

— Câteva precizări suplimentare mi-ar fi de mare ajutor.

— E destul de complicat, după cum ţi-am spus. Totul ţine de reduceri şi de eficientizarea poliţiei. De jurisdicţii. Vechea bătălie dintre Divizia Crime şi Kripos. Dacă există suficiente resurse pentru două ramuri speciale cu experţi în domenii asemănătoare într-o ţară mică. Discuţia s-a aprins după ce la conducerea Kripos a venit un tip nou, Mikael Bellman.

— Povesteşte-mi despre el!

— Despre Bellman? Academia de poliţie, o scurtă perioadă în armata Norvegiei înainte de-a se cărăbăni la Europol, la Haga. S-a întors pe post de băiat-minune în cadrul Kripos, gata să avanseze cât mai repede. Au urmat doar probleme din ziua în care a încercat să angajeze un fost coleg de la Interpol, un străin.

— Nu cumva un finlandez, din întâmplare?

Hagen încuviinţă.

— Jussi Kolkka. Instructajul de poliţist în Finlanda, dar fără niciuna dintre calificările cerute de poliţia din Norvegia. Sindicatul a luat-o razna. Soluţia a fost, fireşte, ca Jussi Kolkka să fie angajat temporar, pe bază de schimb. Următoarea iniţiativă a lui Bellman a fost să impună că regulile ar trebui interpretate astfel încât, în cazurile mai importante de crimă, Kripos să poată decide dacă ele cad în sarcina lor sau a poliţiei, nu invers.

— Şi?

— Şi acest lucru este chiar inacceptabil, e de la sine înţeles. Avem cea mai mare echipă din ţară specializată în crime aici, la sediul central al Poliţiei, noi hotărâm ce cazuri preluăm în districtul Oslo, unde avem nevoie de ajutor şi când cerem celor de la Kripos să preia conducerea. Kripos a fost întemeiat pentru a oferi asistenţă secţiilor de poliţie din districte în cazuri de crimă, însă Bellman a reuşit, uite-aşa, să urce pe noi culmi departamentul cu ajutorul statutului său de împărat. Şi Ministerul Justiţiei a fost implicat. Şi recent au profitat de ocazia de-a face ceea ce noi am evitat atâta amar de timp: să unească anchetele de crimă, astfel încât să existe un singur centru de comandă. Lor nu le pasă nici cât negru sub unghie de argumentele noastre privind pericolul standardizării şi încrucişării, importanţa cunoaşterii specifice a fiecărei zone şi distribuirea aptitudinilor, capacitatea de-a atrage oameni noi şi…

— Îţi mulţumesc, deja l-ai convins pe credincios cu predica ta!

Hagen ridică o mână.

— Bine, dar Ministerul Justiţiei lucrează acum la o numire…

— Şi…?

— Se spune că va fi pragmatică. Totul ţine de exploatarea resurselor şi-aşa limitate în cel mai eficient mod posibil. Dacă cei de la Kripos pot demonstra că obţin cele mai bune rezultate fără secţiile de poliţie din districte…

— …atunci toată puterea merge la sediul central al Kripos din Bryn, completă Harry. Un birou mare pentru Bellman şi adio Serviciu Omoruri!

Hagen îşi cocoşă umerii.

— Ceva de genul. Când Charlotte Lolles a fost găsită moartă în spatele Datsunului şi am văzut asemănările cu fata ucisă în subsolul clădirii nou construite, ne-am bătut cap în cap. Kripos a zis că, indiferent dacă cele două cadavre au fost descoperite în Oslo, o crimă dublă e o chestiune ce ţine de ei, nu de Poliţia din Oslo, aşa că au pornit ancheta proprie. Şi-au dat seama că bătălia pentru sprijinul ministerului depinde în întregime de rezolvarea acestui caz.

— Deci e o chestiune de-a rezolva cazul înaintea celor de la Kripos?

— E complicat, după cum spuneam. Kripos refuză să împărtăşească informaţii cu noi, cu toate că n-au făcut nici ei vreun progres. În schimb, se adresează ministerului. Comandantul Poliţiei de aici a primit un telefon în care i s-a spus că ministerul *ar aprecia* dacă celor de la Kripos li s-ar permite să conducă ei cazul, până ce vor stabili cum să împartă ariile de responsabilitate pe viitor.

Harry clătină uşurel din cap.

— Încep să înţeleg şi eu. Pesemne că eşti disperat…

— Eu n-aş folosi chiar cuvântul ăsta…

— Suficient de disperat ca să încerc să-l scot iar la iveală pe bătrânul vânător de criminali în serie, Hole. Un outsider care nu se mai află pe statul de plată, care ar putea investiga cu discreţie chestiunea. De asta nu trebuia să spun nimic, nimănui.

Hagen oftă:

— Evident, Bellman a descoperit manevra. Şi de aceea ţi-a agăţat o tinichea de coadă.

— Ca să vadă dacă respecţi sau nu decizia ministerului. Ca să mă prindă în flagrant delict în timp ce citesc rapoarte mai vechi sau chestionez martori.

— Sau şi mai eficient: ca să te scoată definitiv din joc. Bellman ştie că o singură greşeală ar fi de ajuns să fii suspendat, o singură bere în timpul serviciului, o singură încălcare a regulilor poliţiei.

— Mhm! Sau să mă opun arestării. Se gândeşte să ducă acest caz mai departe, nemernicul!

— O să discut cu el. Va renunţa când îi voi spune că tu oricum nu-ţi doreşti cazul. N-avem de ce să băgăm poliţişti în rahat când nu e cazul. Hagen aruncă o privire la ceasul de la mână şi adăugă: Am de lucru. Hai să te scot de-aici.

✯

Ieşiră din blocul arestului, apoi străbătură parcarea şi se opriră în faţa sediului central al Poliţiei, un turn de oţel şi beton ce domina parcul. În apropiere, unită de sediul central de o galerie subterană, se afla Botsen, închisoarea Districtuală din Oslo cu zidurile sale cenuşii. Sub ei, Grønland se întindea până jos, la fiord şi la port. Faţadele erau deschise la culoare şi murdare, de parcă pe ele se scurseseră dâre de cenuşă. Macaralele din port se profilau ca nişte spânzurători pe cer.

— O imagine nu chiar plăcută, ai?

— Nu, zise Harry, trăgând aer în piept.

— Dar oraşul ăsta are totuşi ceva al său.

Harry încuviinţă.

— Aşa este.

Mai rămaseră acolo o vreme, săltând înapoi şi înainte pe călcâie, cu mâinile în buzunare.

— Răcoare, remarcă Harry.

— Nu chiar.

— Presupun că nu, dar termostatul meu e fixat pe temperaturile din Hong Kong.

— Înţeleg.

— Nu-i aşa că sus te-aşteaptă o ceaşcă de cafea? zise Harry, făcând semn din cap către etajul şase. Sau treabă? Cazul Marit Olsen?

Hagen nu răspunse.

— Mhm! făcu Harry. Aşadar, şi pe ăla tot Bellman şi Kripos l-au luat.

✯

Harry avu parte de vechiul salut din cap în drumul său spre holurile din zona roşie de la etajul şase. O fi fost el o adevărată legendă în această clădire, însă nu fusese niciodată o persoană populară.

Trecură de uşa unui birou pe care cineva lipise o coală de hârtie A4 pe care scria VĂD OAMENI MORŢI.

Hagen îşi drese glasul.

— A trebuit să-i dau lui Magnus Skarre biroul tău. În rest, toate se destramă.

— Nicio problemă, răspunse Harry.

Îşi luă fiecare paharul de carton de la faimosul filtru de cafea din chicinetă.

În biroul lui Hagen, Harry se aşeză pe scaunul aflat cu faţa spre biroul POB, unde stătuse de-atâtea ori.

— Încă-l mai ai, văd, remarcă Harry, arătând cu capul spre suvenirul de pe birou, care, la prima vedere, aducea cu un semn de exclamare alb.

Era un deget mic împăiat. Harry ştia că odinioară îi aparţinuse unui comandant japonez din al Doilea Război Mondial. În timp ce se retrăgeau, comandantul îşi tăiase degetul în faţa oamenilor săi, pentru a-şi cere scuze că nu putuseră să se întoarcă pentru a-şi aduna morţii. Hagen adora să folosească acea poveste când preda mici lecţii de conducere subordonaţilor săi.

— Iar tu tot nu ţi l-ai recăpătat pe al tău, replică Hagen, dând din cap spre mâna cu care Harry îşi ţinea paharul cu cafea, căreia îi lipsea degetul mijlociu.

Harry pricepu apropoul şi bău. Cafeaua nu se schimbase. Asfalt topit.

Harry se strâmbă.

— Am nevoie de o echipă de trei oameni.

Hagen bău încet şi apoi lăsă paharul jos.

— Nu mai mulţi?

— Mereu mă întrebi asta. Ştii bine că nu lucrez cu echipe mari de inspectori.

— În cazul ăsta, n-o să mă plâng. Mai puţini oameni înseamnă şanse mai mici ca Ministerul Justiţiei şi Kripos să afle despre ancheta ta legată de crima dublă.

— Crima triplă, îl corectă Harry, căscând.

— Stai puţin, nu ştim dacă Marit Olsen…

— Femeie singură noaptea, răpită, ucisă într-un mod neconvenţional. A treia oară în micul nostru Oslo. Triplă. Crede-mă! Dar indiferent câţi suntem, poţi avea încredere în mine că vom avea naibii grijă să nu ni se încrucişeze paşii cu ai celor de la Kripos.

— Da, zise Hagen. Ştiu asta. De aceea există o condiţie: dacă ancheta va ieşi la lumină, nu trebuie să aibă în niciun fel de-a face cu Divizia Crime.

Harry închise ochii. Hagen continuă:

— Fireşte că ne vom exprima regretele că unii angajaţi de-ai noştri au fost implicaţi în asta, dar trebuie să fie clar că faimosul rebel Harry Hole a pornit propria anchetă, fără ca şeful lui direct să aibă idee. Iar tu vei confirma această versiune.

Harry deschise ochii şi se holbă la Hagen, iar acesta îi susţinu privirea.

— Întrebări?

— Da.

— Ascult.

— Unde e scurgerea?

— Poftim?

— Cine-l informează pe Bellman?

Hagen îşi roti umerii.

— Mie nu mi s-a părut că are acces sistematic la ceea ce facem noi. Poate că a mirosit doar că te-ai întors.

— Ştiu că pe Magnus Skarre are obiceiul să-l ia gura pe dinainte pe unde apucă.

— Să nu-mi mai pui şi alte întrebări, Harry.

— Bine. Unde ne-am putea instala?

— Bun. Bun.

Gunnar Hagen dădu de câteva ori din cap, ca şi cum era un subiect pe care-l discutaseră deja.

— În ceea ce priveşte un birou…

— Da?

— Cum ziceam, locul e plin până la refuz, aşa că va trebui să găsim ceva în altă parte, dar nu foarte departe de-aici.

— Bine. Atunci, unde?

Hagen se uită pe fereastră. La zidurile cenuşii ale închisorii Botsen.

— Glumeşti! făcu Harry.

14. Recrutare

Bjørn Holm intră în sala de şedinţe a Krimteknisk din districtul Bryn din Oslo. Dincolo de geamuri, soarele elibera faţadele caselor şi învăluia oraşul în umbrele amurgului. Parcarea era arhiplină, iar în faţa intrării în Kripos, peste drum, se afla un microbuz alb cu o antenă parabolică deasupra şi cu logoul Norwegian Broadcasting Company pe o parte.

Singura persoană din încăpere era şefa sa, Beate Lønn, o femeie deosebit de palidă, de minionă şi de discretă. Dacă cineva n-ar fi cunoscut-o, ar fi putut avea impresia că o asemenea persoană ar fi întâmpinat probleme să conducă un grup de ofiţeri criminalişti experimentaţi, profesionişti, conştienţi de sine, mereu excentrici şi arareori neconflictuali. Dacă cineva o cunoştea însă, şi-ar fi dat seama că era singura persoană care îi putea struni. Nu datorită faptului că ei o respectau fiindcă rămânea pe picioare după ce pierduse doi poliţişti: mai întâi tatăl, apoi pe tatăl copilului ei. Ci datorită faptului că, din grupul lor, ea era cea mai bună şi emana o asemenea ireproşabilitate, integritate şi seriozitate, încât atunci când Beate Lønn şoptea un ordin cu privirea plecată şi obrajii împurpuraţi, acesta era dus la îndeplinire cât ai clipi. Aşa că Bjørn Holm sosise de îndată ce fusese chemat.

Ea stătea pe un scaun tras foarte aproape de monitorul TV.

— Transmit în direct de la conferinţa de presă, anunţă ea fără să se întoarcă. Ia un loc!

Holm recunoscu imediat persoanele de pe ecran. Cât de ciudat era, cugetă el, sa urmărească semnale care călătoriseră mii de kilometri prin spaţiu şi înapoi doar pentru a-i arăta ce se întâmpla exact acum pe partea cealaltă a străzii.

Beate Lønn dădu volumul mai tare.

— Aţi înţeles corect, zicea Mikael Bellman, aplecându-se spre microfonul de pe masă.

Momentan, nu avem nici piste şi nici suspecţi. Şi repet: nu am exclus deloc posibilitatea unei sinucideri.

— Dar aţi spus… începu o reporteriţă.

— Am spus că noi considerăm acest deces *suspect,* o întrerupse Bellman. Sunt sigur că eşti familiară cu termenul. Iar dacă nu, ar trebui…

Lăsă finalul frazei să atârne în aer şi arătă cu degetul spre o persoană aflată în spatele camerei video.

— *Stavanger Aftenblad,* veni replica molcomă cu accent de Rogaland. A găsit poliţia vreo legătură între acest deces şi cele două din…?

— Nu! Dacă m-ai fi urmărit, m-ai fi auzit spunând că *nu excludem* o legătură.

— Am prins asta, continuă glasul acela molcom, imperturbabil. Dar cei care suntem aici suntem mai preocupaţi de ceea ce credeţi, nu de ce *nu excludeţi.*

Bjørn Holm îl văzu pe Bellman aruncându-i o căutătură ucigaşă individului, în timp ce nerăbdarea începea să-i tragă discret în sus colţurile gurii. O poliţistă în civil aflată alături de Bellman îşi aşeză mâna peste microfon, se aplecă spre bărbat şi-i şopti ceva. POB se întunecă la faţă.

— Mikael Bellman nu prea ştie cum să se descurce cu presa, zise Bjørn Holm. Lecţia numărul unu: linguşeşte-i pe cei *insistenţi,* mai ales ziarele de provincie.

— E nou în branşă, spuse Beate Lønn. Va învăţa.

— Crezi?

— Da. Bellman e genul care învaţă.

— Umilinţa e greu de învăţat, aşa am auzit.

— Umilinţa sinceră, aia e greu de învăţat. Dar să te ploconeşti când îţi convine e un lucru de bază în comunicare modernă. Asta îi spune Ninni. Iar Bellman e destul de inteligent ca să aprecieze acest lucru.

Pe ecran, Bellman tuşi, se sili să schiţeze un surâs aproape băieţesc şi se aplecă spre microfon.

— Îmi cer scuze dacă am vorbit un pic prea brutal, dar a fost o zi lungă pentru toată lumea şi

sper că înţelegeţi că pur şi simplu suntem nerăbdători să reluăm ancheta acestui caz tragic. Trebuie să încheiem aici, dar dacă mai aveţi şi alte întrebări, vă rog să i le adresaţi direct lui Ninni, şi vă promit că voi reveni şi eu în cursul acestei seri. Înainte de termenul-limită. E bine aşa?

— Ce ţi-am spus? râse triumfător Beate.

— S-a născut o stea, conchise Bjørn.

Imaginea dispăru de pe ecran şi Beate Lønn se întoarse spre el.

— A sunat Harry. Vrea să renunţ la tine pentru el.

— La mine? se miră Bjørn Holm. Ca să fac ce?

— Ştii foarte bine ce. Am auzit că ai fost cu Gunnar Hagen la aeroport, când a sosit Harry.

— Ups!

Holm zâmbi, dezvăluindu-şi dinţii.

— Presupun că Hagen a vrut să te folosească în Operaţiunea Convingerea, din moment ce ştie că eşti unul dintre puţinii oameni alături de care lui Harry îi place să lucreze.

— Încă n-am ajuns până acolo, iar Harry a refuzat cazul.

— Însă acum se pare că s-a răzgândit.

— Uh-huh? Ce l-a convins s-o facă?

— N-a zis. A zis doar că i se pare corect să mă întrebe mai întâi pe mine.

— Sigur. Doar tu eşti şefa.

— Nu poţi considera nimic de la sine înţeles atunci când e vorba de Harry. Îl cunosc destul de bine, după cum ştii.

Holm încuviinţă. Ştia şi el. Ştia că Halvorsen, partenerul lui Beate şi cel care se pregătea să devină tatăl copilului ei, fusese ucis în timp ce lucra pentru Harry, într-o zi geroasă de iarnă, în Grünerløkka, fusese înjunghiat în piept. Holm sosise imediat la faţa locului. Sângele cald se impregna în gheaţa albăstruie. Moartea unui poliţist. Nimeni nu-l învinovăţise pe Harry. Cu excepţia lui Harry, fireşte.

Îşi scărpină favoriţii.

— Şi tu ce-ai zis?

Beate trase aer adânc în piept şi urmări cum reporterii şi fotografii ieşeau în viteză din clădirea Kripos.

— Acelaşi lucru pe care ţi-l spun şi ţie, acum. Ministerul Justiţiei a anunţat că are prioritate Kripos şi, prin urmare, nu e nicio şansă să cedez agenţi criminalişti oricui altcuiva în afară de Bellman pentru acest caz.

— Însă?

Beate Lønn bătu tare darabana în masă cu un pix Bic.

— Însă mai există şi alte cazuri în afară de această crimă dublă.

— Crimă triplă, o corectă Holm, iar după o privire aspră din partea lui Beate, adăugă: Crede-mă!

— Ştiu exact ce anchetează inspectorul Hole, însă cu siguranţă nu are legătură cu unul dintre aceste cazuri. Eu şi cu el am căzut de acord în această privinţă, răspunse Beate. Iar prin urmare, te transfer la acel caz sau acele cazuri – despre care nu ştiu nimic. Timp de două săptămâni. Copia primului raport despre ce vei face acolo să fie pe biroul meu peste cinci zile lucrătoare. S-a înţeles?

✯

În sinea ei, Kaja Solness radia precum un soare şi simţea o dorinţă aproape irezistibilă să se rotească de vreo două ori în scaunul de birou.

— Dacă Hagen spune că e OK, atunci fireşte că voi lucra cu tine, zise ea, încercând să se abţină, însă îşi simţea jubilarea din voce.

— Hagen spune că e OK, rosti bărbatul, rezemându-se de tocul uşii cu braţul deasupra capului, formând astfel o diagonală în pragul ei. Deci suntem doar eu, Holm şi cu tine. Iar cazul la care lucrăm e confidenţial. Începem mâine. Ne întâlnim la şapte, în biroul meu.

— Ăăă… şapte?

— *Sieben.* Şapte. Şapte fix.

— Înţeleg. În care birou?

Bărbatul se strâmbă şi-i explică.

Ea îl privi fără să-i vină să creadă.

— Avem un birou în puşcărie?

Diagonala din pragul ei se înmuie puţin.

— Ne întâlnim acolo, gata de treabă. Întrebări?

Kaja avea mai multe, dar Harry plecase deja.

✯

Visul a început s-apară acum şi-n timpul zilei. A trecut mult timp şi tot mai aud formaţia cântând „Love Hurts”. Observ câţiva băieţi stând în jurul nostru, dar nu se clintesc. Bun aşa! Cât despre mine, eu mă uit la ea. Vezi ce-ai făcut? Încerc să spun. Acum mă uit la el. Tot îl mai vrei pe el? Dumnezeule, cât de tare o urăsc, cât de tare-mi doresc să-mi scot cuţitul din gură şi să-l înfig în ea, să-i fac mai multe găuri, să văd cum ţâşnesc afară: sângele, măruntaiele, minciuna, prostia, corectitudinea ei cretină. Cineva ar trebui să-i spună cât e de urâtă pe dinăuntru.

Am văzut şi eu conferinţa de presă. Scroafe incompetente! Nicio pistă. Niciun suspect! Primele patruzeci şi opt de ore de aur, nisipul se scurge în clepsidră, grăbiţi-vă, grăbiţi-vă! Ce vreţi să mai fac? Să scriu cu sânge pe perete?

Voi sunteţi cei care lăsaţi să continue aceste crime.

Scrisoarea-i terminată.

Grăbiţi-vă!

15. Lumini de stroboscop

Stine se uita la băiatul cu care abia vorbise. Avea barbă, păr blond şi o căciulă de lână. Înăuntru. Iar asta nu era o căciulă de interior, ci una groasă, care să-ţi ţină cald la urechi. Un tip care se dădea cu placa de snowboard? În fine, când se uită mai bine la el, văzu că nu e un băiat, ci un bărbat. De peste treizeci de ani. În orice caz, avea riduri albe pe pielea maronie.

— Aşadar? strigă ea ca să acopere muzica ce bubuia din sistemul stereo de la Krabbe.

Recent inauguratul restaurant se autoproclama noul cuib al tinerilor muzicieni, regizori şi scriitori avangardişti din Stavanger, de care era destul de plin acest oraş dependent de afaceri şi industria petrolieră. Până la urmă se dovedise că gaşca respectivă încă nu se hotărâse dacă localul merita sau nu favoarea lor. La fel cum nici Stine încă nu se hotărâse dacă acest băiat – bărbat – o merita sau nu pe-a ei.

— Doar că eu cred că ar trebui să mă laşi să-ţi povestesc mai multe, zise acesta cu un zâmbet încrezător, privind-o cu o pereche de ochi al căror albastru era mult prea spălăcit, după părerea ei.

Poate că de vină era iluminatul de aici? Luminile stroboscoapelor? Erau mişto? Timpul avea să hotărască. El îşi răsuci paharul de bere în mână şi se lăsă pe spate, lipindu-se de bar, astfel încât şi ea trebuia să se aplece dacă voia să-l audă, însă nu puse botul la asta. Tipul purta o geacă groasă, totuşi nu avea nici urmă de sudoare pe faţă, pe sub căciula aia ridicolă. Sau asta era cool?

— Există foarte puţine persoane care au mers cu bicicleta prin delta din Birmania şi să se întoarcă suficient de vii ca să-şi spună povestea, continuă el.

Suficient de vii. Un vorbăreţ, aşadar. Îi plăcea asta, până la un anumit punct. Şi el chiar arăta ca unul. Ca un supererou din filmele americane vechi sau dintr-un serial de televiziune din anii ’80.

— Mi-am promis că, dacă mă voi întoarce în Stavanger voi ieşi în oraş, îmi voi cumpăra o bere şi voi aborda cea mai atrăgătoare fată pe care o voi vedea şi îi voi spune ce-ţi spun ţie acum. Îşi scoase mâinile din buzunare şi arboră un surâs larg, plin de dinţi albi, adăugând: Cred că eşti fata de lângă pagoda albastră.

— Poftim?

— Rudyard Kipling, domnişoară. Eşti fata care îl aşteaptă pe soldatul englez lângă vechea pagodă albastră din Moulmein. Deci, ce spui? Vii cu mine ca să mergem desculţi pe marmura din Shwedagon? Să mâncăm carne de cobră în Bago? Să dormim până la rugăciunile musulmanilor în Rangoon şi să ne trezească budiştii în Mandalay?

El inspiră adânc, iar ea se aplecă în faţă.

— Eu sunt cea mai atrăgătoare fată de aici, crezi?

El privi împrejur.

— Nu, dar ai cei mai mari sâni. Arăţi bine, însă competiţia e prea acerbă ca să fii cea mai atrăgătoare *dintre toate.* Să plecăm de-aici?

Ea râse şi clătină din cap. Nu ştia dacă tipul era amuzant sau nebun.

— Sunt împreună cu nişte fete. Îţi poţi încerca trucul cu alta.

— Elias.

— Poftim?

— Te întrebai cum mă cheamă. În caz că ne vom mai întâlni. Numele meu e Elias. Skog. Pe ăsta o să-l uiţi, dar o să ţi-l aminteşti pe Elias. Şi o să ne mai întâlnim. Mai devreme decât îţi închipui, de fapt.

Ea înclină capul pe un umăr.

— Oh, da?

El îşi goli paharul, îl lăsă pe bar, îi zâmbi şi plecă.

— Cine era? zise Mathilde.

— Habar n-am, răspunse Stine. Era destul de drăguţ. Dar ciudat. Vorbea ca şi cum ar fi din estul Norvegiei.

— Ciudat.

— Era ceva ciudat cu ochii lui. Şi cu dinţii. Să fie de vină luminile stroboscoapelor de aici?

— Luminile stroboscoapelor?

Stine râse.

— Nu, e lumina aia fluorescentă de solar. Îţi face faţa să arate ca a unui zombi.

Mathilde clătină din cap.

— Trebuie să bei ceva. Hai încoace!

Stine se întoarse spre ieşire, urmând-o. Îşi imagină că vede un chip lipit de un geam, însă nu era nimeni acolo.

16. Regele vitezei

Era nouă seara şi Harry mergea prin centrul oraşului Oslo. Îşi petrecuse dimineaţa cărând scaune şi mese în biroul nou. După-amiază, se dusese la Rikshospital, însă tatălui său i se făceau nişte analize. Aşa că revenise la birou, copiase nişte rapoarte, dăduse câteva telefoane, rezervase un bilet spre Bergen, mersese la nişte magazine şi cumpărase o cartelă SIM de mărimea unui chiştoc de ţigară.

Harry mergea repede. Mereu îi plăcuse să străbată acest oraş înghesuit de la est spre vest, să vadă schimbările treptate, însă vizibile, ale oamenilor în materie de modă, etnie, dar şi în arhitectură, magazine, cafenele şi baruri. Intră într-un McDonald's, îşi luă un hamburger, îndesă trei paie în buzunarul sacoului şi-şi continuă călătoria.

După ce stătuse jumătate de oră în zona de ghetou din Gronland în care locuiau pakistanezii, se trezi în curata, destul de sterila şi imaculata zonă numită West End. Adresa Kajei Solness se afla pe Lyder Sagens gate şi se dovedi a fi o casă veche şi mare, îmbrăcată în lemn, genul care atrăgea un lung şir de cumpărători din Oslo în rarele ocazii în care era scoasă la vânzare. Nu ca s-o cumpere – foarte puţini îşi permiteau una –, ci ca s-o vadă, să viseze la ea şi să primească încă o dată confirmarea faptului că Fagerborg era cu adevărat ceea ce se spunea: un cartier în care bogaţii nu erau prea bogaţi, banii nu erau chiar nou-câştigaţi şi nimeni nu avea o piscină, uşi electrice la garaj sau orice altă invenţie modernă. Pentru că locuitorii din Fagerborg, burghezi în adevăratul sens al cuvântului, făceau exact ce făcuseră dintotdeauna. Vara se adăposteau sub merii din grădinile lor umbrite încăpătoare, stând pe mobilierul de grădină care era la fel de vechi, de nepractic de mare şi de pătat cu negru ca şi casele din care fusese scos afară. Iar când erau cărate înapoi înăuntru şi zilele

deveneau mai scurte, în spatele geamurilor decorative erau aprinse lumânări. Pe Lyder Sagens gate se simţea o atmosferă de Crăciun din octombrie şi până în martie.

Poarta scoase un scârţâit atât de puternic, încât nu mai era nevoie de vreun câine, spera Harry. Pietrişul îi scrâşnea sub ghete. Se simţise la fel de bucuros ca un copil când îşi regăsise ghetele într-un dulap, însă acum se udase leoarcă în ele.

Urcă treptele verandei şi apăsă butonul fără niciun nume deasupra.

În faţa uşii se aflau o pereche de pantofi de damă şi una de bărbaţi. Mărimea patruzeci şi şase, aprecie Harry. Soţul Kajei era un individ masiv, păreau să sugereze aceştia. Deoarece, cum era şi normal, tânăra avea un soţ; iar el chiar nu ştia de ce crezuse altceva. Pentru că aşa crezuse, nu-i aşa? Oricum, nu avea importanţă. Se deschise uşa.

— Harry?

Kaja purta o jachetă de lână descheiată şi mult prea mare pentru ea, blugi decoloraţi şi papuci de pâslă atât de vechi, încât Harry putea jura că vede pe ei pete de bătrâneţe. Fără machiaj. Doar un surâs mirat. În orice caz, părea că îl aşteptase. Adică părea că se aşteptase ca lui să-i placă s-o găsească astfel. Fireşte, deja văzuse în privirea ei la Hong Kong fascinaţia pe care atât de multe femei o au faţă de un bărbat cu o anumită reputaţie, fie ea bună sau proastă. Cu toate că el nu făcuse nicio analiză atentă a tuturor proceselor de gândire care, adunate, îl aduseseră la această uşă. La fel de bine s-ar fi putut scuti de acest efort. Pantofi mărimea patruzeci şi şase. Sau patruzeci şi şase şi jumătate.

— Am adresa de la Hagen, zise Harry. Locuieşti la o distanţă de mers pe jos de apartamentul meu, aşa că m-am gândit că mai bine aş da o fugă încoace decât să te sun.

Ea surâse maliţios.

— N-ai telefon mobil.

— Greşit, replică Harry, scoţând un telefon roşu din buzunar. Mi l-a dat Hagen, dar deja i-am uitat

PIN-ul. Deranjez?

— Nu, nu.

Deschise uşa larg şi Harry păşi înăuntru.

Era jalnic, dar inima lui bătuse ceva mai repede cât o aşteptă. Cu cincisprezece ani în urmă, acest lucru l-ar fi iritat, însă între timp se resemnase cu banalul fapt că frumuseţea unei femei va avea întotdeauna acest efect puternic asupra lui.

— Am pus de cafea. Bei şi tu?

Se mutaseră în living. Pereţii erau acoperiţi cu tablouri şi poliţe cu atât de multe cărţi, încât Harry se îndoia că ea le citise pe toate. Camera avea totuşi o atmosferă masculină distinctă. Mobilier masiv, plin de muchii ascuţite, un glob pământesc, o narghilea, discuri de vinil pe alte poliţe, hărţi şi poze cu munţi înalţi, acoperiţi de zăpadă, atârnate pe pereţi. Harry ajunse la concluzia că tipul era mult mai în vârstă ca ea. Un televizor era pornit, dar cu volumul la minimum.

— Marit Olsen e principalul subiect la toate posturile de ştiri, zise Kaja, luând telecomanda şi închizând televizorul. Doi dintre liderii Opoziţiei au cerut public rezultate cât mai rapide. Au spus că guvernul a tot continuat să slăbească forţa poliţiei. Cei de la Kripos nu vor mai avea parte de linişte în următoarele zile.

— Da, te rog, vreau cafea, replică Harry, iar Kaja îşi târşâi paşii în bucătărie.

El se aşeză pe sofa. O carte de John Fante stătea deschisă, cu faţa în jos, pe măsuţa de cafea, alături de o pereche de ochelari de citit, de damă. Lângă ele se aflau poze cu bazinul de înot din Parcul Frogner. Nu cu locul crimei în sine, ci cu câteva persoane care se opriseră în dreptul benzii întinse de poliţie ca să tragă cu ochiul. Harry scoase un mârâit de satisfacţie. Nu doar pentru că ea îşi luase de lucru acasă, ci şi pentru că agenţii criminalişti continuau să facă aceste fotografii la locul faptei. Harry fusese cel care insistase să fie mereu pozată şi mulţimea. Era ceva ce deprinsese în cursul FBI legat de crimele în serie; criminalul care revine mereu la

locul faptei nu e doar un mit. Fraţii King din San Antonio şi bărbatul de la K-Mart fuseseră arestaţi fix pentru că nu se putuseră abţine să se întoarcă pentru a-şi admira operele, ca să vadă deranjul pe care îl creaseră, ca să se simtă invulnerabili. Fotografii de la Krimteknisk o numeau cea de-a şasea poruncă a lui Hole. Şi, da, mai erau încă nouă porunci. Harry frunzări fotografiile.

— Nu vrei şi lapte, nu? strigă Kaja din bucătărie.

— Da.

— Chiar? Pe Heathrow…

— Adică da, ai dreptate, nu vreau lapte.

— Aha! Ai adoptat sistemul cantonez.

— Poftim?

— Ai încetat să mai foloseşti dubla negaţie. Cantoneza e mai concisă. Tu te exprimi concis.

— Chiar aşa? La cantoneză mă refer.

— Nu ştiu, se auzi râsetul ei din bucătărie. Încerc şi eu să par deşteaptă.

Harry observă că fotograful fusese discret, făcuse pozele de la nivelul şoldului, fără bliţ. Atenţia spectatorilor era îndreptată către rampa de sărituri. Ochi înceţoşaţi, guri pe jumătate deschise, de parcă se plictisiseră să tot aştepte o frântură din ceva oribil, ceva pentru albumele lor, cu care să-şi bage vecinii în sperieţi. Un bărbat ţinea un telefon mobil în aer; cu siguranţă făcea poze cu el. Harry luă lupa de pe vraful de rapoarte şi le cercetă chipurile cu atenţie, unul câte unul. Nu ştia ce căuta, mintea fiindu-i complet goală; aşa era cel mai bine, ca să nu rateze ceva ce s-ar fi putut afla acolo.

— Ai găsit ceva?

Tânăra se oprise în spatele scaunului pe care stătea el şi se aplecase sa vadă mai bine. El surprinse un miros de săpun cu lavandă, acelaşi pe care îl simţise şi-n avion, când ea adormise pe umărul lui.

— Mhm. Crezi că am putea găsi ceva? întrebă el luând cana de cafea.

— Nu.

— Atunci, de ce ai luat pozele acasă?

— Pentru că nouăzeci şi cinci la sută din munca de poliţist e să cauţi în locurile care nu trebuie.

Doar ce citase cea de-a treia poruncă a lui Harry.

— Şi va trebui să şi înveţi să-ţi placă cele nouăzeci şi cinci de procente. Altminteri o s-o iei razna.

Cea de-a patra poruncă.

— Iar rapoartele? insistă Harry.

— Tot ce avem sunt rapoartele despre uciderile lui Borgny şi a lui Charlotte, iar în ele n-avem nimic. Niciun indiciu criminalistic, nicio raportare a vreunui eveniment neobişnuit. Niciun pont despre duşmănii crunte, iubiţi geloşi, moştenitori lacomi, urmăritori perverşi, traficanţi de droguri ce şi-au pierdut răbdarea sau orice alt fel de creditori. Pe scurt…

— Nicio pistă, niciun motiv aparent, nicio armă a crimei. Mi-ar plăcea să încep cu interogarea martorilor din cazul Marit Olsen, însă, după cum ştii, nu noi ne ocupăm de el.

Kaja zâmbi.

— Sigur că nu. Apropo, astăzi am discutat cu un jurnalist politic de la *VG*. A spus că niciun ziarist detaşat la Stortinget nu avea cunoştinţă ca Marit Olsen să fi suferit de depresie, de probleme personale ori să aibă gânduri sinucigaşe. Sau duşmani, în viaţa profesională sau privată.

— Mhm.

Harry se mai uită o dată la şirul de chipuri din public. O femeie cu ochi de somnambulă şi cu un copil în braţe.

— Ce vor oamenii ăştia?

După mulţime: spatele unui bărbat care pleca. Geacă groasă, căciulă de lână.

— Să fie şocaţi. Zguduiţi. Distraţi. Purificaţi…

— Incredibil!

— Mhm. Aşadar, îl citeşti pe John Fante. Îţi plac chestiile mai vechi, aşa-i?

Harry făcu semn cu capul spre cameră, spre casă. Se referea la cameră, la casă. Însă spera că ei avea

să-i scape vreun comentariu despre soţ, dacă era mai în vârstă, cum bănuia Harry.

Ea îl privi cu entuziasm.

— L-ai citit pe Fante?

— Când eram tânăr şi treceam printr-o perioadă Bukowski, i-am citit o carte al cărei titlu îmi scapă acum. Le-am cumpărat mai ales pentru că Charles Bukowski se declara un fan înfocat. Se prefăcu apoi că se uită cu atenţie la ceas şi zise: Ups, e vremea să plec.

Kaja se uită uimită la el şi la cana de cafea neatinsă.

— Diferenţa de fus orar, zâmbi Harry, ridicându-se în picioare. Putem vorbi mâine, la şedinţă.

— Desigur.

Harry se bătu peste buzunarul de la pantaloni.

— Apropo, am rămas fără ţigări. Ţigările Camel pe care mi le-ai trecut prin vamă…

— O clipă, zâmbi ea.

Când se întoarse, Harry stătea deja pe hol, cu geaca pe el şi cu pantofii în picioare.

— Mulţumesc! îi zise el, scoţând un pachet şi desfăcându-l.

Când ajunse afară pe trepte, ea se rezemă de tocul uşii.

— Poate că n-ar trebui să spun asta, dar am senzaţia că a fost un soi de test.

— Test? se miră Harry, aprinzându-şi o ţigară.

— N-o să întreb ce fel de test, dar l-am trecut?

Harry chicoti.

— N-a fost vorba decât de ăsta, răspunse el, coborând scările şi arătându-i cartuşul de ţigări. Şapte fix.

☆

Harry descuie şi intră în apartament. Apăsă întrerupătorul şi observă că încă nu-i fusese tăiat curentul electric. Îşi scoase sacoul, merse în living, puse un disc Deep Purple, trupa sa favorită din categoria nu-pot-să-mă-abţin-să-fiu-ciudat, dar-genial-oricum. *Speed King.* Ian Paice la tobe. Se aşeză pe sofa şi-şi apăsă fruntea cu buricele

degetelor. Câinii smuceau de lanţuri. Urlau, mârâiau, lătrau, trăgând cu dinţii de măruntaiele lui. Dacă le dădea drumul, nu mai era cale de întoarcere. Nu şi de această dată. Înainte, avusese mereu motive să se oprească din băut. Rakel, Oleg, slujba, poate chiar şi tatăl său. Acum nu mai avea niciunul. Nu se putea întâmpla. Nu cu alcoolul. Aşa că trebuia să aibă ceva toxic alternativ. Intoxicarea şi-o putea ţine sub control. Mersi, Kaja! Îi era ruşine? Normal. Însă mândria era un lux pe care nu şi-l putea permite oricând.

Rupse ambalajul de plastic al cartuşului şi scoase pachetul de la fund. Abia se vedea că banda sigilatoare a pachetului fusese ruptă. Era un lucru pe care femeile precum Kaja nu-l verificau niciodată la vamă. Desfăcu pachetul şi-i scoase folia. O despături şi se uită la mingiuţa maronie. Trase pe nări parfumul dulce.

Apoi se apucă să-l pregătească.

Harry văzuse toate modurile de-a fuma opiu, de la procedurile complicate asemănătoare cu adevărate ritualuri din cuiburile de opiomani, care nu erau nimic altceva decât ceremonii de băut ceai chinezesc, trecând prin toate soiurile de pipe şi ajungând până la cele mai simple: aprinderea bobiţei, plasarea unui pai deasupra şi inhalarea a tot ce avea acesta mai bun prin intermediul fumului care se ridica. Indiferent de metoda aleasă, principiul era acelaşi: să faci ca substanţa – morfina, tebaina, codeina şi orice chimicală prietenoasă – să ajungă în fluxul sangvin. Metoda lui Harry era directă. Legă o linguriţă cu bandă adezivă la capătul mesei, puse în ea o părticică din bobiţă, nu mai mare decât capătul unui băţ de chibrit, şi o încălzi cu o brichetă. Când opiul începu să ardă, aşeză un pahar de sticlă obişnuit deasupra pentru a aduna fumul, apoi strecură înăuntru un pai de plastic cu capăt flexibil şi inhală. Harry observă că degetele îi lucrau fără să tremure vreun pic. În Hong Kong, avusese permanent grijă să-şi controleze nivelul de dependenţă; din acest punct de vedere, era cel mai

disciplinat consumator de droguri pe care-l cunoştea. Îşi putea prestabili doza de alcool şi se oprea acolo, oricât de dus ar fi fost. În Hong Kong, renunţase la opiu pentru o săptămână sau două şi nu luase decât vreo două pastile de analgezic, care oricum n-ar fi putut împiedica să se instaleze simptomele sevrajului, dar poate aveau totuşi un efect psihologic, din moment ce el ştia că acestea conţin o mică doză de morfină. Nu era dependent. Era, de droguri, în general, dar nu de opiu în particular: nu. Deşi începea deja să alunece pe o pantă. Pentru că în timp ce lega linguriţa în poziţia potrivită, deja simţea cum câinii încep să se liniştească. Ştiau acum, ştiau că în curând aveau să primească de mâncare.

Iar el avea să-şi găsească liniştea. Până data viitoare.

Flacăra brichetei începea deja să-i ardă degetele. Pe masă se aflau paiele de la McDonald's.

Un minut mai târziu trase primul fum.

Efectul fu imediat. Durerile, chiar şi cele pe care nu ştia că le are, dispărură. Asocierile, imaginile, apărură şi ele. La noapte va putea să doarmă.

✯

Bjørn Holm nu putea să doarmă.

Încercase să citească *Biografia* lui Hank Williams de Escort, despre scurta viaţă şi îndelungata moarte a vedetei country, ascultând totodată CD-ul piratat al unui concert susţinut de Lucinda Williams în Austin şi numărând vitele din Texas, dar fără vreun rezultat.

O dilemă. Exact asta era. O problemă fără o soluţie potrivită. Agentul criminalist Holm ura tipul acesta de problemă.

Se ghemui pe sofaua puţin prea mică ce se numărase printre lucrurile aduse din Skreia, alături de colecţia sa de viniluri cu Elvis, Sex Pistols, Jason & the Scorchers, trei costume cusute de mână din Nashville, o Biblie americană şi costumul elegant ce supravieţuise trei generaţii în familia Holm. Dar tot nu se putea concentra.

Dilema consta în faptul că făcuse o descoperire interesantă în vreme ce examina funia cu care fusese spânzurată Marit Olsen – sau, mai precis, decapitată. Nu era un indiciu care să aducă neapărat vreun progres în anchetă, dar dilema tot rămânea: era corect să transmită informaţia la Kripos sau lui Harry? Bjørn Holm identificase nişte celule minuscule pe funie cât mai lucra pentru Kripos. În timp ce discuta cu biologul specializat în apă dulce de la Institutul de Biologie de la Universitatea din Oslo. Apoi Beate Lønn îl transferase în unitatea lui Harry înainte de-a apuca să scrie raportul, iar când se va aşeza mâine la calculator ca să-l scrie, el deja va lucra pentru Harry.

Bun, teoretic poate că nu era o dilemă, căci informaţia le aparţinea celor de la Kripos. Oferirea ei oricui altcuiva ar fi fost considerată o încălcare a deontologiei. Şi oricum, ce-i datora el lui Harry? Nu-i dăduse decât motive de exasperare. Era capricios şi se purta necuviincios la muncă. Extrem de periculos când bea. Dar destul de normal când era treaz. Te puteai baza pe el că va fi la treabă şi că nu-şi va da în petic, dar mai ales că nu-ţi va spune niciodată „îmi eşti dator”. Un duşman enervant, dar un prieten bun. Un om cumsecade. Un om al naibii de cumsecade. Destul de asemănător cu Hank, de fapt.

Bjørn Holm scoase un geamăt şi se întoarse cu faţa la perete.

✯

Stine se trezi brusc.

Auzise un zgomot ca de scrâşnet în beznă. Se întoarse pe o parte. Tavanul era iluminat slab; lumina venea de pe podea, de lângă pat. Cât era ceasul? Trei dimineaţa? Se întinse şi-şi luă telefonul mobil.

— Da? rosti cu o voce care o făcea să pară şi mai adormită decât era.

— După deltă, mă săturasem de şerpi şi de ţânţari, aşa că am plecat spre nord alături de o gaşcă

de motociclişti, de-a lungul coastei birmaneze, către Arakan.

Recunoscu imediat glasul.

— Spre insula Sai Chung, continuă el. Acolo e un vulcan noroios activ, auzisem că urmează să erupă. Iar în a treia noapte de când mă aflam acolo, a erupt. Credeam că n-o să fie decât noroi, dar a aruncat în aer şi lava pe care o ştim cu toţii. Lavă groasă, care a curs atât de lent prin oraş, încât puteam merge liniştiţi pe lângă ea.

— E-n toiul nopţii, căscă ea.

— Şi totuşi, nu s-a oprit. Se pare că se numeşte lavă rece când e atât de densă, însă înghite totul în calea ei. Copaci cu frunze verzi se transformau în pomi de Crăciun pentru patru secunde, apoi deveneau cenuşă şi dispăreau. Birmanezii au încercat să scape în maşini încărcate cu tot ce-au putut înhăţa în grabă, însă au pierdut prea mult timp făcând bagaje. Lava se mişca atât de repede! Când au ieşit afară cu televizoarele în braţe, lava li se urca deja pe ziduri. S-au aruncat apoi în maşini, însă căldura le-a găurit cauciucurile. Apoi a luat foc şi benzina, şi atunci au ieşit din maşini ca nişte torţe umane. Îţi aminteşti numele meu?

— Ascultă, Elias…

— Ai zis că o să-ţi aminteşti.

— Trebuie să dorm. Mâine am cursuri.

— Sunt o asemenea erupţie, Stine. Sunt lavă rece. Mă mişc încet, dar sunt de neoprit. Vin după tine.

Ea încercă să-şi amintească dacă-i spusese cum o cheamă. Atunci, îşi aruncă instinctiv privirea pe fereastră. Era deschisă. Afară, vântul şoptea molcom, liniştitor.

Glasul lui rămânea coborât, o şoaptă doar.

— Am văzut un câine prins într-o sârmă ghimpată, încercând să scape. Se afla în calea lavei. Când râul de lavă a cotit la stânga, a trecut chiar pe lângă el. Un Dumnezeu milostiv, bănuiesc. Însă lava l-a atins totuşi. Jumătate de câine pur şi simplu a dispărut, evaporându-se. Înainte să ardă şi restul.

Aşa că s-a făcut şi el cenuşă. Totul se transformă în cenuşă.

— Bleah, acum am să închid.

— Uită-te afară. Uită-te, sunt deja în faţa casei.

— Încetează!

— Linişteşte-te, doar te necăjesc.

Râsul lui îi răsună în urechi.

Stine se înfioră. Probabil era beat. Ori nebun. Sau amândouă.

— Somn uşor, Stine! Ne vedem curând.

El închise, lăsând-o pe Stine să se uite în gol la telefon. Apoi stinse şi ea ecranul telefonului şi-l aruncă la piciorul patului. Înjură, căci ştia deja. Ştia că nu va mai putea să doarmă.

17. Fibre

Era ora 6:58. Harry Hole, Kaja Solness şi Bjørn Holm mergeau prin apeduct, un coridor subteran lung de trei sute de metri ce lega sediul central al Poliţiei de Închisoarea Districtuală Oslo. Din când în când era folosit şi pentru a transporta deţinuţi la sediul central pentru interogatorii, uneori pentru antrenament fizic pe timp de iarnă, iar în trecut, pentru nişte bătăi extrem de neoficiale ale unor deţinuţi deosebit de îndărătnici.

Apa din tavan picura pe beton cu săruturi umede ce reverberau pe coridorul slab luminat.

— Aici, zise Harry când ajunseră în capăt.

— AICI? întrebă Bjørn Holm.

Se văzură nevoiţi să-şi plece capetele ca să treacă pe sub scările care duceau la celulele deţinuţilor. Harry răsuci cheia în încuietoare şi deschise uşa de fier. Mirosul greu, de aer supraîncălzit, îl lovi în plin.

Apăsă comutatorul. Lumina rece, albăstruie, de la tuburile de neon, învălui o cameră pătrată de beton, cu linoleum cenuşiu-albăstrui pe podea şi absolut nimic pe pereţi.

Încăperea era lipsită de ferestre, de calorifere, de orice facilitate la care te-ai fi aşteptat într-un spaţiu care se presupunea că va funcţiona pe post de birou pentru trei oameni.

În afară de mesele cu scaune şi cu câte un calculator pe fiecare. Pe podea se afla o cafetieră pătată cu maro şi un dozator de apă.

— Centralele termice care încălzesc toată puşcăria se află în camera de-alături, rosti Harry. De aceea e atât de cald aici.

— Practic, nu foarte primitoare, zise Kaja, aşezându-se la unul dintre birouri.

— Corect, aduce un pic a iad, zise Holm, dându-şi jos geaca de piele întoarsă şi descheindu-şi un nasture de la cămaşă. Avem semnal la mobil aici?

— Un pic, răspunse Harry. Şi semnal la internet. Avem tot ce ne trebuie.

— În afară de ceşti de cafea, spuse Holm.

Harry clătină din cap. Scoase trei pahare albe din buzunarul gecii şi aşează câte unul pe fiecare dintre cele trei birouri. Apoi scoase o pungă de cafea din buzunarul interior şi se îndreptă spre cafetieră.

— Le-ai luat de la cantină, zise Bjørn, ridicând paharul pe care Harry îl aşezase în faţa lui. Hank Williams?

— Scris cu carioca, aşa că ai grijă, replică Harry, rupând punga de cafea cu dinţii.

— John Fante? citi Kaja pe propriul pahar. Tu ce ai?

— Nimic, deocamdată, răspunse Harry.

— Şi de ce nu?

— Pentru că va fi numele principalului nostru suspect.

Cei doi nu mai ziseră nimic. Cafetiera absorbea apa.

— Vreau să am trei nume pe birou când se va termina totul, conchise Harry.

★

Erau deja la jumătatea celui de-al doilea pahar cu cafea şi la cea de-a şasea teorie, când Harry întrerupse sesiunea de discuţii.

— Bun, asta a fost încălzirea, ca să ne pornim materia cenuşie.

Kaja tocmai lansase ideea că toate crimele erau motivate sexual şi că ucigaşul era un fost condamnat cu cazier pentru infracţiuni similare, care ştia că poliţia îi are deja ADN-ul şi, prin urmare, nu-şi vărsa sămânţa pe jos, ci se masturba într-o pungă sau vreun alt fel de recipient asemănător, înainte de-a părăsi locul faptei. Aşadar, spunea ea, ar trebui să înceapă să verifice cazierele şi să discute cu cei de la Infracţiuni Sexuale.

— Dar nu crezi că am dat de ceva? spuse ea.

— Nu cred nimic, răspunse Harry. Încerc doar să-mi menţin mintea limpede şi deschisă.

— Dar trebuie să crezi şi tu ceva?

— Da, cred. Cred că cele trei crime au fost comise de aceeaşi persoană sau aceleaşi persoane. Cred că e posibil să găsim o legătură care ne va duce la un motiv care – dacă suntem foarte, foarte norocoşi – ne va conduce la partea sau părţile vinovate.

— Foarte, foarte norocoşi. O faci să sune ca şi cum şansele n-ar fi foarte prielnice.

— Păi…

Harry se lăsă pe spate în scaun, cu mâinile la ceafă.

— S-au scris o mulţime de cărţi de specialitate despre criminalii în serie. În filme, poliţia cheamă un psiholog care, după ce citeşte vreo două rapoarte, le oferă un profil care se potriveşte de fiecare dată. Lumea crede că *Henry: Portrait of a Serial Killer* reprezintă o descriere generală. În realitate, criminalii în serie sunt, îmi pare rău s-o spun, la fel de diferiţi unul de altul cum sunt toţi ceilalţi oameni. Există un singur lucru care îi deosebeşte de ceilalţi criminali.

— Anume?

— Nu sunt prinşi.

Bjørn Holm râse, îşi dădu seama că e nepotrivit şi se opri.

— Nu-i adevărat, nu? interveni Kaja. Despre…?

— Voi vă gândiţi la cazuri în care s-a găsit un tipar şi au prins persoana care trebuie. Dar nu uitaţi toate crimele nerezolvate despre care mai credem că au fost ocazionale, unde nu a fost descoperită nicio legătură. Mii.

Kaja aruncă o privire spre Bjørn, care dădu din cap gânditor.

— Tu crezi în conexiuni? întrebă ea.

— Da, răspunse Harry. Şi trebuie să găsim una fără a urma procedura de-a interoga oameni, care ne-ar putea trăda.

— Aşadar?

— Când am prevăzut potenţiale ameninţări la Siguranţa Naţională, nu am făcut altceva decât să căutăm legături posibile, fără să stăm de vorbă cu

cineva. Am avut un motor de căutare construit de NATO cu mult înainte să fi auzit cineva de Yahoo sau Google. Cu el, ne puteam strecura oriunde şi puteam scana practic absolut orice avea legătură cu netul. Asta trebuie să facem şi aici. Aruncă o privire la ceas şi adăugă: Şi de aceea, peste o oră şi jumătate, mă voi afla într-un avion spre Bergen. Iar peste trei ore voi sta de vorbă cu un coleg care nu e poliţist, sper că ne poate ajuta. Aşa că haideţi să terminăm aici, da? Bjørn, cu Kaja am stat puţin de vorbă. Tu ce ai?

Bjørn tresări în scaun ca şi cum fusese trezit din somn.

— Eu? Ăăă… nu prea multe, mă tem.

Harry îşi frecă falca, grijuliu.

— Ai tu ceva.

— Nu. Nici criminaliştii şi nici inspectorii care lucrează la caz n-au nici măcar cea mai vagă idee ce se petrece. Nici în cazul lui Marit Olsen, nici în celelalte doua.

— Două luni, zise Harry. Fii serios!

— Îţi pot oferi un rezumat, continuă Bjørn Holm. Timp de două luni am analizat, am făcut radiografii şi ne-am uitat ca proştii la poze, probe de sânge, şuviţe de păr, unghii şi aşa mai departe. Am trecut prin douăzeci şi patru de teorii cu privire la cum şi de ce a dat el douăzeci şi patru de găuri în gurile primelor două victime, în aşa fel încât toate orificiile de penetrare duc spre acelaşi punct central. Fără niciun rezultat. Marit Olsen avea răni la gură, însă acestea au fost făcute cu un cuţit şi au fost neglijente, brutale. Pe scurt: *nada.*

— Dar pietricelele acelea din subsolul în care a fost găsită Borgny?

— Analizate. Mult fier şi magneziu în ele, plus un pic de aluminiu şi siliciu. Aşa-numita rocă bazaltică. Poroasă şi neagră. Vreo concluzie?

— Atât Borgny, cât şi Charlotte aveau fier şi coltan pe interiorul molarilor. Ce ne spune asta?

— Că au fost omorâte cu acelaşi nenorocit de instrument, însă nu ne aduce deloc mai aproape de

unde eram.

Tăcere.

Harry tuşi.

— Bine, Bjørn, scuipă tot!

— Ce să scuip?

— Ce te tot macină de când am intrat aici.

Agentul criminalist îşi scărpină favoriţii, holbându-se la Harry. Tuşi o dată. Şi încă o dată. Aruncă o privire spre Kaja, căutând parcă ajutor. Deschise gura şi o închise la loc.

— Bun, făcu Harry. Să trecem mai departe.

— Funia.

Ceilalţi doi se uitară la Bjørn.

— Am găsit scoici pe ea.

— Ah, da? zise Harry.

— Dar nu şi sare.

Se uitau în continuare la el.

— Destul de neobişnuite, continuă Bjørn. Scoicile. În apă dulce.

— Prin urmare?

— Prin urmare, am verificat teoria cu un biolog specializat în apă dulce. Această moluscă se numeşte midie de Iutlanda, e cea mai mică moluscă de iazuri şi a fost observată în două lacuri din Norvegia.

— Iar nominalizările sunt?

— Øyeren şi Lyseren.

— Østfold, zise Kaja. Lacuri vecine. Mari, amândouă.

— Într-o regiune dens populată, completă Harry.

— Îmi pare rău, spuse Holm.

— Mhm. Vreo urmă pe funie care să ne spună de unde a fost cumpărată?

— Nu, asta-i chestia, zise Holm. Că nu există urme. Şi nici nu arată ca vreo funie pe care să fi văzut-o vreodată. Fibra e sută la sută organică, nu există deloc nailon sau alte materiale sintetice.

— Cânepă, spuse Harry.

— Poftim? întrebă Holm.

— Cânepă. Funia şi haşişul sunt făcute din acelaşi material. Dacă ai poftă de un joint, poţi da o

fugă până în port şi să dai foc la funiile de amarare ale feribotului spre Danemarca.

— Nu e cânepă, rosti Bjørn Holm peste râsetul Kajei. Fibra e făcută din ulm şi tei. Mai ales ulm.

— Funie norvegiană artizanală, zise Kaja. Obişnuiau să facă funie la ferme cu mult timp în urmă.

— La ferme? se miră Harry, iar Kaja încuviinţă.

— De obicei, fiecare sat avea cel puţin un meşter de funii. Pur şi simplu cufundai lemnul în apă timp de o lună, îi cojeai scoarţa exterioară şi foloseai firele dinăuntru. Pe care le răsuceai într-o funie.

Harry şi Bjørn se răsuciră cu scaunele ca să se uite la Kaja.

— Care-i treaba? întrebă ea şovăitor.

— Păi, răspunse Harry, astea sunt cunoştinţe generale pe care trebuie să le aibă toată lumea?

— Ah, înţeleg, răspunse Kaja. Bunicul meu făcea funii.

— Aha! Şi ca să faci funii îţi trebuie lemn de ulm şi de tei?

— În principiu, poţi folosi fibre interioare de la orice tip de copac.

— Iar compoziţia?

Kaja ridică din umeri.

— Nu sunt vreo expertă, dar cred e neobişnuit să se folosească fibre de la mai multe tipuri de copaci pentru aceeaşi funie. Îmi amintesc că Even, fratele meu mai mare, spunea că bunicul folosea doar tei, pentru că absoarbe foarte puţină apă. Aşa că nu mai trebuia să o cufunde în catran.

— Mhm. Tu ce crezi, Bjørn?

— Dacă e neobişnuită compoziţia, va fi mai uşor să identificăm locul în care a fost făcută, evident.

Harry se ridică în picioare şi începu să umble de colo-colo. Se auzea un oftat greu ori de câte ori tălpile sale se frecau de linoleum.

— Atunci, putem presupune că producţia a fost limitată şi că vânzările au fost locale. Kaja, crezi că e o idee rezonabilă?

— Cred că da.

— Atunci, mai putem presupune şi că centrele de producţie şi de consum se aflau foarte aproape. Aceste funii artizanale nu prea aveau cum să ajungă foarte departe.

— Încă pare rezonabil, însă…

— Atunci haideţi să considerăm ăsta punctul nostru de plecare. Voi doi începeţi să identificaţi meşterii de funii locali din apropiere de Øyeren şi Lyseren.

— Dar nu mai face nimeni astfel de funii, protestă Kaja.

— Fă tot ce-ţi stă în puteri! îi ceru Harry, uitându-se la ceasul de la mână, după care îşi luă sacoul de pe spătarul scaunului şi se îndreptă spre uşă.

— Găsiţi unde a fost făcută funia. Presupun că Bellman nu ştie nimic despre aceste midii de Iutlanda. Corect, Bjørn?

Bjørn Holm se sili să schiţeze un zâmbet drept răspuns.

— E în regulă dacă urmăresc teoria cu crima motivată sexual? întrebă Kaja. O să discut cu cineva cunoscut de la Infracţiuni Sexuale.

— Negativ, răspunse Harry. Ordinul general să-ţi ţii gura închisă se aplică mai ales pentru dragii noştri colegi de la sediul central. Se pare că există nişte scurgeri de informaţii între sediul general şi Kripos, aşa că singura persoană cu care stăm de vorbă este Gunnar Hagen.

Kaja deschise gura, însă o singură privire din partea lui Bjørn fu de ajuns să o facă să o închidă la loc.

— Dar ce poţi face totuşi, continuă Harry, e să iei legătura cu un vulcanolog. Şi să-i trimiţi rezultatele privind pietricelele.

Sprâncenele blonde ale lui Bjørn urcară mult în sus pe frunte.

— Rocă bazaltică, piatră neagră, poroasă, explică Harry. Bănuiesc că e vorba de lavă. O să mă întorc în jur de ora patru de la Bergen.

— Salută-i pe cei de la poliţia din Bee-beergen! behăi Bjørn şi-şi ridică în sus paharul de cafea.

— N-o să merg la secţia de poliţie, zise Harry.

— Oh? Atunci, unde?

— Spitalul Sandviken.

— Sand…

Uşa se trânti în urma lui Harry. Kaja se uită la Bjørn Holm, care privea uluit uşa acum închisă.

— Ce caută acolo? întrebă ea. Stă de vorbă cu un legist?

Bjørn clătină din cap.

— Spitalul Sandviken e unul de boli mintale.

— Chiar? Deci merge să se întâlnească cu un psiholog specializat în crime în serie, nu-i aşa?

— Ştiam că ar fi trebuit să refuz, şopti Bjørn, continuând să fixeze uşa cu privirea. A luat-o razna.

— Cine a luat-o razna?

— Lucrăm într-o puşcărie, continuă Bjørn. Ne riscăm slujbele dacă şeful află ce punem la cale, iar colega din Bergen…

— Da?

— E complet dusă cu pluta.

— Vrei să zici că e…?

— Dusă rău cu pluta.

18. Pacienta

Pentru fiecare pas făcut de poliţistul înalt, Kjersti Rødsmoen trebuia să facă doi. Chiar şi aşa, tot rămânea în urmă pe holul spitalului Sandviken. Ploaia răpăia pe ferestrele înalte şi înguste ce dădeau spre fiord, unde copacii erau atât de verzi, încât ai fi crezut că primăvara sosise înaintea iernii.

Cu o zi înainte, Kjersti Rødsmoen recunoscuse imediat glasul poliţistului. De parcă s-ar fi aşteptat s-o sune. Şi să îi ceară exact ce-i ceruse: să discute cu Pacienta. Pacienta ajunsese să fie numită Pacienta pentru a i se oferi anonimat deplin, după ce caznele îndurate în timpul celui mai recent caz de crime în serie la care lucrase ca inspector o trimisese la prima căsuţă: pavilionul de psihiatrie. De fapt, îşi revenise cu o iuţeală remarcabilă, se mutase înapoi acasă, însă presa – care încă mai urmărea isteric cazul Omului de zăpadă la mult timp după ce fusese rezolvat – nu îi dăduse pace. Într-o seară, cu câteva luni în urmă, Pacienta o sunase pe Rødsmoen şi o întrebase dacă se poate întoarce acolo.

— Deci e în stare de funcţionare? o întrebă poliţistul. Şi primeşte tratament?

— Da, la prima întrebare, spuse Kjersti Rødsmoen. Răspunsul la a doua e confidenţial.

Adevărul era că Pacienta se simţea atât de bine încât nici tratamentul, nici spitalizarea nu mai erau necesare. Chiar si-aşa, Rødsmoen se întrebase dacă ar trebui să-i permită inspectorului s-o viziteze; doar se ocupase el însuşi de cazul Omului de zăpadă şi ar fi putut cauza nişte probleme. Lucrând ca terapeut, Kjersti Rødsmoen ajunsese să creadă tot mai mult în reprimarea amintirilor, în ignorarea unor lucruri, în trimiterea lor în neant. Era un punct de vedere deloc popular în cadrul profesiei ei. Pe de altă parte, întâlnirea cu persoana care se ocupase taman de acel caz ar fi putut reprezenta un test potrivit pentru cât de flexibilă ar fi putut deveni Pacienta.

— Ai jumătate de oră, îl informă Rødsmoen înainte de-a deschide uşa salonului comun. Şi să nu uiţi că mintea e un lucru gingaş.

Ultima oară când Harry o văzuse pe Katrine Bratt, aceasta fusese de nerecunoscut. Tânăra atractivă, cu păr negru şi piele şi ochi strălucitori, dispăruse cu totul, înlocuită de cineva care îi amintea de o floare veştedă: lipsită de viaţă, fragilă, delicată, ştearsă. Avusese senzaţia că i-ar fi putut zdrobi mâna dacă i-ar fi strâns-o prea tare.

Aşa că acum era o adevărată uşurare să o vadă. Arăta mai matură, sau poate că era doar obosită. Însă strălucirea din ochi îi reveni când îi zâmbi şi se ridică în picioare.

— Harry H., zise ea, îmbrăţişându-l. Cum merge treaba?

— Binişor spre bine, răspunse Harry. Tu cum o mai duci?

— Groaznic, răspunse ea. Dar mult mai bine.

Ea râse, iar Harry înţelese că se întorsese. Sau că o parte din ea se întorsese.

— Ce-ai păţit la falcă? Te doare?

— Doar când vorbesc şi mănânc, răspunse Harry. Şi când sunt treaz.

— Mi se pare cunoscut. Eşti mai urât decât mi te-aminteam, dar tot mă bucur să te revăd.

— La fel şi eu.

— Vrei să spui că şi tu te bucuri, dar fără partea cu urâţenia?

Harry zâmbi.

— Normal.

Privi în jur. Ceilalţi pacienţi din încăpere stăteau aşezaţi şi se uitau pe geamuri, în poală sau direct la pereţi. Nimeni nu le dădea atenţie lui sau lui Katrine.

Harry îi spuse ce se întâmplase de când se văzuseră ultima dată. Despre Rakel şi despre Oleg, care se mutaseră nu se ştie unde, peste graniţă. Despre Hong Kong. Despre boala tatălui său. Despre cazul pe care îl preluase. Ea chiar râse când el îi spuse că nu trebuie să spună nimănui.

— Şi tu? întrebă Harry.

— Chiar vor să plec; consideră că sunt bine şi că ocup degeaba locul altcuiva. Dar mie îmi place aici. Room service-ul e de toată jena, dar sunt în siguranţă. Am televizor şi pot veni şi pleca oricând am chef. Într-o lună sau două poate mă mut acasă, cine ştie?

— Cine ştie?

— Nimeni. Nebunia e sporadică. Ce doreşti?

— Ce doreşti tu să-mi doresc?

Ea îi aruncă o privire lungă şi dură înainte de a-i răspunde:

— În afară de faptul că aş vrea să ai o dorinţă arzătoare să mi-o tragi, vreau să ai o treabă pentru mine.

— Şi exact asta şi am.

— O dorinţă să mi-o tragi?

— O treabă pentru tine.

— Căcat! Bine, fie. Despre ce-i vorba?

— Ai aici un calculator cu acces la internet?

— Avem un calculator la comun în salonul pentru hobby-uri, dar nu e conectat la internet. N-ar risca ei aşa ceva. Singurul lucru pentru care e folosit e să ne jucăm Solitaire. Dar am propriul calculator în camera mea.

— Foloseşte-l pe cel comun.

Harry băgă mâna în buzunar şi îi aruncă un adaptor USB de reţea.

— Acesta e un dispozitiv mobil, după cum îl numesc în magazin. Doar îl introduci în…

— …într-un port USB, completă Katrine, luând dispozitivul şi ascunzându-l în buzunar. Cine plăteşte abonamentul?

— Eu. Adică, Hagen.

— Yupii, la noapte vom naviga şi noi un pic! Ceva site-uri porno noi despre care ar merita să aflu?

— Probabil. Harry îi împinse un dosar peste masă, adăugând: Aici sunt rapoartele. Trei crime, trei nume. Vreau să faci exact ce ai făcut în cazul

Omului de zăpadă. Găseşte legăturile pe care noi le-am ratat. Ai aflat despre caz?

— Da, răspunse Katrine Bratt fără să se uite la dosar. Erau femei. Asta e legătura.

— Ai citit ziarele…

— Doar un pic. De ce crezi că au fost mai mult decât victime la întâmplare?

— Nu cred nimic, caut doar.

— Dar nu ştii ce cauţi.

— Corect.

— Însă eşti sigur că ucigaşul lui Marit Olsen e aceeaşi persoană care le-a omorât pe celelalte două? Metoda a fost complet diferită, din ce-am înţeles.

Harry zâmbi, amuzat de încercarea lui Katrine de-a ascunde faptul că urmărise cu mare atenţie fiecare detaliu din ziare.

— Nu, Katrine, nu sunt sigur. Dar îmi dau seama că ai ajuns şi tu la aceeaşi concluzie.

— Normal. Doar suntem suflete pereche, mai ştii?

Râse şi dintr-odată era iarăşi Katrine, nu doar scheletul unui inspector genial şi excentric pe care apucase să-l cunoască doar un pic, înainte să se destrame totul. Harry simţi, spre propria surprindere, un nod în gât. A naibii diferenţă de fus orar!

— Ce zici, mă poţi ajuta?

— Să găsesc ceva pentru care Kripos a petrecut două luni şi n-a găsit nimic? Cu un computer străvechi în salonul de hobby-uri al unui spital de boli mintale? Nici măcar nu ştiu de ce mă mai întrebi. Există oameni la sediul central care se pricep mult mai bine la calculatoare decât mine.

— Ştiu asta, dar eu am ceva pe care ei nu-l au. Şi nici nu li-l pot oferi.

— Parola pentru lumea de jos.

Ea îl fixă cu privirea fără să-l înţeleagă. Harry verifică să nu-i audă nimeni.

— Când lucram pentru Siguranţa Naţională, POT, la cazul Pasărea cu Piept Roşu, am căpătat acces la motorul de căutare pe care-l foloseau pentru a da de

urma teroriştilor. Aceştia folosesc uşi din dos secrete la net precum MILNET, internetul militar american, construit înainte să dea drumul netului pentru utilizare standard, prin intermediul ARPANET, în anii ’80. ARPANET a devenit, după cum ştii, internetul, însă uşile din dos au rămas acolo. Motoarele de căutare folosesc cai troieni pentru a actualiza parolele, codurile şi upgrade-urile plasate la intrare. Rezervări de bilete de avion, rezervări la hoteluri, taxe de drum, internet banking, aceste motoare pot găsi orice.

— Am auzit zvonuri despre aceste motoare de căutare, dar sincer, am crezut că sunt o legendă, zise Katrine.

— Chiar există. Au fost create în 1984. Coşmarul orwellian devenit realitate. Şi cel mai bun lucru: parola mea încă funcţionează. Am verificat-o.

— Deci pentru asta ai nevoie de mine? Doar poţi şi tu să faci asta, nu?

— Doar POT poate folosi sistemul, numai în situaţii de urgenţă. Ca pe Google, căutările pot fi urmărite până la utilizator. Dacă se descoperă că eu sau oricine altcineva de la sediul central am folosit motoarele de căutare, riscăm condamnarea la închisoare. Însă dacă aceste căutări duc la un calculator comun dintr-un spital de psihiatrie…

Katrine Bratt începu să râdă. Folosi celălalt râs, cel de vrăjitoare malefică.

— Încep să înţeleg. Katrine Bratt, inspectorul genial, nu e cea mai tare abilitate a mea aici, dar… Îşi azvârli mâinile în aer şi completă: Katrine Bratt pacienta, este. Pentru că ea, dusă de-a binelea cu pluta, nu poate fi urmărită penal.

— Corect, zâmbi Harry. Iar tu eşti unul dintre puţinii oameni în care pot avea încredere că-şi pot ţine gura. Şi chiar dacă nu eşti un geniu, în mod categoric eşti mai inteligentă decât inspectorul obişnuit.

— Trei degete pătate de nicotină vârâte în micul tău orificiu anal.

— Nu poate afla nimeni ce punem la cale. Dar îţi zic că noi suntem Blues Brothers aici.

— Într-o misiune încredinţată de Domnul? câtă ea.

— Am scris parola pe dosul cartelei SIM din interiorul dispozitivului USB.

— Ce te face să crezi că ştiu cum să folosesc motoarele de căutare?

— E ca şi cum ai căuta pe Google. Chiar şi eu mi-am dat seama când eram la POT. Schiţă un zâmbet crispat şi adăugă: La urma urmei, motoarele de căutare au fost create pentru poliţie.

Ea scoase un oftat adânc.

— Îţi mulţumesc! zise Harry.

— N-am *zis* nimic.

— Atunci, când crezi că vei avea ceva pentru mine?

— Să te fut!

Femeia dădu cu palma în masă. El observă că o infirmieră se uita în direcţia lor. Harry susţinea privirea sălbatică a lui Katrine. Aşteptă.

— Nu ştiu, şopti ea. Nu cred că ar trebui să stau în salonul de hobby-uri folosind motoare de căutare ilegale în toiul zilei, dacă mă pot exprima astfel.

Harry se ridică în picioare.

— Bun, te voi contacta peste trei zile.

— N-ai uitat ceva?

— Ce?

— Să-mi spui ce-mi iese şi mie?

— Păi, zise Harry, încheindu-se la sacou, acum ştiu ce-ţi doreşti.

— Ce-mi doresc…

Surpriza de pe chipul ei făcu loc amuzamentului când înţelesul i se revelă în sfârşit, aşa că strigă după Harry, care deja se îndrepta spre uşă:

— Ticălos viclean! Şi îngâmfat!

Harry se sui în taxi, ceru la aeroport, îşi scoase telefonul mobil şi văzu trei apeluri ratate de la unul dintre cele două numere pe care le avea la contacte. Bun, asta însemna că aveau rezultate.

Sună înapoi.

— Lacul Lyseren, începu Kaja. O afacere cu meşterirea de funii acolo. S-a închis acum cincisprezece ani. Funcţionarul regional responsabil de zona Ytre Enebakk ne poate arăta locul în această după-amiază. A avut vreo doi infractori în zonă, însă doar plevuşcă: intrări prin efracţie şi furturi de maşini. Plus unul care obişnuia să-şi bată nevasta. Ne-a trimis totuşi o listă de persoane, aşa că urmează să fac acum o verificare în baza de date.

— Bun. Ia-mă de la Gardemoen în drum spre Lyseren.

— Nu e în drum.

— Ai dreptate. Dar ia-mă oricum.

19. Mireasa Albă

În pofida vitezei scăzute, Volvoul Amazon al lui Bjørn Holm se legăna şi aluneca pe şoseaua îngustă ce şerpuia prin luncile şi câmpiile din Østfold.

Harry adormise în spate.

— Deci niciun pervers sexual în jurul lacului Lyseren, zise Bjørn.

— Niciunul care să fi fost prins, îl corectă Kaja. N-ai văzut sondajul din *VG?* O persoană din douăzeci spune că a comis ceva ce ar putea fi definit drept abuz sexual.

— Lumea chiar răspunde sincer la astfel de chestionare? Dacă aş fi forţat vreo fată dincolo de limită, cred că mintea mea ar fi găsit naibii o explicaţie raţională mai târziu.

— Asta ai făcut?

— Eu?

Bjørn suci de volan şi depăşi un tractor.

— Nu. Suntem nouăsprezece fraţi. Din Ytre Enebakk. Hristoase, cum se numeşte comedianul acela care se trage din părţile astea? Ţărănoiul cu ochelari crăpaţi şi claia aia de păr? De aici vine, din Ytre Enebakk. Cu parodiile alea nostime.

Kaja ridică din umeri. Bjørn se uită în oglindă, dar se trezi zgâindu-se în gura pe jumătate deschisă a lui Harry.

Poliţistul municipalităţii Ytre Enebakk stătea lângă staţia de epurare a apei de pe peninsula Vøyentangen, aşteptându-i. Ei parcară, el se prezentă ca Skai – numele norvegian pentru pielea sintetică pe care părea să o admire atât de mult Bjørn Holm – şi ei îl însoţiră pe digul lângă care vreo douăsprezece ambarcaţiuni săltau pe apele liniştite.

— Cam devreme să aveţi bărci pe lac, nu-i aşa? zise Kaja.

— Anul ăsta n-a îngheţat deloc şi nici n-o să îngheţe, comentă el. Pentru prima oară de când m-am născut.

Păşiră într-o ambarcaţiune încăpătoare, cu fundul plat, Bjørn mai precaut decât toţi ceilalţi.

— E verde aici, observă Kaja în vreme ce poliţistul împingea vasul de lângă ponton cu o prăjină.

— Da, răspunse el, uitându-se în jos la apă şi trăgând de fir pentru a porni motorul. Funăria e acolo, pe partea mai adâncă. Există o cărare, însă terenul e atât de abrupt, încât e mai bine să mergi cu barca.

Împinse levierul pentru direcţie al motorului în faţă. O pasăre dintr-o specie incertă îşi luă zborul dintr-un copac aflat în pădurea golaşă şi ţipă în semn de avertisment.

— Urăsc marea, îi spuse Bjørn lui Harry, care abia îşi putea auzi colegul peste zgomotele puternice ale motorului în doi timpi fixat în afara vasului.

Alunecau prin lumina cenuşie a după-amiezii printr-un canal lat de doi metri, săpat în stânca înaltă. Trecură de un morman de crengi despre care Harry bănui că trebuie să fie vizuina unui castor şi apoi printr-un pâlc de copaci asemănători cu mangrovele.

— Ăsta e un lac, zise Harry. Nu marea.

— Acelaşi căcat, spuse Bjørn, mutându-se mai aproape de mijlocul ambarcaţiunii. Mie dă-mi pământ solid, bălegar de vacă şi munţi stâncoşi.

Canalul se lăţi şi atunci îl văzură în faţa lor: lacul Lyseren. Trecură huruind pe lângă insule şi insuliţe de pe care cabane abandonate pe timp de iarnă, cu ferestre întunecate, păreau să se holbeze la ei cu ochi reticenţi.

— Cabane simple, îi informă poliţistul. Aici te poţi elibera de stresul de pe coasta de aur, unde trebuie să concurezi cu vecinul pentru cel mai mare vas sau cea mai aspectuoasă anexă lipită de cabană.

Scuipă apoi în apă.

— Cum se numeşte comedianul acela de la TV din Ytre Enebakk? strigă Bjørn peste geamătul motorului. Cu ochelarii sparţi şi claia de păr.

Poliţistul îi aruncă doar o privire goală lui Holm şi clătină uşor din cap.

— Funăria, anunţă el.

La provă, exact pe malul lacului, Harry văzu o clădire veche de lemn, de formă aproximativ ovală, ce se ridica singuratică la poalele unei pante abrupte, înconjurată de-o pădure deasă. Lângă clădire, balustrade de oţel coborau pe coasta muntelui şi dispăreau în apa neagră. Vopseaua roşie se decojea de pe ziduri, cu găuri întunecoase pentru ferestre şi uşi. Harry îşi miji ochii. În lumina tot mai slabă, părea că o persoană în alb stătea la o fereastră şi se uita la ei.

— Iisuse, casa bântuită supremă! râse Bjørn.

— Aşa se spune, zise Skai, oprind motorul.

În tăcerea brusc aşternută auziră ecoul râsului lui Bjørn de pe partea cealaltă şi behăitul unei oi singuratice din celălalt capăt al lacului.

Kaja luă funia, sări pe mal şi, trăgându-se ea însăşi din familie de navigatori, făcu o jumătate de nod în jurul unui par verde, putrezit, ce se ridica dintre nuferii din lac.

Ceilalţi săriră din barcă pe uriaşele stânci ce serveau pe post de chei. Apoi pătrunseră pe uşă şi se treziră pe un hol pustiu într-o cameră dreptunghiulară, ce mirosea a catran şi a urină. Nu fusese chiar atât de uşor de distins din afară, pentru că laturile îndepărtate ale construcţiei dispăreau în pădurea deasă, dar, deşi încăperea avea doar vreo doi metri lăţime, erau mai bine de şaizeci de metri de la un capăt la altul.

— Stăteau în capetele opuse ale clădirii şi împleteau funia, începu Kaja să explice înainte să apuce Harry să întrebe.

Într-un colţ, zăceau trei sticle goale şi semnele unei încercări de-a aprinde un foc. Pe peretele din faţa lor, un năvod atârna de nişte scânduri aproape desprinse.

— N-a vrut nimeni să preia afacerea după Simonsen, rosti Skai, privind în jur. De atunci, a rămas goală.

— Pentru ce sunt balustradele de pe lateralele clădirii? întrebă Harry.

— Pentru două lucruri. Ca să ridice şi să coboare vasele folosite să aducă buşteni. Şi pentru a menţine sub apă beţele cât timp se uscau. El lega beţele de vagonetul de fier, care trebuie că era sus, în hangarul pentru bărci. După care cobora vagonetul sub apă şi-l ridica apoi după câteva săptămâni, când lemnul era pregătit. Un tip practic, Simonsen.

Tresăriră cu toţii când auziră un zgomot brusc din pădurea de afară.

— Oi, zise poliţistul. Sau o căprioară.

Îl urmară pe un şir de trepte din lemn înguste, ce ducea la primul etaj. O masă lungă, enormă, se afla în mijlocul camerei. Marginile încăperii erau învăluite în întuneric. Vântul sufla prin ferestre – cu tocurile pline de cioburi zimţate –, scoţând un zgomot ca un şuierat şi făcând vălul de mireasă al femeii să fluture. Aceasta stătea cu faţa spre lac. Sub cap şi torace se afla un schelet: un suport de fier negru, pe roţi.

— Simonsen o folosea pe post de sperietoare, explică Skai, dând din cap spre manechin.

— Destul de sinistru, aprecie Kaja, apropiindu-se de Skai.

Acesta îi aruncă o privire piezişă, schiţând un zâmbet strâmb.

— Copiii de pe-aici erau îngroziţi de ea. Adulţii spuneau că pe lună plină, ea hălăduia prin zonă, căutându-l pe bărbatul care o părăsise în ziua nunţii. Şi că auzeai roţile ruginite când se apropia. Eu am crescut nu departe de-aici, în Haga.

— Chiar aşa? întrebă Kaja, iar Harry rânji şi el scurt.

— Da, răspunse Skai. Apropo, a fost singura femeie din viaţa lui Simonsen. Era destul de retras. Dar cu siguranţă ştia să facă funii.

În spatele lor, Bjørn Holm luă un colac de funie ce atârna într-un cui.

— Am zis eu că poţi atinge ceva? zise poliţistul fără să se întoarcă.

Bjørn se grăbi să pună funia la loc.

— Bine, şefu', făcu Harry, adresându-i lui Skai un zâmbet încordat. Putem atinge ceva?

Acesta îl măsură pe Harry de sus până jos.

— Tot nu mi-aţi spus de ce fel de caz vă ocupaţi.

— E confidenţial, răspunse Harry. Scuze! Fraude. Ştii cum e.

— Chiar aşa? Dacă eşti Harry Hole care cred eu că eşti, obişnuiai să te ocupi de crime.

— Păi, făcu Harry, acum mă ocup de comerţul intern, evaziune fiscală şi fraude. O mişcare în sus pe scara ierarhică.

Poliţistul Skai închise brusc ochii. O pasăre ţipă afară.

— Desigur, ai dreptate, Skai, zise Kaja oftând. Dar eu sunt persoana care trebuie să se ocupe de obţinerea unui mandat de percheziţie de la juristul poliţiei. Şi, după cum ştii, ducem lipsă de personal şi m-ai scuti de o groază de timp irosit dacă am putea doar…

Îi zâmbi cu dinţii ei mici şi ascuţiţi şi făcu semn spre colacul de funie.

Skai se uită la ea. Se legănă în faţă şi-n spate pe tălpile lui de cauciuc de vreo două ori. Apoi dădu din cap în semn de aprobare.

— Vă aştept în barcă, îi anunţă el.

Bjørn trecu imediat la treabă. Aşeză colacul de funie pe masa lungă, desfăcu rucsacul mic pe care îl luase cu el, aprinse o lampă legată de un fir prins într-un cârlig de pescuit şi îl poziţionă între două scânduri din tavan. Îşi scoase laptopul şi un microscop portabil de forma unui ciocan, conectă microscopul într-un port USB al laptopului, verifică dacă acesta transmitea imagini pe ecran şi dădu clic pe o imagine pe care o transferase pe laptop, înainte să plece.

Harry stătea lângă mireasă şi se uita în jos spre lac. În barcă, vedea pâlpâirea unei ţigări. Privi balustradele care coborau în apă. Capătul ce se zărea în adâncime. Harry nu înotase niciodată în apă dulce, mai ales după ce el şi Øystein chiuliseră

odată de la şcoală, merseseră la lacul Hauktjern din Østmarka şi săriseră de pe Vârful Diavolului, despre care lumea spunea că are doisprezece metri înălţime. Iar Harry – cu câteva secunde înainte de-a lovi apa – văzuse o viperă alunecând prin apele adânci de sub el. După care se trezise învăluit de apa verde ca sticla şi cumplit de rece; cuprins de panică, înghiţise jumătate de lac şi fusese sigur că n-avea să mai vadă niciodată lumina zilei sau să respire din nou aer proaspăt.

Harry simţi mirosul care-i spunea că aproape de el stătea Kaja.

— Bingo! îl auzi şoptind pe Bjørn Holm.

Harry se întoarse.

— Acelaşi tip de funie?

— Fără îndoială, răspunse Bjørn, ţinând microscopul la capătul funiei şi apăsând tasta pentru imagini de înaltă rezoluţie. Tei şi ulm. Aceeaşi grosime şi lungime a fibrei. Dar „bingo” este rezervat pentru capătul de funie recent tăiat.

— Poftim?

Bjørn Holm arătă spre ecran.

— Fotografia din stânga e cea pe care am adus-o cu mine. Arată funia de la bazinul de înot din Parcul Frogner, mărită de douăzeci şi cinci de ori. Iar pe funia de aici am o potrivire…

Harry închise ochii ca pentru a savura pe deplin cuvântul care ştia că va urma.

— …perfectă.

Rămase cu ochii închişi. Funia cu care fusese spânzurată Marit Olsen nu doar că fusese fabricată aici, ci şi fusese tăiată din funia pe care o aveau în faţa lor. Şi era o tăietură recentă. Nu cu mult timp în urmă, făptaşul stătuse exact acolo. Harry adulmecă aerul.

✯

Se aşternuse întuneric deplin. Harry abia mai distingea ceva alb la geam când plecară.

Kaja stătea în partea din faţă a bărcii, alături de el. Tânăra trebui să se aplece aproape de el pentru ca Harry s-o poată auzi peste vuietul motorului.

— Persoana care a luat funia trebuie să fi cunoscut cum să umble prin zonă. Şi nu pot exista prea multe verigi între acea persoană şi ucigaş…

— Eu nu cred că există nicio verigă, zise Harry. Tăietura e recentă. Şi nici nu există multe motive pentru ca funia să-şi schimbe proprietarul.

— Cunoaşte zona, locuieşte în apropiere sau are o cabană aici, cugetă Kaja cu voce tare. Sau a crescut aici.

— Dar de ce să vină tocmai aici, la o funărie abandonată, ca să obţină câţiva metri de funie? întrebă Harry. Cât costă o funie întreagă într-un magazin? Vreo două sute de coroane?

— Poate că se afla din întâmplare în zonă şi ştia că poate găsi funie aici.

— Bun, dar „în zonă" ar însemna că trebuie să fi stat într-una dintre cabanele din apropiere. Pentru oricine altcineva ar însemna să adopte calea clasică: mersul cu barca. Faci deja…?

— Da, fac deja o listă cu cele mai apropiate localităţi. Apropo, am dat de urma vulcanologului pe care mi l-ai cerut. Un tocilar de la Institutul de Geologie. Felix Rost. Pare să-i placă să meargă să vadă vulcani. Călătoreşte prin toată lumea ca să se uite la vulcani, la erupţii şi la genul acesta de lucruri.

— Ai stat de vorbă cu el?

— Doar cu sora lui, care locuieşte cu el. Mi-a zis să-i trimit un e-mail sau un SMS. El nu comunică în alt fel, mi-a zis ea. În fine, el nu era acasă, ieşise să joace şah. I-am trimis pietrele şi informaţiile.

Înaintau în ritm de melc prin canalul îngust ce ducea la ponton. Bjørn ridică lampa ca pe o lanternă pentru a-şi lumina drumul prin ceaţa densă, care plutea deasupra apei. Consilierul opri motorul.

— Uite! şopti Kaja, apropiindu-se şi mai mult de Harry, iar el îi simţi iar mirosul, în vreme ce îi urmărea degetul arătător.

Din stufărişul din spatele digului răsări o enormă lebădă albă singuratică, ce străpungea vălul de pâclă şi era scoasă în evidenţă de lampă.

— Nu e pur şi simplu… splendidă? şopti ea, fermecată, apoi râse şi-l strânse scurt de mână.

Skai îi însoţi până la staţia de epurare a apei. După care urcară în Volvoul Amazon şi tocmai se pregăteau să pornească la drum, când Bjørn coborî iute geamul şi strigă în urma consilierului:

— FRITJOF!

Skai se opri şi se întoarse alene. Lumina de la un bec stradal cădea pe chipul său greoi, lipsit de expresie.

— Tipul amuzant de la televizor! răcni Bjørn. Fritjof din Ytre Enebakk.

— Fritjof? zise Skai şi scuipă pe jos. N-am auzit în viaţa mea de el.

În vreme ce Amazonul intra, douăzeci şi cinci de minute mai târziu, pe autostradă lângă incineratorul din Gronmo, Harry luă o decizie.

— Trebuie să lăsăm această informaţie să se scurgă la cei de la Kripos, anunţă el.

— Poftim?! făcură Bjørn şi Kaja la unison.

— Vom discuta cu Beate, apoi ea va transmite mesajul în aşa fel încât să pară că oamenii ei de la Krimteknisk au descoperit treaba cu funia, nu noi.

— De ce? întrebă Kaja.

— Dacă ucigaşul locuieşte în zona Lyseren, vor trebui să facă o căutare din uşă în uşă. Noi nu avem motivele sau posibilitatea de-a face asta.

Bjørn Holm plesni volanul cu palma.

— Ştiu, zise Harry. Dar cel mai important lucru e să fie prins, nu cine îl prinde.

Merseră în tăcere cu falsul ecou al cuvintelor atârnând în aer.

20. Øystein

Nu mai avea curent. Harry stătea în holul întunecos, aprinzând şi stingând comutatorul. Acelaşi lucru îl făcu apoi şi în living.

După care se aşeză pe fotoliu şi rămase uitându-se la vidul negru.

După ce stătu acolo o vreme, îi sună mobilul.

— Hole.

— Felix Rost.

— Mhm? făcu Harry.

Glasul părea să-i aparţină unei femei slăbuţe şi minione.

— Frida Larsen, sora lui. Mi-a cerut să vă sun şi să vă spun că pietrele pe care le-aţi găsit sunt mafic, lavă bazaltică. Bine?

— O clipă. Ce înseamnă asta? Mafic?

— E lavă fierbinte, de peste o mie de grade Celsius, de vâscozitate redusă, care o subţiază şi îi permite să se întindă la o distanţă mare de locul erupţiei.

— Ar putea proveni din Oslo?

— Nu.

— De ce nu? Oslo e construit pe lavă.

— Lavă veche. Lava voastră e recentă.

— Cât de recentă?

O auzi acoperind telefonul şi vorbind. Însă nu mai distinse şi alte zgomote. Pesemne că primise totuşi un răspuns, căci la scurt timp după aceea reveni.

— El spune că poate avea între cinci şi cincizeci de ani. Dar, dacă vă gândeaţi să stabiliţi de la ce vulcan provine, aveţi o groază de treabă. Există peste o mie cinci sute de vulcani activi pe glob. Iar aceştia sunt doar cei despre care ştim. Dacă mai aveţi şi alte întrebări, Felix poate fi contactat pe e-mail. Asistenta dumneavoastră are adresa.

— Dar…

Ea deja închisese.

Se gândi s-o sune înapoi, dar se răzgândi şi formă alt număr.

— Oslotaxi.

— Salut, Øystein, sunt Harry H.

— Glumeşti! Harry H. E mort.

— Nu chiar.

— Bine, atunci cred că eu sunt mort.

— Ai chef să mă duci şi pe mine de pe Sofies gate la casa în care am copilărit?

— Nu, dar tot o s-o fac. Mai am doar o cursă de făcut.

Râsul lui Øystein se transformă într-un tuset.

— Harry H. Afurisit să fie… Te sun când ajung acolo.

Harry închise, merse în dormitor, îşi făcu un bagaj la lumina becului stradal ce pătrundea pe geam şi alese vreo două CD-uri din living, cu lanterna telefonului mobil. Cartuşe de ţigări, cătuşe, pistolul de serviciu.

Se aşeză iar pe fotoliu, folosindu-se de întuneric pentru a se antrena cu revolverul. Opri cronometrul ceasului de la mână, scoase încărcătorul Smith & Wesson, îl goli şi-l armă. Patru cartuşe înăuntru, patru afară, fără elemente ajutătoare, doar degete abile. Stop! Nouă secunde treizeci şi şase. Cu aproape trei secunde peste record. Deschise încărcătorul. O făcuse de oaie. Prima cameră pentru gloanţe de tras era una dintre cele două goale. Era mort. Repetă exerciţiul. Nouă cincizeci. Şi iar era mort. Când sună Øystein, după douăzeci de minute, ajunsese la opt secunde şi murise de şase ori.

— Vin, făcu Harry.

Merse în bucătărie. Se uită în dulapul de sub chiuvetă şi şovăi. Apoi dădu jos pozele cu Rakel şi cu Oleg şi le vârî în buzunarul interior.

✯

— Hong Kong! pufni Øystein Eikeland.

Îşi întoarse faţa umflată, de beţivan, cu ditamai năsoiul şi mustaţă pe oală spre Harry, aflat pe scaunul de-alături.

— Ce dracu’ ai căutat acolo?

— Doar mă cunoşti, răspunse Harry în vreme ce Øystein oprea la semaforul roşu din faţa hotelului Radisson SAS.

— Ba nu te ştiu naibii deloc, făcu Øystein, presărând nişte tabac într-o ţigară făcută de el. Cum aş putea?

— Păi, doar am crescut împreună. Îţi mai aduci aminte?

— Şi? Tu erai încă de pe-atunci o blestemată de enigmă, Harry.

Portiera din spate fu deschisă brusc şi un bărbat cu sacou urcă.

— Expresul către aeroport, gara centrală. Iute!

— Taxiul e ocupat, răspunse Øystein fără să se întoarcă.

— Prostii, semnul de pe capotă e aprins.

— Hong Kongul pare mişto. De ce te-ai întors de fapt acasă?

— Scuză-mă! zise bărbatul de pe bancheta din spate.

Øystein îşi puse ţigara între buze şi o aprinse.

— M-a sunat Tresko, să mă invite la o petrecere diseară.

— Tresko n-are niciun prieten, replică Harry.

— Da, chiar că n-are. Aşa că l-am întrebat: „Atunci, cine sunt prietenii tăi?” *„Tu”,* mi-a răspuns el, apoi m-a întrebat „Şi ai tăi, Øystein?” *„Tu”,* i-am răspuns şi eu. „Aşa că vom fi doar noi doi.” Uitasem cu totul de tine, Harry. Asta păţeşti când… îşi ţuguie buzele şi, pe un ton sacadat, zise: Hong Kong!

— Hei! veni un strigăt din spate. Dacă aţi terminat, poate am putea…

Semaforul se făcu verde şi Øystein porni în viteză.

— Vii, deci? Acasă la Tresko?

— Miroase numai a băşini acolo, Øystein.

— Are un frigider plin.

— Scuze, dar n-am chef de petrecere.

— Chef de petrecere? pufni Øystein, plesnind volanul cu palma. Tu habar n-ai ce înseamnă chef

de petrecere, Harry. Tu mereu ai întors spatele petrecerilor. Îţi mai aminteşti? Cumpăram nişte beri, cu intenţia de-a merge la nişte adrese şic din Nordstrand cu o grămadă de femei. Iar tu veneai cu ideea ca eu, tu şi cu Tresko să mergem în schimb la buncăre şi să bem de unii singuri.

— Hei, ăsta nu e drumul spre expresul către aeroport! veni un scâncet de pe bancheta din spate.

Øystein frână din nou la semafor, îşi dădu într-o parte părul nisipiu lung până la umeri şi i se adresă celui de pe bancheta din spate.

— Şi exact acolo ajungeam. Ne făceam praştie şi individul ăsta începea să cânte *No Surrender* până când Tresko azvârlea cu sticle goale în el.

— Pentru numele lui Dumnezeu! hohoti bărbatul din spate, bătând cu arătătorul în sticla unui ceas TAG Heuer. Pur şi simplu *trebuie* să prind ultimul avion spre Stockholm.

— Buncărele sunt grozave, spuse Harry. Cea mai tare privelişte din Oslo.

— Dap, se arătă de acord Øystein. Dacă Aliaţii ar fi atacat aici, germanii i-ar fi spulberat imediat.

— Corect, rânji Harry.

— Ştii, eu şi Tresko căzuserăm la o înţelegere, zise Øystein, însă costumul din spate scana acum disperat ploaia cu privirea în căutarea unor taxiuri libere. Dacă ar veni blestemaţii de Aliaţi, noi le-am spulbera afurisita de carne de pe schelete. Exact aşa!

Øystein aţinti o mitralieră imaginară către costum şi trase o rafală. Costumul se holbă îngrozit la taximetristul ale cărui zgomote turbate făceau ca mici picături de spumă albe, de scuipat, să-i aterizeze pe pantalonii de la costum negri proaspăt călcaţi. Cu mici icnete de şoc, reuşi să deschidă portiera şi să iasă împleticindu-se în ploaie.

Øystein izbucni într-un râs răguşit, din toată inima.

— Ţi s-a făcut dor de casă, zise Øystein. Voiai iar să dansezi cu Killer Queen la restaurantul Ekeberg.

Harry chicoti şi clătină din cap. În oglinda laterală, îl văzu pe bărbat năpustindu-se înnebunit către gara din faţa Teatrului Naţional.

— E vorba de tata. E bolnav. Nu mai are mult de trăit.

— Oh, căcat! făcu Øystein, apăsând iar pedala de acceleraţie. Şi e un om cumsecade.

— Mulţumesc! Am crezut că ai vrea să ştii şi tu.

— Normal că vreau dracului să ştiu şi eu. Trebuie să le spun şi amicilor mei.

✯

— Aşadar, iată-ne aici! spuse Øystein, parcând în faţa garajului şi a căsuţei de lemn din Oppsal.

— Dap, făcu Harry.

Øystein trase atât de adânc din ţigară încât aceasta păru să ia foc cu totul; ţinu apoi fumul în plămâni şi îl dădu afară cu un hârâit prelung, înecăcios. După care îşi înclină uşor capul şi scuturã scrumul în scrumieră. Harry simţi o dulce durere în inimă. De câte ori nu îl văzuse pe Øystein făcând exact asta, de câte ori nu îl văzuse aplecându-se într-o parte de parcă ţigara ar fi fost atât de grea încât l-ar fi făcut să-şi piardă echilibrul. Capul înclinat. Scrumul de pe podeaua unui adăpost pentru fumători la şcoală, într-o sticlă de bere goală la o petrecere la care dăduseră amândoi buzna sau pe podeaua rece şi umedă de beton a buncărului.

— Viaţa e al dracului de nedreaptă! spuse Øystein. Tatăl tău n-a băut alcool, a ieşit mereu la plimbare duminica şi a fost profesor. În vreme ce tatăl meu a băut, a lucrat la fabrica Kadok, unde toţi au căpătat astm şi tot felul de iritaţii ale pielii, şi nu se mai mişca nici măcar un milimetru de pe canapea, acasă. Iar acum e într-o formă de milioane.

Harry îşi aducea aminte de fabrica Kadok. Kodak scris invers. Proprietarul, din Sunnmøre, citise că Eastman îşi numise fabrica de aparate foto Kodak pentru că era un nume de care îşi putea aduce aminte şi care putea fi pronunţat în toată lumea. Însă Kadok fusese dat uitării şi se închisese cu mulţi ani în urmă.

— Toate lucrurile dispar, zise Harry.

Øystein încuviinţă ca şi cum ar fi urmat şi el aceeaşi înlănţuire de idei.

— Sună dacă ai nevoie de ceva, Harry!

— Dap.

Harry aşteptă până ce auzi roţile scrâşnind pe pietrişul din spatele său şi maşina dispăru din vedere, apoi descuie uşa şi intră. Aprinse lumina şi rămase nemişcat în vreme ce uşa se închise uşurel în spatele său. Mirosul, liniştea, lumina ce cădea pe dulapul de haine, totul îi vorbea; era ca o cufundare într-un bazin plin cu amintiri. Îl îmbrăţişară, îl încălziră, îi făcură gâtul să se încleşteze. Îşi scoase sacoul şi-şi azvârli pantofii din picioare. Apoi începu să se plimbe din cameră în cameră. De la un an la altul. De la mama la tata şi la surioara, apoi la sine însuşi. Camera băiatului. Posterul cu Clash, cel în care chitara urmează să fie zdrobită de scenă. Se întinse în pat şi inspiră mirosul saltelei. Apoi veniră şi lacrimile.

21. Albă-ca-zăpada

Era opt fără două minute seara când Mikael Bellman mergea în sus pe Karl Johans gate, una dintre promenadele mai modeste ale lumii. Se afla în mijlocul regatului Norvegiei, chiar în centrul axei. În stânga, universitatea şi cunoaşterea; în dreapta, Teatrul Naţional şi cultura. În spatele său, Grădinile Palatului, cu Palatul Regal situat deasupra lor. Şi chiar în faţa sa: puterea. După trei sute de paşi, la ora opt fix, urca treptele de piatră ce duceau la intrarea principală a Stortinget. Clădirea parlamentului, la fel ca mare parte din Oslo, nu era deosebit de masivă sau de impresionantă. Măsurile de securitate erau minime. Erau doar doi lei sculptaţi în granit de Grorud care păzeau şirul de trepte către intrare.

Bellman se apropie de uşă, care se deschise fără zgomot înainte să apuce s-o împingă. Merse la recepţie, unde rămase privind în jur. Un paznic apăru în faţa lui şi-i făcu un semn prietenos, dar ferm, cu capul în direcţia maşinăriei cu raze X Gilardoni. Zece secunde mai târziu, se dovedi că Mikael Bellman era neînarmat, că avea metal la curea, dar asta era tot.

Rasmus Olsen îl aştepta, rezemat de biroul de la recepţie. Firavul văduv al lui Marit Olsen dădu noroc cu Bellman şi apoi porni înaintea acestuia în vreme ce adopta în mod automat un ton de ghid.

— Stortinget, 380 de angajaţi, 169 de parlamentari. Construit în 1866, după planurile lui Emil Victor Langlet. Suedez, apropo. Aceasta e sala cunoscută sub numele de Trappehallen. Mozaicurile de piatră sunt numite *Societate,* Else Hagen, 1950. Portretul regelui a fost pictat…

Intrară apoi în Vandrehallen, pe care Mikael o recunoscu de la televizor. Vreo două chipuri, niciunul cunoscut, trecură iute pe lângă ei. Rasmus îi spuse că abia se încheiase o şedinţă a comisiei, însă Bellman nu-l mai asculta. Se gândea că acestea

erau holurile puterii. Era dezamăgit. Era în regulă să fie auriu şi roşu, dar unde era grandoarea, maiestuozitatea care se presupunea că ar trebui să inspire adoraţie pentru cei care conduceau? Afurisita asta de seriozitate plină de umilinţă; era o slăbiciune, de care această minusculă şi, nu cu atât de mult timp în urmă, săracă democraţie din Europa de Nord, nu putea scăpa şi pace. Şi totuşi, el se întorsese aici. Dacă tot nu fusese în stare să ajungă în vârf acolo unde încercase prima dată, printre lupii de la Europol, aici cu siguranţă avea să reuşească, concurând cu insignifianţi şi oameni de rang inferior.

— Toată această încăpere a fost biroul *Reichskommissar* Terboven în timpul războiului. Nimeni nu mai posedă un birou atât de mare în zilele noastre.

— Cum era mariajul vostru?

— Pardon?

— Tu şi Marit. Vă certaţi?

— Ăăă… nu.

Rasmus Olsen părea zguduit, iar cu siguranţă acum grăbise pasul. Ca şi cum voia să-l lase pe poliţist în urmă sau măcar să ajungă cât mai repede departe de raza auditivă a celorlalţi. Abia când ajunseră amândoi în spatele uşilor închise ale secretariatului general, dădu aerul afară din plămâni.

— Fireşte că aveam şi noi parte de suişuri şi coborâşuri. Tu eşti căsătorit, Bellman?

Mikael Bellman încuviinţă.

— Atunci ştii ce vreau să zic.

— Îţi era infidelă?

— Nu. Cred că asta pot s-o elimin din start.

Fiindcă era atât de grasă? Bellman ar fi vrut să-l întrebe, dar o lăsă moartă. Obţinuse deja ceea ce căutase. Şovăiala, zbaterea de la coada ochiului, micşorarea aproape insesizabilă a pupilei.

— Tu, Olsen, i-ai fost necredincios?

Aceeaşi reacţie. Plus o înroşire sigură a frunţii sub linia tot mai înaltă a părului. Răspunsul fu scurt

şi categoric.

— Nu, de fapt nu i-am fost.

Bellman îşi înclină uşor capul. Nu-l suspecta pe Rasmus Olsen. Aşa că de ce-l mai chinuia cu astfel de întrebări? Răspunsul era la fel de simplu pe cât era de exasperant. Pentru că nu mai avea pe cine altcineva să ia la întrebări, nicio altă pistă de urmat. Doar îşi descărca frustrarea pe amărâtul ăsta.

— Dar tu?

— Ce-i cu mine? zise Bellman, înăbuşindu-şi un căscat.

— Tu ai fost necredincios?

— Soţia mea e prea frumoasă, zâmbi Bellman. Mai mult, avem şi doi copii. Tu şi soţia ta n-aveaţi copii, iar acest lucru încurajează un pic… distracţia în plus. Am discutat cu o sursă care a zis că tu şi soţia ta aţi avut probleme cu ceva timp în urmă.

— Presupun că e vorba de vecina de-alături. Mărit stătea adesea de vorbă cu ea, da. Au existat nişte potenţiale crize de gelozie acum câteva luni. Atrăsesem o tânără în partid, pentru a o ajuta să facă un curs de stewardese. Aşa o cunoscusem şi pe Marit, deci ea…

Glasul lui Rasmus Olsen se frânse cu totul, iar Bellman zări lacrimile care îi izvorau din ochi.

— N-a fost nimic. Însă Marit a plecat în munţi vreo două zile, ca să se gândească la toate. După aceea, totul a revenit la normal.

Lui Bellman îi sună telefonul. Îl scoase din buzunar, văzu numele de pe ecran şi răspunse cu un „da” politicos. Şi simţi cum pulsul şi furia îi cresc pe măsură ce asculta vocea.

— Funie? repetă el. Lyseren? Adică… Ytre Enebakk? Mersi!

Vârî telefonul înapoi în buzunarul de la sacou.

— Trebuie să plec, Olsen. Mulţumesc pentru timpul acordat!

În drum spre ieşire, Bellman se opri şi privi împrejurul camerei pe care o ocupase Terboven, nazistul neamţ.

✯

Era unu noaptea şi Harry stătea în living, ascultând-o pe Martha Wainwright cântând *Far Away,* „…Tot ce rămâne încă trebuie găsit”.

Era epuizat. În faţa sa, pe măsuţa de cafea, se aflau telefonul mobil, o brichetă şi folia de aluminiu cu biluţa maronie în ea. Nu o atinsese. Dar trebuia să doarmă în curând, să găsească un ritm, să obţină un răgaz. În mână ţinea o poză cu Rakel. În rochie albastră. Închise ochii. Îi mirosi parfumul. Îi auzi glasul. „Uite!” Mâna ei o strânse uşor pe-a lui. Apa din jurul lor era adâncă şi neagră, iar ea plutea, albă, fără zgomot, fără greutate, la suprafaţă. Vântul îi ridică vălul şi-i dezgoli penele albe de dedesubt. Gâtul ei lung şi subţire forma un semn de întrebare. Unde? Ea păşi pe ţărm, un schelet de fier negru purtat de roţi grele, scârţâitoare. Intră în casă şi dispăru din vedere. Apoi reapăru la primul etaj. Avea un ştreang în jurul gâtului şi lângă ea se afla un bărbat într-un costum negru, cu o floare albă la rever. În faţă, cu spatele la ei, stătea un preot cu o glugă albă. Acesta citea lent. Apoi se răsuci. Chipul şi mâinile îi erau albe. Făcute din zăpadă.

Harry se trezi brusc.

Clipi în întuneric. Un zgomot. Însă nu Martha Wainwright. Harry înhăţă telefonul cu ecranul luminos, vibrând, de pe măsuţa de cafea.

— Da, răspunse cu o voce ca un şuvoi de apă murdară.

— Am găsit-o.

Se ridică în capul oaselor.

— Ce-ai găsit?

— Legătura. Şi nu sunt trei moarte. Ci patru.

22. Motorul de căutare

— Mai întâi, am încercat cele trei nume date de tine, zise Katrine Bratt. Borgny Stem-Myhre, Charlotte Lolles şi Marit Olsen. Însă căutarea n-a scos nimic deosebit la iveală. Aşa că am introdus şi toate persoanele dispărute în Norvegia în ultimele douăsprezece luni. Iar atunci am avut cu ce să lucrez.

— Aşteaptă! îi ceru Harry, care acum se trezise de-a binelea. De unde naiba ai făcut rost de lista cu toate persoanele dispărute?

— Intranetul Brigăzii Persoane Dispărute, poliţia districtuală din Oslo. Tu ce ţi-ai închipuit?

Harry scoase un geamăt, iar Katrine continuă:

— Eşti pregătit?

— Păi…

— Femeia dată dispărută se numeşte Adele Vetlesen, în vârstă de douăzeci şi trei de ani, care locuia în Drammen. A fost dată dispărută de partenerul ei în noiembrie. O legătură a apărut în sistemul de rezervare a biletelor a NSB. Pe 7 noiembrie, Adele Vetlesen a rezervat online un bilet din Drammen către Ustaoset. În aceeaşi zi în care Borgny Stem-Myhre a cumpărat un bilet de tren din Kongsberg spre acelaşi loc.

— Ustaoset nu e chiar buricul universului, remarcă Harry.

— Nu e un loc, e doar o bucată de munte. Unde nişte familii din Bergen şi-au construit cabane cu bani moşteniţi şi unde Asociaţia de turism a construit cabane pe piscuri, astfel încât norvegienii să poată duce mai departe tradiţia pornită de Amundsen şi Nansen şi să poată călători de la o cabană la alta pe schiuri sau pe jos, cu douăzeci de kilograme în spinare, ca să se simtă înfricoşaţi de moarte în mijlocul pustietăţii. Ca să-şi mai condimenteze viaţa, înţelegi tu.

— Pare c-ai fost şi tu acolo.

— Familia fostului meu soţ are o cabană în munţi. Sunt atât de bogaţi şi de respectaţi încât n-au nici electricitate şi nici apă curentă. Doar parveniţii au saună şi jacuzzi.

— Celelalte legături?

— N-a existat niciun bilet de tren pe numele lui Marit Olsen. Totuşi, cu o zi înainte, a fost înregistrată o plată la automatul din vagonul-restaurant al trenului care ne interesează. La 14:13. Potrivit orarului trenurilor, asta ar fi fost undeva între Ål şi Geilo, cu alte cuvinte, înainte de Ustaoset.

— Mai puţin convingător, zise Harry. Trenul trece chiar prin Bergen. Poate că mergea acolo.

— Crezi…? începu Katrine Bratt, apoi ezită, aşteptă şi vorbi ceva mai încet: Crezi că sunt proastă? Hotelul din Ustaoset a rezervat o noapte într-o cameră dublă pentru un anume Rasmus Olsen care, potrivit Registrului Civil online, locuieşte la aceeaşi adresă cu Marit Olsen. Aşa că presupun…

— Da, e soţul ei. De ce şopteşti?

— Pentru că doar ce-a trecut supraveghetorul de noapte. Ascultă, am plasat două victime ucise şi o persoană dispărută în Ustaoset în aceeaşi zi. Tu ce crezi?

— Păi, e o coincidenţă semnificativă, dar tot nu putem exclude posibilitatea să fie şansă pură la mijloc.

— De acord. Aşa că iată şi restul. Am căutat Charlotte Lolles plus Ustaoset, dar n-am găsit nicio potrivire. Aşa că m-am concentrat la date, ca să văd unde ar fi putut fi Charlotte Lolles când celelalte trei se aflau în Ustaoset. Cu două zile înainte, Charlotte a plătit pentru motorină la o benzinărie din afara Hønefoss.

— Care se află la mare distanţă de Ustaoset.

— Dar care e în direcţia corectă către Oslo. Am încercat să găsesc o maşină înregistrată pe numele ei sau pe al unui posibil partener. Dacă au un AutoPASS şi au trecut de mai multe puncte de taxare le putem urmări mişcările.

— Mhm.

— Problema e că ea nu avea nici maşină şi nici nu locuia cu vreun partener, cel puţin nu oficial.

— Avea un iubit.

— Posibil. Însă motorul de căutare a găsit o maşină într-o parcare Europark din Geilo, plătită de o anume Iska Peller.

— Asta e doar la câţiva kilometri distanţă. Dar cine-i… ăăă, Iska Peller?

— Potrivit informaţiilor cardului bancar, locuieşte în Bristol, Sydney, Australia. Ideea e că are un scor foarte mare în relaţia de căutare cu Charlotte Lolles?

— Relaţia de căutare?

— Aşa funcţionează lucrurile. Pornind de la ultimii câţiva ani, apar nume de oameni ce plătesc cu cardul la acelaşi restaurant în acelaşi timp, ceea ce sugerează că au mâncat împreună şi că au împărţit nota de plată. Sau pentru oameni care sunt membri ai aceleiaşi săli de fitness cu date identice de înscriere sau au locuri în avioane unul lângă altul mai mult de o singură dată. Înţelegi ideea.

— Înţeleg ideea, repetă Harry, imitându-i intonaţia de Bergen. Şi sunt sigur că deja ai verificat marca automobilului şi cu ce fel de combustibil…

— Da, am verificat, merge cu motorină, i-o tăie scurt Katrine. Vrei să auzi şi restul sau nu?

— Cum să nu?

— Nu poţi pre-rezerva paturi în cabane în această Asociaţie a turiştilor care funcţionează pe principiul autoservirii. Dacă toate paturile sunt ocupate când ajungi acolo, pur şi simplu trebuie să dormi pe jos, pe o saltea sau într-un sac de dormit pe propria saltea. Te costă doar 170 de coroane pe noapte şi poţi ori să pui banii într-o cutie din cabană, ori să laşi un plic, cu autorizarea de a-ţi fi debitat contul.

— Cu alte cuvinte, nu poţi vedea cine şi în ce cabană a fost şi când?

— Nu, dacă plătesc cu bani gheaţă. Dar dacă au lăsat o autorizare, după aceea vor urma tranzacţii în contul lor între ei şi Asociaţia de turism. În care se

va menţiona cabana folosită şi data pentru care a fost efectuată plata.

— Parcă ştiu că e o adevărată bătaie de cap să cauţi prin tranzacţiile bancare.

— Nu şi dacă motorului de căutare i se oferă criteriul corect de către o minte ascuţită.

— Şi ăsta pare să fie cazul aici, să înţeleg?

— Ideea generală. Contul Iskăi Pellet a fost debitat pentru două paturi la patru dintre cabanele Asociaţiei de turism pe data de 20 noiembrie, fiecare rezervare fiind la o zi distanţă de cealaltă.

— O excursie la schi de patru zile.

— Da. Şi au stat cel puţin în una, cabana din Håvass, pe 7 noiembrie. Care se află la doar o jumătate de zi de mers pe jos de Ustaoset.

— Interesant!

— Ceea ce e cu adevărat interesant e că alte două conturi au fost debitate pentru şederi peste noapte la cabana Håvass pe data de 7 noiembrie. Ghici ale cui?

— Păi, e greu de crezut că ale lui Marit Olsen sau Borgny Stem-Myhre, din moment ce presupun că cei de la Kripos ar fi descoperit deja că două dintre victime înnoptaseră nu demult în acelaşi loc. Deci pesemne că e vorba de fata diferită.

— Adele Vetlesen. Şi ai dreptate. A plătit pentru două persoane, însă sub nicio formă nu pot afla cine a fost cealaltă persoană.

— Cine e cealaltă persoană care a plătit dându-le voie să-i debiteze contul?

— Nu la fel de interesantă. Cineva din Stavanger.

Cu toate astea, Harry luă un pix şi notă numele şi adresa persoanei respective şi, de asemenea, pentru Iska Peller din Sydney.

— Se pare că ţi-au plăcut motoarele de căutare, remarcă el.

— Da, răspunse ea. E ca şi cum ai pilota un vechi bombardier. Puţin ruginit şi lent la început, dar când ajungi în aer… Dumnezeule! Ce zici de rezultate?

Harry chibzui un pic.

— Ce-ai făcut tu, răspunse el, a fost să plasezi o femeie dispărută şi o femeie care ipotetic nu are nimic de-a face cu cazul în acelaşi loc şi în acelaşi moment. Lucrul ăsta în sine nu e cine ştie ce. Însă ai făcut mult mai probabil faptul că una dintre victimele ucise – Charlotte Lolles – să fie împreună cu ea. Şi ai mai plasat două dintre victime – pe Borgny Stem-Myhre şi pe Marit Olsen – în apropiere de Ustaoset. Aşadar…

— Aşadar…

— Aşadar, ai felicitările mele. Ţi-ai respectat partea din înţelegere. Acum, în ceea ce mă priveşte…

— Las-o baltă şi şterge-ţi rânjetul ăla de pe faţă! N-am vorbit serios. Doar sunt dusă cu pluta, nu ţi-ai dat seama?

Îi închise telefonul în nas.

23. Pasager

Era singură în autobuz. Stine îşi rezemă capul de geam astfel încât să nu-şi mai vadă propria reflexie. Se uită la staţia de autobuz neagră ca smoala, complet pustie. Sperând că va apărea cineva. Sperând că nu va apărea nimeni.

El stătuse la un geam în Krabbe, cu o bere în faţă, uitându-se la ea, fără să se mişte. Căciulă de lână, păr blond şi ochii aceia albaştri sălbatici. Ochii lui râdeau, străpungeau, implorau, strigau numele ei. În final, ea îi spusese lui Mathilde că vrea să plece acasă. Însă Mathilde doar ce începuse o discuţie cu un american cu afaceri în petrol şi voia să mai rămână un pic. Aşa că Stine îşi luase haina, fugise afară din Krabbe şi se urcase într-un autobuz spre Våland.

Se uită la numerele roşii de pe ceasul digital de deasupra şoferului. Sperând că uşile se vor închide şi că autobuzul se va pune în mişcare. Încă un minut.

Nu ridică privirea, nici măcar atunci când auzi paşi alergând, când auzi un glas cu răsuflarea tăiată cerând un bilet de la şofer în faţă, nici măcar atunci când el se aşeză lângă ea.

— Bună, Stine! zise el. Cred că mă eviţi.

— Oh, bună, Elias, spuse ea fără să-şi smulgă privirea de la asfaltul ud de ploaie.

De ce se aşezase oare atât de departe în spate, îşi zise Stine, atât de departe de şofer?

— Să ştii că n-ar trebui să umbli singură în astfel de nopţi.

— N-ar trebui? murmură ea, sperând că va veni totuşi cineva, oricine.

— Nu citeşti ziarele? Fetele alea două din Oslo. Iar acum, deunăzi, parlamentara aia. Cum se numea, oare?

— Habar n-am, minţi Stine, simţind cum inima i-o ia la galop.

— Marit Olsen, zise Elias. Partidul Socialist. Celelalte două erau Borgny şi Charlotte. Stine, eşti sigură că nu recunoşti niciun nume?

— Nu citesc ziarele, răspunse Stine.

Trebuia să vină cineva în curând.

— Cumsecade fete, toate trei, zise el.

— Fireşte, tu le ştiai, nu-i aşa?

Stine îşi regretă imediat tonul sarcastic. Era teamă.

— Nu suficient de bine totuşi, răspunse Elias. Dar prima impresie a fost bună. Sunt – după cum ştii – genul care acordă foarte multă importanţă primei impresii.

Stine se uită la mâna lui aşezată cu grijă pe genunchiul ei.

— Tu… începu ea, şi chiar şi în acea unică silabă ea se putu auzi implorând.

— Da, Stine?

Ridică privirea spre el. Chipul îi era deschis ca al unui copil, cu ochi sincer curioşi. Stine voia să ţipe, să sară de pe scaun, când auzi paşi şi o voce lângă şofer. Un pasager. Un bărbat. Care veni în spatele autobuzului. Stine încercă să-i surprindă privirea, să-l facă să înţeleagă, însă borurile pălăriei îi acopereau jumătatea superioară a feţei şi oricum era ocupat cu numărarea restului în portofel. Răsuflarea ei se mai domoli când acesta ocupă un scaun chiar în spatele lor.

— E incredibil că poliţia încă n-a descoperit legătura dintre ele, continuă Elias. N-ar fi trebuit să fie chiar aşa greu. Ar trebui să ştie că la toate trei le plăcea să călătorească prin ţară ca să schieze în munţi. Au stat toate la cabana din Håvass în aceeaşi noapte. Crezi că ar trebui să le spun?

— Poate, şopti Stine.

Dacă era rapidă, poate se putea strecura pe lângă Elias şi să sară din autobuz. Însă abia apucă să formuleze această idee în minte când pistoanele scoaseră un şuierat, uşile se închiseră şi autobuzul porni. Stine închise ochii.

— Doar că nu vreau să mă implic deloc. Cred că înţelegi asta, Stine.

Ea încuviinţă, cu ochii încă închişi.

— Bun. Atunci îţi pot spune cine altcineva a mai fost acolo. O persoană pe care sunt sigur că o cunoşti.

Partea a treia

24. Stavanger

— Miroase a… zise Kaja.

— Bălegar, completă Harry. De vacă. Bun venit în districtul Jæren.

Lumina zorilor se strecura printre norii ce pluteau deasupra câmpurilor acoperite de verdele primăverii. Din spatele zidurilor de piatră, vacile se holbau mute la taxiul lor. Se aflau în drum dinspre aeroportul Sola către centrul oraşului Stavanger.

Harry se aplecă printre scaunele din faţă.

— Ai putea, te rog, să apeşi pedala?

Ridică legitimaţia în sus, ca acesta să o vadă. Şoferul se lumină la faţă, apăsă pedala şi atunci prinseră viteză pe autostradă.

— Ţi-e teamă că vom întârzia? întrebă Kaja după ce Harry se lăsă la loc pe spate.

— Nu răspunde la telefon, nu a venit la muncă, răspunse Harry, fără să mai fie nevoie să-şi continue raţionamentul.

După ce vorbise cu Katrine Bratt în noaptea de dinainte, Harry mai citise o dată ceea ce-şi notase. Avea numele, numerele de telefon şi adresele celor două persoane rămase în viaţă care probabil că stătuseră într-o cabană în noiembrie alături de cele trei victime ucise. Se uitase la ceas, calculase că la Sydney era dis-de-dimineaţă şi apelă numărul Iskăi Peller. Aceasta îi răspunsese şi se arătase foarte surprinsă când Harry abordă subiectul cabanei din Håvass. Nu îi putuse spune mare lucru despre noaptea petrecută acolo pentru că fusese nevoită să rămână închisă într-o camera, cu febră mare. Poate din pricină că purtase haine umede, pline de transpiraţie, prea mult timp, poate pentru că schiatul de la o cabană la alta fusese un soi de botez al focului pentru o practicantă a schi fondului neexperimentată, ca ea. Sau poate pentru că gripa atacă pur şi simplu la întâmplare. În orice caz, reuşise doar să se târască până la Håvass, unde i se poruncise să meargă imediat în pat de către

însoţitoarea ei, Charlotte Lolles. Acolo, Iska Peller se trezise şi fusese iar cuprinsă în mrejele unui somn plin de vise în vreme ce corpul o durea, îi asuda şi îi îngheţa în acelaşi timp. Indiferent ce se petrecuse între cei aflaţi în cabană, indiferent unde se aflau, ei bine, Iska nu mai ştia absolut nimic, întrucât ea şi Charlotte sosiseră primele acolo. A doua zi, Iska rămăsese în pat până ce plecaseră toţi, apoi ea şi Charlotte fuseseră luate cu un scuter de zăpadă de către un poliţist local cu care Charlotte reuşise să ia legătura. Acesta le condusese acasă la el, unde le poftise să rămână peste noapte, dat fiind că singurul hotel era plin. Ele acceptaseră, însă în noaptea aceea se răzgândiseră şi prinseseră ultimul tren către Geilo, pentru a se caza la hotelul de acolo. Charlotte nu îi spusese nimic deosebit Iskăi despre noaptea petrecută în cabana din Håvass. O noapte lipsită de evenimente, aparent.

La cinci zile după excursia la schi, Iska plecase din Oslo spre Sydney, tot cu temperatură, şi apoi menţinuse un contact regulat prin e-mail cu Charlotte, însă nu observase nimic ieşit din comun. Până când primise şocanta veste că prietena ei fusese găsită moartă în spatele unei maşini distruse la marginea unei păduri de lângă lacul Daudsjøen, la periferia oraşului Oslo.

Harry îi explică Iskăi Peller cu o anumită grijă, dar fără ocolişuri, că îşi făceau griji pentru persoanele care se aflaseră în cabană în noaptea de 7 decembrie şi că, după ce vor încheia discuţia la telefon, el îl va suna pe şeful serviciului Omoruri de la secţia de poliţie Sud a oraşului Sydney, Neil McCormack, cu care lucrase într-o anumită ocazie. McCormack, îi spusese el, va cere de la ea informaţii suplimentare şi – chiar dacă Australia se află la mare distanţă de Oslo – îi va oferi protecţia poliţiei până la noi ordine. Iska Peller păru să accepte impasibilă aceste veşti.

Apoi Harry sunase la cel de-al doilea număr pe care îl primise, cel din Stavanger. Încercase de patru ori, însă nu-i răspunsese nimeni. Ştia, firește, că asta

nu însemna neapărat ceva. Nu toată lumea dormea cu telefoanele deschise. Însă Kaja Solness cu siguranţă o făcea. Răspunsese la primul apel, iar când Harry îi spusese că vor merge la Stavanger cu primul avion şi că va trebui să fie în expresul către aeroport la şase şi cinci dimineaţa, ea nu murmurase decât un singur cuvânt: „Bine”.

Sosiseră la aeroportul Gardemoen din Oslo la şase şi jumătate şi Harry încercase iar să sune acel număr, însă fără succes. O oră mai târziu, aterizau la aeroportul Sola, iar Harry sunase tot cu acelaşi rezultat. În drum spre coada pentru taxiuri, Kaja reuşise să contacteze angajatorul, care îi spusese că persoana pe care o căutau nu apăruse la serviciu la ora obişnuită. Ea îl anunţase pe Harry, iar el îşi aşezase blând mâna pe spatele ei şi o condusese ferm pe lângă coada strânsă pentru taxiuri la cel din faţă, în strigătele de protest ale călătorilor, pe care el le întâmpinase cu un: „Vă mulţumim şi vă urăm o zi splendidă, oameni buni!”

✯

Era exact 8:16 când ajunseră la adresă, o casă albă de lemn din Våland. Harry o lăsă pe Kaja să plătească, se dădu jos şi lăsă portiera deschisă. Cercetă cu atenţie faţada casei, care nu-i dezvălui însă nimic. Trase adânc în piept aerul umed şi proaspăt, deşi încă răcoros, al Vestlandului. Pregătindu-se. Pentru că deja ştia. Fireşte, s-ar fi putut înşela, însă ştia cu aceeaşi siguranţă cu care ştia că tânăra Kaja va spune „Mulţumesc!” după ce va primi bonul.

— Mulţumesc!

Portiera maşinii se închise.

Numele se afla lângă soneria din mijloc dintre cele trei, alături de uşa din faţă.

Harry apăsă butonul şi auzi soneria răsunând undeva în adâncurile casei.

Un minut şi trei încercări mai târziu, apăsă butonul de jos.

Bătrâna care deschise uşa le zâmbi.

Harry observă că deja Kaja ştia din instinct cine trebuie să vorbească.

— Bună ziua, mă numesc Kaja Solness! Suntem de la poliţie. Nu răspunde nimeni la etajul de deasupra dumneavoastră. Ştiţi cumva dacă este acasă?

— Probabil. Chiar dacă e destul de linişte în această dimineaţă, răspunse doamna. Şi, văzând sprâncenele mult ridicate ale lui Harry, se grăbi să adauge: Se poate auzi orice aici, iar azi-noapte am auzit oameni. Întrucât eu sunt cea care închiriază apartamentul, consider că trebuie să fiu cu ochii în patru.

— Să fiţi cu ochii în patru? întrebă Harry.

— Da, dar nu-mi bag nasul…

Obrajii doamnei se înroşiră.

— Sper că nu s-a întâmplat nimic, nu? Nu am niciodată probleme cu…

— Nu ştim, răspunse Harry.

— Cel mai bine ar fi să mergem să verificăm, interveni Kaja. Aşa că dacă aveţi cheia…

Harry ştia că mai multe fraze-tip se învârteau acum prin mintea Kajei, aşa că aşteptă cu mare interes continuarea.

— …atunci ne-ar plăcea să ne însoţiţi ca să ne asigurăm că e totul în ordine.

Kaja Solness era o femeie isteaţă. Dacă proprietara casei era de acord cu propunerea şi ei descopereau ceva, raportul urma să spună că fuseseră chemaţi aici. Sub nicio formă n-ar fi însemnat că fuseseră siliţi să intre cu forţa sau că ar fi întors locul cu susu-n jos fără mandat.

Femeia şovăia.

— Dar puteţi merge sus şi după ce plecăm noi, continuă Kaja zâmbind. Şi apoi să chemaţi poliţia. Sau ambulanţa. Ori…

— Cred că cel mai bine ar fi să vin cu voi, replică femeia, după ce sprâncenele i se strâmbaseră deja adânc de la atâta concentrare. Staţi un pic, să aduc cheile!

Apartamentul în care intrară un minut mai târziu era curat, ordonat şi aproape complet lipsit de mobilier. Din prima clipă, Harry recunoscu tăcerea care este atât de prezentă, de apăsătoare, în apartamentele goale la primele ore ale dimineţii, atunci zgomotele şi agitaţia zilei de lucru sunt doar ceva abia audibil afară. Însă mai simţea şi un miros pe care-l recunoştea. Lipici. Zări o pereche de pantofi, dar nicio haină pentru exterior.

În chicinetă se afla un ceainic mare în chiuvetă, iar pe poliţa de deasupra, câteva cutii de tablă anunţau că ar conţine ceaiuri de origine necunoscută pentru Harry: oolong, Anji Bai Cha. Merseră mai departe în apartament. Pe peretele din living se afla o imagine despre care Harry îşi închipuia că ar fi K2, cunoscuta maşinărie de ucis reprezentată de vârful acela din Himalaya.

— Verifică tu acolo, da? ceru Harry, făcând semn din cap spre uşa cu o inimă pe ea, iar apoi el merse spre ceea ce bănuia că ar fi uşa dormitorului, în faţa căreia inspiră adânc, apoi apăsă clanţa şi o deschise.

Patul era făcut. Camera, ordonată. Un geam era întredeschis şi nu se simţea deloc miros de lipici, aerul fiind la fel de proaspăt precum respiraţia unui copil. Harry o auzi pe proprietăreasa rămasă în pragul camerei.

— Foarte ciudat! rosti ea. I-am auzit azi-noapte, chiar i-am auzit. Dar nu au urmat decât paşii unei singure persoane.

— I-aţi auzit? întrebă Harry. Sunteţi sigură că a fost mai mult decât o singură persoană?

— Da, am auzit glasuri.

— Câte?

— Trei, aş zice.

Harry se uită la dulap.

— Bărbaţi? Femei?

— Mă tem că nu se poate auzi chiar totul.

Haine. Un sac de dormit şi un rucsac. Şi mai multe haine.

— De ce aţi spune că au fost trei?

— După ce-a plecat unul, am auzit zgomote de aici, de sus.

— Ce fel de zgomote?

Obrajii proprietăresei se înroşiră din nou.

— Bubuituri. Ca şi cum… ei bine, ştiţi ce zic.

— Dar nu şi glasuri?

Proprietăreasa chibzui un pic la întrebare.

— Nu, nu şi glasuri.

Harry ieşi din cameră. Şi, spre surprinderea lui, văzu că deja Kaja stătea pe holul de lângă uşa băii. Era ceva în postura ei – ca şi cum înfrunta un vânt foarte puternic.

— S-a întâmplat ceva?

— Absolut nimic, răspunse Kaja repede, voios.

Prea voios.

Harry se apropie şi rămase în faţa ei.

— Care-i treaba? întrebă el în şoaptă.

— Eu… doar că am o mică problemă cu uşile închise.

— Bine, făcu Harry.

— Aşa… aşa sunt eu.

Harry încuviinţă. Şi atunci auzi sunetul. Sunetul timpului atribuit, al unei replici încheiate, al secundelor ce dispar, un răpăit rapid, febril, de apă care nici nu curge, nici nu picură. Un robinet de cealaltă parte a uşii. Şi înţelese că nu se înşelase.

— Aşteaptă aici! îi ceru Harry, apoi deschise uşa.

Primul lucru pe care-l observă: mirosul de lipici era şi mai puternic înăuntru.

Al doilea: o geacă, o pereche de blugi, chiloţi, un tricou, două şosete negre, un fes şi un pulover de lână subţire zăceau aruncate pe podea.

Al treilea: apa şiroia aproape continuu din robinet în cada atât de plină, încât se revărsa acum peste margine.

Al patrulea: apa din cadă era roşie, de sânge, credea el.

Al cincilea: ochii tulburi deasupra gurii lipite cu bandă adezivă ai cadavrului gol al unei persoane albe, ce zăcea pe fundul căzii, cu faţa într-o parte.

Ca şi cum încerca să zărească ceva în unghiul mort, ceva ce Harry nu putuse să prevadă.

Al şaselea: nu se vedea niciun semn de violenţă, nicio rană externă care să explice tot sângele acela.

Harry îşi drese glasul şi se întrebă cum i-ar putea cere proprietăresei în cel mai sensibil mod posibil să vină înăuntru şi să-şi identifice chiriaşul.

Dar nu mai era nevoie; ea era deja la uşă.

— Oh, Dumnezeule! gemu ea. Iar apoi – lungind la maximum fiecare silabă: Oh, Dumnezeule! Şi în final, pe un ton de jale, imprimând şi mai multă emfază: Oh, sfinte Dumnezeule din ceruri…

— El e…? începu Harry.

— Da, răspunse femeia cu glasul îngreunat de lacrimi. El este. E Elias. Elias Skog.

25. Teritoriu

Femeia îşi împletise degetele în faţa gurii şi murmura printre degetele:

— Dar ce-ai făcut, dragă Elias? O venă?

— Nu sunt sigur că el a făcut ceva, zise Harry, conducând-o afară din baie spre uşa de la intrare. V-aş putea cere să sunaţi la secţia de poliţie din Stavanger şi să le spuneţi să trimită criminaliştii, pentru că avem aici un loc al crimei?

— Loc al crimei?

Ochii îi erau mari şi negri de şoc.

— Da, spuneţi-le asta. Folosiţi numărul de urgenţă, 112, dacă vreţi. Bine?

— D-da.

O auziră pe femeie tropăind în jos pe scări, spre apartamentul ei.

— Avem cam un sfert de oră înainte să ajungă ei, o informă Harry.

Îşi scoaseră pantofii, îi lăsară pe hol, şi se întoarseră în baie încălţaţi doar cu şosete. Harry privi împrejur. Chiuveta era plină cu păr blond, iar pe băncuţă se afla un tub complet golit.

— Arată ca pasta de dinţi, zise Harry, aplecându-se aproape de tub şi încercând să nu-l atingă.

Kaja se apropie.

— Superglue, anunţă ea. Cel mai puternic de pe piaţă.

— Asta-i o chestie cu care n-ar trebui să te dai pe degete, nu-i aşa?

— Acţionează cât ai clipi. Dacă degetele îţi rămân apăsate prea mult unul de altul, se lipesc între ele. Şi ori va trebui să te tai ca să le desfaci, ori va trebui să tragi până se desprinde pielea.

Harry se uită mai întâi la Kaja. Apoi la cadavrul din cadă.

— Afurisit să fie! rosti el lent. Nu se poate să…

✯

POB Gunnar Hagen avea îndoielile sale. Poate că era cel mai prostesc lucru pe care îl făcuse de când

ajunsese în fruntea sediului central al Poliţiei. Să adune o echipă care să facă o anchetă împotriva ordinelor ministerului l-ar putea băga într-o mare belea. Să-l pună pe Harry Hole la conducerea acelei echipe însemna să o caute cu lumânarea. Iar lumânarea tocmai ce-i bătuse la uşă şi intrase. Acum stătea în faţa lui, sub forma lui Mikael Bellman. Şi-n timp ce Hagen asculta, băgă de seamă că ciudatele semne de pe chipul POB-ului Kripos luceau mai tare ca de obicei, ca şi cum erau iluminate de ceva fierbinte din interior, ca o fisiune la rece într-un reactor nuclear, o potenţială explozie care momentan era ţinută sub control.

— Ştiu sigur că Harry Hole şi doi colegi de-ai săi au fost la lacul Lyseren pentru a ancheta uciderea lui Marit Olsen. Beate Lønn de la Krimteknisk ne-a cerut să facem o căutare din cabană în cabană în zona din jurul vechii funării. Unul dintre agenţii ei se spune că ar fi descoperit că funia folosită la strangularea lui Marit Olsen provine de-acolo. Toate bune şi frumoase până aici…

Mikael Bellman se legăna înainte şi înapoi pe călcâie. Nu-şi scosese nici măcar trenciul lung până-n podea. Gunnar Hagen se pregăti pentru ce urma. Care veni într-o formă dureros de prelungită, cu o intonaţie ce trăda perplexitate:

— Însă când am discutat cu consilierul din Ytre Enebakk, acesta mi-a spus că Harry Hole cel nebun după faimă a fost unul dintre cei trei poliţişti implicaţi în anchetă. Aşadar, unul dintre oamenii tăi, Hagen.

Hagen nu-i răspunse.

— Presupun că eşti conştient de consecinţele nerespectării ordinelor Ministerului de Justiţie, Hagen.

Hagen tot nu-i răspunse, dar întâlni privirea lui Bellman.

— Ascultă! continuă Bellman, descheindu-şi un nasture de la trenci şi aşezându-se până la urmă pe scaun. Îmi place de tine, Hagen. Cred că eşti un poliţist bun, o să am nevoie de oameni buni.

— Când Kripos deţine puterea totală, vrei să zici?

— Exact. Aş putea beneficia de pe urma faptului că aş avea pe cineva ca tine într-o poziţie înaltă. Ai făcut academia militară, cunoşti importanţa gândirii tactice, a evitării bătăliilor pe care nu le poţi câştiga, îţi dai seama când retragerea e cel mai bun mod de-a învinge…

Hagen încuviinţă cu încetineală.

— Bun, făcu Bellman, ridicându-se în picioare. Să spunem că Harry Hole s-a trezit din greşeală lângă lacul Lyseren; că a fost o coincidenţă, care n-are nimic de-a face cu Marit Olsen. Şi e greu de crezut că vor mai reapărea asemenea coincidenţe. Putem fi de acord cu asta… Gunnar?

Hagen tresări involuntar când îşi auzi numele mic pe buzele celuilalt, ca un ecou al prenumelui pe care el însuşi îl rostise odinioară, cel al predecesorului său, într-o încercare de-a crea o atmosferă destinsă care, de fapt, nu avea nicio bază. Dar lăsă să treacă de la sine. Exact acesta era genul de bătălie la care se referise Bellman. Şi mai mult, era pe cale să piardă războiul. Iar condiţiile capitulării pe care i-o oferise Bellman ar fi putut fi şi mai rele. Mult mai rele.

— O să discut cu Harry, răspunse el şi acceptă mâna întinsă a lui Bellman.

Parcă strânsese o mână din marmură: dură, rece şi lipsită de viaţă.

✯

Harry luă o gură şi apoi îşi desprinse falanga de sus a arătătorului de pe toarta ceştii de cafea transparente a proprietăresei.

— Aşadar, sunteţi inspectorul Harry Hole de la poliţia din Oslo, rosti bărbatul ce stătea de partea cealaltă a măsuţei de cafea a proprietăresei.

Acesta se prezentase drept inspectorul Colbjørnsen, cu „c”, şi acum repeta şi el funcţia, numele şi locul de muncă ale lui Harry folosind accentul de Oslo.

— Şi ce aduce poliţia din Oslo la Stavanger, *herr* Hole?

— Chestiile obişnuite, răspunse Harry. Aerul proaspăt, munţii superbi.

— Oh, chiar aşa?

— Fiordul. Sărituri cu parapanta de pe Stânca Pulpit, dacă avem timp.

— Deci Oslo a trimis un comedian încoace, nu-i aşa? Măcar practici un sport extrem, de asta pot să-mi dau seama. Vreun motiv întemeiat pentru care n-am fost şi noi informaţi de această vizită?

Surâsul inspectorului Colbjørnsen era la fel de subţire ca mustaţa lui. Purta unul dintre acele fesuri micuţe şi comice pe care doar moşii şi hipsterii superafectaţi le alegeau. Lui Harry îi amintea de Popeye Doyle din *Filiera franceză.* Şi avea impresia că acest Colbjørnsen nu s-ar fi sfiit să sugă o acadea sau să se oprească în drum spre uşă şi să adauge: „Ah, încă ceva”.

— Cred că ar trebui să existe o înştiinţare trimisă prin fax la fundul teancului din tăviţă, replică Harry, uitându-se în sus la bărbatul în costum de protecţie alb, care îşi făcuse apariţia.

Materialul costumului de protecţie al agentului foşni când acesta îşi scoase gluga albă şi se trânti pe un scaun.

Se uită direct la Colbjørnsen şi murmură o înjurătură locală.

— Ei bine? întrebă Colbjørnsen.

— Are dreptate, răspunse criminalistul şi dădu din cap în direcţia lui Harry, fără să îi arunce însă vreo privire. Tipul din baie a fost lipit cu superglue de fundul căzii.

— A fost? zise Colbjørnsen, uitându-se la subordonatul său cu o sprânceană ridicată întrebător. Diateza pasivă. Nu e un pic prematur să excludem posibilitatea ca Elias Skog să fi făcut-o singur?

— Şi să dea drumul la robinet astfel încât să se înece în cel mai lent şi mai dureros mod posibil? interveni Harry. După ce şi-a pus bandă adezivă la gură ca să nu poată ţipa?

Colbjørnsen îi aruncă lui Harry alt zâmbet subţire ca lama.

— Te anunţ eu când poţi interveni, *Oslo.*

— S-a lipit imediat din cap până-n picioare, continuă criminalistul. A fost ras pe partea din spate a capului şi mânjit cu superglue. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu umerii şi spatele. Cu fundul. Cu braţele. Cu ambele picioare. Cu alte cuvinte…

— Cu alte cuvinte, zise Harry, când criminalul a terminat de lipit, Elias zăcea deja de-o vreme acolo şi adezivul se întărise. Apoi a dat drumul doar un pic la robinet şi l-a lăsat să moară lent, prin înec. Iar Elias a început lupta împotriva timpului şi-a morţii. Apa s-a ridicat încetişor, însă puterea i s-a epuizat treptat. Până ce spaima de moarte l-a cuprins cu totul şi i-a oferit energie să facă o ultimă încercare disperată să se elibereze. Şi a făcut-o. Şi-a eliberat cel mai puternic membru de pe fundul căzii. Piciorul drept. Pur şi simplu l-a smuls de-acolo, se poate vedea pielea rămasă la suprafaţa apei. Sângele a curs în apă când Elias a izbit cu piciorul ca să-şi trezească proprietăreasa de la parter. Iar ea a auzit loviturile.

Harry dădu din cap înspre bucătăria în care Kaja încerca să o liniştească şi să o consoleze pe doamna aceea în vârstă. Îi auzeau cu toţii suspinele amare.

— Dar ea a interpretat greşit. A crezut că dragul ei chiriaş i-o trăgea unei fete care îl însoţise acasă.

Se uită la Colbjørnsen, care pălise şi nu mai dădea niciun semn că ar vrea să intervină.

— Şi-n tot acest timp, Elias pierdea sânge. O groază de sânge. Toată pielea de pe picior îi dispăruse. Devenea tot mai slab, obosea. În final, determinarea a început să i se clatine. A renunţat. Poate că era deja inconştient din pricina pierderii de sânge când apa i-a intrat în nări. Harry îşi fixă privirea asupra lui Colbjørnsen, adăugând: Sau poate nu.

Lui Colbjørnsen mărul lui Adam îi făcea ture în sus şi-n jos.

Harry îşi coborî privirea la ce-i mai rămăsese din cafea în ceaşcă.

— Iar acum, cred că eu şi inspectorul Solness ar trebui să vă mulţumim pentru ospitalitate şi să ne întoarcem la *Oslo.* Dacă aveţi întrebări suplimentare, mă puteţi găsi acolo.

Harry mâzgăli un număr pe marginea unui ziar, rupse fâşia aceea şi o întinse peste masă, apoi se ridică.

— Dar… începu Colbjørnsen, ridicându-se şi el.

Harry îl depăşea cu douăzeci de centimetri.

— Ce treabă aveai tu cu Elias Skog?

— Să-l salvez, răspunse Harry, încheindu-se la sacou.

— Să-l salvezi? Era amestecat în ceva? Aşteaptă, Hole, trebuie să-i dăm de cap tărăşeniei ăsteia.

Însă nu se mai simţea nicio urmă de autoritate în tonul lui Colbjørnsen.

— Sunt sigur că voi, poliţiştii din Stavanger, sunteţi perfect capabili să-i daţi singuri de cap acestei tărăşenii, spuse îndreptându-se spre uşa de la bucătărie şi făcându-i semn Kajei că trebuie să plece. Dacă nu, vi-i recomand pe cei de la Kripos. Salutaţi-l pe Mikael Bellman din partea mea, dacă trebuie.

— Să-l salvezi de la ce?

— De la ceea ce n-am fost în stare să-l salvăm, răspunse Harry.

În taxiul înapoi spre Sola, Harry rămase uitându-se pe geam la ploaia ce biciuia furioasă câmpurile nenatural de verzi. Kaja nu zicea nici ea nimic. Lucru pentru care îi era recunoscător.

26. Acul

Gunnar Hagen stătea pe scaunul lui Harry şi-i aştepta când ei doi intrară în biroul umed şi cald.

Bjørn Holm, care stătea în spatele lui Hagen, ridică din umeri şi le făcu semn că nu ştie ce doreşte POB.

— Stavanger, am auzit, începu Hagen, ridicându-se.

— Da, răspunse Harry. Nu te ridica, şefu'!

— E scaunul tău. Eu oricum plec repede.

— Uh-huh?

Harry ghici că aducea veşti proaste. Veşti proaste destul de importante. Şefii nu se grăbeau să treacă prin pasajul spre închisoarea Botsen ca să-ţi spună că formularul tău pentru deducerea cheltuielilor de călătorie a fost greşit completat.

Hagen rămase în picioare, aşa că Holm era acum singura persoană din încăpere aşezată.

— Mă tem că trebuie să vă aduc la cunoştinţă că cei de la Kripos au descoperit că lucraţi la cazurile de crimă. Şi n-am de ales decât să suspend ancheta.

În tăcerea care urmă, Harry auzi centrala huruind în camera de-alături. Hagen îşi plimbă ochii peste ei, întâlnind privirea fiecăruia, până se opri la Harry.

— Şi nici nu pot spune că o suspend în termeni demni. V-am dat instrucţiuni clare că trebuie să întreprindeţi o acţiune discretă.

— Păi, făcu Harry, i-am cerut lui Beate Lønn să lase să scape o informaţie despre o anumită funărie către cei de la Kripos, dar ea a promis că o va face în aşa fel încât să pară că cei de la Krimteknisk reprezintă sursa.

— Şi sunt sigur că aşa a făcut, zise Hagen. Consilierul din Ytre Enebakk a fost cel care te-a dat de gol, Harry.

Hole îşi dădu ochii peste cap şi înjură în barbă.

Hagen îşi plesni palmele una de alta şi un plesnet înfundat răsună între pereţii de cărămidă.

— Din această cauză, din păcate, trebuie să vă ordon să abandonaţi toată munca de investigaţie, începând din acest moment. Şi să eliberaţi acest birou în patruzeci şi opt de ore. *Gomen nasai.*

Harry, Kaja şi Bjørn se uitau unul la altul în timp ce uşa de fier se închidea şi paşii grăbiţi ai lui Hagen se estompau în pasaj.

— Patruzeci şi opt de ore, rosti Bjørn într-un final. Vrea cineva cafea proaspătă?

Harry lovi cu piciorul coşul de gunoi de lângă birou. Acesta lovi peretele cu un pocnet, vărsându-şi conţinutul sărăcăcios şi rostogolindu-se înapoi spre el.

— Eu o să fiu la Rikshospital, îi anunţă şi porni cu paşi mari spre uşă.

✯

Harry aşezase scaunul de lemn tare lângă geam şi acum asculta răsuflarea regulată a tatălui său în vreme ce răsfoia ziarul. O nuntă şi o înmormântare una lângă alta. În stânga, imagini de la funeraliile lui Marit Olsen, înfăţişând chipul serios şi plin de compasiune al prim-ministrului Norvegiei, câteva costume negre ale colegilor de partid, şi pe soţ, Rasmus Olsen, în spatele unor imenşi ochelari de soare. În dreapta, un articol ce anunţa că fiica magnatului transportului naval, Lene, se va căsători în primăvară, cu poze ale invitaţilor (numai vedete) la nuntă, care vor fi duşi cu avionul la St. Tropez. Pe ultima pagină, scria că soarele apune la 16:58 fix în Oslo. Harry se uită la ceasul de la mână şi îşi dădu seama că acest lucru se întâmpla exact în acel moment, în spatele norilor joşi ce nu aveau de gând să dea drumul la ploaie sau zăpadă. Urmări luminile care se aprindeau în casele de pe o coastă ce odinioară fusese un vulcan. Într-un fel, era un gând eliberator că acel vulcan se va trezi din nou sub ei într-o bună zi, înghiţindu-i pe toţi şi distrugând toate urmele a ceea ce fusese la un moment dat un oraş plin de mulţumire, bine organizat şi uşor trist.

Patruzeci şi opt de ore. De ce? Le-ar fi luat nu mai mult de două ore să golească aşa-zisul lor birou.

Harry închise ochii şi se gândi la caz. Scrise un ultim raport în minte pentru arhiva sa personală.

Două femei ucise în acelaşi mod, înecându-se în propriul sânge, cu ketanom în fluxul sangvin. Alta spânzurată de o platformă de sărituri în apă, cu o funie luată dintr-o veche funărie. Un bărbat înecat în propria cadă. Toate victimele probabil că se aflaseră în aceeaşi cabană, în acelaşi timp. Încă nu ştiau cine mai fusese acolo, care putea fi motivul din spatele crimelor sau ce anume se petrecuse în cabana Håvass în acea zi sau noapte. Exista doar efectul, nu şi cauza. Caz închis.

— Harry…

Nu-şi auzise tatăl trezindu-se, aşa că se întoarse.

Olav Hole părea reîntinerit, poate de la culoarea din obraji şi strălucirea vie din priviri. Harry se ridică şi îşi mută scaunul lângă patul tatălui său.

— Eşti de mult aici?

— De zece minute, minţi Harry.

— Am dormit atât de bine! zise Olav. Şi am visat aşa frumos.

— Înţeleg. Arăţi de parcă eşti gata să te ridici şi să pleci.

Harry îi umflă perna, iar tatăl său îl lăsă, chiar dacă ştiau amândoi că nu era nevoie.

— Cum e casa?

— În regulă, răspunse Harry. Va rezista pe veci.

— Bun. E ceva ce vreau să discut cu tine, Harry.

— Mhm.

— Acum eşti adult. O să mă pierzi într-un mod natural. Aşa trebuie să fie. Nu cum ţi-ai pierdut mama. Ai fost pe punctul de a înnebuni.

— Chiar? făcu Harry, îndreptând faţa de pernă.

— Ţi-ai distrus camera. Ai vrut să-i omori pe doctori, pe cei care o infectaseră şi chiar şi pe mine. Pentru că eu… ei bine, pentru că eu nu descoperisem mai devreme, presupun. Erai atât de plin de iubire!

— De ură, vrei să spui?

— Nu, de iubire. E aceeaşi monedă. Totul începe cu iubire. Ura e doar cealaltă faţă a monedei. Eu am

crezut mereu că moartea mamei tale te-a făcut să începi să bei. Sau mai degrabă iubirea pentru mama ta.

— Iubirea e un ucigaş, murmură Harry.

— Poftim?

— Doar ceva ce mi-a spus cineva, odată.

— Am făcut tot ce mi-a cerut mama ta. În afară de un lucru. Mi-a cerut să o ajut când va veni vremea.

Harry avu senzaţia că îi injectase cineva apă rece ca gheaţa în piept.

— Dar n-am putut. Şi ştii ceva, Harry? Am avut coşmaruri. N-a trecut nici măcar o zi în care să nu mă gândesc că n-am fost în stare să-i îndeplinesc acea dorinţă femeii pe care am iubit-o mai mult decât orice pe lumea asta.

Scaunul de lemn fragil scârţâi când Harry sări de pe el. Se îndreptă spre geam. Îşi auzi tatăl trăgând aer în piept de vreo două ori în urma lui, guri adânci, tremurătoare. Apoi veni:

— Ştiu că e o povară cumplită de purtat, fiule. Dar mai ştiu şi că tu eşti ca mine – te va bântui dacă n-o s-o faci. Aşa că lasă-mă să-ţi explic ce ai de făcut…

— Tată, zise Harry.

— Vezi acest ac hipodermic?

— Tată! Încetează!

Amuţi totul în spatele lui. Mai puţin respiraţia lui hârâită. Afară, Harry văzu filmul alb-negru al unui oraş deasupra căruia pluteau nori ca nişte chipuri de oameni ce-şi apăsau trăsăturile neclare, plumburii, pe acoperişuri.

— Vreau să fiu îngropat în Åndalsnes, zise tatăl său.

Îngropat. Cuvântul răsună ca un ecou al zilelor de Paşti cu mama şi tata în Lesja, pe când Olav Hole, plin de seriozitate, le explicase lui Harry şi surioarei ce-ar trebui să facă în cazul în care ar fi îngropaţi de-o avalanşă şi-ar suferi de pericardită constrictivă, un sac dur în jurul inimii, care să o împiedice să se mărească. O inimă înconjurată de armură. În jur

erau ogoare netede şi coline cu pante domoale; se asemăna un pic cu momentul în care însoţitoarele de zbor din cursele civile pe deasupra Mongoliei Interioare le explicau cum se folosesc vestele de salvare. Absurd, dar orişicât: le oferea o senzaţie de siguranţă, impresia că aveau să supravieţuiască dacă făceau ce trebuie. Iar acum, tata îi spunea că până la urmă nu-i adevărat.

Harry tuşi.

— Åndalsnes… ca să fii cu mama…?

Harry amuţi.

— Şi ca să mă odihnesc alături de prietenii mei din sat.

— Nici nu-i cunoşti.

— Ei, şi pe cine cunoaştem? Măcar provenim din acelaşi loc. Poate că până la urmă despre asta-i vorba. Despre trib. Vrei să rămâi cu tribul tău.

— Chiar aşa?

— Da, chiar aşa. Indiferent că suntem conştienţi sau nu, asta ne dorim.

Infirmierul cu insigna pe care scria Altman intră în salon, îi adresă un surâs scurt lui Harry şi bătu în ceasul de la mână.

Harry se îndreptă spre parter şi se întâlni cu doi poliţişti în uniformă în timp ce cobora. Îi salută automat din cap; era o înţelegere tacită. Aceştia îl fixară în tăcere, ca şi cum era un străin.

De obicei, Harry tânjea după singurătate şi după toate avantajele care veneau odată cu ea: pace, linişte, libertate. Însă aşteptând în staţia de tramvai, brusc, nu mai ştiu unde să meargă. Sau ce să facă. Ştia doar că pur şi simplu n-ar fi suportat să stea singur în casa din Oppsal.

Formă numărul lui Øystein.

Acesta era plecat într-o cursă lungă spre Fagerness, dar îi propuse să bea o bere la Lompa pe la miezul nopţii, pentru a sărbători relativ mulţumitoarea încheiere a încă unei zile din viaţa lui Øystein Eikeland. Harry îi reaminti lui Øystein că e alcoolic, şi primi răspunsul că până şi-un

alcoolic trebuie să mai cedeze când şi când, nu-i aşa?

Harry îi ură lui Øystein călătorie plăcută şi închise. Aruncă o privire la ceas. Iar întrebarea se ivi din nou. Patruzeci şi opt de ore? De ce?

Un tramvai opri în faţa lui, deschizându-şi uşile. Harry se uită la interiorul îmbietor, bine iluminat. Apoi se răsuci şi plecă pe jos în oraş.

27. Blând, hoţoman şi strâns la pungă

— Eram în zonă, zise Harry. Dar presupun că şi tu tocmai ieşeai.

— Deloc, zâmbi Kaja, care stătea în prag cu o geacă groasă pe ea. Stăteam pe verandă. Intră! Ia papucii de-acolo!

Harry îşi scoase pantofii şi o urmă prin living. Se aşezară amândoi pe bancheta enormă de lemn de pe veranda acoperită. Era linişte şi pustiu pe Lyder Sagens gate, unde se vedea o singură maşină parcată. Însă la primul nivel al casei de peste drum Harry distingea silueta unui bărbat, la o fereastră iluminată.

— Acela-i Greger, spuse Kaja. A împlinit optzeci de ani. A tot stat aşa şi-a urmărit tot ce s-a petrecut pe stradă de la război încoace, îmi închipui. Îmi place să cred că are grijă de mine.

— Da, avem nevoie de aşa ceva, zise Harry, scoţându-şi un pachet de ţigări. Să credem că cineva are grijă de noi.

— Ai şi tu un Greger?

— Nu, răspunse Harry.

— O ţigară?

Ea râse.

— Îmi dai şi mie una?

— Mai fumez când şi când. Mă… calmează, cred.

— Mhm. Te-ai gândit ce-o să faci? După aceste patruzeci şi opt de ore, mă refer.

Ea clătină din cap.

— Înapoi la Divizia Crime. Cu picioarele pe masă. Aşteptând să ne fie pasată o crimă suficient de banală pentru Kripos.

Harry lovi în pachet şi scoase două ţigări, apoi le puse între buze, le aprinse şi-i dădu ei una.

— *Acum, Voyager!* făcu ea. Hen… Hen… Cum se numea tipul ăla care făcea aşa?

— Henreid, răspunse Harry. Paul Henreid.

— Şi femeia a cărei ţigară o aprindea el?

— Bette Davis.

— Criminal film! Vrei să-ţi dau o geacă mai groasă?

— Nu, mersi! Apropo, de ce stai pe verandă? Nu e tocmai o noapte tropicală.

Ea ridică şi îi arătă o carte.

— Mintea îmi e mai ascuţită când e frig.

Harry citi de pe coperta unu:

— *Monismul materialist.* Hm. Îmi vin în minte fragmente de mult uitate de la cursurile de filosofie.

— Corect. Materialismul se referă la tot ce înseamnă materie şi energie. Tot ce se întâmplă reprezintă o parte a unui plan mai măreţ, o reacţie în lanţ, consecinţele a ceva care s-a întâmplat deja.

— Iar liberul-arbitru e o iluzie?

— Dap. Acţiunile noastre ne sunt determinate de compoziţia chimică a creierului, care e determinată de cine a ales să facă copii împreună cu cine, alegeri care la rândul lor sunt determinate de chimia creierului. Şi aşa mai departe. Se poate merge pe firul lucrurilor până înapoi la Big Bang, de exemplu, şi chiar dincolo de el. Inclusiv faptul că această carte a ajuns să fie scrisă sau ce gândeşti tu acum.

— Îmi amintesc acea parte, încuviinţă Harry şi suflă fumul în noaptea de iarnă. M-a făcut să mă gândesc la un meteorolog care a zis că dacă ar avea la dispoziţie toate variabilele, ar fi în stare să prezică toată vremea ce va să vină.

— Şi ar putea preveni crimele înainte să aibă loc.

— Şi să prezică faptul că o poliţistă care cerşeşte ţigări va sta în frig pe verandă cu cărţi de filosofie scumpe în braţe.

Asta o făcu să râdă.

— Nu eu am cumpărat cartea, ci am găsit-o pe raft, aici. Îşi ţuguie buzele şi trase din ţigară, dar fumul îi intră în ochi, apoi adăugă: Eu nu cumpăr niciodată cărţi, doar le iau cu împrumut. Sau le fur.

— Nu te-aş fi considerat o hoaţă.

— Nu mă consideră nimeni, de asta nici nu sunt prinsă, replică ea, lăsând ţigara pe scrumieră.

Harry tuşi.

— Şi-atunci, de ce şterpeleşti?

— Nu fur decât de la oameni despre care ştiu că-şi permit. Nu din lăcomie, ci pentru că sunt puţin strâmtorată. Când eram studentă, furam role de hârtie igienică din toaleta universităţii. Apropo, te-ai gândit la titlul acelei cărţi de Fante care era atât de bună?

— Nu.

— Să-mi trimiţi un mesaj când îţi aminteşti!

Harry chicoti.

— Scuze, dar nu trimit mesaje!

— De ce nu?

Harry ridică din umeri.

— Habar n-am. Nu-mi place ideea. Poate pentru că sunt la fel ca aborigenii cărora nu le place să li se facă poze, crezând că îşi pierd o parte din suflet.

— Ştiu! făcu ea, entuziasmată. Nu vrei să laşi urme. Indicii. Probe irefutabile a ceea ce eşti. Vrei să ştii că urmează să dispari, complet şi definitiv.

— Ai pus punctul pe i, rosti Harry pe un ton sec şi trase un fum adânc. Vrei să intrăm?

Dădu din cap spre mâinile ei, pe care şi le vârâse între coapse şi fotoliu.

— Nu, doar că mi-au îngheţat mâinile, răspunse ea surâzând. Inima mi-e totuşi caldă. Dar a ta?

Privirea lui Harry rătăci de la gardul la viu la stradă. O maşină aştepta acolo.

— Ce-i cu mine?

— Eşti şi tu ca mine? Blând, hoţoman şi strâns la pungă?

— Nu, eu sunt malefic, sincer şi strâns la pungă. Dar soţul tău?

Sună mai dur decât intenţionase Harry, ca şi cum ar fi dorit s-o pună la locul ei pentru că… pentru că ce? Pentru că stătea aici şi era splendidă şi îi plăceau aceleaşi lucruri ca şi lui şi-i împrumuta papucii unui bărbat despre care ea pretindea că nu există?

— Ce-i cu el? întrebă ea cu un surâs vag.

— Păi, are picioare mari, se auzi Harry spunând, simţind o dorinţă urgentă să se dea singur cu capul de masă.

Ea râse din toată inima. Râsetul ei răsună în tăcerea din Fagerborg, acum învăluit în întunericul ce se aşternuse peste case, grădini şi garaje. Garajele. Toată lumea avea un garaj. Iar pe stradă era parcată o singură maşină. Normal că ar fi putut exista o mie de motive pentru care se afla acolo.

— Nu am soţ, răspunse ea.

— Aşadar…

— Aşadar, porţi în picioare o pereche de papuci de-ai fratelui meu.

— Iar pantofii de pe trepte?

— …sunt tot ai fratelui meu, şi-i ţin acolo pentru că bănuiesc că o pereche de încălţări mărimea patruzeci şi şase şi jumătate va ţine la distanţă orice bărbat malefic ce nutreşte planuri sinistre.

Îi aruncă lui Harry o privire plină de subînţeles, iar el alese să creadă că ambiguitatea nu era intenţionată.

— Deci fratele tău locuieşte aici?

Ea clătină din cap.

— A murit. Acum zece ani. E casa tatălui meu. În ultimii ani, când Even studia la Blindern, el şi tatăl meu au locuit aici.

— Iar tatăl tău?

— A murit la scurt timp după Even. Şi dat fiind că eu locuiam deja aici, mi-a rămas toată casa.

Kaja îşi trase picioarele sub ea şi-şi odihni capul pe genunchi. Harry se uită la gâtul ei subţire, la scobitura unde părul ei era strâns în coc şi câteva şuviţe îi căzuseră pe piele.

— Te gândeşti adesea la ei? o întrebă.

Ea îşi săltă capul de pe genunchi.

— Mai ales la Even, îi răspunse. Tata s-a mutat când eram mici, mama trăia în bula ei, aşa că Even a devenit un soi de ambii părinţi pentru mine. A avut grijă de mine, m-a susţinut, m-a crescut, a fost modelul meu în viaţă. Nu avea deloc cum să greşească în ochii mei. Când ai fost atât de apropiat

de cineva cum am fost eu de Even, apropierea aceea nu se pierde niciodată. Niciodată.

Harry încuviinţă.

Tuşind cu subînţeles, Kaja îl întrebă:

— Ce mai face tatăl tău?

Harry fixa capătul aprins al ţigării.

— Nu crezi că-i ciudat? Că Hagen ne-a oferit patruzeci şi opt de ore? Ar fi putut goli uşor biroul în două ore.

— Presupun că da. Acum, că zici tu.

— Poate că s-a gândit că ne-am putea petrece ultimele două zile făcând ceva util.

Kaja se uită la el.

— Fireşte, fără a ne ocupa de anchetarea cazului din prezent. Asta trebuie s-o lăsăm în seama celor de la Kripos. Însă am auzit că serviciul Persoane dispărute are nevoie de ajutor.

— Ce vrei să zici?

— Adele Vetlesen e o tânără care, din ce ştiu eu, nu e legată în niciun fel de cazul de crimă.

— Crezi că noi ar trebui să…?

— Cred că ar trebui să ne întâlnim ca să muncim mâine-dimineaţă la ora şapte, zise Harry. Şi să vedem dacă putem face ceva util.

Kaja Solness trase iar din ţigară, în timp ce Harry şi-o stinse pe a sa.

— E timpul să plec, anunţă el. Îmi clănţănesc dinţii.

În drum spre uşa din faţă, încercă să vadă dacă se afla cineva în maşina parcată, dar era imposibil fără să se apropie. Iar el alese să nu se apropie.

Casa din Oppsal îl aştepta. Mare, goală şi plină de ecouri.

Merse la culcare în camera băiatului şi închise ochii.

Apoi avu visul pe care îl avea adeseori. Stă lângă un debarcader în Sydney, un lanţ e scos din apă, o meduză se ridică la suprafaţă, dar nu e o meduză, ci păr roşcat ce pluteşte în jurul unei feţe. Apoi veni şi al doilea vis. Cel nou. Prima oară îl avusese la Hong Kong, chiar înainte de Crăciun. Stă pe spate şi se

uită la un cui care iese din perete şi în care este înfiptă o faţă, o faţă, da, cu trăsături plăcute şi o mustaţă îngrijită. În vis, Harry are ceva în gură, ceva care îi dă senzaţia că îi va exploda capul în mii de bucăţele. Ce era, ce era? O promisiune. Harry se zbătu în somn. De trei ori. Apoi adormi la loc.

28. Drammen

— Deci tu eşti cel care a anunţat că Adele Vetlesen lipseşte, confirmă Kaja.

— Da, răspunse tânărul care stătea în faţa ei la People & Coffee. Locuiam împreună. N-a mai venit acasă. Am simţit că trebuie să fac ceva.

— Desigur, spuse Kaja, aruncând o privire spre Harry.

Era trecut de ora opt. Făcuseră treizeci de minute cu maşina de la Oslo la Drammen după şedinţa de dimineaţă a trioului care se încheiase cu eliberarea de responsabilităţi a lui Bjørn Holm. Acesta nu zisese mare lucru, doar scosese un oftat adânc, îşi spălase cana de cafea şi apoi plecase cu maşina înapoi la Krimteknisk, în Bryn, pentru a-şi relua munca acolo.

— Aţi primit vreo veste de la Adele? întrebă bărbatul, uitându-se de la Kaja la Harry.

— Nu, răspunse Harry. Tu?

Bărbatul clătină din cap şi aruncă o privire peste umăr, la tejghea, asigurându-se că nu sunt clienţi care aşteaptă. Se cocoţaseră pe nişte taburete de bar înalte, aflate în faţa geamurilor ce dădeau către unul dintre nenumăratele scuaruri din Drammen, adică un spaţiu neîngrădit care servea pe post de parcare. People & Coffee vindea cafea şi prăjituri la preţuri practicate în aeroporturi şi încerca să dea impresia că aparţine unui lanţ american, şi poate că aşa şi stăteau de fapt lucrurile. Bărbatul cu care locuise Adele, Geir Bruun, părea să aibă în jur de treizeci de ani, avea tenul neobişnuit de alb şi de lucios, o frunte permanent transpirată şi ochi albaştri tot timpul în mişcare. Lucra aici pe post de „barista”, un titlu care inspirase un enorm respect în anii nouăzeci, pe când cafenelele-baruri începuseră să invadeze capitala Oslo. Şi mai implica şi prepararea cafelei, o formă de artă – aşa cum o vedea Harry – care consta mai ales din evitarea capcanelor. Ca poliţist, Harry se folosea de intonaţia, dicţia,

vocabularul şi greşelile gramaticale ale oamenilor pentru a le atribui un loc de proveniență. Geir Bruun nici nu se îmbrăca, nici nu se pieptăna şi nici nu se comporta ca un homosexual, dar de îndată ce deschidea gura era imposibil să te gândeşti la altceva. Era ceva la felul în care rotunjea vocalele, la aproape neobservabila redundanţă a înfloriturilor lexicale, la tărăgănarea aceea ce părea aproape mimată. Harry ştia că tipul putea fi foarte bine un hetero mai mult decât convins. Katrine trăsese în mod prematur o concluzie când îi adusese la cunoştinţă că Adele Vetlesen şi Geir Bruun trăiau împreună. Erau doar două persoane care împărţeau un apartament din centrul oraşului Drammen, din raţiuni economice.

— Da, am primit, fu răspunsul lui Geir Bruun la întrebarea lui Harry. Îmi amintesc că ea a mers la un soi de cabană montană în toamnă.

Murmură aceste cuvinte ca şi cum tot conceptul i se părea mai mult decât străin.

— Dar nu atunci a dispărut.

— Ştim asta, interveni Kaja. A mers cu cineva acolo şi, dacă da, ştii cu cine?

— Habar n-am. Nu discutam despre astfel de chestii – era suficient că împărţeam o baie, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Ea avea viaţa ei personală, eu o aveam pe-a mea. Dar mă îndoiesc că s-ar fi dus de una singură în sălbăticie, dacă pot să mă exprim astfel.

— Oh?

— Adele făcea puţine lucruri de una singură. Chiar nu o văd într-o cabană fără un tip. Dar mi-e imposibil să spun cu cine anume. Era – dacă pot să fiu sincer – un pic promiscuă. Nu avea prietene, deşi compensa din plin cu prietenii de sex masculin. Pe care avea grijă să îi separe. Adele nu ducea o viaţă dublă sau cvadruplă. Ori ceva de genul.

— Deci era nesinceră?

— Nu neapărat. Îmi amintesc că mi-a dat nişte sfaturi cu privire la modurile oneste în care o poţi termina cu cineva. Mi-a zis că odată, pe când cineva

i-o trăgea pe la spate, a făcut o poză cu telefonul peste umăr, a scris numele tipului, a trimis poza şi a şters adresa. Totul dintr-o singură mişcare agilă.

Chipul lui Geir Bruun era lipsit de expresie.

— Impresionant! făcu Harry. Ştim că ea a plătit pentru două persoane la munte. Ne poţi oferi numele unui prieten de sex masculin, astfel încât să putem începe de acolo cu întrebările?

— Mă tem că nu pot, răspunse Geir Bruun, dar când i-am anunţat dispariţia, voi, poliţiştii, aţi verificat cu cine a vorbit la telefon în ultimele săptămâni.

— Cu care poliţişti, mai precis?

— Nu-mi amintesc numele lor. Cineva din zonă.

— Bine, acum avem o şedinţă la secţie, zise Harry, uitându-se la ceasul de la mână şi ridicându-se în picioare.

— De ce, întrebă Kaja, care nu se clintise, a încetat poliţia să mai ancheteze cazul? Eu nu îmi amintesc să fi citit nimic în ziare despre asta.

— Nu ştii? zise bărbatul, făcându-le semn la două femei cu un cărucior pentru copii că va veni imediat la ele. Ea a trimis o felicitare.

— Felicitare? făcu Harry.

— Da. Din Rwanda. Tocmai în Africa.

— Ce-a scris în ea?

— Ceva foarte scurt. Că l-a cunoscut pe tipul la care a tot visat, aşa că eu va trebui să plătesc singur chiria până se întoarce ea, în martie. Scârba!

☆

Se putea ajunge pe jos la secţia de poliţie. Un inspector cu un cap rotund ca un dovleac şi al cărui nume Harry îl uită imediat ce-l auzi îi întâmpină într-un birou plin de fum de ţigară, îi servi cu cafea în pahare de plastic ce le arseră degetele şi aruncă spre Kaja câte o privire insistentă, ori de câte se credea neobservat.

Începu să le servească un discurs cum că existau undeva între o sută şi cinci sute de norvegieni dispăruţi în orice moment al anului. Mai devreme sau mai târziu aveau să apară. Dacă poliţia ar

ancheta dispariţia unei persoane ori de câte ori exista o bănuială cu privire la un act criminal sau un accident, nu le-ar mai rămâne timp să facă şi altceva. Harry îşi înăbuşi un căscat.

În cazul Adele Vetlesen primiseră un semn de viaţă; îl aveau pe undeva. Inspectorul se ridică şi-şi vârî dovleacul acela ce-i servea drept cap într-un sertar cu cazuri în aşteptare şi reveni cu o felicitare, pe care o deschise în faţa lor. Era o poză cu un munte conic cu vârful înconjurat de un nor, dar neînsoţită de vreo explicaţie privind numele sau locul. Scrisul de mână era urât, aproape neinteligibil. Harry abia putu distinge semnătura. Adele. Exista şi un timbru cu numele Rwanda şi plicul purta ştampila poştei din Kigali, despre care Harry păru să-şi amintească a fi capitala.

— Mama ei a confirmat că e scrisul de mână al fiicei sale, adăugă inspectorul şi le explică faptul că, la insistenţele femeii, verificaseră şi descoperiseră numele lui Adele Vetlesen pe lista cu pasageri ai unui zbor al Brussels Airlines către Kigali via Entebbe, în Uganda, pe 25 noiembrie.

Mai mult, urmase şi o percheziţie cu ajutorul Interpolului, iar un hotel din Kigali – inspectorul îşi citi notiţele: hotelul Gorilla! – avusese într-adevăr o Adele Vetlesen ca oaspete în aceeaşi noapte în care aterizase avionul. Singurul motiv pentru care Adele Vetlesen se afla în continuare pe lista cu persoane dispărute era pentru că nu ştiau exact unde era acum, iar o felicitare din străinătate nu-i schimba practic statutul de persoană dispărută.

— În plus, în cazul ăsta nu putem vorbi despre partea civilizată a lumii, zise inspectorul, azvârlindu-şi braţele în aer. Huti, Tutsu sau cum s-or mai numi. Macete. Două milioane de morţi. Înţelegeţi?

Harry văzu cum Kaja închide ochii când inspectorul cu glas de profesor se lansă iar într-un şir de propoziţii interconectate şi interdependente ca să explice cât de puţin valora viaţa unui om în Africa, unde traficul cu carne vie era o noţiune

deloc necunoscută, şi cum, teoretic, Adele ar fi putut fi răpită şi silită să trimită o felicitare, întrucât negrii şi-ar fi dat câştigurile pe un an întreg numai ca să-şi poată înfige dinţii într-o fantă norvegiană blondă, nu-i aşa?

Harry cercetă felicitarea şi încercă să-şi elimine din minte glasul omului-dovleac. Un munte conic cu un nor în jurul vârfului. Săltă capul atunci când inspectorul cu nume uşor de uitat îşi drese glasul.

— Da, din când în când îi mai înţelegi şi pe ei, nu-i aşa? zise el, aruncând o privire conspirativă spre Harry.

Harry se ridică în picioare şi anunţă că aveau o groază de treabă la Oslo. Cei din Drammen ar putea fi drăguţi să scaneze felicitarea şi să le-o trimită prin e-mail?

— Unui expert în scris de mână? întrebă inspectorul, în mod clar nemulţumit, după care se uită cu atenţie la adresa pe care i-o notă Kaja.

— Unui vulcanolog, răspunse Harry. Mi-ar plăcea să-i trimit poza şi să-l întreb dacă poate identifica muntele.

— „Identifica muntele?”

— E specialist. Călătoreşte prin toată lumea ca să-i cerceteze.

Inspectorul ridică din umeri, dar dădu aprobator din cap, după care îi însoţi până la uşă. Harry îl întrebă dacă verificaseră deja dacă existau apeluri pe telefonul mobil al lui Adele de când aceasta plecase.

— Ştim şi noi să ne facem treaba, Hole, răspunse inspectorul. N-a avut apeluri. Însă îţi poţi imagina reţeaua de telefonie mobilă într-o ţară ca Rwanda…

— De fapt, nu pot, replică Harry. Însă nici n-am fost vreodată acolo.

— O felicitare! gemu Kaja după ce ajunseră în scuar, lângă maşina de poliţie fără însemne pe care o rechiziţionaseră de la sediul central al Poliţiei. Bilet de avion şi o menţionare în registrul de oaspeţi al unui hotel în Rwanda! De ce n-a putut obsedata de computere din Bergen să găsească şi asta, ca să

nu ne mai irosim jumătate de zi în blestematul de Drammen?

— Credeam că te va mai înveseli, zise Harry, descuind portiera. Să-ţi faci un nou prieten, şi poate că Adele nu e totuşi moartă.

— *Tu* eşti vesel? întrebă Kaja.

Harry se uită la cheile maşinii.

— Ai chef de condus?

— Da!

În mod destul de bizar, niciunul dintre radarele de pe drum nu se aprinse, aşa că se întoarseră la Oslo în exact douăzeci de minute.

✯

Căzură de acord să ia lucrurile mai uşoare, echipamentul de birou şi sertarele mai întâi şi să le ducă la sediul central, apoi să aştepte pentru obiectele mai grele până a doua zi. Le aşezară pe acelaşi cărucior pe care Harry îl folosise când îşi amenajaseră iniţial biroul.

— Tu ai primit deja un alt birou? întrebă Kaja pe la jumătatea drumului prin pasaj, iar glasul ei reverberă îndelung.

Harry clătină din cap.

— Vom aşeza lucrurile în al tău.

— Dar ai făcut cerere pentru un birou? întrebă ea şi se opri.

Harry continuă să meargă.

— Harry!

Asta îl făcu să se oprească.

— M-ai întrebat despre tata, zise el.

— N-am vrut să…

— Nu, fireşte că nu. Dar el nu mai are mult timp de trăit. Bine? După aceea, am să plec iar. Voiam doar să…

— Voiai să ce…

— Ai auzit de Societatea poliţiştilor decedaţi?

— Ce-i asta?

— Oameni care au lucrat la Divizia Crime. Oameni de care mi-a păsat. Nu ştiu dacă le datorez ceva, dar ăsta-i clanul.

— Poftim?

— Nu e cine ştie ce, dar e tot ce am, Kaja. Ei sunt singurii faţă de care am vreun motiv să fiu loial.

— O brigadă de poliţie?

Harry începu iar să meargă.

— Ştiu, şi probabil va trece. Lumea îşi va vedea de mersul ei. E doar un soi de rearanjare, nu? Poveştile sunt în pereţi, iar acum pereţii se prăbuşesc. Tu şi ai tăi va trebui să inventaţi alte poveşti, Kaja.

— Eşti beat?

Harry râse.

— Sunt doar învins. Terminat. Şi e în regulă. E absolut în regulă.

Lui Harry îi sună telefonul. Era Bjørn.

— Mi-am lăsat biografia lui Hank pe birou, îl informă el.

— O am aici, răspunse Harry.

— Ce mai sunet! Eşti într-o biserică?

— În pasaj.

— Iisuse, şi ai semnal acolo?

— Se pare că am o reţea de telefonie mai bună decât Rwanda. O să las cartea la recepţie.

— Ea doua oară când aud despre Rwanda şi reţelele de telefonie menţionate în acelaşi context azi. O s-o iau mâine, bine?

— Ce ai auzit despre Rwanda?

— Ceva ce-a pomenit Beate. Despre coltan – ştii tu, bucăţile de metal pe care le-am găsit pe dinţii celor două femei cu răni de înjunghiere în gură.

— Terminatorul.

— Poftim?

— Nimic. Şi ce legătură are cu Rwanda?

— Coltan se foloseşte la telefoanele mobile. E un metal rar şi Republica Democrată Congo deţine aproape toată rezerva lumii. Problema e că depozitele se află într-o zonă de război unde nimeni nu stă cu ochii pe ele, aşa că operatorii deştepţi şterpelesc de acolo şi le livrează prin Rwanda.

— Mhm.

— Ne vedem!

Harry tocmai se pregătea să pună telefonul în buzunar, când observă că are un mesaj necitit. Îl deschise.

Muntele Nyiragongo. Ultima erupţie în 2002. Unul dintre puţinii vulcani cu un lac de lavă în crater. În RD Congo, lângă Goma. Felix.

Goma. Harry rămase uitându-se la picăturile ce curgeau dintr-o ţeavă de pe tavan. De acolo proveneau instrumentele de tortură ale lui Kluit.

— Care-i treaba? întrebă Kaja.

— Ustaoset, răspunse Harry. Şi Congo.

— Şi ce-ar trebui să însemne asta?

— Nu ştiu, răspunse Harry. Însă eu, unul, nu prea cred în coincidenţe.

Înhăţă iar căruciorul şi-l răsuci în direcţia din care veniseră.

— Ce faci? întrebă Kaja.

— O întoarcere pe sens opus, răspunse Harry. Mai avem peste douăzeci şi patru de ore rămase.

29. Kluit

Era o seară neobişnuit de plăcută în Hong Kong. Zgârie-norii aruncau umbre lungi peste Pisc, unele ajungând tocmai până la casa în care Herman Kluit stătea pe terasă cu un cocktail Singapore Sling sângeriu într-o mână şi cu telefonul în cealaltă. Asculta în timp ce urmărea luminile şirurilor de maşini ce se răsuceau şi se zvârcoleau ca nişte râme mult sub el.

Îi plăcea de Harry Hole, îl plăcuse din prima clipă în care privirea îi căzuse pe norvegianul înalt şi atletic, deşi evident alcoolic, ce păşise în Happy Valley ca să-şi parieze ultimii bani pe calul nepotrivit. Era ceva legat de expresia agresivă, de atitudinea arogantă, de limbajul trupului mereu în alertă care îi reamintea de sine însuşi în zilele sale de tânăr mercenar în Africa. Herman Kluit luptase pretutindeni, de ambele părţi, servindu-i pe cei care îl plăteau. În Angola, Zambia, Zimbabwe, Sierra Leone, Liberia. În toate ţările cu trecut întunecat şi viitor şi mai întunecat. Însă în niciun loc mai întunecat decât ţara de care Harry tocmai îl întrebase. Congo. Acela fusese locul în care găsiseră până la urmă filonul de aur. Sub forma diamantelor. Şi a cobaltului. Şi a coltanului. Căpetenia satului aparţinea tribului Mai Mai, cei care credeau că apa îi face invulnerabili. Altminteri, un om cu mult bun-simţ. În Africa nu exista nimic pe care să nu-l poţi rezolva cu un sul de bancnote sau – la nevoie – cu o rezervă de Kalaşnikov. Într-un an Herman Kluit devenise un om bogat. În trei ani, era mai bogat decât îşi închipuise în cele mai nebuneşti visuri. O dată pe lună, călătoreau spre cel mai apropiat oraş, Goma, şi dormeau în paturi în loc de solul junglei, unde roiuri întregi de muşte sugătoare de sânge răsăreau din gropi în fiecare noapte şi te făceau să te trezeşti arătând ca un cadavru pe jumătate devorat. Goma. Lavă neagră, bani negri, frumuseţi negre, păcate negre. Jumătate din oamenii din junglă

luaseră malarie, iar restul, boli cu care niciun doctor alb nu era familiarizat şi care erau încadrate toate sub denumirea generică de „febră a junglei”. Asta era afecţiunea de care suferea Herman Kluit, şi chiar dacă îl lăsa lungi perioade în pace, nu scăpa niciodată cu totul de ea. Singurul remediu pe care îl ştia Herman Kluit era cocktailul Singapore Sling. Cu băutura îi făcuse cunoştinţă în Goma un belgian care deţinea o casă superbă şi despre care se spunea că fusese construită de către regele Leopold, când ţara era cunoscută sub numele de Statul Liber Congo şi servea pe post de ţarc privat şi cufăr cu comori al monarhului. Casa era situată jos pe malurile lacului Kivu, cu femei şi apusuri atât de superbe încât, o vreme, puteai uita cu totul de junglă, de Mai Mai şi de muştele de pământ.

Belgianul fusese cel care îi arătase lui Herman Kluit micul depozit cu comori din beci. Acolo strânsese de toate, de la cele mai avansate ceasuri ale lumii, arme rare şi instrumente de tortură pline de imaginaţie până la pepite de aur, diamante brute şi capete umane conservate. Acolo ajunsese Herman Kluit faţă în faţă cu aşa-zisul măr al lui Leopold. Din ce se spunea, fusese construit de unul dintre inginerii belgieni ai regelui, pentru a fi folosit pe căpeteniile de trib recalcitrante care refuzau să le spună unde găsiseră diamantele. Metoda de dinainte presupunea folosirea bivolilor. Acopereau căpetenia în miere, o legau de un copac şi aduceau un bivol de pădure proaspăt capturat, care începea să lingă mierea. Limba bivolului era atât de aspră încât desprindea pielea cu carne cu tot. Însă necesita mult timp să capturezi un bivol şi cu greu se mai opreau după ce începeau. De aici, mărul lui Leopold. Nu că ar fi fost deosebit de util din punctul de vedere al unui torţionar – la urma urmei, mărul împiedica prizonierul să vorbească. Însă efectul asupra băştinaşilor martori la ce se întâmpla când cel care făcea interogatoriul trăgea a doua oară de şnur era exemplar. Următorul căruia i se cerea să deschidă

larg gura nu mai ştia ce să mărturisească mai repede.

Herman Kluit îi făcu semn din cap servitoarei filipineze să-i ia paharul gol.

— Ţi-ai amintit corect, Harry, zise Herman Kluit. Încă-l mai am pe poliţa de deasupra şemineului. Din păcate, nu ştiu dacă a fost folosit vreodată. Un suvenir. Îmi aminteşte de ceea ce se află în inima întunericului. E util de fiecare dată, Harry. Nu, nu am văzut sau auzit să fi fost folosit vreodată. E o piesă de tehnologie complicată, să ştii, cu toate acele arcuri şi ace. Necesită un aliaj special. Coltan, corect. Da, într-adevăr. Foarte rar. Persoana de la care am cumpărat mărul meu, Eddie Van Boorst, pretindea că au fost construite doar 24, iar el avea 22, din care unul era din aur de 24 de carate. Corect, are tot 24 de ace. De unde ştiai? Se pare că numărul 24 avea legătură cu sora inginerului, nu-mi mai amintesc ce anume. Dar s-ar putea să fie şi ceva spus de Van Boorst ca să crească preţul. Doar e belgian, nu?

Râsul lui Kluit se transformă în tuse. A naibii febră.

— În fine, el ar trebui să aibă idee unde sunt merele. Locuia într-o splendidă casă în Goma, la nord de Kivu, lângă graniţa cu Rwanda. Adresa? Kluit tuşi iar şi continuă: Goma primeşte o stradă nouă în fiecare zi, iar din când în când oraşul este acoperit de lavă, aşa că adrese nu există, Harry. Însă oficiul poştal are o listă cu toţi albii. Nu, habar n-am dacă încă mai locuieşte în Goma. Sau dacă mai trăieşte. Speranţa de viaţă în Congo e un pic peste treizeci de ani, Harry. Şi pentru albi. Pe lângă asta, oraşul e ca sub asediu. Exact. Nu, normal că n-ai auzit de război. N-a auzit nimeni.

De-a dreptul uluit, Gunnar Hagen se holbă la Harry şi se aplecă peste birou.

— Vrei să mergi în Rwanda? întrebă el.

— Doar o vizită scurtă, răspunse Harry. Două zile, inclusiv zborurile.

— Ca să anchetezi ce?

— Ce am spus deja. Cazul unei persoane dispărute. Adele Vetlesen. Kaja va merge la Ustaoset ca să afle cu cine a călătorit Adele înainte să dispară.

— Dar de ce nu poţi să suni pur şi simplu şi să le ceri să verifice registrul cu oaspeţi?

— Pentru că acea cabană din Håvass e cu autoservire, zise Kaja, care se aşezase pe scaunul de lângă cel al lui Harry. Însă oricine stă într-o cabană a Asociaţiei de turism trebuie să semneze într-un registru de oaspeţi şi să-şi declare destinaţia. E obligatoriu, pentru că în caz că dispare cineva în munţi, echipa de căutare va şti unde să-şi concentreze eforturile. Sper că Adele şi însoţitorul ei şi-au dat numele şi adresele complete.

Gunnar Hagen îşi scărpina claia de păr cu ambele mâini.

— Şi nimic din toate astea nu are legătură cu celelalte crime?

Harry îşi împinse buza de jos în afară.

— Nu din ce ştiu eu, şefu'. Tu?

— Hm. Şi de ce-ar trebui să stric bugetul de călătorii pentru o excursie atât de costisitoare?

— Pentru că traficul de carne vie reprezintă o prioritate, interveni Kaja. Vedeţi declaraţia Ministerului de Justiţie de la începutul săptămânii.

— În fine, zise Harry, întinzându-şi picioarele şi împletindu-şi degetele la ceafă, la fel de bine s-ar putea să iasă şi alte lucruri la iveală, lucruri care ne-ar putea ajuta să rezolvăm alte cazuri.

Gunnar Hagen îşi privi gânditor inspectorul.

— Şefu', adăugă Harry.

30. Registrul de oaspeţi

Un semn de pe o clădire de un galben nedefinit anunţa că se aflau în Ustaoset. Kaja verifică dacă ajunseseră la timp, la 10:44. Se uită afară. Soarele strălucea deasupra câmpurilor acoperite de zăpadă şi a munţilor de un alb ca de porţelan. În afară de un mic pâlc de case şi de un hotel cu două niveluri, Ustaoset era doar stâncă golaşă. Câteva căbănuţe punctau peisajul întrecându-se cu nişte tufe stinghere, dar să fim sinceri, tot o pustietate rămânea. Lângă clădirea gării, mai degrabă un peron şi atât, aştepta un SUV cu motorul la ralanti. Din tren i se păruse că nu sufla deloc vântul. Dar când Kaja coborî din tren, vântul păru să-i treacă direct prin toate straturile: prin hainele termoizolante, prin canadiană, prin ghetele de schi.

Din SUV sări o siluetă care porni spre ea. Kaja îşi miji ochii. Mers uşor, plin de încredere, un surâs radios şi o mână întinsă. Kaja încremeni. Era Even.

— Aslak Krongli, rosti bărbatul, strângându-i mâna viguros. Funcţionar municipal.

— Kaja Solness.

— E frig, aşa-i? Nu ca în jos, ai?

— Exact, rosti Kaja, întorcându-i zâmbetul.

— Azi nu pot merge cu tine la cabană. A avut loc o avalanşă. S-a închis un tunel, aşa că trebuie să deviem traficul.

Fără s-o mai întrebe, îi luă schiurile, şi le aruncă pe umăr şi porni spre SUV.

— Dar l-am pus pe omul care are grijă de cabanele de munte să te conducă acolo. Odd Utmo. E în regulă?

— Da, răspunse Kaja, pe care o mulţumea acest lucru, însemna că era posibil să scape de toate întrebările legate de motivul pentru care poliţia din Oslo era brusc interesată de cazul unei persoane dispărute din Drammen.

Krongli o conduse cei cinci sute de metri sau cam aşa ceva până la hotel. Acolo, în scuarul acoperit cu

gheaţă din faţa intrării, o aştepta un bărbat pe un snowmobil galben. Acesta purta un echipament de iarnă roşu, o căciulă de piele cu urechi, un fular în jurul gurii şi ochelari mari de protecţie.

Când el îşi împinse ochelarii în sus şi-şi mormăi numele, Kaja văzu că avea un ochi alb, acoperit de o membrană transparentă, ca şi cum vărsase lapte în el. Celălalt ochi o cerceta din cap până-n picioare fără nicio jenă. Postura dreaptă a bărbatului i-ar fi putut aparţine unui tânăr, însă chipul îi era bătrân.

— Kaja. Mulţumesc pentru că ai apărut aşa din scurt!

— Sunt plătit, replică Odd Utmo, uitându-se la ceasul de la mână, apoi trăgându-şi fularul în jos şi scuipând.

Kaja zări licărirea unui aparat de protecţie dentară printre dinţii pătaţi de snus. Gogoloiul de scuipat lăsă o stea neagră pe gheaţă.

— Sper că ai apucat să mănânci ceva şi să te pişi.

Kaja râse, însă Utmo deja pornea snowmobilul şi îi întorsese spatele.

Tânăra se uită la Krongli, care între timp strânsese bine cu chingile schiurile şi beţele, aşa încât acestea ocupau acum întreaga lungime a snowmobilului, alături de schiurile lui Utmo şi ceva ce semăna cu nişte batoane roşii de dinamită, plus o carabină cu lunetă telescopică.

Krongli ridică din umeri şi schiţă iar acel zâmbet băieţesc.

— Mult noroc, sper să găseşti…

Restul fu acoperit de vuietul motorului. Kaja se grăbi să încalece şi ea vehiculul. Spre uşurarea ei, văzu mânere de care să se ţină, aşa încât să nu fie nevoită să se agaţe de bătrânul cu un ochi alb. Erau înconjuraţi de gaze de eşapament; porniră la drum cu o smucitură bruscă.

Utmo stătea cu genunchii ca nişte telescoape care absorbeau şocul şi-şi folosea greutatea corpului să echilibreze snowmobilul, pe care îl ghidă pe lângă hotel, trecând peste un morman de zăpadă, şi apoi intră pe omăt moale şi brăzdă în diagonală prima

pantă domoală. Când ajunseră în vârful cu vedere spre nord, Kaja văzu în faţă o întindere albă fără sfârşit. Utmo se întoarse dând întrebător din cap. Kaja dădu din cap în semn că totul era OK. Prindeau deja viteză. Kaja urmări cum clădirile dispăreau într-o enormă jerbă de zăpadă ce rămânea în urma tălpicilor.

Kaja auzise adesea persoane spunând că întinderile acoperite de zăpadă le duceau cu gândul la deşerturi. Asta o făcea să-şi aducă aminte de zilele şi nopţile cu Even pe placa lui de surf.

Snowmobilul se avânta spre vest, printr-un peisaj pustiu. Combinaţia de ninsoare şi vânt ştersese, netezise şi nivelase contururile până ce totul se preschimbase într-un enorm ocean alb, în care muntele mai înalt, Hallingskarvet, se înălţa ca un talaz monstruos. Nu existau mişcări bruşte; greutatea snowmobilului şi moliciunea zăpezii făceau toate mişcările uşoare, amortizate parcă de o pernă. Kaja îşi frecă nasul şi obrajii cu atenţie, ca să se asigure că-i circulă cum trebuie sângele; văzuse ce puteau face nişte degerături minore. Vuietul monoton al motorului şi uniformitatea liniştitoare a terenului o făcură să cadă într-o stare de moleşeală, până ce motorul amuţi cu totul şi ajunseră să se oprească. Se dezmetici şi se uită la ceas. Primul ei gând fu că motorul se oprise brusc şi că se aflau la o depărtare de patruzeci şi cinci de minute de mers de civilizaţie. Cât de departe însemna pe schiuri? Trei ore? Cinci? Habar n-avea. Utmo deja sărise de pe vehicul şi-şi desprindea schiurile.

— S-a întâmplat ceva…? începu ea, dar se opri când Utmo se îndreptă de spate şi-i arăta micuţa vale din faţa lor.

— Cabana Håvass, anunţă el.

Kaja îşi miji ochii prin ochelarii de soare. Într-adevăr, la poalele muntelui văzu o cabană mică şi neagră.

— De ce nu conducem…?

— Pentru că oamenii sunt proşti, şi de aceea trebuie să ne furişăm până la cabană.

— Să ne furişăm? zise Kaja, repezindu-se să-şi desfacă şi ea schiurile la fel cum procedase Utmo.

Acesta îi arătă un stâlp aflat pe coasta muntelui.

— Iar dacă mergi cu scuterul printr-o vale atât de îngustă, sunetul reverberează în toate direcţiile, făcând zăpada proaspăt depusă să se desprindă…

— Avalanşă, completă Kaja.

Îşi aminti ceva ce tatăl ei îi spusese după una dintre călătoriile lui în Alpi. Peste şaizeci de mii de soldaţi muriseră în avalanşe în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, majoritatea fuseseră declanşate de undele sonore ale focurilor de artilerie.

Utmo se opri o clipă şi se întoarse către ea.

— Ciudăţeniile astea ale naturii venite de la oraş cred că sunt deştepţi când construiesc cabane în zone protejate, însă e doar o chestiune de timp până ce sunt şi ele acoperite de zăpadă.

— Şi ele?

— Cabana Håvass e aici de doar trei ani. Anul acesta e prima iarnă cu o avalanşă decentă. Iar în curând vor urma şi altele.

Arătă undeva spre vest. Kaja îşi umbri ochii. La orizontul înzăpezit putea să vadă la ce se referă el. Nori cumulus grei, alb-cenuşii, începeau să se adune în gigantice formaţiuni în formă de ciupercă, pe fundalul albastru.

— A nins toată săptămâna, continuă Utmo, desfăcându-şi carabina de pe snowmobil şi atârnându-şi-o pe umăr. Dacă aş fi în locul tău, m-aş grăbi. Şi nu striga!

Intrară în vale în tăcere, iar Kaja simţi cum temperatura coboară de îndată ce ajunseră la umbră şi frigul acoperă adânciturile din pământ.

Îşi desfăcură schiurile lângă cabana neagră din bârne, le rezemară de perete şi Utmo scoase o cheie din buzunar şi o vârî în broască.

— Cum intră oaspeţii în cabane? întrebă Kaja.

— Îşi fac o cheie universală, care se potriveşte la toate cele 450 de cabane ale Asociaţiei de turism de pe cuprinsul ţării.

Răsuci cheia, apăsă clanţa şi împinse uşa. Nu se întâmplă nimic. Bărbatul înjură în barbă, se propti cu umărul în uşă şi împinse tare, iar aceasta se desprinse de toc cu un scârţâit ascuţit.

— Cabanele se contractă la frig, murmură el.

Înăuntru era întuneric de-l tăiai cu cuţitul şi se simţea miros de parafină şi de sobă pe lemne. Kaja cercetă cu atenţie cabana. Ştia că procedurile de închiriere erau foarte simple. Intrai, îţi treceai detaliile în registrul de oaspeţi, ocupai un pat sau o saltea, dacă era prea aglomerat, aprindeai un foc, îţi găteai singur mâncare în bucătăria în care se afla un aragaz şi ustensile pentru gătit sau – dacă foloseai mâncarea lăsată la dispoziţie în bufete, lăsai nişte bani într-o cutie de tablă. Îţi plăteai şederea în aceeaşi cutie sau completai o autorizare bancară. Toate plăţile ţineau de propria ta conştiinţă şi integritate morală.

Cabana avea patru dormitoare cu vedere spre nord, cu patru paturi suprapuse în fiecare. Livingul era orientat spre sud şi era decorat în manieră tradiţională, cu mobilier solid din lemn de pin. Exista şi un şemineu generos, extrem de primitor, şi o sobă pe lemne, pentru o încălzire eficientă. Kaja calculă că la masă încăpeau douăsprezece până la cincisprezece persoane, iar spaţiul de dormit era dublu, dacă lumea se înghesuia şi folosea şi podeaua şi saltelele. Îşi imagină lumina de la lumânări şi flăcările licărind pe chipuri familiare şi nefamiliare, în vreme ce discuţiile acopereau ziua de schi şi planurile de a doua zi la o bere sau un pahar de vin. Faţa împurpurată a lui Even îi zâmbi, iar acesta toastă pentru ea dintr-un colţ cufundat în întuneric.

— Registrul de oaspeţi se află în bucătărie, o informă Utmo, arătând spre o uşă.

Bărbatul, care stătea lângă uşa de la intrare fără să-şi fi dat căciula sau mănuşile jos, părea nerăbdător. Kaja ţinea deja clanţa în mână şi se pregătea s-o apese când în minte îi apăru o imagine. Consilierul municipal Krongli. Acesta arătase la fel.

Ea ştia că ideea va apărea la un moment dat, numai că nu ştia când.

— Îmi deschizi şi mie uşa? zise ea.

— Eh?

— E blocată, preciză Kaja. De la frig.

Închise ochii în timp ce-l asculta apropiindu-se, apoi auzi uşa deschizându-se fără zgomot şi simţi privirea lui uluită fixând-o. După care deschise şi ea ochii şi intră.

Se simţea un iz vag de grăsime râncedă în bucătărie. Pulsul i-o luă la goană în vreme ce privirea îi rătăcea peste suprafeţe, peste bufete. Zări registrul negru, legat în piele, pe blatul de sub fereastră. Era legat de perete cu un şnur de nailon albastru.

Kaja trase aer în piept şi porni spre registru. Începu să-l răsfoiască.

Pagină după pagină de nume scrise de mână, mâzgălite de oaspeţi. Majoritatea înţeleseseră regula şi-şi notaseră şi următoarea destinaţie.

— De fapt, aş fi putut veni în weekend să verific eu registrul, îl auzi pe Utmo în spatele ei. Dar evident că poliţia n-a mai putut să aştepte, nu-i aşa?

— Nu, răspunse Kaja, răsfoind paginile în căutarea datei.

Noiembrie. 6 noiembrie. 8 noiembrie. Dădu pagina înapoi. Şi iar înainte. Nu era acolo. 7 noiembrie dispăruse. Lăsă registrul cu foile desfăcute în sus. Marginile zdrenţuite ale paginii smulse stăteau drept în sus. Cineva o luase.

31. Kigali

Aeroportul din Kigali, Rwanda, era mic, modern şi surprinzător de bine organizat. Cu toate astea, Harry ştia din experienţă că aeroporturile spuneau puţine sau nimic despre ţara în care se aflau. În Mumbai, India, domneau o linişte şi o eficienţă totale; pe JFK, în New York, erau paranoia şi haos. Coada de la paşapoarte mai înaintă un pic, iar Harry se mişcă şi el. În pofida temperaturii plăcute, simţea deja cum sudoarea i se scurge printre omoplaţi, pe sub cămaşa subţire de bumbac. Se gândi iar la siluetele pe care le zărise la aeroportul Schiphol din Amsterdam, unde avionul dinspre Oslo aterizase cu întârziere. Harry transpirase alergând pe culoare, urmărind literele şi numerele tot mai mari ale porţilor, pentru a prinde avionul către Kampala, Uganda. La o răscruce de culoare zărise ceva cu coada ochiului. O siluetă vag familiară. Se uitase în lumină, dar silueta era prea departe ca să-i distingă chipul. Odată îmbarcat, ultimul pasager sosit, Harry ajunsese la concluzia mai mult decât evidentă: în niciun caz nu fusese ea. Care erau şansele să se întâmple asta? În niciun caz băiatul de lângă ea nu era Oleg. Căci nu putuse să crească atât de mult.

— Următorul.

Harry păşi în faţa geamului, îşi prezentă paşaportul, biletul de aterizare, copia după formularul pentru viză pe care îl printase de pe net şi cei şaizeci de dolari nou-nouţi pentru viză.

— Afaceri? întrebă funcţionarul de la paşapoarte, iar Harry îi întâlni privirea.

Bărbatul era înalt, subţire şi pielea îi era atât de neagră, încât reflecta lumina. Probabil Tutsi, îşi închipuia Harry. Acum aceştia controlau graniţele naţionale.

— Da.

— Unde?

— În Congo, răspunse Harry, folosind numele local pentru a face diferenţa între cele două state ale

Congoului.

— Congo Kinshasa, îl corectă funcţionarul de la paşapoarte şi arătă către biletul de aterizare pe care Harry îl completase în avion.

— Pe el scrie că veţi sta la hotelul Gorilla din Kigali.

— Doar la noapte, răspunse Harry. Mâine voi pleca spre Congo, o noapte în Goma şi apoi înapoi aici şi spre casă. E o distanţă mai scurtă cu maşina decât de la Kinshasa.

— Să aveţi o şedere plăcută în Congo, omule ocupat, rosti funcţionarul în uniformă râzând din toată inima, după care trânti o ştampilă pe paşaport şi i-l dădu înapoi.

O jumătate de oră mai târziu, Harry completase formularul de cazare la hotelul Gorilla, îl semnase şi apoi primise o cheie prinsă de o gorilă din lemn. Când se duse la culcare, trecuseră deja optsprezece ore de când plecase de acasă, din Oppsal. Se uită îndelung la ventilatorul ce huruia la picioarele patului. Acesta împrăştia cu greu o boare de aer printre paletele ce se roteau cu o viteză ameţitoare. Nu credea că avea să fie în stare să doarmă.

✯

Şoferul îi ceru lui Harry să-i spună Joe. Era congolez, vorbea fluent franceza şi destul de împleticit engleza. Fusese angajat de nişte contacte de la o asociaţie norvegiană de caritate cu sediul în Goma.

— Opt sute de mii, spuse Joe, conducând Land Roverul pe o şosea asfaltată plină de gropi, dar altminteri perfect practicabilă, ce şerpuia printre pajiştile verzi şi coastele munţilor cultivate din vârf şi până la poale.

Din când în când, îl apuca mila şi mai frâna, pentru a evita să dea peste oamenii care mergeau pe jos, cu bicicleta sau împingeau cărucioare pline cu bunuri pe marginea drumului, însă de regulă aceştia făceau în ultima clipă salturi într-o parte, care le salvau viaţa.

— Au omorât opt sute de mii în doar câteva săptămâni, în 1994. Hutu şi-au invadat neamurile, foştii vecini, şi i-au măcelărit cu macetele, pentru că erau Tutsi. Propaganda de la radio spune că dacă soţul tău e Tutsi, atunci e datoria ta de Hutu să îl omori. Au doborât copacii înalţi. Mulţi au fugit pe acest drum… Joe arătă pe geam, adăugând: Cadavrele se adună. În unele locuri e imposibil să treci. Vremuri bune pentru vulturi.

Merseră apoi în tăcere.

Trecură de doi bărbaţi care cărau o felină mare legată de picioare de o prăjină. Copiii dansau şi chiuiau pe lângă ea şi înfigeau ace în animalul mort. Blana acestuia avea culoarea soarelui, cu petice mai întunecate.

— Vânători? întrebă Harry.

Joe clătină din cap, aruncă o privire în oglindă şi răspunse într-un amestec de engleză şi franceză:

— Lovită de maşină, *je crois*[3]. Aia e aproape imposibil de vânat. E rară, are un teritoriu întins, vânează doar noaptea. Se ascunde şi se pierde în peisaj în timpul zilei. Cred că e un animal foarte singuratic, Harry.

Harry urmărea acum bărbaţii şi femeile care lucrau pe câmpuri. În mai multe locuri se aflau maşinării masive şi oameni care reparau drumul. Jos, într-o vale, văzu o autostradă în construcţie. Pe un câmp, copii în uniforme şcolare albastre loveau o minge de fotbal şi strigau.

— Rwanda e bine, zise Joe.

Două ore şi jumătate mai târziu, Joe arătă prin parbriz.

— Lacul Kivu. Foarte drăguţ, foarte adânc.

Imensa întindere de apă părea să reflecte o mie de sori. Ţara aflată de cealaltă parte a lacului era Republica Democrată Congo. Acesta era înconjurat din toate părţile de munţi. Un singur nor alb înconjura piscul unuia dintre ei.

— Nu mult nor, zise Joe, intuind la ce se gândea Harry. Muntele ucigaş. Nyiragongo.

Harry încuviinţă.

O oră mai târziu, trecură graniţa şi intrară în Goma. Pe marginea şoselei, un bărbat emaciat, îmbrăcat într-o jachetă jerpelită, se uita în faţă cu o privire disperată, de nebun. Joe sucea cu grijă de volan pentru a evita craterele de pe drumul plin de noroi. În faţa lor se afla un jeep militar. Soldatul aflat la volan se legăna fără oprire şi se uita la ei cu ochi obosiţi şi reci. Deasupra lor vuiau motoarele unui avion.

— ONU, îl informă Joe. Şi mai multe arme şi grenade. Nkunda vine mai aproape de oraş. Foarte puternici. Mulţi oameni scapă acum. Refugiaţi. Poate că şi monsieur Van Boorst? Nu îl văd de mult timp.

— Îl ştii?

— Toată lumea îl ştie pe domnul Van. Dar el are Ba-Maguje în el.

— Ba-ce?

— *Un mauvais esprit.*[4]

— Un demon. Te face să tânjeşti după alcool. Şi îţi răpeşte sentimentele.

Unitatea de aer condiţionat sufla aer rece. Sudoarea continua să se scurgă printre omoplaţii lui Harry.

✯

Se opriseră în mijlocul a două şiruri de colibe, un loc care, îşi dădu seama Harry, reprezenta un soi de centru al oraşului Goma. Lumea se repezea în toate direcţiile printre aleile aproape impracticabile dintre magazine. Bolovani negri erau stivuiţi de-a lungul caselor şi serveau ca fundaţii. Solul arăta ca sticla neagră şi un praf cenuşiu se învârtejea în aerul ce mirosea a peşte stricat.

— *Là*[5], zise Joe, arătând spre uşa singurei case de cărămidă din şir. Eu aştept în maşină.

Harry observă doi bărbaţi oprindu-se în mijlocul străzii atunci când coborî din taxi. Aceştia îi aruncară o privire periculoasă, care însă nu transmitea niciun avertisment. Oameni care ştiau că

actele de agresiune erau mai eficiente fără un avertisment prealabil. Harry se duse direct la uşă fără să privească în altă parte, dând de înţeles că ştie ce caută şi unde să se ducă. Ciocăni. O dată. De două ori. De trei ori. La naiba! Să bată atâta drum doar ca să…

Uşa se crăpă doar puţin.

Un chip ridat, cu o expresie întrebătoare, se uita la el.

— Eddie Van Boorst? întrebă Harry.

— *Il est mort,* răspunse bărbatul cu un glas atât de răguşit, încât suna ca un hârâit de moarte.

Harry îşi aducea aminte suficientă franceză din şcoală ca să înţeleagă că bărbatul din faţa sa pretindea că Van Boorst e mort. Încercă în engleză:

— Mă numesc Harry Hole. Am aflat numele lui Van Boorst de la Hermann Kluit din Hong Kong. Sunt interesat de mărul lui Leopold.

Bărbatul clipi de două ori. Îşi iţi capul afară pe uşă şi se uită în stânga şi în dreapta. După care deschise ceva mai mult uşa.

— *Entrez*[6], zise apoi, făcându-i semn lui Harry să intre.

Harry se aplecă pentru a încăpea pe uşa scundă şi reuşi să-şi îndoaie chiar la timp genunchii, pentru că podeaua din interior era mai jos cu douăzeci de centimetri.

Se simţea o aromă de tămâie. Precum şi altceva, ceva cunoscut – duhoarea dulceagă a unui bătrân care băuse mai multe zile la rând.

Ochii lui Harry se obişnuiră cu întunericul şi atunci descoperi că bătrânul acela fragil şi micuţ purta un halat elegant, din mătase roşu-burgund.

— Accent scandinav, rosti Van Boorst într-o engleză ca a lui Hercule Poirot şi apoi luă o ţigară într-un portţigaret îngălbenit, pe care şi-l puse între buzele subţiri. Stai să ghicesc! Sigur nu eşti danez. Ai putea fi suedez. Dar cred că eşti norvegian. Da?

Un cărăbuş îşi iţi antenele printr-o crăpătură din peretele din spatele lui.

— Mhm. Un expert în accente?

— Timpuri de mult trecute, răspunse Van Boorst, flatat, încântat. Pentru naţiunile mărunte ca Belgia trebuie să înveţi să priveşti în afară, nu înăuntru. Şi cum mai e Hermann?

— Bine, răspunse Harry, întorcându-se spre dreapta şi văzând două perechi de ochi privindu-l plictisite. Una dintr-o fotografie de deasupra patului din colţ. Un portret înrămat al unei persoane cu barbă lungă, cenuşie, cu nas puternic, păr scurt, epoleţi, lanţ şi sabie. Regele Leopold, doar dacă Harry nu se înşela amarnic. Cealaltă pereche de ochi îi aparţinea femeii ce stătea întinsă pe o parte în pat, acoperită doar cu o pătură petrecută peste şolduri. Lumina de la fereastra de deasupra ei cădea pe sânii ei mici şi semeţi, de fetişcană. Îi răspunse lui Harry dând din cap şi schiţând un zâmbet scurt, ce dezvălui un dinte mare de aur printre ceilalţi de culoare albă. Nu putea avea mai mult de douăzeci de ani. Pe peretele din spatele taliei ei înguste Harry zări un bolţ bătut cu ciocanul în tencuiala crăpată. De bolţ atârna o pereche de cătuşe roz.

— Soţia mea, îl lămuri belgianul cel mărunţel. Mă rog, una dintre ele.

— Doamna Van Boorst?

— Ceva de genul. Vrei să cumperi? Ai bani?

— Mai întâi aş vrea să văd ce ai, răspunse Harry.

Eddie Van Boorst se duse la uşă, o crăpă puţin şi se uită afară, apoi o închise şi o încuie.

— Doar şoferul îl ai cu tine?

— Da.

Van Boorst trăgea din ţigară în timp ce îl studia pe Harry printre pliurile de piele ce se încreţeau când îşi mijea ochii.

După care merse într-un colţ al încăperii, dădu covorul la o parte cu piciorul, se aplecă şi trase de un inel de fier, deschizând o trapă. Belgianul îi făcu semn cu mâna lui Harry să coboare el primul în beci. Harry presupuse că era o măsură de precauţie bazată pe experienţă, aşa că făcu cum i se ceruse. O scară ducea în întunericul ca de smoală. Harry

ajunse pe pământ solid după doar şapte trepte. Apoi se aprinse o lumină.

Privi de jur-împrejurul camerei; tavanul era înalt cât un stat de om şi podeaua era dreaptă, din ciment. Poliţe şi dulapuri acopereau trei pereţi. Pe poliţe se aflau produse de zi cu zi: pistoale Glock uzate, revolvere Smith & Wesson .38 ca al lui, cutii cu muniţie, un Kalaşnikov. Harry nu ţinuse niciodată în mână faimosul automat rusesc cunoscut oficial sub numele de AK-47. Îi mângâie patul de lemn.

— Un exemplar original din primul an de producţie, 1947, zise Van Boorst.

— Se pare că toată lumea de aici are unul, spuse Harry. Cea mai des întâlnită cauză a morţii în Africa, din ce-am auzit.

Van Boorst încuviinţă.

— Din două motive simple. În primul rând, când ţările comuniste au început să exporte Kalaşnikovuri aici după Războiul Rece, automatul costa la fel de mult ca grăsimea de pasăre pe timp de pace. Şi nu mai mult de o sută de dolari în vreme de război. În al doilea rând, funcţionează, indiferent ce faci cu el, iar acest lucru e important în Africa. În Mozambic, le plac atât de mult Kalaşnikovurile încât şi l-au pus pe drapelul naţional.

Privirea lui Harry se opri asupra literelor ştanţate discret pe o cutie neagră.

— Aia e ce cred eu că e? întrebă Harry.

— Märklin, zise Van Boorst. O carabină rară. A fost fabricată într-un număr foarte redus, întrucât a fost un fiasco. Mult prea grea şi de un calibru foarte mare. Folosită pentru a vâna elefanţi.

— Şi oameni, adăugă încet Harry.

— Cunoşti arma?

— Cea mai bună lunetă telescopică din lume. Nu chiar ce-ţi trebuie să nimereşti un elefant de la o sută de metri. Perfectă pentru un asasinat.

Harry îşi plimbă degetele de-a lungul cutiei, în vreme ce amintirile dădeau năvală.

— Da, o cunosc.

— O poţi obţine ieftin. Treizeci de mii de euro.

— De data asta, n-am venit după o carabină.

Harry se răsuci către un corp de rafturi aflat în mijlocul încăperii. Măşti de lemn groteşti se strâmbau la el de pe poliţe.

— Măştile spirituale ale tribului Mai Mai, îl informă Van Boorst. Aceştia cred că, dacă se scufundă în apă sfinţită, gloanţele duşmanilor nu le mai pot face rău. Pentru că şi gloanţele se vor transforma în H2O. Gherilele Mai Mai plecau la război împotriva armatelor guvernului cu arcuri şi săgeţi, şi cu bonete de duş pe cap şi dopuri de cadă pe post de amulete. Nu glumesc deloc, monsieur. Cum era şi normal, erau făcuţi una cu pământul. Însă le place apa celor din tribul Mai Mai, asta le place. Şi măştile albe. Şi inimile şi rinichii duşmanilor lor. Perpelite un pic pe grătar şi cu terci de porumb.

— Mhm, făcu Harry. Nu mă aşteptam ca o casă ce pare atât de simplă să deţină un beci atât de plin.

Van Boorst chicoti.

— Beci? Acesta e parterul. Sau era. Înainte de erupţia de acum trei ani.

Atunci îi pică fisa şi lui Harry. Bolovani negri, sticlă neagră. Etajul de deasupra care se afla mai jos decât strada.

— Lavă, zise Harry.

Van Boorst dădu din cap a aprobare.

— A curs exact prin centru şi mi-a dus casa până la lacul Kivu. Toate casele de lemn de aici au ars din temelii; casa asta de cărămidă a fost singura care a rămas în picioare, însă a fost pe jumătate îngropată de lavă. Arătă spre perete şi continuă: Acolo se vede uşa de la intrare care acum trei ani era la nivelul străzii. Am cumpărat casa şi tot ce-a mai trebuit să fac a fost să montez uşa pe care ai intrat tu.

Harry încuviinţă.

— Noroc că lava n-a ars şi uşa şi n-a umplut şi acest nivel.

— După cum vezi, ferestrele şi uşile se află pe peretele opus faţă de Nyiragongo. Nu e prima oară.

Blestematul de vulcan scuipă lavă peste acest oraş la fiecare zece sau douăzeci de ani.

Harry arcui o sprânceană.

— Şi oamenii tot se întorc aici?

Van Boorst ridică din umeri.

— Bun venit în Africa! Însă vulcanul este al naibii de folositor. Dacă vrei să te descotoroseşti de un cadavru care îţi poate crea necazuri – lucru care reprezintă o problemă destul de normală în Goma –, normal că îl poţi cufunda în lacul Kivu. Însă *tot* va rămâne acolo. Însă dacă foloseşti Nyiragongo… Oamenii cred adesea că vulcanii au aceste lacuri de lavă clocotitoare, roşie ca focul, pe fund, dar nu-i aşa. Niciunul nu are. În afară de Nyiragongo. O mie de grade Celsius. Aruncă ceva acolo şi puf!, dispare. Se întoarce pe post de gaze. E singura şansă a locuitorilor din Goma să ajungă la ceruri.

Fu întrerupt de un acces de tuse înecăcios.

— Odată, am fost martor când un căutător de coltan prea entuziast a coborât-o în craterul acela pe fiica unei căpetenii de trib, legată de un lanţ. Căpetenia nu voia să semneze hârtiile care le dădeau căutătorilor dreptul de-a construi mine pe teritoriul lor. Părul fetei a luat foc la douăzeci de metri deasupra lavei. La zece metri deasupra ei, fata ardea ca o lumânare. Cinci metri mai jos şi fata picura practic. Nu exagerez. Piele, carne, îi curgeau de pe oase… Asta te interesează?

Van Boorst deschise un dulap şi scoase din el o minge de tenis. Dintr-o deschizătură ceva mai largă atârna o buclă de sârmă. Era acelaşi instrument pe care Harry îl văzuse acasă la Hermann Kluit.

— Funcţionează? întrebă Harry.

Van Boorst oftă. Îşi strecură degetul mic în buclă şi trase. Se auzi o bubuitură puternică şi mingea sări din mâna belgianului. Harry rămase holbându-se. Din găurile din minge ţâşnise ceva ce semăna cu nişte antene.

— Se poate? întrebă el şi întinse mâna.

Van Boorst îi dădu mingea şi-l urmări prudent în vreme ce Harry număra antenele.

Harry încuviinţă.

— Douăzeci şi patru, zise apoi.

— Acelaşi număr ca al merelor fabricate, completă Van Boorst. Numărul avea un soi de valoare simbolică pentru inginerul care şi l-a imaginat şi l-a construit. Era vârsta la care se sinucisese sora lui.

— Şi câte ţi-au mai rămas în dulap?

— Doar opt. Inclusiv această *pièce de resistance*[7] din aur.

Scoase o minge ce lucea mat în lumina becului electric, apoi o băgă la loc în dulap.

— Dar mărul acesta nu e de vânzare. Va trebui să mă omori ca să pui laba pe el.

— Deci ai mai vândut încă treisprezece de când Kluit l-a cumpărat pe al său?

— Şi pe sume tot mai mari. E o investiţie garantată, monsieur Hole. Vechile instrumente de tortură au un grup de urmăritori loial care sunt dispuşi să plătească, *croyez-moi*.[8]

— Te cred, zise Harry, încercând să apese la loc antenele.

— Sunt acţionate de arcuri, spuse Van Boorst. Odată ce-a fost tras firul, victima nu-şi va mai putea scoate mărul din gură. Şi nici altcineva, de fapt. Să nu faci pasul doi, dacă vrei să retragi la loc marginile circulare. Să nu tragi de fir, te rog!

— Pasul doi?

— Dă-mi-l mie!

Harry îi dădu mingea lui Van Boorst. Belgianul trecu cu grijă un pix prin buclă, îl ţinu la nivel orizontal şi la aceeaşi înălţime cu mingea şi apoi dădu drumul acesteia, în vreme ce firul se întindea la maximum, se auzi altă bubuitură. Mărul lui Leopold se scutură de câteva ori la cincisprezece centimetri sub pix şi acele ascuţite ce ieşiră din antene scânteiară.

— *Å faen*[9], înjură Harry în norvegiană.

Belgianul zâmbi.

— Tribul Mai Mai numea dispozitivul „Sângele soarelui”. Copilaşul ăsta drăgălaş are mai multe nume.

Lăsă mărul pe masă, introduse pixul în deschizătura din care ieşea firul, trase cu putere, iar acele şi antenele se retraseră cu o bubuitură, după care mărul regal îşi recăpătă forma rotundă şi netedă.

— Impresionant! făcu Harry. Cât costă?

— Şase mii de dolari, răspunse Van Boorst. De obicei, mai adaug câte un pic de fiecare dată, dar tu îl poţi obţine la acelaşi preţ la care l-am vândut pe ultimul.

— De ce? întrebă Harry, plimbându-şi degetul arătător peste metalul lucios.

— Pentru că ai bătut cale lungă, răspunse Van Boorst, suflând fum de ţigară în încăpere. Şi pentru că îmi place accentul tău.

— Mhm. Şi cine a fost ultimul cumpărător?

Van Boorst chicoti.

— La fel cum nimeni altcineva nu va afla că ai fost aici, nici eu nu îţi voi spune nimic despre ceilalţi clienţi ai mei. Nu ţi se pare liniştitor, monsieur…? Vezi, deja ţi-am uitat numele.

Harry dădu aprobator din cap.

— Şase sute, zise el.

— Poftim?

— Şase sute de dolari.

Van Boorst scoase acelaşi chicotit scurt.

— Ridicol! Însă preţul pe care l-ai pomenit se întâmplă să reprezinte preţul pentru un tur de trei ore cu ghid cu tot prin rezervaţia naturală unde se află gorilele de munte. Ai prefera asta, monsieur Hole?

— Poţi păstra mărul regal, zise Harry, scoţând din buzunarul de la spate un sul subţire de bancnote de douăzeci de dolari. Îţi ofer şase sute pentru informaţia legată de cine a cumpărat mere de la tine.

Lăsă sulul pe masă, în faţa lui Van Boorst. Iar deasupra lui, legitimaţia proprie.

— Poliţia din Norvegia, continuă Harry. Cel puţin două femei au fost omorâte de produsul asupra căruia deţii monopol.

Van Boorst se aplecă peste bani şi studie legitimaţia fără să se atingă de ceva.

— Dacă aşa stau lucrurile, îmi pare cu adevărat rău! zise el, iar acum glasul păru să-i sune mai bolovănos. Crede-mă! Însă siguranţa mea personală probabil valorează mai mult de şase sute de dolari. Dacă ar fi să vorbesc deschis despre oamenii care au cumpărat de aici, speranţa mea de viaţă ar fi…

— Ar trebui să-ţi faci griji pentru speranţa de viaţă într-o închisoare congoleză, îl întrerupse Harry.

Van Boorst râse iar.

— Drăguţă încercare, Hole! Dar se întâmplă ca şeful poliţiei din Goma să fie o cunoştinţă personală şi oricum – îşi azvârli braţele în aer –, ce-am făcut până la urmă?

— Ce-ai făcut tu e mai puţin interesant, răspunse Harry, scoţând o poză din buzunarul de la piept. Statul norvegian e unul dintre cei mai importanţi furnizori de ajutoare pentru Congo. Dacă autorităţile norvegiene sună la Kinshasa şi te numesc o sursă lipsită de cooperare pentru arma crimei folosită într-un dublu asasinat în Norvegia, ce crezi că se va întâmpla?

Lui Van Boorst îi pierise orice zâmbet.

— N-o să fii acuzat de nimic pe nedrept, stimabile, nu, nicidecum, continuă Harry. Vei fi băgat în arest preventiv, ceea ce nu trebuie confundat cu pedeapsa. Nu, e reţinerea preventivă a unei persoane cât timp se investighează cazul şi e posibil să existe temeri că cineva ar fi putut umbla la dovezi. Dar tot închisoare rămâne, oricum i-ai spune. Iar această anchetă ar putea dura foarte mult. Ai văzut vreodată interiorul unei închisori congoleze, Van Boorst? Nu, presupun că nu mulţi albi l-au văzut vreodată.

Van Boorst îşi strânse şi mai mult halatul în jurul trupului. Se uită la Harry în timp ce-şi mesteca

portţigaretul.

— Bine, răspunse el, o mie de dolari.

— Cinci sute, contracară Harry.

— Cinci? Dar ai…

— Patru, zise Harry.

— S-a făcut! strigă Van Boorst, ridicându-şi braţele în aer. Ce vrei să ştii?

— Tot, răspunse Harry, rezemându-se de perete şi scoţând un pachet de ţigări.

✯

Când, jumătate de oră mai târziu, Harry ieşi din casa lui Van Boorst şi se urcă în Land Rover, se lăsase deja întunericul.

— La hotel, îi ceru Harry.

Hotelul se dovedi a fi situat chiar lângă lac. Joe îl avertiză pe Harry să nu înoate în el. Nu din pricina parazitului guineez pe care era puţin probabil să-l descopere până în clipa în care un vierme subţire avea să înceapă să-i şerpuiască pe sub piele, ci din pricina gazului metan ce se ridica de pe fundul lacului sub forma unor bule mari, care îl puteau face să-şi piardă cunoştinţa şi să se înece aproape imediat.

Harry se duse pe balcon şi începu să privească în jos, la două creaturi cu picioare lungi ce parcă mergeau pe catalige pe o peluză bine luminată. Arătau ca nişte flamingi îmbrăcaţi în păuni. Pe terenul de tenis iluminat de reflectoare, doi băieţi negri se jucau cu doar două mingi, ambele atât de jerpelite încât arătau ca nişte ciorapi făcuţi sul ce săreau dintr-o parte în alta a plasei aproape sfâşiate. Din când în când, avioane de dimensiuni mici se auzeau pe cer, trecând pe deasupra acoperişului hotelului.

Harry auzi clinchet de sticle la bar. Erau exact şaizeci şi opt de paşi de la el până acolo. Îi numărase când intrase. Îşi scoase telefonul şi apelă numărul Kajei.

Aceasta păru bucuroasă să-i audă vocea. În fine, bucuroasă.

— Sunt blocată de depunerile de zăpadă aici, în Ustaoset, începu ea. E plin de cai şi de vaci, nu de pisici şi de câini. Dar măcar am fost invitată la cină. Iar registrul de oaspeţi a fost chiar interesant.

— Ah, da?

— Lipseşte pagina cu ziua care ne interesa pe noi.

— Iată! Ai verificat dacă…

— Da, am verificat dacă au rămas amprente sau dacă scrisul a răzbit şi pe pagina următoare.

Ea chicoti, iar Harry bănui că tânăra avea deja vreo două pahare de vin la bord.

— Mhm. Mai degrabă mă gândeam la…

— Da, am verificat şi ce se scrisese cu o zi înainte şi una după. Însă aproape nimeni nu rămâne mai mult de o noapte pentru o cazare atât de sărăcăcioasă. Doar dacă nu i-a blocat zăpada. Iar vremea a fost bună pe 7 noiembrie. Însă consilierul municipal de aici mi-a promis că va verifica registrul de oaspeţi al cabanelor din jur în zilele de dinainte şi de după, ca să vadă ce oaspeţi ar fi putut rămâne peste noapte la Håvass în timpul călătoriei lor.

— Bun! Se pare că facem progrese.

— Poate. Dar tu?

— Ceva mai slăbuţ aici, mă tem. L-am găsit pe Van Boorst, însă niciunul dintre cei paisprezece clienţi cu care a avut de-a face nu era scandinav. A fost destul de sigur. Am şase nume şi adrese, însă cu toţii sunt cunoscuţi ca fiind colecţionari. Altminteri mai sunt nişte nume pe care şi le-a amintit doar vag, câteva descrieri, dar asta-i tot. Mai există încă două mere, dar se întâmplă ca Van Boorst să ştie că acestea se află încă în posesia unui colecţionar din Caracas. Tu ai verificat-o pe Adele şi viza ei?

— Am sunat la consulatul rwandez din Suedia. Trebuie să mărturisesc că mă aşteptam să fie un adevărat haos, dar totul a mers ca pe roate.

— Fratele mai mare şi mai direct al Congoului.

— Aveau o copie după cererea de viză a lui Adele, iar datele se potriveau. Intervalul acoperit de

viză a expirat de mult timp, dar fireşte că habar nu au unde se află femeia. Mi-au spus să contactez autorităţile din Kigali, care se ocupă de imigrare. Mi s-a dat un număr, am încercat să sun la el şi am fost plimbată ca o minge de pinball de la un birou la altul, până mi s-a făcut legătura cu un vorbitor de engleză atotştiutor, care a subliniat că nu există nicio înţelegere de cooperare între Rwanda şi acea zonă, după care şi-a exprimat politicos regretul că va trebui să-mi refuze cererea şi mi-a urat mie şi familiei mele viaţă lungă şi fericită. Nici tu n-ai mirosit nimic?

— Nu. I-am arătat lui Van Boorst poza cu Adele. Mi-a zis că singura femeie care a cumpărat vreodată ceva de la el a fost una cu bucle roşcat-ruginii şi accent est-german.

— Accent *est*-german? Există?

— Nu ştiu, Kaja. Tipul ăsta umblă în capot, are un portţigaret, e alcoolic şi specialist în accente. Încerc să rămân cu mintea la caz şi apoi să scap de aici.

Asta o făcu să râdă. Vin alb, cugetă Harry. Băutorii de vin roşu nu râd aşa de mult.

— Dar mai am o idee, continuă el. Permisele de aterizare.

— Aşa?

— Trebuie să le dai adresa la care plănuieşti să stai în prima noapte. Dacă păstrează o arhivă în Kigali şi există şi informaţii suplimentare, precum o adresă de redirecţionare a corespondenţei, atunci poate că aş putea afla unde a mers Adele. S-ar putea să am o pistă. Până acum, ar putea fi singura persoană în viaţă care ar putea şti cine s-a aflat în cabana din Håvass în noaptea aceea.

— Mult noroc, Harry!

— Mult noroc şi ţie!

El închise. Normal că ar fi putut s-o întrebe cu cine lua cina, dar dacă acel lucru ar fi fost relevant pentru anchetă, cu siguranţă i-ar fi spus.

Harry rămase pe balcon până se închise barul şi sticlele încetară să mai clincăne, înlocuite fiind de

sunetul unei partide de amor ce se auzea printr-un geam deschis de deasupra. Ţipete guturale, monotone. Îi aminteau de pescăruşii din Åndalsnes pe când el şi bunicul său obişnuiau să se trezească la prima oră, ca să meargă la pescuit. Tatăl său nu mersese niciodată cu el. De ce oare? Şi de ce Harry nu se gândise niciodată la asta, de ce oare nu înţelesese din prima că Olav nu se simţea în largul său într-o barcă de pescuit? Deja înţelesese, deşi avea doar cinci ani, că tatăl său optase pentru studii şi părăsise ferma tocmai pentru a nu trebui să stea într-o barcă? În fine, tatăl său dorea să se întoarcă şi să-şi petreacă veşnicia acolo. Viaţa era ciudată. La fel ca moartea, de altfel.

Harry îşi aprinse o ţigară. Cerul era lipsit de stele şi complet negru, în afară de locul aflat deasupra craterului lui Nyiragongo, unde mocnea o flacără roşiatică. Harry simţi o durere subită când îl înţepă o insectă. Malarie. Gaz metan. Lacul Kivu lucea în depărtare. Foarte drăguţ, foarte adânc.

O bubuitură răsună dinspre munţi, iar zgomotul se rostogoli peste lac. Erupţie vulcanică sau doar un tunet? Harry ridică privirea. Alt plesnet; ecoul reverberă printre munţi. Un alt ecou, îndepărtat ajunse la Harry în aceeaşi clipă.

Foarte adânc.

Rămase să se uite, cu ochii larg deschişi, abia băgând de seamă că cerurile se despicaseră şi că ploaia se năpustea asupra solului şi înghiţea cu totul ţipetele pescăruşilor.

32. Poliţie

— Mă bucur că ai scăpat de la cabana Håvass înainte de urgia asta, zise agentul Krongli. Ai fi putut rămâne izolată aici mai multe zile. Dădu din cap către imensa fereastră panoramică a hotelului şi adăugă: Dar e o privelişte superbă, nu crezi?

Kaja se uită afară la ninsoarea ce nu se mai oprea. Şi lui Even i-ar fi plăcut; mereu era entuziasmat de forţa naturii, indiferent că vremea acţiona pentru sau împotriva lui.

— Sper că trenul meu va răzbi până la urmă, zise ea.

— Da, sigur, spuse Krongli, jucându-se cu paharul de vin într-un mod care îi sugeră Kajei că nu câştiga şi cina prea des. O să avem grijă să răzbată. Şi rezolvăm şi cu registrele de oaspeţi de la celelalte cabane.

— Mulţumesc! spuse Kaja.

Krongli îşi trecu o mână prin codiţele încâlcite şi schiţă un zâmbet obosit. Chris de Burgh şi a sa *Lady in Red* se scurgeau ca un sirop din boxe.

Mai erau doar alţi doi oaspeţi în restaurant, doi bărbaţi trecuţi de treizeci de ani, stând fiecare la câte o masă cu faţă de pânză albă, cu câte o bere în faţă, uitându-se cum ninge şi aşteptând ceva ce n-avea să se întâmple.

— Nu ţi se pare că eşti prea singur aici câteodată? întrebă Kaja.

— Depinde, răspunse poliţistul rural, urmărind direcţia privirii ei. Dacă ai soţie sau familie, înseamnă că ai tendinţa să te aduni în astfel de locuri.

— Ca să fiţi singuri împreună, zise Kaja.

— Dap, răspunse Krongli, turnând iar vin în pahare pentru amândoi. Dar presupun că la fel se întâmplă şi în Oslo?

— Da, zise Kaja. Aşa este. Ai familie?

Krongli ridică din umeri.

— Am trăit odată cu cineva. Dar ei i s-a părut prea goală viaţa de aici, aşa că s-a mutat unde trăieşti şi tu acum. O înţeleg. Trebuie să ai ceva interesant de făcut într-un astfel de loc.

— Iar tu ai?

— Cred că da. Cunosc pe toată lumea de aici, iar ei mă cunosc pe mine. Ne ajutăm unul pe altul. Am nevoie de ei şi ei… păi…

Îşi roti de câteva ori paharul.

— Au nevoie de tine, completă Kaja.

— Cred că da, da.

— Iar asta-i important.

— Da, este, rosti Krongli sigur pe el, ridicând privirea spre ea.

Ochii lui Even. Care aveau mereu în ei tăciunii unui hohot de râs; ceva amuzant sau ceva care să-l amuze părea să se întâmple permanent. Chiar dacă nu era mereu cazul. Mai cu seamă când nu se întâmpla.

— Care-i treaba cu Odd Utmo? întrebă Kaja.

— Ce-i cu el?

— A plecat de îndată ce m-a adus aici. El ce face într-o seară ca asta?

— De unde ştii că nu stă acasă cu soţia şi copiii?

— Dacă am întâlnit vreodată un singuratic, agent…

— Spune-mi Aslak! îi ceru el, râzând şi dând paharul pe gât. Şi îmi dau seama că eşti un inspector adevărat. Însă Utmo n-a fost mereu aşa.

— N-a fost?

— Înainte să îi dispară fiul se pare că era destul de abordabil. Da, din când în când era aproape afabil. Dar presupun că a avut mereu un temperament periculos.

— Mi-aş fi închipuit că un bărbat ca Utmo ar fi singur.

— Iar soţia lui arăta foarte bine. Dacă te gândeşti cât de urât e el. I-ai văzut dinţii?

— Da, am văzut că poartă aparat de protecţie.

— El spune că îl poartă pentru că are dinţii foarte strâmbi.

Aslak Krongli clătină din cap, iar râsul îi atinse ochii, însă nu şi vocea.

— Dar e singurul mod de a-i împiedica să nu cadă.

— Ia zi-mi, pe snowmobilul lui era cu adevărat dinamită?

— Tu ai văzut-o, răspunse Krongli. Nu eu.

— Ce vrei să spui?

— Există o mulţime de locuitori aici care chiar nu văd nimic romantic în a sta cu orele cu o undiţă lângă un lac de munte, dar cărora le-ar plăcea să aibă peştele pe care îl consideră al lor pe masă, la cină.

— Aruncă dinamită în lacuri?

— De îndată ce s-a topit gheaţa.

— Şi nu cumva e ilegal?

Krongli ridică mâinile în semn de apărare.

— După cum spuneam, eu n-am văzut nimic.

— Nu, e adevărat, tu trăieşti doar aici. Dar nu cumva se întâmplă să ai şi tu dinamită?

— Doar pentru garaj. Cel pe care plănuiesc să-l construiesc.

— Corect. Dar carabina lui Utmo? Arăta foarte modernă, cu lunetă şi toate cele.

— Cu siguranţă, este. Utmo era foarte priceput la vânătoarea de urşi. Până ce a ajuns pe jumătate orb.

— I-am văzut ochiul. Ce s-a întâmplat?

— Se pare că băiatul său a vărsat acid peste el.

— Se pare?

Krongli îşi roti umerii.

— Utmo este singura persoană care ştie ce s-a întâmplat. Fiul lui a dispărut pe când avea cincisprezece ani. La scurt timp, i-a dispărut şi nevasta. Dar asta s-a întâmplat acum optsprezece ani, înainte să mă mut eu aici. De atunci, Utmo a trăit singur în munţi, fără televizor, fără radio, nici măcar ziarele nu le citeşte.

— Cum au dispărut?

— Tu să-mi spui! Există o mulţime de prăpăstii abrupte în jurul fermei lui Utmo în care ai putea să cazi. Şi mai e şi zăpada. Pantoful fiului său a fost

descoperit după o avalanşă, însă nici urmă de el după ce zăpada s-a topit, şi e destul de ciudat să pierzi în felul ăla un pantof în zăpadă. Unii au crezut că a fost un urs. Deşi, din ce ştiu eu, pe aici nu existau urşi în urmă cu optsprezece ani. Au fost unii care l-au considerat pe Utmo vinovat.

— Oh? De ce?

— Păăăi, făcu Aslak, lungind cuvântul, băiatul avea o cicatrice urâtă pe obraz. Lumea credea că o căpătase de la tatăl său. Ceva în legătură cu mama, Karen.

— Cum aşa?

— Îşi făceau concurenţă unul altuia pentru ea.

Aslak clătină din cap la întrebarea din privirea Kajei.

— Totul s-a întâmplat înainte să ajung aici. Iar Roy Stille, care fusese poliţist aici de la începuturile timpului, a mers la ei acasă, însă nu i-a găsit acolo decât pe Odd şi pe Karen. Şi amândoi i-au zis acelaşi lucru: că băiatul plecase la vânătoare şi că nu se mai întorsese. Dar asta se întâmpla în aprilie.

— Nu era sezon de vânătoare?

Aslak scutură din cap.

— Iar de atunci, nu l-a mai văzut nimeni. În anul următor, a dispărut şi Karen. Lumea de pe-aici crede că suferinţa a frânt-o cu totul şi că de asta şi-a cumpărat un bilet doar dus de pe o stâncă.

Kaja crezu că simte o mică tremurătură în glasul poliţistului, însă ajunse la concluzia că de vină o fi fost vinul.

— Tu ce crezi? îl întrebă.

— Cred că e adevărat. Că băiatul a fost surprins de o avalanşă. Şi că s-a sufocat sub zăpadă. Zăpada s-a topit şi l-a purtat până în lac, unde se află şi acum. Alături de mama sa, să sperăm.

— Oricum, pare mai drăguţ decât povestea cu ursul.

— Păi, nu e.

Kaja ridică privirea spre Aslak. Acum acesta nu mai avea nici în ochi vreo urmă de veselie.

— Îngropat de viu într-o avalanşă, continuă el, iar privirea îi pluti afară pe geam, la zăpada învârtejită. Întunericul. Singurătatea. Nu te poţi mişca, te prinde în strânsoarea ei de fier, râde de încercările tale de-a te elibera. Convingerea că vei muri. Panica, frica de moarte când nu mai poţi să respiri. Chiar nu există un mod mai neplăcut de a muri.

Kaja mai luă o gură de vin, apoi lăsă paharul jos.

— Cât timp ai rămas blocat acolo? întrebă ea.

— Am crezut că trei, poate patru ore, răspunse Aslak. Când m-au scos afară, mi-au spus că rămăsesem blocat cincisprezece minute. Cinci minute în plus şi aş fi murit.

Veni ospătarul şi-i întrebă dacă mai vor ceva; urma să ia ultima comandă peste zece minute. Kaja zise că nu, iar ospătarul îi răspunse lăsând nota pe masă în faţa lui Aslak.

— De ce cară Utmo o armă după el? întrebă Kaja. Din ce ştiu eu, acum nu e sezon de vânătoare.

— El spune că e pentru animalele de pradă. Pentru autoapărare.

— Şi există vreunul? Lupi?

— Nu-mi spune niciodată la ce fel de animale se referă. Apropo, circulă un zvon cum că noaptea, fantoma unui băiat umblă pe câmpuri. Iar dacă îl vezi, trebuie să ai grijă, pentru că înseamnă că în apropiere se află o prăpastie sau va avea loc o avalanşă.

Kaja îşi termină băutura.

— Pot prelungi încă puţin ora până la care se bea dacă doreşti.

— Mersi, Aslak, dar mâine trebuie să mă trezesc devreme.

— Ooh! exclamă el, râzând şi cu ochii şi scărpinându-şi codiţele, asta a sunat ca şi cum eu…

Se opri.

— Ce? întrebă Kaja.

— Nimic. Presupun că ai un soţ sau un prieten în sud.

Kaja zâmbi, deşi nu-i răspunse.

Aslak se uită la masă şi spuse încet:

— Păi, ia te uită: poliţistul de provincie s-a îmbătat şi a început să se bâlbâie.

— E în regulă, spuse ea. Nu am prieten. Şi îmi place de tine. Îmi aminteşti de fratele meu.

— Dar?

— Dar ce?

— Nu uita că şi eu sunt inspector adevărat. Văd bine că nu eşti o pustnică. Ai pe cineva, nu-i aşa?

Kaja râse. În mod normal, s-ar fi oprit aici. Poate era vinul. Poate că îi plăcea de Aslak Krongli. Poate nu mai vorbise cu nimeni despre astfel de lucruri, nu de când murise Even, iar Aslak era un străin, la mare depărtare de Oslo, cineva care nu discuta cu cercul ei de cunoştinţe.

— Sunt îndrăgostită, se trezi ea spunând. De un poliţist.

Îşi duse paharul cu vin la gură ca să-şi ascundă fiorul de confuzie. Chestia bizară era că nu i se păruse ceva real până când nu îşi auzise cuvintele rostite cu glas tare.

Aslak ridică paharul spre ea.

— Skål pentru tipul cel norocos! Şi pentru fata norocoasă, sper!

Kaja clatină din cap.

— Nu avem pentru ce să spunem skål. Deocamdată. Poate niciodată. Dumnezeule, auzi şi la mine…

— Doar n-avem altceva de făcut, nu-i aşa? Povesteşte-mi!

— E complicat. El e complicat. Şi nici nu ştiu dacă mă doreşte şi el. De fapt, partea aia e destul de limpede.

— Lasă-mă să ghicesc! Are pe cineva, la care nu poate să renunţe.

Kaja oftă.

— Probabil. Sincer, nu ştiu. Aslak, îţi mulţumesc pentru tot ajutorul, dar chiar trebuie să…

— …să te bagi acum la somn, completă poliţistul, ridicându-se în picioare. Sper să se strice de tot treaba cu prietenul tău, să vrei să fugi de

inima ta frântă şi de oraş şi să ajungi să iei în considerare această şansă.

Îi întinse o coală A4 cu antetul secţiei de poliţie din Hol.

Kaja citi ce scria acolo şi râse.

— Un post la ţară?

— Roy Stille se pensionează la toamnă şi poliţiştii buni sunt greu de găsit, răspunse Aslak. E reclama noastră pentru post. Am început să o afişăm săptămâna trecută. Biroul nostru se află în centrul oraşului Geilo. Un weekend liber la fiecare două săptămâni şi dentist gratis.

În vreme ce Kaja se pregătea de culcare, auzi nişte huruituri îndepărtate. Tunetele şi zăpada rareori mergeau mână în mână.

Îl sună pe Harry şi dădu peste căsuţa vocală. Îi lăsă o mică poveste cu fantome despre ghidul local Odd Utmo cu dinţii putrezi şi aparat dentar şi despre fiul său, care pesemne era şi mai urât, din moment ce bântuia municipalitatea de optsprezece ani. Apoi râse. Îşi dădu seama că e beată. Îi spuse noapte bună.

Visă avalanşe.

✯

Era unsprezece dimineaţa. Harry şi Joe plecaseră din Goma la ora şapte, trecuseră graniţa cu Rwanda fără probleme şi acum Hole stătea într-un birou de la primul etaj al clădirii aeroportului Kigali. Doi poliţişti în uniformă îi aruncară o privire scrutătoare. Nu într-un mod neprietenos, ci doar ca să verifice că e într-adevăr cine pretinde: un poliţist norvegian. Harry îşi puse legitimaţia înapoi în buzunarul sacoului şi pipăi hârtia netedă a plicului de culoarea cafelei, pe care îl avea acolo. Problema era că erau doi. Cum mituieşti doi apărători ai legii în acelaşi timp? Le ceri să împartă conţinutul plicului şi îi rogi frumos să nu se toarne unul pe altul?

Unul dintre poliţişti, acelaşi care îi cercetase paşaportul lui Harry cu două zile în urmă, îşi scoase bereta de pe cap.

— Aşadar, vrei o copie a formularului de aterizare al cui? Poţi repeta data şi numele?

— Adele Vetlesen. Ştim că a sosit pe acest aeroport pe 25 noiembrie. Şi am să plătesc o taxă de cercetare.

Cei doi poliţişti schimbară o privire, iar unul dintre ei părăsi camera la îndemnul celuilalt. Cel care rămase merse până la fereastră şi cercetă pista şi micuţul DH8 care aterizase şi care peste cincizeci şi cinci de minute avea să-l transporte pe Harry în prima fază a călătoriei sale înapoi spre casă.

— Taxă de cercetare, repetă încet poliţistul. Presupun că ştii că e ilegal să încerci să mituieşti un apărător al legii, domnule Hole. Dar probabil te-ai gândit: Căcat, doar aici e Africa!

Pe Harry îl izbi faptul că pielea bărbatului era atât de neagră, încât semăna cu lacul pentru vopsea.

Simţi cum i se lipeşte cămaşa de spate. Aceeaşi cămaşă. Pesemne că vindeau cămăşi pe aeroportul din Nairobi. Dacă ajungea până acolo.

— Corect, răspunse Harry.

Poliţistul râse şi se întoarse către el.

— Un tip dur, ai? Eşti un tip dur, Hole? Am văzut că eşti poliţist de când ai ajuns aici.

— Oh?

— M-ai cercetat cu aceeaşi atenţie cu care te-am cercetat şi eu.

Harry ridică din umeri.

Se deschise uşa. Celălalt poliţist era însoţit de o femeie îmbrăcată ca o secretară, cu tocuri care ţăcăneau şi ochelari pe vârful nasului.

— Îmi pare rău, rosti ea într-o engleză fără cusur, măsurându-l cu atenţie pe Harry. Am verificat data. N-a existat nicio Adele Vetlesen în acel zbor.

— Mhm. Se poate să fie o greşeală?

— Puţin probabil. Formularele de aterizare sunt completate după dată. Avionul la care te referi este un DH8 cu 37 de locuri ce venea de la Entebbe. N-a durat mult să verific.

— Mhm. Atunci, dacă aşa stau lucrurile, te pot ruga să mai verifici ceva pentru mine?

— Sigur că mă poţi ruga. Despre ce e vorba?

— Ai putea verifica dacă a mai sosit vreo femeie străină cu acel zbor?

— Şi de ce ar trebui să caut asta?

— Pentru că Adele Vetlesen şi-a rezervat un loc în acel zbor. Aşa că ori a folosit un paşaport fals aici…

— Mă îndoiesc foarte mult, interveni poliţistul de la paşapoarte. Verificăm toate fotografiile din paşapoarte cu foarte mare atenţie înainte să fie scanate de o maşinărie care compară seria paşaportului cu registrul internaţional ICAO.

— …ori altcineva a călătorit folosind numele lui Adele Vetlesen şi apoi l-a folosit pe al ei, pe cel real, ca să treacă pe aici. Ceea ce e mai mult decât posibil, întrucât seria paşaportului nu e verificată înainte ca pasagerii să se îmbarce în avion.

— Adevărat, replică oficialul de la paşapoarte, scoţându-şi bereta. Personalul firmelor de transport aerian nu face decât să se asigure că numele şi fotografia se potrivesc cât de cât. Din acest motiv poţi obţine un paşaport fals pentru cincizeci de dolari, oriunde în lume. Abia când cobori din avion la destinaţia finală şi trebuie să treci prin procedurile de verificare ţi se compară seria paşaportului şi se pot descoperi paşapoartele false. Însă rămâne totuşi întrebarea: de ce te-am ajuta, domnule Hole? Eşti într-o misiune oficială şi deţii şi actele care să susţină acest lucru?

— Misiunea mea oficială a fost în Congo, minţi Harry. Dar n-am găsit nimic acolo. Adele Vetlesen e dată dispărută şi ne temem că e posibil să fi fost ucisă de un criminal în serie care a mai ucis deja cel puţin alte trei femei, printre care şi un parlamentar din guvern. Numele ei e Marit Olsen – puteţi verifica acest lucru pe internet. Sunt conştient că procedura normală ar fi ca eu să mă întorc acasă şi să trec iar prin canalele oficiale, iar rezultatul ar fi că vom mai pierde alte câteva zile, oferindu-i astfel criminalului un mare avantaj. Şi timp ca să ucidă din nou.

Harry observă că vorbele sale aveau un oarecare impact asupra lor. Femeia şi poliţistul se consultară scurt, apoi femeia se grăbi să iasă.

Aşteptară în tăcere.

Harry se uită la ceas. Încă nu trecuse pe la check-in pentru următorul zbor.

După alte şase minute, auziră un ţăcănit de tocuri din ce în ce mai aproape.

— Eva Rosenberg, Juliana Verni, Veronica Raul Gueno şi Claire Hobbes.

Scuipă practic numele, îşi îndreptă ochelarii şi lăsă patru formulare de aterizare pe masă, în faţa lui Harry, înainte ca uşa să se trântească în urma ei.

— Nu vin prea multe europence pe-aici, adăugă ea.

Harry îşi plimbă privirea peste formulare. Toate îşi dăduseră hoteluri din Kigali ca adresă de şedere, însă nu şi hotelul Gorilla. Se uită la adresele lor de acasă. Eva Rosenberg dăduse o adresă din Stockholm.

— Mulţumesc! zise Harry, notându-şi numele, adresele şi seriile paşapoartelor pe dosul unui bon de taxi pe care îl găsise în buzunarul sacoului.

— Îmi pare rău că nu vă putem ajuta mai mult! zise femeia, împingându-şi ochelarii la loc pe nas.

— Ba m-aţi ajutat, o contrazise Harry. M-aţi ajutat foarte mult. Sincer!

— Iar acum, domnule poliţist, rosti agentul mai înalt şi mai slab cu un surâs care îi ilumina cu totul chipul negru ca noaptea.

— Da? zise Harry, anticipând deja ce urmează şi pregătindu-se să scoată la iveală plicul de culoarea cafelei.

— Acum e timpul să faci check-in-ul pentru zborul spre Nairobi.

— Mhm, făcu Harry, uitându-se la ceasul de la mână. Mă tem că va trebui să-l prind pe următorul.

— Pe următorul?

— Trebuie să mă întorc la hotelul Gorilla.

Kaja aştepta în aşa-zisul „vagon de lux” al Căilor Ferate Norvegiene, care – în afară de ziare gratuite, două ceşti de cafea gratis şi o priză pentru laptop – presupunea să stai înghesuit ca sardina într-o conservă, în loc să stai în vagoanele de clasa a doua aproape goale. Aşa că, atunci când îi sună telefonul şi văzu că e Harry, într-acolo se şi repezi.

— Unde eşti? o întrebă Harry.

— În tren. Trec de Kongsberg exact în clipa asta. Şi tu?

— La hotelul Gorilla din Kigali. M-am uitat la formularul de cazare la hotel al lui Adele Vetlesen. Acum nu mai am cum să plec cu alt avion decât cel de diseară, dar o să ajung acasă mâine-dimineaţă. Îl poţi pe suna pe prietenul ăla al tău, pe cap de dovleac, de la secţia de poliţie din Drammen, şi să-l întrebi dacă putem împrumuta felicitarea scrisă de Adele? Îl poţi întreba dacă vrea el să vină cu ea la gară. Trenul opreşte în Drammen, da?

— Îţi forţezi norocul. Oricum, o să încerc. Ce vrei să faci cu ea?

— Să compar scrisul. Există un expert grafolog pe nume Jean Hue, care a lucrat pentru Kripos înainte să se pensioneze. Cheamă-l mâine-dimineaţă la ora şapte la birou.

— Atât de devreme? Crezi că el…

— Ai dreptate. O să scanez formularul de cazare al lui Adele şi o să ţi-l trimit prin e-mail, aşa încât să mergi cu amândouă acasă la Jean diseară.

— Diseară?

— Se va bucura să te vadă. Dacă ai alte planuri, consideră-le anulate.

— Super! Apropo, îmi cer scuze pentru telefonul târziu de azi-noapte.

— Stai fără grijă! Captivantă poveste!

— Eram un pic ameţită.

— Mi-am dat seama.

Harry închise.

— Mulţumesc pentru ajutor!

Recepţionera îi răspunse zâmbind.

Plicul de culoarea cafelei îşi găsise în sfârşit un nou proprietar.

✯

Kjersti Rødsmoen intră în salonul comun şi se apropie de femeia care se uita pe geam la ploaia ce cădea peste casele din buşteni din Sandviken. În faţa acesteia se afla felia de tort rămasă neatinsă, cu o mică lumânare înfiptă în ea.

— Telefonul ăsta a fost găsit în camera ta, Katrine, rosti ea cu blândeţe. Infirmiera de pe salon mi l-a adus mie. Ştii că e interzis, nu-i aşa?

Katrine încuviinţă.

— În fine, continuă Rødsmoen, dându-i-l, acum sună.

Katrine Bratt luă telefonul mobil care vibra şi apăsă butonul, răspunzând.

— Eu sunt, rosti glasul de la celălalt capăt. Am aici numele a patru femei. Aş vrea să aflu care dintre ele nu a avut loc rezervat la zborul RA101 către Kigali pe 25 noiembrie. Şi să primesc confirmarea că această persoană nu se afla în sistemul de înregistrare a oaspeţilor la un hotel rwandez în aceeaşi seară.

— Sunt bine, mulţumesc, mătuşică!

Tăcere preţ de o clipă.

— Înţeleg. Sună când poţi.

Katrine îi dădu înapoi telefonul lui Rødsmoen.

— Mătuşica mea îmi urează o revenire cât mai grabnică. Kjersti Rødsmoen clătină din cap.

— Regulile spun că folosirea telefonului este interzisă. Aşa că nu există niciun motiv pentru care să nu ai telefon, atât timp cât nu-l foloseşti. Doar să ai grijă să nu ţi-l vadă infirmiera de pe salon, bine?

Katrine dădu aprobator din cap, iar Rødsmoen plecă.

Katrine mai rămase o vreme să se uite pe geam, apoi se ridică şi porni spre salonul de hobby-uri. Glasul infirmierei de pe salon ajunse la ea pe când se pregătea să-i treacă pragul.

— Ce o să faci acolo, Katrine?

Aceasta îi răspunse fără să se întoarcă:

— Joc Solitaire.

33. Leipzig

Gunnar Hagen luă liftul până la subsol.

Mai jos. Tot mai jos. Călcat în picioare. Anihilat.

Ieşi din lift şi porni prin pasaj.

Însă Bellman se ţinuse de promisiune, nu trăncănise aiurea. Şi-i aruncase un pai de care să se ţină, un post de conducere în noul şi măritul Kripos. Raportul lui Harry fusese scurt şi la obiect. Niciun rezultat. Orice tâmpit şi-ar fi dat seama că era momentul să înoate către geamandură.

Hagen deschise uşa din capătul pasajului fără să bată.

Kaja Solness îi zâmbi dulce, în vreme ce Harry Hole – care stătea în faţa calculatorului cu un telefon la ureche – nici măcar nu se întoarse, ci doar fredonă un „stai-jos-şefu'-vrei-nişte-cafea-de-tot-căcatul?", de parcă sosia şefului brigăzii îşi anunţase deja a doua venire.

Hagen rămase în prag.

— Am primit un mesaj cum că nu ai putut-o găsi pe Adele Vetlesen. A venit vremea să strângeţi calabalâcul. Era vremea cu o eternitate în urmă, şi e nevoie de voi la alte cazuri. Cel puţin de tine, Kaja Solness.

— *Danke schön,* Günther! zise Harry la telefon, apoi îl lăsă jos şi se răsuci cu scaun cu tot.

— *Danke schön?* repetă Hagen.

— Poliţia din Leipzig, răspunse Harry. Apropo, Katrine Bratt îţi trimite salutări, şefu'. Îţi aminteşti de ea.

Hagen îşi privi suspicios inspectorul.

— Credeam că Bratt e internată într-o clinică de boli mintale.

— Fără nicio îndoială, zise Harry, ridicându-se şi îndreptându-se spre cafetieră. Însă femeia e un adevărat geniu al căutărilor pe net. Apropo de căutări, şefu'…

— Căutări?

— Ai putea avea grijă să primim fonduri nelimitate pentru organizarea unei echipe de căutare?

Lui Hagen aproape că-i ieşiră ochii cu totul din orbite. După care izbucni în râs.

— La dracu', eşti de-a dreptul incredibil, Harry, să ştii! Doar ce-am irosit jumătate din bugetul de călătorii pe un fiasco în Congo şi acum vrei o operaţiune de căutare a poliţiei? Ancheta asta ia sfârşit chiar acum! Ai înţeles?

— Am înţeles… zise Harry, turnând cafea în două ceşti şi oferindu-i una lui Hagen…destule până acum. Şi în curând o să înţelegi şi tu, şefu'. Ia un scaun şi ascultă.

Hagen se uită de la Harry la Kaja. Apoi îşi privi cafeaua sceptic. După care se aşeză.

— Ai cinci minute.

— E destul de simplu, începu Harry. Potrivit listei de pasageri Brussels Airlines, Adele Vetlesen a călătorit la Kigali pe 25 noiembrie. Însă, potrivit celor care controlează paşapoartele, nimeni cu acel nume nu a intrat în ţară. Ce s-a întâmplat a fost că o femeie cu un paşaport fals făcut pe numele lui Adele a călătorit de la Oslo. Paşaportul fals ar fi funcţionat fără reproş până ce ar fi ajuns la destinaţia finală, în Kigali, deoarece acolo e locul în care se verifică pe calculator şi se compară seria paşaportului, nu-i aşa? Aşa că această misterioasă femeie pesemne că şi-a folosit paşaportul propriu, care era adevărat. Agenţii care controlează paşapoartele nu îţi cer să le arăţi numele de pe bilet, aşa că nu poate fi descoperită o nepotrivire între paşaport şi bilet. Cât timp nu se uită nimeni, desigur.

— Dar tu te-ai uitat?

— Dap.

— N-ar fi putut fi vorba de o scăpare a agenţilor de acolo? Care au uitat să înregistreze sosirea lui Adele?

— Ba da. Dar mai există şi felicitarea…

Harry dădu din cap spre Kaja, care ridică felicitarea. Hagen văzu o poză ce semăna cu un vulcan fumegând.

— Aceasta a fost trimisă din Kigali în aceeaşi zi în care se presupunea că ar fi ajuns, rosti Harry. Însă, în primul rând, aceasta e o poză cu Nyiragongo, un vulcan situat în Congo, nu în Rwanda. În al doilea rând, îl avem pe Jean Hue, care a comparat scrisul de mână de pe această felicitare cu formularul de cazare pe care aşa-zisa Adele Vetlesen l-a completat la hotelul Gorilla.

— Iar el a stabilit fără nicio umbră de îndoială ceea ce până şi eu pot vedea, interveni Kaja. Că nu e aceeaşi persoană.

— Bine, bine, făcu Hagen. Dar ce-aveţi de gând să faceţi cu toate astea?

— Cineva a depus un efort considerabil ca să facă să pară că Adele Vetlesen a plecat în Africa, răspunse Harry. Bănuiala mea e că Adele se afla în Norvegia şi că a fost silită să scrie felicitarea. După care felicitarea a fost dusă în Africa de către o a doua persoană, ca să pară că Adele a călătorit acolo şi a scris acasă despre tipul la care tot visase şi că nu se va mai întoarce înapoi până în martie.

— Vreo idee cine ar putea fi această impostoare?

— Da.

— Da?

— Funcţionarii de la imigraţie de la aeroportul din Kigali au găsit un formular de aterizare emis pe numele Juliana Verni. Însă prietena noastră cea ţicnită din Bergen spune că numele acesteia nu s-a aflat pe nicio listă cu pasageri către Rwanda sau la vreun hotel cu sisteme electronice moderne de înregistrare a oaspeţilor, în data care ne interesează pe noi. Însă se află totuşi pe lista cu pasageri rwandeză, de la Kigali, trei zile mai târziu.

— Aş vrea să aflu cum ai făcut rost de această informaţie?

— Nu, şefu'. Însă ai vrea să afli cine este şi unde se află Juliana Verni.

— Şi?

Harry se uită la ceasul de la mână.

— Potrivit informaţiilor de pe biletul de aterizare, trăieşte în Leipzig, Germania. Şefu', ai fost vreodată la Leipzig?

— Nu.

— Nici eu. Dar ştiu că e faimos pentru că acolo s-au născut Goethe, Bach, plus un rege al valsului. Cum se numea oare?

— Ce-are asta de-a face cu…?

— Păi, vezi tu, Leipzig mai e faimos şi pentru că acolo se află principalele arhive ale Stasi, securitatea. Oraşul s-a aflat în RDG. Ştiai că de-a lungul celor patruzeci de ani cât a existat RDG, germana vorbită în jumătatea de est a ţării a evoluat în aşa fel încât o ureche sensibilă poate simţi diferenţele dintre germanii din est şi cei din vest?

— Harry…

— Scuze, şefu'! Ideea e că la finalul lunii noiembrie, o femeie cu accent est-german s-a aflat în Goma din Congo, care e la trei ore de condus cu maşina de Kigali. Şi sunt sigur că, în timp ce se afla acolo, a cumpărat arma crimei cu care au fost ucise Borgny Stem-Myhre şi Charlotte Lolles.

— Ni s-a trimis o copie a formularului pe care îl păstrează poliţia când sunt emise paşapoartele, interveni Kaja, întinzându-i o coală lui Hagen.

— Se potriveşte cu descrierea cumpărătoarei făcută de Van Boorst, rosti Harry. Juliana Verni avea bucle mari, de un roşcat ca rugina.

— Cărămiziu, îl corectă Kaja.

— Poftim? făcu Hagen.

Kaja arătă spre hârtie.

— Femeia a primit unul dintre acele paşapoarte mai vechi, în care apare şi culoarea părului. Pe care îl numesc „cărămiziu". Conştiinciozitate germană, după cum ştii.

— Le-am mai cerut poliţiştilor din Leipzig să îi confişte paşaportul şi să-i verifice ştampila din Kigali de la data respectivă.

Gunnar Hagen privea în hol hârtia scoasă la imprimantă. Părea că încearcă să absoarbă ce îi

spuseseră Harry şi Kaja. În cele din urmă, săltă uşor capul şi îşi arcui sprâncenele stufoase.

— Vreţi să spuneţi… vreţi să-mi spuneţi că s-ar putea să fi găsit persoana care…

POB Hagen înghiţi în sec, căznindu-se să găsească un mod indirect de-a o spune, îngrozit că acest miracol ar putea dispărea dacă l-ar pronunţa cu voce tare. Însă până la urmă făcu totuşi o încercare:

— …e criminalul nostru în serie?

— Eu nu spun mai mult decât am zis deja, zise Harry. Momentan. Colegul meu din Leipzig verifică datele personale şi cazierul femeii, aşa că în curând vom afla mai multe despre Fräulein Verni.

— Dar astea sunt nişte veşti fantastice, făcu Hagen, privind iute de la Harry la Kaja, care dădu din cap în semn de încurajare.

— Nu… începu Harry, luând o gură din ceaşca de cafea…şi pentru familia lui Adele Vetlesen.

Zâmbetul lui Hagen păli uşor.

— Adevărat. Crezi că există vreo speranţă ca…?

Harry clătină din cap.

— E moartă, şefu'.

— Dar…

În clipa aceea sună telefonul.

Harry răspunse imediat.

— *Ja,* Günther! Apoi repetă cu un surâs încordat: *Ja,* Dirty Harry. *Genau.*

Gunnar Hagen şi Kaja îl priviră pe Harry în timp ce acesta asculta în tăcere. Harry încheie discuţia cu un *Danke* şi strânse tare receptorul, apoi îşi drese glasul.

— E moartă.

— Da, ai zis deja asta, spuse Hagen.

— Nu, Juliana Verni e moartă. A fost descoperită în râul Elster pe 2 decembrie.

Hagen înjură în barbă.

— Cauza morţii? întrebă Kaja.

Harry se uita în depărtare.

— Înec.

— Posibil să fi fost un accident.

Harry clătină din cap.

— Nu s-a înecat în apă.

În tăcerea care urmă, ascultară cu toţii huruitul centralei termice din camera de-alături.

— Răni în gură? întrebă Kaja.

Harry dădu aprobator din cap.

— Douăzeci şi patru, mai precis. A fost trimisă în Africa pentru a aduce instrumentul care avea să o omoare.

34. Medie

— Aşadar, Juliana Verni a fost găsită moartă în Leipzig, la trei zile după ce se întorsese cu avionul de la Kigali, zise Kaja. Călătorise folosind numele Adele Vetlesen, se cazase la hotelul Gorilla cu acelaşi nume şi trimisese o felicitare scrisă de adevărata Adele Vetlesen, probabil la dictare.

— Cam asta ar fi, spuse Harry, care tocmai punea de un nou rând de cafele.

— Şi crezi că Verni trebuie să fi făcut toate astea în colaborare cu cineva, zise Hagen. Şi că această a doua persoană a omorât-o pentru a-şi ascunde urmele.

— Da, răspunse Harry.

— A mai rămas doar să găsim o legătură între ea şi această a doua persoană. Lucru care n-ar trebui să fie chiar atât de greu. Pesemne că fuseseră foarte apropiaţi dacă au comis împreună o asemenea crimă.

— Păi, în cazul ăsta, cred că ne va fi destul de dificil.

— De ce?

— Pentru că, răspunse Harry, trântind la loc capacul cafetierei şi apăsând butonul, Juliana Verni avea cazier. Droguri. Prostituţie. Vagabondaj. Pe scurt, era genul care ar fi fost uşor de tocmit pentru o asemenea treabă, pentru suma potrivită. Şi tot ce-am aflat până acum sugerează că această persoană din umbră nu ne-a lăsat nicio urmă, că a luat în considerare aproape toate aspectele. Katrine a descoperit că Verni a călătorit de la Leipzig la Oslo. De acolo a continuat spre Kigali, folosind numele lui Adele. Cu toate astea, Katrine nu a descoperit nici măcar o discuţie telefonică între mobilul lui Verni şi Norvegia. Persoana asta a fost deosebit de scrupuloasă.

Hagen clătină din cap, dezolat.

— Atât de aproape…

Harry se aşeză pe birou.

— Mai avem de rezolvat o dilemă. Oaspeţii care au rămas peste noapte la cabana Håvass.

— Ce-i cu ei?

— Nu putem exclude posibilitatea ca pagina ruptă din registrul cu oaspeţi să fie o listă cu viitoare victime. Care trebuie avertizate.

— Cum? Habar n-avem cine a fost acolo.

— Cu ajutorul presei. Chiar dacă asta înseamnă să-i transmitem criminalului că i-am luat urma.

Hagen clătină încetişor din cap.

— O listă cu viitoare victime. Şi abia acum ai ajuns la această concluzie?

— Ştiu, şefu', făcu Harry, privindu-l pe Hagen în ochi. Dacă aş fi mers la presă imediat ce am dat peste pista cu cabana Håvass, poate că i-am fi salvat viaţa lui Elias Skog.

În încăpere se aşternu tăcerea.

— Noi nu putem merge la presă, se împotrivi Hagen.

— De ce nu?

— Dacă cineva răspunde la apelul lansat de presă, poate că am putea afla cine s-a mai aflat în cabană şi ce s-a întâmplat de fapt acolo, interveni Kaja.

— Nu putem merge la presă, insistă Hagen, ridicându-se în picioare. Am anchetat un caz de dispariţie de persoană şi am descoperit legături cu un caz de crimă, ceea ce e de competenţa Kripos. Va trebui să le transmitem lor informaţia şi să-i lăsăm să se ocupe mai departe. Îl sun pe Bellman.

— Stai un pic! zise Harry. El ar trebui să-şi asume meritele pentru ce-am făcut noi?

— Nu sunt chiar sigur că va exista vreun merit de împărţit, nu-i aşa? întrebă Hagen, pornind spre uşă. Iar acum puteţi începe să strângeţi.

— Nu ne cam pripim? întrebă Kaja.

Ceilalţi doi se uitau la ea.

— Adică, încă mai avem o persoană dispărută. N-ar trebui să încercăm să o găsim înainte să închidem cazul?

— Şi cum propuneţi să faceţi acest lucru? întrebă Hagen.

— Cum a zis şi Harry mai devreme. Printr-o operaţiune de căutare.

— Nici măcar nu ştiţi de unde să începeţi afurisita de căutare.

— Ştie Harry.

Se uitară amândoi la omul care doar înhăţase carafa de la cafetieră cu o mână, în timp ce cu cealaltă ţinea ceaşca sub jetul maroniu noroios.

— Chiar aşa? rosti Hagen într-un sfârşit.

— Da, ştiu, replică Harry.

— Unde?

— Începi să păşeşti pe gheaţă subţire, zise Harry.

— Taci şi scuipă tot! îi ceru Hagen, fără să bage de seamă contradicţia în termeni.

Pentru că se gândea: iată-mă iar aici, luând-o de la capăt. Ce-avea oare poliţistul ăsta înalt şi blond, de reuşea mereu să-i tragă şi pe ceilalţi după el atunci când se pregătea să se năpustească cu capul înainte?

✯

Olav Hole se uită în sus la Harry şi la femeia de lângă el.

Ea făcuse o reverenţă când se prezentase, iar Harry observase că tatăl său apreciase acest lucru; mereu se plângea că femeile nu mai făceau reverenţe.

— Deci tu eşti colega lui Harry, zise Olav. Se poartă frumos?

— Ne pregătim să punem la punct o operaţiune, interveni Harry. Am trecut pe aici să văd ce mai faci.

Tatăl său zâmbi vag, ridică din umeri şi-i făcu semn lui Harry să vină mai aproape. Harry se aplecă spre el şi ascultă. Apoi tresări.

— O să fii bine, zise Harry cu o voce dintr-odată răguşită şi se ridică. Mă întorc diseară, bine?

Pe hol, Harry îl opri pe Altman şi-i făcu semn Kajei să o ia înainte.

— Ascultă, mă întrebăm dacă mi-ai putea face o mare favoare, zise el, după ce Kaja dispăru din vedere. Tatăl meu tocmai mi-a zis că îl doare rău. Faţă de tine n-ar recunoaşte niciodată acest lucru, pentru că se teme că îi vei da şi mai multe calmante şi, ei bine, are o teamă patologică să nu devină dependent de… medicamente. Vezi tu, avem un adevărat obicei în familie.

— Văz, sâsâi infirmierul, şi trecu o secundă de nedumerire înainte ca Harry să înţeleagă că Altman repetase „vezi”. Problema e că tocmai acum am primit alt salon.

— Ţi-o cer ca pe o favoare personală.

Altman îşi miji un ochi în spatele ochelarilor, uitându-se gânditor la un punct aflat între el şi Harry.

— O să văd ce pot face.

— Mulţumesc!

✯

Kaja conducea în vreme ce Harry vorbea la telefon cu şeful operaţiunilor de la brigada de pompieri Briskeby.

— Tatăl tău pare un om cumsecade, zise Kaja după ce Harry închise.

Harry cugetă un pic la spusele ei.

— Mama l-a făcut un om bun, răspunse el. Când trăia ea, el era un om bun. Ea a scos tot ce era mai bun în el.

— Seamănă cu ceva prin care ai trecut şi tu, spuse ea.

— Poftim?

— Cineva te-a făcut bun.

Harry se uită pe geam. Încuviinţă.

— Rakel?

— Rakel şi Oleg, răspunse Harry.

— Îmi pare rău, n-am vrut să…

— E în ordine.

— Doar că atunci când am venit la Divizia Crime, toată lumea vorbea despre cazul Omului de zăpadă. Despre cum acesta a încercat să îi omoare.

Şi despre tine. Dar asta fusese deja înainte să înceapă cazul, nu-i aşa?

— Într-un fel, zise Harry.

— Ai mai avut vreun contact cu ei?

Harry clătină din cap.

— A trebuit să încercăm să lăsăm totul în urmă. Să îl ajutăm pe Oleg să uite. Când sunt atât de mici, încă pot să o facă.

— Nu mereu, zise Kaja cu un zâmbet sardonic.

Harry îi aruncă o privire.

— Şi pe tine cine te-a făcut bună?

— Even, răspunse ea fără nicio ezitare.

— Nu vreo pasiune romantică?

Ea clătină din cap.

— Niciuna importantă. Doar câteva mai mici. Şi una medie.

— Ţi s-a pus pata pe cineva?

Ea chicoti.

— Să mi se pună pata pe cineva?

Harry zâmbi.

— Vocabularul meu din zona asta a rămas oarecum de modă veche.

Ea şovăi.

— Cred că îmi place un pic de cineva.

— Iar perspectivele sunt?

— Slabe.

— Dă-mi voie să ghicesc, zise Harry, coborând geamul şi aprinzându-şi o ţigară. E însurat şi spune că-şi va lăsa nevasta şi copiii pentru tine, dar nu o face niciodată?

Ea începu să râdă.

— Lasă-mă să ghicesc. Eşti genul care crede că se pricepe al naibii de bine să citească mintea celorlalţi doar pentru că-şi aminteşte momentele când a avut dreptate?

— Ţi-a spus că trebuie să-i mai acorzi un pic de timp?

— Te înşeli din nou, răspunse ea. Nu spune niciodată nimic.

Harry încuviinţă. Se pregătea să continue cu întrebările când îl lovi: chiar nu voia să afle.

35. Scufundarea

Ceaţa plutea peste suprafaţa neagră şi lucioasă a lacului Lyseren. Pe maluri, copacii stăteau cu umerii plecaţi, ca nişte martori serioşi şi tăcuţi. Liniştea era întreruptă de ordine strigate, transmisii prin staţii şi plescăituri în apă, când scafandrii se trânteau pe spate din bărcile gonflabile de cauciuc. Începuseră de pe malul cel mai apropiat de funărie. Şefii echipelor de căutare şi recuperare îşi trimiseseră scafandrii într-o formaţie de evantai, iar acum stăteau pe pământ uscat, străbătând pătratele care alcătuiau porţiunile pe care le acoperiseră deja şi semnalând cu o smucite a frânghiei de salvare când doreau ca scafandrii să se oprească sau să se întoarcă. Scafandrii profesionişti, ca Jarle Andreassen, mai aveau şi fire prinse de frânghiile de salvare care mergeau până la măştile ce le acopereau în întregime faţa, ca să rămână permanent în contact verbal.

Trecuseră doar şase luni de când Jarle terminase cursul de salvare, iar pulsul încă îi rămânea crescut în timpul acestor scufundări. Iar un puls crescut însemna un consum mai mare de oxigen. Oamenii cu mai multă experienţă de la brigada de pompieri Briskeby îl numeau „Pluta”, dat fiind că era nevoit să iasă atât de des la suprafaţă, pentru a schimba tuburile de oxigen.

Jarle ştia că la suprafaţă încă mai era ziuă, însă jos era la fel de întuneric ca noaptea. Încercă să înoate la distanţa regulamentară de un metru şi jumătate de fundul lacului, dar tot răscolea noroiul, care reflecta lumina lanternei şi aproape îl orbea. Chiar dacă ştia că ceilalţi scafandri se aflau la doar câţiva metri de o parte şi de alta, tot se simţea singur. Singur şi îngheţat până în măduva oaselor. Probabil îl mai aşteptau alte câteva ore de scufundări pe ziua de azi. Ştia că îi rămăsese mai puţin oxigen decât celorlalţi şi se blestemă în gând. Din partea sa era în regulă să fie primul scafandru

din brigadă care să iasă ca să-ţi schimbe tubul de oxigen, dar se temea că avea să fie nevoit să iasă la suprafaţă chiar şi înaintea scafandrilor de la clubul de voluntari. Se concentră din nou la ce avea în faţă şi încetă să mai respire. Nu ca o acţiune conştientă pentru a reduce consumul. Ci din cauză că în mijlocul razei proiectate de lanternă, în mijlocul pădurii de alge ce creşteau pe fundul mâlos din apropierea malului, vedea o siluetă care plutea liber. O siluetă care nu aparţinea acestor locuri, care ar fi fost incapabilă să trăiască aici. O siluetă complet străină. Ceea ce o făcea deopotrivă fascinantă şi înfiorătoare. Sau poate că de vină era doar lumina de la lanterna sa, ce strălucea în ochii aceia întunecaţi şi îi făcea să pară vii.

— Totul OK, Jarle?

Era şeful de echipă. Una dintre sarcinile acestuia era să asculte respiraţiile scafandrilor săi. Nu ca să fie sigur că respirau, ci ca să detecteze semne de anxietate. Sau de linişte excesivă. La douăzeci de metri, creierul începe să stocheze atât de mult azot, încât poate apărea aşa-numita beţie a adâncurilor, narcoza azotului, care înseamnă că poţi începe să uiţi lucruri, cele mai simple manevre pot deveni tot mai dificil de executat. Poate, la adâncimi mai mari, să producă ameţeală, îngustare a vederii şi chiar comportament complet ilogic. Jarle nu ştia dacă erau simple poveşti de adormit copii, însă auzise de scafandri care îşi smulseseră zâmbind măştile la cincizeci de metri adâncime. Până acum, singura narcoză pe care o experimentase fusese plăcuta linişte indusă de vinul roşu, pe care îl savura alături de partenera sa, în serile târzii de sâmbătă.

— Totul în regulă, replică Jarle Andreassen şi începu iar să respire.

Inspiră amestecul de oxigen şi azot şi auzi un huruit trecându-i pe la urechi când eliberă o jerbă de bule ce încercau disperate să ajungă la suprafaţă.

Era un cerb roşcat masiv. Atârna cu picioarele în sus, enormele lui coarne prinzându-se, se pare, în stâncile de pe fund. Pesemne că se hrănea pe mal şi

căzuse. Sau poate că ceva sau cineva îl urmărise până în apă. Ce altceva ar fi putut căuta aici? De bună seamă că se încurcase în stufăriş şi în tulpinile lungi ale nuferilor şi încercase să se elibereze, iar rezultatul fusese că se prinsese şi mai tare în tentaculele acelea verzi şi tari. Iar apoi trebuie că se scufundase şi se luptase cu ele până se înecase. Ducându-se la fund şi zăcând acolo până când bacteriile şi procesele chimice din corp aveau să-l umple cu gaze şi să-l ridice la suprafaţă, însă coarnele i se prinseseră de reţeaua de plante verzi care creşteau în adâncuri. În câteva zile, gazul avea să se scurgă din cadavru şi acesta avea să se scufunde la loc. Exact ca trupul unui om înecat. Acelaşi lucru trebuie să se fi întâmplat şi cu persoana pe care o căutau acum, poate de aceea încă nu-i găsiseră cadavrul: nu mai avea să plutească niciodată înapoi spre suprafaţă. Dacă aşa stăteau lucrurile, pesemne că zăcea pe undeva, acoperită de un strat de noroi. Noroi care inevitabil era răscolit şi învârtejit pe măsură ce se apropiau, ceea ce însemna că până şi zonele mici ca aceasta şi-ar putea păstra o eternitate secretele.

Jarle Andreassen îşi scoase cuţitul lung de scafandru, înotă până la cerb şi tăie lujerii care i se încurcaseră între coarne. Avea o vagă senzaţie că şefului său n-o să-i placă asta, însă nu putea suporta gândul ca acest animal superb să rămână blocat sub apă. Cadavrul se ridică jumătate de metru, însă alţi lujeri îl ţineau blocat. Jarle avu grijă ca frânghia de supravieţuire să nu i se încurce între plante şi mai tăie de câteva ori cu cuţitul. După care simţi o smucitură de frânghie. Suficient de puternică pentru a-l enerva. Suficient cât să-şi piardă concentrarea o clipă. Cuţitul îi alunecă din mână. Îşi aţinti lanterna în jos şi zări scânteierea lamei înainte să-i dispară din vedere, în noroi. Înotă cu grijă după el. Îşi înfipse mâna în noroiul care plutea spre el precum cenuşa. Pipăi pe fund. Simţi pietre, ramuri, ceva alunecos, putred şi verde. Şi ceva tare. Un lanţ. Probabil de la o barcă. Şi mai mult lanţ. Şi altceva.

Solid. Conturul a ceva. O gaură, o deschizătură. Auzi fâsâitul brusc al bulelor înainte ca propriul creier să formuleze ideea. Că îi era teamă.

— Totul OK, Jarle? Jarle?

Nu, nu era totul OK. Pentru că până şi-n mănuşile groase, până şi cu un creier ce părea incapabil să mai absoarbă suficient aer, nu mai avea nicio îndoială asupra locului în care îi ajunsese mâna. În gura deschisă a unui cadavru uman.

Partea a patra

36. Elicopter

Mikael Bellman ajunse la lac cu un elicopter. Elicele rotorului împrăştiau ceaţa şi o transformau în fuioare de vată de zahăr, în timp ce bărbatul se năpustea, aplecat de mijloc, după ce sărise de pe locul copilotului, pe câmpul din faţa funăriei. Kolkka şi Beavis îl urmau aproape alergând. Din direcţia opusă veneau patru bărbaţi purtând o brancardă. Bellman îi opri şi ridică pătura. Cei care purtau brancarda îşi feriră privirile când Bellman se aplecă şi cercetă curios cadavrul despuiat, alb şi umflat.

— Mulţumesc! le zise apoi şi îi lăsă să-şi continue drumul către elicopter.

Bellman se opri în vârful coastei şi privi în jos la oamenii care stăteau între clădire şi apă. Printre scafandrii care se dezechipau de costume şi cei în haine uscate le distingea pe Beate Lønn şi Kaja Solness. Mai încolo era şi Harry Hole, care discuta cu un bărbat despre care Bellman bănuia că e Skai, poliţistul local.

POB le făcu semn lui Kolkka şi lui Beavis că trebuie să aştepte, şi coborî panta cu paşi uşori şi repezi, ai fi zis că pluteşte.

— Salut, Skai! zise Bellman, măturându-şi crenguţele de pe pardesiul lung. Mikael Bellman, Kripos, am vorbit la telefon.

— Corect, făcu Skai. În seara în care oamenii lui au găsit nişte funie aici.

Făcu semn cu degetul mare înapoi spre Harry.

— Iar acum se pare că e din nou aici, continuă Bellman, întrebarea e, desigur, ce caută el la locul faptei.

— Păi, zise Harry, dregându-şi glasul, mai întâi, cu greu poate fi considerat un loc al faptei. În al doilea rând, eu caut o persoană dispărută. Şi chiar pare că am găsit ce căutam. Cum merge cu crima triplă? Ai găsit ceva? Ai primit informaţia despre cabana Håvass, nu?

Poliţistul local aruncă o ultimă privire spre Bellman şi se grăbi să dispară.

Bellman cerceta lacul cu privirea, plimbându-şi un arătător peste buza de jos ca şi cum şi-ar fi uns-o cu nişte unguent.

— Bine, Hole, eşti conştient, nu-i aşa, că tocmai ai avut grijă ca atât tu, cât şi ofiţerul tău superior, Gunnar Hagen, să vă pierdeţi nu doar slujbele, ci şi să fiţi acuzaţi de neglijenţă în serviciu?

— Mhm, pentru că ne facem treaba care ni s-a încredinţat?

— Cred că Ministerul de Justiţie va cere o explicaţie destul de detaliată cu privire la motivul pentru care aţi iniţiat o căutare a unei persoane dispărute chiar în faţa funăriei care a furnizat funia utilizată pentru a o ucide pe Marit Olsen. V-am dat, celor de la Divizia Crime, o şansă. N-o să mai primiţi încă una. Jocul s-a terminat, Hole.

— Atunci va trebui să oferim şi noi o explicaţie detaliată Ministerului de Justiţie, Bellman. Normal, va include informaţii despre modul în care am descoperit de unde provine funia, cum am dat de urma lui Elias Skog şi a cabanei Håvass, cum am aflat că există o a patra victimă pe nume Adele Vetlesen şi cum am descoperit-o azi aici. O treabă pe care Kripos, cu toate resursele sale, n-a fost în stare să o ducă la bun sfârşit în mai bine de două luni. Nu, Bellman?

Bellman nu-i răspunse.

— Te temi că asta ar putea afecta decizia Ministerului de Justiţie cu privire la cine e mai potrivit să ancheteze cazurile de crimă din această ţară, nu-i aşa?

— Nu-ţi forţa mâna, Hole. O să te zdrobesc uite aşa!

Bellman pocni din degete.

— Bine, făcu Harry. Niciunul dintre noi nu are o mână câştigătoare, aşa că ce-ar fi să-ţi pasez ţie motanul?

— Ce dracu’ vrei să zici?

— Primeşti tot. Tot ce avem. Noi nu ne asumăm meritul pentru nimic.

Bellman îi aruncă o privire piezişă lui Harry.

— Şi de ce ne-ai ajuta?

— Simplu, răspunse Harry, scoţând ultima ţigară din pachet. Sunt plătit ca să ajut la prinderea criminalului. Ăsta e jobul meu.

Bellman schiţă o grimasă şi capul şi umerii i se mişcară ca şi cum ar fi râs, însă de fapt nu ieşi niciun sunet.

— Haide, Hole, ce vrei de fapt?

Harry îşi aprinse ţigara.

— Nu vreau ca Gunnar Hagen, Kaja Solness sau Bjørn Holm să o încaseze din cauza asta. Iar perspectivele tale în cadrul poliţiei n-o să fie afectate.

Bellman îşi strânse buza groasă de jos între arătător şi degetul mare.

— O să văd ce pot face.

— Şi vreau să fiu implicat. Vreau acces la tot materialul pe care îl ai şi toate resursele pentru anchetă.

— Ajunge! făcu Bellman, ridicând o mână. Eşti greu de urechi, Hole? Ţi-am zis să stai departe de acest caz.

— Putem prinde acest criminal, Bellman. Acum asta ar trebui să fie mai important decât cine conduce la final, nu?

— Să nu cumva…! răcni Bellman, dar se abţinu când văzu vreo două capete răsucindu-se în direcţia lor. Se mai apropie cu un pas de Harry şi-şi coborî vocea: Hole, mie să nu-mi vorbeşti ca unui idiot!

Vântul suflă fumul de la ţigara lui Harry în faţa lui Bellman, însă acesta nici nu clipi. Harry ridică din umeri.

— Ştii ceva, Bellman? Nu cred că are de-a face cu puterea sau cu politica. Eşti doar un puşti care vrea să fie eroul care salvează situaţia. Şi cu asta, basta. Îţi e teamă că o să-ţi stric povestea. Însă există o cale simplă. Ce-ar fi să ne descheiem la

prohaburi şi să vedem cine pişă mai departe de barca gonflabilă a scafandrilor?

Când Bellman râse, de această dată fu un râs sincer, la volumul potrivit şi toate cele.

— Ar trebui să citeşti semnele de avertizare, Harry.

Mâna dreaptă îi ţâşni cu o asemenea viteză, încât Harry nici nu avu timp să reacţioneze, lovindu-i ţigara strânsă între buze şi aruncându-i-o cât colo. Atinse apa sfârâind.

— Fumatul ucide. O zi bună!

Harry auzi cum decolează elicopterul în vreme ce-şi urmărea ultima ţigară plutind. Hârtia udă, cenuşie, capătul stins şi negru.

✯

Se lăsa noaptea când vasul echipei de scafandri îi lăsă pe Harry, Kaja şi Beate pe mal, lângă parcare. Urmă o mişcare bruscă printre copaci şi imediat se văzură şi bliţurile aparatelor foto. Harry ridică din instinct braţul, apoi auzi glasul lui Roger Gjendem din întuneric:

— Harry Hole, umblă vorba că aţi găsit cadavrul unei tinere. Cum se numeşte şi cât de sigur eşti că are legătură cu celelalte crime?

— Nu comentez, răspunse Harry, înaintând cu greu, pe jumătate orbit. Momentan este vorba de un caz de persoană dispărută, singurul lucru pe care îl pot spune este că o femeie a fost descoperită şi că poate fi persoana dispărută. În ceea ce priveşte cazurile de crimă la care presupun că te referi, discută cu cei de la Kripos!

— Numele femeii?

— Va trebui ca mai întâi să fie identificată şi să îi fie anunţate rudele.

— Dar nu excluzi…

— Ca de obicei, nu exclud nimic, Gjendem. Va urma o conferinţă de presă.

Harry se urcă în maşină; Kaja deja pornise motorul şi Beate Lønn stătea pe bancheta din spate. Porniră hurducându-se spre şoseaua principală, urmaţi de bliţurile aparatelor foto.

— Acum, începu Beate Lønn, aplecându-se în faţă printre scaune, tot n-am primit nicio explicaţie cu privire la cum v-a adus aici căutarea lui Adele Vetlesen.

— Deducţie logică, pur şi simplu, răspunse Harry.

— E de la sine înţeles, oftă Beate.

— De fapt, mă simt jenat că nu mi-a picat fisa mai devreme, adăugă Harry. M-am tot învârtit în jurul cozii, întrebându-mă de ce criminalul a făcut atâta drum până la o funărie abandonată, doar pentru o bucată de funie. Mai ales din moment ce acelei funii – diferită de cea pe care o putea cumpăra dintr-un magazin – i se putea urmări proveniența. Firește, răspunsul era evident. Cu toate astea, abia când am rămas privind apa unui lac adânc din Africa mi-am dat seama. El n-a venit aici pentru funie. A folosit funia pentru ceva aici – pentru că se întâmpla să zacă prin jur – şi după aceea a luat-o acasă unde, mai târziu, a folosit-o ca să o omoare pe Marit Olsen. Motivul pentru care a venit aici era că deja avea un cadavru de care trebuia să scape. Adele Vetlesen. Tipul de-aici, Skai, a rostit-o clar şi răspicat prima dată când am venit aici. Aici e partea mai adâncă a lacului. Criminalul i-a umplut femeii pantalonii cu pietre, i-a legat nişte funie în jurul taliei şi al picioarelor şi apoi a aruncat-o peste bord.

— De unde ştii că era deja moartă când a ajuns aici? Poate că a înecat-o.

— Avea o tăietură mare la gât. Pun pariu că autopsia va arăta că nu avea deloc apă în plămâni.

— Şi că are ketanom în fluxul sangvin, la fel ca în cazul lui Charlotte şi al lui Borgny, completă Beate.

— Mi s-a spus că acest ketanom e un anestezic care acţionează foarte rapid, zise Harry. Ciudat că până acum n-am mai auzit vreodată de el.

— Nu-i chiar aşa ciudat, zise Beate. E o versiune mai veche şi mai ieftină a ketalarului, care e folosit la anestezierea pacienţilor, având avantajul că

aceştia pot respira singuri. Ketanomul a fost interzis în UE şi în Norvegia în anii ’90, din cauza efectelor sale adverse, aşa că îl mai întâlneşti doar în ţările subdezvoltate. O vreme, Kripos l-a considerat o pistă importantă, însă nu a dus nicăieri.

Patruzeci de minute mai târziu, în timp ce o lăsau pe Beate la Krimteknisk în Bryn, Harry îi ceru Kajei să aştepte şi apoi coborî din maşină.

— Voiam să te mai întreb ceva, spuse Harry.

— Ah, da? făcu Beate, tremurând şi frecându-şi mâinile una de alta.

— Ce căutai la un potenţial loc al crimei? De ce nu era Bjørn acolo?

— Pentru că Bellman i-a atribuit lui Bjørn sarcini speciale.

— Şi ce-ar presupune asta? Să cureţe latrinele?

— Nu. Coordonarea Krimteknisk şi planificare strategică.

— Poftim? se miră Harry, ridicând din sprâncene. Asta e o promovare a naibii!

Beate ridică din umeri.

— Bjørn e bun. Şi cam era momentul. Altceva?

— Nu.

— Pa!

— Pa! Oh, apropo, mai stai o secundă! Te-am rugat să-i spui lui Bellman unde am găsit funia. Când i-ai transmis mesajul?

— Îmi amintesc că m-ai sunat noaptea, aşa că am aşteptat până a doua zi de dimineaţă. De ce mă întrebi?

— Nu contează, răspunse Harry. Nu contează.

Când se urcă înapoi în maşină, Kaja îşi strecură iute telefonul în buzunar.

— Pe site-ul *Aftenposten* au apărut deja ştiri despre cadavru, îl anunţă ea.

— Ah, da?

— Ei spun că au o poză mare cu tine, cu nume şi prenume, şi te numesc „şeful de anchetă”. Şi fireşte că leagă acest caz de celelalte crime.

— Aha, deci asta fac! Ţi-e foame?

— Destul de tare.

— Ai vreun plan? Dacă nu, îţi fac cinste.

— Super! Unde?

— Restaurantul Ekeberg.

— Ooh! Exclusivist! Vreun motiv pentru care l-ai ales?

— Ei, mi-a venit în minte o întâmplare mai veche povestită de un amic.

— Zi-mi şi mie!

— Nu-i nimic de zis, ci doar o chestie din adoles…

— Adolescenţă! Hai, zi!

Harry chicoti. Şi în vreme ce se apropiau de centrul oraşului şi începu să ningă pe vârful Ekeberg, Harry îi povesti despre Killer Queen, atracţia restaurantului Ekeberg, odinioară una dintre cele mai agreabile clădiri în stil funcţionalist din Oslo. Care astăzi – după renovare – şi-a recăpătat strălucirea.

— Însă în anii ’80 era atât de dărăpănată, încât oamenii renunţaseră de tot la ea. Se transformase într-un restaurant pentru beţivi care dansau, în care mergeai la mese şi invitai pe cineva, având grijă să nu dărâmi paharele. Iar apoi începeaţi să vă târşâiţi paşii pe ring, proptindu-vă unul de altul.

— Înţeleg.

— Eu, Øystein şi Tresko obişnuiam să mergem la buncărele nemţeşti din vârful plajei Nordstrand, să bem bere şi să aşteptăm să ne treacă pubertatea. După ce-am împlinit şaptesprezece ani, am început să ne aventurăm la restaurant, minţind în privinţa vârstei ca să intrăm. Nici nu era nevoie să minţi foarte rău – localul avea nevoie de toţi banii pe care îi putea obţine. Trupa era de toată jena, dar măcar cântau *Nights in White Satin.* Şi mai aveau şi o dizeuză care cânta aproape în fiecare seară. Noi o numeam Killer Queen. O adevărată fregată de război, asta era.

— *O fregată de război?* râse Kaja. Îţi picase cu tronc?

— Dap, răspunse Harry. Se năpustea asupra ta ca un galion scăpat de sub control, era rea, sexy şi

înfricoşătoare ca naiba. Echipată ca la bâlci. Curbe pe ea ca la un montagnes russes.

Kaja râse şi mai tare.

— Bâlciul local, nici mai mult, nici mai puţin?

— Într-un fel, răspunse Harry. Însă cred că ea mergea la restaurantul Ekeberg în primul rând pentru a fi văzută şi adorată. Şi pentru băuturile gratis de la regii apuşi ai ringului, fireşte. Nimeni nu a văzut-o vreodată pe Killer Queen plecând acasă cu vreunul. Poate că asta ne fascina pe noi. O femeie care trebuia să se coboare de pe piedestal pentru admiratorii ei, dar care îşi păstra stilul.

— Şi apoi?

— Øystein şi Tresko au zis că o să-mi facă cinste cu un whisky dacă îndrăznesc să o invit la dans.

Trecură peste liniile de tramvai şi începură să urce panta abruptă către restaurant.

— Şi? întrebă Kaja.

— Am îndrăznit.

— Şi apoi?

— Am dansat. Până ce ea a zis că s-a săturat să fie călcată pe picioare şi că mai bine am ieşi la o plimbare. Ea a plecat prima. Era august, căldură mare şi, după cum vezi, o singură pădure în jur. Frunziş des şi o mulţime de cărări către ascunzişuri. Eram beat, dar încă atât de entuziasmat, încât am ştiut că ea avea să-mi poată auzi tremurul din voce, dacă ziceam ceva. Aşa că mi-am ţinut pliscul închis. Şi a fost bine, căci a vorbit ea şi pentru mine. Şi a făcut şi restul, desigur. După aceea, m-a întrebat dacă vreau să merg la ea.

Kaja scoase un nechezat ironic.

— Oooh! Şi acolo ce s-a mai întâmplat?

— Putem vorbi despre asta în timp ce mâncăm. Am ajuns.

Se opriră în parcare, ieşiră din maşină şi urcară treptele ce duceau la restaurant. Şeful de sală le ură bun venit la intrarea în sala principală şi le ceru numele. Harry îi răspunse că nu îşi rezervaseră o masă.

Şeful de sală abia se abţinu să nu îşi dea ochii peste cap.

— Ocupat pentru următoarele două luni, pufni Harry când plecau, după ce îşi cumpărase ţigări de la bar. Cred că îmi plăcea mai mult locul ăsta când picura apa în restaurant şi şobolanii chiţăiau la spatele tău în toalete. Măcar atunci eram primiţi.

— Hai să fumăm o ţigară, sugeră Kaja.

Se îndreptară spre micul zid de cărămidă dincolo de care pădurea cobora către Oslo. Norii dinspre vest erau tiviţi cu portocaliu şi roşu, iar cozile din trafic de pe autostradă străluceau ca nişte licurici pe fundalul oraşului întunecat. Care părea să aştepte acolo, veghind, cugetă Harry. Un animal de pradă camuflat. Scoase două ţigări din pachet, le aprinse şi-i dădu una Kajei.

— Restul poveştii, ceru Kaja, trăgând un fum.

— Unde am rămas?

— Killer Queen te-a luat acasă.

— Nu, m-a întrebat dacă vreau să merg. Iar eu am refuzat politicos.

— Refuzat? Minţi! De ce?

— Øystein şi Tresko m-au întrebat şi ei când m-am întors. Le-am spus că nu puteam să plec când mă aşteptau doi amici şi whisky gratis.

Kaja începu să râdă şi suflă fumul pe deasupra zidului.

— Fireşte că era o minciună, continuă Harry. Loialitatea n-avea nimic de-a face cu asta. Prietenia nu înseamnă nimic pentru un om, dacă are o ofertă suficient de tentantă. Nimic. Adevărul era că n-am îndrăznit. Killer Queen era pur şi simplu dintr-o ligă mult prea înfricoşătoare pentru mine.

Rămaseră în tăcere o vreme. Ascultând zumzetul oraşului şi urmărind cum fumul se ridica în rotocoale.

— Te gândeşti, constată Kaja.

— Mhm. Mă gândesc la Bellman. La cât de informat e. Nu ştia doar că mă întorc în Norvegia, ci şi cu care zbor mă întorceam.

— Poate că are contacte la sediul principal al Poliţiei.

— Mhm. Iar astăzi, la lacul Lyseren, Skai a zis că Bellman îl sunase în legătură cu funia chiar în seara în care noi fuseserăm la funărie.

— Chiar?

— Însă Beate spune că ea nu i-a spus lui Bellman despre funie decât a doua zi de dimineaţă. Harry urmări pâlpâirea tutunului în zborul său peste coastă şi apoi adăugă: Iar Bjørn a fost promovat ca să coordoneze tehnicienii criminalişti şi planificarea strategică.

Kaja se uită la el, surprinsă.

— Nu e posibil, Harry.

El nu răspunse.

— Bjørn Holm! Oare chiar l-ar fi informat pe Bellman cu privire la tot ce făceam noi? Voi doi aţi lucrat atâta timp împreună, sunteţi… prieteni!

Harry ridică din umeri.

— Cum ziceam, cred…

Îşi aruncă ţigara pe jos şi o zdrobi cu o răsucire a călcâiului.

— …că prietenia nu înseamnă nimic pentru un om, dacă are o ofertă suficient de tentantă. Ai curaj să mă însoţeşti la meniul zilei de la Schroder's?

Acum visez tot timpul. Era vară şi o iubeam. Eram atât de tânăr şi credeam că dacă îţi doreşti suficient de mult ceva, până la urmă îl obţii.

Adele, aveai zâmbetul ei, părul şi sufletul ei lipsit de credinţă. Iar acum Aftenposten zice că te-au găsit. Sper că eşti la fel de putredă pe dinafară pe cât erai şi pe dinăuntru.

Mai spun şi că l-au pus pe inspectorul Harry Hole să se ocupe de caz. El era cel care l-a prins pe Omul de zăpadă. Poate că mai e o speranţă, poate că până la urmă poliţia poate salva vieţi?

Am printat o poză cu Adele de pe website-ul Verdens Gang şi am prins-o cu un bold de perete, alături de pagina ruptă din registrul de oaspeţi al

cabanei Håvass. Cu mine, acum mai sunt doar trei nume pe ea.

37. Profil

Meniul zilei la Schroder's consta în cartofi fierţi cu varză, cu ochiuri şi rondele de ceapă.

— Drăguţ! aprecie Kaja.

— Cred că azi bucătarul e treaz, adăugă Harry, apoi îi zise: Uite!

Kaja se întoarse şi se uită la televizorul pe care i-l arăta Harry.

— Ei, bună! rosti ea.

Chipul lui Mikael Bellman umplea ecranul, iar Harry îi făcu semn Ritei că voiau volumul mai tare. Harry urmărea mişcările gurii lui Bellman. Trăsăturile plăcute, cvasi-feminine. Licărul din ochii căprui-închis de sub sprâncenele perfect pensate. Peticele albe, precum zloata, de pe pielea lui, nu îl desfigurau, ba din contră, îl făceau şi mai interesant de privit, precum un animal exotic. Dacă numărul lui n-ar fi fost scos din cartea de telefoane, cum era cazul cu majoritatea inspectorilor, telefonul său ar fi ajuns plin de mesaje de dorinţă şi dragoste. Apoi veni şi sunetul:

— …la cabana Håvass în noaptea de 7 noiembrie. Aşa că facem un apel către cei care aţi fost acolo să veniţi cât mai repede la poliţie.

După care prezentatorul din studio reveni pe ecran şi urmă un alt subiect.

Harry îşi împinse farfuria deoparte şi ceru cafea.

— Să-ţi auzim părerea despre acest criminal acum, că am găsit-o pe Adele. Conturează-mi un profil.

— De ce? întrebă Kaja, sorbind din propriul pahar. De mâine încolo o să lucrăm la alte cazuri.

— Doar de distracţie.

— Alcătuirea unui profil la tine figurează ca distracţie?

Harry sugea o scobitoare.

— Ştiu că există un răspuns potrivit pentru asta, dar nu-mi vine acum în minte.

— Eşti bolnav.

— Deci cine e?

— Încă e un el, în primul rând. Şi tot un criminal în serie. Nu cred că Adele a fost neapărat prima.

— De ce nu?

— Pentru că acţionează atât de ireproşabil încât pesemne că a rămas cu capul foarte limpede. Când ucizi prima dată nu ai capul atât de limpede. În plus, a ascuns-o atât de bine, încât în mod sigur nu trebuia să o găsim. Asta sugerează că el s-ar putea afla în spatele mai multor dispariţii de persoane.

— Bun. Mai departe!

— Ăăă…

— Haide! Doar ce-ai spus că s-a descurcat foarte bine cu ascunderea lui Adele Vetlesen. Prima victimă ucisă despre care am aflat noi. Cum au prins contur celelalte crime?

— Devine mai îndrăzneţ, mai sigur pe sine. Încetează să le mai ascundă. Charlotte e găsită în spatele unei maşini în pădure, iar Borgny, în subsolul unei clădiri de birouri din centrul oraşului.

— Şi Marit Olsen?

Kaja căzu un pic pe gânduri la asta.

— E prea trasă de păr. Îşi pierde controlul, nu se mai poate stăpâni.

— Sau… zise Harry…a trecut la nivelul următor. Vrea să le arate tuturor cât de isteţ e, aşa că începe să-şi afişeze victimele. Uciderea lui Marit Olsen la bazinul Frogner e un asurzitor strigăt după atenţie, însă există câteva indicii ale pierderii controlului în execuţie. Funia pe care a folosit-o e, în cel mai rău caz, o mare neglijenţă, dar altminteri n-a lăsat nicio urmă. Nu eşti de acord?

Ea cugetă puţin şi clătină din cap.

— Şi-l mai avem şi pe Elias Skog, continuă Harry. Vezi ceva diferit acolo?

— Îşi torturează victima şi o omoară lent, răspunse Kaja. Sadicul din el iese la suprafaţă.

— Mărul lui Leopold este şi el un instrument de tortură, replică Harry. Dar sunt de acord că aceasta e prima crimă la care am văzut sadism. În acelaşi timp, e o alegere conştientă; se dezvăluie singur, nu-

i lasă pe alţii să o facă. Acum el regizează spectacolul, el e la conducere.

Carafa cu cafea şi ceştile rămâneau abandonate în faţa lor.

— Dar… zise Kaja.

— Da?

— Nu te sâcâie un pic faptul că un criminal sadic părăseşte un loc al crimei înainte să poată fi martor la suferinţele şi, mai apoi, moartea victimei? Potrivit proprietăresei, ea a auzit bubuiturile din baie după ce musafirul plecase. Acesta fugise… ciudat, nu?

— Bună observaţie! Deci ce avem? Un sadic prefăcut. Şi de ce se preface?

— Pentru că ştie că vom încerca să-i alcătuim profilul, exact ca acum, rosti Kaja cuprinsă de nerăbdare. Şi că apoi vom începe să căutăm unde nu trebuie.

— Mhm, poate. Un criminal sofisticat, dacă aşa stau lucrurile.

— Tu ce crezi, o, mărite înţelept?

Harry turnă cafea.

— Dacă avem într-adevăr de-a face cu un criminal în serie, cred că aceste crime sunt destul de răspândite ca arie geografică.

Kaja se aplecă peste masă şi dinţii ei ascuţiţi scânteiară când şopti:

— Crezi că s-ar putea *să nu fie* un criminal în serie?

— Păi, lipseşte o semnătură. De obicei, există aspecte speciale ale crimei care să indice un criminal în serie, apar de fiecare dată. Aici nu avem niciun indiciu că ucigaşul şi-a abuzat sexual victimele în timpul crimelor. Şi nu există nicio asemănare a metodelor folosite, în afară de Borgny şi de Charlotte, care au fost amândouă ucise cu mărul lui Leopold. Locurile faptelor sunt şi ele destul de diferite, la fel sunt şi victimele. De ambele sexe, de vârste diferite, cu trecut diferit, cu fizic diferit.

— Însă nu au fost alese la întâmplare; şi-au petrecut noaptea în aceeaşi cabană.

— Exact. Şi de aceea nu sunt absolut convins că ne aflăm pe urmele unui criminal în serie clasic. Sau, mai degrabă, nu unul cu motivul clasic de-a ucide. Pentru criminalii în serie, uciderea în sine reprezintă un motiv suficient. Dacă, de exemplu, victimele sunt prostituate. Nu contează cu adevărat dacă sunt păcătoase, ci doar că sunt o pradă uşoară. Cunosc un singur criminal în serie care avea un criteriu după care îşi alegea fiecare victimă.

— Omul de zăpadă.

— Nu cred că un criminal în serie îşi alege victimele de pe o pagină la întâmplare dintr-un registru de oaspeţi al unei cabane. Dacă în Håvass s-a întâmplat ceva care i-a oferit un motiv criminalului, atunci nu discutăm despre crime în serie clasice. În plus, gestul de-a se dezvălui singur a fost prea rapid pentru criminalul în serie obişnuit.

— Ce vrei să spui?

— A trimis o femeie în Rwanda şi-n Congo ca să acopere o crimă şi, în acelaşi timp, ca să cumpere arma crimei pentru următoarele. După aceea, a omorât-o. Cu alte cuvinte, a mers până în pânzele albe ca să ascundă o crimă, şi totuşi pentru următoarea, câteva săptămâni mai târziu, n-a făcut absolut nimic. Şi la fel şi pentru următoarea crimă, e ca un matador care ne flutură în faţă ce curaj are doar scuturându-şi pânza. E o personalitate care se schimbă pe repede înainte. Nu are deloc sens.

— Crezi că ar putea fi mai mulţi criminali, fiecare cu metoda sa?

Harry clătină din cap.

— Există o asemănare. Criminalul nu lasă niciun indiciu. Dacă sunt rari criminalii în serie, unul care omoară fără să lase niciun indiciu e ca o balenă albă. În cazul ăsta există unul singur.

— Bun, atunci despre ce discutăm? zise Kaja, azvârlindu-şi braţele în aer. Despre un criminal cu tulburare de personalitate multiplă?

— Despre o balenă albă înaripată, răspunse Harry. Nu, nu ştiu. Şi oricum nu contează. Nu facem asta decât de dragul distracţiei. Acum cazul le aparţine celor de la Kripos. Îşi bău cafeaua şi conchise: O să iau un taxi până la spital.

— Te pot duce eu cu maşina.

— Mulţumesc, dar nu! Du-te acasă şi pregăteşte-te pentru cazuri noi şi interesante!

Kaja lăsă să-i scape un oftat greu.

— Treaba cu Bjørn…

— Nu trebuie pomenită faţă de absolut nimeni, completă Harry. Somn uşor!

✯

Altman tocmai ieşea din salonul tatălui lui Harry de la Rikshospital când acesta ajunse acolo.

— Doarme, îl anunţă infirmierul. I-am administrat zece miligrame de morfină. Poţi rămâne acolo, nicio problemă, dar e puţin probabil să se mai mişte câteva ore.

— Îţi mulţumesc! zise Harry.

— E în regulă. Şi eu am avut-o pe mama, care… ei bine, a trebuit să îndure mai multă durere decât ar fi trebuit.

— Mhm. Fumezi, Altman?

După expresia vinovată a lui Altman, Harry înţelese că acesta fuma, aşa că îl invită să i se alăture afară. Cei doi începură să fumeze în timp ce Altman, al cărui prenume era Sigurd, îi spunea că motivul pentru care se specializase în anestezie fusese tocmai mama sa.

— Aşa că atunci când i-ai făcut tatălui meu o injecţie…

— Să spunem că a fost o favoare ca de la un fiu la altul, zâmbi Altman. Dar mai întâi am obţinut aprobarea doctorului, fireşte. Mi-ar plăcea să-mi păstrez jobul.

— Inteligent! făcu Harry. Mi-aş dori să fi fost şi eu la fel.

Îşi terminară de fumat ţigările, iar Altman tocmai se pregătea să plece, când Harry îl întrebă:

— Din moment ce eşti tehnician anestezist, mi-ai putea spune cum ar putea face rost cineva de ketanom?

— Oh, Doamne! exclamă Altman. Probabil că n-ar trebui să răspund la această întrebare.

— E în regulă, spuse Harry cu un zâmbet ironic. E pentru un caz de crimă la care lucrez.

— Aha! Ei bine, dacă nu cumva lucrezi cu anestezice, ketanomul este foarte greu de obţinut în Norvegia. Acţionează ca un glonţ, literalmente – pacientul e lăsat lat. Însă efectele adverse – ulcerele – sunt nasoale. Pe lângă asta, riscul de stop cardiac din cauza unei supradoze este foarte mare. A fost folosit pentru sinucidere. Dar acum nu mai este. Ketanomul a fost interzis în UE şi în Norvegia cu ceva ani în urmă.

— Asta ştiu, însă de unde ai putea face rost de ketanom?

— Păi, din fostele state sovietice. Sau din Africa.

— Din Congo, de exemplu?

— Absolut. Producătorul le vinde la preţuri de dumping, de când cu interzicerea în Europa, aşa că ajunge în ţările sărace. Mereu se întâmplă aşa.

Harry se aşeză lângă patul tatălui său, urmărind cum îi urca şi cobora pieptul slăbănog acoperit de pijama. După o oră, plecă.

Se hotărî să amâne să dea un telefon până ce descuie uşa, puse *Don't Get Around Much More* – unul dintre preferatele tatălui său de la Duke Ellington – şi scoase gogoloiul maro. Văzu că Gunnar Hagen îi lăsase un mesaj, însă n-avea nicio intenţie să îl asculte, ştia aproape sigur despre ce e vorba. Pesemne că Bellman îl zgândărise din nou: nu mai aveau voie să se atingă de cazul de crimă, indiferent cât de captivante le erau scuzele. Iar Harry trebuia să se prezinte pentru sarcini de serviciu obişnuite, dacă voia să mai rămână angajat în poliţie. Ei bine, poate că ultima parte nu mai era valabilă. Sosise vremea să-şi continue călătoriile. Iar aceste călătorii trebuiau să înceapă aici, acum, în

această seară. Îşi scoase bricheta cu o mână şi cu cealaltă deschise cele două mesaje pe care le primise. Primul era de la Øystein. Acesta îi propunea „o ieşire de noapte pentru domni” într-un viitor nu prea îndepărtat, cu o invitaţie acasă la Tresko, care probabil o ducea cel mai bine dintre ei trei. Al doilea era un număr pe care Harry nu-l recunoştea, aşa că deschise mesajul.

> *Văd pe site-ul* Aftenposten *că tu eşti la conducerea cazului. Pot fi de ajutor.* Elias Skog *a vorbit înainte de-a fi lipit de cadă. C.*

Harry scăpă bricheta, care se lovi tare de masa de sticlă, şi îşi simţi inima luând-o la goană. În timpul anchetării unor cazuri de crimă existau întotdeauna o groază de oameni care sunau pentru a oferi ponturi, sfaturi şi ipoteze. Oameni care erau gata să jure că văzuseră, auziseră sau primiseră veşti despre tot soiul de lucruri, n-ar avea poliţia puţin timp ca să-i asculte? De multe ori erau aceleaşi voci obişnuite, însă mai erau şi ţicniţi noi, cărora nu le mai tăcea gura. Harry era destul de sigur că cel de faţă nu era unul dintre ei. Presa scrisese o grămadă despre caz; cititorii aflaseră deja o mulţime de informaţii. Însă publicului nu i se spusese totuşi că Elias Skog fusese lipit de fundul căzii. Şi nici nu i se dăduse numărul de mobil secret al lui Harry.

38. Cicatrice permanentă

Harry îl dădu mai încet pe Duke Ellington şi rămase cu telefonul în mână. Persoana asta ştia despre superglue. Oare era cazul să verifice numele şi adresa apelantului, poate chiar să pună să fie arestat, pentru că exista şansa să îl sperie? Pe de altă parte, indiferent cine era, aştepta un răspuns.

Harry apăsă butonul de reapelare.

Sună de două ori, apoi auzi un glas adânc.

— Da?

— Harry Hole la telefon.

— Mă bucur să vorbesc iar cu tine, Hole!

— Mhm. Am mai vorbit?

— Nu-ţi mai aminteşti? Apartamentul lui Elias Skog. Superglue.

Harry îşi simţi artera carotidă zvâcnindu-i în gât, îngustând mult spaţiul din jurul beregatei.

— Am fost acolo. Cu cine vorbesc şi ce căutai acolo?

La capătul celălalt se aşternu pentru o clipă tăcerea şi Harry trase imediat concluzia că celălalt închisese. Însă glasul reveni, tărăgănat:

— Ah, scuze, posibil să îmi fi semnat mesajul doar cu C. Aşa e?

— Da, aşa e.

— Aşa procedez de obicei. Sunt inspectorul Colbjørnsen. Din Stavanger. Tu mi-ai dat numărul tău, îţi aminteşti?

Harry se blestemă singur, dându-şi seama că îşi ţinuse răsuflarea şi expiră cu un şuierat prelung.

— Mai eşti acolo?

— Îhm, făcu Harry, înhăţând linguriţa de pe măsuţă şi râcâind o fărâmiţă de opiu. Ziceai că ai ceva pentru mine.

— Da, am. Dar cu o condiţie.

— Rămâne între noi.

— Din ce cauză?

— Pentru că nu vreau ca scârba aia de Bellman să vină aici, crezându-se trimisul lui Dumnezeu pe

pământ în materie de anchete criminalistice. El şi blestemăţii ăia de la Kripos încearcă să capete monopol asupra întregii ţări. Din partea mea, să se ducă toţi dracului! Problema e cu şefii mei. Nu mi se mai permite să mă ating de cazul Skog.

— Şi de aceea ai venit la mine?

— Eu sunt doar un flăcău simplu din provincie, Hole. Dar când am văzut în *Aftenposten* că ţi s-a luat cazul, am înţeles ce se petrece. Tu eşti ca mine, nu vrei să te întinzi pe jos şi să mori, nu-i aşa?

— Păi… făcu Harry, uitându-se la opiul din faţa sa.

— Aşa că, dacă te poţi folosi de asta ca să le dai cu tifla dobitocilor şi să distrugi cu totul planurile urzite de Bellman pentru crearea unui imperiu al răului, primeşte-o cu toată binecuvântarea mea. O să aştept până poimâine să îi trimit raportul meu lui Bellman. Asta îţi oferă o zi.

— Ce ai?

— Am stat de vorbă cu cercul de cunoştinţe ale lui Skog, care era mic, el era un ciudat exaltat, care călătorea prin lume de unul singur. Două persoane cu totul. Proprietăreasa. Şi o fată de care am dat mulţumită numerelor de telefon la care sunase în zilele premergătoare morţii. Fata se numeşte Stine Ølberg şi spunea că vorbit cu Elias în noaptea în care a fost omorât. Au mers împreună cu autobuzul care pleca din oraş, iar el i-a spus că fusese în cabana Håvass în acelaşi timp cu fetele ucise pomenite în ziare. Lui i se părea ciudat că nu descoperise nimeni că fuseseră împreună în aceeaşi cabană şi se tot întreba dacă să meargă sau nu la poliţie. Însă se cam codea, nu prea voia să fie implicat şi el. Înţeleg prea bine asta. Skog mai avusese probleme cu poliţia. Fusese deja reţinut de două ori pentru că urmărise nişte fete. Nu făcuse nimic ilegal, dacă e să fim drepţi cu el. Era, cum spuneam, un tip mai înflăcărat de fel. Stine a zis că iniţial îi fusese frică de el, însă în seara aia a fost complet diferit: el era cel speriat.

— Interesant!

— Stine a pretins că nu ştia cine erau cele trei tinere ucise şi atunci Elias i-a zis că are de gând să-i spună despre o altă persoană care se aflase acolo, cineva pe care el era sigur că ea îl cunoştea. Şi aici vine partea cu adevărat interesantă. Tipul e destul de cunoscut. Mă rog, e o celebritate de categorie B.

— Ah, da?

— Potrivit lui Elias Skog, acolo se aflase şi Tony Leike.

— Tony Leike. Ar trebui să ştiu cine e?

— Trăieşte cu fiica lui Anders Galtung, fiica magnatului transporturilor.

Vreo două titluri din ziare fulgerară scurt prin faţa ochilor lui Harry.

— Tony Leike este un aşa-zis investitor, ceea ce înseamnă că a devenit bogat şi nu înţelege nimeni cum, dar sigur nu muncind din greu. Pe lângă asta, mai e şi un băiat destul de frumuşel. Şi totuşi, departe de Mr. Nice Guy. Şi aici intervine schepsisul. Tipul are foaie.

— Foaie? întrebă Harry, mimând neînţelegerea pentru a da de înţeles ce crede despre americanismul folosit de Colbjørnsen.

— Cazier. Tony Leike are o condamnare pentru atac violent.

— Mhm. Ai verificat acuzaţia?

— Cu ani în urmă, Tony Leike l-a bătut şi l-a desfigurat pe un Ole S. Hansen, pe data de 7 august, între orele 11:20 şi 11:45. S-a întâmplat în faţa unui club de dans, unde Tony locuia împreună cu bunicul său. Tony avea optsprezece ani, Ole şaptesprezece, normal că totul s-a petrecut din cauza unei fuste.

— Mhm. Puşti geloşi care se iau la bătaie după un pahar de tărie nu e chiar ceva nemaiîntâlnit. Ai spus atac violent?

— Da, de fapt a fost mai mult de-atât. După ce Leike l-a doborât pe celălalt băiat, s-a suit peste el şi i-a ciopârţit amărâtului faţa cu un cuţit. A rămas cu cicatrice permanente, deşi în raport se spunea că ar fi putut ieşi mult mai rău, dacă lumea n-ar fi sărit să-l tragă pe Leike de pe el.

— Nimic altceva în afară de acea acuzaţie?

— Tony Leike era cunoscut pentru temperamentul său şi era implicat permanent în scandaluri. La proces, un martor a spus că Leike încercase să-l sugrume la şcoală cu o curea, pentru că spusese ceva nu chiar flatant despre tatăl lui Tony.

— S-ar părea că cineva ar trebui să aibă o discuţie mai lungă cu Leike. Ştii unde locuieşte?

— Pe domeniul tău. Holmenveien… aşteaptă… 172.

— Bun. West End. Hm! Mersi, Colbjørnsen.

— Pentru puţin! Ăăă, mai era ceva. Un bărbat a coborât din autobuz după Elias. S-a oprit la acelaşi semafor ca şi Elias, iar Stine spune că l-a văzut pe bărbat urmărindu-l. Însă nu a putut oferi nicio descriere, pentru că faţa îi era acoperită de o şapcă. Ar putea avea importanţă sau nu.

— Corect.

— Aşadar, contez pe tine, Hole.

— Contezi să ce?

— Să faci ceea ce trebuie.

— Mhm.

— Noapte bună!

Harry continuă să-l asculte pe Duke. După care înhăţă telefonul şi căută numărul Kajei. Se pregăti să apese butonul de apelare, dar ezită. O făcea iarăşi. Târa oamenii după el. Harry aruncă telefonul într-o parte. Avea două alegeri. Cea înţeleaptă, adică să îl sune pe Bellman. Şi cea prostească, să o facă de unul singur.

Harry oftă. Pe cine păcălea? Nu avea nicio alegere. Aşa că îşi puse bricheta în buzunar, înveli mingiuţa în folie de aluminiu, o băgă înapoi în dulapul cu băuturi, se dezbrăcă, îşi puse alarma la şase şi se băgă în pat. Nicio alegere. Un prizonier al propriilor tipare de comportament, când, în realitate, fiecare acţiune era compulsivă. În această privinţă, nu era nici mai bun, nici mai rău decât cei pe care îi urmărea.

Şi cu acest gând adormi cu un zâmbet pe buze.

Noaptea este atât de binecuvântat de liniştită încât îţi alină privirea, îţi limpezeşte mintea. Noul şi vechiul poliţist. Hole. Va trebui să-i spun. Să îi arăt tot, destul cât să înţeleagă. După care poate opri totul. Să nu mai fac ceea ce fac. Scuip şi tot scuip, dar sângele îmi umple gura, iar şi iar.

39. Căutare relaţională

Harry ajunse la sediul principal al Poliţiei la şapte fără un sfert dimineaţa. În afară de paznicul de la recepţie, nu mai era nimeni în atriumul încăpător din faţa uşilor grele de la intrare.

Îl salută din cap pe paznic, îşi trecu legitimaţia prin cititorul de lângă turnichet şi luă liftul până la subsol. De acolo străbătu iute pasajul subteran şi descuie uşa. Îţi aprinse prima ţigară a zilei şi sună la numărul de mobil cât îi pornea calculatorul. Katrine Bratt părea adormită.

— Vreau să-ţi pui la treabă căutările acelea relaţionale ale tale, începu Harry. Între un Tony Leike şi fiecare dintre victimele omorâte. Inclusiv cu Juliana Verni din Leipzig.

— Camera de hobby-uri e liberă până la opt şi jumătate, zise ea. Mă apuc imediat. Altceva?

Harry ezită.

— L-ai putea verifica pe un Jussi Kolkka pentru mine? Poliţist.

— Ce-i cu el?

— Asta-i problema, răspunse Harry. Că nu ştiu ce-i cu el.

✯

Harry lăsă jos telefonul şi începu să lucreze la calculator.

Tony Leike avea într-adevăr o condamnare. Şi, potrivit arhivei, mai avusese probleme cu poliţia încă de două ori. Cum spusese şi Colbjørnsen, în ambele cazuri pentru violenţă fizică. În primul caz, acuzaţiile fuseseră retrase, în celălalt, se renunţase la caz.

Harry îl căută pe Tony Leike pe Google şi obţinu câteva rezultate: menţionări minore în ziare – majoritatea aveau legătură cu logodnica sa Lene Galtung –, însă mai existau câteva şi în ziarele financiare în care era numit, alternativ, investitor, speculant sau oaie ignorantă. Aceasta din urmă, în *Kapital,* era o referire la faptul că Leike aparţinea

unei turme ce imita berbecul din fruntea acesteia, psihologul Einar Kringlen, în tot ce făcea: de la cumpărarea de acţiuni, cabane la munte şi maşini până la alegerile în materie de restaurante, băutură, femei, birou, casă şi destinaţie de vacanţă.

Harry căută prin linkuri până se opri la un articol dintr-un ziar financiar.

— Bingo! murmură el.

Era clar că Tony Leike se putea descurca şi pe propriile picioare. Cel puţin dacă era încălţat cu ghete de miner. În orice caz, *Finansaveien* scria despre un proiect de minerit ce îl avea pe Leike pe post de antreprenor şi promotor. Era fotografiat alături de colegii săi, doi tineri cu părul pieptănat într-o parte. Nu purtau obişnuitele costume de firmă, ci salopete şi haine de lucru, stând pe un morman de lemne în faţa unui elicopter, zâmbind. Tony Leike arbora cel mai mare zâmbet dintre toţi. Avea umeri laţi, membre lungi, piele şi păr închise la culoare şi un impresionant nas acvilin care, în combinaţie cu tenul, îl făcea pe Harry să îşi închipuie că prin vene îi curgea cel puţin un pic de sânge arăbesc. Însă motivul entuziasmului abia reţinut al lui Harry era titlul articolului: REGELE CONGOULUI?

Harry continuă să urmărească linkurile.

Presa de scandal era mai mult interesată de apropiata nuntă cu Lene Galtung şi lista lor de invitaţi.

Harry aruncă o privire la ceas. Şapte şi cinci. Îl sună pe agentul de serviciu.

— Am nevoie de ajutor pentru o arestare în Holmenveien.

— Arest preventiv?

Harry ştia foarte bine că nu trebuia să-i ceară avocatului poliţiei un mandat de arestare.

— Ca să fie adus pentru interogatoriu, răspunse Harry.

— Credeam că ai zis arestare. Şi de ce ai nevoie de ajutor dacă e doar pentru…?

— Ai putea chema doi oameni şi o maşină, să fie în faţa garajului în cinci minute?

Harry primi un pufnet drept răspuns, pe care îl interpretă ca pe un da. Mai trase două fumuri din ţigară, o stinse în scrumieră, se ridică, încuie uşa şi plecă. Făcuse zece metri în pasaj când auzi un zgomot slab în urma sa, despre care ştia că e telefonul fix sunând.

Ieşise deja din lift şi se afla în drum spre uşă când îşi auzi numele strigat. Se întoarse şi văzu că era paznicul, care îi făcea cu mâna. Lângă pupitru văzu spatele unui pardesiu de lână de culoarea muştarului.

— Bărbatul acesta întreba de tine, îl informă cel de la recepţie.

Pardesiul de lână se răsuci. Era o haină de genul celor care voiau să pară din caşmir, uneori le ieşea. În cazul ăsta, cel puţin, presupuse Harry. Pentru că era umplut de un tip lat în umeri şi cu membre lungi, cu păr şi ochi negri şi, posibil, un pic de sânge arăbesc în vene.

— Eşti mai înalt decât pari în poze, zise Tony Leike, dezgolind un şir de dinţi proaspăt înălbiţi şi o mână întinsă.

✯

— Bună cafea! zise Tony Leike, părând că vorbea într-adevăr serios.

Harry studia degetele acelea strâmbe şi lungi cu care Leike strângea ceaşca de cafea. Nu era molipsitor, îi explicase Leike în timp ce-şi întindea mâna spre Harry, ci doar clasica artrită, o afecţiune moştenită, care – măcar atât – îl transforma într-un meteorolog de încredere.

— Dar, ca să fiu sincer, credeam că inspectorilor li se oferă birouri mai bune. Nu e prea cald aici?

— Centrala termică a închisorii, răspunse Harry, sorbind din cafea. Deci ai citit despre caz în *Aftenposten* de dimineaţă?

— Da, la micul dejun. Aproape că m-am înecat când am văzut, sincer să fiu.

— Din ce cauză?

Leike se legăna pe scaun, ca un pilot de Formula 1 pe motor înainte de startul cursei.

— Am încredere că va rămâne între noi?

— Care noi?

— Poliţie şi mine. De preferat, între mine şi tine.

Harry spera că glasul îi rămânea neutru şi trăda entuziasmul.

— Motivul fiind?

Leike trase adânc aer în piept.

— Nu vreau să transpire faptul că m-am aflat în cabana Håvass în acelaşi timp cu parlamentara Marit Olsen. Momentan, sunt foarte prezent în presă datorită nunţii ce se apropie. Ar fi un mare ghinion dacă aş fi legat exact acum de o anchetă de crimă. Presa ar sări imediat pe poveste şi s-ar putea… să iasă la iveală lucruri din trecutul meu pe care le-aş prefera uitate şi îngropate.

— Înţeleg, făcu Harry pe niznaiul. Desigur, va trebui să iau în calcul o serie de factori şi din acest motiv nu pot promite absolut nimic. Însă acesta nu-i un interogatoriu, ci doar o simplă conversaţie, iar eu nu ciripesc de obicei astfel de lucruri către presă.

— Nici către… iubita mea dragă şi scumpă?

— Nu, dacă nu există un motiv pentru asta. Dacă te temi că s-ar putea să se afle totuşi că ai fost acolo, de ce ai mai venit încoace?

— Le-aţi cerut oamenilor care au fost la cabană să iasă în faţă, deci e de datoria mea de cetăţean cinstit, nu?

Îi aruncă o privire întrebătoare lui Harry, apoi se strâmbă.

— Hristoase, ce frică mi-a fost! Ştiam că cei care s-au aflat acolo în noaptea aia erau următorii pe listă. Am sărit în maşină şi am venit direct aici.

— Ceva recent ţi-a provocat motive de îngrijorare?

— Nu. Tony Leike adulmecă aerul, chibzuind, apoi adăugă: În afară de forţarea uşii de la subsol din urmă cu câteva zile. Hristoase, ar trebui să-mi montez o alarmă, nu-i aşa?

— Ai raportat la poliţie?

— Nu, nu au furat decât o bicicletă.

— Şi crezi că ucigaşii în serie au obiceiul să mai şterpelească şi biciclete în timpul liber?

Leike clătină din cap, cu un zâmbet. Nu zâmbetul spăsit al cuiva căruia îi este ruşine pentru că a făcut sau a zis ceva prostesc, reflectă Harry. Ci zâmbetul acela dezarmant, de învingător, care spune „aici m-ai prins, amice", felicitarea curtenitoare a cuiva obişnuit cu propriile victorii.

— De ce ai întrebat de mine?

— Ziarele au scris că tu conduci ancheta, aşa că mi s-a părut firesc. În fine, cum ziceam, speram că e posibil să afle cât mai puţine persoane posibil, aşa că am venit direct la şef.

— Nu eu sunt şeful, Leike.

— Nu eşti tu? Dar *Aftenposten* a dat impresia că tu ai fi.

Harry îşi mângâia falca strâmbă. Încă nu-şi făcuse o impresie clară despre Tony Leike. Era un tip cu un aspect exterior îngrijit şi cu un şarm de băiat rău care îi amintea lui Harry de un jucător de hochei pe care îl văzuse într-o reclamă la chiloţi. Părea că vrea să afişeze un aer de blândeţe neglijentă, plin de experienţă de viaţă, dar şi să fie considerat o persoană sinceră, cu trăiri ce nu puteau fi ascunse. Sau poate că era exact opusul; poate că blândeţea chiar era sinceră şi doar trăirile erau false.

— Ce căutai în Håvass, Leike?

— Schiam, desigur.

— Singur?

— Da. Avusesem câteva zile stresante la muncă şi aveam nevoie de o eliberare. Am mers adesea la Ustaoset şi Hallingskarvet. Am dormit în cabane. Acolo e locul meu, s-ar putea spune.

— De ce nu ai propria cabană acolo?

— Unde mi-aş dori eu să am o cabană nu se mai poate obţine autorizaţie de construire. Regulile stabilite de administraţia naţională a parcurilor.

— De ce nu era şi logodnica ta cu tine? Nu schiază?

— Lene? Ea…

Leike luă o înghiţitură de cafea. Genul de înghiţitură pe care o iei în mijlocul frazei, când ai nevoie de timp de gândire, îi trecu prin cap lui Harry.

— Era acasă. Eu… noi…

Se uită la Harry cu o expresie uşor disperată, ca şi cum implora după ajutor. Harry nu îi dădu niciunul.

— Căcat! Fără presiuni, da?

Harry nu răspunse.

— Bun, făcu Leike de parcă Harry îi dăduse un răspuns afirmativ. Aveam nevoie de un respiro, să evadez. Ca să mă gândesc. Logodna, căsătoria… astea sunt probleme de om matur. Şi cel mai bine mă gândesc când sunt singur. Mai ales acolo, pe crestele înzăpezite.

— Şi te-a ajutat gânditul?

Leike îşi arătă iar porţelanul.

— Da.

— Îţi mai aduci aminte de altcineva din cabană?

— Mi-o amintesc pe Marit Olsen, cum ziceam. Am băut un pahar de vin roşu împreună. Nu am ştiut că e parlamentară până nu mi-a zis ea.

— Altcineva?

— Mai erau câţiva în jur, abia i-am salutat. Însă am sosit destul de târziu acolo, aşa că trebuie să fi mers la culcare.

— Oh?

— Afară, în zăpadă, erau şase perechi de schiuri. Îmi amintesc clar asta pentru că pe-ale mele le-am pus în hol, în caz că venea vreo avalanşă. Îmi amintesc că m-am gândit că poate ceilalţi nu erau schiori obişnuiţi cu muntele. Dacă o cabană e îngropată sub trei metri de zăpadă, ai dat de belea dacă ai rămas fără schiuri. Eu m-am trezit primul dimineaţă – de obicei mă trezesc aşa – şi am plecat înainte să mişte vreunul.

— Ai spus că sosiseşi târziu acolo. Ai schiat singur pe întuneric, nu-i aşa?

— Lanternă pe cap, hartă şi busolă. Excursia a fost o decizie de moment, aşa că n-am mai prins trenul spre Ustaoset decât pe seară. Dar, cum

spuneam, cunosc locurile şi sunt obişnuit să-mi găsesc pe întuneric drumul prin pustiurile îngheţate. Iar vremea era bună, luna se reflecta în zăpadă, nu aveam nevoie de vreo hartă sau lanternă.

— Îmi poţi spune ce s-a întâmplat în cabană cât ai stat acolo?

— Nu s-a întâmplat nimic. Am discutat cu Marit Olsen despre vin şi apoi despre cum menţii funcţională o relaţie modernă. Adică, eu aş spune că relaţia ei era mai modernă decât a mea.

— Şi ea n-a spus dacă se întâmplase ceva în cabană?

— Nu.

— Dar ceilalţi?

— Ceilalţi stăteau la foc, discutau despre excursii la schi şi beau. Bere, probabil. Sau vreun soi de băuturi pentru sport. Două femei şi un bărbat, între douăzeci şi treizeci şi cinci de ani, dacă ar fi să ghicesc.

— Nume?

— Nu am făcut decât să ne salutăm din cap şi să spunem bună. Repet, mă dusesem acolo ca să fiu singur, nu ca să-mi fac prieteni.

— Aspect fizic?

— Noaptea e destul de întuneric în acele cabane, iar dacă aş spune că una era blondă şi cealaltă brunetă, poate că m-aş înşela. Cum spuneam, nici măcar nu-mi mai amintesc câte persoane erau acolo.

— Accente?

— Una dintre femei avea un fel de accent de pe coasta de vest, cred.

— Stavanger? Bergen? Sunnmøre?

— Îmi pare rău, nu mă pricep prea bine la astfel de chestii. Ar fi putut fi vorba despre coasta de vest sau despre sud.

— Bun. Deci voiai să fii singur, dar ai discutat cu Marit Olsen despre relaţii.

— Pur şi simplu s-a întâmplat. S-a apropiat şi s-a aşezat lângă mine. Nu chiar o singuratică. Vorbăreaţă. Grasă şi veselă.

O spuse de parcă era o alăturare firească. Pe Harry îl frapă faptul că poza lui Lene Galtung pe care o văzuse înfăţişa o femeie extrem de slabă – cel puţin judecând după greutatea medie a norvegiencelor.

— Aşadar, în afară de Marit Olsen, nu mai poţi spune nimic despre ceilalţi? Nici dacă îţi arăt fotografii cu cei despre care ştim că au fost acolo?

— Oh, făcu Leike cu un zâmbet, cred că pot să fac asta.

— Mhm?

— Când mă aflam într-o cameră şi căutam un pat supraetajat în care să mă culc, am aprins lumina, să văd care era liber. Şi am văzut două persoane dormind. Un bărbat şi o femeie.

— Şi crezi că îi poţi descrie?

— Nu în detaliu, dar sunt destul de sigur că i-aş recunoaşte.

— Oh?

— Îmi amintesc binişor fetele atunci când le văd din nou.

Harry ştia că Leike are dreptate. De regulă, descrierile martorilor se îndepărtau destul de mult de adevăr, însă dă-le un detaliu oarecare şi rareori ajung să facă o greşeală.

Harry se îndreptă spre un fişet pe care îl târâseră înapoi în birou, deschise dosarele victimelor şi scoase fotografiile. I le dădu lui Leike, iar acesta începu să le răsfoiască.

— Aceasta e Marit Olsen, desigur, zise el, dându-i-o înapoi lui Harry. Iar acestea sunt cele două femei care stăteau lângă foc, cred, însă nu sunt sigur.

Îi dădu lui Harry pozele lui Borgny şi Charlotte.

— Acesta s-ar putea să fie băiatul.

Elias Skog.

— Însă niciuna nu e cea din dormitor. Sunt sigur. Şi nici pe ea n-o recunosc, adăugă el, dându-i înapoi poza cu Adele.

— Deci nu eşti sigur despre cei care s-au aflat o bună bucată de vreme cu tine în cameră, dar eşti

sigur despre cei pe care i-ai văzut doar vreo două secunde?

Leike încuviinţă.

— Dormeau, nu-i aşa?

— E mai uşor să recunoşti persoane care dorm?

— Nu, dar ele nu se uită înapoi la tine, nu-i aşa? Aşa că te poţi zgâi liniştit.

— Mhm, vreo două secunde.

— Poate puţin mai mult.

Harry puse pozele înapoi în dosare.

— Aveţi vreun nume? întrebă Leike.

— Nume?

— Da. Cum spuneam, m-am trezit primul şi am mâncat vreo două felii de pâine în bucătărie. Registrul de oaspeţi era acolo şi eu nu mă trecusem în el. În timp ce mâncam, l-am deschis şi am cercetat numele care fuseseră trecute în seara precedentă.

— De ce?

— De ce? făcu Tony, rotindu-şi umerii. De multe ori sunt aceiaşi oameni pe traseele de schi. Voiam să văd dacă mai era cineva pe care îl cunoşteam.

— Şi era?

— Nu. Dar dacă îmi dai numele celor despre care crezi sau ştii că se aflau acolo, poate că îmi pot aminti dacă le-am văzut în registrul de oaspeţi.

— Pare rezonabil, dar mă tem că n-avem niciun nume. Sau vreo adresă.

— Păi atunci, zise Leike, încheindu-şi nasturii pardesiului de lână, mă tem că nu vă mai pot fi de ajutor, nu? Cu excepţia faptului că îmi puteţi tăia numele de pe listă.

— Mhm, făcu Harry. Dacă tot eşti aici, mai am vreo două întrebări. Dacă mai ai timp?

— Sunt propriul meu şef, răspunse Leike. Mă rog, momentan.

— OK. Zici că ai un trecut ceţos. Îmi poţi oferi o imagine vagă la ce te referi?

— Am încercat să omor un tip, răspunse Leike fără să pară că se laudă.

— Înţeleg, zise Harry, lăsându-se pe spate în scaun. Din ce motiv?

— Pentru că m-a atacat. Tot susţinea că îi furasem gagica. Adevărul era că nici nu era gagica lui şi nici nu-şi dorea să fie, iar eu nu fur gagici. Nu e nevoie.

— Mhm. V-a surprins în toiul acţiunii şi a lovit-o, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui?

— Încerc să înţeleg ce fel de situaţie te-ar fi putut determina să încerci să-l omori. Dacă chiar asta ai vrut.

— El m-a lovit pe mine. De aceea am făcut tot ce-am putut ca să-l omor. Cu un cuţit. Eram gata să reuşesc, dar vreo doi amici m-au smuls de pe el. Am fost acuzat de atac violent. Destul de uşor pentru o tentativă de omor.

— Îţi dai seama că ce-mi spui acum te transformă în suspect principal?

— În acest caz? Leike îi aruncă lui Harry o privire piezişă şi adăugă: Glumeşti? Voi, cei din poliţie, aveţi mai multă minte decât dai de înţeles acum, nu?

— Dacă ai vrut să omori o dată…

— Am vrut să omor de mai multe ori. Presupun că am şi făcut-o.

— Presupui?

— Nu e chiar uşor să vezi negri în junglă pe timp de noapte. În cea mai mare parte a timpului tragi la întâmplare.

— Şi tu asta ai făcut?

— În tinereţile mele pline de depravare, da. După ce am plătit pentru crime, m-am înrolat în armată şi am plecat direct în Africa de Sud şi am obţinut un job de mercenar.

— Mhm! Deci ai fost mercenar în Africa de Sud?

— Trei ani. Iar Africa de Sud a fost doar locul în care m-am angajat; luptele se dădeau în ţările vecine, întotdeauna exista un război, o piaţă pentru profesionişti, mai ales pentru albi. Negrii încă ne

cred mai deştepţi, să ştii. Au mai multă încredere în ofiţerii albi decât în ai lor.

— Poate că ai fost şi în Congo?

Sprânceana dreaptă a lui Leike forma acum un zigzag negru.

— De unde până unde?

— Am fost acolo acum ceva vreme, doar mă întrebam.

— Pe atunci se numea Zair. Însă în cea mai mare parte a timpului nici măcar nu ştiam în care blestemată de ţară ne aflam. Era doar verde, verde, verde şi apoi negru, negru, negru până răsărea iar soarele. Acolo am învăţat să citesc o hartă şi o busolă cu lanterna pe cap. Busola era doar o pierdere de timp acolo, cu prea mult metal în munţi.

Tony Leike se lăsă pe spate în scaun. Relaxat şi lipsit de teamă, observă Harry.

— Apropo de metal, zise Harry, am citit undeva că ai o afacere de minerit acolo.

— Corect.

— Ce fel de metal?

— Ai auzit de coltan?

Harry încuviinţă încet.

— Se foloseşte la telefoanele mobile.

— Exact. Şi la consolele de jocuri. Când a început producţia mondială de telefoane mobile, în anii ’90, eram cu trupele mele într-o misiune în nord-estul Congoului. Nişte francezi şi câţiva nativi conduceau o mină acolo, angajând copii cu târnăcoape şi lopeţi ca să scoată coltanul din pământ. Seamănă cu orice piatră obişnuită, însă îl poţi folosi ca să obţii tantal, adică elementul care are valoare cu adevărat. Ştiam că, dacă aş fi putut convinge pe cineva să mă finanţeze, puteam să conduc o afacere de minerit adevărată, modernă, şi să devenim oameni cu adevărat bogaţi.

— Şi asta s-a întâmplat?

Tony Leike începu să râdă.

— Nu chiar. Am reuşit să obţin un împrumut, am fost tras pe sfoară de parteneri şi am pierdut tot. Am obţinut un împrumut şi mai mare, am fost iar tras pe

sfoară, am împrumutat şi mai mult şi am câştigat nişte mărunţiş.

— Mărunţiş?

— Câteva milioane cu care să achit datoriile. Însă aveam o reţea de contacte şi nişte idei măreţe, cu toate că vindeam blana ursului din pădure, dar era suficient să fiu primit în cercul unde se învârteau sumele cu adevărat importante. Ca să devii membru, ceea ce contează e numărul de zerouri al averii tale, nu dacă există plus sau minus în faţă.

Leike râse iar, un râs din toată inima, iar Harry făcu un adevărat efort de voinţă ca să-şi ascundă un zâmbet.

— Iar acum?

— Acum aşteptăm marea lovitură, pentru că a sosit vremea să fie scos coltanul. Într-adevăr, tot zic de mult timp, însă de data asta chiar e adevărat. A trebuit să-mi vând acţiunile la proiect în schimbul posibilităţii de-a le răscumpăra mai apoi, ca să îmi pot plăti datoriile. Acum lucrurile s-au aşezat şi tot ce mai trebuie este să fac rost de bani pentru a-mi răscumpăra acţiunile, astfel încât să pot redeveni partener cu drepturi egale.

— Mhm. Şi banii?

— Cineva va înţelege că e înţelept să-mi împrumute bani contra unui mic procent din acţiuni. Rezultatul e enorm, riscul e minim. Şi toate marile investiţii au fost deja făcute, inclusiv mituirea localnicilor. Ba chiar am eliberat şi un drum în junglă, astfel încât să putem încărca direct avioane cargo şi să transportăm marfa prin Uganda. Eşti bogat, Harry? M-aş putea interesa dacă există şansa să obţii şi tu o felie din tort.

Harry clătină din cap.

— Ai fost recent în Stavanger, Leike?

— Hm… în vară.

— De atunci, nu?

Leike se gândi puţin, apoi scutură din cap.

— Nu eşti sută la sută sigur? întrebă Harry.

— Îmi prezint proiectul potenţialilor investitori, iar asta înseamnă o mulţime de călătorii. Trebuie să

fi fost de trei sau patru ori anul acesta în Stavanger, dar nu din vară încoace, nu cred.

— Dar la Leipzig?

— Acum e momentul în care ar trebui să întreb dacă am nevoie de un avocat, Harry?

— Vreau doar să te elimin cât mai curând posibil din caz, să ne putem concentra pe subiectele cu adevărat importante.

Harry îşi trecu degetul arătător peste şaua nasului.

— Dacă nu doreşti să afle presa despre asta, presupun că nu doreşti implicarea unui avocat sau să fii chemat la interogatorii formale etc.?

Leike încuviinţă.

— Ai dreptate, fireşte. Îţi mulţumesc pentru sfat, Harry!

— Leipzig?

— Îmi pare rău, răspunse Leike, cu regret sincer în glas şi pe faţă. N-am fost niciodată acolo. Ar fi trebuit?

— Mhm. Mai trebuie să te întreb şi unde erai şi ce făceai în anumite zile.

— Ascult.

Harry recită cele patru date care îi interesau în timp ce Leike le nota pe o agendă Moleskine.

— O să verific imediat ce mă întorc la birou, răspunse acesta. Apropo, ăsta e numărul meu de telefon.

Îi întinse lui Harry o carte de vizită cu inscripţia *Tony C. Leike, Antreprenor.*

— De la ce vine C?

— Habar n-am, răspunse Leike, ridicându-se în picioare. Tony e doar prescurtarea de la Anthony, fireşte, aşa că m-am gândit că mi-ar trebui o iniţială. Îmi oferă un plus de prestanţă, nu crezi? Cred că străinilor le place.

În loc să se întoarcă prin pasaj, Harry îl însoţi pe Leike în sus pe scările spre închisoare, apoi bătu în geam şi un gardian veni să le dea drumul înăuntru.

— Mi se pare că joc un rol într-un episod din *Gaşca Olsen,* spuse Leike, după ce ajunseră pe

aleea de pietriş de lângă zidurile impresionante ale vechii închisori Botsen.

— E ceva mai discret aşa, replică Harry. Devii un chip uşor de recunoscut, iar personalul începe acum să sosească la muncă la sediul Poliţiei.

— Apropo de chipuri, văd că cineva ţi-a rupt falca.

— Pesemne c-am căzut şi m-am lovit singur.

Leike scutură din cap şi zâmbi.

— Ştiu şi eu câte ceva despre fălci rupte. Aia e de la o bătaie. Pur şi simplu ai lăsat-o să se sudeze singură, văd bine asta. Ar trebui să mergi să se uite cineva la ea, nu e mare lucru.

— Mersi pentru pont!

— Le datorezi mulţi bani?

— Ştii ceva şi despre astfel de lucruri?

— Da! exclamă Leike, făcând ochii mari. Din păcate.

— Mhm. Încă ceva, Leike…

— Tony. Sau Tony C.

Leike îşi scoase imediat la iveală strălucitorul aparat de mestecat. Precum cineva fără nicio grijă pe lume, cugetă Harry.

— Tony. Ai fost vreodată la lacul Lyseren? Cel din Øst…?

— Da, normal, eşti nebun? râse Tony. Ferma Leike se află în Rustad. Mergeam la bunicul în fiecare vară. Ba chiar am şi stat vreo doi ani acolo. Un loc fantastic, nu-i aşa? De ce mă întrebi?

Zâmbetul i se şterse imediat.

— Oh, căcat, acolo au găsit femeia! Ce coincidenţă, nu?

— Păi, zise Harry, nu e chiar neobişnuit. Lyseren e un lac mare.

— Adevărat. Mersi din nou, Harry! zise Leike şi-i întinse mâna. Iar dacă se iveşte un nume în legătură cu cabana Håvass ori dacă vine vreun martor, doar sună-mă să văd dacă mi-l amintesc. Cooperare deplină, Harry.

Harry se uită cum îşi strânge mâna cu bărbatul în privinţa căruia tocmai se hotărâse că omorâse şase

oameni în ultimele trei luni.

✯

Trecuseră cincisprezece minute de când plecase Leike, când sună Katrine Bratt.

— Da?

— Negativ în privinţa a patru dintre ele, răspunse ea.

— Iar a cincea?

— O potrivire. În cele mai adânci hăuri ale tractului intestinal al informaţiilor digitale.

— Poetic!

— O să-ţi placă. Pe 16 februarie, Elias Skog a fost sunat de un număr care nu este înregistrat pe niciun nume. Un număr secret, cu alte cuvinte. Iar acesta ar putea fi motivul pentru care poliţia din Oslo…

— Stavanger.

— Nu a găsit legătura până acum. Însă în cele mai adânci hăuri…

— Prin care te referi la extrem de bine protejata arhivă internă a Telenorului?

— Ceva de genul. Numele Tony Leike, Holmenveien 172, a ieşit la iveală ca fiind clientul facturat pentru acest număr secret.

— Daaa! strigă Harry. Eşti un înger!

— O metaforă prost aleasă, aş zice, din moment ce sună de parcă tocmai ce-am condamnat un om la închisoare pe viaţă.

— Vorbim mai târziu.

— Aşteaptă! Nu vrei s-auzi şi despre Jussi Kolkka?

— Aproape că uitasem. Zi-mi!

Ea îi spuse.

40. Propunerea

Harry o găsi pe Kaja la Divizia Crime, în zona roşie de la etajul şase. Ea ridică imediat capul când îl observă în uşă.

— Mereu ai uşa deschisă? întrebă el.

— Mereu. Tu?

— Închisă. Mereu. Dar văd că ai scos scaunul musafirului. Deşteaptă mişcare! Oamenilor le place să li se vorbească prietenos.

Asta o făcu să râdă.

— Ceva interesant?

— Într-un fel, răspunse el, intrând şi rezemându-se de perete.

Ea îşi propti ambele mâini pe marginea biroului, se împinse în ele şi porni astfel să alunece cu scaun cu tot către fişet. Deschise un sertar, scoase o scrisoare şi i-o arătă lui Harry.

— M-am gândit că ţi-ar plăcea să vezi asta.

— Ce e?

— Omul de zăpadă. Avocatul a cerut ca el să fie transferat de la Ullersmo într-un spital normal din motive de sănătate.

Harry se propti pe birou şi citi.

— Mhm. Scleroderma. Avansează rapid. Nu foarte rapid, sper. Că nu merită.

Ridică privirea şi văzu că o şocase.

— Străbunica mea a murit de sclerodermă, zise ea. O boală oribilă.

— Şi un om oribil, completă Harry. Întâmplător, sunt de acord cu cei care afirmă că această capacitate de a ierta spune ceva despre caracterul unei persoane. Eu sunt de cea mai joasă speţă.

— N-am avut intenţia să te critic.

— Promit să fiu mai bun în viaţa următoare, replică Harry, uitându-se în podea şi frecându-şi gâtul. În care, dacă hinduşii au dreptate, voi fi probabil un gândac de scoarţă. Dar o să fiu un gândac de scoarţă bun la suflet.

Ridică privirea şi văzu că ceea ce Rakel îi numise „afurisitul lui de farmec băieţesc” avea efect.

— Ascultă, Kaja, am venit să-ţi fac o propunere.

— Oh?

— Da. Harry îşi simţi şi el tonul uşor solemn. Tonul unui bărbat fără capacitatea de-a ierta, fără respect, care nu se gândeşte niciodată la altceva în afară de scopurile proprii. Şi apelă la tehnica psihologiei inverse, care funcţionase de mult prea multe ori în favoarea sa.

— Pe care îţi recomand să o refuzi. Vezi tu, eu am tendinţa de-a le distruge vieţile celor alături de care ajung să trăiesc.

Spre propria uluire, văzu cum chipul ei se face stacojiu.

— Dar nu cred că ar fi corect să fac asta fără tine, continuă el. Acum, că am ajuns atât de aproape.

— Aproape… de ce?

Culoarea aprinsă dispăruse.

— Aproape de prinderea făptaşului. Acum mă duc la avocatul poliţiei să cer un mandat de arestare pentru el.

— Oh… desigur!

— Desigur?

— Adică, pe cine să arestezi? adăugă ea, împingându-se înapoi la birou. Pentru ce?

— Pe criminalul nostru, Kaja.

— Chiar aşa?

Urmări cum pupilele ei se măreau, încet, pulsând parcă. Şi ştiu ce se întâmpla acum în mintea ei. Năvala sângelui înainte de asaltul final, de doborârea animalului sălbatic. Arestarea. Care avea să figureze în CV-ul ei. Cum să-i reziste?

Harry încuviinţă.

— Numele lui e Tony Leike.

Culoarea reveni în obrajii ei.

— Sună cunoscut.

— E pe cale să se însoare cu fiica lui…

— Oh, da, e logodit cu fata lui Galtung. Se încruntă, apoi adăugă: Vrei să spui că ai dovezi?

— Circumstanţiale. Şi coincidenţe.

Văzu cum pupilele ei se micşorează la loc.

— Sunt sigur că ăsta e omul nostru, Kaja.

— Convinge-mă! îi ceru ea, iar acum îi simţi foamea.

Dorinţa de-a înghiţi totul pe nemestecate, ca să aibă un pretext pentru cea mai nebunească decizie din viaţa ei. Şi el nu avea deloc intenţia de-a o proteja de ea însăşi. Pentru că avea nevoie de ea. Era perfectă pentru presă: tânără, inteligentă, femeie, ambiţioasă. Cu un chip şi un trecut atrăgătoare. Pe scurt, ea era tot ce nu era el. Era o Ioana d'Arc pe care Ministerul Justiţiei nu avea s-o ardă pe rug.

Harry inspiră adânc. După care repetă discuţia pe care o purtase cu Tony Leike. În cele mai mici detalii. Fără să se întrebe cum de era în stare să repete fără niciun efort absolut tot. Colegilor li se păruse totdeauna remarcabilă această abilitate a sa.

— Cabana Håvass, Congo şi lacul Lyseren, rosti Kaja după ce el termină. A fost în toate aceste locuri.

— Da, şi a fost condamnat pentru acte violente. Şi recunoaşte şi că intenţia lui a fost să ucidă.

— Super! Dar…

— Partea cu adevărat interesantă vine abia acum. L-a sunat pe Elias Skog. Cu două zile înainte ca acesta să fie găsit mort.

Pupilele ei se transformaseră în sori negri.

— L-am prins, rosti ea încet.

— Acest „l-am" înseamnă ce cred eu că înseamnă?

— Da.

Harry oftă.

— Înţelegi riscul de-a merge mai departe cu mine în treaba asta? Chiar dacă am dreptate în privinţa lui Leike, nu există nicio garanţie că arestarea şi un verdict favorabil pentru procuratură sunt suficiente să încline balanţa puterii în favoarea lui Hagen. Iar apoi vei deveni ţinta furiei tuturor.

— Dar tu?

Kaja se aplecă peste birou. Micii ei dinţi de piranha scânteiară iar.

— Tu crezi că merită riscul?

— Eu sunt un poliţist apus care are foarte puţine de pierdut, Kaja. Pentru mine, e asta sau nimic. Nu pot merge la Narcotice sau la Delicte Sexuale, iar Kripos nu-mi va face niciodată o propunere. Dar pentru tine, personal, e probabil o decizie proastă.

— Aşa îmi sunt de obicei deciziile, răspunse ea pe un ton brusc serios.

— Bun! făcu Harry, ridicându-se în picioare. Merg şi vorbesc cu avocatul. Să nu fugi!

— Voi fi tot aici, Harry.

Harry se răsuci şi dădu nas în nas cu un bărbat care era limpede că stătea de ceva vreme în uşă.

— Scuze! zise bărbatul cu un zâmbet larg. Voiam doar să o împrumut un pic pe doamna.

Dădu din cap spre Kaja, cu o expresie veselă în privire.

— Chiar te rog, replică Harry, cu un zâmbet scurt, apoi porni cu paşi mari pe hol.

— Aslak Krongli, rosti Kaja. Ce-aduce un băiat de la ţară în oraşul nostru cel mare şi rău?

— Ca de obicei, presupun, răspunse poliţistul din Ustaoset.

— Agitaţie, lumini de neon şi freamătul mulţimii?

Aslak zâmbi.

— Munca. Şi o femeie. Îţi pot face cinste cu o ceaşcă de cafea?

— Nu chiar acum, răspunse Kaja. Se întâmplă nişte lucruri, aşa că trebuie să rămân pe poziţii. Dar m-aş bucura să-ţi fac eu cinste cu o ceaşcă la cantină. E la ultimul etaj. Dacă o iei tu înainte, voi avea timp să dau un telefon.

El îi făcu semn cu degetul mare ridicat în sus şi dispăru.

Kaja închise ochii şi trase o gură mare de aer, tremurătoare, în piept.

Biroul avocatului poliţiei se afla tot la etajul şase, aşa că Harry nu avu mult de mers. Acesta, o tânără angajată evident după ultima vizită a lui Harry în acest birou, se zgâi la el peste ochelari.

— Am nevoie de un mandat, anunţă Harry.

— Iar tu eşti?

— Harry Hole, inspector.

Îşi prezentă legitimaţia cu toate că după reacţia ei oarecum panicată ştiu că auzise de el. Îşi putea închipui ce, aşa că se hotărî să nu insiste. Cât despre ea, îi trecu numele pe mandatul de percheziţie şi arestare şi-i cercetă îndelung legitimaţia, de parcă pronunţarea numelui său era extrem de complicată.

— Două bife? întrebă ea.

— În regulă, răspunse Harry.

Ea trecu câte o bifă în dreptul „arestului" şi „percheziţiei" şi apoi se lăsă pe spate în scaun, încât el era dispus să parieze că era o copie a posturii ai-treizeci-de-secunde-să-mă-convingi pe care tânăra o văzuse la avocaţii cu mai multă experienţă.

Harry ştia din proprie experienţă că primul argument era şi cel mai important – acela era momentul în care avocaţii luau decizia –, aşa că începu cu apelul telefonic dat de Leike lui Elias Skog cu două zile înainte de uciderea acestuia. În pofida afirmaţiilor lui Leike, că nu-l cunoştea pe Skog şi că nici nu vorbise cu el în cabană, cum îi declarase lui Harry. Argumentul numărul doi era condamnarea pentru atac violent despre care Leike recunoscuse că fusese tentativă de omor, iar Harry vedea deja că mandatul era ca şi primit. Aşa că mai asezonă discuţia cu coincidenţele din Congo şi lacul Lyseren, fără a intra însă în prea multe detalii.

Ea îşi scoase ochelarii.

— În principiu, sunt de acord, zise ea. Cu toate astea, trebuie să mă mai gândesc puţin asupra chestiunii în cauză.

Harry înjură în sinea sa. Un avocat cu mai multă experienţă i-ar fi emis pe loc mandatul, însă ea era atât de crudă, încât nu cuteza să o facă fără a se sfătui cu ceilalţi. Pe uşa ei ar fi trebuit să figureze

un semn cu „practică”, încât el să se fi putut adresa altora. Acum era prea târziu.

— E urgent, insistă Harry.

— De ce?

Aici îl prinsese. Harry făcu un semn cu mâna prin aer, putea să însemne orice, dar nu zise nimic.

— O să iau o decizie imediat după prânz… Se uită din nou cu subînţeles la formular…Hole. O să las mandatul în cutia ta de corespondenţă, dacă primeşte aprobare.

Harry strânse din dinţi ca să fie sigur că n-avea să spună ceva pripit. Pentru că ştia că ea se comporta cum trebuie. Încerca să supracompenseze pentru faptul că era tânără, lipsită de experienţă şi femeie într-o lume dominată de bărbaţi. Însă afişa o determinare ce se cerea respectată; încă de la început, demonstra că tehnica lui directă nu avea să meargă cu ea. Bravo ei! Simţea nevoia să-i înhaţe ochelarii şi să-i sfărâme.

— Mă poţi suna pe interior când ai luat o decizie? întrebă el. Momentan, biroul meu se află la o distanţă considerabilă de cutia de corespondenţă.

— Bine, făcu ea pe un ton dulce.

✯

Harry se afla în pasajul subteran, la vreo cincisprezece metri de birou, când auzi uşa deschizându-se. Văzu o siluetă ieşind şi închizând grăbit uşa. Se răsuci şi se apropie cu paşi repezi de Harry. Şi înţepeni când îl văzu.

— Te-am speriat, Bjørn? întrebă Harry cu blândeţe.

Distanţa dintre ei era de peste douăzeci de metri, însă pereţii purtau sunetul către Bjørn Holm.

— Un pic, răspunse bărbatul de la Toten, îndreptându-şi fesul multicolor rasta care îi acoperea părul roşcat. Te furişezi aşa lângă oameni!

— Mhm. Şi tu?

— Ce-i cu mine?

— Ce cauţi aici? Credeam că ai o groază de treabă la Kripos. Am auzit că ai primit un superb job acolo.

Harry se opri la doi metri de Holm, care era evident luat prin surprindere.

— Nu sunt sigur că e chiar aşa superb, replică Holm. Nu mi se mai dă voie să fac ce-mi plăcea cel mai mult.

— Adică?

— Criminalistică. Doar mă ştii.

— Te ştiu?

— Eh? se încruntă Holm. Coordonarea echipei de criminalişti şi planificare strategică, ce-ar trebui să însemne astea când se întâmplă de acasă? Transmiterea mesajelor, organizarea de şedinţe, trimiterea rapoartelor.

— E o promovare, zise Harry. Începutul a ceva bun, nu crezi?

Holm pufni.

— Ştii ce cred eu? Cred că Bellman m-a pus acolo ca să mă ţină departe de acţiune, ca să fie sigur că nu mai primesc deloc informaţii la prima mână. Pentru că suspectează că, dacă le primesc, nu e sigur că va reuşi înaintea ta.

— Însă aici greşeşte, zise Harry stând faţă în faţă cu agentul criminalist.

Bjørn Holm clipi de două ori.

— Harry, ce dracu' înseamnă asta?

— Chiar, ce dracu' înseamnă asta?

Harry simţi că furia îi îngroaşă glasul, imprimându-i o tentă metalică.

— Ce dracu' căutai în birou, Bjørn? Nu mai e niciun căcat de-al tău acolo.

— Ce căutam? zise Bjørn. Recuperam asta, asta căutam. Ridică mâna dreaptă, în care ţinea o carte, şi adăugă: Ai spus că o s-o laşi la recepţie, îţi aminteşti?

Hank. Williams: Biografia.

Harry simţi cum ruşinea îi inundă obrajii.

— Mhm.

— Mhm, îl imită Bjørn.

— O aveam cu mine când ne-am mutat de-aici, zise Harry. Dar am făcut stânga împrejur la mijlocul

pasajului şi ne-am întors. Apoi am uitat cu totul de ea.

— Bun. Acum pot să plec?

Harry păşi într-o parte, ascultând pe Bjørn cum tropăia mai departe prin pasaj, înjurând întruna.

Descuie biroul.

Se trânti pe scaun.

Privi în jur.

Carnetul. Îl răsfoi puţin. Nu mai trecuse nimic în el de la discuţie, nimic care să-l arate pe Tony Leike în calitate de suspect. Harry deschise sertarele biroului să vadă dacă găseşte vreun semn că umblase cineva prin ele. Totul părea neatins. Să se fi înşelat? Putea spera că Holm nu-i strecura informaţii lui Mikael Bellman?

Aruncă o privire la ceasul de la mână. Rugându-se ca noul avocat al poliţiei să mănânce repede. Apăsă la întâmplare o tastă de la calculator şi monitorul se trezi la viaţă. Încă mai arăta pagina cu ultima sa căutare pe Google. Numele străluci spre el din căsuţă: Tony Leike.

41. Mandatul

— Aşadar, zise Aslak Krongli, rotindu-şi cafeaua în ceaşcă, în timp ce Kaja cugeta că arăta ca o coajă de ou în mâna lui mare.

Se aşezase vizavi de el la masa cea mai apropiată de geam. Cantina poliţiei se afla la ultimul nivel şi se conforma standardelor de design norvegiene, adică era luminoasă şi curată, nu într-atât de confortabilă încât oamenii să fie tentaţi să zăbovească mai mult decât e necesar. Marele avantaj al încăperii era priveliştea asupra oraşului, însă pe Krongli nu părea să-l intereseze cine ştie ce.

— Am verificat registrele de oaspeţi de la cabanele din zonă, continuă el. Singurele care au scris în registru că intenţionează să-şi petreacă noaptea următoare în cabana Håvass au fost Charlotte Lolles şi Iska Peller, care au stat în Tunvegg cu o noapte înainte.

— Iar despre ele ştim deja, zise Kaja.

— Da. De fapt, am doar două chestii care te-ar putea interesa.

— Şi?

— Am discutat la telefon cu un cuplu în vârstă care s-a aflat în cabana din Tunvegg în aceeaşi noapte cu Lolles şi Peller. Aceştia au spus că, în seara respectivă, şi-a făcut apariţia un bărbat care a mâncat ceva, s-a schimbat de haine şi apoi şi-a continuat drumul spre sud-vest. Chiar dacă era întuneric. Şi singura cabană din direcţia aia e Håvass.

— Iar această persoană…

— Abia au zărit-o. Se părea că nici ea nu dorea să fie zărită; nu şi-a scos cagula şi nici ochelarii de schi de modă veche, nici măcar când s-a schimbat de haine. Soţia spunea că avea impresia că el suferise vreo rană serioasă la un moment dat.

— De ce credea asta?

— Doar asta şi-a putut aminti, nu şi motivul. În orice caz, el s-ar fi putut îndrepta totuşi într-o altă

direcţie după ce a dispărut din vedere, poate să schieze către altă cabană.

— Presupun că da, admise Kaja, uitându-se la ceas.

— Apropo, a răspuns cineva la apelul vostru privind crimele?

— Nu, răspunse Kaja.

— Arăţi de parcă ai vrea să spui da.

Privirea Kajei îl săgetă brusc pe Aslak Krongli, iar acesta reacţionă ridicându-şi palmele în sus.

— Nătăfleţ de la ţară venit la oraş! Scuze, chiar n-am vrut să insinuez nimic!

— Bine, spuse Kaja.

Acum se uitau amândoi cu atenţie în ceştile de cafea.

— Spuneai că ai două chestii care m-ar putea interesa, continuă Kaja. Care-i a doua?

— Ştiu că o să-mi pară rău după asta, răspunse Krongli, iar expresia veselă îi revenise acum în privire.

Kaja ghici imediat în ce direcţie avea să se îndrepte discuţia şi ştiu că el avea dreptate: urma să regrete.

— Stau la Plaza şi mă întrebam dacă ţi-ar plăcea să iei cina cu mine diseară.

Văzu în ochii lui că expresia ei nu era greu de citit.

— Nu cunosc pe nimeni altcineva în oraş, continuă el, strâmbându-şi gura într-o grimasă care ar fi putut fi interpretată ca un surâs dezarmant. În afară de fosta mea, adică, dar pe ea nu îndrăznesc să o sun.

— Ar fi fost drăguţ… începu Kaja, apoi se opri.

Condiţionalul trecut. Observă că Aslak Krongli îşi regreta deja abordarea.

— …dar mă tem că sunt deja ocupată.

— Bine, oricum a fost din scurt.

Krongli zâmbi, apoi îşi trecu degetele prin părul creţ ciufulit.

— Dar mâine?

— Eu… ăăă, sunt destul de ocupată zilele astea, Aslak.

Krongli încuviinţă, aparent pentru sine.

— Fireşte. Fireşte că eşti ocupată. Bărbatul care era în cameră cu tine când am sosit eu ar putea fi motivul?

— Nu, acum am alţi şefi.

— Nu la şefi mă refeream eu.

— Oh?

— Ai spus că eşti îndrăgostită de un poliţist. Şi mi s-a părut că nu i-a trebuit mult să te convingă. Mai puţin decât mie, cel puţin.

— Nu, nu, nu era el! Ai înnebunit? Eu… ăăă, de bună seamă că băusem mult prea mult în seara aceea.

Kaja simţi cât de stupid îi suna râsul şi simţi cum sângele în năvălea în obraji.

— Ei, bine, zise Krongli, terminându-şi cafeaua, acum trebuie să plec în oraşul mare şi rece. Presupun că există muzee de vizitat şi baruri de verificat.

— Da, trebuie să profiţi de ocazie.

El îşi arcui o sprânceană şi ochii-i plângeau şi-i râdeau. Ca Even, la final.

Kaja îl însoţi până afară. În vreme ce-şi strângeau mâinile, ea nu se putu abţine:

— Sună-mă dacă te simţi prea singur şi am să văd dacă mă pot furişa.

Îi interpretă zâmbetul ca pe unul de recunoştinţă, pentru că-i dădea ocazia să îi refuze propunerea sau măcar să decidă să nu profite de ea.

Rămasă singură în liftul către etajul şase, Kaja îşi aminti ce-i spusese el, *nu i-a luat mult să te convingă.* Oare cât timp stătuse acolo, la uşă, trăgând cu urechea la ei?

✯

Telefonul din faţa Kajei sună la ora unu.

Era Harry.

— Am primit până la urmă mandatul. Pregătită?

Deja îşi simţea inima bătând mai repede.

— Da.

— Vestă?

— Vestă şi armă.

— Delta va avea grijă de arme. Deja sunt în vehiculul din faţa garajului, mai trebuie doar să cobori. Şi ia şi mandatul din cutia mea de corespondenţă, da?

— Bine.

Zece minute mai târziu se aflau în duba albastră cu douăsprezece locuri a echipei Delta, îndreptându-se către vest prin centrul oraşului. Kaja îl ascultă pe Harry explicând că îl sunase pe Leike cu o jumătate de oră mai devreme, în clădirea în care avea închiriat un birou şi că primise confirmarea că acesta lucra pe teren astăzi. Harry sunase apoi acasă la el, în Holmenveien, unde răspunsese chiar Tony Leike şi Hole închisese imediat. La conducerea operaţiunii, Harry îl ceruse în mod clar pe Milano, un tip masiv cu ten închis şi sprâncene stufoase, care nu avea nicio picătură de sânge italian, în ciuda prenumelui.

Trecură prin tunelul Ibsen, unde dreptunghiuri de lumină reflectată alunecară peste căştile şi vizierele celor opt agenţi de elită care păreau adânciţi în meditaţie.

Kaja şi Harry stăteau pe locurile din spate. Harry purta o geacă neagră cu însemnul POLITI scris cu litere mari, galbene, pe faţă şi pe spate, şi îşi scosese revolverul de serviciu ca să verifice dacă are gloanţe în toate locaşurile.

— Opt oameni de la Delta şi un girofar, rosti Kaja, referindu-se la lumina albastră ce se rotea pe acoperişul vehiculului multifuncţional. Eşti sigur că nu exagerăm?

— *Trebuie* să exagerăm, replică Harry. Dacă vrem să atragem atenţia persoanei care a provocat arestarea, atunci ne trebuie un motiv de scandal mai mare.

— Să lăsăm să transpire către presă?

Harry o măsură din priviri.

— Dacă doreşti atenţie, mă refer, preciză ea. Imaginează-ţi-l pe Leike, celebritatea, arestat pentru

uciderea lui Marit Olsen. Ar ignora şi naşterea unei prinţese pentru aşa ceva.

— Şi dacă e şi logodnica lui acolo? întrebă Harry. Sau mama lui? Vor apărea şi ele în ziare şi în direct la televizor?

Smuci de revolver şi încărcătorul alunecă la locul său.

— Şi-atunci, cum vom proceda cu motivul de scandal?

— Presa va sosi mai târziu, îi explică Harry. Vor lua la întrebări vecinii, trecătorii, pe noi. Vor afla cât de grandios a fost spectacolul. E suficient pentru mine. Niciun nevinovat implicat şi mai ajungem şi pe prima pagină.

Ea îi aruncă o privire piezişă în vreme ce tunelul următor trecea pe deasupra lor. Traversară bulevardul Majorstuen şi începură să urce pe Slemdalsveien, trecând de Vinderen, iar ea îl privi uitându-se pe geam, la semaforul pentru tramvaie, cu o expresie de tulburare pură pe chip. Simţi un imbold brusc să-şi apese mâna peste a lui, să-i spună ceva, orice, care să-i alunge acea expresie. Se uită la mâna lui. În ea ţinea revolverul, strângându-l tare, ca şi cum era tot ce avea. N-avea cum să funcţioneze aşa, trebuia să explodeze cumva. Deja explodase.

Urcau tot mai sus şi mai sus; oraşul se întindea acum sub ei. Trecură de şinele de tramvai şi apoi luminile roşii începură să licărească în urma lor, coborând bariera.

Acum erau în Holmenveien.

— Milano, cine vine cu mine la uşă? strigă Harry spre pasagerul din faţă.

— Delta 3 şi Delta 4, strigă Milano înapoi, întorcându-se şi arătând spre un bărbat masiv care avea cifra 3 scrisă pe pieptul şi pe spatele echipamentului.

— OK, făcu Harry. Şi restul?

— Doi oameni de o parte şi de alta a casei. Manevra Dyke 1-4-5.

Kaja ştia că ăsta era codul pentru formaţie. Fusese împrumutat din fotbalul american, iar scopul era să se comunice rapid fără să înţeleagă şi alţii, în caz că intrau pe frecvenţele radio folosite de echipele Delta. Se opriră la vreo două case mai jos de cea a lui Leike. Şase oameni îşi luară MP5-urile şi săriră din maşină. Kaja îi văzu înaintând prin grădinile vecine largi, acoperite de iarbă maronie veştejită, cu meri golaşi şi tufişuri înalte de care erau mari admiratori în vestul capitalei. Kaja se uită la ceas. Trecuseră patruzeci de secunde când staţia radio a lui Milano pârâi.

— Toată lumea pe poziţii.

Şoferul eliberă ambreiajul, apoi începură să înainteze uşor spre casă. Casa proaspăt cumpărată a lui Tony Leike era galbenă, cu un singur nivel şi impresionant de întinsă, însă adresa era mai splendidă decât arhitectura, care oscila undeva între funcţionalism şi o cutie de lemn, din ce-şi putea da seama Kaja.

Se opriră în faţa garajului cu uşi duble, în capătul unei alei acoperite cu pietriş ce ducea la uşa din faţă. Cu câţiva ani înainte, în timpul crizei ostaticilor din Vestfold, când o echipă Delta înconjurase o casă, cei care luaseră ostaticii scăpaseră furişându-se pe o cărare ce ducea de la casă în garaj, unde porniseră maşina proprietarului şi pur şi simplu plecaseră, spre uluiala poliţiştilor rămaşi cu gura căscată.

— Rămâi în spate şi urmează-mă! îi ceru Harry Kajei. Data viitoare e rândul tău.

Coborâră din maşină şi Harry porni imediat spre casă cu ceilalţi doi poliţişti rămaşi la un pas distanţă de o parte şi de alta a lui, într-o formaţie ce aducea cu un triunghi. Kaja simţi din glasul lui că avea pulsul accelerat. Acum o vedea şi în limbajul corpului, în încordarea gâtului, în felul exagerat de rapid în care se mişca.

Urcară treptele. Harry sună la uşă. Ceilalţi doi se plasară de o parte şi de alta a uşii, cu spatele lipit de zid.

Kaja începu să numere. Harry îi spusese în maşină că manualul FBI zice că trebuie să suni sau să baţi, să strigi „Poliţia!” şi „Vă rugăm, deschideţi!”, să repeţi şi apoi să aştepţi zece secunde înainte să intri. Poliţia din Norvegia nu avea instrucţiuni atât de precise, însă asta nu însemna că nu erau urmate.

Şi totuşi, în această după-amiază din Holmenveien, niciuna dintre ele nu fu urmată.

Uşa se deschise brusc. Kaja se retrase în mod automat un pas când văzu fesul rasta în prag, apoi văzu cum se răsuceşte umărul lui Harry şi auzi un pumn izbindu-se de carne.

42. Beavis

Reacţia fusese instinctivă; Harry pur şi simplu nu reuşise să se înfrâneze.

Când chipul ca o lună plină al criminalistului Bjørn Holm se ivi în pragul uşii lui Tony Leike şi Harry îi văzu pe ceilalţi doi agenţi năpustindu-se în urma lui, îşi dădu seama într-o fracţiune de secundă ce se întâmplase şi totul se făcu negru.

Doar simţi lovitura de pumn reverberându-i de-a lungul braţului şi în umăr, urmată de durerea din nodurile degetelor. Când deschise ochii iar, îl văzu pe Bjørn Holm în genunchi pe hol, cu sângele curgându-i din nas şi gură şi picurându-i apoi în jos pe bărbie.

Cei doi agenţi Delta săriseră înainte şi îşi aţintiseră armele spre Holm, însă erau într-o evidentă stare de uluială. Pesemne că-i văzuseră şi mai înainte celebrul fes rasta şi înţeleseseră că ceilalţi bărbaţi în alb erau tehnicieni criminalişti aflaţi la locul faptei.

— Raportaţi că situaţia e sub control, îi zise Harry bărbatului cu cifra 3 pe piept. Şi că suspectul a fost arestat. De către Mikael Bellman.

✯

Harry se prăbuşise pe scaun cu picioarele întinse cât mai departe de biroul lui Gunnar Hagen.

— E foarte simplu, şefu'. Bellman a aflat că ne pregătim să-l arestăm pe Tony Leike. Pentru numele lui Hristos, biroul procurorului general se află practic vizavi, în aceeaşi clădire cu Krimteknisk. Tot ce-au avut de făcut a fost să dea o fugă până acolo şi să ia un mandat de la unul dintre avocaţi. Probabil că s-a întors în două minute, în timp ce eu am aşteptat două ore blestemate!

— Nu e nevoie să răcneşti, zise Hagen.

— Tu nu trebuie, dar eu trebuie să răcnesc! zbieră Harry, plesnind cu palmele în mânerele scaunului. Căcat, căcat, căcat!

— Ar trebui să fii bucuros că Holm nu te raportează. Oricum, de ce l-ai pocnit? El e sursa scurgerii de informaţii?

— Mai vrei şi altceva, şefu'?

Hagen se uită la inspector, apoi clătină din cap.

— Ia-ţi vreo două zile libere, Harry.

✯

Truls Berntsen fusese făcut în toate felurile în copilărie. Acum majoritatea poreclelor erau date uitării, însă când terminase şcoala, la mijlocul anilor '90, primise una care rămăsese: Beavis. Idiotul din desenele animate de pe MTV. Păr blond, maxilar inferior proeminent şi un râs ca un mârâit. Bun, poate că într-adevăr râdea aşa. Aşa râdea din şcoala primară, mai ales când cineva încasa o bătaie. Mai ales când el lua o bătaie. Citise într-o revistă de benzi desenate că tipul care îi făcuse pe Beavis şi Butt-Head se numea Judge; nu-şi mai amintea şi prenumele lui. În fine, acest tip, pe nume Judge, spunea că-şi imaginase că tatăl lui Beavis era un beţivan care-şi bătea fiul. Truls Berntsen îşi amintea că atunci nu făcuse decât să arunce revista pe podeaua magazinului şi apoi ieşise afară, scoţând acel râs al său ca un mârâit.

Avea doi unchi ce lucrau în poliţie, însă el reuşise să îndeplinească cerinţele de înscriere prin efort propriu şi cu două scrisori de recomandare. Şi trecuse cu chiu, cu vai de examen cu ajutor din partea tipului din banca de alături. Măcar atâta putuse face şi el; doar erau amici din copilărie. Un fel de amici. Sincer să fie, Mikael Bellman fusese şeful lui încă de când aveau doisprezece ani, când se cunoscuseră în imensa clădire din Manglerud, care fusese mai apoi culcată la pământ. Bellman îl prinsese încercând să incendieze un şobolan mort. Şi îi arătase ce haios e să înfigi un baton de dinamită pe gâtul unui şobolan. Ba chiar îl lăsase pe Truls să dea el foc la fitil. Iar de atunci îl urmase pe Mikael Bellman oriunde. Când i se dădea voie. Mikael ştia cum să facă toate lucrurile pe care Truls nu ştia să le facă. La şcoală, la sala de sport, cum să

vorbeşti cu cineva aşa încât să nu se mai ia niciodată de tine. Ba chiar avea şi fete; una dintre ele era mai mare şi avea ţâţe pe care Mikael avea voie să le frământe cât voia.

Exista un singur lucru la care Truls se pricepea mai bine: la luat bătaie. Mikael se retrăgea de fiecare dată când unuia dintre băieţii mai mari i se părea prea greu de acceptat că fusese întrecut la imprecaţii şi atunci se repezea cu pumnii la ei. Atunci Mikael îl împingea pe Truls în faţă. Pentru că Truls putea să încaseze o bătaie. Doar avea parte de antrenament din plin acasă. Îl puteau bumbăci până îl umpleau de sânge, dar el tot rămânea în picioare în faţa lor, cu râsul lui ca un mârâit, ceea ce îi înfuria şi mai abitir. Însă el pur şi simplu nu se putea abţine, aşa că trebuia să râdă în continuare. Ştia că după aceea avea să primească o bătaie pe umăr din partea lui Mikael, iar dacă era şi duminică, Mikael putea să spună că Julle şi TV aveau o altă întrecere. Aşa că se aşezau amândoi pe podul de sub intersecţia Ryen, unde miroseau asfaltul încins de soare şi ascultau motoarele de 1000 de centimetri cubi ale motocicletelor Kawasaki ambalate la maximum, în vreme ce majoretele ţipau şi strigau. Iar apoi motocicletele celor două găşti se năpusteau pe autostrăzile complet lipsite de maşini, trecând pe sub ei şi prin tunel şi prin Bryn, iar ei puteau lua prânzul de duminică la *fru* Bellman – dacă Mikael se afla într-o dispoziţie bună şi mama lui Truls era de serviciu la spitalul Aker.

Odată, Mikael sunase la uşa lui Truls şi tatăl său răcnise că Iisus venise să-şi recupereze discipolul.

Nu se certaseră niciodată. Adică Truls nu îi dădea niciodată replica dacă Mikael era într-o dispoziţie proastă şi încerca să-l enerveze. Nici măcar la petrecerea aceea unde Mikael îi zisese Beavis şi toată lumea râsese, iar Truls înţelesese imediat că porecla avea să-i rămână. Replicase totuşi o dată. Când Mikael îi spusese că tatăl lui era unul dintre beţivanii de la fabrica Kadok. Atunci Truls se repezise la el cu pumnul ridicat. Mikael se făcuse

mic cu un braţ deasupra capului, îi spusese să o lase moale, râsese şi îi spusese că doar glumise, că îi pare rău. Dar după aceea Truls fusese cel care spusese că îi pare rău şi îi ceruse scuze.

Într-o zi, Mikael şi Truls intraseră într-o benzinărie la care ştiau că vin să alimenteze gaşca lui Julle şi TV. Aceştia umpleau rezervoarele la Kawasaki de la pompele cu autoservire în vreme ce gagicile lor stăteau în spate, cu gecile de blugi legate în jurul taliei, pentru a ascunde numerele de înmatriculare. După care băieţii încălecau pe motociclete şi fugeau ambalându-şi la maximum motoarele.

Mikael le dăduse numele şi adresele complete a lui Julle şi a lui TV, însă doar a unei singure fete, iubita lui TV. Proprietarul păruse sceptic, întrebându-se dacă nu cumva văzuse şi chipul lui Truls pe o cameră de supraveghere; în orice caz, părea să-şi amintească de băiatul care furase o canistră de benzină nu cu mult timp înainte ca baraca muncitorilor de la Manglerud să ia foc. Mikael zisese că nu doreşte nicio recompensă pentru informaţii, doar ca părţile vinovate să fie pedepsite pentru acţiunile lor. Presupunea din start că proprietarul ştia şi el ce înseamnă datorie civică. Adultul încuviinţase, oarecum surprins. Mikael avea acel efect asupra oamenilor. În timp ce plecau, Bellman spusese că are de gând să se înscrie la Academia de poliţie după şcoală şi că ar trebui ca şi Beavis să ia în considerare asta – doar avea poliţişti în familie.

Mai târziu, Mikael începuse să umble cu Ulla, aşa că nu se mai vedeau foarte des. Dar după şcoală şi Academia de poliţie, se angajaseră amândoi la aceeaşi secţie din Stovner, o suburbie adevărată la est de Oslo, cu găşti criminale, spargeri de case şi chiar şi câte-o crimă. După un an, Mikael se însurase cu Ulla şi fusese promovat. Truls, sau Beavis, aşa cum începuse să fie poreclit cam din a treia zi, îi era acum subordonat şi viitorul arăta bine pentru Truls şi strălucitor pentru Mikael. Până ce un

cap pătrat, un angajat civil temporar de la contabilitate, îl acuzase pe Bellman că-i rupsese falca după masa de Crăciun. Nu avea nicio dovadă, iar Truls ştia sigur că nu Mikael fusese autorul. Dar în toată acea agitaţie, Mikael ceruse totuşi un transfer, fusese acceptat în Europol, se mutase la sediul de la Haga, unde devenise iar un adevărat star.

Când Mikael se întorsese în Norvegia şi în Kripos, primul lucru pe care îl făcuse fusese să îl sune pe Truls şi să-l întrebe: *Beavis, eşti gata să arunci iar şobolani în aer?*

Primul om pe care îl angajase fusese Jussi.

Jussi Kolkka era expert în vreo zece tipuri de arte marţiale ale căror nume le uitai imediat ce le auzeai. Lucrase în Europol timp de patru ani, iar înainte fusese poliţist în Helsinki. Jussi Kolkka fusese obligat să-şi dea demisia din Europol deoarece întrecuse măsura în timpul anchetării unei serii de violuri ale căror victime erau minore din sudul Europei. Kolkka snopise în bătaie atât de rău un agresor sexual, încât până şi avocatului acestuia îi fusese greu să-l recunoască. Cu toate că apoi nu-i fusese greu să amenințe cu un proces Europolul. Truls încercase să-l convingă pe Jussi să-i dezvăluie detaliile mai sângeroase, însă acesta rămăsese privind în gol, fără să zică nimic. Mă rog, nici Truls nu prea era genul vorbăreţ din fire. Şi mai observase ceva de-a lungul timpului: cu cât vorbeşti mai puţin, cu atât există mai multe şanse ca lumea să te subestimeze. Ceea ce nu era neapărat un lucru rău. În fine. Diseară, aveau motive să sărbătorească. Mikael, el însuşi, Jussi şi Kripos câştigaseră. Iar în absenţa lui Mikael, puteau să facă ce voiau.

— Tăceţi! răcni Truls, arătând spre televizorul prins în peretele de deasupra barului de la Kafé Justisen.

Îşi auzi propriul râs ca un mârâit când colegii săi chiar făcură ce le ceruse. Se aşternuse tăcerea la mese şi la bar. Toată lumea se holba la prezentatorul

care se uita direct în cameră şi anunţa ceea ce aşteptau cu toţii.

— Astăzi, Kripos a arestat un bărbat suspectat că a omorât şase persoane, inclusiv pe Marit Olsen.

Izbucniră urale şi fură ciocnite halbe de bere, acoperindu-l cu totul pe prezentator până când un glas adânc, cu accent suedezo-finlandez bubui:

— Tăceţi!

Agenţii Kripos se supuseră şi-şi concentrară atenţia la Mikael Bellman, care stătea în faţa clădirii lor din Bryn, cu un şir de microfoane în faţă.

— Această persoană este suspectă şi va fi interogată de Kripos, după care va compărea în faţa judecătorului pentru o audiere preliminară, anunţa Mikael Bellman.

— Asta înseamnă că dumneavoastră credeţi că poliţia a rezolvat cazul?

— Găsirea făptaşului şi punerea lui sub acuzare sunt două lucruri diferite, răspunse Bellman cu un mic zâmbet în colţul gurii. În orice caz, ancheta Kripos a descoperit atât de multe dovezi circumstanţiale şi atât de multe coincidenţe, încât am considerat potrivit să efectuăm o arestare imediată, întrucât exista riscul unor crime viitoare sau distrugerea dovezilor.

— Bărbatul pe care l-aţi arestat este trecut de treizeci de ani. Ne puteţi spune mai multe despre el?

— A mai fost condamnat pentru acte de violenţă, asta e tot ce vă pot spune.

— Pe internet circulă anumite zvonuri privind identitatea lui. Unele sugerează că este un cunoscut investitor care, printre altele, este logodit cu fiica unui celebru proprietar de nave. Ne puteţi confirma aceste zvonuri, Bellman?

— Nu cred că trebuie să confirm sau să infirm ceva, cu excepţia faptului că noi, cei de la Kripos, suntem destul de încrezători că în curând vom rezolva acest caz.

Reporterul se întoarse spre cameră pentru încheiere, însă fu acoperit cu totul de ropotul de aplauze din Justisen.

Truls mai comandă un rând de beri, în vreme ce unul dintre inspectori se urcă pe scaun şi anunţă că Divizia Crime i-o poate suge pe toată, sau măcar căpăţâna, dacă îl vor ruga să-i lase. Hohote de râs răsunară în încăperea ticsită de oameni transpiraţi şi împuţiţi.

În clipa aceea se deschise uşa şi Truls văzu în oglindă o siluetă ce-i umplea cadrul cu totul.

Simţi o bizară nelinişte la vederea acesteia, certitudinea că urma să se întâmple ceva, că cineva avea să sufere.

Era Harry Hole.

Înalt, lat în umeri, cu chip uscăţiv şi cu ochi injectaţi, adânciţi în orbite. Stătea acolo, fără să facă absolut nimic. Şi deşi nimeni din mulţime nu strigă să se facă linişte, tăcerea se aşternu de la intrare până în spatele localului Justisen, până ce un ultim şşt! amuţi doi criminalişti mai guralivi. În deplină linişte, Harry vorbi:

— Aşadar, sărbătoriţi ce-aţi reuşit să furaţi de la noi, nu-i aşa?

Ton scăzut, aproape o şoaptă, totuşi fiecare silabă reverberă prin încăpere.

— Sărbătoriţi că aveţi un şef dispus să calce pe cadavre – pe cele care s-au adunat afară şi pe cele care în curând vor fi cărate afară de la etajul şase al sediului central al Poliţiei –, astfel încât el să poată deveni Regele Soare al jegosului Bryn. Iată, o bancnotă de o sută de coroane!

Truls văzu că Hole flutura o bancnotă.

— Nu-i nevoie să o furaţi şi pe-asta. Cumpăraţi-vă bere, iertare, un dildo pentru partida în trei a lui Bellman…

Mototoli bancnota şi-o aruncă pe jos. Vedea cu coada ochiului că Jussi se mişca.

— …sau alt turnător.

Hole se trase într-o parte ca să-şi găsească echilibrul, iar atunci Truls îşi dădu seama că tipul – în ciuda discursului demn de un adevărat preot – era beat mangă.

În clipa următoare, lui Hole îi reuşi o semipiruetă, când croşeul de dreapta al lui Jussi Kolkka îl nimeri în bărbie, apoi o plecăciune adâncă, aproape curtenitoare, când stânga finlandezului i se înfipse în plexul solar. Truls bănuia că în câteva secunde Hole – după ce-i ajungea iar nişte aer în plămâni – avea să vomite. Aici. Evident că şi Jussi gândea acelaşi lucru, mai bine ar fi fost s-o facă afară. Era o adevărată minunăţie să vezi cum rotunjorul finlandez ce aducea destul de mult cu un buştean îşi ridică piciorul ca o balerină, îl lipeşte de umărul lui Harry şi îl împinge uşor, încât inspectorul încovoiat să cadă pe spate şi să dispară pe uşa pe care intrase.

Cei mai beţi şi mai tineri dintre ei izbucniră în râs, însă Truls doar mârâi. Vreo doi, ceva mai în vârstă urlară, iar unul ţipă că Jussi Kolkka ar fi trebuit să se abţină. Însă nu făcu niciunul nimic. Truls cunoştea motivul. Toţi îşi aminteau povestea. Harry târâse uniforma în noroi, o făcuse de oaie şi omorâse unul dintre cei mai buni oameni ai lor.

Jussi se întoarse tacticos la bar, ca şi cum doar aruncase gunoiul afară. Truls scheună şi mârâi. N-avea să-i înţeleagă niciodată pe finlandezi, sami sau eschimoşi, ce naiba erau.

Din spatele încăperii, un bărbat se ridică de pe scaun şi porni spre uşă. Truls nu-l mai văzuse niciodată la Kripos, dar avea expresia circumspectă a unui poliţist sub şuviţele creţe, închise la culoare.

— Să-mi spui dacă ai nevoie de ajutor cu el, şerifule! strigă cineva la o masă.

Trei minute mai târziu, când Celine Dion se reauzea şi sporovăială revenise la nivelul anterior, Truls puse piciorul pe bancnota de o sută de coroane şi se întoarse cu ea la bar.

✯

Harry îşi recăpătase răsuflarea. Şi vomită. O dată, de două ori. După care se prăbuşi iar la pământ. Asfaltul era atât de rece, încât îi înţepa coastele prin cămaşă, şi atât de greu încât el părea să-l susţină şi nu invers. Pete roşii ca sângele şi viermi negri, unduitori, îi jucau prin faţa ochilor.

— Hole?

Harry auzea o voce, însă ştia că dacă ar fi arătat că îşi revenise, ar fi urmat o nouă sesiune de şuturi. Aşa că rămase cu ochii închişi.

— Hole?

Vocea se auzi mai aproape şi apoi simţi o mână pe umăr.

Harry ştia şi că alcoolul i-ar fi redus viteza de reacţie, precizia şi capacitatea de-a evalua distanţele, dar tot acţionă. Deschise ochii, se răsuci şi ţinti spre laringe. Apoi se prăbuşi iar la pământ.

Ratase cu o jumătate de metru.

— Îţi chem un taxi, rosti vocea.

— Dispari dracului! gemu Harry. Cară-te, ticălos nenorocit!

— Nu sunt de la Kripos, continuă vocea. Mă numesc Krongli. Poliţistul municipal din Ustaoset.

Harry se răsuci şi îşi miji ochii la el.

— Sunt un pic supărat, zise Harry răguşit şi încercă să respire egal, aşa încât durerea să nu-l silească iar să-şi golească stomacul. Nu-i mare scofală.

— Şi eu sunt un pic supărat, zâmbi Krongli, cuprinzând cu un braţ umerii lui Harry. Şi, ca să fiu sincer, habar nu am de unde să chem un taxi. Poţi sta în picioare?

Harry îşi trase un picior şi apoi pe celălalt sub el, clipi de vreo două ori şi stabili că măcar reuşea iar să stea în picioare. Pe jumătate îmbrăţişat de poliţistul din Ustaoset.

— Unde dormi la noapte? întrebă Krongli.

Harry îi aruncă o privire piezişă poliţistului.

— Acasă. Şi aş prefera singur, dacă e în regulă şi pentru tine.

În clipa aceea o maşină de poliţie trase în faţa lor şi cineva coborî geamul. Harry auzi finalul unui hohot de râs şi apoi un glas liniştit.

— Harry Hole, Divizia Crime?

— Eu, oftă Harry.

— Doar ce-am primit un apel de la unul dintre inspectorii de la Kripos care ne cerea să te ducem

teafăr şi nevătămat acasă.

— Atunci deschideţi portiera!

Harry se sui pe bancheta din spate, îşi legănă capul până îl lipi de tetieră, închise ochii şi începu să simtă cum se învârte totul, dar prefera asta decât să-i vadă pe cei doi din faţă zgâindu-se la el. Krongli le ceru să-l sune la un număr, după ce „Harry" ajungea în siguranţă acasă. Ce naiba, credea că e amic cu el? Harry auzi geamul ridicându-se şi glasul plăcut al unuia dintre cei din faţă.

— Unde locuieşti, Hole?

— Conduceţi drept înainte, răspunse Harry. Urmează să vizităm pe cineva.

Când Harry simţi maşina pornind, deschise ochii, se întoarse şi văzu că Aslak Krongli încă mai stătea pe trotuarul de pe Møllergata.

43. Apel de-acasă

Kaja stătea întinsă pe o parte privind în bezna din propriul dormitor. Auzise poarta deschizându-se şi acum distingea paşi pe pietrişul de afară. Îşi ţinu răsuflarea şi aşteptă. După care se auzi soneria. Se strecură afară din aşternuturi, îşi luă halatul şi merse la fereastră. Încă un ţârâit. Desfăcu draperiile un pic. Şi oftă.

— Poliţist beat, rosti ea tare în cameră.

Se încălţă cu papucii şi-şi târşâi paşii pe holul care ducea la uşă. O deschise şi rămase în prag, cu braţele încrucişate.

— Salutare, drăguţo! se împiedică poliţistul în cuvinte, făcând-o pe Kaja să se întrebe dacă nu cumva încerca să interpreteze un rol de beţivan.

Sau dacă nu cumva era o versiune adevărată, demnă de dispreţ.

— Ce te aduce atât de târziu aici? îl întrebă Kaja.

— Tu. Pot să intru?

— Nu.

— Dar ai zis că pot lua legătura cu tine dacă mă simt singur. Şi chiar mă simţeam.

— Aslak Krongli, rosti ea. Sunt în pat. Du-te acum la hotelul tău! Putem bea o cafea mâine-dimineaţă.

— Eu cred că am acum nevoie de-o cafea. Zece minute şi după aceea sunăm un taxi? Ca să ne treacă vremea, putem discuta despre crime şi criminali în serie. Ce zici?

— Scuze! răspunse ea. Nu sunt singură.

Krongli se îndreptă dintr-odată, cu o mişcare care o făcu pe Kaja să creadă că nu era chiar atât de beat pe cât păruse.

— Chiar aşa? E aici, acum, poliţistul despre care mi-ai zis că eşti atât de îndrăgostită?

— Poate.

— Ăştia sunt ai lui? întrebă el tărăgănat, lovind cu piciorul enormii pantofi de lângă uşă.

Kaja nu răspunse. Simţea ceva în glasul lui Krongli, nu, dincolo de el, ceva ce nu mai auzise până atunci. Ceva asemănător unui mârâit pe o frecvenţa joasă, abia audibil.

— Sau doar i-ai pus ca să îi sperii pe eventualii oaspeţi nedoriţi? Veselie în privirea lui când adăugă: Kaja, aşa-i că nu ai pe nimeni înăuntru?

— Ascultă, Aslak…

— Poliţistul despre care mi-ai zis, Harry Hole, a luat-o rău pe coajă ceva mai devreme. Şi-a făcut apariţia la Justisen beat ca un porc, a căutat-o cu lumânarea şi a încasat-o. A venit o maşină de patrulă şi l-a dus acasă. Aşa că, până la urmă, ar trebui să fii liberă în seara asta, nu?

Inima ei începu să bată mai repede; brusc, nu-i mai era chiar atât de frig pe sub halat.

— Poate că l-au adus în schimb aici, replică ea, simţind acum că şi în glasul său se schimbase ceva.

— Nu, m-au sunat şi mi-au zis că l-au dus sus pe deal ca să viziteze pe cineva. Când au aflat că vrea să meargă la Rikshospital şi l-au sfătuit insistent să nu o facă, el a sărit din maşină la semafor. Mie îmi place cafeaua tare.

O scânteie strălucitoare i se aprinsese acum în ochi, exact aşa cum îi apărea şi lui Even când nu era în apele sale.

— Aslak, pleacă acum! Găseşti taxiuri pe Kirkeveien.

Mâna lui ţâşni brusc în faţă şi, înainte ca ea să apuce să reacţioneze, o înhăţă de braţ şi o împinse înăuntru, încercă să se elibereze, dar el o cuprinse cu braţul şi o ţinu strâns.

— Vrei să fii exact ca ea? îi şuieră în ureche. Să-ţi iei tălpăşiţa, să te cari? Să fii ca toate blestematele de…

Ea gemu şi se răsuci, dar el era puternic.

— Kaja?

Glasul veni din dormitorul a cărui uşă rămăsese deschisă. Un glas ferm, poruncitor, de bărbat pe care, în alte împrejurări, poate că Aslak Krongli l-ar

fi recunoscut. Şi pe care el îl auzise cu doar o oră în urmă la Justisen.

— Kaja, ce se petrece acolo?

Krongli îi dăduse deja drumul şi se holba acum la ea, cu ochii mari şi gura căscată.

— Nimic, răspunse Kaja, fără să-l scape din vedere pe Krongli. Doar un tăntălău beat din Ustaoset care se întoarce acasă.

Krongli se îndreptă cu spatele spre uşa de la intrare fără să scoată un cuvânt. Se strecură afară şi trânti uşa. Kaja se apropie şi ea, o încuie şi-şi lipi fruntea de lemnul rece. Era gata să plângă. Nu de teamă sau şoc. Ci de disperare. Totul în jurul ei se destrăma. Tot ce crezuse că-i corect şi bine începuse până la urmă să i se înfăţişeze clar şi limpede. Începuse să i se dezvăluie deja de ceva vreme, dar nu *voise* să vadă. Pentru că Even avusese dreptate când spusese: nimeni nu e ce pare a fi şi cea mai mare parte a vieţii, în afară de credincioasa trădare, constă în minciuni şi dezamăgiri. Şi ziua în care descoperim că nu suntem diferiţi este ziua în care nu ne mai dorim să trăim.

— Vii, Kaja?

— Da.

Kaja se desprinse de uşa pe care şi-ar fi dorit atât de tare să dispară! Se întoarse în dormitor. Lumina lunii căzu pe draperii şi pat, pe sticla de şampanie pe care o adusese ca să sărbătorească, pe toracele lui atletic şi gol, pe faţa pe care o crezuse la un moment dat cea mai frumoasă de pe pământ. Petele albe de pe faţa lui licăreau ca o vopsea fosforescentă. De parcă el ar fi luat foc pe dinăuntru.

44. Ancora

Kaja stătea în uşă uitându-se la el. Mikael Bellman. Pentru cei din afară: un POB competent şi ambiţios, un familist convins, cu trei copii, care în curând va deveni şeful noului leviatan numit Kripos, ce va conduce toate anchetele de crimă din Norvegia. Pentru ea, Kaja Solness: un bărbat de care se îndrăgostise din clipa în care se cunoscuseră, care o sedusese cu toate armele aflate la dispoziţie, plus alte câteva. Fusese o pradă uşoară, însă nu din vina lui, ci a ei. Doar din vina ei. Ce spusese Harry? „E însurat şi spune că-şi va părăsi soţia pentru tine, dar niciodată nu o face, nu-i aşa?"

Pusese punctul pe i. Firește. Atât de banali suntem. Credem pentru că vrem să credem. În zei, pentru că amorţeşte teama de moarte. În iubire, pentru că întăreşte noţiunea de viaţă. În ceea ce spun bărbaţii căsătoriţi, pentru că asta spun bărbaţii căsătoriţi.

Ştia deja ce va auzi de la Mikael. Iar apoi el o spuse:

— Trebuie să plec. Ea va începe să-şi pună întrebări.

— Ştiu, oftă Kaja şi, ca de obicei, nu-i puse întrebările care se iveau ori de câte ori el îi spunea asta: De ce nu o oprea să mai pună întrebări? De ce nu făcea ce spunea că va face de atâta timp? Iar acum o nouă întrebare: De ce oare nu mai sunt sigură că *vreau* s-o facă?

✯

Harry se prinse bine de balustradă în drumul său spre Secţia de hematologie a Rikshospital. Era ud de sudoare, îngheţat şi-i clănţăneau dinţii ca un motor în doi timpi. Şi mai era şi beat. Beat de la Jim Beam, beat şi sătul de răutate, sătul de el însuşi, sătul de atâtea căcaturi. Se împletici pe hol; deja vedea uşa de la salonul tatălui său din celălalt capăt.

Capul unei infirmiere se iţi dintr-o cameră de monitorizare, se uită la el şi dispăru la loc. Harry

mai avea cincizeci de metri până la uşă când infirmiera, plus un infirmier ras în cap, ieşiră pe hol şi-i aţinură calea.

— Nu ţinem medicamente pe această secţie, îl anunţă tipul ras în cap.

— Ce spuneţi voi acum nu e doar o minciună grosolană, zise Harry, încercând să-şi menţină echilibrul şi clănţănind din dinţi, ci şi o insultă grosolană. Nu sunt un dependent de droguri, ci un fiu venit aici să-şi viziteze tatăl. Aşa că vă rog să vă daţi la o parte din calea mea!

— Îmi cer scuze! spuse infirmiera, care părea oarecum liniştită de pronunţia impecabilă a lui Harry. Dar miroşi ca o berărie, iar noi nu putem permite…

— Berăria e cu bere, o întrerupse Harry. Jim Beam e bourbon. Lucru pentru care ar trebui să spui că miros ca o distilerie, *frøken.* E…

— În fine, rosti infirmierul, prinzându-l de cot pe Harry.

Şi dându-i imediat drumul când capul îi fu răsucit brusc. Infirmierul scoase un geamăt şi se strâmbă de durere înainte ca Harry să-i dea drumul, apoi să se îndrepte de spate cât era de înalt şi să-l privească drept în ochi.

— Gerd, sună la poliţie! rosti încet infirmierul fără să-l scape din priviri pe Harry.

— Dacă nu vă deranjează, am să mă ocup eu de asta, rosti un glas uşor tărăgănat.

Era Sigurd Altman. Venea spre ei cu un dosar sub braţ şi cu un surâs prietenos pe chip.

— Harry, ai timp să vii cu mine unde ţinem medicamentele?

Harry se legănă de două ori înainte şi înapoi. Se concentra la bărbatul mic şi subţirel cu ochelari rotunzi. Apoi încuviinţă.

— Pe aici, continuă Altman, care deja se îndepărta.

✯

Strict vorbind, biroul lui Altman era de fapt o debara. Nu avea ferestre, nicio sursă vizibilă de

aerisire, însă avea un pupitru şi un calculator, un pat de campanie, care, îi explică el, era pentru turele de noapte, aşa încât să poată dormi sau să fie trezit ori de câte ori era nevoie. Şi un dulap încuiat, care, presupunea Harry, conţinea o mare varietate de medicamente stimulatoare.

— Altman, începu Harry, aşezându-se pe marginea patului şi plescăind tare din buze, de parcă le-ar fi avut lipite cu lipici. Neobişnuit nume! Cunosc doar o persoană numită aşa.

— Robert, zise Sigurd aşezându-se pe singurul scaun din încăpere. Nu-mi plăcea cine eram în sătucul în care am crescut. De îndată ce am scăpat de-acolo am depus cerere pentru a-mi schimba numele de familie din mult prea banalul-sen. Mi-am justificat cererea spunând, întrucât era adevărat, că Robert Altman e regizorul meu preferat. Iar agentul de caz pesemne că era mahmur, pentru că mi-a acceptat-o. Toţi am putea renaşte din când în când.

— *Joc de culise,* zise Harry.

— *Gosford Park,* zise Altman.

— *Poveşti întretăiate.*

— Ah, o capodoperă!

— Bun, dar supraevaluat! Prea multe teme. Regia şi editarea complică inutil subiectul.

— Viaţa e complicată. Oamenii sunt complicaţi. Uită-te iar la el, Harry!

— Mhm!

— Cum merge? Vreun progres cu cazul lui Marit Olsen?

— Progres, repetă Harry. Tipul care a făcut-o a fost arestat astăzi.

— Iisuse, păi, atunci înţeleg că sărbătoreşti!

Altman îşi lăsă bărbia în piept şi se uită la el peste ochelari.

— Trebuie să mărturisesc că sper să le pot spune nepoţilor mei că informaţia mea despre ketanom a rezolvat cazul.

— În orice caz, unul dintre telefoanele date victimelor l-a dat de gol.

— Bietele făpturi!

— Bietele ce?

— Bietele toate, presupun. Deci de aceea graba asta să-ţi vezi tatăl chiar acum, noaptea?

Harry îşi duse mâna la gură şi scoase un râgâit neauzit.

— Există un motiv, insistă Altman. Oricât de beat ai fi, există întotdeauna un motiv. Pe de altă parte, acel motiv nu e treaba mea, aşa că poate ar trebui să-mi ţin gu…

— Ti s-a cerut vreodată să faci o eutanasie?

Altman ridică din umeri.

— Da, de câteva ori. Fiind infirmier anestezist, sunt alegerea evidentă. De ce?

— Mi-a cerut tatăl meu.

Altman încuviinţă încetişor.

— E o povară grea s-o poarte cineva. De aia ai venit? Să termini treaba?

Privirea lui Harry începuse deja să se plimbe prin cameră în căutarea vreunei băuturi alcoolice. Acum o făcea din nou.

— Am venit să-mi cer iertare. Pentru că nu sunt în stare să o fac pentru el.

— Cu greu s-ar spune că-ţi trebuie iertare pentru asta. Să iei o viaţă nu e ceva pe care să i-l ceri oricui, darămite propriului fiu.

Harry îşi propti capul în palme. I se părea tare şi greu, precum o bilă de popice.

— Am făcut-o o dată, rosti el.

Glasul lui Altman sună mai mult surprins decât şocat.

— Ai făcut o eutanasie?

— Nu, răspunse Harry. Am refuzat să o fac. Celui mai mare duşman al meu. Are o boală incurabilă, fatală şi foarte dureroasă. Se sufocă încetişor din cauza propriei pieli care se tot micşorează.

— Sclerodermă, zise Altman.

— Când l-am arestat, a încercat să mă facă să-l împuşc. Eram singuri în vârful unui turn, doar el şi cu mine. Omorâse un număr incert de oameni şi îi rănise pe cei pe care îi iubeam. Făcuse un rău de nereparat. Aveam pistolul aţintit spre el. Doar noi

doi. Legitimă apărare. Nu riscam nimic dacă îl împuşcam.

— Dar ai preferat să-l laşi să sufere, concluzionă Altman. Moartea era mai uşoară pentru el.

— Da.

— Iar acum simţi că faci acelaşi lucru cu tatăl tău, că îl faci să sufere mai rău decât dacă îi oferi eliberarea.

Harry se frecă pe gât.

— Nu e din cauză că ţin la principiile privind faptul că viaţa e sfântă sau alte prostii de genul ăsta. E doar slăbiciune, pur şi simplu. E laşitate. Hristoase, Altman, tu chiar n-ai absolut nimic de băut pe aici?

Sigurd Altman clătină din cap. Harry nu era sigur dacă o făcea în semn de răspuns la ultima lui întrebare sau pentru celelalte lucruri pe care le zisese. Poate la toate.

— Nu poţi scăpa de sentimente pur şi simplu, Harry. Tu, ca toţi ceilalţi, încerci să treci peste faptul că suntem conduşi de noţiuni de bine şi rău. Poate că mintea ta nu are toate argumentele pentru aceste noţiuni, dar ele tot sunt adânc înrădăcinate înlăuntrul tău. Corect şi greşit. Poate că sunt lucruri pe care ţi le-au spus părinţii când erai mic, o poveste cu morală citită de bunicul tău sau ceva nedrept prin care ai trecut la şcoală şi la care te-ai gândit o grămadă de-atunci. Suma tuturor acestor lucruri pe jumătate uitate.

Altman se aplecă în faţă.

— *Ancorat adânc în tine* e, de fapt, o expresie destul de pertinentă. Pentru că îţi spune că s-ar putea să nu fii în stare să vezi ancora din adâncuri, dar nici nu te poţi urni naibii din acel punct, şi de aceea continui să pluteşti în preajma ei, iar acolo e locul în care se află casa ta. Încearcă şi acceptă asta, Harry. Acceptă ancora.

Harry se holba la mâinile sale împletite în poală.

— Durerea pe care el o…

— Durerea fizică nu e cel mai rău lucru căruia trebuie să îi facă faţă o fiinţă umană, zise Altman.

Crede-mă, că văd asta zi de zi! Nici moartea. Nici măcar teama de moarte.

— Atunci, care e cel mai rău?

— Umilirea. Să ţi se ia onoarea şi demnitatea. Să fii despuiat de toate, să fii alungat de turmă. Aceea e cea mai aspră pedeapsă, echivalentul îngropării cuiva de viu. Şi singura consolare e că persoana respectivă va pieri destul de repede.

— Mhm!

Harry îl privea în continuare în ochi pe Altman.

— Chiar n-ai nimic în dulapul ala care să mai înveselească atmosfera?

45. Întrebări

Mikael Bellman visase iar căderea în gol. Se căţăra singur în El Chorro, suportul de prindere nu mai era, zidul de stâncă îi fugea prin faţa ochilor, pământul se apropia în viteză. Alarma ceasului sună în ultima secundă. Îşi şterse gălbenuşul de la gură şi ridică privirea spre Ulla, care stătea în faţa lui şi îi umplea ceaşca cu cafea. Femeia învăţase să recunoască momentul în care el era pregătit să mănânce, iar atunci, nici cu o clipă mai devreme, el îşi dorea cafeaua fierbinte, turnată în ceaşca albastră. Iar acesta era doar unul dintre nenumăratele motive pentru care el o aprecia. Altul era că ea se menţinea tot timpul într-o formă excelentă, încă mai atrăgea priviri admirative la petrecerile la care erau invitaţi tot mai des. La urma urmei, Ulla era regina incontestabilă din Manglerud când se combinaseră, el având optsprezece ani, iar ea nouăsprezece. Al treilea era că Ulla, fără să se agite foarte tare, renunţase cu totul la visurile de a-şi continua studiile, pentru ca el să-şi pună slujba mai presus de toate. Dar cele mai importante trei motive stăteau acum şi se certau în jurul mesei pentru cine ar fi trebuit să obţină figurina de plastic din cutia cu fulgi de porumb şi cine ar trebui să stea astăzi pe locul din faţă, când ea urma să le ducă la şcoală. Două fete şi un băiat. Trei motive perfecte ca s-o aprecieze pe femeie şi compatibilitatea lor genetică.

— Vii târziu diseară? îl întrebă Ulla, mângâindu-i părul în treacăt.

El ştia că ei îi plăcea foarte mult părul lui.

— S-ar putea să fie o zi lungă, răspunse el. Astăzi începem cu suspectul.

Mikael ştia că ziarele aveau să publice ceea ce ştiau deja: că arestatul era Tony Leike. Însă el îşi făcuse un adevărat principiu din a nu dezvălui informaţii confidenţiale, nici măcar acasă. Asta îi mai permitea şi să explice orele petrecute peste program cu un „Nu pot vorbi despre asta, iubita”.

— De ce nu l-aţi interogat ieri? întrebă ea în timp ce ungea cu unt feliile de pâine ale copiilor pentru pachete.

— A trebuit să adunăm mai multe informaţii. Şi să terminăm de percheziţionat casa.

— Aţi găsit ceva?

— Mă tem că nu pot fi chiar atât de precis, scumpa, zise el şi îi aruncă privirea aceea de confidenţialitate încărcată de regret, pentru a nu trăda faptul că ea pusese de fapt punctul pe un i foarte sensibil.

Bjørn Holm şi tehnicienii criminalişti nu găsiseră nimic în timpul percheziţiei care să-l fi putut lega pe Leike de vreuna dintre crime. Din fericire, asta era momentan de o importanţă minoră.

— Nu va strica deloc faptul că l-am lăsat un pic să se mai înmoaie peste noapte într-o celulă, continuă Bellman. Doar îl va face ceva mai receptiv când vom începe. Iar prima parte a interogatoriului e mereu cea mai importantă.

— Serios? întrebă ea, şi el îşi dădu seama că ea doar încerca să pară interesată.

— Trebuie să plec.

Se ridică şi o sărută pe obraz. Da, cu siguranţă o aprecia. Ideea de a-i ignora cu totul pe ea şi pe copii, cadrul şi infrastructura care îi permiseseră ascensiunea de-a lungul eşaloanelor, al claselor, era absurdă, firește. Să-şi urmeze imboldurile inimii, să renunţe la tot pentru iubire sau ce-o fi fost, era o utopie, un vis la care nu se putea gândi şi despre care nu putea discuta cu Kaja. Dacă ar fi fost totuşi să viseze, Mikael Bellman ar fi preferat visuri mult mai măreţe.

Îşi cercetă dinţii din faţă în oglinda de pe hol şi verifică dacă îi stătea dreaptă cravata de mătase. Presa avea să se năpustească asupra lor.

Cât ar mai fi putut-o păstra pe Kaja? I se păruse că distinge oarecare îndoieli în atitudinea ei, cu o seară în urmă. O lipsă de entuziasm când făcuseră dragoste. Dar el mai ştia şi că atât timp cât ţintea spre vârf, cum tot făcuse până acum, ar fi fost în

stare să o controleze. Nu că ar fi fost o profitoare cu obiective clare, pe care el, ca şef al tuturor, i le-ar fi putut îndeplini. Nu era vorba de intelect; erau pur şi simplu necesităţi biologice. Femeile puteau fi pe cât de moderne voiau, dar când venea vorba de supunere în faţa masculului alfa, tot la nivel de primate rămâneau. În orice caz, dacă ea începea să aibă îndoieli că el nu va renunţa niciodată la soţie de dragul său, poate că sosise vremea să o încurajeze. La urma urmei, şi el mai avea totuşi nevoie de ea ca să-i ofere informaţii din interiorul serviciului Omoruri, măcar o vreme, până ce aveau să fie clarificate ultimele detalii. Şi războiul, câştigat.

Se apropie de fereastră în timp ce se încheia la sacou. Casa pe care o moştenise de la părinţi se afla în Manglerud, nu cea mai strălucită zonă din oraş, dacă îi întrebai pe cei din vestul capitalei. Însă cei care crescuseră aici aveau tendinţa să rămână; era un cartier cu suflet. Şi era cartierul său. Cu vedere către tot oraşul, care în curând avea să fie al lui.

✯

— Vin acum, anunţă poliţistul în uniformă din pragul uneia dintre noile camere de interogatoriu ale Kripos.

— Bine, spuse Mikael Bellman.

Unora dintre anchetatori le plăcea să-l lase pe cel interogat să intre primul în cameră, pentru a-l face sau a o face să aştepte, să dea de înţeles cine-i şeful. Să se poată bucura de o intrare măreaţă şi să intre direct în pâine, cât timp aceştia erau în defensivă şi cel mai vulnerabili. Bellman prefera să fie aşezat şi pregătit când era introdus suspectul. Pentru a-şi marca teritoriul, pentru a anunţa că el e stăpân în cameră. Încă mai era în stare să-l facă pe suspect să aştepte cât frunzărea hârtiile, în stare să simtă cum neliniştea atingea cote tot mai mari şi atunci – la momentul potrivit – îşi ridica privirea şi ataca. Acestea erau detaliile de fineţe ale tehnicilor de interogare. Pe care, cum era şi normal, era mereu dispus să le discute cu ceilalţi conducători de interogatorii competenţi. Verifică încă o dată ca

lumina roşie a aparatului de înregistrat să fie aprinsă. Reglarea echipamentului tehnic după sosirea suspectului ar fi putut strica stabilirea statutului fiecăruia.

Pe geam, văzu cum Beavis şi Kolkka intră în biroul alăturat. Între ei mergea Tony Leike, pe care îl aduseseră din arestul sediului central al poliţiei.

Bellman trase adânc aer în piept. Da, pulsul îi era ceva mai accelerat. Un amestec de agresivitate şi nelinişte. Tony Leike refuzase să fie asistat de un avocat. În principiu, desigur, era un avantaj pentru Kripos, oferea un spaţiu de manevră mai generos. În acelaşi timp, era un semn că suspectul lor considera că are puţine motive să se teamă. Bietul fraier! N-avea de unde să ştie că Bellman avea dovada că Leike îl sunase pe Elias Skog cu foarte puţin timp înainte ca acesta să fie ucis. Tipul pe care Leike pretinsese că nu-l cunoştea.

Bellman îşi coborî privirea la hârtiile din faţa sa şi-l auzi pe Leike intrând în cameră. Beavis închise uşa în urma lui, cum fusese instruit.

— Ia loc! zise Bellman fără să-şi ridice privirea.

Îl auzi pe Leike făcând cum i se ceruse.

Bellman se opri la o hârtie la întâmplare şi-şi mângâie buza de jos cu arătătorul în vreme ce număra în gând. Tăcerea se prelungea în camera fără aerisire. Unu, doi, trei. El şi colegii săi fuseseră trimişi la un curs privind noile metode de interogare – aşa-numitele abordări investigative –, al căror scop era, potrivit conţopiştilor lipsiţi de imaginaţie, deschiderea, dialogul şi încrederea. Patru, cinci, şase. Bellman ascultase în linişte – la urma urmei, modelul fusese ales la cel mai înalt nivel –, însă ce fel de personaje credeau aceşti oameni că interogau cei de la Kripos? Suflete sensibile, dar supuse, careţi spuneau tot ce doreai în schimbul unui umăr pe care să poată plânge? Insistau că metodele folosite până acum de poliţie, tradiţionalul model în nouă paşi al FBI, erau inumane, manipulatoare, îi făceau pe nevinovaţi să mărturisească delicte pe care nu le comiseseră şi prin urmare erau contraproductive.

Şapte, opt, nouă. Bun, să spunem că puteai influenţa în felul ăsta şi nevinovaţi, dar ce mai conta când comparai cu drojdia societăţii care ieşea rânjind de-acolo, hohotind de râs la adresa „deschiderii, dialogului şi încrederii”? Zece.

Bellman îşi uni vârfurile degetelor şi ridică privirea.

— Ştim că l-ai sunat pe Elias Skog din Oslo şi că, două zile mai târziu, te aflai în Stavanger. Şi că l-ai omorât. Astea sunt fapte pe care le cunoaştem, dar ceea ce mă întreb eu e din ce motiv. Sau nici măcar n-ai avut un motiv, Leike?

Acesta era pasul unu al modelului în nouă paşi folosit de agenţii FBI Inbau, Reid şi Buckley: confruntarea, încercarea de-a folosi efectul de şoc pentru a nimeri din prima lovitura zdrobitoare, anunţarea faptului că ei ştiau deja tot, că nu mai avea niciun sens să-şi nege vinovăţia. Ăsta era unicul ţel: mărturisirea. Aici Bellman combina pasul unu cu o altă tehnică de interogare: legarea unui fapt cu mai mulţi factori încă necunoscuţi. În cazul acesta, el lega incontestabila dată a apelului telefonic de controversa că Leike fusese în Stavanger şi că el era criminalul. Auzind dovada primei afirmaţii incontestabile, Leike ar fi ajuns automat la concluzia că ei deţineau probe concrete şi în privinţa celorlalte. Iar aceste fapte erau atât de simple şi de irefutabile, încât nu puteau duce decât la un singur răspuns posibil: motivul.

Bellman văzu cum Leike înghite în sec, îşi dezgoleşte dinţii aceia enormi şi albi într-o încercare de zâmbet, văzu deruta de pe chipul lui şi ştiu că deja câştigase.

— Nu l-am sunat pe Elias Skog, răspunse Leike.

Bellman oftă.

— Vrei să-ţi arăt desfăşurătorul de la Telenor?

Leike ridică din umeri.

— Nu am sunat eu. Acum ceva vreme mi-am pierdut telefonul. Poate că l-a sunat cineva folosind telefonul meu?

— Nu încerca s-o faci pe deşteptul, Leike. Noi vorbim aici de linia ta fixă de telefon.

— Nu l-am sunat eu, asta vă spun.

— Am auzit. Potrivit datelor oficiale, locuieşti singur.

— Da, locuiesc singur. Asta e…

— Din când în când, mai doarme şi logodnica ta la tine. Uneori, te trezeşti mai devreme şi pleci la lucru, în timp ce ea rămâne la tine în apartament?

— Se întâmplă, da. Dar stau mai mult la ea decât la mine.

— Bun aşa. Fiica moştenitoare a lui Galtung are cumva un apartament mai luxos decât al tău, Leike?

— Poate. Mai confortabil, în orice caz.

Bellman îşi încrucişă braţele la piept şi zâmbi.

— Chiar şi aşa, dacă nu tu l-ai sunat pe Skog de acasă de la tine, înseamnă că l-a sunat ea. Îţi dau cinci secunde să te aduni şi să spui ce trebuie, Leike. În cinci secunde, o maşină de patrulare de pe străzile din Oslo va primi ordin să-şi pună sirenele în funcţiune şi să meargă la apartamentul ăla al ei cel confortabil, să-i pună cătuşele, să o aducă aici şi să-i dea voie să-şi sune tatăl ca să-i spună că ai acuzat-o că ea l-a sunat pe Skog. Aşa încât Anders Galtung să poată strânge cea mai fioroasă şi mai dură gaşcă de avocaţi din Norvegia pentru fiica sa, iar tu să te alegi cu un adversar pe potrivă. Patru secunde, trei secunde.

Leike ridică iar din umeri.

— Dacă tu crezi că e suficient să emiţi un mandat de arestare pe numele unei tinere cu un cazier imaculat, dă-i drumul! Dar mă cam îndoiesc că eu voi fi cel care se va alege cu un adversar.

Bellman îl studia pe Leike. Oare chiar îl subestimase? Acum îi era mai greu să-l citească. În fine, abia încheiase pasul unu. Fără o mărturisire. Mai avea încă opt paşi. Pasul doi era să se arate înţelegător cu suspectul, prin bagatelizarea acţiunilor acestuia. Dar asta presupunea ca el să cunoască motivul sau să aibă ceva de bagatelizat. Un motiv pentru omorârea tuturor oaspeţilor care

rămăseseră întâmplător peste noapte la o cabană de schi nu sărea imediat în ochi, trecând peste evidentul truism că motivele majorităţii criminalilor în serie sunt ascunse în adâncimile psihicului, în care cei mai mulţi dintre noi nu cutezăm să ne aventurăm vreodată. În acest scop, Bellman luase deja hotărârea să abordeze precaut pasul înţelegerii înainte de-a sări direct la pasul motivării: să îi ofere suspectului un motiv de-a mărturisi.

— Ce vreau să spun, Leike, e că nu sunt duşmanul tău. Eu sunt doar cineva care doreşte să înţeleagă de ce ai făcut ce-ai făcut. Ce te-a stârnit. E evident că eşti o persoană inteligentă şi capabilă; nu e nevoie decât să ne uităm la ce-ai reuşit în afaceri. Sunt fascinat de felul în care oamenii îşi stabilesc obiective şi le urmăresc, indiferent de ce cred ceilalţi. Oameni care s-au remarcat departe de lumea dezlănţuită a mediocrităţii. Aş putea spune că mă recunosc şi pe mine acolo. Poate că te înţeleg mai bine decât crezi, Tony.

Bellman îi ceruse unui inspector să-i sune pe prietenii lui Leike de la bursă şi să afle dacă acesta prefera ca prenumele să-i fie pronunţat „Toeuny", „Tony" sau „Tonny". Răspunsul a fost „Tony". Bellman nimeri pronunţia potrivită, îi surprinse privirea şi încercă să i-o susţină.

— O să spun ceva ce probabil n-ar trebui să spun, Tony. Din cauza unor probleme interne nu putem aloca foarte mult timp acestui caz, motiv pentru care aş aprecia o mărturisire. În mod normal, nu i-am propune o înţelegere unui suspect împotriva căruia am strâns o cantitate atât de copleşitoare de dovezi, însă ar grăbi procedurile. Cât despre o mărturisire – de care, de fapt, nici măcar nu avem nevoie pentru o condamnare –, îţi voi oferi o sentinţă redusă, care va fi considerabilă. Mă tem că sunt legat de mâini de cadrul legal privind enunţarea unui număr, dar hai să spunem, iar asta va rămâne doar între mine şi tine, că va fi *con-si-de-ra-bi-lă.* Bine, Tony? E o promisiune. Iar acum o avem înregistrată.

Arătă către lumina roşie de pe masa dintre ei.

Leike îl privi pe Bellman îndelung, cu o expresie gânditoare. După care deschise gura.

— Cei doi care m-au adus aici mi-au spus că te numeşti Bellman.

— Spune-mi Mikael, Tony.

— Tot ei mi-au spus că eşti un tip inteligent. Dur, dar de încredere.

— Cred că vei descoperi că aceste lucruri sunt adevărate, da.

— Ai spus considerabilă, nu?

— Ai cuvântul meu.

Bellman simţea cum i se accelerează pulsul.

— În regulă, zise Leike.

— Bun, rosti vesel Mikael Bellman, atingându-şi buza de jos cu degetul mare şi arătătorul. Să începem cu începutul?

— Bine, spuse Leike, scoţând din buzunarul de la spate o bucată de hârtie pe care pesemne că Truls şi Jussi îi îngăduiseră s-o păstreze. Datele mi-au fost oferite de către Harry Hole, deci ar trebui să meargă repede. Borgny Stem-Myhre a murit undeva între 10 şi 11 seara pe data de 16 decembrie în Oslo.

— Corect, zise Bellman, simţind un început de jubilare în inimă.

— Mi-am verificat calendarul. În acel moment, mă aflam în Skien, în sala Peer Gynt, Casa Ibsen, unde discutam despre proiectul meu cu coltanul. Acest lucru poate fi confirmat de către persoana care a închiriat sala şi cei aproximativ o sută douăzeci de potenţiali investitori prezenţi. Presupun că ştiţi că până acolo faci două ore cu maşina. Următoarea a fost Charlotte Lolles între… să vedem… aici spune că între unsprezece seara şi miezul nopţii, pe 3 ianuarie. Atunci cinam cu câţiva investitori mai puţin importanţi, în Hamar. Două ore cu maşina de la Oslo. Apropo, am luat trenul, am încercat să găsesc biletul, dar n-am avut noroc.

Zâmbi în chip de scuză către Bellman, care încetase să mai respire. Şi preţ de o secundă, dinţii

uriaşi ai lui Leike reapărură printre buze în timp ce conchidea:

— Dar sper că măcar *câţiva* dintre cei doisprezece martori prezenţi la cină pot fi consideraţi de încredere.

✯

— Apoi a mai spus că există posibilitatea să poată fi acuzat de uciderea lui Marit Olsen, deoarece, cu toate că se afla acasă cu logodnica sa, el fusese, de fapt, singur la schi timp de două ore, pe pârtia iluminată din Sørkedalen.

Mikael Bellman clătină din cap şi-şi îndesă şi mai adânc mâinile în buzunarele sacoului, în timp ce studia tabloul *Copilul bolnav* al lui Munch.

— În intervalul în care a murit Marit Olsen? întrebă Kaja, înclinându-şi capul şi uitându-se la gura fetei palide care se credea că urma să moară.

De obicei, se concentra la un lucru atunci când se întâlneau la Muzeul Munch. Uneori puteau fi ochii, alteori peisajul din fundal, soarele sau, pur şi simplu, semnătura lui Edvard Munch.

— A spus că nici el şi nici femeia Galtung…

— Lene, îl corectă Kaja.

— …nu şi-au putut aminti cu exactitate când, dar era posibil să fi fost destul de târziu, căci aşa proceda de obicei, voia să aibă pârtia doar pentru el.

— Aşa că Tony Leike s-ar fi putut afla în Parcul Frogner. Dacă se afla în Sørkedalen, ar fi trebuit să treacă de două ori de turnichete, atât la ieşire, cât şi la intrare. Dacă avea un permis electronic în parbriz, momentul este înregistrat automat. Iar atunci…

Ea se întorsese şi el se opri brusc când ea îi întâlni ochii plini de răceală.

— …Dar fireşte că tu ai verificat deja asta, zise ea.

— N-a fost nevoie, răspunse Mikael. Nu are AutoPASS, aşa că se opreşte să plătească. Şi nici nu există vreo înregistrare a călătoriei.

Kaja încuviinţă. Se apropiară de următorul tablou, rămânând în spatele câtorva turişti japonezi, care arătau cu degetul şi gesticulau. Avantajul

întâlnirii la Muzeul Munch în timpul săptămânii – în afara faptului că acesta se afla între sediul Kripos din Bryn şi sediul central al Poliţiei din Grønland – era că reprezenta una dintre acele destinaţii turistice unde garantat n-aveai să dai peste vreun coleg de muncă, vecini sau cunoştinţe.

— Ce-a spus Leike despre Elias Skog şi Stavanger? întrebă Kaja.

Mikael clătină iar din cap.

— A spus că, probabil, şi în privinţa lui ar putea fi acuzat. Din moment ce a dormit singur în noaptea aceea, nu are alibi. L-am întrebat dacă s-a dus a doua zi la muncă şi mi-a răspuns că nu-şi mai amintea, dar presupunea că ajunsese la ora şapte, ca de obicei. Şi că aş putea-o întreba pe recepţionera din clădirea de birouri pe care o împărţea cu alţii, dacă aş considera că e important. Am întrebat-o şi am aflat că Leike rezervase una dintre sălile de şedinţe pentru ora nouă şi un sfert. Şi după ce am discutat cu nişte tipi ce păreau investitori, am aflat că doi dintre ei fuseseră la şedinţă cu Leike. Dacă ar fi fost acasă la Elias Skog la ora trei dimineaţa, i-ar fi trebuit un avion ca să reuşească. Iar numele său nu se află pe nicio listă cu pasageri.

— Asta nu înseamnă cine ştie ce. Poate că a călătorit sub o identitate falsă. Şi-n plus, mai avem totuşi apelul telefonic către Skog. Pe ăsta cum l-a explicat?

— Nici măcar n-a încercat, pur şi simplu a negat, pufni Bellman. Oare de ce lumea consideră chiar atât de bun *Dansul vieţii?* Nici măcar feţe ca lumea nu au. Arată ca zombi, dacă mă întrebi pe mine.

Kaja îi studia pe dansatorii din tablou.

— Poate chiar sunt, zise ea.

— Zombi? chicoti Bellman. Chiar vorbeşti serios?

— Oameni care se dau drept dansatori, dar sunt morţi pe dinăuntru, îngropaţi, pe cale să putrezească. Fără discuţie.

— Interesantă teorie, Solness!

Ea ura când îi folosea numele de familie, lucru pe care el îl făcea când era furios sau pur şi simplu considera potrivit să-i reamintească de intelectul lui superior. Iar ea îl lăsa să o facă, pentru că era evident că lui i se părea important. Şi poate chiar îi era superior ca intelect. Nu asta fusese o parte a motivului pentru care se îndrăgostise de el, inteligenţa lui epatantă? Ea chiar nu-şi mai aducea bine aminte.

— Trebuie să mă întorc la treabă, rosti ea.

— Şi să faci ce? întrebă Mikael, uitându-se la paznicul ce stătea în spatele frânghiei din partea din spate a încăperii şi căsca. Să numeri dosare şi să aştepţi să se enerveze Divizia Crime? Doar ştii că mi-ai creat o mare bătaie de cap cu acest Leike, nu?

— *Eu* ţi-am creat? izbucni ea, nevenindu-i a crede.

— Vorbeşte mai încet, dragă! Tu mi-ai dat pontul că Harry l-a adulmecat pe Leike. Mi-ai spus că urmează să-l aresteze. Am avut încredere în tine. Am avut atâta încredere, încât l-am arestat pe Leike pe baza pontului tău şi, prin urmare, am afirmat şi-n faţa presei că gata, am rezolvat cazul. Iar acum căcatul ăsta ne-a explodat dracului în faţă. Tipul are un alibi beton pentru cel puţin două dintre crime. Va trebui să îl eliberăm azi. Fără îndoială că deja socrul Galtung se gândeşte să-şi asmuţă avocaţii iadului asupra noastră, iar Ministerul Justiţiei va cere explicaţii pentru o asemenea eroare. Nu capul tău, al lui Hole sau al lui Hagen va ajunge pe butuc, ci al meu, Solness. Pricepi? Doar al meu. Aşa că va trebui să facem ceva. Tu va trebui să faci ceva în această privinţă.

— Şi ce-ar trebui să fac?

— Nu cine ştie ce, o bagatelă, de restul ne vom ocupa noi. Vreau să-l ademeneşti pe Harry afară. Diseară.

— Afară? Eu?

— Îi place de tine.

— Ce te face să crezi asta?

— Nu ţi-am spus că v-am văzut stând şi fumând pe verandă?

Kaja păli.

— Ai ajuns târziu, dar n-ai zis că ne-ai văzut acolo.

— Eraţi atât de captivaţi unul de altul că nici măcar n-aţi auzit maşina, aşa că am parcat şi m-am uitat la voi. Îi place de tine, iubire. Acum vreau să îl scoţi undeva. Vreo două ore, nu mai mult.

— De ce?

Mikael Bellman zâmbi.

— Petrece prea mult timp singur acasă. Sau în pat. Hagen n-ar fi trebuit niciodată să-i dea timp liber; tipii ca Harry nu se descurcă aşa. Şi noi nu vrem ca el să bea până moare acolo în Oppsal, nu-i aşa? Scoate-l la cină undeva. La cinema. La o bere. Doar să fii sigură că nu va fi acasă între opt şi zece. Şi să ai grijă! Nu ştiu dacă-i inteligent sau doar paranoic, însă mi-a cercetat foarte îndeaproape maşina când a fumat acasă la tine. În regulă?

Kaja nu răspunse. Zâmbetul lui Mikael era cel la care putea visa când el nu cu ea, când jobul şi obligaţiile familiale îl împiedicau să fie cu ea. Cum era posibil ca acelaşi zâmbet să o facă acum să simtă că i se întoarce stomacul pe dos?

— Tu… doar n-ai de gând să…

— Am de gând să fac orice trebuie să fac, replică Mikael, uitându-se la ceas.

— Adică?

El ridică din umeri.

— Tu ce-ţi închipui? Să schimb capul de pe butuc, nu?

— Mikael, nu-mi cere să fac asta!

— Dar nu-ţi cer, scumpa mea. Îţi ordon.

Glasul lui abia se auzi.

— Şi dacă… dacă refuz?

— Atunci îl voi zdrobi nu doar pe Hole, ci şi pe tine.

Lumina din tavan cădea pe micile pete albe de pe faţa lui. Atât de frumos, se gândi ea. Cineva ar fi trebuit să-i facă un portret.

Marionetele joacă aşa cum ar trebui. Harry Hole a aflat că l-am sunat pe Elias Skog. Îmi place de el. Am fi putut deveni prieteni, dacă ne-am fi întâlnit când eram copii sau adolescenţi. Doar avem nişte lucruri în comun. Cum ar fi inteligenţa. El e singurul poliţist ce pare să aibă capacitatea de-a vedea dincolo de văl. Iar asta înseamnă totodată, fireşte, că va trebui să fiu atent. Abia aştept să văd cum vor evolua lucrurile. Cu bucurie de copil.

Partea a cincea

46. Gândacul roşu

Harry deschise ochii şi se uită la gândacul roşu pătrăţos şi mare ce se târa spre el printre două sticle goale în vreme ce torcea ca o pisică. Se opri, toarse din nou şi mai înaintă cinci centimetri pe măsuţa de cafea, lăsând o mică dâră în scrumul de ţigară. Întinse mâna, îl înhăţă şi îl duse la ureche. Îşi auzi propriul glas, de parcă ar fi fost o piatră în curs de zdrobire.

— Nu mă mai suna, Øystein!

— Harry…

— Cine dracu' e?

— Sunt Kaja. Ce faci?

Se uită la ecran, să fie sigur că vocea spunea adevărul.

— Mă odihnesc.

Îşi simţea stomacul gata să-şi evacueze conţinutul. Din nou.

— Unde?

— Pe canapea. O să închid dacă nu e important.

— Asta înseamnă că eşti acasă în Oppsal?

— Păi, stai să verific. Tapetul cel puţin aşa zice. Kaja, trebuie să închid.

Harry aruncă telefonul în celălalt capăt al canapelei, reuşi să se ridice, se aplecă pentru a-şi regăsi echilibrul şi se împletici mai departe, folosindu-şi capul pe post de instrument de navigaţie şi berbec de luptă. Îl conduse în bucătărie fără coliziuni notabile, unde îşi propti palmele de ambele părţi ale chiuvetei, înainte ca arteziana de vomă să-i ţâşnească din gură.

Când deschise iar ochii, văzu că suportul pentru farfurii rămăsese în chiuvetă. Voma subţire, gălbuie, curgea acum de-a lungul singurei farfurii rămase în picioare. Harry dădu drumul la robinet. Unul dintre avantajele faptului că era alcoolic reîntors la vechea meteahnă era că în ziua a doua voma încetează să mai înfunde scurgerea.

Harry bău un pic de apă de la robinet. Nu foarte multă. Alt avantaj pe care îl are alcoolicul înveterat e cunoaşterea a ceea ce-i suportă stomacul.

Se întoarse în living, cu călcâiele lipite şi genunchii depărtaţi, de parcă doar ce făcuse pe el. Lucru pe care, de fapt, nu îl verificase. Se lăsă să cadă pe canapea şi auzi un croncănit slab venind din celălalt capăt. Un glas scos de o persoană miniaturală îl striga pe nume. Se pipăi între picioare şi duse iar telefonul roşu la ureche.

— Care-i treaba?

Se întrebă ce-ar fi trebuit să facă cu fierea care-i ardea gâtul ca lava, să o scuipe sau să o înghită. Ori mai bine să o lase să ardă, cum merita.

Ascultă în timp ce ea îi explica faptul că dorea să-l vadă. Voia să vină să se întâlnească cu ea la restaurantul Ekeberg? Acum, de exemplu. Sau peste o oră.

Harry se uită la cele două sticle de Jim Beam goale de pe măsuţa de cafea şi apoi la ceas. Şapte. Magazinul Vinmonopol era închis. Barul de la restaurant.

— Acum, răspunse el.

Închise, dar telefonul îi sună iarăşi. Se uită la ecran şi răspunse:

— Salut, Øystein!

— Acum răspunzi! Căcat, Harry, începeam să mă întreb dacă nu cumva l-ai imitat pe Hendrix.

— Mă poţi duce la restaurantul Ekeberg?

— Tu ce dracu' crezi că sunt eu? Un afurisit de taximetrist?

Optsprezece minute mai târziu, Øystein se afla în faţa scărilor casei lui Olav Hole şi striga prin geamul lăsat în jos, cu un rânjet pe faţă.

— Ai nevoie de ajutor să încui nenorocita de uşă, beţivan amărât? Cina? exclamă Øystein mai apoi, în timp ce conducea prin Nordstrand. Ca s-o fuţi sau pentru c-ai futut-o?

— Calmează-te! Lucrăm împreună.

— Exact. După cum obişnuia să spună fosta mea soţie: „Îţi doreşti ce vezi în fiecare zi". Pesemne că

citise asta într-o revistă glossy. Doar că nu se referea la mine, ci la ticălosul de la birou.

— Øystein, tu n-ai fost însurat.

— Aş fi putut fi. Tipul cu pulover norvegian şi cămaşă, care vorbea nynorsk. Nu dialectul, ci afurisit de romanticul nynorsk naţional, genul Ivar Aasen; zău că nu glumesc! Îţi poţi imagina cum e să dormi singur ştiind că taman în clipa asta tipa care-ar-fi-putut-fi-soţia-ta e ocupată trăgându-şi-o la birou? Să ai în faţa ochilor puloverul colorat şi un cur alb şi gol pompând ca un ciocan pneumatic, până ce se opreşte şi pare să îşi sugă bucile şi idiotul urlă: EG KJEM! Mi-am dat drumul! În nynorsk.

Øystein aruncă o privire spre Harry, dar nu primi nicio reacţie.

— Hristoase, Harry, ăsta chiar a fost umor de calitate! Chiar atât de praf eşti?

✯

Kaja stătea la fereastră, adâncită în gânduri, urmărind freamătul oraşului, când o tuse joasă o făcu să se întoarcă. Era şeful de sală; acesta afişa acea expresie de scuză de genul se-află-în-meniu-dar-cei-de-la-bucătărie-spun-că-nu-o-avem şi se aplecase foarte mult spre ea, dar vorbi pe un ton atât de mormăit încât ea abia distingea ce-i spune.

— Regret să vă anunţ că v-a sosit însoţitorul! După care se corectă roşind şi adăugă: Adică, regret să vă anunţ că nu-l putem primi aici. E un pic cam… agitat, mă tem. Iar politica noastră într-o astfel de chestiune…

— Bine, zise Kaja, ridicându-se. Unde e?

— Aşteaptă afară. Şi-a luat o băutură de la bar când a intrat, iar acum o are cu el. Poate veţi avea amabilitatea să aduceţi paharul înapoi. Ne-am putea pierde licenţa pentru aşa ceva, ştiţi cum e.

— Desigur, doar să-mi iau haina, da? zise Kaja, repezindu-se prin restaurant cu şeful de sală grăbit pe urmele ei.

Când ieşi, îl văzu pe Harry. Stătea, legănându-se, lângă zidul scund unde vorbiseră ultima oară.

I se alătură. Pe zid se afla un pahar gol.

— Se pare că nu ne e menit să mâncăm aici, începu ea. Vreo sugestie?

El ridică din umeri şi luă o înghiţitură din plosca de la brâu.

— Barul de la Savoy. Dacă nu ţi-e prea foame.

Kaja îşi strânse şi mai bine haina în jurul corpului.

— De fapt, nu mi-e chiar atât de foame. Ce-ai zice să-mi arăţi puţin împrejurimile? Doar e terenul tău de joacă aici, iar eu sunt cu maşina. Mi-ai putea arăta buncărele unde obişnuiai să-ţi pierzi timpul.

— Rece şi urât, zise Harry. Încă mai miroase a pişat şi a scrum umed.

— Am putea fuma, propuse ea. Şi s-admirăm priveliştea. Ai altceva mai bun de făcut?

✯

Un vas de croazieră, iluminat ca un pom de Crăciun, aluneca încet şi fără zgomot prin beznă spre oraş, în fiordul de sub ei. Stăteau amândoi pe betonul umed din vârful buncărului, însă nici Harry şi nici Kaja nu simţeau frigul care li se strecura în oase. Kaja sorbi din plosca pe care i-o dăduse Harry.

— Vin roşu într-o ploscă? întrebă ea.

— E tot ce-a mai rămas în dulapul tatei. Oricum, doar provizii de urgenţă. Actorul tău preferat?

— Începe tu primul, răspunse ea, luând o înghiţitură prelungă.

— Robert De Niro.

— *Cu naşu' la psihiatru? Doi cuscri de coşmar?*

— Am jurat credinţă eternă după *Şoferul de taxi* şi *Vânătorul de cerbi.* Dar, da, au venit şi cu un preţ. Dar tu?

— John Malkovich.

— Mhm! Bine. De ce?

Ea se gândi un pic.

— Cred că e răul cultivat. Nu ceva pe care îl apreciez ca o calitate umană, dar ador felul în care îl dezvăluie.

— Şi mai are şi o gură feminină.

— Atât de bun e?

— Dap. Toţi actorii foarte buni au guri feminine. Şi/sau glasuri feminine ascuţite. Kevin Spacey, Philip Seymour Hoffman.

Harry scoase o ţigară din pachet şi-i oferi şi ei una.

— Doar dacă mi-o aprinzi tu, zise ea. Băieţii ăia nu sunt exagerat de masculini.

— Mickey Rourke. Glas de femeie. Gură de femeie. James Woods. Gură pe care ai săruta-o ca pe un trandafir obscen.

— Dar nu şi glas ascuţit.

— Zici că behăie. Bleah!

Kaja râse şi luă ţigara aprinsă.

— Haide! Bărbaţii macho din filme au glasuri adânci, răguşite. Ia-l pe Bruce Willis, de exemplu.

— Da, ia-l pe Bruce Willis. Răguşit se potriveşte. Dar adânc? Nu prea. Harry îşi miji ochii şi şopti pe un ton fals, cu faţa spre oraş: „De aici nu pare că ai conduce nici pe dracu'!"

Kaja izbucni în râs; ţigara îi zbură din gură şi se lovi ricoşând de perete, apoi căzu în tufişurile dese, împrăştiind o jerbă de scântei.

— Prost?

— Senzaţional de prost, gâfâi ea. La naiba, acum m-ai făcut să uit ce actor macho cu voce feminină voiam să zic.

Harry ridică din umeri.

— O să ţi-l aminteşti tu.

— Eu şi Even aveam un loc ca ăsta, continuă Kaja, luând altă ţigară şi ţinând-o între degetul mare şi arătător, ca pe un cui pe care urma să-l bată cu ciocanul. Un loc doar pentru noi, pe care credeam că nu-l mai ştie nimeni, unde să ne putem ascunde şi să ne spunem secrete.

— Ai chef să-mi povesteşti despre el?

— Despre cine?

— Fratele tău. Ce s-a întâmplat?

— A murit.

— Ştiu asta. Credeam că ai să-mi spui şi restul.

— Şi ce e restul?

— De ce l-ai transformat în sfânt, spre exemplu.

— Asta am făcut?

— Nu asta ai făcut?

Privirea ei cercetătoare zăbovea asupra lui.

— Vin, îi ceru.

Harry îi pasă plosca şi ea luă o înghiţitură lacomă.

— A lăsat un bilet, începu Kaja. Even era extrem de sensibil şi de vulnerabil. Uneori, putea fi tot numai zâmbet şi râs, iar atunci era ca şi cum aducea soarele cu el când venea. Dacă aveai probleme, păreau să se evapore când apărea, ca… ăăă, ca rouă la soare. Iar în perioadele întunecate era exact opusul. Amuţea tot în jurul lui, o tragedie în desfăşurare ce părea să atârne în aer de ajungeai s-auzi până şi tăcerea. Muzică pe o tonalitate gravă. Splendid şi terifiant totodată, înţelegi? Şi totuşi, o parte din soare părea să fi rămas în ochii lui, căci tot continuau să râdă. Era sinistru.

Ea se înfioră.

— S-a întâmplat în vacanţa de vară, într-o zi cu soare, de genul celor pe care doar Even le putea face. Ne aflam la casa noastră de vară din Tjøme, iar eu mă trezisem şi plecasem direct la magazin să cumpăr căpşuni. Când m-am întors, micul dejun era gata, iar mama striga spre etaj, la Even, să vină la masă. Dar el nu-i răspundea. Am presupus că dormea în continuare – din când în când mai rămânea în pat până târziu. Am mers sus să iau ceva din cameră şi i-am bătut la uşă şi-am strigat „căpşuni” când am trecut. Încă mai aşteptam un răspuns când am deschis uşa camerei mele. Atunci când intri în camera ta nu mai stai să te uiţi în jur, ci te uiţi doar după ce ai venit să cauţi, la noptiera pe care ştii că ţi-ai lăsat cartea, la pervazul sau cutia cu momeli de pescuit. Nu l-am văzut din prima, ci doar am observat că era ceva în neregulă cu lumina, care nu mai bătea cum trebuia. Apoi mi-am aruncat privirea într-o parte şi i-am văzut doar tălpile goale. Ştiam fiecare centimetru al picioarelor sale – obişnuia să mă plătească o coroană ca să i le gâdil, îi plăcea la nebunie acest lucru. Primul meu gând a

fost că zbura, sau poate învăţase să zboare. Privirea mea a continuat să urce; purta puloverul albastru pe care-l tricotasem pentru el. Se spânzurase de lustră cu un prelungitor. Pesemne că aşteptase până ieşisem eu, apoi intrase la mine în cameră. Voiam să fug, dar nu mă puteam urni, parcă prinsesem rădăcini în podea. Aşa că am rămas holbându-mă la el, iar el era atât de aproape, şi am strigat-o pe mama, am făcut toate lucrurile pe care trebuie să le faci când scoţi un strigăt, însă din gură nu mi-a ieşit niciun sunet.

Kaja îşi aplecă uşor capul şi-şi azvârli ţigara, apoi trase o gură tremurătoare de aer în piept.

— Din ce-a urmat îmi mai aduc aminte doar fragmente. Mi-au dat medicamente, ca să mă liniştească. Când mi-am revenit, trei zile mai târziu, deja îl îngropaseră. Au spus că a fost mai bine că nu fusesem şi eu acolo, că astfel aş fi trecut prin chinuri mult prea mari. Mi s-a făcut rău instantaneu şi am rămas la pat, cu febră mare, lungi perioade pe parcursul verii. Întotdeauna mi s-a părut puţin cam grăbită înmormântarea, ca şi cum ar fi fost ceva ruşinos în felul în care murise, nu crezi?

— Mhm! Spuneai că el scrisese un bilet?

Privirea Kajei rătăcea peste fiord.

— Era pe noptiera mea. Scrisese că se îndrăgostise de o fată pe care n-ar fi putut s-o aibă, că nu mai voia să trăiască şi îşi cerea iertare pentru toată durerea pe care avea să ne-o provoace, şi că ştia că îl iubim.

— Mhm!

— A fost destul de surprinzător. Even nu-mi povestise niciodată că exista o fată, iar el obişnuia să-mi spună aproape orice. Dacă n-ar fi fost Roar…

— Roar?

— Da. Am avut primul meu iubit în vara aceea. Era atât de drăguţ şi de răbdător, mă vizita aproape în fiecare zi când eram bolnavă şi mă asculta mereu vorbind despre Even!

— Despre ce tip incredibil de minunat fusese el.

— Ai înţeles.

Harry ridică din umeri.

— Acelaşi lucru am făcut şi eu când a murit mama. Øystein nu a fost la fel răbdător ca Roar. M-a întrebat direct dacă nu cumva întemeiam o altă religie.

Kaja chicoti şi trase din ţigară.

— Cred că, până la urmă, Roar a simţit că amintirea lui Even veştejea toată viaţa aşa cum o ştia el, inclusiv pe el însuşi. A fost o relaţie scurtă.

— Mhm! Dar măcar Even era tot acolo.

Ea încuviinţă.

— În spatele oricărei uşi deschideam.

— Acesta e motivul, nu-i aşa?

Ea încuviinţă din nou.

— Când am venit acasă de la spital în vara aceea şi a trebuit să merg la mine în dormitor, n-am putut să deschid uşa. Pur şi simplu n-am putut. Pentru că ştiam că dacă o deschideam, el avea să atârne iar acolo. Şi ar fi fost din vina mea.

— Mereu e vina noastră, nu-i aşa?

— Mereu.

— Şi nimeni nu ne poate convinge că nu-i aşa – nici măcar noi nu putem.

Harry îşi stinse ţigara în întuneric, apoi îşi aprinse alta.

Vasul de croazieră alunecase la chei.

O pală de vânt şuieră prin gura de mitralieră, scoţând un sunet gol, funest.

— De ce plângi? întrebă el cu blândeţe.

— Pentru că este vina mea, şopti ea cu lacrimile curgându-i şiroi pe obraz. Totul e din vina mea. Tu ai ştiut tot timpul, nu-i aşa?

Harry trase din ţigară. Apoi o scoase din gură şi suflă fumul în semiîntuneric.

— Nu tot timpul.

— Dar de când?

— De când am văzut faţa lui Bjørn Holm în uşa din Holmenveien. Bjørn Holm e un criminalist bun, dar nu un De Niro. Şi a părut sincer surprins.

— Asta a fost tot?

— A fost suficient. Am ştiut după expresia lui că habar n-avea că venisem după Leike. Prin urmare, el nu văzuse nimic pe calculatorul lui, iar eu nu îi transmisesem nimic lui Bellman. Iar dacă nu Holm era cârtiţa, o singură altă persoană ar mai fi putut fi.

Ea încuviinţă şi-şi şterse lacrimile.

— De ce n-ai zis nimic? De ce n-ai făcut nimic? De ce nu m-ai decapitat?

— Ce rost ar fi avut? Am presupus că ai un motiv întemeiat.

Ea clătină din cap şi-şi lăsă lacrimile să curgă.

— Nu ştiu ce ţi-a promis el, continuă Harry. Aş zice că o poziţie sus-pusă în noul şi atotputernicul Kripos. Şi am avut dreptate când am spus că tipul pe care ţi s-a pus pata e însurat şi îţi spune că îşi va părăsi nevasta şi copiii de dragul tău, dar că n-o s-o facă niciodată.

Ea continuă să suspine neauzit, însă gâtul îi era îndoit de parcă îi devenise prea greu. Ca o floare îngreunată de ploaie, cugetă Harry.

— Ce nu înţeleg eu e de ce ai vrut să ne întâlnim în seara asta, spuse el, aruncând o privire dezaprobatoare spre ţigară şi gândindu-se că poate era momentul să schimbe marca. Iniţial, am crezut că voiai să-mi spui că tu eşti cârtiţa, dar mi-am dat seama repede că nu e cazul. Aşteptăm pe cineva? Urmează să se întâmple ceva? Adică, am fost trecut pe linie moartă, ce rău le-aş mai putea face acum?

Ea se uită la ceas. Îşi trase nasul.

— Putem să ne întoarcem la tine acasă, Harry?

— De ce? Ne-aşteaptă cineva acolo?

Ea încuviinţă.

Harry îşi goli plosca.

☆

Fusese spartă uşa. Aşchiile de lemn de pe podea sugerau că fusese forţată cu o rangă. Nimic de fineţe, nicio încercare de a fi discreţi. O pătrundere a poliţiei.

Harry se întoarse pe trepte şi se uită la Kaja, care coborâse din maşină şi stătea cu braţele încrucişate la piept. Apoi intră în casă.

Livingul era învăluit în întuneric; singura lumină provenea de la dulapul cu băuturi, care era deschis. Însă era suficient ca să recunoască persoana ce stătea în umbră la fereastră.

— Bellman, zise Harry. Stai pe fotoliul tatălui meu.

— Mi-am permis libertatea, răspunse Bellman. Din moment ce canapeaua are un anumit miros. Până şi câinii s-au ferit de ea.

— Pot să te servesc cu ceva? întrebă Harry, dând din cap spre dulap şi aşezându-se pe canapea. Sau ţi-ai găsit şi singur?

Harry îl zări pe Bellman clătinând din cap.

— Nu eu. Ci câinii.

— Mhm! E de la sine înţeles că ai un mandat de percheziţie, dar sunt curios pe ce bază?

— Un pont anonim cum că ai adus ilegal droguri în ţară prin intermediul unui terţ neştiutor şi că există posibilitatea să le ţii aici.

— Şi le ţineam?

— Câinii special dresaţi au găsit ceva, o mingiuţă dintr-o substanţă gălbui-maronie înfăşurată în folie de aluminiu. Nu seamănă deloc cu genul de lucruri pe care le confiscăm în această ţară, aşa că pe moment încă nu e limpede cu ce avem de-a face. Dar luăm în considerare s-o ducem la analize.

— Luaţi în considerare?

— *Ar putea fi* opiu sau *ar putea fi* un gogoloi de plastilină ori de lut. Depinde.

— De ce depinde?

— De tine, Harry. Şi de mine.

— Chiar aşa?

— Dacă eşti de acord să ne faci o favoare, s-ar putea să înclin spre posibilitatea că e plastilină şi să sar peste teste. Un şef trebuie să-şi prioritizeze resursele, nu-i aşa?

— Tu eşti şeful. Ce fel de favoare?

— Eşti un om care nu o ia pe ocolite, Hole, aşa că dă-mi voie să fiu direct: vreau să-ţi asumi rolul de ţap ispăşitor.

Harry văzu un inel maro de Jim Beam pe fundul sticlei de pe masă, dar rezistă tentaţiei de-a o duce la gură.

— Doar ce l-am eliberat pe Tony Leike, întrucât are un alibi beton pentru cel puţin două dintre crime. Tot ce avem împotriva lui este un apel telefonic către una dintre victime. Suntem un pic presaţi de media. Împreună cu Leike şi cu viitorul său socru, ne-ar putea face zile fripte. Va trebui ca în seara asta să ieşim cu o declaraţie în care se va spune că arestarea a fost făcută pe baza mandatului pe care tu, controversatul Harry Hole, l-ai smuls mai mult cu forţa de la biata silfidă ce joacă rol de avocat la sediul central al Poliţiei. Şi că a fost o operaţiune pe cont propriu, aşa că îţi asumi toată responsabilitatea. Kripos a mirosit un turnător după arestare, a intervenit în discuţia cu Leike şi a limpezit lucrurile. Şi i-a dat drumul imediat. Tu ni te vei alătura şi vei semna declaraţia de presă, după care nu vei mai comenta absolut nimic cu privire la anchetă; niciun cuvinţel. Ai înţeles?

Harry contemplă a doua oară rămăşiţele de pe fundul sticlei.

— Mhm! Un ordin dur. Crezi că presa va înghiţi găluşca, după ce tu ai stat cu braţele ridicate, acceptând toate onorurile după arestare?

— Îmi asum responsabilitatea, asta se va spune în declaraţia de presă. Am considerat că e o responsabilitate de lider să ies în faţă când s-a făcut arestarea, chiar dacă aveam suspiciunile noastre că un poliţist ar fi putut comite o înşelăciune. Însă când Harry Hole a insistat să i se îngăduie să îşi ocupe locul în primul rând, nu i-am mai stat în cale, pentru că e un inspector cu experienţă şi nici măcar nu lucrează pentru Kripos.

— Iar motivaţia mea e că, dacă nu semnez, voi fi acuzat de contrabandă şi posesie de droguri?

Bellman îşi uni vârfurile degetelor şi se legănă pe spate în fotoliu.

— Corect. Dar mai important pentru motivaţia ta e că aş putea aranja să fii arestat imediat. Păcat, din

moment ce ştiu că ţi-ar fi plăcut să fii la spital cu tatăl tău care, din ce-am înţeles, nu mai are mult de trăit. O chestie foarte tristă!

Harry se lăsă pe spate în canapea. Ştia c-ar trebui să fie furios. Vechiul – mai tânărul Harry – ar fi fost. Însă ce-şi dorea acest Harry cel mai mult era să se îngroape cu totul în canapeaua plină de transpiraţie şi de pete de vomă, să închidă ochii şi să spere că vor pleca cu toţii – Bellman, Kaja, umbrele de la geam. Însă creierul său continua raţionamentele dobândite automat.

— În afară de mine, se auzi spunând, de ce-ar susţine Leike această versiune? El ştie că a fost arestat de Kripos, că ei l-au interogat.

Harry ştiu răspunsul înainte să i-l ofere Bellman.

— Pentru că Leike ştie că întotdeauna va atârna o umbră neplăcută asupra cuiva care a fost arestat o dată. Deosebit de incomod pentru cineva ca Leike, care acum încearcă să câştige încrederea investitorilor, desigur. Cea mai bună cale de-a scăpa de această umbră e să susţină o versiune care anunţă că arestarea a fost efectuată de o ghiulea scăpată de sub control, de un element lipsit de profesionalism, deşi izolat, din cadrul poliţiei. De acord?

Harry încuviinţă.

— În fine, în ceea ce priveşte poliţia…

— Protejez reputaţia întregii poliţii asumându-mi eu toată vina, completă Harry.

Bellman zâmbi.

— Întotdeauna mi-ai părut un om relativ inteligent, Hole. Asta înseamnă că am ajuns la o înţelegere?

Harry chibzui îndelung. Dacă Bellman pleca acum, el ar putea să vadă dacă mai rămăseseră într-adevăr câteva picături de whisky în sticlă. Dădu aprobator din cap.

— Iată declaraţia de presă. Vreau numele tău acolo.

Bellman împinse hârtia şi un pix peste măsuţa de cafea. Era prea întuneric să citească. Oricum nu conta. Harry semnă.

— Bun, făcu Bellman, luând hârtia şi ridicându-se în picioare.

Lumina de la un bec de-afară îi căzu pe faţă, făcând să strălucească vopseaua de camuflaj.

— E cel mai bine pentru toţi aşa. Gândeşte-te şi tu, Harry! Şi odihneşte-te!

Atenţia miloasă a învingătorului, se gândi Harry, închizând ochii şi simţind cum Morfeu îl primeşte bucuros în braţele sale. Apoi deschise ochii iar, se ridică anevoie în picioare şi îl urmă pe Bellman în jos pe trepte. Kaja continua să stea cu braţele încrucişate lângă maşină.

Harry văzu cum Bellman dă din cap aprobator spre Kaja, care îi răspunse cu o ridicare din umeri. Îl urmări apoi traversând strada, urcându-se în maşină, aceeaşi pe care o văzuse pe Lyder Sagens gate în seara aceea, apoi porni motorul şi demară. Kaja ajunsese la picioarele scărilor. Glasul îi era încă îngroşat de lacrimi.

— De ce l-ai lovit pe Bjørn Holm?

Harry se răsuci să intre, dar ea fu mai rapidă, urcând câte două trepte odată. Se strecură între el şi uşă şi îi blocă intrarea. Răsuflarea îi era rapidă şi fierbinte pe faţa lui.

— L-ai lovit, deşi ştiai că e nevinovat. De ce?

— Pleacă acum, Kaja!

— Nu plec!

Harry se uită la ea. Ştia că e ceva ce nu-şi putea explica. Cât de mult îl duruse şi îl surprinsese când îşi dăduse seama de implicaţii. Îl duruse suficient de rău ca să se dezlănţuie, ca să lovească acel chip uluit, nevinovat, ca o lună plină, exact oglindirea propriei naivităţi prosteşti.

— Ce vrei să ştii? întrebă el şi îşi simţi tonul metalic, furia ce i se furişa în voce. Chiar am crezut în tine, Kaja. Aşa c-ar trebui să te felicit pentru o treabă excelent făcută. Acum poţi să pleci?

Văzu cum din ochii ei izvorăsc iarăşi lacrimi. Apoi ea păşi într-o parte, iar el se clătină şi intră în casă, trântind uşa în urma sa. Rămase pe hol, în

vidul lipsit de orice sunet de după bubuit, în tăcerea aceea bună, în splendida nimicnicie.

47. Frica de întuneric

Olav Hole clipi în întuneric.

— Tu eşti, Harry?

— Da, eu sunt.

— Cum mai eşti?

— Sunt în viaţă.

— Stai să aprind lumina.

— Nu-i nevoie. Am de gând să îţi spun ceva.

— Recunosc tonul. Nu sunt chiar sigur că vreau să aud.

— Oricum o să citeşti mâine în ziare.

— Iar tu ai o versiune diferită pe care vrei să mi-o spui?

— Nu, voiam doar să fiu primul.

— Ai băut, Harry?

— Vrei să asculţi?

— Bunicul tău bea. L-am iubit. Beat sau treaz. Nu sunt mulţi care pot spune acest lucru despre un tată beţiv. Nu, nu vreau să ascult.

— Mhm!

— Şi vreau să-ţi spun asta şi ţie. Te-am iubit. Mereu. Beat sau treaz. Nici măcar n-a fost greu. Deşi întotdeauna veneai cu argumente. Erai în război cu majoritatea, chiar şi cu tine însuţi. Dar să te iubesc, Harry, e cel mai uşor lucru pe care l-am făcut vreodată.

— Tată…

— Nu-i timp de vorbă despre mărunţişuri, Harry. Nu ştiu dacă ţi-am spus vreodată asta, deşi mă simt de parcă ţi-aş fi spus-o, dar uneori gândim atât de des nişte lucruri, încât pur şi simplu credem că au fost rostite cu glas tare. Mereu am fost mândru de tine, Harry. Ţi-am spus asta suficient de des?

— Eu…

— Da?

Olav Hole asculta în întuneric.

— Plângi, fiule? E în regulă. Ştii ce m-a făcut cel mai mândru? Nu ţi-am zis niciodată asta, dar când erai adolescent, ne-a sunat un profesor. Ne-a zis că

te-ai bătut iar pe terenul de joacă. Cu doi băieţi dintr-o clasă mai mare, însă de data asta nu mai ieşise la fel de bine – fuseseră nevoiţi să te ducă la spital pentru a-ţi coase buza şi a-ţi scoate un dinte. Eu am încetat să-ţi mai dau bani de buzunar, mai ştii? În fine, Øystein mi-a povestit mai târziu despre bătaie. Te luaseşi de ei pentru că îi umpluseră lui Tresko ghiozdanul cu apă din fântâna şcolii. Dacă îmi amintesc bine, ţie nici măcar nu-ţi plăcea în mod deosebit de Tresko. Øystein a spus că motivul pentru care ai ajuns atât de rău a fost că nu ai ripostat deloc. Te-ai ridicat din nou şi din nou şi până la urmă sângerai atât de rău, încât băieţii aceia mai mari au intrat în panică şi au plecat de-acolo.

Olav Hole râse încetişor.

— La momentul respectiv, nu am crezut că pot să-ţi spun, căci ar fi însemnat să te încurajez să te implici în alte şi alte bătăi, însă eram atât de mândru de tine, că îmi venea să plâng. Erai viteaz, Harry. Îţi era frică de întuneric, dar asta nu te împiedica să mergi acolo. Şi eram cel mai mândru tată din lume. Ţi-am spus asta vreodată, Harry? Harry? Mai eşti acolo?

Liber. Sticla de şampanie spartă de perete, bulele curg în jos pe tapet, precum materia cerebrală clocotită, pe tablouri, pe tăieturile din ziare, pe paginile printate de pe internet care îl arată pe Harry Hole asumându-şi toată vina. Liber. Liber de vină, liber să dezlănţui iar iadul asupra lumii. Am păşit pe sticlă pisată, am împrăştiat-o pe podea, am auzit-o scrâşnind. Iar acum sunt cu tălpile goale. Alunec pe propriul sânge. Şi râd până încep să urlu. Liber. Liber!

48. Ipoteză

Şeful serviciului Omoruri Sydney South, Neil McCormack, îşi trecu o mână prin chica de păr tot mai rară, în timp ce o privea cu atenţie pe femeia cu ochelari peste masa din camera de interogatoriu. Aceasta venise direct de la editura la care lucra. Costumul îi era simplu şi boţit, dar, cu toate astea, exista ceva la Iska Peller care îl ducea cu gândul la bogăţie, şi nu doar pentru a impresiona sufletele sensibile, cum era el. Însă adresa ei sugera că nu o duce chiar atât de bine. Bristol nu era chiar cea mai la modă zonă din Sydney. Femeia părea matură şi cu mult bun-simţ. Clar nu era genul care să dramatizeze, să exagereze, să atragă atenţia doar de dragul atenţiei. În plus, ei o chemaseră; nu venise din proprie voinţă. Bărbatul se uită la ceasul de la mână. McCormack se pregătise să navigheze cu fiul său după-amiază; urmau să se întâlnească în golful Watson, unde era amarat vasul. De aceea spera că n-avea să-i ia mult. Şi totul fusese în regulă până la această ultimă frântură de informaţie.

— Domnişoară Peller, zise McCormack, lăsându-se pe spate şi împletindu-şi degetele deasupra burdihanului impresionant, de ce nu aţi zis nimănui despre asta până acum?

Ea îşi cocoşă umerii.

— De ce aş fi spus? Nu m-a întrebat nimeni şi chiar nu văd să aibă vreo relevanţă pentru uciderea lui Charlotte. Vă spun acum pentru că aţi intrat în detalii. Credeam că ce s-a întâmplat în cabană, nu genul de… incident care a avut loc după aceea. Şi asta a şi fost. Un incident minor, peste care am trecut, l-am uitat repede. Idioţi ca el întâlneşti peste tot. Ca om, nu îţi poţi asuma misiunea de-a raporta toate căcaturile lipsite de importanţă.

McCormack scoase un mârâit. Normal că ea avea dreptate. Şi nici el nu prea avea chef să urmărească în continuare chestiunea. Întotdeauna se iveau probleme, neplăceri şi, nu în ultimul rând, sarcini

noi, când persoana în cauză avea la îndemână o pârghie profesională care ori începea, ori se sfârşea în cuvântul „poliţie”. Se uită pe geam. Soarele strălucea pe suprafaţa mării din Port Jackson şi pe partea dinspre Manly, unde fumul încă se mai înălţa, deşi trecuse o săptămână de când fusese stins ultimul incendiu de vegetaţie. Fumul plutea spre sud. Plăcut şi cald spre nord. Perfect pentru navigat. Lui McCormack îi plăcea de Hole. Sau Holy, aşa cum îl numea el pe norvegian. Făcuse o treabă extraordinară când îi ajutase cu cazul clovnului. Însă norvegianul cel înalt şi blond i se păruse cam obosit la telefon. McCormack spera sincer că Holy n-avea să-şi piardă iar controlul.

✯

Mikael Bellman intră în sala de şedinţe Odin şi discuţiile se opriră dintr-odată. Merse la scaunul vorbitorului, îşi lăsă notiţele, conectă laptopul la portul USB şi rămase în centru, cu picioarele depărtate. Divizia de investigaţii număra treizeci şi şase de agenţi, de trei ori mai mulţi decât normal pentru cazurile de crimă. Lucraseră atât timp fără rezultate, încât fusese nevoit să le ridice moralul de vreo două ori, dar, în general, trebuiau să reziste eroic. De aceea Bellman îşi îngăduise nu doar sie, ci şi subordonaţilor săi, să se bucure de ceea ce păruse un adevărat triumf: arestarea lui Tony Leike.

— Aţi citit deja ziarele de astăzi, începu el, urmărindu-şi asistenta.

Le salvase cururile. Primele pagini ale două dintre cele mai importante trei ziare înfăţişau aceeaşi fotografie: Tony Leike ieşind dintr-o maşină în faţa sediului central al Poliţiei. Al treilea ziar îl avea pe Harry Hole, într-o fotografie de arhivă din timpul unui talk-show în care discutase despre Omul de zăpadă.

— După cum vedeţi, inspectorul Hole şi-a asumat responsabilitatea. Ceea ce e corect şi drept.

Cuvintele sale răsunară lovindu-se de pereţi, iar el întâmpină privirile obosite ale poliţiştilor abia treziţi. Sau era un alt fel de oboseală? Caz în care ar

fi trebuit să fie opusul. Pentru că lucrurile reintrau acum pe făgaşul normal. Şeful Kripos trecuse pe acolo ca să spună că Ministerul Justiţiei tocmai ceruse explicaţii. Timpul se scurgea implacabil.

— Nu mai avem niciun suspect principal. Însă vestea bună este că avem piste noi. Şi toate ne duc de la cabana din Håvass la Ustaoset.

Se apropie de laptop, apăsă o tastă şi prima pagina a unei prezentări PowerPoint pe care o pregătise se trezi la viaţă.

✯

O jumătate de oră mai târziu, recapitulaseră deja toate faptele pe care le ştiau, cu nume, ore şi posibile trasee.

— Întrebarea, conchise el, închizând calculatorul, e cu ce tip de crime avem de-a face. Cred că putem exclude criminalul în serie obişnuit. Victimele nu au fost alese la întâmplare dintr-un grup demografic; sunt legate de un loc şi un moment precise. Prin urmare, suntem îndreptăţiţi să credem că am putea avea un motiv clar, care ar putea fi interpretat drept raţional. Dacă aşa stau lucrurile, atunci sarcina noastră devine considerabil mai uşoară: găsim motivul şi prindem criminalul.

Bellman văzu mai mulţi inspectori încuviinţând.

— Problema e că nu există niciun martor care să ne spună ceva. Singurul despre care ştim că e în viaţă, Iska Peller, era în pat, bolnavă, singură. Ceilalţi sunt ori morţi, ori n-au ieşit în faţă. Ştim, de pildă, că Adele Vetlesen era cu un bărbat pe care îl cunoscuse recent, însă nimeni din cercul ei de cunoscuţi nu pare să ştie ceva despre el, aşa că trebuie să presupunem că a fost o relaţie pasageră. Căutăm bărbaţi cu care a luat legătura la telefon sau pe internet, însă va dura ceva să îi cercetăm pe toţi. Iar în absenţa martorilor, va trebui să găsim singuri un punct de plecare. Ne trebuie ipoteze pentru motiv. De ce să ucizi cel puţin patru oameni?

— Gelozia sau poate aude voci, răspunse o voce din spate.

— Tot ce ştim până acum ne indică asta.

— De acord. Cine ar putea auzi voci care îi poruncesc să ucidă?

— Oricine cu un istoric psihiatric, veni răspunsul pe un ton cântat de Finmark.

— Şi cineva care nu are unul, replică altcineva.

— Bun. Cine ar putea fi gelos?

— Partenerul sau soţul cuiva de acolo.

— Şi cine ar putea fi acela?

— Am verificat deja alibiurile partenerilor victimelor şi potenţialele motive, zise altcineva. E primul lucru pe care îl facem. Şi ori nu aveau parteneri, ori i-am eliminat din anchetă.

Mikael Bellman ştia prea bine că nu făceau decât să apese şi mai tare acceleraţia, în vreme ce roţile se învârteau în acelaşi loc în care se aflau de o bucată bună de vreme, însă ideea cea mai importantă era că se pregăteau să facă exact asta: să apese pedala până la podea. Pentru că nu avea nicio îndoială că acea cabană din Håvass era exact scândura pe care o puteau vârî sub roată, pentru a-i scoate din locul în care patinau în gol.

— Nu am eliminat *toţi* partenerii şi soţii, zise Bellman, legănându-se pe călcâie. Doar că nu i-am considerat pe toţi suspecţi. Cine nu avea un alibi pentru momentul în care i-a fost ucisă soţia?

— Rasmus Olsen!

— Corect. Iar când am mers la Stortinget şi am discutat cu Rasmus Olsen, el a recunoscut că se ajunsese la o „pantă a geloziei” cu câteva luni înainte. O femeie cu care flirtase Rasmus. Iar Marit Olsen a plecat vreo două zile la cabana din Håvass pentru a cugeta pe îndelete. Zilele se potrivesc. Poate că ea a făcut mai mult decât să cugete. Poate că i-a plătit cu aceeaşi monedă. Şi iată ce mă gândesc eu: în noaptea respectivă, când victimele se aflau în cabana din Håvass, Rasmus Olsen nu era la Oslo; era cazat la un hotel din Ustaoset. Ce căuta Rasmus în zonă, dacă soţia lui se afla în Håvass? Şi-a petrecut noaptea la hotel sau a plecat într-o drumeţie mai lungă cu schiurile?

Ochii din faţa sa nu mai erau acoperiţi de pleoape grele, din contră, aprinsese o scânteie în ei. Aştepta un răspuns. Un grup de investigaţii atât de numeros nu era în mod normal cea mai eficientă cale de-a organiza o şedinţă de brainstorming, însă lucraseră atât de mult la caz, încât toţi cei din încăpere aveau propriile opinii, bănuieli şi ipoteze fanteziste spulberate şi egourile dezumflate.

Un inspector tânăr făcu o încercare:

— Poate că el a sosit neanunţat la cabană în seara respectivă şi a surprins-o asupra faptului. A văzut şi s-a strecurat înapoi afară. După care a plănuit totul după cum a vrut.

— Poate, zise Bellman, mergând la scaunul vorbitorului şi ridicând o notiţă. Argumentul unu în favoarea unei astfel de teorii: doar ce-am primit asta de la Telenor. Arată că Rasmus Olsen a vorbit cu soţia la telefon cândva în timpul acelei dimineţi. Deci hai să presupunem că ştia la ce cabană urma să meargă aceasta. Argumentul doi în favoarea acestei ipoteze este buletinul meteo, care arată că a fost senin, luna a fost pe cer şi vizibilitatea era foarte bună seara şi toată noaptea, aşa că i-ar fi fost uşor să schieze până acolo, cum a făcut şi Tony Leike. Argumentul unu împotriva ipotezei: de ce să mai omoare şi pe altcineva în afară de soţia sa şi de presupusul ei partener?

— Poate că ea a avut mai mult de unul, strigă una dintre inspectoare, o durdulie minionă despre care Bellman era suficient de sigur că e lesbiană, pentru a fi cochetat cu ideea de-a o invita pe la Kaja într-o seară.

Nu mai mult decât o idee trecătoare, desigur.

— Poate că a avut loc o adevărată orgie acolo.

Râsete generale. Bun, asta mai înveselea atmosfera.

— Poate că el nu a văzut cu cine făcea ea sex, ba nici măcar nu a ştiut dacă era femeie sau bărbat, ci doar că cineva se afla sub pături cu ea, rosti o altă voce. Aşa că a acoperit toate posibilităţile.

Alte râsete.

— Fiţi serioşi, doar nu ne putem irosi vremea cu asemenea prostii, zise Eskildsen, un veteran, deşi nu ştia nimeni de cât timp era el inspector.

Camera amuţi cu totul.

— Poate unii dintre cei mai tineri îşi amintesc de cazul rezolvat de cei de la Divizia Crime acum câţiva ani, când toată lumea credea că avem un criminal în serie scăpat de sub control? continuă Eskildsen. Când l-au prins pe criminal, s-a dovedit că avea motiv doar pentru a treia crimă. Însă deoarece ştia că ar fi devenit suspect în cazul în care ea ar fi fost singura victimă, i-a omorât pe ceilalţi ca să pară un act de violenţă comis de un nebun.

— Iisuse Hristoase! strigă un poliţist mai tânăr. Divizia Crime chiar a reuşit să rezolve cazul? Probabil că a fost o întâmplare norocoasă.

Tânărul privi în jur cu un rânjet şi chipul începu să i se înroşească încet, când nu primi niciun răspuns. Toţi anchetatorii cu experienţă îşi aminteau cazul respectiv. Era pe buzele tuturor poliţiştilor din Scandinavia. Era o legendă. La fel ca omul care-l rezolvase.

✯

— Harry Hole.

— ’Nă ziua, Holy, amice! Neil McCormack la telefon. Ce mai faci? Şi unde eşti?

Lui McCormack i se păru că Harry răspunsese „în comă”, dar presupuse doar că acesta îi spusese numele vreunui oraş din Norvegia.

— Am vorbit cu Iska Peller. Nu prea a avut multe de zis despre noaptea de la cabană. Cu toate astea, în seara următoare…

— Da?

— Ea şi prietena ei, Charlotte, au fost luate de la cabană de către un poliţist de-acolo şi duse acasă la el. S-a dovedit că, în vreme ce domnişoara Peller încerca să treacă de gripă cu bine, poliţistul şi prietena erau la un pahar de grog în living şi că acesta a încercat să o seducă pe Charlotte. Lucrurile s-au încins destul de tare, aşa că ea a strigat după ajutor, domnişoara Peller s-a trezit şi s-a năpustit în

cameră, unde poliţistul îi trăsese deja prietenei pantalonii de schi, până la genunchi. Bărbatul s-a oprit, iar domnişoara Peller şi prietena ei au decis să meargă la gară şi să stea undeva la un hotel pe care mă tem că nu l-am…

— Geilo.

— Mulţumesc!

— Ai zis „a încercat să o seducă”, Neil, dar voiai să zici *viol,* presupun?

— Nu, a trebuit să repet totul cu domnişoara Peller, aşa că am ajuns exact la formularea asta. Ea a zis că prietena i-a descris că poliţistul îi trăsese pantalonii în jos împotriva voinţei ei, dar că nu o atinsese în părţile intime.

— Dar…

— Putem presupune că asta îi fusese intenţia, dar n-avem de unde să ştim. Ideea e că nu ajunsese să se întâmple nimic pedepsit de lege. Domnişoara Peller a acceptat acest lucru. La urma urmei, ele nici nu s-au sinchisit să raporteze incidentul, doar au luat-o la sănătoasa. Ba poliţistul le-a găsit un ţicnit din sat care i-a dus pe toţi trei la gară şi le-a ajutat să urce în tren. Potrivit domnişoarei Peller, bărbatul părea relativ netulburat de toată întâmplarea; era mai degrabă interesat să facă rost de numărul de telefon al fetei decât să-şi ceară scuze. Ca şi cum ar fi fost doar o poveste de genul băiatul-întâlneşte-fata şi atâta tot.

— Mhm! Altceva.

— Nu, Harry. Cu excepţia faptului că i-am oferit protecţia poliţiei, aşa cum ai sugerat. Serviciu douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, mâncare şi tot ce-i necesar aduse la uşă. Ea doar se poate bucura de soare. Asta dacă soarele Străluceşte în Bristol.

— Mersi, Neil! Dacă se mai…

— …iveşte ceva, te sun. Şi tu la fel.

— Desigur. Ai grijă!

Aşa zici tu, se gândi McCormack, închizând şi uitându-se afară la cerul albastru de după-amiază. Zilele erau ceva mai lungi în timpul verii, aşa că

încă mai putea avea parte de o oră şi jumătate de navigat, înainte de lăsarea întunericului.

✯

Harry se dădu jos din pat şi se îndreptă către duş. Rămase nemişcat, lăsând apa fierbinte să îi curgă pe corp timp de douăzeci de minute. Apoi ieşi de sub duş, îşi şterse pielea sensibilă şi plină de pete roşii şi se îmbrăcă. Văzu optsprezece apeluri pe telefonul mobil, primite cât dormise. Deci reuşiseră să facă rost de numărul lui. Recunoscu primele numere ca fiind ale primelor trei cele mai mari ziare din Norvegia şi două ale celor mai importante posturi TV, din moment ce toate aveau numere de secretariat care începeau cu acelaşi prefix. Restul erau aleatorii, probabil ale unor jurnalişti avizi de comentarii. Însă privirea i se opri la unul dintre numere, deşi nu ştia din ce cauză. Poate pentru că nişte biţi din creierul său se distrau memorând numere. Sau pentru că prefixul îi spunea că e din Stavanger. Derulă înapoi lista de apeluri din agenda telefonică şi găsi numărul din urmă cu două zile. Colbjørnsen.

Harry îl sună înapoi şi strânse telefonul între obraz şi umăr în vreme ce-şi lega şireturile de la bocanci şi-şi nota în minte că era vremea să-şi cumpere alţii. Placa de fier din talpă, cu care puteai să calci fără probleme pe cuie, atârna.

— La dracu', Harry! Chiar că te-au pus la uscat în ziarele de astăzi. Te-au măcelărit. Şeful tău ce-a zis?

Colbjørnsen părea bolnav de-atâta compasiune. Sau doar bolnav.

— Habar n-am, răspunse Harry. N-am vorbit cu el.

— Divizia Crime iese bine. Tu ai luat totul asupra ta. Şeful te-a făcut să încasezi una pentru echipă?

— Nu.

Întrebarea veni după o lungă tăcere.

— Doar n-a fost… n-a fost Bellman, nu-i aşa?

— Ce doreşti, Colbjørnsen?

— Căcat, Harry! Am făcut aici un fel de anchetă ilegală pe cont propriu, la fel ca tine. Deci mai întâi aş vrea să ştiu dacă mai suntem în aceeaşi echipă.

— Eu n-am nicio echipă, Colbjørnsen.

— Super, deci înţeleg că suntem încă în aceeaşi echipă. Pierzătorii.

— Mă pregătesc să ies.

— Corect. Am mai stat o dată de vorbă cu Stine Ølberg, fata de care era atât de obsedat Elias Skog.

— Da?

— Skog i-a spus mai multe despre ce se petrecuse în cabană în noaptea aceea decât am înţeles la primul interogatoriu.

— Am început să cred în al doilea interogatoriu, răspunse Harry.

— Eh?

— Nimic. Dă-i bătaie, spune-mi tot!

49. Grădina Bombay

Grădina Bombay era genul de restaurant care nu părea să aibă dreptul de-a funcţiona, dar, spre deosebire de competitorii săi mai la modă, reuşise să supravieţuiască an după an. Poziţia sa în centrul zonei de est a Osloului era teribilă, la capătul unei străzi laterale şi înghesuit între un depozit de buşteni şi o fabrică dezafectată, transformată acum în teatru. Licenţa de vânzare a alcoolului îi fusese acordată şi retrasă în urma nenumăratelor încălcări ale regulilor; acelaşi lucru era valabil şi pentru licenţa de-a servi mâncare. Inspectorii de la agenţia de sănătate publică găsiseră la un moment dat în bucătărie o specie de rozătoare pe care nu putuseră s-o identifice, doar că prezintă anumite asemănări cu *Rattus norvegicus.* În rubrica de comentarii a raportului, inspectorul descrisese bucătăria ca pe un „loc al faptei" unde fără îndoială aveau loc „crime dintre cele mai oribile". Aparatele de jocuri instalate de-a lungul pereţilor aduceau o groază de bani, însă erau vandalizate şi jefuite în mod regulat. Totuşi, proprietarii vietnamezi nu foloseau locul pentru a spăla bani din traficul de droguri, cum bănuiau unii. Motivul pentru care Grădina Bombay rămânea pe linia de plutire se afla în spate, dincolo de două uşi închise. Acolo era un aşa-numit club privat, iar ca să ţi se dea voie înăuntru trebuia să devii membru. Practic, asta însemna că semnai un formular la barul din restaurant, calitatea de membru ţi se acorda pe loc şi plăteai o sută de coroane ca taxă anuală. După aceea, erai condus înăuntru şi uşa era încuiată în urma ta.

După care te trezeai într-o încăpere sufocată de fum – căci legile împotriva fumatului nu se aplică şi cluburilor private –, iar în faţa ta se afla un hipodrom de curse în miniatură de formă ovală, de patru metri pe doi. Hipodromul acesta era acoperit de pâslă verde şi avea şapte piste de întrecere. Şapte cai de metal plaţi, fiecare prins de o tijă, se mişcau

spasmodic înainte. Viteza fiecărui cal era stabilită de un calculator ce zumzăia şi bâzâia sub masă şi era – din ce-şi dăduseră seama cei de acolo – complet arbitrară şi corectă. Adică programul instalat pe calculator le oferea unora dintre cai o şansă mai importantă la o viteză mai mare, care se reflecta în sorţii de câştig şi implicit într-o eventuală răsplată. În jurul acelui hipodrom stăteau membrii clubului – unii veneau în mod regulat, alţii erau noi – în scaune de piele rotative, confortabile, fumând, bând bere din restaurant la preţuri preferenţiale, încurajându-şi caii sau combinaţiile pe care le susţineau.

Întrucât clubul funcţiona într-o zonă legală cenuşie, cu un oarecare respect pentru legea pariurilor, regulile stabileau că, dacă erau prezenţi doisprezece sau mai mulţi membri, miza era redusă la o sută de coroane de membru pentru fiecare cursă. Dacă erau mai puţini de doisprezece, regulile clubului stipulau că era considerată o adunare privată, iar la adunările private mici nu-i puteai împiedica pe adulţi să facă pariuri personale. Cât de mult alegeau să parieze depindea de participant. Din acest motiv, era secret cât de des se strângeau exact unsprezece oameni în camera de spate a Grădinii Bombay. Iar unde apărea grădina în peisaj era un lucru pe care nu îl ştia nimeni.

La ora 14:10, un bărbat cu proaspăt dobândita calitate de membru al clubului – cu patruzeci de secunde mai devreme, mai precis – intra în camera în care stabili curând că singurii prezenţi erau un membru ce stătea pe un scaun rotativ cu spatele la el şi un bărbat cu origini probabil vietnameze, care se ocupa de administrarea curselor şi a mizelor; în orice caz, acesta purta genul de vestă pe care o poartă de obicei crupierii. Spinarea de pe scaunul rotativ era lată şi acoperită de o cămaşă de flanel. Cârlionţi lungi îi coborau pe guler.

— Câştigi, Krongli? întrebă Harry, aşezându-se pe scaunul de alături.

Capul acoperit de cârlionţi se răsuci spre el.

— Harry! răcni el, cu o plăcere sinceră în voce şi pe faţă. Cum m-ai găsit?

— De ce crezi că încercam să te găsesc? Poate că sunt client regulat aici.

Krongli râse în vreme ce se uita la mişcările spasmodice ale cailor de-a lungul pistei intrate în linie dreaptă, care aveau fiecare câte un jocheu de tinichea pe spate.

— Nu, nu eşti. Vin aici ori de câte ori ajung în Oslo, şi nu te-am văzut niciodată.

— Bine. Mi-a zis cineva că s-ar putea să te găsesc aici.

— La naiba, deja am o reputaţie? Poate că nu e chiar un lucru potrivit ca un poliţist să vină aici, chiar dacă se află de partea corectă a legii.

— Apropo de partea corectă a legii, zise Harry, clătinând din cap către crupierul care îi arătase dozatorul de bere cu o sprânceană ridicată. E ceva despre care voiam să discut cu tine.

— Dă-i drumul! spuse Krongli, concentrându-se iar la cursă, unde un cal albastru de pe pista din partea opusă se afla la conducere, însă se îndrepta către o curbă exterioară a acesteia.

— Iska Peller, femeia din Australia pe care ai luat-o cu maşina de la cabana din Håvass, spune că i-ai pipăit prietena, pe Charlotte Lolles.

Harry nu sesiză nicio schimbare în expresia concentrată a lui Krongli. Aşteptă. În cele din urmă, acesta ridică privirea.

— Vrei să reacţionez în vreun fel?

— Doar dacă vrei tu, răspunse Harry.

— Interpretez asta ca şi cum ţi-ar plăcea să o fac. „Pipăit” e un cuvânt greşit. Doar am flirtat şi noi puţin. Ne-am sărutat. Eu am vrut să mergem mai departe. Ea a considerat că e suficient. Eu am abordat o manevră de convingere constructivă, aşa cum femeile aşteaptă adesea de la un bărbat – la urma urmei, e o parte a jocului dintre sexe. Însă nimic mai mult.

— Ce spui tu nu se potriveşte cu ce zice Iska Peller că i-a spus Charlotte. Crezi că Peller minte?

— Nu.

— Nu?

— Cred totuşi că Charlotte voia să îi ofere prietenei sale o versiune uşor diferită. Fetelor catolice le place să pară ceva mai virtuoase decât sunt, nu-i aşa?

— S-au hotărât ca mai degrabă să petreacă noaptea la Geilo decât acasă la tine. Chiar dacă Peller era bolnavă.

— Ea a fost cea care a insistat să plece. Nu ştiu ce se întâmpla între ele două, căci prietenia dintre fete e adeseori complicată, nu-i aşa? Iar eu aş pune pariu că fata Peller nu are iubit.

Ridică paharul pe jumătate gol.

— Unde vrei să ajungi cu asta, Harry?

— E un pic ciudat că nu i-ai zis Kajei Solness că o cunoşteai pe Charlotte Lolles, când Kaja a venit în Ustaoset.

— Şi e un pic ciudat că tu încă mai lucrezi la acest caz. Credeam că acum se ocupă Kripos, mai ales după titlurile de pe prima pagină a ziarelor de azi.

Mintea lui Krongli se întorsese la cai. Din curba aceea ieşea calul galben aflat pe pista patru, conducând acum la o lungime de cal de tinichea.

— Da, răspunse Harry. Însă violul rămâne în continuare o chestiune pentru Divizia Crime.

— Viol? Harry, tu încă nu te-ai trezit?

— Păi.

Harry scoase un pachet de ţigări din buzunarul de la pantaloni.

— Sunt mai treaz decât sper că erai tu, Krongli. Îşi vârî o ţigară mototolită între buze şi adăugă: de fiecare dată când îţi băteai şi-ţi violai fosta iubită acolo, în Ustaoset.

Krongli se întoarse cu încetineală spre Harry, dărâmându-şi cu cotul paharul de bere. Berea era absorbită de pâslă verde; pata avansa precum Wermachtul pe harta Europei.

— Doar ce m-am întors de la şcoala unde lucrează, continuă Harry, aprinzându-şi ţigara. Ea

mi-a spus că e posibil să te găsesc aici. Tot ea mi-a spus că, atunci când a plecat de la tine şi din Ustaoset, mai degrabă evada decât se muta. Tu…

Harry nu mai apucă să continue. Krongli era rapid, îşi răsucise scaunul cu piciorul şi sărise pe Harry înainte ca acesta să apuce să reacţioneze. Harry simţi strânsoarea în jurul mâinii, ştiu ce va urma, o ştiu pentru că era parte a antrenamentului din primul an de academie: manevra de blocaj executată de poliţişti. Şi totuşi, reacţionă cu o secundă prea târziu, cu două zile de beţie prea lent, cu patruzeci de ani prea prost. Krongli îi răsuci încheietura şi braţul la spate şi îi apăsă tâmpla pe pâslă. Cu falca sfărâmată în jos. Harry ţipă de durere şi-şi pierdu o secundă cunoştinţa. Apoi îşi reveni din cauza durerii şi încercă înnebunit să se elibereze. Harry era puternic, întotdeauna fusese, însă ştiu imediat că nu avea nicio şansă împotriva lui Krongli. Răsuflarea poliţistului cu constituţie extrem de solidă îi venea fierbinte şi umedă pe faţă.

— N-ar fi trebuit să faci asta, Harry. N-ar fi trebuit să vorbeşti cu târfa. Ea spune şi face orice îi trece prin cap. Ţi-a arătat şi păsărică? Ţi-a arătat-o, Harry?

Se auzi un scrâşnet în capul lui Harry când Krongli spori presiunea. Un cal galben şi unul roşu se izbiră de fruntea şi, respectiv, nasul lui Harry chiar când acesta îşi ridica piciorul drept şi şi-l trântea. Tare. Îl auzi urlând pe Krongli, reuşi să se smulgă din strânsoare, se răsuci şi lovi. Nu cu pumnul – distrusese destule oase cu el –, ci cu cotul. Îl Iovi pe Krongli acolo unde Harry învăţase că efectul e cel mai puternic – nu în vârful bărbiei, ci uşor într-o parte. Krongli se împletici în spate, căzu peste un scaun şi ateriză pe podea cu tălpile spre nord. Harry observă că materialul tenişilor Converse purtaţi de Krongli aveau materialul rupt şi însângerat la piciorul drept, unde luaseră contact cu o placă de fier a unui bocanc ce categoric trebuia aruncat la gunoi. Mai observă şi că ţigara încă îi mai atârna în gură. Şi – cu coada ochiului – că aveau un

câştigător clar pe prima pistă a hipodromului: un cal roşu.

Harry se aplecă, îl prinse pe Krongli de guler, îl ridică şi-l trânti pe scaun. Apoi trase un fum adânc din ţigară, simţind cum îl arde şi-i încălzeşte plămânii.

— Recunosc că acest caz al meu de viol nu înseamnă cine ştie ce. Cel puţin, prin prisma faptului că nici Charlotte Lolles şi nici soţia ta nu te-au reclamat. De aceea eu, ca inspector, trebuie să încerc să sap ceva mai adânc, nu-i aşa? Şi pentru asta trebuie să revin la cabana din Håvass.

— Ce dracu' tot spui acolo?

Glasul lui Krongli suna de parcă ar fi căpătat o răceală foarte nasoală.

— E fata asta din Stavanger căreia Elias Skog i s-a confesat în seara în care a fost omorât. Erau amândoi într-un autobuz şi Elias i-a spus despre noaptea aceea din Håvass, când fusese martor la ceea ce el a crezut mai târziu că ar fi fost un viol.

— Elias?

— Elias, da. Presupun că era un tip cu somnul uşor. A fost trezit în noapte de sunete venind din afara geamului dormitorului şi s-a uitat. Luna era sus pe cer şi a văzut două persoane în umbra de sub streaşină acoperişului toaletei de afară. Femeia era cu faţa la el şi bărbatul era cu spatele, ascunzându-şi faţa. Impresia lui Elias a fost că şi-o trăgeau, femeia părând a face un dans din buric şi bărbatul îi astupa gura cu mâna, evident ca nu cumva să deranjeze pe cineva. Iar când bărbatul a tras-o în toaletă pe femeie, Elias – dezamăgit că nu vedea tot spectacolul – s-a întors în pat. Abia când a citit despre crime a început să-şi pună întrebări. Poate că femeia încerca să-l dea pe bărbat la o parte de pe ea. Mâna care îi astupa gura ar fi putut să-i înăbuşe strigătele de ajutor. Harry mai trase o dată din ţigară şi întrebă: Tu ai fost, Krongli? Ai fost acolo?

Krongli îşi freca bărbia.

— Alibi? întrebă Harry vesel.

— Eram acasă, în pat, singur. Elias Skog a zis şi cine era femeia?

— Nu. Nici bărbatul, cum spuneam.

— N-am fost eu. Şi trăieşti periculos, Hole.

— Să iau asta ca pe o ameninţare sau ca pe un compliment?

Krongli nu-i răspunse. Însă în ochi avea o strălucire galbenă şi rece.

Harry îşi stinse ţigara şi se ridică.

— Apropo, fosta ta nu mi-a arătat nimic. Eram în cancelarie. Ceva îmi spune că îi e teamă să rămână singură în aceeaşi cameră cu un bărbat. Ai reuşit ceva, nu-i aşa, Krongli?

— Să ţii minte să te uiţi mereu peste umăr, Hole.

Harry se întoarse. Crupierul părea complet netulburat de scenă şi deja pregătea caii pentru o nouă cursă.

— Vre' să par'ezi? întrebă el într-o norvegiană precară, afişând un zâmbet.

Harry clătină din cap.

— Scuze, n-am cu ce să pariez!

— Mai mult de câştigat, zise crupierul.

Harry lăsă să se sedimenteze această replică şi concluzionă că ori era vorba de o eroare lingvistică, ori logica lui nu se întindea mai departe de-atât. Sau era doar un alt proverb oriental stupid.

50. Corupție

Mikael Bellman aştepta.

Acum era cel mai plăcut. Secundele de aşteptare înainte ca ea să deschidă. Întrebându-se nerăbdător dacă – şi, în acelaşi timp, sigur – ea îi va depăşi iar aşteptările. Pentru că, de fiecare dată când o vedea, îşi dădea seama că uitase cât de frumoasă e. De fiecare dată când se deschidea uşa, era ca şi cum ar mai fi avut nevoie de-un moment ca să asimileze frumuseţea ei. Iar confirmarea să se aşeze. Confirmarea că dintre toţi bărbaţii care o doreau – practic, orice heterosexual cu vedere bună –, ea îl alesese pe el. Confirmarea că era liderul haitei, masculul alfa, cel mai îndreptăţit să se împerecheze cu femelele. Da, putea fi exprimat în astfel de termeni banali şi vulgari. Să fii un mascul alfa nu era ceva la care aspiri, ci ceva cu care te-ai născut. Nu neapărat cea mai uşoară şi mai comodă viaţă pentru un bărbat, însă dacă erai menit, nu puteai să rezişti.

Se deschise uşa.

Ea purta puloverul alb pe gât şi îşi prinsese părul într-un coc. Părea obosită, ochii îi străluceau mai puţin decât de obicei. Şi totuşi, avea eleganţa, clasa la care până şi soţia lui putea doar să viseze. Ea îl salută, adăugă că stătea pe verandă, îi întoarse spatele şi se întoarse în casă. O urmă, luându-şi o bere din frigider, şi se aşeză pe unul dintre scaunele acelea ridicol de masive de pe verandă.

— De ce stai afară? întrebă el, trăgându-şi nasul. O să faci pneumonie.

— Sau cancer la plămâni, completă ea, luând o ţigară pe jumătate fumată de pe marginea scrumierei şi ridicând cartea pe care o citea.

El aruncă o privire rapidă la copertă. *Şuncă pe pâine.* Charles… îşi miji ochii… Bukowski? Precum casele de licitaţie suedeze?

— Am veşti bune, anunţă el. Nu doar că am evitat o catastrofă minoră, ci am şi întors tot acest incident

cu Leike în favoarea noastră. A sunat azi Ministerul Justiţiei.

Bellman îşi puse picioarele pe masă şi studie cu atenţie eticheta sticlei de bere.

— Voiau să-mi mulţumească pentru că am intervenit atât de prompt şi m-am asigurat că Leike va fi eliberat. Îşi făceau griji că Galtung şi haita lui de avocaţi s-ar fi năpustit asupra noastră, dacă Kripos nu ar fi acţionat atât de rapid. Şi mai voiau şi o asigurare personală că eu însumi voi lua frâiele şi nimeni altcineva din afara Kripos nu va avea ocazia să încurce lucrurile.

Îşi duse sticla la gură şi bău, apoi o trânti tare pe masă.

— Tu ce crezi, Bukowski?

Ea coborî cartea şi-i întâlni privirea.

— Ar trebui să manifeşti şi tu un pic de interes. Doar te priveşte şi pe tine, nu? Tu ce crezi despre caz, iubirea mea? Hai, zi! Doar eşti anchetator de crime.

— Mikael…

— Tony Leike este un infractor violent, iar noi ne-am lăsat păcăliţi. Pentru că ştim bine că infractorii violenţi nu se vindecă. Capacitatea şi dorinţa de-a ucide nu se aplică tuturor, e înnăscută sau dobândită. Dar când ucigaşul e în tine, e al dracului de greu să-l mai faci să iasă. Poate că ucigaşul din acest caz ştie şi el că noi cunoaştem asta? Ştie că, dacă ni l-ar fi servit pe Tony Leike, noi am fi intrat în fibrilaţii şi am fi strigat la unison „Hei, am rezolvat cazul, e tipul cu accese violente de furie!”. De aceea i-a spart apartamentul lui Tony Leike şi l-a sunat pe Elias Skog. Ca să ne împiedice să îi mai căutăm şi pe ceilalţi care au fost în Håvass.

— Apelul de acasă de la Leike a fost făcut înainte ca cineva din afara poliţiei să ştie că aflaserăm de legătura cu cabana Håvass.

— Şi ce dacă? Pesemne că şi-a dat seama că era doar o chestiune de timp până să aflăm. La naiba, ar fi trebuit să aflăm mult mai devreme!

Bellman înşfăcă iar sticla.

— Deci cine e criminalul?

— Al optulea oaspete din cabană, răspunse Mikael Bellman. Iubitul pe care Adele Vetlesen l-a luat cu ea acolo, dar pe care nu îl cunoaşte nimeni.

— Nimeni?

— Am mai bine de treizeci de poliţişti care se ocupă de asta. Am trecut prin cea mai fină sită tot apartamentul lui Adele. Nimic scris. Niciun jurnal, felicitare, scrisori, abia câteva e-mailuri sau mesaje. Cunoştinţele ei de sex masculin pe care le-am identificat au fost chestionate şi tăiate de pe listă. Plus cele de sex feminin. Şi niciunuia nu i s-a părut ciudat că ea schimba partenerii ca pe şosete şi că o făcea fără să spună nimănui. Singurul lucru pe care l-am aflat e că se presupune că Adele i-ar fi spus unei prietene că acest însoţitor de la cabană avea câteva „excentricităţi" şi „bizarerii". Excentricitatea era că îi ceruse la un moment dat să vină la o întâlnire nocturnă într-o fabrică dezafectată, îmbrăcată ca asistentă medicală.

— Dacă asta era excentricitatea, mă întreb care era bizareria.

— Iar bizareria era că, atunci când au vorbit, i-a amintit lui Adele de partenerul ei de apartament. Prietena ei nu avea nicio idee ce-ar fi vrut să spună Adele prin asta.

— Partenerul ei de apartament nu e un mascul în sensul biologic deplin al cuvântului, zise Kaja căscând. Geir Bruun e gay. Dacă acest al optulea oaspete a încercat să arunce crimele în cârca lui Tony Leike, trebuie să fi ştiut că Leike avea cazier.

— Condamnarea pentru ultraj e o informaţie la dispoziţia publicului. La fel şi locul, de exemplu, municipalitatea Ytre Enebakk. Leike a fost gata să se transforme în criminal de când locuia cu bunicul său lângă lacul Lyseren. Dacă voiai să îndrepţi bănuielile poliţiei spre Leike, unde te-ai fi descotorosit de cadavrul lui Adele Vetlesen? Într-un loc în care poliţia putea descoperi o legătură cu el şi o condamnare din cazierul lui, firește. De aceea a

ales lacul Lyseren. Mikael Bellman se opri o clipă înainte să adauge: Spune-mi, te plictisesc?

— Nu.

— Pari tare plictisită.

— Eu… am o mulţime de lucruri pe cap.

— Când ai început să fumezi? Aşadar, am un plan pentru a-l găsi pe cel de-al optulea oaspete.

Kaja se uita la el.

Bellman oftă.

— Dragă, n-ai de gând să mă întrebi cum?

— Cum?

— Folosind aceeaşi strategie pe care o foloseşte el.

— Care este?

— Concentrarea la o persoană nevinovată.

— Asta nu e o strategia pe care o foloseşti mereu?

Mikael Bellman ridică brusc privirea. Începea să-şi dea seama. Ceva legat de faptul că el era masculul alfa.

Îi explică planul Kajei. Îi spuse cum avea să-l ademenească pe individ din bârlog.

După aceea, el rămase tremurând de frig şi de furie. Nu ştia ce-l înfuriase mai tare. Faptul că ea nu-i răspunsese nici cu un comentariu negativ, nici cu unul pozitiv. Sau că stătea acolo şi fuma, complet imună la tot ce-i explicase despre caz. Oare ea chiar înţelegea că mişcările lui, carierea lui, din aceste zile foarte critice aveau să fie decisive şi pentru viitorul ei? Chiar dacă nici nu încăpea în discuţie ca ea să devină următoarea *fru* Bellman, Kaja putea măcar să înainteze pe scara ierarhică sub oblăduirea lui, în cazul în care îi rămânea loială şi continua să furnizeze ce era nevoie. Sau poate că furia lui era un rezultat al întrebării ei. Nu se referise la el. Ci la *celălalt.* La bătrânul şi nesigurul pe picioare mascul alfa.

Ea îl întrebase despre opiu. Îl întrebase dacă l-ar fi folosit într-adevăr, în cazul în care Hole n-ar fi cedat cererii lui că trebuia să-şi asume responsabilitatea pentru arestarea lui Leike.

— Desigur, răspunse Bellman, încercând să-i vadă faţa, însă era prea întuneric. De ce n-aş fi făcut-o? Doar a strecurat ilegal droguri în ţară.

— Nu la el mă gândesc. Mă gândesc dacă ai discreditat forţele de poliţie în ansamblul lor.

El clătină din cap.

— Nu ne putem lăsa corupţi de genul ăsta de idei.

Râsul ei răsună extrem de sec în frigul pătrunzător al nopţii.

— Lui i-ai corupt toată reputaţia.

— Pentru că se lasă corupt, replică Bellman, golind sticla dintr-o singură înghiţitură. Asta e diferenţa dintre mine şi el. Acum, Kaja, încerci să-mi spui ceva?

Ea deschise gura. Îşi dori să i-o spună. Ar fi trebuit să i-o spună. Însă în clipa aia lui îi sună telefonul. Kaja îl văzu strângându-şi buzunarul ca de obicei, ţuguindu-şi totodată buzele. În caz că soţia, şeful sau oricine altcineva nu trebuia să afle că venea aici să i-o tragă poliţistei de la Omoruri, care îi oferea toate informaţiile ca să depăşească divizia cu care concura pentru anchetele de crimă. La dracu' cu Mikael Bellman! La dracu' cu Kaja Solness! Şi, mai presus de toate, la dracu' cu…

— A dispărut, anunţă Mikael Bellman, vârându-şi telefonul la loc în buzunar.

— Cine?

— Tony Leike.

51. Scrisoare

Salut, Tony,

Te-ai întrebat mult timp cine aş putea fi. Atât de mult încât cred că ar cam fi vremea să îmi dezvălui identitatea. Am fost şi eu în seara aia la cabana Håvass, dar nu m-ai văzut. Nimeni nu m-a văzut, eram invizibil ca o fantomă. Dar tu mă ştii. Mă ştii prea bine. Iar acum vin după tine. Acum, singura persoană care mă mai poate opri eşti tu. Toţi ceilalţi sunt morţi. Am mai rămas doar noi doi, Tony. Inima îţi bate un pic mai repede? Bâjbâi cumva cu mâna după un cuţit? Dai panicat şi orb cu lama prin întuneric, ameţit de groază că-ţi vei pierde viaţa?

52. Vizită

Îl trezise ceva. Un zgomot. Pe aici nu prea se auzeau zgomote, nu unele pe care să nu le ştie deja, şi nu acelea îl treziseră. Se ridică din pat, îşi lăsă tălpile pe podeaua rece şi privi pe geam. La el acasă. Unii o numeau o pustietate dezolantă, orice o fi însemnând. Pentru că aici nu era niciodată pustiu, mereu era câte ceva. Ca acum. Un animal? Sau putea fi el? Fantoma? Era ceva afară, asta era sigur. Se uită la uşă. Era încuiată şi lanţul era pus pe dinăuntru. Carabina era în depozit. Se cutremură în bluza de flanel groasă şi roşie pe care o purta mereu, zi sau noapte. Livingul era pustiu. Era atât de pustiu aici. Atât de pustiu în lume. Dar era totuşi cineva aici. Erau ei doi, cei doi care mai rămăseseră.

✯

Harry visa. Despre un lift cu dinţi, despre o femeie cu un pai de cocktail înfipt între buzele roşu-carmin, un clovn cu capul zâmbăreţ sub braţ, despre o mireasă îmbrăcată în alb la altar alături de un om de zăpadă, despre o stea desenată în praful de pe ecranul televizorului, despre o fată cu un singur braţ pe o placă de surf în Bangkok, despre mirosul dulceag al odorizantelor de toaletă, despre conturul unei siluete umane pe sub plasticul albastru al unei saltele cu apă, despre freza unui compresor şi sânge ţâşnindu-i pe faţă, fierbinte şi letal. Alcoolul acţiona pe post de cruce, usturoi şi apă sfinţită împotriva unei fantome, însă în noaptea asta era şi lună plină, şi sânge de fecioară, iar acum veneau ca un roi din ungherele cele mai întunecate şi din mormintele cele mai adânci şi-l împingeau de la unul la altul în dansul lor, mai sălbatic şi mai fioros ca niciodată, pe ritmurile nebuneşti ale spaimei mortale şi ale eternei alarme de incendiu ascuţite de aici din iad. Apoi, linişte bruscă. Linişte absolută. Era din nou aici. Îi umplea gura. Nu mai putea să respire. Era rece şi întuneric beznă, iar el nu se putea mişca deloc, nu…

Harry se răsuci şi clipi în întuneric, ameţit. Un ecou reverbera între pereţi. Un ecou provocat de ce? Îşi înhăţă revolverul de pe noptieră, îşi lăsă tălpile pe podeaua rece şi merse la parter, în living. Goală. Dulapul de băuturi gol era tot iluminat. Fusese o singură sticlă de coniac Martell. Tatăl său avusese mereu grijă cu alcoolul – ştia prea bine ce gene purta – şi coniacul era doar pentru oaspeţi. Iar oaspeţi nu avusese mulţi. Sticla prăfuită, pe jumătate goală, dispăruse în valul mareic al Căpitanului Jim Beam şi al Vajnicului Marinar Harry Hole. Harry se aşeză în fotoliu şi îşi vârî degetul printr-o ruptură din cotieră. Închise ochii şi se imagină turnându-şi o jumătate de pahar. Gâlgâiturile adânci din sticlă, lichidul auriu-maroniu scânteind. Mirosul, tremurul în vreme ce ducea paharul la gură şi-şi simţea trupul împotrivindu-se, cuprins de panică. După care îi goli conţinutul pe gât.

Era ca o lovitură în tâmplă.

Harry deschise ochii larg. Se aşternuse iar liniştea deplină.

Şi brusc, era din nou aici.

Îşi făcea loc prin canalele lui auditive. Alarma de incendiu din iad. Aceeaşi care îl trezise. Soneria de la uşă.

Harry se uită la ceasul de la mână. Douăsprezece şi jumătate.

Merse pe hol, aprinse lumina de afară, văzu o siluetă prin geamul jivrat, ţinu revolverul în mâna dreaptă, apucă ivărul între degetul mare şi arătător şi smuci brusc de uşă, deschizând-o larg.

✯

În lumina lunii, văzu urmele unor schiuri brăzdând aleea. Nu erau ale lui. Iar fantomele nu lăsau urme, nu-i aşa?

Înconjurau casa, către spate.

În clipa aceea, îl izbi faptul că fereastra de la dormitor era deschisă, că ar fi trebuit să… îşi ţinu răsuflarea. Cineva părea să-i sufle în ceafă. Nu cineva, ci ceva. Un animal.

Se răsuci. Deschise gura. Inima încetă să-i mai bată. Cum de se mişcase atât de iute, fără să scoată niciun zgomot, cum de putuse veni atât de… aproape?

✯

Kaja se uita la el.

— Pot să intru?

Purta o pelerină de ploaie mult prea mare, părul i se zburlea în toate direcţiile, chipul îi era palid şi supt. El clipi de vreo două ori ca să verifice dacă nu cumva visa. Parcă nu fusese niciodată mai frumoasă ca acum.

✯

Harry încercă să verse cât mai în linişte posibil. Nu mai gustase alcool de mai bine de o zi, iar stomacul său era o creatură sensibilă cu prostul obicei de-a se revolta împotriva sesiunilor lungi de băutură şi perioadelor bruşte de abstinenţă. Trase apa, bău cu grijă un pahar cu apă şi se întoarse în bucătărie. Ibricul bolborosea pe aragaz şi Kaja stătea pe unul dintre scaune, uitându-se la el.

— Deci a dispărut Tony Leike, spuse el.

Ea încuviinţă.

— Mikael dăduse instrucţiuni să ia cineva legătura cu el. Însă nu l-a putut găsi nimeni; nu era acasă sau la birou şi nici nu a lăsat vreun mesaj. Niciun Leike pe lista vreunei firme de transport aerian sau pe listele de pasageri ale feriboturilor, în ultimele douăzeci şi patru de ore. Până la urmă, un inspector a reuşit să ia legătura cu Lene Galtung. Ea crede că ar fi putut pleca în munţi. Ca să cugete. Se pare că mai face asta. Dacă aşa stau lucrurile, pesemne că a luat trenul, pentru că maşina i-a rămas în garaj.

— Ustaoset, zise Harry. Zicea că acolo e casa lui.

— În fine, cu siguranţă nu a mers la vreun hotel.

— Mhm!

— Ei cred că e în pericol.

— Ei?

— Bellman. Kripos.

— Credeam că suntem „noi”. Şi, până la urmă, de ce ar dori Bellman să ia legătura cu Tony Leike?

Ea închise ochii.

— Mikael a conceput un plan. Ca să-l ademenească pe criminal afară.

— Uh-huh?

— Criminalul încearcă să-i elimine pe toţi cei care s-au aflat în seara aceea la cabana Håvass. Aşa că voia să încerce să-l convingă pe Leike să facă pe momeala. Să-l pună pe Leike să meargă la un interviu cu un ziar, să vorbească despre perioada grea prin care a trecut şi despre cum avea să se relaxeze singur într-un anumit loc, care să fie dezvăluit în ziar.

— Unde Kripos avea să aranjeze o capcană.

— Da.

— Însă acum s-a dus dracului planul şi de aceea te afli tu aici?

Se uită la el fără să clipească.

— Ne-a mai rămas o singură persoană pe care o putem folosi ca momeală.

— Iska Peller? E în Australia.

— Iar Bellman ştie că ea se află sub protecţia poliţiei, iar tu ai luat legătura cu ea şi cu cineva pe nume McCormack. Bellman vrea să o convingi să vină încoace.

— De ce-aş fi de acord cu asta?

Ea îşi coborî privirea la mâinile din poală.

— Ştii tu. Aceleaşi tactici de coerciţie ca data trecută.

— Mhm! Când ai descoperit că aveam opiu în cartuşul de ţigări?

— Când l-am pus pe poliţa din dormitorul meu. Ai avut dreptate, chiar miroase foarte puternic. Şi mi-am amintit mirosul din hostelul tău. Am desfăcut cartuşul şi am văzut că fusese desfăcută folia ultimului pachet. Şi am găsit gogoloiul dinăuntru. I-am spus lui Mikael. Iar el mi-a spus să-ţi dau cartuşul când mi-l cereai.

— Poate că aşa ţi-a fost mai uşor să mă trădezi. Ştiind că mă folosisem de tine.

Ea clătină încet din cap.

— Nu, Harry. Nu a făcut lucrurile mai uşoare. Poate că aşa ar fi trebuit, însă…

— Însă?

Ea ridică din umeri.

— Transmiterea acestui mesaj e ultima favoare pe care i-o mai fac lui Bellman.

— Oh?

— Apoi am să-i spun că nu mai vreau să-l văd niciodată.

Bolboroselile ibricului încetaseră.

— Ar fi trebuit să o fac acum mult timp. Nu am de gând să-ţi cer să mă ierţi pentru ce-am făcut, Harry, ar fi prea mult să-ţi cer aşa ceva. Dar m-am gândit să-ţi spun direct, ca să înţelegi. De asta am venit să te văd. Să îţi spun că am făcut-o din dragoste, dintr-o dragoste prostească. Dragostea corupe suflete. Iar eu nu credeam că puteam fi coruptă.

Îşi prinse capul în mâini.

— Te-am dezamăgit, Harry. Nu mai ştiu ce să spun. Cu excepţia faptului că pe mine însămi m-am dezamăgit şi mai rău.

— Toţi putem fi corupţi, zise Harry. Doar că cerem preţuri diferite. Şi monede diferite. A ta e dragostea. A mea e anestezierea. Şi ştii ceva…?

Ibricul şuieră din nou, de data asta cu o octavă mai sus.

— …cred că asta te face o persoană mai bună ca mine. Cafea?

★

Se răsuci imediat şi se uită la siluetă. Aceasta stătea drept în faţa lui, fără să se mişte, ca şi cum stătuse multă vreme acolo, ca şi cum era umbra lui. Era atât de linişte; tot ce auzea era propria sa răsuflare. Apoi simţi o mişcare, ceva ridicat în beznă, apoi auzi un şuierat slab prin aer, iar în clipa aceea îl lovi o idee ciudată. Silueta era doar el, propria sa umbră. El…

Ideea păru să-şi piardă consistenţa, timpul fu dislocat, contactul vizual fu întrerupt pentru o

secundă.

Se uită uluit în faţă şi simţi o broboană fierbinte de transpiraţie curgându-i pe frunte. Vorbi, dar cuvintele nu aveau niciun sens, parcă exista o eroare de conexiune între creier şi gură. Auzi iarăşi un şuierat slab. Apoi zgomotul dispăru. Toate zgomotele – nu-şi mai auzea nici măcar propria răsuflare. Şi descoperi că acum cădea în genunchi şi telefonul se afla alături de el, pe podea. În faţă, o rază albă de la lună trecea peste parchet, dar dispăru când transpiraţia îi ajunse la şaua nasului, îi intră în ochi şi-l orbi. Iar atunci înţelese că nu era transpiraţie.

A treia lovitură i se păru că seamănă cu un ţurţur înfipt în cap, gât şi trup. Totul încremeni.

Nu vreau să mor, se gândi el, şi încercă să ridice un braţ protector deasupra capului, însă nu putu să-şi mişte nici măcar un membru, ceea ce-l făcu să-şi dea seama că e paralizat.

A patra lovitură nici n-o percepu, însă după mirosul de lemn pricepu că zăcea întins cu faţa pe podea. Clipi de mai multe ori şi astfel îi reveni vederea. Exact în faţa lui vedea o pereche de ghete de schi. Şi sunetul reveni şi el, lent; gâfâielile lui greoaie, răsuflarea liniştită a celuilalt, sângele care îi picura din nas pe parchet. Glasul celuilalt fu doar o şoaptă slabă, însă cuvintele părură să îi fie urlate în ureche:

— Acum am mai rămas doar unul.

✯

Când ceasul bătu de ora două, ei încă mai stăteau de vorbă în bucătărie.

— Al optulea oaspete, zise Harry, turnând iar cafea. Închide ochii! Cum ţi-l imaginezi? Repede, nu te gândi!

— E plin de ură, răspunse Kaja. De furie. Dezechilibrat, bolnav. Genul de om peste care Adele dă, îl verifică şi-l respinge. Are teancuri de reviste şi de filme porno acasă.

— Ce te face să crezi asta?

— Nu ştiu. Faptul că i-a cerut lui Adele să meargă într-o fabrică goală, îmbrăcată în asistentă medicală.

— Continuă!

— E efeminat.

— În ce se sens?

— Păi, are glas subţire. Adele a zis că i-a amintit de colocatarul ei gay când au vorbit.

Îşi duse ceaşca la gură şi zâmbi.

— Sau poate că e actor de film. Cu o voce piţigăiată şi buze ţuguiate. Tot nu-mi aduc aminte numele actorului ăluia macho cu voce feminină.

Harry ridică şi el ceaşca în semn de toast.

— Şi lucrurile pe care ţi le-am spus despre Elias Skog şi incidentul din faţa cabanei. Cine erau? Oare el a fost martorul unui viol?

— Oricum, n-a fost Marit Olsen, răspunse Kaja.

— Mhm! De ce nu?

— Pentru că ea era singura femeie grasă de acolo, aşa că Elias Skog ar fi recunoscut-o şi i-ar fi folosit numele când a descris scena.

— Aceeaşi concluzie la care am ajuns şi eu. Dar a fost viol? Tu ce crezi?

— Aşa se pare. El i-a acoperit gura cu mâna, i-a înăbuşit ţipetele, a tras-o cu el în toaletă, ce altceva ar fi putut fi?

— Dar Elias Skog de ce nu s-a gândit din prima c-ar fi fost un viol?

— Habar n-am. Pentru că era ceva legat de felul… de felul în care stăteau, de limbajul corporal.

— Exact. Subconştientul înţelege mult mai multe decât conştientul. A fost atât de sigur că era un act sexual consensual, încât pur şi simplu s-a întors în pat. Abia la mult timp după aia, când a citit despre crime şi şi-a adus aminte scena pe care aproape c-o uitase, i s-a format în minte ideea că ar fi putut fi vorba de viol.

— Un joc, adăugă Kaja. Asta te poate duce cu gândul la un viol. Cine procedează aşa? Nu un bărbat şi o femeie care abia s-au întâlnit într-o cabană şi se furişează afară pentru a se cunoaşte

ceva mai bine. Trebuie să te simţi deja cât de cât bine în preajma celuilalt.

— Deci sunt doi oameni care au mai fost împreună înainte, concluzionă Harry. Care, din ce ştim noi, nu pot fi decât…

— Adele şi omul cel misterios. Al optulea oaspete.

— Ori asta, ori altcineva care a apărut acolo în noaptea aceea.

Harry scutură scrumul de la ţigară.

— Unde-i toaleta? întrebă Kaja.

— Pe hol, pe partea stângă.

El urmări cum fumul de la ţigară se ondula în sus prin umbra proiectată de veioza de pe masă. Aşteptă. Nu auzise uşa deschizându-se. Se ridică şi merse după ea.

Kaja stătea pe hol şi se uita la uşă. În lumina slabă, o vedea înghiţind guri mari de aer şi mai vedea şi un dinte ascuţit şi umed lucind. Îşi lipi palma de spatele ei şi chiar şi acolo, prin haine, îi simţi inima bătând.

— Te deranjează dacă o deschid eu?

— Crezi probabil că sunt dusă cu pluta.

— Toţi suntem. Acum o deschid, bine?

Ea încuviinţă, iar el deschise uşa.

Harry stătea la masa din bucătărie când ea se întoarse. Se îmbrăcase deja cu pelerina.

— Cred că acum va trebui să plec acasă.

Harry încuviinţă şi-o însoţi până la uşa din faţă, unde o urmări aplecându-se să-şi încalţe ghetele.

— Se întâmplă doar când sunt obosită. Treaba cu uşa.

— Ştiu, replică Harry. Aşa păţesc şi eu cu lifturile.

— Oh?

— Da.

— Zi-mi mai multe!

— Poate altă dată. Cine ştie, poate că ne vom mai vedea la un moment dat.

Ea amuţi. Îi luă mult timp să-şi încheie fermoarul de la ghete. Apoi, dintr-odată, se ridică, atât de

aproape de el încât îi percepu mirosul urmând-o, ca un ecou.

— Spune-mi acum! îi ceru ea cu o expresie sălbatică în ochi, pe care era incapabil să o interpreteze.

— Păi, începu Harry, simţind cum îl furnică buricele degetelor, ca şi cum îi îngheţaseră şi acum i se încălzeau la loc. Când eram mici, sora mea avea părul foarte lung. Fuseserăm în vizită la mama la spital şi ne pregăteam să intrăm în lift. Tata aştepta jos, căci nu suporta spitalele. Sora mea a stat prea aproape de zidul de cărămidă şi părul i s-a prins între lift şi perete. Iar eu am rămas atât de îngrozit, că nu m-am putut mişca. O urmăream cum era trasă în sus de păr.

— Şi apoi?

Stăteau puţin prea aproape unul de altul, se gândi Harry. Stăteau la limita la care începe spaţiul personal al fiecăruia. Şi ştiau. Trase adânc aer în piept.

— Şi-a pierdut o groază de păr. I-a crescut la loc. Eu… am pierdut altceva. Ceva ce n-a mai crescut la loc.

— Crezi că ai dezamăgit-o.

— E clar că am dezamăgit-o.

— Câţi ani aveai?

— Suficienţi cât s-o dezamăgesc. Cred că e destulă autocompătimire pentru o singură noapte. Tu nu? Tatălui meu i-a plăcut că ai făcut o reverenţă, zise Harry, zâmbind.

Kaja chicoti.

— Noapte bună!

Făcu o reverenţă.

Harry îi deschise uşa din faţă.

— Noapte bună!

Kaja ieşi pe trepte şi se întoarse.

— Harry?

— Da?

— Nu te simţeai prea singur la Hong Kong? Te-am urmărit în timp ce dormeai. Păreai atât de… singur.

— Ba da, răspunse el. Eram singur. Noapte bună!

Rămase acolo o fracţiune de secundă mai mult decât trebuia. Încă cinci zecimi de secundă şi ea ar fi coborât scările, iar el s-ar fi întors în bucătărie.

Degetele ei îi cuprinseră gâtul şi-i traseră capul în jos, în vreme ce ea se ridica pe vârfuri. Privirea ei îşi pierduse concentrarea, prefăcându-se într-o stea licăritoare şi apoi închise ochii. Buzele îi erau pe jumătate deschise când le întâlniră pe-ale lui. Îl ţinu aşa şi el nu se mişcă, simţind doar pumnale dulci în stomac, ca un jet de morfină.

Kaja îi dădu drumul.

— Somn uşor, Harry!

El încuviinţă.

Ea se întoarse şi plecă, iar Harry închise încetişor uşa în urma sa.

Strânse ceştile, clăti ibricul şi doar ce pusese totul la locul lui când sună iar soneria.

Merse să răspundă.

— Am uitat ceva, zise ea.

— Ce-ai uitat?

Ea ridică mâna şi-i mângâie sprânceana.

— Cum arăţi.

O trase aproape. Pielea ei. Mirosul. Se prăbuşi, o splendidă şi ameţitoare spirală care-l purta în jos.

— Te doresc, şopti ea. Vreau să fac dragoste cu tine.

— Şi eu vreau să fac dragoste cu tine.

Se desprinseră unul de celălalt şi se priviră. O bruscă reţinere păru să intervină, iar pentru o clipă lui i se păru că ea regretă. Şi el simţea nişte regrete. Era prea mult, prea repede. Erau prea multe lucruri, prea mult zgomot, prea mult bagaj de dus, prea multe motive întemeiate.

Cu toate astea ea îl luă de mână, aproape timid, şoptindu-i:

— Haide!

Apoi îl conduse în sus pe scări.

Dormitorul era rece şi mirosea a părinţii lui. Harry aprinse lumina.

Patul dublu încăpător era făcut şi avea două pilote şi perne.

Harry o ajută să schimbe aşternuturile.

— Care e partea lui? întrebă ea.

— Asta, îi arătă Harry.

— Iar el a continuat să doarmă aici chiar şi după ce n-a mai fost ea, spuse Kaja ca pentru sine. Pentru orice eventualitate.

Întâi rămaseră întinşi, sărutându-se, explorându-se, atenţi să nu strice ceva înainte de-a înţelege ce-ar putea fi. Îşi ascultară unul altuia respiraţiile şi câte o maşină răzleaţă trecând în viteză pe stradă. Apoi săruturile le deveniră tot mai lacome, atingerile tot mai îndrăzneţe.

— Ţi-e frică? întrebă el.

— Nu! gemu ea, prinzându-l de membrul erect, potrivindu-şi şoldurile şi ghidându-l, însă el îi mişcă mâna şi o făcu singur.

Abia se auzi un sunet slab, doar un icnet, când o pătrunse. Harry închise ochii, rămânând nemişcat, bucurându-se de senzaţii. Apoi începu să se mişte lent, cu atenţie. Deschise ochii şi-i întâlni pe-ai ei. Părea pe punctul de-a izbucni în lacrimi.

— Sărută-mă! şopti ea.

Limba ei se încolăci în jurul limbii lui, moale dedesubt, aspră deasupra. Mai repede şi mai adânc, mai lent şi mai adânc. Îl rostogoli pe spate fără să-i dea drumul la limbă şi se aşeză deasupra. Se lipea de burta lui ori de câte ori cobora. Apoi ea îi eliberă limba şi se lăsă pe spate, cu un geamăt. De două ori, un zgomot adânc, animalic, ce tot urcă şi se ascuţi în vreme ce ea icnea după aer, apoi totul amuţi la loc. Gâtul lui era iritat de un ţipăt care nu mai ieşise. Harry ridică mâna şi îşi apăsă degetele pe artera albastră ce-i pulsa sub pielea de pe gât.

Apoi ea ţipă de durere, de furie, eliberată. Harry îşi simţi scrotul încordându-se şi ejaculă. Era perfect, atât de insuportabil de perfect încât îşi azvârli mâinile în aer şi lovi peretele din spate cu pumnul. Şi, ca şi cum tocmai îi fusese administrată o injecţie letală, ea se prăbuşi peste el.

Rămaseră întinşi aşa, epuizaţi. Harry simţi sângele năvălindu-i în ureche şi cunoscuta senzaţie de bine prin tot corpul. Asta şi altceva despre care ar fi putut jura că e fericire.

Dormi şi se trezi când ea se întoarse în pat şi se cuibări aproape de el. Purta unul dintre maiourile lui Olav. Îl sărută, murmură ceva şi apoi adormi imediat, răsuflarea devenindu-i uşoară, abia auzită. Harry rămase uitându-se la tavan. Lăsându-şi gândurile să roiască, ştiind că n-avea niciun rost să se opună.

Fusese atât de bine! Nu mai fusese atât de bine de când… de când…

Oblonul nu fusese tras şi la 5:30, conuri de lumină de la maşinile aflate în trecere începură să străbată tavanul, în vreme ce capitala se trezea la viaţă şi se ţâra spre muncă. Se uită iar la ea. Apoi adormi şi el.

53. Heel hook

Când Harry se trezi era ora 9 dimineaţa, camera era scăldată în lumină şi lângă el nu mai era nimeni. Avea patru mesaje pe telefon.

Primul de la Kaja, care îi spunea că e în drum spre casă, ca să se schimbe pentru lucru. Şi care-i mulţumea pentru… nu mai auzi pentru ce, doar un hohot de râs înainte de a-i închide.

Al doilea era de la Gunnar Hagen, care se întreba de ce nu-i răspunde la niciun telefon şi că presa era călare pe el din cauza arestării nejustificate a lui Tony Leike. Al treilea era de la Günther, care repeta şmecheria cu *Dirty Harry* şi-i spunea că poliţia din Leipzig nu găsise paşaportul Julianei Verni şi prin urmare nu putea confirma dacă fusese sau nu ştampilat în Kigali.

Al patrulea era de la Mikael Bellman, care îi spunea să se prezinte la Kripos la ora 14. Presupunea că Solness îi transmisese instrucţiunile sale.

Harry se ridică din pat. Se simţea bine. Mai mult decât bine. Poate chiar fantastic. Îşi ascultă trupul. Bine, fantastic era o exagerare.

Coborî la parter, luă un pachet de biscuiţi integrali şi dădu mai întâi cel mai important telefon.

— Staţi de vorbă cu Søs Hole.

Era Søs, sau Sis, cum o numea Harry. Glasul ei suna atât de formal, încât îl făcu să zâmbească.

— Iar tu stai de vorbă cu Harry Hole.

— Harry!

Ea îi mai strigă numele de două ori.

— Bună, Sis!

— Tata spunea că eşti acasă! De ce n-ai sunat până acum?

— N-am fost pregătit, Sis. Acum sunt. Tu eşti?

— Eu sunt mereu pregătită, Harry. Doar ştii asta.

— Da, ştiu. Prânzul în oraş înainte de vizita la tata, cât mai curând? Fac eu cinste.

— Da! Pari fericit, Harry. E Rakel? Ai vorbit cu ea? Eu am vorbit ieri cu ea. Ce-a fost zgomotul ăla? Harry?

— Doar biscuiţii pe care i-am scăpat din pachet. Ce voia?

— Să întrebe de tata. A auzit că e bolnav.

— Atât?

— Da. Nu. A mai zis şi că Oleg e bine.

Harry înghiţi în sec.

— Bun. Atunci hai să vorbim curând.

— Să nu uiţi. Sunt atât de fericită că eşti acasă, Harry! Am atâtea să-ţi spun!

Harry lăsă telefonul pe blat şi tocmai se aplecă să ridice biscuiţii când telefonul sună iar. Aşa era Sis, îşi aducea aminte lucruri pe care ar fi trebuit să le fi spus înainte să închidă. Se îndreptă de spate.

— Ce e?

Cineva îşi drese glasul cu zgomot. Apoi se prezentă drept Abel. Numele îi era cunoscut, iar Harry îşi scotoci instantaneu memoria. Erau vechile cazuri de crimă, organizate ordonat, cu informaţii ce păreau să nu se şteargă niciodată: nume, chipuri, numere de case, date, sunetul unei voci, culoarea şi anul unei maşini. Dar totodată putea uita numele vecinului alături de care trăia de trei ani în acelaşi bloc sau când era data de naştere a lui Oleg. Se numea memorie de inspector.

Harry ascultă fără să intervină.

— Înţeleg, rosti într-un final. Mulţumesc că m-ai sunat!

Închise şi formă alt număr.

— Kripos, răspunse o recepţioneră obosită. Doriţi să vorbiţi cu Mikael Bellman.

— Da. Hole de la Divizia Crime. Unde-i Bellman?

Recepţionera îl informă pe unde ar fi putut umbla POB.

— Logic, replică Harry.

— Poftim? căscă ea.

— Cu asta se ocupă el, nu?

Harry îşi strecură telefonul în buzunar şi apoi rămase uitându-se pe fereastra bucătăriei. Biscuiţii i se zdrobiră sub tălpi când plecă.

✯

Clubul de căţărări Skøyen scria pe uşa ce dădea spre parcare. Harry împinse uşa, dar trebui să aştepte o clasă de şcolari nerăbdători ce voiau să iasă. Îşi scoase bocancii şi îi lăsă pe un suport de încălţăminte de la baza scărilor. În sala aceea mare, vreo cinci sau şase persoane se căţărau pe pereţi înalţi de zece metri, deşi aduceau mai degrabă cu replicile coastelor de munte din papier mâché din filmele cu Tarzan, pe care Harry şi Øystein le văzuseră la cinematograful Symra, pe când erau copii. Doar că acestea erau punctate cu mânere şi suporturi multicolore cu bucle de funie şi cârlige de prindere. Mochetele albastre pe care păşea acum Harry emanau un miros discret de săpun şi de picioare transpirate. Se opri lângă un bărbat scund şi crăcănat, care se uita atent la surplomba de deasupra lor. O funie pleca de la hamul lui pentru căţărate la un bărbat care în clipa aceea se legăna ca un pendul, atârnat într-un braţ, la opt metri deasupra lor. La capătul unei bolţi el îşi săltă un picior, înfigându-şi călcâiul sub un suport roz în formă de pară, iar pe celălalt îl puse pe o bucată a structurii şi prinse funia de căţărate în ancora din vârf, cu o mişcare elegantă.

— Te-am prins! strigă bărbatul, lăsându-se să atârne iar de funie şi lipindu-şi picioarele de perete.

— Superbă manevra cu călcâiul! aprecie Harry. Şefului tău îi place să se fandosească, nu-i aşa?

Jussi Kolkka nici nu-i răspunse, nici nu-l gratulă pe Harry cu vreo privire, doar începu să tragă de manivela scripetelui ce ţinea frânghia.

— Recepţionera voastră mi-a spus că vă găsesc aici, îi spuse Harry bărbatului care cobora spre ei.

— Vizită regulată, săptămânală, îl informă Bellman. Unul dintre avantajele faptului de-a fi poliţist e că te poţi antrena în timpul orelor de program. Cum o mai duci, Harry? Muşchi bine

definiţi, în orice caz. O grămadă de muşchi pe kilogram, din ce văd. Ideali pentru căţărat, să ştii.

— Pentru ambiţii limitate, replică Harry.

Bellman ateriză cu tălpile depărtate la nivelul umerilor şi trase în jos de frânghie, ca să poată slăbi nodul în opt puncte.

— N-am înţeles ce-ai vrut să spui.

— Eu nu pricep rostul unei căţărări la o asemenea înălţime. Am mai escaladat şi eu nişte bolovani când şi când.

— Escaladat! pufni Bellman, slăbind hamul şi ieşind din el. Ştiai că doare mai tare să cazi de la doi metri fără frânghie decât de la treizeci de metri cu ea?

— Da, răspunse Harry, simţind cum un surâs îi întindea colţurile gurii. Ştiu.

Bellman se aşeză pe o bancă de lemn, îşi scoase espadrilele de căţărat şi îşi frecă tălpile, în timp ce Kolkka trăgea frânghia şi începea s-o strângă într-un colac.

— Ai primit mesajul meu?

— Da.

— Şi care-i graba? Ne vedem la ora 14.

— Asta voiam să lămuresc cu tine, Bellman.

— Să lămureşti?

— Înainte să ne întâlnim. Să cădem de acord asupra condiţiilor ca eu să mă alătur echipei.

— *Echipei?* râse Bellman. Harry, ce tot zici acolo?

— Vrei să pronunţ pe litere? Nu ai nevoie de mine să sun în Australia şi să conving o femeie să vină ca să servească pe post de momeală, o poţi face şi singur, fără nicio problemă. Ce ceri tu de fapt este *ajutor.*

— Harry! Pe bune acum…

— Arăţi epuizat, Bellman. Ai început să simţi, nu? Presiunea care s-a tot adunat de la Marit Olsen încoace.

Harry se aşeză pe bancă lângă el. Chiar şi aşa, tot era cu cincisprezece centimetri mai înalt.

— Să stai mereu în faţa jurnaliştilor cuprinşi de delir în fiecare blestemată de zi. Să-ţi fie imposibil să treci pe lângă un stand de ziare sau să dai drumul la televizor fără să ţi se amintească mereu de Caz. Cazul pe care nu l-ai rezolvat. Cazul care necesită zi de zi câte o conferinţă de presă la care vulturii ţipă întrebări şi vor toţi să ciugulească ceva. Iar acum, bărbatul pe care tu însuţi l-ai eliberat a dispărut în neant. Vulturii roiesc pe deasupra, cârâie în suedeză, daneză şi chiar în engleză. Am fost şi eu unde eşti tu acum, Bellman. Curând au să vorbească şi-n franceză. Pentru că acesta e Cazul pe care *tu trebuie* să-l rezolvi, Bellman. Iar Cazul a început să lâncezească.

Bellman nu-i răspunse, însă muşchii fălcilor i se mişcau întruna. Kolkka împachetase frânghia în sac şi venea spre ei, însă Bellman îl opri cu o fluturare din mână. Finlandezul se întoarse şi ieşi pe uşă, ca un terrier ascultător.

— Ce doreşti, Harry?

— Îţi ofer şansa de-a rezolva faţă în faţă asta, nu printr-o întâlnire.

— Vrei să *îţi cer* ajutorul?

Harry vedea că tenul deschis al lui Bellman se înroşise.

— Ce poziţie de negociere crezi că ai?

— Îmi imaginez că e mai bună decât în ultima vreme.

— Aici te înşeli.

— Kaja Solness nu vrea să lucreze pentru tine. Pe Bjørn Holm deja l-ai promovat, iar dacă îl trimiţi înapoi, să redevină tehnician criminalist, cu siguranţă nu va fi prea încântat. Singurei persoane căreia îi mai poţi face rău acum sunt eu, Bellman.

— Ai uitat că te pot închide şi să nu-ţi mai poţi vizita tatăl înainte să moară?

Harry clătină din cap.

— Nu mai am pe cine vizita, Bellman.

Mikael Bellman arcui o sprânceană, surprins.

— M-au sunat de la spital în această dimineaţă, îl lămuri Harry. Tatăl meu a intrat în comă azi-noapte.

Dr. Abel spune că nu se va mai trezi. Indiferent ce-a mai rămas nespus între tatăl meu şi mine, va rămâne nespus.

54. Lalea

Bellman se uita în tăcere la Harry. Adică ochii lui căprui ca de căprioară erau îndreptaţi spre Harry, însă, de fapt, nu vedeau nimic. Harry ştia că dincolo de ei era în toi ditamai şedinţa de comitet, o şedinţă cu o mulţime de opinii contrare, se părea. Bellman slăbi încet şnururile săculeţului cu talc din jurul brâului, pentru a câştiga timp. Timp de gândire. După care îndesă săculeţul în rucsac.

— Dacă – şi numai *dacă* – îţi cer ajutorul fără să mai am cu ce te presa, de ce ai vrea s-o faci?

— Nu ştiu.

Bellman termină de strâns gura rucsacului şi înălţă capul.

— Nu ştii?

— Păi, în mod sigur n-o fac din dragoste pentru tine, Bellman.

Harry trase aer în piept, apoi îşi făcu puţin de lucru cu pachetul de ţigări.

— Să spunem că până şi aceia care nu-şi găsesc nicăieri locul descoperă din când în când că au o casă. Un loc în care îşi închipuie că vor fi îngropaţi într-o bună zi. Şi ştii unde aş vrea eu să fiu îngropat, Bellman? În parcul din faţa sediului central al Poliţiei. Nu pentru că iubesc poliţia sau pentru că am fost vreun fan al aşa-zisei *esprit de corps*. Din contră – scuip pe loialitatea plină de laşitate a poliţistului la adresa instituţiei, camaraderia asta incestuoasă care există doar pentru că unii cred că vor avea nevoie de-o favoare într-o zi nasoală. Un coleg care poate aduce răzbunare, care îşi face un crez din ea sau, dacă-i necesar, închide un ochi pentru tine, ei bine, urăsc toate astea.

Harry se întoarse spre Bellman.

— Însă poliţia e tot ce am. E tribul meu. Iar jobul meu e să rezolv crimele. Indiferent că-i pentru Kripos sau pentru Divizia Crime. Tu poţi pricepe aşa ceva, Bellman?

Mikael Bellman îşi strângea buza de jos între degetul mare şi arătător. Harry făcu semn spre perete.

— Ce grad de dificultate a avut căţărarea ta, Bellman? Şapte plus?

— Minimum opt. În mod sigur.

— Foarte dur! Şi bănuiesc că tu crezi că asta e şi mai dur. Dar aşa trebuie să fie lucrurile.

Bellman îşi drese glasul.

— Bine. Bine, Harry.

Strânse la loc şnururile rucsacului.

— O să ne ajuţi?

Harry îşi vârî ţigările la loc în buzunar şi-şi plecă uşor capul.

— Fireşte.

— Va trebui să discut mai întâi cu şeful tău, să văd dacă e în ordine.

— Scuteşte-te de un efort, îi zise Harry, ridicându-se. Deja l-am informat că de acum o să lucrez cu voi. Ne vedem la ora 14.

☆

Iska Peller se uita pe fereastra clădirii din cărămidă cu două niveluri la şirurile de case identice de vizavi. Ar fi putut fi orice stradă din orice oraş din Anglia, însă era un mic cartier din Bristol, Sydney, Australia. Se iscase un vânt rece dinspre sud. Căldura după-amiezii avea să-i lase în pace de îndată ce apunea soarele.

Auzea un câine lătrând şi traficul aglomerat de pe autostrada aflată la două cvartale distanţă.

Bărbatul şi femeia din maşina de peste drum tocmai fuseseră schimbaţi; acum erau doi bărbaţi. Aceştia sorbeau încet din pahare de carton cu capace. O făceau pe îndelete, pentru că nu aveai absolut niciun motiv de grabă când erai într-o tură de opt ore în care n-avea să se întâmple nimic. Să o laşi mai moale, să laşi metabolismul să încetinească, să faci ce făceau aborigenii: intrau în starea aia a lor de torpoare, de dormitate, diapauza, în care pot rămâne ore în şir, zile la rând chiar, dacă e nevoie. Încercă să-şi imagineze cum ar fi putut fi de vreun

ajutor aceşti băutori lenţi de cafea în cazul în care s-ar fi întâmplat *cu adevărat* ceva.

— Îmi pare rău! zise ea, încercând să-şi stăpânească tremurul vocii cauzat de furia înăbuşită. Mi-ar fi plăcut să vă ajut să-l găsiţi pe cel care a omorât-o pe Charlotte, dar ce-mi propuneţi nici nu încape în discuţie. Nu-mi vine să cred că-mi cereţi măcar! Sunt şi aşa o momeală aici. Nici zece cai sălbatici nu m-ar putea târî înapoi în Norvegia. Sunteţi poliţia, sunteţi plătiţi să prindeţi monstrul ăla, de ce nu puteţi fi voi momeala?

Închise şi aruncă telefonul cât colo. Acesta lovi pernuţa de pe fotoliu şi una dintre pisici sări în sus şi se năpusti în bucătărie. Femeia îşi ascunse faţa în mâini şi-şi dădu iar frâu liber lacrimilor. Săraca Charlotte! Săraca, săraca, iubita ei Charlotte!

Nu-i mai fusese niciodată teamă de întuneric până acum, iar în ultima vreme numai la asta se gândea; curând, soarele va apune, se va lăsa noaptea, era inevitabil, de neoprit, iar şi iar.

Telefonul începu să cânte primele acorduri dintr-un cântec de Antony & the Johnsons, ecranul i se aprinse pe pernuţă. Se apropie şi se uită la el. Îşi simţi ridicându-se firele de păr de la ceafă. Numărul apelantului începea cu 47. Iar din Norvegia.

Duse telefonul la ureche.

— Da?

— Sunt tot eu.

Oftă de uşurare. Era doar poliţistul.

— Mă întrebam, dacă tu nu vrei să vii, ce-ar fi să ne laşi să ne folosim de numele tău?

✯

Kaja îl studia pe bărbatul îmbrăţişat de femeia cu păr roşcat, ce ţinea capul înclinat pe gâtul lui gol.

— Ce vezi acolo? întrebă Mikael, iar glasul lui reverberă în jurul pereţilor muzeului.

— Ea îl sărută, răspunse Kaja, îndepărtându-se de tablou. Sau îl linişteşte.

— Îl muşcă şi îi suge sângele, o contrazise Mikael.

— De ce crezi asta?

— E unul dintre motivele pentru care Munch l-a numit *Vampirul.* E totul pregătit?

— Da, în curând iau trenul către Ustaoset.

— De ce ai vrut să ne întâlnim acum aici?

Kaja trase adânc aer în piept.

— Voiam să-ţi spun că nu ne mai putem întâlni.

Mikael Bellman se legăna înainte şi înapoi pe călcâie.

— *Iubire şi durere.*

— Poftim?

— Aşa a numit Munch iniţial acest tablou. Harry a recapitulat detaliile planului cu tine?

— Da. Tu ai auzit ce ţi-am zis?

— Mersi, Solness, auzul meu e excelent. Dacă nu cumva mă înşală memoria, ai mai zis de vreo două ori asta. Îţi sugerez să te mai gândeşti puţin.

— Am terminat cu gânditul, Mikael.

El îşi mângâie nodul de la cravată.

55. Turcoaz

Veni seara, cu un cer plin de stele şi un ger muşcător.

Harry parcă maşina pe dealul din faţa adresei din Voksenkollen pe care o primise. Pe o stradă pe care se înşirau numai case mari şi scumpe, asta ieşea în evidenţă. Clădirea era parcă desprinsă din basme, un palat regal din buşteni negri, cu enormi stâlpi din lemn la intrare şi cu gazon pe acoperiş. În grădină se mai aflau alte două construcţii, plus o versiune Disney a unui hambar norvegian susţinut de pilaştri. Lui Harry i se părea greu de crezut că armatorul Anders Galtung nu avea un frigider suficient de mare.

Sună la sonerie, observă camera de supraveghere montată sus pe perete şi îşi rosti numele, la cererea unei voci feminine. Merse apoi pe o alee puternic luminată, al cărei pietriş suna de parcă îi devora ce-i mai rămăsese din tălpile bocancilor.

O femeie de vârstă mijlocie cu ochi turcoaz, care purta un şorţ, îl întâmpină la uşă şi îl conduse într-un living unde nu se mai afla nimeni. A făcut-o cu un amestec elegant de demnitate, superioritate şi atitudine profesională, încât chiar şi după ce l-a lăsat singur cu un „Cafea sau ceai?”, el nu era sigur dacă era *fru* Galtung, o servitoare sau ambele.

Când basmele străine au pătruns în Norvegia, nu existau regi şi nobili, aşa că în noile versiuni norvegiene regii erau reprezentaţi de fermieri înstăriţi îmbrăcaţi în hermină. Şi exact asta văzu Harry când Anders Galtung intră în living: un fermier gras, zâmbitor, blând şi uşor asudat, îmbrăcat într-un pulover norvegian tradiţional. Oricum, după o strângere de mână, zâmbetul fu înlocuit de o expresie îngrijorată, mai potrivită cu împrejurările, întrebarea lui – „Ceva nou?” – fu urmată de o răsuflare greoaie.

— Nimic, din păcate.

— Tony mai avea obiceiul să dispară, din ce-am înţeles de la fiica mea.

Lui Harry i se păru că percepe o anumită reţinere în a pronunţa prenumele viitorului ginere. Armatorul se lăsă să cadă greoi pe un scaun roz din faţa lui Harry.

— Aveţi… vreo teorie personală, *herr* Galtung?

— Teorie?

Anders Galtung clătină din cap, făcându-şi fălcile să tremure.

— Nu îl cunosc destul de bine ca să formez vreo teorie. Plecat în munţi, plecat în Africa, ce ştiu eu?

— Mhm. De fapt, am venit să discut cu fiica dumneavoastră…

— Lene va veni imediat, îl întrerupse Galtung. Voiam doar să pun eu mai întâi nişte întrebări.

— Întrebări legate de ce?

— Despre ce am spus deja, dacă a apărut ceva nou. Şi… şi dacă poliţia e sigură că tipul are o conştiinţă curată.

Harry observă că „Tony” fusese schimbat cu „tipul”, instinctul său iniţial nu-l înşelase: socrul nu era foarte bucuros de alegerea fiicei sale.

— Credeţi că are?

— Eu? Aşa aş fi crezut dacă mi s-ar fi acordat încredere. La urma urmei, doar sunt pe cale să investesc o sumă consistentă în proiectul ăsta al lui cu Congo. O sumă *foarte* consistentă.

— Deci un flăcău în zdrenţe bate la uşă şi primeşte prinţesa, *plus* o jumătate din regat, exact ca într-un basm, nu-i aşa?

Pentru câteva secunde, livingul rămase învăluit complet în tăcere, în timp ce Galtung îl studia pe Harry.

— Poate, răspunse el.

— Şi poate că fiica dumneavoastră exercită şi ea o anumită presiune să faceţi investiţia. Doar întreprinderea depinde destul de mult de finanţare, nu?

Galtung îşi desfăcu larg braţele.

— Sunt armator. Trăiesc de pe urma riscului.

— Şi aţi putea şi muri.

— Două feţe ale aceleiaşi monede. Pe pieţele cu risc pierderea unuia reprezintă câştigul altuia. Până acum au pierdut alţii, sper ca această tendinţă să continue.

— Ca alţii să piardă?

— Afacerea cu transporturi navale e o afacere de familie, iar dacă Leike va deveni parte din familie trebuie să ne asigurăm…

Se opri când se deschise uşa. Era o fată înaltă şi blondă, cu trăsăturile dure ale tatălui şi cu ochii turcoaz ai mamei, însă fără aerul de francheţe de fermier îmbogăţit al tatălui sau superioritatea plină de demnitate a mamei. Umbla uşor cocoşată, ca pentru a-şi reduce înălţimea, ca să nu iasă în evidenţă, şi se uita mai degrabă la propriile încălţări decât la Harry, când dădură mâna şi se prezentă drept Lene Gabrielle Galtung.

Nu avea multe de zis. Şi chiar mai puţine de întrebat. Părea să se micească sub privirea tatălui ori de câte ori îi răspundea lui Harry, făcându-l pe acesta să se întrebe dacă nu cumva presupunerea lui de mai devreme, cum că ea îşi silise tatăl să investească, ar fi putut fi eronată.

Douăzeci de minute mai târziu, Harry mulţumi, se ridică şi, parcă răspunzând unei chemări neauzite, iat-o din nou, femeia cu ochi turcoaz.

Când aceasta îi deschise uşa de la intrare, frigul dădu năvală înăuntru şi Harry se opri ca să se încheie la geacă, apoi se uită la ea.

— *Fru* Galtung, dumneavoastră unde credeţi că se află Tony Leike?

— Eu nu cred nimic, răspunse femeia.

Poate că răspunsese prea repede, parcă surprinsese o tresărire la coada ochiului, poate că era doar dorinţa lui Harry de-a găsi ceva, orice, însă fu convins că i se spusese adevărul. Al doilea lucru pe care îl spuse nu mai lăsă loc de îndoială.

— Şi nu sunt *fru* Galtung. Ea e sus.

Mikael Bellman potrivi microfonul din faţa sa şi privi publicul. Se auzea o mare de şoapte slabe, însă toate privirile erau îndreptate spre podium, de teamă ca nu cumva să rateze ceva. În încăperea ticsită de oameni, îi recunoscu pe jurnalista de la *Stavanger Aftenblad* şi pe Roger Gjendem de la *Aftenposten.* O auzea şi pe Ninni, care, ca de obicei, purta o uniformă proaspăt călcată. Cineva număra secundele în sens invers, firesc la transmisiunile în direct ale conferinţelor de presă.

— Bine aţi venit, doamnelor şi domnilor! Am organizat această conferinţă de presă pentru a vă aduce la cunoştinţă ce facem. Orice întrebare…

Chicoteli de jur-împrejur.

— …va primi răspuns la final. Acum vă las cu ofiţerul aflat la conducerea anchetei, POB Mikael Bellman.

Bellman îşi drese glasul. Public numeros. Posturilor TV li se acordase permisiunea să-şi instaleze microfoanele pe masa de pe podium.

— Vă mulţumesc! Daţi-mi voie să temperez entuziasmul. După public şi după expresiile voastre văd că v-am crescut puţin prea mult aşteptările chemându-vă aici. Nu va urma niciun anunţ privind un progres al anchetei.

Bellman văzu dezamăgirea de pe feţele lor şi auzi nişte gemete răzleţe.

— Ne aflăm aici ca să vă îndeplinim dorinţa exprimată de voi, de a fi ţinuţi la curent. Îmi cer scuze dacă aveaţi lucruri mai importante azi.

Bellman afişă un surâs ironic, auzi câţiva jurnalişti râzând şi ştiu că fusese iertat. Apoi le oferi un rezumat al anchetei. A repetat succesele înregistrate, cum ar fi cu funia care provenea de la o clădire de lângă lacul Lyseren, găsirea unei alte victime, Adele Vetlesen, şi identificarea armei crimei folosite la două dintre crime: un aşa-numit măr al lui Leopold. Ştiri vechi. Văzu cum câţiva jurnalişti îşi înăbuşeau câte un căscat. Mikael Bellman îşi coborî privirea la hârtiile din faţa sa. La scenariu. Pentru că exact asta era, un scenariu

teatral, cu absolut toate cuvintele notate, cântărite atent, recapitulate iar şi iar. Nici prea mult, nici prea puţin; momeala trebuia să miroasă, dar nu să pută.

— În final, ceva despre martori, începu el, iar corespondenţii de presă se îndreptară în scaune. După cum ştiţi, am cerut ca oricine s-a aflat în cabana Håvass în aceeaşi noapte cu victimele să vină la noi. Şi a apărut o persoană pe nume Iska Peller. Va sosi în noaptea asta cu avionul de la Sydney, iar mâine va merge la cabană, însoţită de unul dintre inspectori. Vom încerca să reconstituim locul faptei cât mai fidel posibil.

În mod normal, nu ar fi menţionat niciodată numele martorilor, însă era important aici ca bărbatul căruia i se adresau – criminalul – să înţeleagă că într-adevăr găsiseră pe cineva din registrul de oaspeţi. Bellman nu sublimase în mod special cuvântul „unul" când pomenise de inspector, însă acesta era mesajul. Aveau să fie doar două persoane, martora şi un inspector obişnuit. Într-o cabană. Departe de zonele locuite.

— Fireşte, speram că domnişoara Peller ne va putea oferi descrieri ale celorlalţi oaspeţi prezenţi în noaptea respectivă.

Avuseseră o discuţie lungă în privinţa formulărilor. Voiau să sugereze că martora îl putea doborî pe criminal. În acelaşi timp, Harry considera important să nu se trezească o suspiciune prea mare legată de faptul că martora era însoţită de un singur poliţist şi că introducerea concisă „În final, ceva despre martori" şi subevaluatul „Fireşte, sperăm" indicau că poliţia nu considera această martoră deosebit de importantă, aşadar nu necesita protecţie ridicată. Sperau doar că ucigaşul va avea o opinie total diferită.

— Ce credeţi că a văzut ea acolo? Şi ne puteţi spune pe litere numele martorei?

Era jurnalistul cu accent de Rogaland. Ninni se aplecă în faţă pentru a le reaminti că întrebările trebuiau puse la final, însă Mikael clătină din cap.

— Va trebui să vedem ce-şi aminteşte când va ajunge la cabană, zise Bellman, întinzându-se spre microfonul cu eticheta NRK.

Canalul de stat. Cu distribuţie naţională.

— Va merge acolo însoţită de unul dintre cei mai experimentaţi inspectori ai noştri şi vor rămâne în zonă timp de douăzeci şi patru de ore.

Se uită apoi la Harry Hole, care stătea în spate, şi îl văzu încuviinţând discret. Lovise drept la ţintă. Douăzeci şi patru de ore. Momeala fusese aşezată şi capcana instalată. Bellman îşi lăsă privirea să rătăcească în continuare. O găsi pe Pelican. Fusese singura care se împotrivise, care considerase scandalos să inducă în mod deliberat presa în eroare. El le ceruse celorlalţi să ia cinci minute de pauză şi cu ea discutase separat. După aceea, ajunsese şi ea să fie de acord cu ceilalţi. Ninni declară deschisă sesiunea de întrebări. Adunarea se trezi la viaţă, însă Mikael Bellman se relaxă şi se pregăti să ofere răspunsuri vagi, formulări superficiale şi mereu utilul „Mă tem că nu pot intra în detalii în stadiul actual al anchetei”.

✯

Picioarele îi erau înghеţate atât de rău, încât îi amorţiseră. Cum de era posibil, când restul corpului îi ardea? Ţipase atât de tare că rămăsese fără glas; gâtul îi era uscat, secat, despicat în bucăţi, o rană deschisă cu sângele ars şi prefăcut în praf roşu. Se simţea un miros de păr şi de carne arsă. Fierbinţeala sobei trecuse prin bluza de flanel şi ajunsese la spate, făcându-l să urle şi să tot urle când se lipiseră. Se topea ca un soldat de tinichea. Simţind că durerea şi căldura au început să-l devoreze şi în sfârşit aluneca în uitare, s-a trezit cu o tresărire. Bărbatul turnase o găleată cu apă rece peste el. Eliberarea bruscă îl făcu să urle iarăşi. Apoi auzi sfârâitul apei fierte între spatele său şi sobă şi durerea se întoarse cu forţe sporite.

— Mai multă apă?

Ridică privirea. Individul stătea deasupra lui cu altă găleată de apă. Ceaţa din ochi i se împrăştiase,

vreo două secunde văzu totul clar. Lumina de la flăcările din găurile sobei îi licărea pe faţă, făcându-i să strălucească broboanele de sudoare de pe frunte.

— E foarte simplu. Tot ce trebuie să ştiu e cine. E cineva din poliţie? Cine a mai fost la Håvass în noaptea aia?

— Care noapte? suspină el.

— Ştii care noapte. Doar acum sunt aproape toţi morţi. Haide!

— Nu ştiu. Eu n-am avut nimic de-a face cu asta, trebuie să mă crezi. Apă, te rog! Te…

— …rog? Rog ca în… te rog?

Mirosul. Mirosul trupului său arzând. Cuvintele pe care reuşi să le rostească nu erau mai mult decât o şoaptă răguşită.

— Am f-fost… doar e-eu.

Un râs uşor.

— Inteligent! Pare că ai face orice ca să eviţi durerea. Ca să cred că nu poţi dezvălui numele colaboratorului tău. Dar eu ştiu că poţi îndura mai mult. Doar eşti făcut dintr-un material mai tare.

— Charlotte…

Bărbatul mătură aerul cu vătraiul. El nici măcar nu simţi lovitura. Deveni totul negru pentru o minunată şi lungă secundă. După care se întoarse în iad.

— E moartă! zbieră bărbatul. Dă-mi ceva mai bun!

— Am vrut să spun cealaltă, rosti el, încercând să-şi facă mintea să funcţioneze.

Acum îşi amintea, căci avea o memorie bună, aşa că de ce-l lăsa baltă? Oare chiar atât de rău ajunsese?

— E australiancă…

— Minţi!

Îşi simţi iarăşi ochii rătăcind aiurea. Alt duş cu apă. Un moment de limpezime.

Glasul.

— Cine? Cum?

— Omoară-mă! Îndurare! Eu… ştii că nu protejez pe nimeni. Iisuse, de ce aş face-o?

— Habar n-am.

— Şi atunci, de ce nu mă omori? Eu am omorât-o. M- auzi? Fă-o! A ta e răzbunarea.

Bărbatul lăsă jos găleata, se trânti pe un scaun, se aplecă în faţă cu coatele sprijinite pe mânere şi cu bărbia rezemată în pumni, şi răspunse lent, ca şi cum nici măcar nu auzise ce spusese, ci se gândea la cu totul altceva.

— Ştii, am tot visat la asta ani în şir. Iar acum, suntem aici… speram să fie mult mai dulce.

Bărbatul îl mai pocni o dată cu vătraiul. Îşi lăsă capul pe spate şi-l privi cu atenţie. Cu o expresie acră, iscoditoare, îi înfipse vătraiul între coaste.

— Poate că n-am imaginaţie. Poate că acestui act de dreptate îi lipseşte savoarea?

Ceva îl făcu să se întoarcă. Spre radio. Era dat încet. Bărbatul se apropie de aparat şi dădu volumul mai tare. Ştiri. Glasuri într-o încăpere mare. Ceva legat de cabana Håvass. Un martor. Reconstituire. Încremeni şi parcă picioarele nu-i mai erau aici. Închise ochii şi se rugă din nou la Dumnezeul lui. Nu să fie eliberat de durere, ca până acum. Se rugă pentru iertare, pentru ca toate păcatele să-i fie curăţate de sângele lui Iisus, să sufere altcineva pentru tot ce făcuse el. Curmase o viaţă. Da, asta făcuse. Se rugă să fie scăldat în sângele uitării. Şi apoi, să i se îngăduie să moară.

Partea a şasea

56. Momeală

Un infern de lumini. Chiar şi cu ochelari de soare, pe Harry tot îl usturau ochii. Soarele strălucea pe zăpada care îl reflecta înapoi; era ca şi cum te-ai fi uitat într-un ocean de diamante, de lumini care sclipeau întruna. Harry se retrase de la geam, deşi era conştient că, văzute din afară, panourile de sticlă erau nişte oglinzi negre, impenetrabile. Se uită la ceas. Sosiseră la Håvass cu o seară înainte. Jussi Kolkka se instalase în cabană cu Harry şi Kaja, iar ceilalţi se îngropaseră în zăpadă, în două grupuri de câte patru persoane, la capetele opuse ale văii, la vreo treizeci de kilometri unii de alţii.

Din trei motive aleseseră Håvass pentru a arunca momeala. În primul rând, prezenţa lor acolo era firească. În al doilea rând, criminalul avea să creadă că ştie suficient de bine zona încât să atace, sperau ei. În al treilea rând, era o capcană perfectă. Valea în care se afla cabana permitea intrarea dinspre nord-est şi dinspre sud. În est, muntele era prea abrupt, iar în vest erau atât de multe prăpăstii şi crevase încât trebuia să cunoşti la perfecţie terenul ca să poţi înainta.

Harry luă binoclul şi încercă să-i zărească pe ceilalţi, însă tot ce vedea era alb. Şi lumini. Vorbise cu Mikael Bellman, care se afla la sud de el, şi cu Milano, de la nord. În mod normal şi-ar fi folosit telefoanele mobile, însă în munţii aceştia nelocuiţi, singura reţea cu acoperire era Telenor. Fostul monopol impus de stat asupra telefoniei obligase capitala să construiască relee pe fiecare bolovan bătut de vânt, însă dat fiind că nenumăraţi poliţişti, inclusiv Harry, se abonaseră la alte firme, foloseau staţii de emisie-recepţie. Iar pentru ca cei de la Rikshospital să poată lua legătura cu el, Harry lăsase un mesaj în căsuţa vocală înainte să plece, spunând că nu va avea semnal şi dăduse numărul de Telenor al lui Milano.

Bellman pretindea că nu le fusese frig în timpul nopţii, combinaţia de saci de dormit, saltele izopren şi sobiţe cu parafină era atât de eficientă încât îşi dăduseră jos şi din haine. Iar acum apa topită picura din tavanele gropilor pe care şi le săpaseră în coasta muntelui.

Conferinţa de presă fusese atât de bine acoperită de televiziune, radio şi ziare încât ar fi trebuit să fii complet indiferent faţă de caz să nu ştii că Iska Peller şi un poliţist plecaseră la Håvass. Din când în când, Kolkka şi Kaja mai ieşeau afară şi arătau către cabană, în direcţia din care veniseră şi către toaleta exterioară. Kaja, în rolul Iska; Kolkka, în rolul său de singurul poliţist venit pentru reconstituirea evenimentelor din acea noapte fatidică. Harry se ascundea în living, unde îşi ţinea schiurile şi beţele de schi, aşa încât doar ale celorlalţi doi se vedeau afară, în zăpadă.

Harry urmărea o pală de vânt ce săpa un soi de şanţ prin locul golaş, ridicând zăpada proaspătă care se depusese pe timpul nopţii. Neaua era purtată către piscuri, hăuri, pante şi neregularităţi ale solului unde forma valuri îngheţate şi dâmburi enorme, asemănătoare celui care se vedea precum borul unei pălării din vârful muntelui din spatele cabanei.

Fireşte, Harry ştia că nu aveau nicio garanţie că bărbatul pe care îl vânau avea să-şi facă apariţia. Dintr-un motiv sau altul, era posibil ca Iska Peller nici măcar să nu se fi aflat pe lista victimelor, poate că el nu vedea în asta o oportunitate ori poate avea alte planuri pentru Iska. Sau le mirosise capcana. Ar mai fi putut exista nenumărate alte motive, mai banale. Era bolnav, era plecat în vreo călătorie…

În fine. Dacă Harry ar fi numărat ocaziile în care intuiţia sa îl purtase pe căi greşite, ar fi renunţat la ea. Dar nu le număra. În schimb, număra ocaziile în care intuiţia îi spusese ceva ce nu credea deja că ştie. Iar acum îi spunea că ucigaşul era în drum spre Håvass.

Harry se uită iar la ceas. Ucigaşul avea douăzeci de ore la dispoziţie. În şemineul enorm din cabană, lemnul de molid pocnea şi trimitea scântei peste grătarul de protecţie cu ochiuri mici. Kaja se dusese să tragă un pui de somn în unul dintre dormitoare, în timp ce Kolkka stătea lângă măsuţa de cafea, ungând un Weilert P11 dezasamblat. Harry recunoştea arma de origine germană după faptul că nu avea vizor. Pistolul Weilert era conceput special pentru confruntările de aproape, când trebuia să-l scoţi din toc, de la curea ori din buzunar cât mai repede şi cu un risc minim să se agaţe în ceva. Într-o asemenea situaţie, vizorul oricum era inutil; îl îndreptai spre cineva şi trăgeai, nu mai stăteai să-l iei la ţintă. Pistolul de rezervă, un SIG Sauer, stătea lângă el, asamblat şi încărcat. Harry simţea cum i se freacă de coaste tocul revolverului Smith & Wesson de calibru .38.

Aterizaseră cu elicopterul în cursul nopţii, lângă lacul Neddalvann, la câţiva kilometri depărtare, şi străbătuseră restul drumului pe schiuri. În alte împrejurări, Harry poate că ar fi fost cucerit de frumuseţea peisajului hibernal scăldat în lumina lunii, de aurora boreală dansând pe cer sau de expresia aproape euforică a Kajei, în vreme ce alunecau prin tăcerea albă ca într-un basm, unde lipsa zgomotului era atât de desăvârşită, încât avea senzaţia că fâşâitul schiurilor avea să fie purtat cale de kilometri întregi pe platoul muntos. Însă miza era mult prea mare, iar el îşi permitea mult prea puţin să piardă ca să-şi lase ochii să se abată şi la altceva în afară de ce îl aştepta în faţă, de vânătoare.

Harry îl distribuise pe Kolkka în rolul „singurului inspector însoţitor”. Nu pentru că uitase ce se petrecuse la Kafé Justisen, ci pentru că, dacă lucrurile nu decurgeau conform planului, abilităţile de luptă ale finlandezului erau utile. Ideal ar fi fost ca ucigaşul să facă o mişcare în timpul zilei şi să fie văzut de unul dintre cele două grupuri ascunse în zăpadă. Dacă venea noaptea, fără să fie observat

înainte de-a ajunge la cabană, cei trei ar fi fost nevoiţi să rezolve situaţia pe cont propriu.

Kaja şi Kolkka ocupaseră fiecare câte un dormitor; Harry dormea în living. Dimineaţa se scursese fără sporovăieli inutile; chiar şi Kaja fusese tăcută. Concentrată.

În reflexia din geam, Harry îl urmări pe Kolkka asamblând arma, aţintind-o spre ceafa sa şi exersând o împuşcătură. Douăzeci de ore rămase. Harry spera că ucigaşul n-o să piardă timpul.

✯

În timp ce Bjørn Holm lua hainele bleu de spital din dulapul lui Adele, simţea privirea lui Geir Bruun, rămas în uşă, fixată pe spatele său.

— De ce nu iei totul şi gata? întrebă Bruun. Nu va mai trebui să mă deranjez să le arunc eu. Apropo, unde-i colegul tău, Harry?

— A plecat la schi în munţi, răspunse Holm răbdător, punând fiecare obiect de îmbrăcăminte în pungile de plastic pe care le adusese.

— Chiar aşa? Interesant! Nu mi s-a părut a fi genul căruia îi place să schieze. Unde?

— Nu pot să spun. Că tot veni vorba de schiuri, ce purta Adele când a mers la Håvass? Nu văd niciun echipament de schi aici.

— L-a împrumutat de la mine, normal.

— A împrumutat echipament de schi *de la tine?*

— Pari surprins.

— Nici tu nu-mi pari… genul căruia îi place să schieze.

Holm simţi că vorbele sale sugerau un apropo neplăcut care nu fusese intenţionat şi simţi cum îi arde ceafa.

Bruun chicoti şi se răsuci în uşă.

— Corect, eu sunt mai degrabă… genul căruia îi plac hainele.

Holm îşi drese glasul – fără să ştie de ce – şi şi-l făcu să sune mai gros.

— Pot arunca o privire?

— Ooh, Dumnezeule! susură Bruun, părând să se scalde în stânjeneala lui Holm. Vino, hai să vezi ce

am.

✯

— Patru şi jumătate, zise Kaja, oferindu-i pentru a doua oară cratiţa cu tocană lui Harry.

Mâinile nu li se atingeau. Nici privirile nu li se întâlneau. Nici cuvintele. Noaptea pe care o petrecuseră împreună în Oppsal părea la fel de îndepărtată ca un vis vechi de două zile.

— Conform scenariului, ar trebui să stau acum în partea de sud, fumând o ţigară.

Harry încuviinţă şi-i oferi cratiţa lui Kolkka, care râcâi ce mai rămăsese înainte de-a goli totul în farfurie.

— OK, zise Harry. Kolkka, te ocupi tu de fereastra dinspre vest? Soarele a coborât deja, caută atent reflexii de binoclu.

— Stai să termin de mâncat, răspunse el lent şi cu emfază în suedeză, înainte de a-şi arunca iar lacom în gură o furculiţă plină.

Harry arcui o sprânceană. Aruncă o privire spre Kaja şi îi făcu semn să plece.

După ce ea ieşi, Harry rămase la fereastră, măsurând cu privirea platoul şi culmile muntoase.

— Deci Bellman te-a angajat când nimeni altcineva nu te mai angaja, aşa-i?

Rostise încet cuvintele, însă liniştea din încăpere era atât de desăvârşită încât le-ar fi putut practic şopti.

Se scurseră câteva secunde fără niciun răspuns. Harry presupunea că acum Kolkka procesa că fusese angrenat într-o discuţie personală.

— Cunosc zvonul care s-a răspândit după ce Europolul ţi-a dat cu şutul. Bătuseşi un fost condamnat în timpul interogatoriului. Corect, nu-i aşa?

— E treaba mea, răspunse Kolkka, ducând iar furculiţa la gură. Însă e posibil ca el să nu-mi fi arătat suficient respect.

— Mhm! Chestia interesantă e că însuşi Europolul a răspândit zvonurile. Ca să facă lucrurile mai uşoare pentru ei. Şi pentru tine, bănuiesc. Şi,

fireşte, pentru părinţii şi avocaţii fetei pe care o interogai.

Harry auzi cum mestecatul din spatele său încetează cu totul.

— Ca să primească nişte compensaţii pentru a-şi ţine gura, în loc să vă târască la tribunal pe tine şi pe cei de la Europol. Fata a evitat să mai stea în boxa martorilor şi să spună că atunci când te aflai în cameră cu ea şi-o întrebai despre prietena care fusese violată, deveniseşi atât de întărâtat de răspunsurile sale, încât ai început s-o pipăi. Avea cincisprezece ani, din ce scrie în dosarele interne ale Europolului.

Harry auzea cum Kolkka respira tot mai greu.

— Să presupunem că Bellman ţi-a citit dosarul, continuă Harry. Primise acces cu ajutorul contactelor, pe ocolite. Ca mine. A aşteptat puţin înainte să te contacteze. Până ce furia te-a părăsit cu totul, până s-a scurs tot aerul şi ţi-ai recăpătat controlul, deşi erai rănit. Apoi te-a racolat. Ţi-a oferit un job şi ţi-ai recăpătat astfel o parte din mândria pierdută. Ştiind că îl vei răsplăti cu loialitate. El cumpără când piaţa e cu totul la pământ, Kolkka. Aşa îşi face rost de bodyguarzi.

Harry se întoarse spre Jussi Kolkka. Finlandezul era livid.

— Ai fost luat la bord, însă abia dacă eşti plătit, Jussi. Sclavii ca tine nu câştigă respect, nu din partea lui *Massa* Bellman şi nici din partea mea. Hristoase, tu nici măcar nu ai respect de sine, omule!

Furculiţa lui Jussi căzu în farfurie cu un zdrăngănit aproape asurzitor. Se ridică, îşi strecură mâna în jachetă şi scoase un pistol. Se apropie cu paşi mari de Harry şi se aplecă spre el. Harry nici nu se clinti, doar îl privi liniştit.

— Deci, cum ai de gând să-ţi recapeţi respectul, Jussi? Împuşcându-mă?

Pupilele finlandezului tremurau de furie.

— Sau ducându-te singur în iad?

Harry îşi întoarse iar privirea spre întinderea înzăpezită.

Auzea respiraţia greoaie a lui Kolkka. Aşteptă. Îl auzi întorcându-se. Îl auzi îndepărtându-se şi aşezându-se în faţa geamului dinspre vest.

Radioul pârâi. Harry înhaţă microfonul.

— Da?

— Se va întuneca în curând, se auzi glasul lui Bellman. Nu vine.

— Tot trebuie să fim atenţi.

— Pentru ce? S-a înnorat şi fără lumina lunii nu putem vedea nici…

— Dacă noi nu putem vedea, nu poate nici el, îl întrerupse Harry. Aşa că rămâneţi atenţi la o lanternă frontală.

✯

Bărbatul îşi stinsese lanterna frontală. Nu-i trebuia nicio lumină, ştia ce dâre de schiuri să urmărească. Către cabana Asociaţiei de Turism. Iar ochii aveau să i se obişnuiască cu întunericul, urma să aibă pupile mari, sensibile la lumină, înainte să ajungă. Gata, uite-l, zidul din buşteni şi ferestrele negre. De parcă n-ar fi fost nimeni acasă. Zăpada proaspătă scârţâi când el alunecă pe ultimii câţiva metri. Se opri şi ascultă vreo două secunde înainte de a-şi desprinde fără zgomot schiurile. Scoase un cuţit sami mare şi greu, cu o intimidantă lamă curbată şi cu mâner neted şi lucios din lemn galben. Era la fel de bun la tăiat crengi pentru foc pe cât era la spintecat un ren. Sau la tăiat gâturi.

Bărbatul deschise cât putu de încet uşa şi intră pe hol. Rămase ascultând la uşa livingului. Linişte. Prea linişte? Apăsă clanţa şi deschise uşa în vreme ce rămase lipit de peretele de alături. Apoi – ca să reprezinte o ţintă cât mai neclară şi mai mică posibil – se ghemui şi se năpusti în beznă, cu cuţitul întins în faţă.

Zări silueta unui om mort pe podea, cu capul atârnând şi braţele înconjurând în continuare soba.

Vârî cuţitul la loc în teacă şi aprinse lumina de lângă sofa. Până acum nu remarcase că sofaua era

identică cu cea din cabana Håvass. Pesemne că Asociaţia de Turism primise o reducere la achiziţionarea unui lot. Însă sofaua era rece, cabana fiind închisă de mulţi ani, căci se afla într-o zonă mult prea primejdioasă: avuseseră loc nenumărate accidente cu oameni care căzuseră de pe stânci încercând s-o găsească.

Lângă sobă, capul mortului se ridică încetişor.

— Scuze că dau aşa buzna!

Verifică dacă lanţurile care legau mâinile bărbatului în jurul sobei erau cum trebuie să fie.

Apoi începu să despacheteze din rucsac. Îşi trăsese căciula peste figură şi cât ai clipi intrase şi ieşise dintr-un magazin din Ustaoset. Biscuiţi. Pâine. Ziare. Care ofereau mai multe detalii despre conferinţa de presă. Şi despre martora din cabana Håvass.

— Iska Peller, rosti el tare. Australiancă. Se află la cabana Håvass. Tu ce crezi? E posibil să fi văzut ceva?

Corzile vocale ale celuilalt bărbat de-abia mai puteau mişca destul aer ca să poată scoate vreun sunet.

— Poliţie. Poliţie la cabană.

— Ştiu. Scrie în ziar. Un poliţist.

— Sunt acolo. Poliţia a închiriat cabana.

— Oh?

Se uită la celălalt. Oare poliţia întinsese o capcană? Şi oare ticălosul din faţa sa încerca *să-l ajute,* să îl salveze să pice drept în ea? Însăşi ideea în sine îl înfuria. De bună seamă că femeia aia văzuse ceva, altminteri n-ar fi adus-o tocmai din Australia. Puse mâna pe vătrai.

— Futu-i, ce puţi! Te-ai căcat pe tine?

Mortului îi căzu capul în piept. Era evident că se mutase aici. Erau câteva obiecte personale prin sertare. O scrisoare. Niscaiva unelte. Câteva fotografii vechi de familie. Paşaport. Ca şi cum mortul plănuia să evadeze, închipuindu-şi că avea să-şi revină altundeva. Departe de aici, de jos, de flăcările unde avea să fie torturat pentru păcatele

sale. Chiar dacă începuse să creadă că poate nu el se aflase în spatele tuturor răutăţilor. Există limite ale durerii pe care un om poate să le suporte înainte să vorbească.

Îşi verifică iar telefonul. N-avea semnal!

Şi ce duhoare! Magazia. Acum trebuia să îl atârne acolo, la uscat. Asta făceai cu carnea afumată.

✯

Kaja se dusese în camera ei, iar el spera că avea să apuce să doarmă puţin înainte să îi vină rândul să stea de pază.

Kolkka îşi turnă în ceaşcă nişte cafea la filtru, apoi îi turnă şi lui Harry.

— Mersi! zise Harry, uitându-se în întuneric.

— Schiuri de lemn, spuse Kolkka, stând lângă şemineu şi cercetând schiurile lui Harry.

— Ale tatălui meu, răspunse Harry.

Găsise echipamentul de schi în pivniţa din Oppsal. Beţele erau noi, dintr-un aliaj metalic ce părea să cântărească mai puţin ca aerul. Harry se întrebase o clipă dacă nu cumva interiorul beţelor fusese umplut cu heliu. Însă schiurile erau aceleaşi schiuri vechi şi late de munte.

— Când eram mic, mergeam de fiecare Paşti la cabana bunicului nostru din Lesja. Acolo e un vârf pe care tata voia de fiecare dată să-l urce. Aşa că ne spunea mie şi surorii mele că acolo, sus, se află un chioşc care vinde Pepsi, care era băutura preferată a surorii mele. Dacă reuşeam să urcăm ultima porţiune, atunci…

Kolkka încuviinţă şi-şi plimbă o mână peste dosul schiurilor albe. Harry luă o înghiţitură de cafea proaspătă.

— Sis reuşea să uite de la Paşti la Paşti că era aceeaşi cacealma răsuflată. Iar eu îmi doream întotdeauna să pot face la fel. Însă aveam ghinionul să-mi amintesc tot ce-mi băgase tatăl meu până atunci în tărtăcuţă. Codul muntelui, cum să folosesc natura pe post de busolă şi cum să supravieţuiesc unei avalanşe. Regii şi reginele Norvegiei, dinastiile Chinei şi preşedinţii americani.

— Sunt schiuri bune, zise Kolkka.

— Puţin prea scurte.

Kolkka se duse la fereastra din celălalt colţ al încăperii.

— Da, crezi că n-o să ţi se întâmple niciodată. Ca schiurile tatălui tău să fie prea scurte pentru tine.

Harry aşteptă. Şi aşteptă. Apoi veni:

— Mi se părea splendidă, spuse Kolkka. Şi credeam că şi ei îi plăcea de mine. Bizar! Nu i-am atins decât sânii. Şi n-a opus rezistenţă. Presupun că se speriase prea tare.

Harry reuşi să-şi înfrâneze nevoia bruscă de-a ieşi din cameră.

— Ai dreptate, continuă Kolkka. Le eşti loial celor care te-au scos din gunoi. Chiar dacă vezi prea bine că se folosesc de tine. Ce altceva să faci? Deja ţi-ai ales partea.

Când Harry îşi dădu seama că robinetul de cuvinte se închisese la loc, se ridică şi se duse în bucătărie. Răscoli prin toate dulapurile într-o zadarnică încercare de-a găsi ceva ce ştia că nu-i acolo, un soi de diversiune disperată de la strigătul din mintea sa.

— Un pahar, unul singur.

✯

I se oferise o şansă. Una singură. Fantoma îi desfăcuse lanţurile, îl ridicase, înjurase din cauza duhorii de căcat şi-l ajutase să meargă în baie, unde îl trântise pe podeaua duşului şi dăduse drumul la apă. Fantoma rămăsese o clipă ca să-l urmărească în timp ce încerca să sune de pe mobil, înjurând apoi din cauza lipsei de semnal, apoi se întorsese în living, de unde îl auzea încercând să sune iarăşi.

Voia să plângă. Se mutase aici, ca să nu-l mai poată găsi nimeni. Se instalase în vechitura asta de cabană nefolosită aparţinând Asociaţiei de Turism, luându-şi strictul necesar. Crezuse că va fi în siguranţă înconjurat doar de prăpăstii. În siguranţă faţă de fantome. Nu plânse. Pentru că în timp ce apa i se impregna în haine, udând restul bluzei de flanel roşii lipite de spate, îi trecu prin minte că asta era

şansa lui. Telefonul mobil era în buzunarul de la pantalonii rămaşi împăturiţi pe scaunul de lângă chiuvetă.

Încercă să se ridice în picioare, însă acestea nu-i dădură ascultare. Nu conta, oricum era doar la câţiva metri de scaun. Îşi puse braţele înnegrite de arsuri pe podea, sfidă durerea şi se târî înainte, auzind cum îi plesnesc băşicile, înregistrând mirosul, însă din două opintiri ajunse acolo, căutând prin buzunare, înhăţând telefonul. Salvase în memorie numărul poliţistului, mai mult pentru a-l recunoaşte pe ecran în caz că îl suna.

Apăsă butonul de apelare. Telefonul părea să-şi tragă răsuflarea în scurta eternitate dintre fiecare ţârâit. O singură şansă. Duşul făcea prea mult zgomot pentru ca bărbatul să-l poată auzi vorbind. Gata! Auzi glasul poliţistului. Îl întrerupse cu o şoaptă răguşită, însă glasul continuă şi îşi dădu seama că vorbea într-o căsuţă vocală. Aşteptă să se termine mesajul şi strânse telefonul, simţind cum îi plesneşte pielea de pe mână, dar nu-i dădu drumul. Nu putea să-i dea drumul. Trebuia să-i lase un mesaj… termină, pentru numele lui Hristos, haide, bip!

Nu-l auzise venind, căci duşul îi înăbuşise paşii uşori. Telefonul îi fu smuls din mână şi avu timp să vadă venind gheata de schi.

Când îşi recăpătă cunoştinţa, bărbatul stătea deasupra şi se uita cu interes la telefonul lui.

— Deci tu ai semnal?

Bărbatul ieşi din baie formând un număr, apoi zgomotul scos de duş înghiţi orice altceva. Însă nu dură mult şi bărbatul se întoarse.

— Pornim într-o călătorie. Eu şi cu tine.

Bărbatul părea să se fi înveselit dintr-odată. Într-o mână ţinea un paşaport. Paşaportul lui. În cealaltă ţinea patentul din trusa de unelte.

— Deschide gura mare!

Înghiţi în sec. Sfinte Iisuse, ai milă!

— Am spus deschide gura mare!

— Îndurare! Jur că ţi-am spus tot ce…

Nu mai zise nimic altceva, căci o mână îl strânse brusc din gât şi-l împiedică să mai înghită vreun pic de aer. Se luptă o vreme. Apoi veniră lacrimile. Şi atunci deschise gura mare.

57. Tunet

Bjørn Holm şi Beate Lønn stăteau sub lumina puternică a lămpii lângă masa de oţel din laborator şi se uitau la pantalonii de schi bleumarin din faţa lor.

— Asta e sigur o pată de spermă, zise Bjørn Holm. Uită-te la formă!

— Prea puţină pentru o ejaculare. Arată ca şi cum un penis erect şi umed a fost împins în fundul persoanei care purta pantalonii ăştia de schi. Ai spus că Bruun e homosexual, nu?

— Da, dar el spune că nu i-a mai purtat de când i-a împrumutat lui Adele.

— Atunci aş spune că avem pete de spermă caracteristice unui viol. Bjørn, nu mai trebuie decât să le trimit la laborator pentru analiza ADN.

— De acord. Despre alea ce crezi?

Holm arătă spre pantalonii de spital bleu, unde sub ambele buzunare se vedeau două urme de frecare.

— Ce sunt?

— Ceva ce nu a ieşit sub nicio formă la spălare. E un material pe bază de nonilfenol, numit PSG. Se foloseşte la produse de curăţare pentru maşini, printre altele.

— E evident că ea s-a aşezat pe undeva.

— Nu doar s-a aşezat, pentru că s-a impregnat în fibră. S-a frecat. Tare. Uite aşa.

Dădu de câteva ori din şolduri înainte şi înapoi.

— Înţeleg. Vreo teorie privind motivul?

Beate îşi puse ochelarii şi se uită la Holm în vreme ce gura acestuia se strâmba într-o varietate de forme, pentru a formula expresii pe care creierul lui le inventa şi le respingea imediat.

— Sex pe uscat? întrebă Beate.

— Da, răspunse Holm uşurat.

— Înţeleg. Atunci, unde şi când o femeie care nu lucrează într-un spital poartă echipament de spital şi se freacă de PSG?

— Simplu, răspunse Bjørn Holm. La o întâlnire nocturnă într-o fabrică de PSG dezafectată.

✯

Norii se despărţiră şi atunci se treziră iar învăluiţi în lumina aceea albastră magică în care totul, chiar şi umbrele, deveneau fosforescente, încremenite ca pentru o viaţă de nemişcare.

Kolkka plecase la culcare, însă Harry presupunea că finlandezul zăcea întins cu ochii deschişi şi cu toate celelalte simţuri în alertă maximă.

Kaja stătea la fereastră cu bărbia rezemată în palmă şi se uita afară. Purta puloverul ei alb, aveau doar calorifere electrice. Căzuseră de acord că ar fi dat de bănuit dacă ar fi ieşit tot timpul fum pe coş, din moment ce nu erau decât două persoane în cabană.

— Dacă ţi-e dor de cerul plin de stele din Hong Kong, priveşte acum afară, îi zise Kaja.

— Nu-mi amintesc de niciun cer plin de stele, răspunse Harry, aprinzându-şi o ţigară.

— Dar nu ţi-e dor de nimic din Hong Kong?

— De tăieţeii transparenţi ai lui Li Yuan, zise Harry. În fiecare zi.

— Eşti îndrăgostit de mine?

Ea îşi coborâse vocea doar cu o octavă şi acum se uita cu subînţeles la el, în timp ce-şi lega părul cu un elastic.

Harry îşi cântări sentimentele.

— Nu chiar acum.

Ea râse, chipul său exprimând totuşi surprindere.

— Nu chiar acum? Asta ce înseamnă?

— Că acea parte din mine e pe altă frecvenţă cât suntem aici.

Kaja clătină din cap.

— Eşti un distrus, Hole.

— În privinţa asta, replică Harry cu un zâmbet strâmb, nu e nicio îndoială.

— Şi cum rămâne când misiunea asta se va termina peste – se uită la ceasul de la mână – zece ore?

— Atunci s-ar putea să fiu iar îndrăgostit de tine, răspunse Harry, aşezându-şi mâinile lângă ale ei, pe masă. Dacă nu înainte.

Kaja se uită la mâinile lor. Văzu cât de mari erau ale lui faţă de ale sale. Ce formă delicată aveau ale ei. Cât de palide şi de strâmbe erau ale lui, cu vase groase de sânge răsucindu-se şi şerpuind pe tot dosul palmei.

— Deci ai putea fi îndrăgostit înainte să se termine misiunea, nu?

Ea îşi aşează mâna lângă a lui.

— Voiam să spun că misiunea s-ar putea termina înainte…

Ea îşi retrase mâna.

Harry ridică privirea spre ea, surprins.

— Voiam doar…

— Ascultă!

Harry îşi ţinu respiraţia şi ascultă. Dar nu auzi nimic.

— Ce-a fost?

— A părut o maşină, răspunse Kaja, uitându-se afară. Tu ce crezi?

— Puţin probabil, după părerea mea, zise Harry. Sunt mai mult de zece kilometri până la cea mai apropiată şosea deschisă pe timpul iernii. Dar un elicopter? Ori un snowmobil?

— Sau imaginaţia mea hiperactivă? oftă Kaja. Nu mai aud niciun zgomot. Şi, gândindu-mă mai bine, poate că nici n-am auzit. Scuze, dar poţi deveni cu uşurinţă supersensibil atunci când eşti înspăimântat şi…

— Nu, o întrerupse Harry, ridicându-se în picioare. Potrivit de înspăimântat. Potrivit de sensibil. Descrie ce ai auzit!

Harry îşi scoase revolverul din tocul de umăr şi se apropie de cealaltă fereastră.

— Nimic, asta îţi tot spun!

Harry crăpă uşor geamul.

— Auzul tău e mai bun decât al meu. Ascultă tu pentru amândoi.

Rămaseră să asculte în tăcere, în timp ce minutele se tot scurgeau.

— Harry…

— Şştt!

— Vino încoace şi aşază-te la loc, Harry!

— E aici, o anunţă Harry, ca şi cum ar fi vorbit doar pentru sine. Acum e aici.

— Harry, acum tu eşti cel supersensi…

Se auzi o bubuitură înfundată. Zgomotul fusese jos, adânc, ca un fel de impuls scurt, precum un tunet în depărtare. Însă Harry ştia că rareori tunetul se auzea pe un cer senin la minus şapte grade.

Îşi ţinu respiraţia.

Apoi îl auzi. Alt vuiet, diferit de bubuitură, însă acesta era pe o frecvenţă joasă, precum undele sonore dintr-o boxă, unde sonore care mişcă aerul, pe care le simţi până-n stomac. Harry mai auzise o singură dată acest zgomot, însă ştia că şi-l va aminti toată viaţa.

— Avalanşă! răcni Harry şi alergă spre dormitorul lui Kolkka, cel aflat spre versant. Avalanşă!

Uşa dormitorului se deschise instantaneu şi iată-l şi pe Kolkka, treaz de-a binelea. Simţeau toţi trei pământul zguduindu-se. Era o avalanşă masivă. Indiferent că exista sau nu un beci în cabană, Harry ştia deja că nu mai aveau timp să ajungă acolo. Pentru că în urma lui Kolkka, fragmente de sticlă din ceea ce odată fusese geamul zburară pe lângă ei, forţate de aerul pe care avalanşa îl împingea.

— Luaţi-mă de mână! strigă Harry peste vuietul acela şi întinse mâinile în faţă, una pentru Kaja şi una pentru Kolkka.

Îi văzu năpustindu-se spre el în vreme ce aerul era smuls cu totul din cabană, ca şi cum avalanşa mai întâi expirase şi apoi inspirase. Simţi mâna lui Kolkka strângând-o tare pe a sa şi-o aşteptă şi pe Kaja. Apoi zidul de zăpadă lovi cabana.

58. Zăpadă

Era asurzitor de liniște și beznă. Harry încercă să se miște. Imposibil. Trupul părea să-i fie acoperit cu ghips, așa că nu-și putea clinti niciun membru. Într-adevăr, făcuse întocmai cum îi spusese tatăl său: ține o mână în față pentru a face loc unui buzunar de aer. Însă nu știa dacă era vreun pic de aer acolo. Pentru că Harry nu putea respira. Și cunoștea motivul. Pericardită constrictivă. Ceea ce Olav îi explicase că se întâmplă când pieptul și diafragma erau apăsate atât de tare de zăpadă, încât plămânilor le era imposibil să funcționeze. Ceea ce însemna că nu aveai decât oxigenul aflat deja în sânge, cam un litru, iar la un consum normal, de în jur de 0,25 litri pe minut, urma să mori în patru minute. Îl lovi panica: trebuia să primească aer, trebuia să respire! Harry își încordă trupul, însă zăpada era ca un boa constrictor care răspundea întețindu-și strânsoarea. Știa că trebuie să se împotrivească panicii, că trebuia să fie în stare să gândească. Și să gândească acum. Lumea de afară încetase să mai existe; timpul, gravitația, temperatura nu mai existau. Harry habar n-avea dacă era cu capul în sus sau în jos ori de cât timp se afla în zăpadă. Altă probă de înțelepciune de-a tatălui său i se învârteji prin creier. Ca să-ți revii și să stabilești poziția în care te afli, lasă să-ți cadă salivă din gură și simte în ce direcție îți curge pe față. Își plimbă limba pe cerul gurii. Știa că teama, adrenalina, îi uscase gura. O deschise larg și râcâi zăpadă cu degetele rămase în fața gurii. Mestecă, o deschise iar și lăsă zăpada topită să se scurgă afară. Se panică instantaneu și se smuci când nările i se umplură cu apă. Închise gura și suflă apa rămasă în nas. Odată cu ea și aerul care îi mai rămăsese în plămâni. Avea să moară în curând.

Apa îi spusese că e cu capul în jos, smucitura că totuși era posibil să se miște. Încercă să se smucească iar, își sili corpul să se cutremure într-un spasm și simți cum zăpada cedează puțin. Suficient

cât să scape din strânsoarea pericarditei constrictive? Inspiră. Primi un pic de aer. Nu suficient. Creierul probabil că suferea deja din cauza lipsei de oxigen, dar cu toate astea tot îşi mai amintea cuvintele tatălui său din timpul zilelor de Paşti în Lesja. Într-o avalanşă în care abia poţi respira, nu de la lipsa de oxigen mori, ci de la prea mult dioxid de carbon în sânge. Mâna cealaltă întâlni ceva, ceva dur, ce aduce cu o reţea de sârmă. Olav Hole: „În zăpadă eşti ca un rechin, vei muri dacă nu te mişti. Chiar dacă zăpada e suficient de afânată ca să lase să intre un pic de aer, căldura respiraţiei şi a trupului tău vor forma curând un strat de gheaţă în jur, ceea ce înseamnă că aerul nu va mai pătrunde şi că otrăvitorul dioxid de carbon din respiraţia ta nu va mai ieşi. Pur şi simplu îţi faci propriul sicriu din gheaţă. Ai înţeles?”

— Da, tată, dar ia-o mai uşor, da? Aici e Lesja, nu Himalaya.

Râsul mamei din bucătărie.

Harry ştia că toată cabana era plină de zăpadă. Şi că deasupra lui e acoperişul. Iar dincolo de el, probabil şi mai multă zăpadă. Nu era nicio ieşire. Timpul se scurgea. Avea să sfârşească aici.

✯

Se rugase să nu se mai trezească. Data viitoare când avea să alunece în inconştienţă avea să fie ultima. Atârna cu susul în jos. Capul îi zvâcnea de parcă urma să explodeze. Pesemne că sângele îl umplea treptat-treptat.

Zgomotul scos de un snowmobil fusese cel care-l trezise.

Încercă să nu se mişte. O făcuse la început, se smucise, îşi încordase tot corpul, încercase să se elibereze. Însă renunţase destul de repede. Nu din pricina cârligelor de carne înfipte în pulpe – deja îşi pierduse simţul în picioare cu mult timp în urmă. Era zgomotul. Zgomotul de carne şi de tendoane rupte, de muşchi ce plesneau şi explodau ori de câte ori se smucea şi se răsucea, făcând să cânte lanţurile agăţate de plafonul hambarului.

Se holba în ochii înceţoşaţi ai unui cerb atârnat de picioarele din spate, arătând de parcă ar fi fost surprins la jumătatea saltului, cu coarnele înainte. Îl împuşcase la braconaj, cu aceeaşi carabină cu care o omorâse pe ea.

Auzi scârţâitul tânguitor al paşilor în zăpadă. Se deschise uşa, lăsând luminii lunii să pătrundă înăuntru. Iată-l din nou. Fantoma. Şi chestia bizară era că abia acum era sigur, când se uita la el răsturnat.

— Chiar tu eşti, şopti el.

Era tare ciudat că putea vorbi fără niciun dinte din faţă.

— Chiar tu eşti. Nu-i aşa?

Bărbatul merse în spatele lui şi-i dezlegă mâinile.

— Mă p-poţi ierta, băiatul meu?

— Eşti pregătit să mergi într-o călătorie?

— I-ai omorât pe toţi, aşa-i?

— Da, răspunse el. Să mergem!

✯

Harry săpa cu mâna dreaptă spre stânga, pe care o strângea în jurul unei reţele de sârmă pe care nu o putea identifica. O parte a creierului îi tot spunea că e blocat, că ce făcea era o cursă disperată contra timpului, a secundelor, că fiecare gură de aer îl aducea cu un pas mai aproape de moarte. Că tot ce realiza era să-şi prelungească suferinţa, să amâne inevitabilul. Cealaltă voce îi spunea că mai bine să moară de disperare decât de apatie.

Reuşise să-şi sape drum spre cealaltă mână şi acum şi-o puse pe reţeaua de sârmă. Îşi apăsă ambele mâini pe ea şi încercă să împingă, însă împletitura nu se clintea. Simţea că respiraţia îi era deja mai greoaie, că zăpada devenea mai moale şi că mormântul său se căptuşea cu gheaţă. Când şi când îl cuprindea ameţeala, doar pentru o secundă, însă ştia că acesta era primul avertisment că inhala aer otrăvit. Curând se va instala moleşeala, iar creierul va începe să se stingă, încăpere după încăpere, ca un hotel la finalul sezonului. Şi atunci Harry simţi ceva, ceva nu mai simţise niciodată, nici

măcar în timpul celor mai rele nopţi petrecute la Vila Chungking: o singurătate copleşitoare. Nu siguranţa că urma să moară era cea care îi răpi brusc toată dorinţa de-a trăi, ci aceea că urma să moară aici fără cei pe care îi iubea, fără tatăl său, fără Sis, fără Oleg, fără Rakel…

Veni iar moleşeala. Harry se opri din săpat. Chiar dacă ştia că asta însemna moarte sigură. O moarte tentantă, ademenitoare, care îl cuprindea. De ce să se împotrivească, de ce să se lupte, de ce să aleagă durerea, când putea să moară? De ce să aleagă orice altceva decât alesese vreodată? Harry închise ochii.

Stai aşa!

Împletitura de sârmă.

Trebuia să fie grătarul de la şemineu. Focul. Hornul. Piatra. Dacă ceva putea să reziste unei avalanşe, dacă exista un loc în care să nu pătrundă masa de zăpadă, acela trebuia să fie hornul.

Harry împinse iar în sârmă. Nu se clinti nici măcar un milimetru. Strânse cu degetele împletitura. Lipsit de puteri, resemnat.

Era predestinat. Aşa trebuia să moară. Creierul său intoxicat cu dioxid de carbon găsea o logică, însă nu era sigur care. O acceptă totuşi. Lăsă somnul dulce şi cald să-l învăluie. Amorţeala. Libertatea.

Degetele îi alunecară de-a lungul sârmei. Găsiră ceva dur, solid. Vârfuri de schiuri. Schiurile tatălui său. Dar nu se împotrivi deloc acestui gând. Era mai puţin singur aşa, cu mâna pe schiurile tatălui său. Împreună, mână în mână, aveau să pătrundă pe tărâmul morţii. Pe această ultimă culme abruptă.

✯

Mikael Bellman se holba la ce se aşternea în faţa lor. Sau mai exact la ce nu se mai afla în faţa lor. Pentru că nu mai era nimic acolo. Cabana dispăruse. Din peştera de zăpadă arăta precum un mic desen pe o coală mare de hârtie. Asta se întâmpla înainte de bubuitură şi de pocnitura din depărtare, care îl trezise. Când îşi luase binoclul era din nou linişte, doar un ecou îndepărtat, întârziat, reverbera dinspre

lanţul muntos Hallingskarvet. Se uitase orb prin binoclu, scanând coasta muntelui de dincolo. Era ca şi cum cineva ştersese totul de pe hârtie. Niciun desen, doar un alb imaculat şi liniştit. Era de neînţeles. O întreagă cabană îngropată? Îşi puseseră imediat schiurile, iar în opt minute ajunseseră la locul avalanşei. Sau opt minute şi opt secunde. Îşi notase timpul. Doar era poliţist.

— Hristoase, zona acoperită de avalanşă are un kilometru pătrat, auzi strigând un glas din spatele său şi urmări cum fragilele raze galbene ale lanternelor frontale măturau zăpada.

Staţia de emisie-recepţie pârâi.

— Trupele de salvare spun că elicopterul va fi aici în treizeci de minute. Terminat.

Prea mult, se gândi Bellman. Citise acum ceva vreme: după jumătate de oră, şansa de-a supravieţui sub zăpadă era de una din trei? Când elicopterul avea să ajungă, ce naiba ar fi trebuit ei să facă? Să-şi înfigă sonarele în zăpadă ca să detecteze rămăşiţele cabanei?

— Mersi, terminat şi încheiat.

Ærdal veni lângă el.

— Un dram de noroc! Au doi câini în Ål special dresaţi să adulmece. Îi aduc chiar acum din Ustaoset. Poliţistul municipal din Ustaoset nu e acasă – sau cel puţin nu răspunde la telefon –, însă la hotel era cineva cu un snowmobil, aşa că îi poate aduce.

Poliţistul dădea din mâini ca să se încălzească.

Bellman se uită la zăpada de sub ei. Kaja era acolo, dedesubt, pe undeva.

— Cât de des se petrec avalanşe aici?

— O dată la zece ani, răspunse Ærdal.

Bellman se legăna pe călcâie. Milano îi dirija pe ceilalţi, care înţepau zăpada cu schiuri şi beţe de schi.

— Câini speciali? întrebă el.

— Patruzeci de minute.

Bellman încuviinţă. Ştiind că oricum cei doi câini n-aveau să facă nicio diferenţă. Când ar ajunge aici,

deja s-ar fi scurs o oră întreagă de la producerea avalanşei.

Şansele de supravieţuire ar fi fost mai mici de zece la sută înainte de-a se pune ei pe treabă. După o oră şi jumătate urmau să fie, cu siguranţă, zero.

✯

Începuse călătoria. Conducea un snowmobil. Atât lumina, cât şi întunericul păreau să vină spre el, ca şi cum cerul presărat cu diamante se deschidea şi îl primea. Ştia că în spatele său se află un bărbat, fantoma, aţintind spre spinarea lui arsă, înnegrită şi băşicată toată vizorul unei puşti. Însă acum nu-l mai putea ajunge niciun glonţ, era liber, mergea unde voia, alegând calea pe care o urmase întotdeauna. Spre locul în care plecase şi ea, pe acelaşi drum. Nu mai era legat, iar dacă ar fi fost în stare să-şi mişte braţele sau picioarele s-ar fi ridicat în şa, ar fi răsucit acceleratorul şi s-ar fi năpustit înainte. Urla de bucurie în timp ce ţâşnea spre cerul înstelat.

59. Îngroparea

Harry se scufunda prin straturi de vise, amintiri şi gânduri pe jumătate digerate. Era totul în ordine. În afară de glasurile care repetau aceeaşi frază, iar şi iar. Glasul tatălui său.

„… iar la final sângerai atât de tare, încât băieţii mai mari au intrat în panică şi au plecat de-acolo."

Încerca să se ţină la distanţă, să asculte unul dintre celelalte glasuri. Dar până şi acela îi aparţinea tot lui Olav Hole.

„Îţi era frică de întuneric, dar asta nu te împiedica să mergi acolo."

Futu-i, futu-i, futu-i.

Harry deschise ochii în beznă. Se zvârcoli şi se răsuci în strânsoarea de fier. Încercă să dea din picioare. Începu să sape în faţa împletiturii de sârmă, să-şi facă un pic de loc. Degetele sale găsiră marginea protecţiei de fier. Nu avea să moară. Olav Hole trebuia să o ia singur înainte; măcar atât să facă naibii şi el, ca tată! Mâinile îi vâsleau acum ca nişte lopeţi, după ce căpătaseră un pic de spaţiu de manevră. Le puse în spatele suportului de protecţie şi îl trase spre el. Gata! Se mişca. Trase din nou. Şi-l simţi. Aer. Duhnind a cenuşă, greu. Însă tot aer era. Cât avea să dureze. Împinse zăpada deoparte. Îşi îndesă mâinile în ea; degetele sale găsiră ceva ce aducea cu polistirenul. Îşi dădu seama că erau buşteni pe jumătate arşi. Protecţia de sârmă rezistase avalanşei, iar şemineul nu era plin cu zăpadă. Continuă să sape.

Câteva minute – sau poate secunde – mai târziu stătea ghemuit în mijlocul şemineului imens, înghiţea lacom aer şi tuşea cenuşă.

Şi îşi dădu seama că până acum nu se gândise decât la el.

Îşi mişcă mâinile în jurul colţului şemineului, unde fuseseră schiurile tatălui său. Scormoni prin zăpadă până găsi ce căuta. Un băţ de schi. Înhăţă rozeta din capătul acestuia şi trase. Băţul neted, uşor

şi rigid, de metal alunecă prin zăpadă. Aduse băţul cu el în şemineu şi rupse rozeta. Acum avea o suliţă de vreun metru şi jumătate.

Kaja şi Kolkka nu puteau fi departe de unde se aflase el. Proiectă în minte un sistem imaginar în formă de grătar, cum procedau la locul faptei în căutare de probe, şi începu sa înţepe. Lucră rapid, înţepând cât de tare putea; era un risc calculat. În cel mai rău, caz avea să îl înfigă într-un ochi sau să înjunghie vreun gât, însă în cel mai bun caz, cei doi încă mai respirau. Înţepă spre stânga locului în care bănuia că zăcuse mai devreme şi simţi că vârful întâmpină o oarecare rezistenţă. Retrase băţul, îl înfipse apoi cu grijă şi-l simţi ricoşând iar. În timp ce încerca să îl retragă, simţi că băţul se prinde în ceva. Slăbi strânsoarea şi văzu cum băţul îi e tras din mână. Cineva ţinea de vârf şi trăgea de el ca să arate că e în viaţă! Harry trase iar de băţ, mai tare de această dată, însă persoana cealaltă ţinea cu o forţă surprinzătoare. Avea nevoie de băţ – avea să îi stea în cale când avea să înceapă să sape –, aşa că îşi vârî mâna în cureaua pentru încheietură şi chiar şi aşa se văzu nevoit să-şi folosească toată forţa pentru a elibera băţul.

Harry se opri gândindu-se de ce nu lăsase deja băţul jos şi să înceapă să sape. Apoi înţelese de ce. Mai şovăi o secundă. Apoi începu să apese iar zăpada cu băţul de schi, de data asta în dreapta locului de mai devreme. La a patra încercare făcu contact. Aceeaşi senzaţie de respingere. Burta? Ţinu băţul cu vârful degetelor ca să vadă dacă putea detecta vreo ridicare sau coborâre, cineva răsuflând, însă nicio mişcare.

Decizia ar fi trebuit să fie uşoară. Cea mai scurtă cale era să o facă unde detectase primul semn de viaţă. Ca să salveze ce putea fi salvat. Harry era deja în genunchi şi săpa ca un nebun. Spre cel de-al doilea loc.

Degetele îi amorţiseră deja când ajunseră la corp şi trebui să se folosească de dosul palmei pentru a simţi un pulover de lână. Puloverul. Cel alb. Înhăţă

un umăr, împinse şi mai multă zăpadă într-o parte, eliberă un braţ şi trase trupul inert prin pasajul din zăpadă. Părul îi căzuse pe faţă; încă mai avea mirosul Kajei. Reuşi să îi salte capul şi jumătate din partea de sus a corpului în vatră şi să-i pipăie gâtul în căutarea pulsului, însă buricele degetelor îi erau precum cimentul. Îşi lipi faţa de a ei, dar nu o simţi respirând. Îi deschise gura, se asigură că nu-i stă limba în cale, inspiră şi suflă aer în gura ei. Îşi săltă capul după aer proaspăt şi se împotrivi reflexului de-a tuşi atunci când inhală particule de cenuşă, apoi îi suflă iar aer în gură. A treia oară. Numără: patru, cinci, şase, şapte. Începea să i se învârtă capul; îşi închipuia că e înapoi lângă foc în cabana din Lesja, băieţelul care sufla în tăciunii stinşi pentru a-i trezi la viaţă şi pe tatăl său, când băieţelul se clătina ameţit, gata să leşine. Însă trebuia să continue, ştia că şansele de-a o resuscita scădeau cu fiecare clipă.

Când se aplecă pentru a sufla a douăsprezecea oară, îl simţi: un curent cald de aer pe propria faţă. Îţi ţinu respiraţia şi aşteptă, abia îndrăznind să creadă că putea fi adevărat. Curentul cald se stingea. Însă apoi reveni. Ea respira! În clipa aceea, trupul îi fu zguduit de o convulsie şi ea începu sa tuşească. Apoi îi auzi glasul, foarte slab.

— Tu eşti, Harry?

— Da.

— Unde… nu văd nimic.

— E în regulă. Suntem în şemineu.

Pauză.

— Ce faci?

— Sap după Jussi.

Când Harry scoase şi capul lui Kolkka în şemineu, habar n-avea cât timp se scursese. Doar că, în ceea ce-l privea pe Jussi, nu mai avea ce face. Aprinse un chibrit şi zări ochii mari şi goi ai finlandezului, înainte să se stingă flacăra.

— E mort, anunţă Harry.

— Ai încercat gură la gură?

— Nu, răspunse Harry.

— Şi acum? întrebă Kaja, iar întrebarea ei fu doar o şoaptă slabă, aproape neauzită.

— Trebuie să ieşim, zise Harry, găsindu-i mâna şi strângându-i-o.

— N-am putea aştepta aici până ne vor găsi?

— Nu.

— Chibritul, zise ea.

Harry nu-i răspunse.

— S-a stins imediat, continuă Kaja. Nici aici nu mai e aer. Toată cabana e îngropată sub zăpadă. De asta n-ai mai încercat să-l resuscitezi. Nu e suficient aer nici măcar pentru noi doi. Harry…

Harry era în picioare, încercând să-şi forţeze trupul pe horn în sus, însă era prea îngust, i se blocau umerii. Se lăsă iar pe vine, rupse ambele capete ale băţului de schi pentru a-l transforma într-un tub de metal gol, îl ridică în sus pe coş şi se săltă iar în picioare, de data asta cu braţele ridicate deasupra capului. Abia ajungea. Claustrofobia reapăru, dar dispăru dintr-odată, ca şi cum corpul său hotărâse că fobiile iraţionale erau un lux pe care nu şi-l permitea. Se lipi cu spatele de un perete al şemineului şi se folosi de picioare pentru a se sălta în sus. Îl dureau muşchii coapselor, gâfâia şi ameţeala revenise şi ea. Însă continuă, un pas în sus, apăsare, pasul următor mai sus… Cu cât ajungea mai sus, cu atât mai cald îi era, şi ştia că asta însemna că aerul cald ridicat acolo nu avea unde să scape. Şi îşi dădu seama că dacă focul ar fi fost aprins când avalanşa se năpustise asupra lor, ar fi murit amândoi de mult din pricina intoxicării cu monoxid de carbon. Asta s-ar fi putut numi noroc într-o situaţie rea. Doar că avalanşa nu fusese un ghinion. Bubuitura pe care o auziseră…

Tubul lovi ceva aflat deasupra sa. Se căţără şi mai sus. Pipăi cu mâna liberă. Era un grătar de fier. De genul celor care se montează în vârful coşurilor de fum pentru a împiedica veveriţele şi alte animale să intre. Îşi plimbă degetul de-a lungul marginii. Era încastrat în beton. Futu-i!

Glasul slab al Kajei ajunse până la el.

— Mă simt ameţită, Harry.

— Trage aer adânc în piept.

Împinse tubul prin grătarul cu ochiuri mici.

Nu era deloc zăpadă de partea cealaltă!

Abia băgă de seamă acidul lactic ce îi ardea în coapse, în vreme ce împingea febril tubul tot mai sus. Doar pentru a fi cuprins de dezamăgire când lovi ceva tare. Căciula coşului. Ar fi trebuit să-şi amintească faptul că în vârful coşului cabana avea acea căciulă de metal neagră, pentru a-l proteja de ninsoare şi ploaie. Se căzni mişcând băţul şi îndoindu-l astfel încât să-l bage pe sub marginea căciulii de fier şi simţi masa compactă de zăpadă, mai dură decât în cabană. Dar asta s-ar fi putut datora şi faptului că acum era împinsă prin gaura băţului de schi. Se rugă să fie aşa pentru fiecare centimetru de băţ de schi pe care-l împingea în zăpadă şi să simtă absenţa rezistenţei, care putea însemna că străpunsese infernul de zăpadă. Şi că putea sufla zăpada din această conductă de aspiraţie şi să tragă prin ea aer proaspăt, curat, dătător de viaţă. S-o împingă şi pe Kaja, ca să-i administreze aceeaşi injecţie contra morţii. Însă străpungerea nu mai veni. Tubul trecuse deja cu totul prin grătar şi nu se întâmpla nimic. Încercă oricum, sugând pe cât de tare putea, primind zăpadă rece în gură, dar tot blocat rămânea. Nu mai putu să suporte apăsarea din jurul corpului şi căzu. Ţipă, îşi împinse în laterale braţele şi picioarele şi simţi cum i se juleşte pielea de pe mâini, dar continuă să alunece. Lovi cu ambele picioare trupul de dedesubt.

— Eşti bine? întrebă Harry, ridicându-se iar în picioare în horn.

— Sunt bine, răspunse Kaja cu un geamăt adânc. Şi tu? Veşti proaste?

— Da, răspunse Harry, lăsându-se să alunece lângă ea.

— Ce? Nici tu nu mai eşti îndrăgostit de mine?

Harry chicoti şi o trase lângă el.

— O, acum chiar sunt.

Îi simţi lacrimile fierbinţi de pe obraji în timp ce ea îi şoptea:

— Atunci, să ne căsătorim?

— Da, hai s-o facem! zise Harry, conştient că acum vorbea otrava din creier în locul său.

Ea râse.

— Până ce moartea ne va despărţi.

Harry îi simţea căldura corpului. Şi ceva tare. Tocul ei de umăr, cu revolverul în el. Îi dădu drumul şi înaintă pe pipăite până la Kolkka. Îşi închipuia deja că poate să vadă că faţa rece a lui Kolkka căpătase deja o nuanţă ca de marmură. Îşi înfipse mâna în zăpada de lângă gâtul acestuia, înaintând spre piept.

— Ce faci? murmură ea slab.

— Recuperez arma lui Jussi.

O auzi încetând să mai respire. Îi simţi mâna pe spate, pipăind, ca un mic animal care şi-a pierdut simţul de orientare.

— Nu, şopti ea. Nu o face… nu aşa… hai să adormim şi gata… Lin.

Cum bănuise Harry, Jussi Kolkka se dusese la culcare fără să-şi dea jos tocul de umăr. Trase capsa care ţinea pistolul prins, înhăţă patul şi trase arma din zăpadă. Îşi trecu un deget peste ţeavă. Niciun vizor, deci era pistolul Weilert. Se ridică prea repede, ameţit şi căută un sprijin. Apoi totul deveni negru.

✯

Bellman stătea în picioare şi se uita în jos la puţul de aproape patru metri adâncime când auzi vuietul intermitent al elicopterului de salvare care se apropia, precum un bătător de covoare turbo. Oamenii săi se foloseau acum de rucsacuri pentru a muta zăpada, ridicând-o cu curelele de la pantaloni legate între ele.

— Fereastra! auzi strigând un om din puţ.

— Sparge-o! răcni Milano înapoi.

Geamul se sparse.

— O, Dumnezeule… auzi el iar.

Şi ştiu că înjurătura prevestea veşti proaste.

— Aruncaţi un băţ de schi jos…

Bellman auzi câinii lătrând. Şi încercă să calculeze câte ore le-ar lua să îndepărteze zăpada de pe cabană. Mai corect: zile.

✯

Harry îşi reveni cu o durere cruntă în falcă şi cu ceva cald curgându-i de pe frunte şi printre ochi. Bănuia că în cădere se lovise la cap şi la falca fracturată. Asta îl trezise, probabil. Ciudăţenia era că încă mai stătea în picioare şi încă mai ţinea pistolul în mână. Încercă să înghită aer care nu se afla acolo. Nu ştia dacă mai avea suficient pentru o ultimă încercare, dar ce conta? Era simplu: nu mai avea de ales. Aşa că îşi îndesă pistolul în buzunar şi, icnind, începu să urce iar de-a lungul coşului. Îşi împinse picioarele în pereţi până ajunse în vârf, unde se chinui cu grătarul până găsi capătul băţului de metal rămas în continuare blocat în zăpadă. Băţul avea o formă uşor conică şi cu o deschidere mai mare înspre capătul lui Harry, unde acum înfipse ţeava pistolului. Înaintă cam două treimi din lungime. Ceea ce însemna şi că era perfect aliniată cu băţul de schi. Era ca un amortizor, însă unul lung de jumătate de metru. Un glonţ nu avea cum să străpungă un metru şi jumătate de zăpadă, dar dacă băţul ajungea *aproape* de capăt?

Se propti în pistol aşa încât reculul să nu facă pistolul să iasă din băţ şi să tragă strâmb. Apoi trase. Şi trase. Şi trase. Avu senzaţia că urmau să le explodeze timpanele în spaţiul acela închis ermetic. Se opri după patru împuşcături, îşi puse buzele în jurul băţului şi supse.

Supse… aer.

Preţ de o secundă, rămase atât de uluit încât aproape că se prăbuşi prin horn. Supse iar, atent să nu distrugă tunelul din zăpadă pe care pesemne că-l săpase glonţul. O bobiţă rătăcită de zăpadă căzu prin el şi îi poposi sub limbă. Aer. Avea un gust vag, dar bogat, de whisky cu gheaţă.

60. Zâne şi pitici

Roger Gjendem alerga pe Karl Johans gate, unde magazinele începeau să deschidă. În piaţa Egertorget se uită la ceasul Freia roşu şi văzu că limbile acestuia indicau ora 9:57. Crescu viteza.

Fusese chemat de urgenţă de către Bent Nordbø, legendarul lor redactor-şef pensionat, acum membru al consiliului de administraţie şi păzitor al templului.

Coti la dreapta în sus pe Akersgata, unde se înghesuiseră toate redacţiile când ziarul tipărit era regele jurnalismului. Făcu apoi la stânga, unde se aflau tribunalele, în sus pe Apotekergata, şi intră, cu răsuflarea tăiată, în Stopp Pressen. Nu se putuseră decide de la început dacă era un bar sportiv sau un pub englezesc tradiţional. Poate că era ambele, scopul lor era ca toate genurile de jurnalişti să se simtă ca acasă acolo. Pe pereţi atârnau fotografii de presă înfăţişând ceea ce captivase, zguduise, înveselise şi îngrozise naţiunea în ultimii douăzeci de ani, mai ales evenimente sportive, celebrităţi şi dezastre naturale. Plus un număr de politicieni care se încadrau în ultimele două categorii.

Din moment ce stabilimentul se afla la o distanţă de mers pe jos de ultimele două sedii de ziare de pe Akersgata – *Verdens Gang* şi *Dagbladet* – Stopp Pressen mai că era considerat un soi de cantină pentru acestea, însă acum se vedeau doar două persoane înăuntru. Barmanul din spatele tejghelei şi un bărbat ce stătea la o masă din spate, sub o poliţă cu cărţi clasice publicate de Gyldendal şi un aparat de radio vechi, acestea fiind menite să ofere locului un anumit prestigiu.

Bărbatul de sub poliţă era Bent Nordbø. Avea expresia de superioritate a lui John Gielgud, ochelarii enormi ai lui John Major şi bretelele lui Larry King. Şi citea un exemplar original al unui ziar. Roger auzise că Nordbø nu citea decât *New York Times, Financial Times, The Guardian, China*

Daily, Süddeutsche Zeitung, El Pai's şi *Le Monde,* chiar le citea zilnic. Se gândise să răsfoiască şi *Pravda* şi *Slovenian Dnevnik,* însă insista că „limbile est-europene sunt prea dificile pentru ochi".

Gjendem se opri în faţa mesei acestuia şi tuşi. Bent Nordbø termină de citit ultimele rânduri ale unui articol despre reabilitarea imigranţilor mexicani din fostele zone defavorizate din Bronx şi aruncă o privire, ca să fie sigur că nu-i scapă ceva interesant. Apoi îşi scoase ochelarii enormi, scoase batista din buzunarul de la piept al jachetei de tweed şi ridică privirea la bărbatul neliniştit şi cu răsuflarea tăiată ce aştepta lângă masa lui.

— Roger Gjendem, presupun.

— Da.

Nordbø împături ziarul. Lui Gjendem i se mai spusese că atunci când bărbatul îl deschidea la loc, puteai considera discuţia încheiată. Nordbø îşi înclină capul şi începu să-şi cureţe ochelarii.

— Lucrezi de mulţi ani la cazurile de crimă şi cunoşti multă lume de la Kripos şi de la Divizia Crime, nu-i aşa?

— Ăăă… da.

— Mikael Bellman. Ce ştii despre el?

✯

Harry strânse din ochi din cauza soarelui care inundase camera. Doar ce se trezise şi-şi petrecuse primele secunde scăpând de rămăşiţele visului, încercând să revină la realitate.

Îi auziseră împuşcăturile.

Şi dezgropaseră băţul de schi la prima lopată înfiptă în zăpadă.

După aceea, îi spuseseră că ce-i speriase cel mai tare fusese nu cumva să fie împuşcaţi în timp ce săpau în jos spre coş.

Îl durea capul de parcă ar fi turnat în el alcool o săptămână încheiată. Harry îşi coborî picioarele din pat şi se uită de jur-împrejurul camerei din hotelul de munte din Ustaoset.

Kaja şi Kolkka fuseseră duşi cu elicopterul la Oslo şi la Rikshospital. Harry refuzase să li se alăture. Pe el l-au lăsat să rămână abia după ce minţise că avuseseră o groază de aer acolo şi se simţea absolut în regulă.

Harry îşi vârî capul sub robinetul din baie şi bău. „Apa nu e niciodată prea rea şi uneori e chiar bună." Oare cine spunea asta? Rakel, când voia ca Oleg să o bea la masă. Îşi deschise telefonul mobil, care fusese închis de când plecaseră din Håvass. Aici, în Ustaoset, avea semnal, îl anunţă display-ul. Tot acesta îi arăta că are un mesaj în aşteptare. Harry îl lăsă să ruleze, însă nu auzi decât o secundă de tuse şi de râs înainte să se întrerupă legătura. Verifică numărul apelantului. Un număr de mobil care putea fi al oricui. Era ceva vag familiar la el, însă categoric nu era de la Rikshospital. Oricine ar fi fost, probabil avea să sune iar, dacă era important.

În sala de mic dejun, Mikael Bellman stătea într-o solitudine maiestuoasă, cu o ceaşcă de cafea în faţă. Ziarele erau împăturite alături, deja citite. Nu era nevoie ca Harry să se uite la ele ca să înţeleagă că toate spuneau cam acelaşi lucru. Mai multe despre Caz, mai multe despre neputinţa poliţiei, mai multă presiune. Însă ediţia de astăzi nu reuşise să includă şi vestea despre moartea lui Jussi Kolkka.

— Kaja e bine, îl informă Bellman.

— Mhm. Unde sunt ceilalţi?

— Au prins trenul de dimineaţă spre Oslo.

— Dar nu şi tu?

— M-am gândit să te aştept. Tu ce crezi?

— Despre ce?

— Despre avalanşă. Doar ceva care se poate întâmpla?

— Habar n-am.

— Nu? Tu n-ai auzit bubuitura care a precedat-o?

— Poate a fost stratul de zăpadă proaspăt depus care a luat-o la vale şi a lovit coasta muntelui. Şi care a declanşat apoi avalanşa.

— Tu aşa crezi că a sunat?

— Nu ştiu cum ar trebui să sune. Totuşi, în mod sigur zgomotele declanşează avalanşe.

Bellman clătină din cap.

— Chiar şi alpiniştii cu experienţă cred legenda conform căreia undele sonore declanşează avalanşe. Eu m-am căţărat în Alpi alături de un expert în avalanşe şi acesta mi-a spus că oamenii încă mai cred că avalanşele din cel de-al Doilea Război Mondial au fost cauzate de loviturile de tun. Pentru ca un obuz să pornească o avalanşă e nevoie de o lovitură directă.

— Mhm, şi?

— Ştii ce-i ăsta?

Bellman ridică o bucăţică de metal lucios între degetul mare şi arătător.

— Nu, răspunse Harry, făcându-i semn ospătarului care strângea resturile de la micul dejun că doreşte o cafea.

Bellman fredonă strofa din „Zâne şi pitici” al lui Wergeland despre a construi în munţi şi a spulbera stânci.

— Zic pas.

— Mă dezamăgeşti, Harry. În fine, da, se poate să ţi-o fi luat un pic înainte. Am crescut în Manglerud în anii ’70, într-un oraş-satelit aflat în plină expansiune. Săpau fundaţii în toate direcţiile. Coloana sonoră a copilăriei mele a fost reprezentată de exploziile batoanelor de dinamită. După ce au plecat constructorii, am început să umblu pe acolo şi să adun bucăţi de cablu din plastic roşu şi fragmente de hârtie desprinse de pe batoanele de dinamită. Kaja mi-a spus că la munte aveau un mod aparte de-a pescui. Batoanele de dinamită sunt mai des întâlnite decât alcoolul de contrabandă. Să nu zici că nu ţi-a trecut şi ţie prin minte!

— OK, făcu Harry. Aia e o bucată de capsă detonatoare. Când şi unde ai găsit-o?

— După ce aţi fost duşi de-acolo, azi-noapte. Eu şi încă doi oameni am mers un pic în recunoaştere în locul de unde a pornit avalanşa.

— Ceva urme?

Harry luă cafeaua de la ospătar şi îi mulţumi.

— Nu. Locul e atât de expus, încât vântul a şters toate posibilele urme de schiuri. Însă Kaja a zis că i s-a părut că auzise un snowmobil.

— Vag. Şi a durat ceva între momentul când l-a auzit şi avalanşă. Se poate ca el să fi lăsat snowmobilul mult mai jos de locul respectiv, încât să nu-l auzim.

— Şi mie mi-a trecut prin cap acelaşi lucru.

— Şi acum, ce?

Harry gustă din cafea.

— Ne uităm după urme de snowmobil.

— Poliţistul de aici…

— Nu ştie nimeni unde este. Însă am făcut rost de un snowmobil, o hartă, funie de căţărat, topor de gheaţă şi provizii. Aşa că nu sta mult cu cafeaua aia în faţă, că se anunţă ninsoare după-amiază.

✯

Ca să ajungă în locul unde se produsese avalanşa, managerul danez al hotelului le explicase că trebuiau să conducă într-un cerc larg pe la vest de cabana Håvass, însă nu foarte departe spre nord-vest, unde ar fi intrat în zona cunoscută sub numele de Kjeften. Aceasta primise numele „fălci”, din cauza stâncilor în formă de colţi împrăştiate peste tot. Crevase şi hăuri adânci surprinzătoare erau săpate în platou, transformându-l într-un loc primejdios pentru cei care se aventurau acolo pe vreme rea sau cei nefamiliarizaţi cu împrejurimile.

Era aproape prânz când Harry şi Bellman se uitau în josul coastei muntelui, unde se putea distinge locul unde dezgropaseră coşul cabanei, pe fundul văii.

Norii alunecau deja dinspre vest. Harry îşi mări ochii spre nord-vest. Umbrele şi contururile erau absente în lipsa soarelui.

— Pesemne că a venit de acolo, altfel ar fi trebuit să îl auzim, zise Harry.

— Kjeften, completă Bellman.

Două ore mai târziu, după ce traversaseră zona acoperită cu zăpadă de la sud spre nord mergând cu

spatele, precum crabii, fără să găsească vreo urmă de snowmobil, luară o pauză. Se aşezară unul lângă altul pe şaua snowmobilului, bând dintr-un termos adus de Bellman. Se vedea deja un strat subţire de zăpadă proaspăt depus.

— Odată am găsit un baton de dinamită nefolosit pe o proprietate din Manglerud, zise Bellman. Aveam cincisprezece ani. În Manglerud, copiii puteau face trei lucruri: sport, Biblie sau droguri. Pe mine nu mă interesa niciunul. Şi cu siguranţă nici să stau pe pervazul oficiului poştal şi să-mi duc viaţa cu haşiş şi heroină, via prenadez, spre groapă. Aşa cum s-a întâmplat cu patru băieţi de la mine din clasă.

Harry băgă de seamă că vechiul accent de Manglerud se strecurase iar în norvegiana acestuia.

— Uram toate alea, continuă Bellman. Aşa că primul meu pas spre poliţie a fost să duc batonul de dinamită în spatele bisericii din Manglerud, unde drogaţii aveau bongul în pământ.

— Bong în pământ?

— Săpaseră o groapă în care aşezaseră, cu gura în jos, o sticlă de bere fără gât şi cu un grătar înăuntru, unde ardea haşişul şi se ridica fumul ăla împuţit. Întinseseră tuburi de plastic pe sub pământ, care treceau prin groapă şi ieşeau la suprafaţă în mai multe locuri aflate la vreo jumătate de metru distanţă. Se întindeau în iarba din jurul bongului şi sugeau din tuburi. Nu ştiu de ce…

— Ca să răcească fumul, chicoti Harry. Te ameţeşti mai tare de la mai puţin drog. Deloc rău de la nişte dependenţi. E clar că am subestimat Manglerud.

— În fine, am smuls unul dintre tuburi şi l-am înlocuit cu dinamită.

— Ai aruncat bongul în aer?

Bellman încuviinţă, iar Harry râse.

— A plouat treizeci de secunde cu pământ, zâmbi Bellman.

Tăcere. Vântul se năpustea spre ei, mugind aspru.

— De fapt, voiam să-ţi mulţumesc, continuă Bellman, uitându-se în jos la cupă. Pentru c-ai scos-o la timp pe Kaja.

Harry ridică din umeri. Kaja. Bellman ştia că Harry aflase despre ei doi. Cum? Oare Bellman ştia despre el şi Kaja?

— Oricum nu mai aveam altceva de făcut acolo, răspunse Harry.

— Ba da, aveai. M-am uitat la cadavrul lui Jussi înainte să-l ia elicopterul.

Harry nu zise nimic, ci doar îşi miji ochii la fulgii tot mai mari ce începuseră să cadă.

— Cadavrul avea o rană într-o parte a gâtului. Şi mai avea câteva şi în palme. De la vârful ascuţit al unui băţ de schi, probabil. Pe el l-ai găsit mai întâi, nu-i aşa?

— Poate, răspunse Harry.

— Rana de la gât avea sânge proaspăt. Pesemne că inima încă-i bătea când i-a fost provocată rana aia, Harry. Şi chiar bătea destul de tare. Ar fi trebuit să fie posibil să sapi şi să scoţi la iveală un om încă în viaţă. Dar tu ai preferat să o scoţi pe Kaja, nu-i aşa?

— Păi, replică Harry, cred că avea dreptate Kolkka.

Goli restul de cafea în zăpadă.

— „Trebuie să alegi de partea cui te afli”, câtă el în suedeză.

✯

Găsiră urmele de snowmobil la 3 după-amiaza, la un kilometru de avalanşă, între două stânci enorme în formă de colţ, un adevărat refugiu contra vântului.

— Pare că a poposit aici, zise Harry, arătând de-a lungul marginii urmei lăsate de şenila de cauciuc. Vehiculul a avut timp să se adâncească în zăpadă.

Îşi plimbă degetul pe mijlocul urmei lăsate de schiul snowmobilului, în timp ce Bellman studia zăpada moale, afânată, aşternută acolo.

— Da, răspunse el, arătând cu degetul. A întors aici şi apoi a plecat spre nord-vest.

— Ne apropiem de stânci şi ninsoarea se înteţeşte, zise Harry, ridicând privirea spre cer şi scoţându-şi telefonul. Trebuie să sunăm la hotel şi să le cerem să ne trimită un ghid pe un snowmobil. Căcat!

— Ce?

— Nu-i semnal. Va trebui să ne găsim singuri drumul înapoi la hotel.

Harry cercetă ecranul telefonului. Încă mai avea apelul pierdut de la vag cunoscutul număr al cuiva care lăsase acele zgomote în căsuţa lui vocală. Ultimele trei cifre, unde naiba le văzuse? Şi atunci îşi aminti. Memoria detectivistică. Numărul era din dosarul „Foşti suspecţi" şi era imprimat în relief pe o carte de vizită.

Lângă „Tony C. Leike, Antreprenor". Harry ridică privirea la Bellman.

— Leike e în viaţă.

— Poftim?

— Cel puţin telefonul lui e. A încercat să mă sune în timp ce ne aflam la Håvass.

Bellman îi întoarse privirea lui Harry fără să clipească. Fulgi de zăpadă se aşezau pe genele lui lungi şi petele albe păreau să pâlpâie. Glasul îi era slab, aproape o şoaptă.

— Vizibilitatea e bună, nu crezi, Harry? Şi nici nu mai ninge.

— Vizibilitatea e excelentă, replică Harry. Nu mai văd niciun blestemat de fulg.

Sări repede în şa.

★

Mergeau pe bâjbâite prin zăpadă, câte o sută de metri odată. Localizau traseul probabil al snowmobilului, curăţau urmele cu o mătură, luau coordonatele, se grăbeau mai departe. Gaura din şenila stângă, cauzată probabil de vreun accident, însemna că puteau fi siguri că urmăresc acelaşi vehicul. În câteva locuri, în mici adâncituri sau pe creste bătute de vânt, urma devenea mai vizibilă şi puteau înainta mai repede. Dar nu foarte repede. Harry strigase deja de două ori în semn de

avertizare, semnalându-i nişte hăuri, iar de câteva ori evitaseră la mustaţă căderile. Deja se apropia ora 4. Bellman aprindea când şi când farurile, depindea câtă zăpadă le intra în ochi. Harry studia harta. Habar n-avea unde se află, doar că se aventurau tot mai departe de Ustaoset. Şi că lumina zilei scădea. O treime a lui Harry începea să-şi facă griji în privinţa drumului de întoarcere. Ceea ce însemna că celorlalte două treimi nu le păsa deloc.

La 4:30, pierdură urma.

Zăpada depusă deja era atât de groasă încât de-abia mai vedeau ceva.

— E o nebunie, strigă Harry peste mugetul motorului. De ce nu aşteptăm până mâine?

Bellman se întoarse spre el cu un zâmbet.

La 5, dădură iar de urmă.

Se opriră şi se dădură jos de pe vehicul.

— Duce în direcţia aia, zise Bellman, înapoindu-se greoi la snowmobil.

— Haide!

— Aşteaptă! îi ceru Harry.

— De ce? Haide, curând se întunecă!

— Când ai strigat mai înainte, n-ai auzit ecoul?

— Acum, că pomeneşti tu, făcu Bellman, oprindu-se. Stâncă?

— Nu e nicio stâncă pe hartă, răspunse Harry, întorcându-se în direcţia în care duceau urmele.

— Ravenă! ţipă el.

Şi primi un răspuns. Unul foarte rapid. Se întoarse spre Bellman.

— Cred că snowmobilul care a lăsat urmele astea a intrat într-o mare belea.

✯

— Ce ştiu despre Bellman? repetă Roger Gjendem ca să câştige un pic de timp. Are o reputaţie de om extrem de competent şi profesionist.

Oare ce căuta, de fapt, Nordbø, legendarul editor?

— Face numai ce trebuie, continuă Gjendem. Învaţă rapid, acum se poate descurca şi cu noi, presa. Un fel de *whizz-kid.* Ăăă, asta dacă înţelegi…

— Îmi e familiar termenul, da, răspunse Ben Nordbø cu un zâmbet acid, frecând furios cu batista lentilele ochelarilor, folosindu-se de degetul mare şi arătător. Cu toate astea, de fapt, mă interesează mai mult zvonurile care tot circulă.

— Zvonuri? zise Gjendem, scăpându-i că recurgea iarăşi la prostul şi vechiul obicei de-a rămâne cu gura deschisă după ce vorbea.

— Sper sincer că înţelegi conceptul, Gjendem. Din moment ce de pe urma lor trăiţi, tu şi angajatorul tău. Aşadar?

Gjendem şovăia.

— Circulă tot soiul de zvonuri.

Nordbø îşi dădu ochii peste cap.

— Speculaţii. Invenţii. Minciuni gogonate. Pe mine nu fineţurile mă interesează în cazul ăsta, Gjendem. Întoarce pe dos sacul cu bârfe, scoate la iveală rea-voinţa!

— Atunci, chestiile n-negative?

Nordbø oftă adânc.

— Gjendem, dragul meu, auzi adesea zvonuri despre cumpătarea oamenilor, generozitatea financiară, fidelitatea faţă de parteneri şi leadership nepatologic? Asta pentru că rolul zvonurilor e de a-i mulţumi pe ceilalţi, punându-i într-o lumină favorabilă?

Nordbø terminase o lentilă şi acum se ocupa de curăţarea celeilalte.

— E un zvon foarte, foarte vag, răspunse Gjendem şi apoi adăugă zelos: Şi ştiu sigur alţii cu reputaţie identică şi categoric nu-s aşa.

— Ca fost redactor-şef, ţi-aş recomanda să ştergi ori *sigur,* ori *categoric,* pentru că e o tautologie, zise Nordbø. Categoric nu sunt *cum?*

— Ăăă. Geloşi.

— Nu suntem toţi geloşi?

— Violent de gelos.

— Şi-a bătut nevasta?

— Nu, nu cred c-a ridicat vreodată mâna asupra ei. Sau să fi avut motive să o facă. Însă cei care se uită prea insistent la ea…

61. Căderea

Harry şi Bellman stăteau pe burtă la marginea unde se opreau urmele snowmobilului. Se uitau în jos. Falii abrupte şi negre de stâncă îndreptate către pământ dispăreau în vârtejurile de zăpadă tot mai dense.

— Vezi ceva? întrebă Bellman.

— Zăpadă, răspunse Harry, dându-i binoclul.

— Snowmobilul e acolo.

Bellman se ridică şi se întoarse la vehiculul lor.

— Coborâm.

— Noi?

— Tu.

— Eu? Bellman, credeam că tu eşti cel îndrăgostit de munte.

— Corect, răspunse Bellman, care deja începea să desfacă hamul. De aceea e logic ca eu să mă ocup de funie şi de scripete. Funia are şaptezeci de metri. O s-o cobor cât de mult se poate. Bine?

Şase minute mai târziu, Harry stătea pe margine cu spatele spre abis, cu binoclul în jurul gâtului şi cu o ţigară aprinsă în gură.

— Neliniştit? zâmbi Bellman.

— Nu, răspunse Harry. Căcat pe mine de frică.

Bellman se asigură că funia trecea uşor prin scripete, o legă în jurul copacului subţire din spatele lor şi apoi de hamul lui Harry.

Harry închise ochii, trase aer în piept şi se concentră să stea aplecat pe spate, depăşind opoziţia firească formată prin evoluţia de-a lungul a milioane de ani de experienţă, că specia nu poate supravieţui dacă păşeşte pe stânci abrupte.

Creierul câştigă la limită bătălia cu trupul.

Pe primii câţiva metri îşi putu sprijini picioarele de peretele de stâncă, dar pe măsură ce acesta începu să se adâncească, ajunse să atârne în gol. Funia era eliberată treptat, însă elasticitatea ei înmuia strânsoarea hamului în jurul spatelui şi coapselor lui. Apoi funia începu să coboare

constant, iar după o vreme pierdu vârful din vedere şi rămase singur, legănându-se între fulgii de zăpadă şi peretele stâncos, negru.

Se aplecă într-o parte şi se uită în jos. La douăzeci de metri dedesubt zări stânci negre ascuţite ieşind din zăpadă. Grohotiş ascuţit. Iar în mijlocul mării de alb şi negru, ceva galben.

— Văd snowmobilul! răcni Harry şi ecoul ricoşă între pereţii de stâncă.

Era răsturnat cu şenilele în sus. Pentru că el şi funia erau feriţi de vânt, estimă că vehiculul zăcea la vreo trei metri de peretele stâncos. La peste şaptezeci de metri adâncime. Pesemne mersese cu o viteză neobişnuit de mică înainte de-a plonja în gol.

Funia se întinse la maximum.

— Mai mult! răcni Harry.

Răspunsul răsună de sus de parcă ar fi venit dintr-un amvon.

— Nu mai e funie.

Harry se uită în jos la snowmobil. De sub partea din stânga ieşea ceva în afară. Un braţ gol. Negru, umflat, ca un cârnat care rămăsese prea mult pe grătar. O mână albă pe o stâncă neagră. Încercă să se concentreze, să-şi forţeze ochii să vadă mai bine. Palmă desfăcută, mâna dreaptă. Degete. Strâmbe, contorsionate. Creierul lui Harry derulă înapoi. Ce spusese Tony Leike despre boala sa? Necontagioasă, doar ereditară. Artrită.

Harry se uită la ceas. Reflex de detectiv. Bărbatul mort fusese găsit la ora 17:54. Întunericul învăluia pereţii ce coborau la grohotiş.

— Sus! răcni Harry.

Nu se întâmplă nimic.

— Bellman?

Niciun răspuns.

O pală de vânt îl răsuci pe Harry cu tot cu funie. Stânci negre. Douăzeci de metri. Dintr-odată, fără vreun avertisment, îşi simţi inima bubuind cu putere şi se prinse din reflex cu ambele mâini de funie, ca să fie sigur că încă mai era acolo. Kaja. Bellman ştia.

Harry inspiră adânc, de trei ori, înainte să strige iar:

— Se întunecă, vântul prinde putere şi mie mi-au îngheţat ouăle aici, Bellman. E timpul să ne căutăm adăpost.

Tot niciun răspuns. Harry închise ochii. Îi era teamă? Teamă că un coleg aparent raţional l-ar fi putut omorî, pentru că se întâmpla ca împrejurările să fie propice? Normal că îi era teamă. Pentru că asta nu era o simplă toană. Nu era doar un joc al sorţii să rămână în urmă ca să meargă în pustiul îngheţat cu Harry. Sau era? Trase adânc aer în piept. Bellman ar fi putut aranja foarte uşor să pară un accident. Să coboare mai apoi pe stâncă şi să-i desfacă hamul şi funia, spunând că Harry călcase greşit în zăpadă. Îşi simţea gâtul complet uscat. Nu era posibil aşa ceva. Doar nu-şi săpase drum afară dintr-o blestemată de avalanşă ca să fie abandonat într-o ravenă, douăsprezece ore mai târziu. De către un poliţist. La dracu', nu era posibil, asta…

Presiunea din ham dispăruse. Se prăbuşea în gol. Cădere liberă. Rapidă.

— Se zvoneşte despre Bellman că şi-ar fi agresat un coleg, zise Gjendem. Doar pentru că tipul dansase de vreo două ori în plus cu ea la petrecerea de Crăciun a poliţiei. Tipul voia să reclame o falcă ruptă şi capul spart, însă nu avea nicio probă – atacatorul purtase cagulă, însă toată lumea ştia că fusese Bellman. Problema nu părea să se stingă, aşa că a depus cerere de transfer la Europol, ca să scape.

— Gjendem, tu crezi că e ceva întemeiat în aceste zvonuri?

Roger ridică din umeri.

— Cu siguranţă pare că Bellman are o anumită… ăăă, predilecţie pentru genul ăsta de încălcări ale ordinii. Am săpat puţin în trecutul lui Jussi Kolkka, după avalanşa din Håvass. A bătut un violator în timpul unui interogatoriu. Iar Truls Berntsen, amicul lui Bellman, nu e nici el chiar uşă de biserică.

— Bun. Vreau să te ocupi de duelul ăsta dintre Kripos şi Divizia Crime. Vreau să lansezi nişte zvonuri şocante. Preferabil despre un stil patologic de leadership. Atâta tot. Apoi să vedem cum reacţionează Ministerul Justiţiei.

Fără alte gesturi în plus sau saluturi de despărţire, Bent Nordbø îşi puse la loc ochelarii proaspăt lustruiţi, îşi desfăcu ziarul şi începu să citească.

✯

Harry nu avu timp să se gândească. Nici măcar o clipă. Nici nu-şi văzu viaţa trecându-i prin faţa ochilor, chipurile celor cărora ar fi trebuit să le spună că-i iubeşte sau să se îndrepte spre lumină. Posibil pentru că nu apuci s-ajungi până acolo când pici în gol cinci metri. Hamul i se strânse în jurul vintrelor şi-al spatelui, însă elasticitatea funiei îi permise o încetinire uşoară.

Apoi se simţi ridicat. Vântul îi sufla zăpada în faţă.

— Ce dracu' s-a întâmplat? întrebă Harry când, cincisprezece minute mai târziu, stătea pe marginea hăului, legănându-se în vânt în timp ce-şi desfăcea funia de ham.

— Te-ai speriat, nu-i aşa? zâmbi Bellman.

În loc să lase funia jos, Harry şi-o înfăşură în jurul mâinii stângi. Verifică dacă era suficient de liberă pentru a o transforma într-un lasou. Un upercut scurt în bărbie. Funia însemna că ar fi fost în stare să-şi folosească mâna şi mâine, nu ca atunci când îl lovise pe Bjørn Holm şi îl duruseră două zile încheieturile.

Făcu un pas spre Bellman. Văzu expresia surprinsă a acestuia la vederea funiei din jurul pumnului lui Harry şi îl văzu retrăgându-se, împiedicându-se şi căzând pe spate în zăpadă.

— Să nu cumva! A… a trebuit să fac un nod la capătul funiei ca să alunece prin scripete…

Harry continuă spre el, iar Bellman – care încerca să se ferească în zăpadă – ridică automat braţul, să-şi ferească faţa.

— Harry! A fost… o pală de vânt şi am alunecat…

Harry se opri şi-l privi pe Bellman, surprins. Apoi trecu pe lângă el şi se avântă prin zăpadă.

Vântul îngheţat sufla prin hainele de deasupra, prin cele de dedesubt, prin piele, carne, muşchi şi oase. Harry înhăţă un băţ de schi legat de snowmobil şi se uită în jur pentru un alt material pe care să-l poată lega de vârf, dar nu găsi nimic, iar să sacrifice ceva din ce purta nici nu încăpea discuţie. După care înfipse băţul în zăpadă ca să marcheze locul. Dumnezeu ştie cât le-ar fi luat să-l găsească iar. Apăsă pe butonul de pornire al snowmobilului. Găsi butonul de lumini şi le aprinse. Harry ştiu deodată, văzu în zăpada ce sufla orizontal în conurile de lumină şi forma un zid alb de nepătruns: n-aveau să reuşească niciodată să scape din acest labirint şi să se întoarcă în Ustaoset.

62. Tranzit

Kim Erik Lokker era cel mai tânăr criminalist de la Krimteknisk. Prin urmare, primea sarcini de natură mai puţin criminalistică, precum drumul cu maşina la Drammen. Bjørn Holm menţionase că Bruun e un homosexual înclinat spre flirt, dar Kim Erik nu trebuia decât să-i returneze hainele şi să plece.

Când vocea feminină a navigatorului prin satelit a anunţat „Aţi ajuns la destinaţie", bărbatul s-a trezit în faţa unui bloc vechi de apartamente. A parcat, apoi a urcat până la etajul al doilea, îndreptându-se spre uşa cu numele GEIR BRUUN/ADELE VETLESEN scrise pe o hârtie prinsă cu două benzi de scotch.

Kim Erik apăsă butonul soneriei o dată, de două ori, iar la a treia apăsare auzi paşii grei ai cuiva pe hol.

Se deschise uşa. Bărbatul nu purta nimic altceva în afară de un prosop în jurul taliei. Era neobişnuit de palid, iar chica de păr moale era udă şi lucea de transpiraţie.

— Geir Bruun? S-sper că nu deranjez, zise Kim Erik Lokker, întinzându-i sacul de plastic.

— Absolut deloc, doar mi-o trăgeam, rosti el cu vocea afectată pe care o imitase Bjørn Holm. Ce-i asta?

— Hainele pe care le-am împrumutat. Mă tem că pantalonii de schi va trebui să-i mai păstrăm până la noi dispoziţii.

— Chiar aşa?

Kim Erik auzi deschizându-se uşa din spatele lui Geir Bruun, iar un glas extrem de feminin ciripi:

— Dragă, ce s-a întâmplat?

— Doar cineva care face o livrare.

În spatele lui Geir Bruun se ivi o siluetă. Care nici măcar nu se deranjase să se acopere cu un prosop, iar Kim Erik fu în stare să stabilească faptul că miniona creatură era sută la sută femeie.

— Bună! susură ea peste umărul lui Geir Bruun. Dacă nu mai e şi altceva, l-aş dori înapoi.

Ridică un picior mic şi graţios şi lovi uşa. Geamul acesteia vibră şi zăngăni mult timp după ce se închise uşa.

✯

Harry oprise snowmobilul şi se uita la zăpada ce tot cădea.

Ceva era acolo.

Bellman cuprinsese cu braţele talia lui Harry şi îşi adăpostise capul în spatele lui, pentru a se feri de vânt.

Harry aşteptă. Şi se uită.

Iată-le din nou.

O cabană. Buşteni de foc. Şi o magazie.

Şi dispărură iarăşi, acoperite de ninsoare, ca şi cum nici nu existaseră. Însă Harry ştia acum direcţia.

De ce nu accelera pur şi simplu în direcţia lor ca să-şi salveze pielea, de ce ezita? Habar n-avea. Însă era ceva la această cabană, ceva ce simţise în puţinele secunde când fusese vizibilă. Ceva legat de ferestrele negre, de senzaţia că se uita la o clădire categoric abandonată şi totuşi locuită. Ceva nu era în ordine. Şi acel ceva îl făcu să răsucească foarte uşor acceleratorul, ca să nu fie auzit peste vânt.

63. Magazia

Harry aruncă un buştean în sobă.

Bellman stătea la masă, cu dinţii clănţănind. Petele sale albe căpătaseră o nuanţă albăstruie. Bătuseră la uşă şi strigaseră o vreme în vântul urlător, înainte de-a sparge geamul unui dormitor gol. Un dormitor cu patul nefăcut şi cu un miros care-l făcuse pe Harry să se întrebe dacă cineva dormise acolo recent. Aproape că pusese mâna să simtă dacă mai era cald. Şi în living li se păruse totuşi cald – la cât de îngheţaţi erau –, Harry băgase o mână în sobă, ca să vadă dacă mai erau tăciuni calzi sub cenuşa neagră. Însă nu erau.

Bellman se trase mai aproape de sobă.

— Ai mai văzut şi altceva în afară de snowmobil acolo jos?

Erau primele cuvintele de când fugise după Harry, implorându-l să nu-l lase în urmă şi aruncându-se practic pe şaua snowmobilului.

— Un braţ, răspunse Harry.

— Al cui?

— Eu de unde să ştiu?

Harry se ridică şi merse în baie. Verifică produsele de toaletă. Puţinele care se aflau acolo. Săpun şi o lamă. Nicio periuţă de dinţi. O singură persoană, un bărbat. Care ori nu-şi curăţa dinţii, ori plecase într-o călătorie. Podeaua era umedă, chiar şi plinta, ca şi cum cineva îşi pierduse echilibrul acolo. Ceva îi atrase atenţia. Se lăsă pe vine. Pe jumătate ascuns de plintă se vedea ceva închis la culoare. Piatră? Harry o ridică şi-o studie. Oricum, nu era lavă. O puse în buzunar.

În sertarele din bucătărie găsi cafea şi pâine. Apăsă pâinea. Relativ proaspătă. În frigider se aflau două borcane cu gem, nişte unt şi două beri. Lui Harry îi era atât de foame, încât îşi închipuia că miroase a friptură de porc. Scotoci prin dulapuri. Nimic. Căcat, oare individul ăsta trăia doar cu pâine şi gem? Găsi un pachet de biscuiţi pe un teanc de

farfurii. Acelaşi tip de farfurii care se găseau în cabana Håvass. Şi acelaşi mobilier. Să fi fost asta o cabană a Asociaţiei de Turism? Harry se opri. Nu doar că îşi imagina, ci chiar *putea* simţi mirosul de carne friptă – rectificare: arsă.

Se întoarse în living.

— Simţi mirosul?

— Ce?

— Mirosul, repetă Harry, lăsându-se pe vine în faţa sobei.

Lângă uşă, lângă un cerb săpat în metal, se aflau trei urme negre necunoscute de ceva ars şi care fumegau.

— Ai găsit ceva de mâncare? întrebă Bellman.

— Depinde la ce te referi prin mâncare, răspunse Harry dus pe gânduri.

— E o magazie în celălalt capăt al curţii. Poate…

— În loc de „poate”, ar trebui să mergi să verifici.

Bellman încuviinţă, se ridică şi ieşi.

Harry se apropie de birou ca să vadă dacă găseşte ceva cu care să râcâie bucăţile arse. Trase afară sertarul de sus. Gol. Trase şi de celelalte, dar erau toate goale. În afară de o bucată de hârtie aflată în cel de jos. O scoase. Nu era o hârtie, ci o fotografie, cu faţa în jos. Primul lucru care îl izbi pe Harry: era ciudat să existe un portret de familie într-o cabană a Asociaţiei de Turism. Fotografia fusese făcută vara, în faţa unei case de fermă. O femeie şi un bărbat stăteau pe trepte cu un băiat între ei. Femeia, într-o rochie albastră şi cu un batic pe cap, fără machiaj şi cu un zâmbet obosit. Bărbatul, cu buzele ţuguiate şi cu acea expresie severă şi o faţă închisă, serioasă, pe care o vezi la bărbaţii jenaţi, care arată de parcă ar ascunde un secret întunecat. Însă băiatul dintre ei îi atrase atenţia lui Harry. Semăna cu mama, avea surâsul ei sincer şi ochii blânzi. Însă mai semăna şi cu altcineva. Dinţii aceia mari şi albi…

Harry se întoarse la sobă, simţindu-se că îl ia iar cu frig. Mirosul de carne arsă… Închise ochii şi se

concentră să respire adânc şi egal pe nas de câteva ori, însă tot simţi că-l ia cu ameţeală.

În clipa aceea intră Bellman bătând din picioare şi cu un zâmbet enorm pe chip.

— Sper că îţi place carnea de căprioară!

✯

Harry se trezi întrebându-se ce îl sculase. Un zgomot? Sau absenţa zgomotului? Îşi dădu seama că era complet linişte; vântul nu mai bătea. Aruncă pătura cât colo şi se ridică de pe canapea.

Merse la fereastră şi se uită afară. Era ca şi cum cineva fluturase o baghetă magică peste tot peisajul de ţară. Ce fusese, cu şase ore în urmă, crunt, dur şi sălbatic, acum era liniştit, primitor, aproape splendid în lumina magică a lunii. Harry îşi dădu seama că se uita la nişte urme de paşi în zăpadă. Chiar *auzise* un zgomot. Ar fi putut fi orice. O pasăre. Un animal. Ascultă şi auzi un sforăit uşor dincolo de uşa dormitorului. Deci nu Bellman era cel care se ridicase. Privirea continuă să-i rătăcească peste urmele de paşi ce duceau de la cabană la hambar. Sau de la hambar la cabană? Ori ambele, că erau prea multe. Să fi fost cele lăsate de Bellman acum şase ore, când încetase ninsoarea?

Harry îşi puse bocancii, ieşi afară şi se uită spre toaletă. Nicio urmă încolo. Se întoarse cu spatele spre magazie şi urină pe peretele cabanei. De ce făceau oare bărbaţii asta, de ce trebuiau să *marcheze* ceva? Rămăşiţele instinctului de teritorialitate? Sau… Harry deveni conştient că important era nu pe ce urina, ci spre ce întorsese spatele. Magazia. Bănuia că cineva îl urmărea de acolo. Se încheie la prohab, se întoarse şi privi într-acolo. Apoi porni în direcţia aceea. Înhăţă cazmaua când trecu pe lângă snowmobil. Planul iniţial fusese să intre direct, în schimb rămase în faţa treptelor de piatră ale uşii scunde. Ascultă. Nimic. Ce dracu' făcea? Doar nu era nimeni. Urcă treptele, încercă să ridice şi să apese clanţa, însă aceasta nu se clinti. Ce dracu' se petrecea? Inima îi bătea atât de tare că îl durea pieptul, de parcă ar fi vrut să iasă afară. Transpira şi

corpul său refuza să se supună comenzilor. Şi Harry începu să înţeleagă că exact aşa îl auzise descris. Un atac de panică.

Furia fu cea care îl salva. Izbi cu multă forţă în uşă cu piciorul şi se năpusti în beznă. Uşa se închise la loc. Se simţea un miros puternic de grăsime, de carne afumată şi de sânge uscat. Ceva se mişca în raza subţire de lumină a lunii şi nişte ochi licăriră. Harry mătură aerul cu cazmaua. Şi lovi ceva. Auzi sunet surd de carne şi o simţi cedând. Uşa din spatele său se deschise şi atunci lumina lunii se strecură înăuntru. Harry se holba la cerbul mort atârnat în faţa sa. Şi la alte carcase de animale. Scăpă cazmaua din mână şi se prăbuşi în genunchi. Apoi dădură năvală toate deodată. Peretele crăpându-se, zăpada înghiţindu-l de viu, el panicat că nu poate să respire, icnetul prelung de furie pură, albă, în vreme ce cădea spre stâncile negre. Atât de singur! Se destrăma totul. Tatăl său era în comă, în tranzit. Iar Rakel şi Oleg erau doar vagi contururi pe fondul luminii din aeroport, în tranzit şi ei. Harry voia să se întoarcă. Înapoi în camera unde picura întruna. La pereţii solizi şi umezi. La salteaua plină de sudoare şi la fumul dulceag ce-l purta unde erau şi ei. În tranzit. Harry îşi înclină capul şi simţi lacrimi fierbinţi curgându-i pe faţă.

Am printat o poză cu Jussi Kolkka de pe pagina web a ziarului Dagbladet *şi am prins-o pe perete, alături de celelalte. Niciun cuvânt la ştiri despre Harry Hole şi ceilalţi poliţişti care au fost acolo. Sau despre Iska Peller, că tot veni vorba. Să fi fost o cacealma? Mă rog, ei tot au încercat. Iar acum s-au ales cu un poliţist mort. Se vor strădui mai mult. TREBUIE să se străduiască mai mult. Mă auzi, Hole? Nu? Ar trebui. Sunt atât de aproape, încât ţi-aş putea şopti la ureche.*

Partea a şaptea

64. Stare de sănătate

Starea lui Olav Hole era neschimbată, spusese dr. Abel.

Harry stătea lângă patul de spital şi se uita la tatăl său cel neschimbat, în vreme ce monitorul cardiac îşi cânta melodia cu bip-bipuri alternate cu bătăi rapide. În salon intră Sigurd Altman, care îl salută pe Harry şi-şi notă datele de pe ecran.

— De fapt, sunt aici ca să o vizitez pe Kaja Solness, zise Harry, ridicându-se. Dar nu ştiu în ce salon se află. Ai putea…?

— Colega ta care a fost adusă cu elicopterul noaptea trecută? E la terapie intensivă. Doar ce-au primit toate rezultatele. A rămas îngropată în zăpadă o bucată de vreme. Când au spus Håvass, am presupus că ea trebuie să fi fost acea martoră de la Sydney, despre care a vorbit poliţia la radio.

— Să nu crezi tot ce-auzi, Altman. În timp ce Kaja era îngropată în zăpadă, doamna din Australia stătea bine-mersi la căldurică în Bristol, cu bodyguarzi şi roomservice la dispoziţie.

— Stai un pic!

Altman îl măsură pe Harry.

— Şi tu ai fost îngropat în zăpadă?

— Ce te face să zici asta?

— Pasul nesigur de mai devreme. Ameţit?

Harry ridică din umeri.

— Derutat?

— Tot timpul, răspunse Harry.

Altman zâmbi.

— Ai prea mult dioxid de carbon în tine. Trupul scapă repede de el când inspiri oxigen, dar ar trebui să faci o analiză de sânge, ca să verificăm nivelul de dioxid de carbon.

— Nu, mulţumesc! replică Harry. El cum o duce?

Dădu din cap spre pat.

— Ce-a zis doctorul?

— Neschimbat. Eu te întreb pe tine.

— Harry, eu nu sunt doctor.

— Atunci nu răspunde ca unul. Dă-mi un prognostic!

— Nu pot…

— Va rămâne între noi.

Sigurd Altman se uită la Harry. Fu pe punctul de-a răspunde ceva. Se răzgândi. Îşi muşcă buza de jos.

— Zile, îi spuse.

— Nici măcar săptămâni?

Altman nu-i răspunse.

— Mersi, Sigurd, zise Harry şi porni spre uşă.

✯

Chipul Kajei era palid şi splendid pe faţa de pernă. Ca o floare într-un ierbar, se gândi Harry. Mâna îi era mică şi rece într-a lui. Pe noptieră se afla ziarul *Aftenposten* de azi cu titlul principal AVALANŞĂ ÎNGROAPĂ CABANA HÅVASS. Acesta descria tragicul eveniment şi-l cita pe Mikael Bellman, care spunea că e o mare pierdere că agentul Kolkka murise protejând-o pe Iska Peller. Era recunoscător totuşi că martora fusese salvată şi că acum era în siguranţă.

— Deci avalanşa a fost declanşată cu dinamită? zise Kaja.

— Da, fără îndoială, replică Harry.

— Iar tu şi Bellman aţi lucrat împreună acolo, nu-i aşa?

— Da, aşa e.

Harry se întoarse ca să-şi ascundă accesul de tuse.

— Am auzit că aţi găsit un snowmobil pe fundul unei ravene. Cu un posibil cadavru sub el.

— Da. Bellman a rămas în Ustaoset ca să se întoarcă la locul respectiv cu poliţistul local.

— Krongli?

— Nu, de el n-au putut da. Însă adjunctul său, Roy Stille, părea capabil. Deşi vor avea mult de lucru. Nu eram siguri unde ne aflăm, ninsese mult, zăpada era purtată de vânt, iar terenul…

Harry clătină din cap.

— Vreo idee al cui ar putea fi cadavrul?

Harry ridică din umeri.

— Aş fi foarte surprins dacă n-ar fi vorba de Tony Leike.

Kaja îşi suci brusc capul spre el.

— Oh?

— Încă n-am spus la nimeni, dar am văzut degetele cadavrului.

— Ce-i cu ele?

— Erau contorsionate. Tony Leike avea artrită.

— Crezi că el a stârnit avalanşa? Iar apoi a sărit pe întuneric în abis?

Harry clătină din cap.

— Tony mi-a zis că ştie foarte bine zona, că era ca acasă acolo. Ziua era senină şi snowmobilul nu mergea repede – a aterizat la doar trei metri de locul din care a zburat. Şi avea şi un braţ ars, care n-a fost provocat de dinamită. Iar snowmobilul nu era ars.

— Ce…?

— Cred că Tony Leike a fost torturat, omorât şi apoi aruncat cu tot cu snowmobil pentru ca noi să nu-i găsim cadavrul.

Kaja schiţă o grimasă.

Harry îşi freca degetul mic, întrebându-se dacă nu cumva îi degerase.

— Tu ce crezi despre acest Krongli?

— Krongli? Kaja stătu să rumege un pic întrebarea şi apoi răspunse: Dacă e adevărat că a încercat să o violeze pe Charlotte Lolles, atunci n-ar fi trebuit să se facă poliţist, nu-i aşa?

— Îşi mai bătea şi soţia.

— Nu mă surprinde.

— Nu?

— Nu.

Se uită la ea.

— Există ceva ce nu mi-ai spus?

Kaja ridică din umeri.

— E coleg, şi mi-am zis că era doar beat, nimic care să se împrăştie, dar, da, i-am văzut şi eu latura aia. A venit acasă la mine şi mi-a dat de înţeles într-un mod foarte insistent că ar trebui să ne facem comozi.

— Dar?

— Era şi Mikael acolo.

Harry simţi că se încordează.

Kaja se ridică în capul oaselor.

— Doar nu crezi cu adevărat că Aslak Krongli ar fi putut…

— Nu ştiu. Ştiu doar că oricine a stârnit avalanşa trebuie să fi cunoscut foarte bine zona. Krongli are o legătură cu toate femeile de la Håvass. Pe lângă asta, înainte de-a fi omorât, Elias Skog a spus că văzuse ceva ce ar fi putut fi un viol la Håvass. Aslak Krongli pare că poate deveni violent. Şi mai e şi avalanşa. Dacă vrei să omori o femeie despre care crezi că e singură cu un poliţist într-o cabană izolată, ce ai face? Să stârneşti o avalanşă nu îţi oferă un rezultat garantat. Aşa că de ce n-ai simplifica şi eficientiza lucrurile, luându-ţi arma crimei preferată cu tine şi să mergi direct la cabană? Pentru că el ştia că Iska Peller şi poliţistul nu vor fi singuri. Ştia că îl aşteptăm. Aşa că s-a furişat şi a atacat în singurul mod care i-ar fi asigurat scăparea după aceea. Vorbim de cineva dinăuntru. Cineva care ştia despre teoriile noastre despre Håvass şi care a înţeles ce se petrece când a auzit numele unui martor în timpul unei conferinţe de presă. Poliţistul municipal din Ustaoset…

— Geilo, îl corectă Kaja.

— Cu siguranţă Krongli a primit un apel urgent de la Kripos, în care i se cerea permisiunea ca un elicopter al poliţiei să aterizeze în seara aia în parcul naţional.

— Atunci trebuie să fi ştiut şi că Iska Peller n-avea să fie acolo, că noi n-am fi pus viaţa unui martor în pericol, interveni Kaja. Aşa că e ciudat că nu s-a ţinut la distanţă.

Harry încuviinţă.

— Bună observaţie, Kaja! Sunt de acord. Şi nici nu cred că Aslak Krongli a crezut vreo clipă că Peller s-ar afla în cabană. Cred că avalanşa a reprezentat o continuare a ceea ce el făcea deja de ceva vreme.

— Adică?

— Să se joace cu noi.

— Să se joace?

— Am primit un apel de pe telefonul lui Tony Leike cât eram în cabană. Tony mi-a salvat numărul şi sunt destul de sigur că nu el m-a sunat. Ideea e că apelantul n-a închis suficient de repede, iar mesageria vocală a început să înregistreze, aşa că poţi auzi ceva o secundă înainte să fie întreruptă legătura. Nu sunt sigur, dar mie mi s-a părut că seamănă a râs.

— Râs?

— Râsul cuiva care se amuză. Pentru că doar ce îmi ascultase mesajul în care spuneam că nu voi avea deloc semnal vreo două zile. Hai să ne imaginăm că Aslak Krongli e cel căruia doar ce îi fusese confirmată presupunerea că mă aflam la cabana Håvass, aşteptându-l pe criminal.

Harry rămase uitându-se în gol.

— Aşadar? rosti Kaja după un timp.

— Voiam doar să aud cum sună teoria când o enunţ cu glas tare.

— Şi?

El se ridică în picioare.

— Pare de fapt o încropeală. Dar am să verific alibiurile lui Krongli pentru datele crimelor. Ne vedem mai târziu!

✯

— Truls Berntsen?

— La telefon.

— Roger Gjendem, *Aftenposten.* Ai timp să răspunzi la câteva întrebări?

— Depinde. Dacă ai de gând să mă sâcâi despre Jussi, mai bine te-ai adresa…

— Nu e vorba despre Jussi Kolkka, dar condoleanţe!

— OK.

Roger stătea cu picioarele pe biroul din turnul Casei Poştei şi se uita la clădirile scunde care alcătuiau Gara Centrală din Oslo şi mai în jos, spre Casa Operei, care avea să fie terminată în curând. După discuţia cu Bent Nordbø de la Stopp Pressen

îşi petrecuse toată ziua – şi o parte din noapte – luându-l la puricat pe Mikael Bellman. În afară de zvonul legat de poliţistul tânăr de la secţia din Stovner care fusese bătut măr, nu prea găsea ceva concret. Însă, în calitate de jurnalist ce se ocupa de crime, Roger Gjendem adunase de-a lungul anilor un număr însemnat de surse regulate şi de încredere, care cu mare bucurie i-ar fi dat raportul şi despre bunicile lor, pentru preţul unei sticle de trăscău sau al unei punguţe cu tabac. Iar trei dintre ele locuiau în Manglerud. După câteva telefoane aflase că şi crescuseră acolo. Poate că era adevărat ce auzise de la cineva: că nimeni nu se mută din Manglerud. Sau în Manglerud.

Evident, existau foarte puţine secrete în acel mediu, pentru că toţi trei şi-l aminteau pe Mikael Bellman. Parţial fiindcă fusese un poliţist ticălos în Stovner. Dar, mai ales, pentru că avusese o aventură cu femeia lui Julle, în timp ce acesta ispăşea o sentinţă de douăsprezece luni pentru o condamnare anterioară din cauza drogurilor, care fusese suspendată, dar care reintrase în vigoare după ce cineva îl pârâse că furase benzină de la Mortensrud. Femeia era Ulla Swart, cea mai tare tipă din Manglerud, cu un an mai mare ca Bellman. Când condamnarea lui Julle se terminase şi acesta ieşise din închisoare, jurând pe ce avea mai sfânt c-o să aibă grijă de Bellman, doi tipi îl aşteptaseră în garaj, când venise să-şi recupereze Kawasaki-ul. Purtau cagule şi îl snopiseră în bătaie cu nişte drugi de fier, promiţându-i că experienţa avea să se repete dacă se atingea vreodată de Bellman sau de Ulla. Se zvonea că niciunul dintre cei doi nu fusese Bellman. Însă unul dintre ei fusese cel poreclit Beavis, veşnicul lacheu al lui Bellman. Acesta era singurul as din mâneca lui Roger Gjendem când îl sunase pe Truls „Beavis” Berntsen. Un motiv în plus ca să pretindă că avea full de aşi.

— Voiam doar să întreb dacă există ceva adevărat la afirmaţia că, urmând instrucţiunile lui Mikael Bellman, l-ai bătut o dată pe Stanislav Hesse, în

biroul de resurse umane al secţiei de poliţie din Stovner.

Linişte asurzitoare la celălalt capăt.

Roger îşi drese glasul.

— Aşadar?

— E o minciună nenorocită.

— Care parte?

— Nu am primit niciodată instrucţiuni de la Mikael să fac asta. Toată lumea vedea că afurisitul de polonez îşi bătea nevasta. Oricine ar fi putut lua situaţia în propriile mâini.

Roger Gjendem tindea să creadă prima parte, cea cu instrucţiunile. Însă nu şi ultima, cea cu „oricine". Niciunul dintre colegii lui Bellman de la Stovner cu care discutase Roger nu avusese de zis ceva rău despre Bellman; totuşi, era evident că nu era o persoană iubită, niciun om la ale cărui apeluri de ajutor ar fi răspuns cineva. În afară de unul singur.

— Îţi mulţumesc, asta a fost tot! zise Roger Gjendem.

✯

În vreme ce Roger Gjendem îşi lăsa telefonul mobil deoparte, Harry îşi scotocea prin buzunarul gecii şi-şi ducea telefonul la ureche.

— Da?

— Bjørn Holm la telefon.

— Observ.

— Hristoase! Nu m-aş fi gândit că te-ai deranjat să-ţi faci o agendă telefonică.

— Ba chiar am. Ar trebui să te simţi onorat. Eşti unul dintre cele patru numere salvate.

— Ce-i cu hărmălaia aia în fundal? Unde eşti?

— Pariori chiuind deoarece cred că vor câştiga. Sunt la o cursă de cai.

— Poftim?

— Grădina Bombay.

— Aia nu e o… *te-au* lăsat să intri?

— Sunt membru. Ce doreşti?

— Iisuse, Harry, pariezi pe cai? Tu chiar n-ai învăţat *nimic* la Hong Kong?

— Relaxează-te, sunt aici doar ca să-l verific pe Aslak Krongli. Potrivit celor de la secţia lui, se afla într-o misiune pentru poliţie la Oslo când au fost omorâte Charlotte şi Borgny. Nu chiar neobişnuit, pentru că s-a dovedit ca vine destul de des la Oslo. Şi doar ce-am descoperit motivul.

— Grădina Bombay?

— Dap. Problema lui Aslak Krongli cu pariurile nu e deloc măruntă. Ideea e că i-am verificat plăţile cu cardul de credit aici pe calculator. Momentul plăţii şi aşa mai departe. Krongli şi-a folosit cardul de o grămadă de ori, astfel are alibi. Din nefericire.

— Înţeleg. Şi au calculatorul în aceeaşi cameră cu hipodromul acela al lor?

— Eh? Acum au intrat în linie dreaptă, va trebui să vorbeşti mai tare!

— Au… Las-o baltă! Te sun ca să-ţi spun că am găsit spermă pe pantalonii de schi purtaţi de Adele Vetlesen la Håvass.

— Ce? Glumeşti? Asta înseamnă…

— Că s-ar putea ca în curând să avem ADN-ul celui deal optulea oaspete. Dacă e sperma lui. Şi singurul mod de-a fi siguri e să-i excludem pe ceilalţi bărbaţi de la Håvass.

— Ne trebuie ADN-ul lor.

— Da, răspunse Bjørn Holm. Elias Skog e în regulă, fireşte, deja avem ADN-ul lui. Nu la fel de bine stau lucrurile cu Tony Leike. I l-am fi găsit acasă la el, nicio problemă, dar pentru asta ne trebuie mandat. Iar după ce s-a întâmplat ultima dată, ne va fi foarte greu.

— Las-o în seama mea, zise Harry. Ar trebui să obţinem şi profilul ADN al lui Krongli. Chiar dacă nu le-a ucis nici pe Charlotte şi nici pe Borgny, se poate s-o fi violat pe Adele.

— Bine. Cum facem rost de el?

— Ca poliţist, ar trebui să se fi aflat la un moment dat la un loc al faptei, răspunse Harry.

Nu mai era nevoie să continue raţionamentul. Bjørn Holm deja încuviinţa. Ca să se evite orice greşeală de identificare, amprente digitale şi ADN

erau periodic luate de la toţi poliţiştii care fuseseră prezenţi la un loc al faptei şi ar fi fost posibil să-l contamineze.

— Vom verifica baza de date.

— Foarte bine, Bjørn!

— Mai e ceva. Mi-ai cerut să căutăm mai insistent o uniformă de asistentă medicală şi chiar am căutat. Am găsit una cu PSG pe ea. Şi am făcut verificări. Există o fabrică de PSG dezafectată în Oslo, în Nydalen. Dacă e goală şi dacă al optulea oaspete a făcut sex cu Adele acolo, s-ar putea să găsim spermă.

— Mhm, babardită în Nydalen şi pipăită în Håvass. Se pare că al optulea oaspete tocmai şi-a tăiat singur craca de sub picioare. PSG, ai spus? Nu e fabrica aia, Kadok?

— Da, de unde…?

— Tatăl unui amic a lucrat acolo.

— Repetă, chiar că acum e ditamai hărmălaia.

— Tocmai trec linia de sosire. Vorbim.

Harry îşi lăsă telefonul să alunece în buzunarul de la geacă şi se roti cu tot cu scaun, aşa încât nu văzu nici chipurile sumbre ale pierzătorilor din jurul hipodromului de pâslă, nici zâmbetul crupierului.

— Felicitări din nou, Hally!

Harry se ridică, îşi aranjă geaca şi se uită la biletul pe care i-l arăta vietnamezul. Era un portret al lui Edvard Munch. O bancnotă de o mie de coroane.

— Mhm, foarte norocos, zise Harry. Pune-o pe calul verde la cursa următoare. O să ridic banii în altă zi, Duc.

✯

Lene Galtung stătea în living şi se uita la fereastra cu geam dublu, la imaginea sa dublu reflectată. Asculta la iPod Tracy Chapman. *Fast Car.* Ar fi putut asculta cântecul din nou şi din nou, fără să se sature vreodată. Era despre o fată săracă ce dorea să fugă departe de toate, doar să se urce în maşina iubitului ei şi să lase în urmă viaţa pe care o avea, adică să lucreze la casă într-un supermarket şi

să aibă grijă de un tată beţiv, pentru a rupe orice legătură cu trecutul. O viaţă cum nu se poate mai diferită de cea a lui Lene, şi totuşi cântecul era despre ea. Despre acea Lene care ar fi putut fi. Acea Lene care era de fapt. Una dintre cele două pe care le vedea în reflexia dublă. Cea banală, cenuşie. În toţi anii de şcoală, fusese speriată de moarte că uşa clasei se va deschide într-o bună zi şi că cineva va intra, o va arăta cu degetul şi-i va spune: gata, am venit după tine, scoate-ţi hainele alea frumoase. După care îi vor arunca nişte zdrenţe şi-i vor spune: acum toată lumea poate să vadă cine eşti cu adevărat, copilul nelegitim. Stătuse acolo, an după an, ascunzându-se, liniştită ca un şoricel, aruncând priviri spre uşă, aşteptând. Ascultându-şi prietenii, ascultând semne care să o trădeze. Jena, teama, atitudinea defensivă pe care o adoptase li se păruse aroganţă celor din jurul ei. Iar ea ştia că îşi exagera rolul de bogătaşă, de copil plin de succes, răsfăţat şi fără griji. Nu arăta deloc bine şi nici strălucitoare nu era, precum celelalte fete din cercul ei, care puteau ciripi cu un zâmbet încrezător gen „habar n-am”, în neştiinţa lor fermecătoare că orice nu ştiau nu avea cum să fie important şi că lumea nu le va cere niciodată altceva decât să fie frumoase. Aşa că se prefăcuse şi ea. Că e frumoasă. Strălucitoare. Superioară, însă era extrem de obosită de toate. Voia doar să stea în maşina lui Tony şi să-l roage să lase totul în urmă. Să meargă într-un loc în care să poată fi adevărata Lene şi nu aceste două false personificări care se urau una pe alta. Cum zicea şi cântecul, cu Tony ar fi putut găsi acel loc.

Reflexia din geam se mişcă. Lene tresări puternic atunci când înţelese că nu mai era chipul ei. Nu o auzise intrând. Lene îşi îndreptă postura şi-şi scoase căştile.

— Lasă tava acolo, bunico.

Femeia şovăi.

— Ar trebui să-l uiţi, Lene.

— Încetează!

— Ziceam şi eu. N-o să fie un bărbat bun pentru tine.

— Ţi-am zis să încetezi!

Femeia lăsă tava pe masă cu un zăngănit destul de puternic şi ochii ei de turcoaz fulgerară.

— Trebuie să înţelegi şi tu ce e bunul-simţ, Lene. Toţi din casă a trebuit s-o facem când a cerut-o situaţia. Îţi spun asta ca…

— În calitate de ce? pufni Lene? Uită-te la tine! Ce mi-ai putea fi?

Femeia îşi trecu mâinile peste şorţul alb, apoi se apropie să o mângâie pe Lene pe obraz, însă aceasta i-o dădu la o parte. Femeia oftă, şi sună precum o picătură de apă căzând într-o fântână. După care se întoarse şi plecă. În timp ce femeia închidea uşa în urma ei, sună telefonul negru de lângă Lene. Îşi simţi inima tresăltând. De când dispăruse Tony, telefonul ei rămânea permanent pornit şi în imediata ei apropiere. Îl înhăţă imediat.

— Lene Galtung.

— Harry Hole, serviciul Omo… adică Kripos. Îmi pare rău că te deranjez, dar trebuie să-ţi cer ajutorul. E vorba de Tony.

Lene îşi simţi glasul pierzându-şi controlul:

— S-a… s-a întâmplat ceva?

— Căutăm pe cineva despre care bănuim că a murit în urma unei căderi în munţii din jurul Ustaoset.

Ea simţi că ameţeşte; podeaua se ridica şi tavanul se prăbuşea.

— Încă nu am localizat cadavrul. A nins întruna şi zona de căutare e foarte vastă şi extrem de accidentată. Mă mai auzi?

— D-da, aud.

Glasul poliţistului, un pic mai răguşit, continuă:

— Când va fi recuperat cadavrul, va trebui să încercăm să-l identificăm cât mai repede. Însă a suferit arsuri întinse. De aceea, avem nevoie imediat de ADN de la oricine ar putea fi persoana decedată. Şi dat fiind că Tony e o persoană dispărută…

Lene îşi simţea inima gata să îi iasă pe gât, gata să-i sară afară pe gură. Glasul de la celălalt capăt continua să îngâne:

— De aceea mă întrebam dacă le-ai putea fi de ajutor criminaliştilor noştri să găsească material ADN acasă la Tony.

— C-cum ar fi?

— Păr de pe o perie, salivă de pe o periuţă de dinţi, ştiu ei ce le trebuie. Ce contează cel mai mult este ca tu, logodnica lui, să ne dai voie şi să vii la el acasă cu cheia.

— D-desigur.

— Atunci îţi mulţumesc foarte mult! O să trimit imediat un poliţist în Holmenveien.

Lene închise. Simţi cum îi dau lacrimile. Îşi puse înapoi căştile de la iPod.

Începu să asculte exact când Tracy Chapman cânta despre cum va lua o maşină rapidă şi va conduce fără să se mai oprească. Apoi cântecul se termină. Apăsă pe repetare.

65. Kadok

Nydalen era definiţia exactă a dezindustrializării oraşului Oslo. Corpurile fabricii care nu fuseseră încă demolate – şi care nu făcuseră loc scânteietoarelor şi elegantelor clădiri de birouri concepute de designeri celebri din sticlă şi oţel – fuseseră transformate în studiouri de televiziune, restaurante şi afaceri tip spaţiu-deschis din cărămidă roşie, cu tuburile de ventilare şi ţevile la vedere.

Acestea din urmă erau adesea închiriate de firmele de publicitate care doreau să arate că gândesc neconvenţional şi creativitatea se exprimă la fel de bine în încăperile industriale ieftine ca în sediile centrale scumpe ale concurenţilor lor consacraţi. Dar sediile din Nydalen costă acum cel puţin la fel de mult, deoarece toate agenţiile de publicitate gândesc practic în tipare tradiţionale. Adică: urmează tendinţele şi duc preţurile în sus pentru orice e la modă.

Proprietarii terenului de sub Kadok, fosta fabrică, nu profitaseră de pe urma acestei prosperităţi. Când fabrica se închisese, cu paisprezece ani în urmă, după mai multe bilanţuri în pierdere, iar PSG era produs la preţ de dumping în China, moştenitorii fondatorilor începuseră scandalul. Şi-n vreme ce ei se certau cine ce trebuia să obţină, fabrica se tot degrada, izolată în spatele gardurilor de la vest de râul Akerselva. Tufişuri şi pâlcuri de foioase creşteau în voie, ascunzând cu totul fabrica de tot ce o înconjura. Cu toate acestea, lui Harry i se păru ciudat de nou lacătul enorm de la poartă.

— Taie-l! îi ceru poliţistului de lângă el.

Fălcile giganticului cleşte de tăiat sârma trecură prin metal ca prin unt, iar lacătul sări la fel de repede cât durase ca Harry să obţină mandat de percheziţie. Avocatului Kripos i se păruse că avea treburi mult mai importante decât să emită mandate, iar Harry abia terminase de vorbit că şi avea în mână mandatul completat şi semnat. Se gândise

atunci că le-ar fi prins bine la Divizia Crime vreo doi avocaţi din ăştia superstresaţi şi neglijenţi.

Soarele la apus scânteia în cioburile zimţate ale geamurilor sparte rămase pe zidurile de cărămidă. Atmosfera era dezolantă, ca în toate fabricile dezafectate, unde tot ce vezi a fost construit pentru o activitate febrilă, eficientă, iar acum e pustiu. Unde ecoul de fier pe fier, strigătele, înjurăturile şi râsetele muncitorilor peste zgomotul maşinăriilor încă mai reverberează între ziduri, iar vântul suflă prin ferestrele sparte, mânjite de funingine, făcând să tremure pânzele de păianjen şi carcasele moarte ale insectelor.

Uşa de la intrarea în sala principală a fabricii nu avea lacăt. Cei cinci bărbaţi pătrunseră într-o zonă pătrată cu acustica unei catedrale, care dădea mai degrabă impresia unei evacuări decât a unei închideri; unelte de lucru zăceau împrăştiate peste tot, un palet plin cu găleţi albe cu eticheta PSG TYPE 3 era pregătit de livrare, iar pe spătarul unui scaun atârna o haină albastră.

Se opriră în mijlocul sălii. Într-un colţ se afla un soi de chioşc ce semăna cu un far de navigaţie, ridicat cam un metru de la podea. Biroul şefului de echipă, se gândi Harry. În jurul pereţilor mergea un coridor, care la un capăt dădea la mezaninul cu camere separate. Harry bănuia că acolo fuseseră sala de mese şi birourile conducerii.

— De unde să începem? întrebă Harry.

— Din acelaşi loc ca întotdeauna, răspunse Bjørn Holm, privind de jur-împrejur. Colţul din stânga sus.

— Ce căutăm?

— O masă, o bancă ce are PSG albastru pe ea. Petele de pe pantaloni erau impregnate un pic mai jos de buzunarele de la spate, deci ea a stat pe ceva – cu alte cuvinte, nu era întinsă pe spate.

— Dacă voi începeţi de aici, eu şi poliţistul ăsta vom merge sus cu cleştele de tăiat sârmă, zise Harry.

— Oh?

— Ca să deschidem uşi pentru voi, criminaliştii. Promitem să nu stropim cu spermă pe nicăieri.

— Foarte amuzant! Să nu…

— …atingem nimic.

Harry şi poliţistul, căruia îi zicea aşa din simplul motiv că uitase numele la două secunde după ce i-l auzise, porniră tropăind pe o scară în spirală, făcând să cânte treptele de fier. Uşile care îi întâmpinară erau deschise, iar înăuntru, cum îşi închipuise Harry, se aflau birouri din care fusese scoasă mobila. Un vestiar cu dulapuri de fier. Un duş comun încăpător. Dar nicio pată albastră.

— Ce crezi că-i aia? întrebă Harry, stând în sala de mese şi arătând spre o uşă îngustă din spate, încuiată cu un lacăt.

— Debara, răspunse poliţistul, pornind deja într-acolo.

— Aşteaptă!

Harry se apropie de uşă. Zgârie cu o unghie lacătul aparent ruginit. Era rugină adevărată. Îl răsuci pe partea cealaltă şi se uită la încuietoare. Nicio rugină.

— Taie-l! ceru el.

Poliţistul făcu întocmai. Apoi Harry deschise uşa.

— Doar o uşă secretă, zise el.

Dincolo de ea nu se afla nicio debara, nicio cameră, ci o altă uşă. Dotată cu ceva ce aducea cu un lacăt solid.

Poliţistul lăsă cleştele să cadă.

Harry cercetă zona cu privirea şi găsi ceea ce căuta. Un enorm extinctor roşu, atârnând destul de ostentativ în mijlocul peretelui sălii de mese. Nu pomenise oare Øystein ceva de genul ăsta? Că materialele pe care le fabricau unde lucra tatăl erau atât de inflamabile încât erau instruiţi să fumeze lângă râu, unde aruncau şi chiştoacele după ce terminau?

Desprinse extinctorul de pe perete şi-l cără până la uşă. Îşi luă un elan de vreo doi paşi, ţinti şi izbi cilindrul metalic de uşă ca pe un berbec de luptă.

Uşa se crăpă în jurul lacătului, dar tot se mai ţinea de toc.

Harry repetă atacul, făcând să zboare aşchii în toate părţile.

— Ce dracu' se petrece acolo? îl auzi strigând pe Bjørn de la parterul fabricii.

Uşa cedă la a treia încercare cu un geamăt disperat şi se deschise. Rămaseră uitându-se în beznă densă.

— Îmi împrumuţi lanterna? îi ceru Harry poliţistului, lăsând jos extinctorul şi ştergându-se de sudoare. Mersi. Aşteaptă aici!

Harry intră în cameră. Se simţea un miros de amoniac. Plimbă raza lanternei pe pereţi. Camera – de vreo trei metri pătraţi, după estimările lui – nu avea deloc ferestre. Raza trecu peste un scaun pliant negru, un birou cu o lampă şi un ecran de calculator Dell. Tastatura era relativ nefolosită. Biroul era ordonat, din lemn obişnuit, fără pete albastre pe el. În coşul de gunoi se aflau fâşii de hârtie, ca şi cum cineva decupase poze. Şi, cum era de aşteptat, un exemplar din *Dagbladet* cu prima pagină decupată. Harry citi titlul de deasupra paginii lipsă şi ştiu că veniseră în locul potrivit. Ajunseseră. Asta era.

— MORT ÎN AVALANŞĂ —

Harry mută din instinct raza lanternei în sus, pe peretele de deasupra biroului, dincolo de nişte pete albastre. Şi iată-i.

Pe toţi.

Marit Olsen, Charlotte Lolles, Borgny Stem-Myhre, Adele Vetlesen, Elias Skog, Jussi Kolkka. Şi Tony Leike.

Harry se concentră să respire prin diafragmă. Să absoarbă treptat informaţia. Pozele fuseseră decupate din ziare sau erau scoase la imprimantă, probabil de pe paginile de ştiri de pe internet. În afară de poza lui Adele, îşi simţea inima bubuind năvalnic, bătăi înfundate în timp ce încerca să trimită mai mult sânge spre creier. Poza era

imprimată pe hârtie fotografică şi era atât de granulată, încât Harry presupunea că trebuia să fi fost făcută cu un telefon şi apoi mărită. Înfăţişa un geam de maşină şi profilul femeii pe locul din faţă, de pe care încă nu fusese îndepărtată folia de plastic; din gâtul ei ieşea ceva. Un cuţit masiv, cu un mâner galben, lucios. Harry îşi concentră privirea, să vadă mai bine. Sub imagine atârna un şir de litere, printate. Harry sări peste introducere şi citi:

E FOARTE SIMPLU. ŞTIU PE CINE AI OMORÂT.

TU NU ŞTII CINE SUNT, DAR ŞTII CE VREAU.

BANI. DACĂ NU PLĂTEŞTI, VA VENI POLIŢIA.

SIMPLU, NU?

Textul continua, însă privirea lui fu atrasă de finalul scrisorii. Niciun nume, nicio semnătură. Poliţistul rămăsese în uşă. Harry îl auzi pipăind de-a lungul peretelui în timp ce murmura:

— Ar trebui să fie vreun întrerupător pe undeva.

Harry plimbă lanterna spre tavanul albastru, de care erau prinse patru tuburi de neon mari.

— Acolo trebuie să fie, zise Harry, luminând peretele de deasupra mai multor pete albastre, înainte ca raza lanternei să se oprească la o coală de hârtie prinsă în dreapta pozei. Un mic semnal de alarmă începea să i se trezească în creier. Hârtia era îndoită într-o parte şi acoperită de linii şi coloane scrise de mână. Însă erau scrisuri de mână diferite.

— Iată-l, spuse poliţistul.

Dintr-un motiv oarecare, Harry se gândi brusc la lampa de pe birou. Şi la tavanul albastru. Şi la mirosul de amoniac. Şi-şi dădu seama dintr-odată că alarma din capul său n-avea nimic de-a face cu hârtia.

— Nu… dădu să zică Harry.

Însă era prea târziu.

Explozia nu fu practic o explozie, ci – aşa cum avea să apară în raportul semnat a doua zi de şeful pompierilor – un incendiu asemănător cu o explozie, declanşat de o scânteie electrică de la cablurile legate la un bidon cu amoniac sub formă de gaz care aprinsese la rândul său PSG-ul vopsit pe tot tavanul şi împrăştiat pe pereţi.

Harry icni când oxigenul din cameră fu absorbit de flăcări şi simţi o căldură copleşitoare căzându-i direct în cap. Se prăbuşi în genunchi şi-şi trecu mâinile prin păr ca să verifice dacă nu-i luase foc. Când ridică iar privirea, pereţii erau în flăcări. Dădu să respire, însă izbuti să-şi înfrâneze reflexul. Se ridică în picioare. Uşa era la doar doi metri distanţă, însă mai trebuia… se întinse după bucata de hârtie. După pagina lipsă din registrul de oaspeţi al cabanei din Håvass.

— Dă-te la o parte!

Poliţistul îşi făcu apariţia în uşă cu extinctorul la subraţ şi cu furtunul în mână. Ca într-o mişcare cu încetinitorul, Harry îl văzu ţâşnind afară. Văzu cum jetul brun-auriu eliberat de furtun loveşte peretele. Brun, deşi ar fi trebuit să fie alb; lichid, deşi ar fi trebuit să fie spumă. Şi deja, înainte să se uite în fălcile văpăilor care se ridicau în două picioare şi mugeau la el din locurile unde ateriza lichidul, înainte să simtă mirosul dulceag-înţepător al benzinei în nări, înainte să vadă cum flăcările urmăresc jetul de benzină înapoi la poliţistul rămas în uşă, apăsând în continuare mânerul, şocat, Harry ştiu de ce extinctorul fusese atârnat în mijlocul peretelui sălii de mese, la îndemână, imposibil de ratat, roşu şi nou, ţipând la ei să-l folosească.

Umărul lui Harry izbi poliţistul la nivelul şoldului, îndoindu-l de mijloc peste propriul său trup şi trântindu-l înapoi în cameră, cu Harry deasupra.

Aruncară cât colo vreo două scaune în timp ce alunecau sub masă. Agentul, icnind după aer, gesticulă şi arătă cu degetul în timp ce îşi deschidea şi închidea gura ca un peşte. Harry se întoarse.

Învăluit în flăcări, extinctorul roşu zdrăngănea şi se rostogolea spre ei. Furtunul scuipa cauciuc topit. Harry ţâşni în picioare târându-l pe poliţist după el, şi-l trase în direcţia uşii în vreme ce cronometrul din mintea lui continua numărătoarea inversă. Îl împinse pe poliţistul ameţit din cameră, prin coridor, apoi îl trase pe podea după el, chiar când se produse ceea ce şeful pompierilor avea să descrie în raport drept o explozie care a aruncat în aer geamurile şi a incendiat întreaga sală de mese.

Studioul arde chiar acum. Au dat la ştiri. Tu trebuie să serveşti şi să protejezi, Harry Hole, nu să demolezi şi să distrugi. Va trebui să plăteşti daune. Dacă nu, voi lua de lângă tine ce ai tu mai scump pe lumea asta. În doar câteva secunde. Habar n-ai cât de uşor va fi.

66. După foc

Întunericul serii se lăsase peste Nydalen. Harry stătea cu o pătură pe umeri şi un pahar mare de carton cu cafea în mână, în timp ce urmărea alături de Holm pompierii care alergau înăuntru şi afară cu ultimele găleţi de PSG care aveau să iasă din fabrica Kadok.

— Deci prinsese pe perete fotografiile cu victimele omorâte, aşa-i? întrebă Bjørn Holm.

— Dap, răspunse Harry. Cu excepţia prostituatei din Leipzig, Juliana Verni.

— Dar pagina? Eşti sigur că era din registrul de oaspeţi de la Håvass?

— Da. Am văzut registrul când am fost în cabană şi paginile erau identice.

— Şi stăteai la jumătate de metru de numele celui de-al optulea oaspete, dar nu l-ai văzut?

Harry ridică din umeri.

— Poate că am nevoie de ochelari pentru citit. Lucrurile s-au desfăşurat foarte repede acolo, Bjørn. Iar interesul meu faţă de foaie s-a epuizat brusc, atunci când poliţistul a început să stropească pe acolo cu benzină.

— Fireşte, doar n-am vrut…

— Erau nişte mesaje pe perete. Din ce-am reuşit să văd, erau scrisori de şantaj. Poate că cineva îl demascase deja.

Un pompier veni spre ei. Hainele îi erau boţite şi mormăia în timp ce se apropia.

— Kripos, nu-i aşa?

Glasul bărbatului suna astfel încât se potrivea cu bocancii şi casca de pe cap. Iar limbajul trupului arăta că era şeful.

Harry şovăi, dar încuviinţă; nu era nevoie să complice lucrurile.

— Ce s-a întâmplat, de fapt, aici?

— Asta sper ca voi, băieţi, să *ne* puteţi spune în cele din urmă, răspunse Harry. Dar în mare, cred că oricine şi-a înfiinţat un birou aici fără să plătească

vreo chirie a avut un plan clar să se ocupe de musafirii nepoftiţi.

— Oh?

— Ar fi trebuit să-mi fi dat seama imediat ce-am văzut tuburile de neon pe tavan. Dacă ar fi funcţionat, chiriaşul n-ar fi avut nevoie de o lampă de birou. Comutatorul era legat la altceva, un soi de dispozitiv de aprindere.

— Aşa crezi? Păi, bine, o să chemăm nişte experţi mâine-dimineaţă.

— Înăuntru cum arată? întrebă Holm. Camera din care a pornit totul?

Pompierul îl scruta pe Holm.

— PSG pe pereţi şi tavan, fiule. Tu cum *crezi* că arată?

Harry se săturase. Se săturase să tot fie el cel care primea, se săturase să-i fie teamă, să ajungă întotdeauna prea târziu. Dar mai ales acum se săturase de oameni în toată firea care nu oboseau niciodată să o facă pe deştepţii. Îi răspunse cu un glas scăzut, atât de scăzut că pompierul trebui să se aplece ca să-l audă:

— Doar în cazul în care nu eşti cu adevărat interesat de ce-are de zis criminalistul meu despre camera în care doar ce-ai trimis o grămadă de pompieri, îţi sugerez să scuipi tot în termeni concişi, dar cuprinzători. Ştii bine că acolo a stat cel care a pus la cale şase sau şapte crime. Săvârşite! Iar pe noi ne interesează *foarte* mult să aflăm dacă ne putem aştepta să găsim indicii care să ne ajute să-l oprim pe acest om foarte, foarte rău. Tu te poţi exprima la fel de concis?

Pompierul se îndreptă de spate şi tuşi.

— PSG-ul este extrem de…

— Ascultă-mă! Te întreb de consecinţe, nu de cauze.

Acum chipul pompierului căpătase o culoare care nu se datora întru totul căldurii de la PSG-ul ce ardea în continuare.

— A ars tot. Absolut tot. Hârtii, mobilier, calculator, tot ce era acolo.

— Mersi, şefu'! făcu Harry.

Cei doi poliţişti urmăriră spatele pompierului în timp ce se îndepărta.

— Criminalistul meu? repetă Holm, făcând o faţă de parcă ar fi înghiţit ceva extrem de neplăcut.

— A trebuit să par şi eu un fel de şef.

— E bine să păcăleşti pe cineva care doar ce te-a păcălit la rândul său, nu?

Harry încuviinţă şi-şi strânse mai mult pătura pe umeri.

— A zis că a ars tot, nu-i aşa?

— Ars, da. Ce senzaţie îţi dă?

Harry se uita amărât la fumul care continua să se reverse pe geamurile fabricii, în lumina reflectoarelor de pe maşinile pompierilor.

— Ca şi cum m-ar fi babardit cineva în Nydalen, răspunse el, golind restul de cafea rece.

✯

Harry se îndepărta cu maşina de Nydalen, dar nu apucă să ajungă mai departe de semaforul de pe Uelandsgate, când Bjørn Holm îl sună din nou.

— Criminaliştii au analizat sperma de pe pantalonii de schi ai lui Adele şi am găsit o potrivire.

— Deja? exclamă Harry.

— Un profil parţial. Însă destul pentru a declara, cu precizie de 93%, că avem o potrivire.

Harry se îndreptă de spate în scaun.

Potrivire. Ce cuvânt minunat! Poate că, până la urmă, ziua nu era chiar pierdută.

— Zi tot! făcu Harry.

— Ar trebui să înveţi să te bucuri de pauzele teatrale, replică Holm.

Harry scoase un geamăt.

— Bine, bine! Au aflat că profilul ADN se potriveşte cu cel obţinut din peria de păr a lui Tony Leike.

Harry rămase privind în depărtare.

Tony Leike o violase pe Adele Vetlesen la cabană.

Harry chiar nu se aşteptase la asta. Tony Leike? Nu mai pricepea nimic. Infractor violent, OK, dar să violezi o femeie care a venit la cabană cu alt bărbat? Elias Skog zicea că-l văzuse astupându-i femeii gura cu mâna şi trăgând-o în toaletă. Poate că nu mai fusese viol când ajunseseră în punctul culminant?

Şi apoi – dintr-odată – iată şi punctul culminant!

Harry văzu totul, limpede precum cristalul.

Nu fusese viol. Şi revelaţia: motivul.

Maşina din spate îl claxona. Semaforul se făcuse verde.

67. Făt-Frumos

Era 7:45, iar ziua încă nu-şi ajustase setările de culoare şi contrast. Cenuşiul luminii de dimineaţă înfăţişa peisajul de ţară într-o versiune alb-negru granulată, când Harry parcă lângă singura maşină de pe malul lacului Vøyentangen şi apoi porni pe jos pe ponton. Poliţistul municipal Skai stătea la marginea apei cu o undiţă şi cu o ţigară în colţul gurii. Fuioare de ceaţă atârnau în aer ca vata de zahăr în jurul stufărişului ce se ridica din apa neagră, uleioasă.

— Hole, rosti Skai fără să se întoarcă. Te-ai trezit devreme.

— Soţia ta a zis că te găsesc aici.

— În fiecare dimineaţă de la 7 la 8. Singura ocazie să mă gândesc înainte să înceapă nebunia.

— Ce-ai prins?

— Nimic. Dar în stufăriş sunt ştiuci.

— Sună cunoscut. Mă tem că nebunia începe mai devreme azi. Am venit în legătură cu Tony Leike.

— Tony, da. Ferma bunicului său se afla în Rustad, la est de lacul Lyseren.

— Deci ţi-l aminteşti bine?

— E un loc mic, Hole. Tatăl meu şi bătrânul Leike erau prieteni, iar Tony venea în fiecare vară aici.

— Ce-ţi aminteşti despre el?

— Ăăă, un tip interesant. Multă lume îl plăcea. Mai ales femeile. Era apropiat de fete, genul Elvis. Şi izbutea să se înconjoare de mult mister. Se zvonea că ar fi crescut singur cu mama lui nefericită şi alcoolică, până într-o zi, când îi făcuse bagajele pentru că bărbatul cu care umbla atunci nu-l plăcea pe băiat. Însă femeile de pe-aici îl plăceau foarte mult. Şi el pe ele. Iar asta îl mai băga în belele.

— Ca atunci când s-a dat la fiica ta?

Skai tresări ca şi cum fusese muşcat.

— Soţia ta, îl lămuri Harry. Am întrebat-o despre Tony, iar ea mi-a zis. Pentru fiica ta s-a bătut atunci

Tony cu băiatul ăla.

Poliţistul clătină din cap.

— Nu s-au bătut, a fost pur şi simplu măcel. Bietul Ole, îi intrase în cap că el şi Mia erau un cuplu din simplul motiv că se îndrăgostise şi putea să le conducă pe fiica mea şi pe prietena ei la dans. Ole nu era cine ştie ce mare bătăuş, era mai degrabă genul tocilar. Însă tot s-a dat la Tony. Care l-a lăsat lat, apoi a scos un cuţit şi… a fost destul de nasol, iar noi nu eram obişnuiţi cu genul ăla de lucruri.

— Ce-a făcut?

— I-a tăiat jumătate de limbă. Pe care a băgat-o în buzunar şi-a plecat. O oră şi jumătate mai târziu, l-am arestat pe Tony acasă la bunicul său, zicându-i că ne trebuie limba la spital, pentru operaţie. Tony ne-a zis că a dat-o la ciori.

— Ce voiam eu să întreb e dacă l-ai suspectat vreodată pe Tony de viol. Atunci sau altădată.

Skai se răsuci spre el.

— Îngăduie-mi să mă exprim în felul următor, Hole: Mia n-a mai fost niciodată fata veselă de dinainte. Încă-l mai voia pe nebun, dar aşa sunt toate fetele la vârsta aia. Iar Ole s-a mutat de-aici. Ori de câte ori amărâtul ăla deschidea gura, şi el, şi ceilalţi îşi aduceau aminte de umilinţa lui îngrozitoare. Deci, da, aş spune că Tony Leike e un tip violent. Dar, nu, nu cred că a violat pe cineva. Dacă aşa ar fi stat lucrurile, ar fi violat-o pe Mia.

— Ea…?

— Au mers împreună în pădurea din spatele sălii de dans. Ea nu l-a lăsat pe Tony să obţină ce voia. Iar el i-a respectat decizia.

— Eşti sigur? Scuze că trebuie să întreb, dar avem…

Cârligul ţâşni din apă în direcţia lor. Scânteie în primele raze de soare.

— E-n regulă, Hole. Şi eu sunt poliţist, ştiu la ce lucrezi. Mia e o fată decentă şi nu minte. Nici măcar în boxa martorilor. Poţi obţine raportul, dacă doreşti toate detaliile. Doar că aş prefera ca ea să nu mai treacă iar prin toate astea.

— Nu va fi nevoie, replică Harry. Mulţumesc!

✯

Harry îi informase pe inspectorii care se adunaseră în sala de şedinţe Odin că persoana pe care o văzuse sub snowmobil – care tot nu fusese găsită, în pofida prezenţei tot mai numeroase a poliţiei în zonă – avea degetele artritice ale lui Tony Leike. Apoi le prezentă teoria sa. După care se lăsă pe spate, aşteptând reacţii.

Pelicanul se uită la Harry peste ochelari, însă păru să se adreseze întregii asistenţe de dimineaţă:

— Cum adică tu crezi că Adele a acceptat? Ţipa după ajutor, pentru numele lui Dumnezeu!

— Asta a crezut ulterior Elias Skog, replică Harry. Prima lui impresie a fost că urmărea doi oameni făcând sex consensual.

— Dar o femeie care aduce un bărbat cu ea la o cabană nu face sex la întâmplare cu un necunoscut în toiul nopţii. Chiar trebuie să fii femeie ca să înţelegi asta! şuieră ea, iar cu noile şi senzaţional de nepotrivitele codiţe împletite îi aminti lui Harry de o Meduză furioasă.

Răspunsul veni de la vecinul lui Harry.

— Tu chiar crezi că genul îţi oferă automat o cunoaştere superioară a preferinţelor în materie de sex pentru jumătate din populaţia lumii?

Ærdal se opri ca să-şi studieze unghia proaspăt curăţată de la degetul mic.

— N-a devenit deja evident că Adele Vetlesen îşi schimba partenerii ca pe şosete şi fără să se gândească prea mult? Doar a fost de acord să facă sex cu un bărbat pe care doar ce-l cunoscuse la o fabrică dezafectată în miez de noapte, nu?

Ærdal îşi coborî mâna şi începu să se ocupe de inelar, în timp ce murmura pe un ton atât de scăzut, încât doar Harry îl auzi:

— Şi oricum, eu am futut mai multe femei decât tine, cocostârc slăbănog.

— Femeile se lăsau uşor atrase de Tony şi invers, continuă Harry. Tony a sosit târziu la cabană, iar prietenul lui Adele s-a enervat dintr-un anumit

motiv şi s-a dus la culcare. Aşa că el şi Adele au putut flirta nestingheriţi. El avea probleme acasă, aşa că ea a început să-şi piardă interesul faţă de cel cu care venise. Adele şi Tony s-au plăcut imediat, însă mai erau şi alţii în cabană. Aşa că, mai târziu în noapte, s-au strecurat afară şi s-au întâlnit în faţa toaletei. S-au sărutat, s-au pipăit, el a întors-o cu spatele şi şi-a tras pantalonii în jos, acum fiind deja atât de excitat încât avea pe vârful penisului ceea ce colegii de la Delicte Sexuale numesc „lichid pre-ejaculator", care a ajuns pe pantalonii ei de schi înainte ca el să apuce să i-i dea jos, apoi au făcut sex. Ea era atât de zgomotoasă în timpul orgasmului, încât l-a trezit pe Elias Skog, care i-a urmărit de la fereastră. Şi cred că l-au trezit şi pe prietenul ei, iar el i-a văzut din cameră. Ei cred că nici nu i-a păsat. Tony, pe de altă parte, a încercat să-i înăbuşe ţipetele.

— Dacă *ei* nu i-a păsat deloc, *lui* de ce i-ar fi păsat? explodă Pelicanul. Până la urmă, femeile sunt cele stigmatizate de genul ăsta de rătăcire, în timp ce statutul bărbatului este apreciat. În rândul celorlalţi bărbaţi, bineînţeles!

— Tony Leike avea cel puţin două motive întemeiate să-i înăbuşe ţipetele, răspunse Harry. În primul rând, e greu de crezut că ai dori să-ţi transmiţi în direct adulterul când eşti un logodnic a cărui faţă apare în toate tabloidele, iar, mai ales, dacă banii viitorului socru sunt pe cale să-ţi salveze investiţiile în Congo. În al doilea rând, Tony Leike este un alpinist care cunoaşte extrem de bine zona.

— Ce dracu' are asta de-a face cu cazul?

Se auzi un chicotit şi toată lumea întoarse capul spre locul unde stătea Mikael Bellman.

— Avalanşă! râse el. Lui Tony Leike îi era teamă că urletele lui Adele ar fi putut declanşa o avalanşă.

— Tony trebuie să fi ştiut că mai mult de trei sferturi din avalanşele care provoacă morţi sunt declanşate de oameni, completă Harry.

Hohote de râs se răspândiră în jurul mesei. Până şi Pelicanul îşi permise un mic zâmbet.

— Dar ce te face să crezi că i-a văzut şi prietenul lui Adele? întrebă ea. Şi că ei nu-i păsa? Poate că era atât de angrenată încât uitase cu totul de sine.

— Pentru că, răspunse Harry, lăsându-se pe spate în scaun, Adele a mai făcut asta înainte. Îi trimisese prietenului ei o imagine în care şi-o trăgea cu alt bărbat. Un mesaj clar şi insensibil. Prietenii ei au spus că ea nu s-a mai întâlnit cu acesta după excursia la Håvass.

— Interesant! aprecie Bellman. Dar unde ne duc pe noi toate astea?

— La motiv, replică Harry. Pentru prima oară în acest caz avem un posibil „de ce”.

— Deci ne îndepărtăm de teoria criminalului în serie nebun? întrebă Ærdal.

— Şi Omul de zăpadă avea un motiv, interveni Beate Lønn, care abia intrase şi se aşezase în capătul mesei. Nebunesc, dar categoric un motiv.

— Aici e şi mai simplu, spuse Harry. Buna şi vechea gelozie. Motiv pentru două din trei crime din această ţară. Şi din majoritatea ţărilor. Din punctul ăsta de vedere, oamenii sunt destul de previzibili.

— Ar putea explica uciderea lui Adele Vetlesen şi a lui Tony Leike, zise Pelicanul, dar cum rămâne cu celelalte?

— Trebuiau să fie eliminaţi, răspunse Harry. Cu toţii erau potenţiali martori ai evenimentelor de la cabană şi ar fi putut povesti poliţiei, oferindu-ne motivul care lipsea. Şi poate şi mai rău: fuseseră martorii oribilei sale umilinţe – fusese înşelat în public. Pentru o persoană instabilă, ăsta ar putea reprezenta un motiv suficient.

Bellman începu să aplaude.

— Sper că în curând vom avea răspunsuri. Am stat de vorbă cu Krongli la telefon şi spune că vremea din zona de căutare s-a mai îmbunat, acum pot trimite acolo câini şi elicoptere. Harry, vreun motiv anume pentru care n-ai pomenit că suspectezi că acel cadavru i-ar aparţine lui Tony Leike?

Harry ridică din umeri.

— Am presupus că vom ajunge mult mai devreme la cadavru, aşa că n-am văzut niciun motiv să fac speculaţii. La urma urmei, artrita nu e chiar atât de neobişnuită.

Bellman îşi mai lăsă o clipă privirea să zăbovească asupra lui Harry înainte de-a li se adresa celorlalţi:

— Avem un suspect, oameni buni. Vrea cineva să-l boteze?

— Al optulea oaspete, propuse Ærdal.

— Făt-Frumos, anunţă Pelicanul.

Timp de câteva minute se aşternu o linişte deplină, ca şi cum se ivise ceva ce necesita timp de digerate, înainte să meargă mai departe.

— Acum, n-oi fi eu cine ştie ce strateg, începu Beate Lønn, fiind sigură că toată lumea ştia că ea nu comenta niciodată ceva înainte de-a fi cumpănit îndelung acea idee, dar nu rămâne totuşi ceva care să vă facă să cădeţi pe gânduri? Leike avea alibi pentru momentul crimelor, însă toate indiciile duceau spre el? Cum rămâne cu apelul către Elias Skog de pe telefonul lui fix? Cum rămâne cu arma crimei cumpărată din Congo? Ba mai mult, dintr-o zonă în care Leike avea interese financiare. Şansă?

— Nu, răspunse Harry. De la bun început, Făt-Frumos ne-a ghidat paşii spre Tony Leike. Făt-Frumos e cel care a plătit-o pe Juliana Verni să meargă în Congo, ştia că orice dovadă arată spre Congo îl indică pe Tony Leike. Iar în privinţa telefonului dat de el lui Elias Skog, am verificat astăzi ce-ar fi trebuit să verific acum mult timp, dar e ceva ce de obicei lăsăm să ne scape, atunci când ne apropiem de un rezultat. Pentru că ne împotrivim contestării dovezilor noastre. În jurul orei la care a fost efectuat apelul către Skog de acasă de la Leike, au mai fost date trei telefoane de pe linia fixă a lui Leike din clădirea de birouri din Aker Brygge. Leike nu s-ar fi putut afla în două locuri deodată. Pun pariu pe două sute de coroane că el se afla în Aker Brygge. Doritori?

Chipuri holbate, dar tăcute.

— Vrei să spui că Făt-Frumos l-a sunat pe Elias Skog de la Leike de-acasă? spuse Pelicanul. Cum…?

— Când Leike a venit la poliţie, mi-a spus că avusese loc o intrare prin efracţie prin subsolul lui, cu câteva zile înainte. Ceea ce se potriveşte cu momentul apelului către Skog. Făt-Frumos a furat o bicicletă ca să-şi ascundă fapta, dar nu şi altceva. Leike ştie că noi nu anchetăm astfel de spargeri, aşa că nici măcar n-a reclamat-o. Iar cu asta Făt-Frumos a plantat o dovadă de nezdruncinat împotriva lui Leike.

— Ce năpârcă! izbucni Pelicanul.

— Accept explicaţia asupra modului, interveni Beate Lønn? Dar de ce? De ce să ni-l arate pe Tony Leike?

— Pentru că ştia că, mai devreme sau mai târziu, vom lega crimele de cabana Håvass, răspunse Harry. Şi că asta va limita numărul suspecţilor, iar toţi cei care s-au aflat atunci acolo vor ajunge în atenţia publică. Sunt două motive pentru care a smuls pagina din registrul de oaspeţi. Unu: avea numele celor care fuseseră acolo, aşa încât să îi poată găsi şi omorî când avea chef, în timp ce noi n-o aveam şi, prin urmare, nu-l puteam opri. Doi, şi mai important: îşi putea menţine numele secret.

— Logic, făcu Ærdal. Şi ca să fie sigur că nu vom porni pe urmele lui, ne-a furnizat şi o potenţial parte vinovată. Pe Tony Leike.

— Şi de aceea a trebuit să aştepte până la final să-l omoare pe Tony Leike, zise unul dintre inspectori, un bărbat cu o mustaţă stufoasă ca a lui Fridtjof Nansen, a cărui poreclă Harry nu şi-o putea aminti.

Vecinul acestuia, un tânăr cu piele şi ochi strălucitori şi lucioşi, al cărui nume, de asemenea, îi scăpa momentan lui Harry, interveni:

— Însă din păcate pentru el, Tony avea alibi pentru momentele morţii lor. Şi din moment ce rolul de ţap ispăşitor al lui Tony devenise redundant,

venise în sfârşit vremea să-şi omoare inamicul numărul unu.

Temperatura din încăpere crescuse cu câteva grade, iar soarele timid de iarnă părea să încingă spiritele, înregistrau un progres, nodul era în sfârşit slăbit. Harry vedea că Bellman se lăsase şi mai mult pe spate în scaun.

— Toate bune şi frumoase, continuă Beate Lønn – Harry aştepta şi un „dar", intui ce urma să întrebe, juca rolul avocatului diavolului, căci ea ştia că el cunoaşte răspunsurile –, dar de ce a complicat Făt-Frumos lucrurile atât de tare?

— Pentru că oamenii *sunt* complicaţi, răspunse Harry, şi auzi totodată un ecou a ceva ce mai auzise şi uitase. Dorim să facem lucruri complexe, care se potrivesc, în care ne controlăm soarta şi putem simţi că suntem conducătorii propriului univers. Încăperea care a ars la fabrica Kadok – ştiţi de ce mi-a amintit cel mai mult? De o cameră de control. De un sediu central. Şi nici măcar nu e sigur că a plănuit să-l omoare pe Leike. Poate că n-a vrut decât să-l vadă arestat şi condamnat.

În tăcerea care se lăsase auzeau o pasăre ciripind afară.

— De ce? întrebă Pelicanul. Dacă îl putea omorî? Sau tortura?

— Pentru că durerea şi moartea nu sunt cele mai rele lucruri pentru un om, răspunse Harry, auzind din nou ecoul. Ci umilirea. Asta îşi dorea el pentru Leike. Umilinţa îndurată pentru că ţi-a fost luat tot ce aveai. Prăbuşirea, ruşinea.

Văzu un mic zâmbet pe buzele lui Beate Lønn, o văzu dând din cap a înţelegere.

— Însă, continuă el, cum s-a subliniat mai devreme, Tony avea – din nefericire pentru criminalul nostru – un alibi. Aşa că atunci când Tony a scăpat, a venit inevitabila pedeapsă. Care a constat într-o moarte lentă şi brutală.

În tăcerea care urmă, Harry simţi o adiere pe lângă el. Mirosul de carne friptă. Apoi camera păru să înceapă iar să respire.

— Şi-acum ce facem? întrebă Pelicanul.

Harry ridică privirea. Pasărea care ciripea pe o cracă de dincolo de geam era un scatiu. O pasăre migratoare care sosise prea devreme. Care le oferea oamenilor speranţe de primăvară, dar care îngheţa şi murea la prima noapte cu brumă.

Al naibii să fiu dacă ştiu, se gândi Harry. Al naibii să fiu dacă ştiu.

68. Ştiucă

Şedinţă lungă la Kripos în acea dimineaţă.

Bjørn Holm se întorsese cu analiza probelor criminalistice adunate de la Kadok. Nu fusese găsită deloc spermă, nici vreo altă dovadă fizică a făptaşului. Încăperea folosită de acesta fusese într-adevăr complet arsă, iar calculatorul fusese redus la o simplă bucată de metal, nelăsând nicio şansă pentru recuperarea vreunor date.

— Probabil că intrase online folosind una dintre nenumăratele reţele neprotejate din zonă, de care e plin Nydalenul.

— Poate că a lăsat nişte urme electronice, zise Ærdal, de parcă mai degrabă ar fi repetat un refren auzit înainte decât ceva ce ar fi putut extinde dincolo de speculaţia „poate".

— Fireşte, am putea cere acces la o parte din sutele de reţele de acolo şi să căutăm ceva ce nici nu cunoaştem, zise Holm. Dar habar n-am cât ar dura. Sau dacă am găsi ceva.

— Lăsaţi-o în seama mea, spuse Harry, care deja se ridicase şi se îndrepta spre uşă, în timp ce forma un număr. Ştiu eu pe cineva.

Lăsă uşa întredeschisă, iar cât aştepta un răspuns, îl auzi pe unul dintre inspectori spunând că nimeni dintre cei cu care stătuseră de vorbă nu văzuse pe cineva intrând sau ieşind din Kadok, deloc surprinzător, căci era ascunsă de copaci şi de tufişuri şi, oricum, era întunecos acolo în lunile de iarnă.

Harry primi un răspuns.

— Secretara lui Katrine Bratt.

— Alo?

— Frøken Bratt e la masă acum.

— Scuze, Katrine, dar mâncatul va trebui să aştepte! Ascultă…

Katrine ascultă şi Harry îi explică ce dorea.

— Făt-Frumos avea pe perete poze care fuseseră probabil descărcate de pe site-urile de ştiri. Ai putea

intra cu motorul de căutare în reţelele din zonă, să verifici jurnalele serverelor şi să afli cine a intrat pe site-urile de ştiri care au făcut referiri la crime. De bună seamă, o mulţime…

— Nu la fel de mult ca el, îl întrerupse Katrine. Am să interoghez lista numărului de descărcări.

— Mhm, înveţi foarte repede.

— Totul stă în nume. Katrine Bratt. Bratt, abrupt. Curbă de învăţare abruptă. Te-ai prins?

Harry se întoarse la ceilalţi.

Acum rulau mesajul primit de Harry de pe telefonul mobil al lui Leike. Acesta fusese trimis la NTNU, universitatea tehnică din Trondheim, pentru analiza vocii. Obţinuseră rezultate utile în cazul înregistrărilor de la jafuri bancare, mai bune decât cele ale camerelor de supraveghere, întrucât vocea – chiar şi distorsionată – e foarte greu de disimulat. Însă lui Bjørn Holm i se spusese că o înregistrare slabă a unui sunet necunoscut, tuşit sau râs, nu era bună de nimic şi nu putea fi folosită pentru un profil al vocii.

— La naiba! exclamă Bellman, bătând cu palma în masă. Cu un profil al vocii, o breşă, am fi putut începe să eliminăm posibili suspecţi din caz.

— Ce posibili suspecţi? murmură Ærdal.

— Semnalul prins de releu ne spune că oricine a folosit telefonul lui Leike se afla în apropiere de centrul Ustaoset când a sunat, răspunse Holm. Semnalul şi-a pierdut apoi din intensitate – reţeaua operatorului nu are acoperire decât în preajma centrului Ustaoset. Însă faptul că semnalul a pierdut din intensitate susţine teoria că telefonul se afla de fapt la Făt-Frumos.

— Cum aşa?

— Chiar şi atunci când telefonul nu este folosit, releul va capta semnalul o dată pe oră. Faptul că n-a mai primit deloc semnale arată că telefonul, înainte sau după apel, se afla în regiunea de munte pustie din jurul Ustaoset. Unde pesemne că era purtat în timpul avalanşei şi al torturării şi aşa mai departe.

Nicio reacţie. Euforia de mai devreme se evaporase deja. Se întoarse la scaunul său.

— Există un singur mod posibil prin care să putem obţine o breşă cum sugerează Bellman, rosti el încet, ştiind deja că nu mai era nevoie să atragă atenţia. Îndreptaţi-vă din nou spre casa lui Leike şi la spargerea de acolo. Să presupunem că ucigaşul nostru a pătruns în locuinţa lui Leike pentru a-l suna pe Elias Skog. Şi să mai presupunem că tehnicienii noştri criminalişti îmbrăcaţi în alb au făcut o treabă atât de temeinică, după cum părea când am apărut eu acolo şi din greşeală… m-am lovit de Holm…

Bjørn Holm îşi înclină capul şi-i trimise lui Harry o privire gen „scuteşte-mă-de-gluma-asta”.

— …N-ar trebui să avem deja amprente din Holmenveien care i-ar putea aparţine… lui Făt-Frumos?

Soarele înveseli din nou camera. Ceilalţi schimbau priviri, aproape ruşinaţi. Atât de simplu, atât de evident. Şi niciunul nu se gândise…

— A fost o şedinţă lungă, cu o mulţime de informaţii noi, interveni Bellman. E limpede că acum creierele noastre au devenit ceva mai lente. Tu ce părere ai, Holm, despre asta?

Bjørn Holm se plesni peste frunte.

— Normal că avem toate amprentele. Am făcut ancheta gândindu-ne că Leike era criminalul şi că locuinţa sa era un potenţial loc al faptei. Speram să găsim amprente care să se potrivească unora dintre victime.

— Şi sunt multe încă neidentificate? întrebă Bellman.

— Asta e chestia, răspunse Holm, zâmbind. Leike avea două poloneze care îi făceau curăţenie o dată pe săptămână. Acestea fuseseră acolo cu şase zile înainte şi făcuseră o treabă temeinică. Aşa că n-am găsit decât amprentele lui Leike, ale lui Lene Galtung, ale celor două poloneze şi ale unei persoane necunoscute, ale cărei amprente categoric nu se potriveau cu cele ale victimelor. Am încetat să mai căutăm potriviri după ce Leike ne-a furnizat

alibiul şi a fost eliberat. Însă nu ştiu pe dinafară unde am găsit amprentele necunoscute.

— Însă eu ştiu, interveni Beate Lønn. Am primit raportul cu schiţele şi fotografiile. Amprentele de la degetul X1 mâna stângă au fost găsite pe partea de sus a acelui birou pompos şi hidos. Cam aşa.

Se ridică şi-şi îndoi uşor mâna stângă.

— Dacă nu cumva mă înşel, e locul unde se află telefonul fix. Cam aşa.

Îşi folosi mâna dreaptă pentru a face semnul internaţional pentru telefon, cu degetul mare la ureche şi cu cel mic la gură.

— Doamnelor şi domnilor, rosti Bellman cu un zâmbet larg pe chip şi cu un gest amplu cu braţul, să fiu al naibii dacă nu avem o pistă adevărată. Holm, continuă să cauţi o potrivire cu X1. Dar *promite-mi* că nu e soţul uneia dintre poloneze care s-a dus acolo ca să dea nişte telefoane gratis, da?

În drum spre uşă, Pelicanul se apropie de Harry. Îşi dădu o codiţă din ochi.

— Se poate să fii mai bun decât mi-am închipuit, Harry. Dar când îţi lansezi teoriile, n-ar strica să mai inserezi câte-un ocazional „cred” pe ici, pe colo.

Îi zâmbi apoi şi-l înghionti în şold.

Harry aprecie zâmbetul; cât despre ghiontul în şold… Îi vibră telefonul în buzunar şi îl scoase. Nu era de la Rikshospital.

— Îşi spune Nashville, îl informă Katrine Bratt.

— Ca oraşul american?

— Da. A intrat pe site-urile tuturor ziarelor importante, unde a citit tot ce era legat despre crime. Vestea proastă e că asta e tot ce am pentru tine. Vezi tu, Nashville n-a fost activ decât vreo două luni pe internet şi n-a căutat decât chestii legate exclusiv de crime. E aproape ca şi cum Nashville se aştepta să fie anchetat.

— Bun, deci pare să fie omul nostru, zise Harry.

— Păi, spuse Katrine, va trebui să cauţi bărbaţi cu pălării de cowboy.

— Poftim?

— Nashville. Mecca muzicii country şi aşa mai departe.

Pauză.

— Alo? Harry?

— Sunt aici. Bine. Mersi, Katrine!

— Sărutări?

— Peste tot.

— Nu, mulţumesc.

Închiseră.

★

Lui Harry i se repartizase un birou cu vedere spre Bryn şi tocmai urmărea nişte detalii ceva mai puţin atrăgătoare ale zonei, când auzi o bătaie în uşă.

În uşă stătea Beate Lønn.

— Hm, cum e să fii în pat cu duşmanul?

Harry ridică din umeri.

— Duşmanul meu e Făt-Frumos.

— Bun. Voiam doar să-ţi spun că am verificat din nou amprentele de pe birou în baza de date şi nu se află în sistem.

— Nici nu mă aşteptam să fie.

— Cum se mai simte tatăl tău?

— Mai are câteva zile.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Mulţumesc.

Se priveau unul pe altul. Şi, brusc, pe Harry îl izbi că va vedea acest chip la înmormântare. Un chip mic şi palid, pe care îl mai văzuse şi la celelalte înmormântări, brăzdat de lacrimi, cu ochi mari şi îndureraţi. Un chip făcut pentru înmormântări.

— La ce te gândeşti? întrebă ea.

— Mai ştiu un singur criminal care omora în felul ăsta, răspunse Harry, întorcându-se spre privelişte.

— Îţi aminteşte de Omul de zăpadă, aşa-i?

Harry încuviinţă încet.

Ea oftă.

— Am promis să nu zic nimic, dar a sunat Rakel.

Harry continua să se uite la apartamentele din Helsfyr.

— A întrebat de tine. I-am zis că eşti bine. Am făcut ce trebuie, Harry?

Harry trase adânc aer în piept.

— Sigur.

Beate mai rămase o vreme în uşă. Apoi plecă.

Ea cum se simte? Cum se simte Oleg? Unde or fi? Ce-or face când se lasă seara, cine are grijă de ei, cine stă de pază? Harry îşi lăsă capul pe braţe şi-şi acoperi urechile cu palmele.

O singură persoană ştie cum gândeşte Făt-Frumos.

✯

Clarobscurul după-amiezii se instală fără avertisment. Căpitanul, recepţionerul lor cel prea entuziast, sună ca să spună că primise un apel de la cineva care întreba dacă Iska Peller, doamna australiancă din *Aftenposten,* stătea acolo. Harry răspunse că era probabil vreun jurnalist, însă Căpitanul credea că şi cel mai amărât jurnalist cunoştea regulile jocului: trebuia să se prezinte cu nume şi cu locul unde lucrează. Harry îi mulţumi şi tocmai se pregătea de a-i cere să-l sune dacă mai primea veşti. Dar se gândi ce anume atrăgea după sine o asemenea cerere. Bellman sună şi el ca să anunţe că urma o conferinţă de presă; dacă Harry avea chef să participe, atunci…

Harry declină oferta şi auzi practic uşurarea lui Bellman.

Apoi începu să bată darabana pe birou. Ridică receptorul s-o sune pe Kaja, însă îl aşează la loc.

Îl ridică iar şi sună la nişte hoteluri din centru. Niciunul nu-şi aducea aminte să fi sunat cineva ca să întrebe de cineva pe nume Iska Peller.

Harry se uită la ceas. Avea chef să bea ceva. Avea chef să meargă în biroul lui Bellman şi să-l întrebe ce naiba făcuse cu opiul lui, să ridice pumnul şi să-l vadă cum se face mic…

O singură persoană ştie.

Harry se ridică, lovi scaunul cu piciorul, îşi înhăţă pardesiul de lână şi ieşi iute afară.

Conduse în oraş şi parcă într-un loc revoltător de ilegal din faţa Teatrului Naţional. Traversă strada şi se apropie de recepţia hotelului.

Căpitanul îşi căpătase porecla când lucra ca portar la acelaşi hotel. Motivul îl reprezenta probabil o combinaţie de uniformă roşie ţipătoare şi faptul că acesta comenta şi dădea comenzi încontinuu, oricui şi pentru orice. Mai mult, se considera un soi de intersecţie pentru orice eveniment important din centrul oraşului, omul ce lua clipă de clipă pulsul metropolei, cel care *ştia.* Informatorul, cu I mare, o nepreţuită piesă a maşinăriei reprezentate de poliţia care veghea asupra siguranţei oraşului Oslo.

— Într-un colţişor special al minţii, aud o voce destul de deosebită, zise Căpitanul, testând gustul propriilor cuvinte cu un plescăit de apreciere. Harry îl surprinse pe colegul de-alături al Căpitanului dându-şi ochii peste cap, în spatele biroului de recepţie.

— Ca un gay, concluzionă Căpitanul.

— Vrei să zici cu glas ascuţit? întrebă Harry, gândindu-se la ceva ce pomenise şi prietenul lui Adele.

Adele zisese că era ceva neplăcut la felul în care vorbea iubitul ei, cam cum vorbea şi colegul ei de apartament.

— Nu, mai degrabă aşa.

Căpitanul îşi strâmbă degetele, flutură din gene şi reproduse o imitaţie batjocoritoare a unui travestit spurcat la gură.

— Sunt atâât de supărat pe tine, Søren!

Colegul acestuia, care, cum era de aşteptat, purta o insignă cu numele SØREN, chicoti.

Harry îi mulţumi încă o dată şi mai că-i stătu pe limbă să-i ceară să-l sune în caz că-şi mai amintea ceva. Ieşi afară şi-şi aprinse o ţigară, apoi ridică privirea spre firma hotelului. Era ceva… În clipa aceea zări o maşină de la Rutieră parcată în spatele maşinii sale şi un agent în uniformă care-i nota numărul de înmatriculare.

Harry traversă strada şi-şi ridică legitimaţia.

— Sunt în misiune oficială.

— Nu contează. Nu parcaţi înseamnă nu parcaţi, zise Uniforma fără să se oprească din scris. Fă plângere.

— Bun, zise Harry, atunci ştii că avem autoritatea de-a scrie şi noi amenzi de parcare dacă vrem?

Bărbatul săltă imediat capul şi rânji.

— Dacă tu crezi că am să te las să scrii propria amendă, te înşeli, amice.

— Eu mă gândeam la maşina *aia,* îi arătă Harry.

— Aia e a mea şi e de la Rutieră…

— Nu parcaţi înseamnă nu parcaţi.

Uniforma îi aruncă o privire ursuză.

Harry ridică din umeri.

— Fă plângere, amice.

Uniforma îşi închise carnetul, se răsuci pe călcâie şi se întoarse la maşina lui.

Când Harry conducea în sus pe Universitetsgata, îi sună telefonul. Era Gunnar Hagen. Harry simţea tremurul de entuziasm din glasul de obicei bine strunit al şefului serviciului Omoruri.

— Vino imediat încoace, Harry!

— Ce s-a întâmplat?

— Vino doar. În pasaj.

✯

Harry auzi glasuri şi văzu bliţuri cu mult înainte să ajungă la capătul coridorului de piatră. Gunnar Hagen şi Bjørn Holm stăteau la uşa fostului său birou. O femeie de la Krimteknisk dădea pe uşă şi pe clanţa acesteia cu o perie pentru amprente în timp ce sosia lui Holm făcea poze unei jumătăţi de urmă de cizmă din colţ.

— Urma e veche, zise Harry. Era aici când ne-am mutat noi. Care-i treaba?

Sosia ridică întrebător privirea spre Holm, care îi făcu semn din cap că ajunge.

— Unul dintre gardienii închisorii a găsit ăsta pe podea, lângă uşă, răspunse Hagen, ridicând o pungă pentru probe ce conţinea un plic maro.

Harry îşi citi numele prin punga transparentă. Printată pe o etichetă cu adresa lipită de plic.

— Gardianul crede că a zăcut maximum două zile aici. Firește, lumea nu trece în fiecare zi prin acest pasaj.

— Măsurăm umezeala din hârtie, replică Bjørn. Am lăsat aici un plic asemănător şi acum aşteptăm să vedem cât îi ia să atingă acelaşi nivel de umiditate. După care mergem în sens invers.

— Şi iată! *CSI* întruchipată, făcu Harry.

— Nu că ne-ar ajuta sincronizarea, interveni Hagen. Nu avem deloc camere de supraveghere în locul în care bănuim c-ar fi stat individul. Care e destul de direct, din ce se vede. Într-o zonă de recepţie aglomerată, în lift, aici jos, nicio uşă încuiată înainte să pătrunzi în închisoare.

— Nu, de ce-ar trebui să încuiem pe-aici? întrebă Harry. Deranjează pe cineva dacă fumez?

Nu-i răspunse nimeni, însă privirile lor erau elocvente. Harry ridică din umeri.

— Presupun că la un moment dat îmi va spune şi mie cineva ce se află în plic, adăugă el.

Bjørn Holm ridică altă pungă pentru probe.

Conţinutul era greu de văzut în lumina slabă, aşa că Harry se dădu mai aproape.

— Oh, căcat! exclamă el şi se retrase o jumătate de pas.

— Degetul mijlociu, îl informă Hagen.

— Care pare să fi fost rupt mai întâi, zise Bjørn. O tăietură curată, îngrijită, fără piele zdrenţuită. Satâr. Sau topor. Ori un cuţit masiv.

Din pasaj se auzi zgomot de paşi apropiindu-se rapid.

Harry se uită mai bine. Degetul era alb, golit de sânge, însă vârful era negru-vineţiu.

— Ce-i aia? Ai luat deja amprente?

— Da, răspunse Bjørn. Dacă avem noroc, răspunsul e deja pe drum.

— Bănuiala mea e că e de la mâna dreaptă, zise Harry.

— Ai dreptate. Bună observaţie! îl lăudă Hagen.

— Plicul mai conţinea şi altceva?

— Nu. Acum ştii şi tu la fel de multe ca noi.

— Poate, replică Harry, jucându-se cu pachetul de ţigări. Însă eu mai ştiu şi altceva despre deget.

— Ne-am gândit şi noi la asta, spuse Hagen, făcând un schimb de priviri cu Bjørn Holm, în vreme ce paşii se tot apropiau prin pasaj. Degetul mijlociu de la mâna dreaptă. Cel pe care ţi l-a retezat Omul de zăpadă.

— Am ceva aici, îi întrerupse agenta criminalistă.

Ceilalţi se întoarseră spre ea.

Aceasta stătea pe vine şi ţinea un obiect între degetul mare şi arătător. Ceva negru-cenuşiu.

— Nu seamănă cu pietricelele pe care le-am găsit la locul uciderii lui Borgny?

Harry se duse mai aproape.

— Dap. Lavă.

Cel care alerga era un tânăr cu legitimaţie de poliţist atârnată de buzunarul de la piept al cămăşii. Se opri în faţa lui Bjørn Holm, îşi propti palmele de genunchi şi icni după aer.

— Ei bine, Kim Erik? întrebă Holm.

— Am găsit o potrivire, gâfâi tânărul.

— Daţi-mi voie să ghicesc, se băgă Harry, vârându-şi o ţigară între buze.

Ceilalţi îşi îndreptară atenţia spre el.

— Tony Leike.

Kim Erik părea sincer dezamăgit:

— C-cum…?

— Am crezut că i-am văzut mâna dreaptă ieşindu-i de sub snowmobil, şi nu-i lipsea niciun deget. Deci trebuie să fi fost stânga.

Harry dădu din cap spre punga cu probe.

— Degetul nu e rupt, e doar strâmb. Vechea şi buna artrită. Ereditară, dar nu molipsitoare.

69. Scris caligrafic

Femeia care deschise uşa uneia dintre casele înşiruite din cartierul Hovseter era la fel de lată în umeri ca un luptător de wrestling şi la fel de înaltă ca Harry. Se uită la el şi aşteptă nerăbdătoare, ca şi cum avea obiceiul să le acorde oamenilor secundele necesare să-şi anunţe treburile.

— Da?

Harry recunoscu glasul Fridei Larsen de la telefon. Care îl făcuse să-şi imagineze o femeie subţirică şi minionă.

— Harry Hole, răspunse el. Ţi-am găsit adresa cu ajutorul numărului de telefon. Felix e acasă?

— Afară, joacă şah, anunţă ea pe un ton plat; un răspuns standard, din câte se părea. Trimite-i e-mail.

— Aş vrea să stau de vorbă cu el.

— Despre ce?

Umplea cadrul uşii într-un fel care nu-ţi lăsa loc să intri. Şi nu era vorba doar de statură.

— Am găsit un fragment de lavă la secţia de poliţie. Mă întrebam dacă provine din acelaşi vulcan ca eşantionul pe care i l-am trimis.

Harry stătea cu două trepte mai jos decât ea, ţinând pietricica în mână. Însă ea nu se clintea din prag.

— Imposibil să-l vezi, insistă ea. Trimite-i e-mail lui Felix.

Dădu să închidă uşa.

— Presupun că e lavă, nu? insistă Harry.

Ea şovăi. Harry aşteptă. Ştia din proprie experienţă că experţii nu se pot abţine să nu-i contrazică pe profani.

— Fiecare vulcan are propria compoziţie a lavei. Însă variază de la o erupţie la alta. Va trebui să analizaţi piatra. Conţinutul de fier al miezului îţi poate dezvălui multe.

Chipul femeii era lipsit de expresie, iar ochii, total neinteresaţi.

— Ce mi-ar plăcea mie cu adevărat, continuă Harry, e să întreb mai multe despre aceşti oameni care călătoresc prin toată lumea studiind vulcanii. N-au cum să fie foarte mulţi, deci mă întrebam dacă Felix are cunoştinţe mai multe despre contingentul norvegian.

— Suntem mai mulţi decât îţi închipui, răspunse ea.

— Deci şi tu?

Doar o ridicare din umeri.

— Care e ultimul vulcan la care aţi fost amândoi?

— Ol Doinyo din Tanzania. Şi nu am fost pe el, ci aproape. Erupea. Natrocarbonatită magmatică. Lava care iese la suprafaţă e neagră, însă reacţionează cu aerul şi după câteva ore e complet albă. Ca zăpada.

Dintr-odată, atât glasul, cât şi expresia i se treziseră la viaţă.

— De ce nu vrea să vorbească? întrebă Harry. Cumva fratele tău e mut?

Chipul femeii redeveni rigid. Glasul îi era plat şi mort.

— E-mail.

Uşa se trânti atât de tare, încât lui Harry îi intră praf în ochi.

✯

Kaja parcă în Maridalsveien, sări peste bariera de protecţie şi începu să coboare cu grijă panta abruptă din pădurea dincolo de care se afla fabrica Kadok. Îşi aprinse lanterna şi trecu prin boschete, dând la o parte crengile golaşe ce voiau să-i intre în ochi. Frunzişul era des, iar umbrele ţopăiau în jur ca nişte lupi tăcuţi şi chiar şi atunci când se oprea, asculta şi cerceta în jur, umbrele copacilor căzdeau în aşa fel încât nu mai aveai habar ce era ce, ca într-un labirint din oglinzi. Însă nu îi era teamă. Era chiar bizar că ea, căreia îi era atât de frică de uşile închise, nu se temea de întuneric. Ascultă mugetul râului. Oare auzise ceva? Un zgomot care n-ar fi trebuit să fie aici. Porni mai departe. Se aplecă peste un trunchi doborât de vânt şi se opri iarăşi. Însă celălalt

zgomot încetă în clipa în care se opri şi ea. Kaja inspiră adânc şi-şi duse ideea până la capăt: parcă o urmărea cineva care nu voia să fie văzut.

Se întoarse şi aţinti raza lanternei în spate. Acum nu mai era la fel de sigură că nu-i e teamă de întuneric. Câteva crengi se legănară în lumină, însă de bună seamă că erau cele deranjate de ea, nu-i aşa?

Se întoarse iar cu faţa.

Şi ţipă când lanterna ei lumină un chip palid ca de mort, cu ochi căscaţi la maximum. Kaja scăpă lanterna şi dădu înapoi, însă silueta o urmă emiţând un sunet ca un mârâit ce aducea cu un râset. În întuneric, ea o văzu aplecându-se, apoi ridicându-se, iar în secunda următoare lumina orbitoare a propriei lanterne îi era aţintită în faţă.

Îşi ţinu răsuflarea.

Râsul mârâit încetă.

— Iată, hârâi un glas de bărbat, şi lumina săltă de câteva ori.

— Iată?

— Lanterna ta, răspunse glasul.

Kaja o luă şi aţinti raza lanternei pe lângă el. În aşa fel încât să-l poată vedea fără să-l orbească. Avea păr blond şi o falcă cu prognatism.

— Cine eşti? întrebă ea.

— Truls Berntsen. Lucrez cu Mikael.

Doar auzise de Truls Berntsen. Umbra. Beavis – nu aşa îl numea Mikael?

— Eu sunt…

— Kaja Solness.

— Corect, de unde…? Înghiţi în sec şi reformulă întrebarea: Ce cauţi aici?

— Acelaşi lucru ca şi tine, răspunse el pe un ton răguşit monoton.

— Corect. Şi eu ce caut aici?

Bărbatul emise iar acel râset ca un mârâit. Dar nu-i răspunse. Ci doar rămase în faţa ei cu braţele atârnându-i de o parte şi de alta a corpului, depărtate de trunchi. O pleoapă i se zbătea de parcă sub ea se blocase o insectă.

Kaja oftă.

— Dacă şi tu faci acelaşi lucru ca mine, atunci eşti aici ca să ţii sub observaţie fabrica, spuse ea. În caz că va reapărea.

— Da, în caz că va reapărea, repetă Beavis fără să-şi smulgă privirea de la ea.

— Ideea nu e chiar trasă de păr, nu-i aşa? continuă ea. S-ar putea ca el să nu ştie că a ars.

— Tatăl meu a lucrat aici, zise Beavis. Obişnuia să spună că a făcut PSG, a tuşit PSG şi s-a transformat în PSG.

— Mai sunt mulţi oameni de la Kripos prin zonă? Mikael ţi-a dat ordin să vii încoace?

— Nu te mai întâlneşti cu el, nu-i aşa? Te întâlneşti cu Harry Hole.

Kaja simţi un fior în măruntaie. De unde naiba ştia individul ăsta aşa ceva? Oare Mikael chiar le spusese oamenilor despre ei doi?

— Tu n-ai fost la Håvass, zise ea, ca să schimbe subiectul.

— N-am fost?

Acelaşi râset ca un mârâit.

— Presupun că am fost liber. În concediu. Jussi a fost acolo.

— Da, răspunse ea încet. A fost acolo.

O pală de vânt se năpusti asupra lor, făcând-o pe Kaja să se răsucească pentru a se feri de o creangă ce era s-o zgârie pe faţă. Oare o urmărise sau era deja aici când ajunsese ea?

Când se întoarse spre el, nu mai era acolo. Plimbă raza lanternei printre copaci. Dispăruse.

✯

Era 2 dimineaţa când Kaja parcă pe stradă, trecu de poartă şi urcă treptele casei galbene. Apăsă butonul de deasupra plăcii de ceramică pictată pe care se aflau cuvintele „fam. Hole” scrise caligrafic.

După ce sună şi a treia oară, auzi o tuse joasă şi se întoarse ca să-l vadă pe Harry vârându-şi un revolver de serviciu sub centura pantalonilor. Pesemne că se furişase pe după colţul casei fără să scoată vreun zgomot.

— Care-i treaba? întrebă ea, îngrozită.

— Doar îmi luam măsuri de precauţie. Ar fi trebuit să dai telefon şi să anunţi că vii.

— N-n-ar fi trebuit să vin?

Harry urcă scările pe lângă ea şi descuie uşa. Ea îl urmă în casă, cuprinzându-l cu braţele pe la spate, agăţându-se de el şi închizând uşa cu călcâiul. El se eliberă, se întoarse, se pregăti să spună ceva, dar ea îl împiedică printr-un sărut. Un sărut lacom, care cerea reciprocitate. Îşi vârî mâinile reci pe sub tricoul lui, simţi după pielea lui extrem de fierbinte că doar ce se dăduse jos din pat, îi scoase revolverul din pantaloni şi-l trânti pe masa din hol.

— Te doresc, şopti ea, muşcându-l de ureche şi apăsându-şi mâna peste pantalonii lui, simţindu-i scula caldă şi moale.

— Kaja…

— Te pot avea?

Îşi închipui că simte o uşoară şovăială din partea lui, o certă reţinere. Îi înconjură gâtul cu cealaltă mână şi-l privi în ochi.

— Te rog…

El zâmbi. Apoi muşchii i se relaxară şi o sărută. Prudent. Mai prudent decât îşi dorea ea. Gemu frustrată şi-i descheie pantalonii. Îi ţinu strâns scula fără să-şi mişte mâna, simţind-o cum creşte.

— Să ţi-o trag! oftă el şi-o săltă în braţe.

O căra pe scări. Deschise uşa dormitorului cu piciorul şi o întinse pe pat. Pe partea mamei sale. Ea îşi lăsă capul pe spate, închise ochii, îl simţi dezbrăcându-se rapid, eficient. Îi simţi căldura radiindu-i din piele când se lăsă peste ea şi-i desfăcu picioarele. Da, se gândi ea. Trage-mi-o!

✯

Îşi lipi obrazul şi urechea de pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii.

— La ce te gândeai, şopti ea, când zăceai acolo, ştiind că vei muri?

— Că voi trăi, răspunse Harry.

— Doar atât?

— Doar atât.

— Nu că urma să-i… întâlneşti pe cei pe care îi iubeşti?

— Nu.

— Eu aşa am făcut. A fost ciudat. Îmi era atât de teamă că ceva special urma să se destrame. Apoi groaza a trecut şi în schimb m-am trezit plină de pace. Doar am dormit. Apoi ai venit tu. Şi m-ai trezit. M-ai salvat.

Harry îi pasă ţigara şi ea trase un fum, apoi chicoti ironic.

— Eşti un erou, Harry. Genul căruia i se dau medalii. Cine te-ar fi crezut în stare de aşa ceva?

Harry clătină din cap.

— Crede-mă, dragă, mă gândeam doar la mine. Nu m-am gândit nicio clipă la tine înainte să ajung la şemineu.

— Poate că nu, dar când ai ajuns acolo tot mai aveai foarte puţin aer. Dezgropându-mă, ştiai că vom epuiza de două ori mai repede aerul.

— Ce pot să zic? Sunt un tip generos.

Îl plesni peste piept râzând.

— Un erou!

Harry trase adânc aer în piept.

— Sau poate că instinctul de supravieţuire a depăşit conştiinţa.

— Ce vrei să spui?

— Prima persoană pe care am găsit-o era atât de puternică, încât aproape a reuşit să păstreze băţul de schi. Aşa că am bănuit că e Kolkka şi e în viaţă. Ştiam că e o chestiune de secunde sau minute, însă în loc să-l dezgrop pe el am înţepat zăpada ca să te găsesc pe tine. Tu erai destul de inertă. Am crezut că eşti moartă.

— Şi?

— Şi în adâncul sufletului m-am gândit că dacă mai întâi scot persoana moartă, cea care era în viaţă ar putea muri între timp. În felul ăsta îmi rămânea mie tot aerul. E greu de ştiut ce anume îţi guvernează acţiunile.

Rămase tăcută. Afară, huruitul unei motociclete crescu în intensitate şi apoi scăzu. O motocicletă în

martie. Iar astăzi văzuse o pasăre migratoare. Se dezechilibrase totul.

— Mereu le chibzuieşti atât de mult? întrebă ea.

— Nu. Poate. Habar n-am.

Se trase mai aproape de el.

— Acum la ce te gândeşti?

— Cum de ştie el toate informaţiile.

Kaja oftă.

— Criminalul nostru?

— Şi de ce se joacă cu mine. De ce-mi trimite bucăţi din Tony Leike. Ce-o fi în mintea lui.

— Şi cum ai de gând să afli toate astea?

El îşi stinse ţigara pe noptieră. Inspiră adânc şi scoase un şuierat adânc.

— Asta-i ideea. Nu-mi imaginez decât o singură cale. Trebuie să stau de vorbă cu el.

— Cu el? Cu Făt-Frumos?

— Cu cineva *ca* el.

Visul veni chiar în pragul somnului. Se uita la un cui. Acesta ieşea din capul unui bărbat. Însă chipul din seara asta avea ceva familiar. Un portret de familie, unul pe care îl văzuse de multe alte ori. Îl văzuse recent. Obiectul din gura lui Harry explodă şi-l făcu să tresară. Dormea.

70. Unghi mort

Harry mergea pe holul de spital alături de un gardian de închisoare îmbrăcat în civil. La doi paşi în faţa lor mergea doctoriţa. Aceasta îl informase pe Harry de starea lui, ca să ştie la ce să se aştepte.

Ajunseră la o uşă şi gardianul o descuie. Înăuntru, alt hol se întindea pe câţiva metri. Pe partea stângă a holului se aflau trei uşi. Un gardian de închisoare în uniformă stătea în faţa uneia dintre ele.

— E treaz? întrebă doctoriţa în vreme ce gardianul îl percheziţiona pe Harry.

Agentul încuviinţă, scoase toate obiectele din buzunarele lui Harry şi le lăsă pe masă, descuie uşa şi păşi într-o parte.

Doctoriţa îi făcu semn lui Harry să aştepte o secundă şi intră însoţită de gardian. Ieşi imediat.

— Maximum cincisprezece minute, îi ceru ea. Se simte mai bine, dar e slăbit.

Harry dădu aprobator din cap. Inspiră adânc. Şi păşi înăuntru.

Se opri la uşă şi o auzi închizându-se în urma sa. Draperiile erau trase, iar camera era învăluită în întuneric, în afară de o lampă lângă pat. Lumina cădea pe o siluetă semiridicată rezemată de o pernă, cu capul plecat şi păr lung încadrându-i faţa de ambele părţi.

— Vino mai aproape, Harry.

Glasul se schimbase; aducea cu scârţâitul unor balamale neunse. Însă Harry îl recunoscu, iar sângele îi îngheţă în vene.

Se apropie de pat şi se aşeză pe scaunul adus special. Bărbatul săltă capul. Iar Harry încetă să mai respire.

Arăta de parcă cineva îi turnase ceară pe faţă. Care-i înţepenise într-o mască prea întinsă, ce îi trăgea fruntea şi bărbia spre ceafă şi-i transforma gura într-o gaură mică, fără buze, pe un peisaj grotesc alcătuit din ţesut osos. Râsul fu doar două suflări scurte de aer.

— Nu mă mai recunoşti, Harry?

— Recunosc ochii, răspunse Harry. E suficient. Tu eşti.

— Ceva nou de la…

Gura minusculă, ca de crap, păru să formeze un zâmbet.

— …Rakel a noastră?

Harry se pregătise pentru asta, adunându-şi curajul ca un boxer, ca să întâmpine durerea. Chiar şi aşa, sunetul numelui ei în gura lui îl făcu să-şi încleşteze pumnii.

— Ai fost de acord să vorbeşti cu mine despre un bărbat. Un bărbat despre care credem că e ca tine.

— Ca mine? Mai arătos, sper.

Alte două suflări scurte.

— E bizar, Harry. N-am fost niciodată vanitos; am crezut că durerea urma să fie cel mai groaznic aspect al acestei boli. Dar ştii ceva? E deteriorarea. Să te vezi în oglindă, să vezi monstrul ce iese la suprafaţă. Mă lasă în continuare să merg singur la toaletă, însă evit oglinzile. Eram un om arătos, doar ştii.

— Ai citit chestiile pe care ţi le-am trimis?

— M-am uitat pe ele. Dr. Dyregod e de părere că n-ar trebui să mă forţez. Infecţii. Inflamaţii. Febră. E sincer preocupată de sănătatea mea, Harry. Destul de uluitor având în vedere ce-am făcut, nu? Eu, personal, sunt mai preocupat să mor. Exact motivul pentru care îi invidiez pe cei pe care i-am… dar tu ai oprit aia, nu-i aşa, Harry?

— Moartea ar fi fost o pedeapsă prea blândă.

Ceva păru să se aprindă în ochii bărbatului, ceva ce aducea cu o lumină albă şi rece ţâşnind din fantele de pe faţa lui.

— Măcar am un nume şi un loc în analele istoriei. Oamenii vor citi despre Omul de zăpadă. Cineva va moşteni responsabilitatea şi-mi va pune ideile în practică. Tu ce ai, Harry? Nimic. Ba din contră, ai pierdut şi puţinul pe care-l aveai.

— Adevărat, zise Harry. Ai câştigat.

— Ţi-e dor de degetul mijlociu?

— Păi, mi-e dor de el chiar acum.

Harry ridică privirea şi o întâlni pe a celuilalt. I-o susţinu. Apoi guriţa ca de crap se deschise. Râsul răsună ca un pistol cu amortizor.

— Măcar nu ţi-ai pierdut simţul umorului, Harry. Ştii ce-o să-ţi cer în schimb, nu?

— Niciun leac, nicio plată. Dar dă-i bătaie!

Bărbatul se răsuci cu o oarecare dificultate spre noptieră, ridică un pahar cu apă şi îl duse la gură. Harry rămase uitându-se la mâna care ţinea paharul. Îi amintea de gheara unei păsări. După ce termină, bărbatul aşeză grijuliu paharul la loc şi vorbi. Tânguitul veni mai slab acum, ca un aparat de radio cu bateriile aproape golite.

— Cred că există ceva în manualul închisorilor legat de rata ridicată de sinucideri. În orice caz, aici stau ca vulturii cu ochii pe mine. Te-au percheziţionat înainte să intri, nu? Le e teamă că îmi aduci un cuţit sau ceva de genul. Dar eu nu vreau să mai văd cum mă deteriorez, Harry. Ajunge, tu nu crezi?

— Nu, răspunse Harry. Nu cred. Să vorbim despre altceva!

— Ai fi putut minţi şi să spui da.

— Ai fi preferat?

Bărbatul făcu un gest de lehamite cu mâna.

— Mi-ar plăcea să o văd pe Rakel.

Harry ridică o sprânceană.

— Cum aşa?

— Aş vrea doar să-i spun ceva.

— Ce?

— E o treabă între mine şi ea.

Scaunul scârţâi când Harry se ridică în picioare.

— N-o să se întâmple.

— Aşteaptă, stai.

Harry se aşeză.

Bărbatul îşi plecă privirea şi trase de cuvertură.

— Să nu mă înţelegi greşit. Nu am niciun regret în privinţa celorlalte. Erau târfe. Însă Rakel era diferită. Ea era… diferită. Voiam doar să zic asta.

Harry îl privi cu atenţie, complet uluit.

— Deci ce crezi? întrebă Omul de zăpadă. Zi da! Minţi, dacă trebuie.

— Da, minţi Harry.

— Eşti un mincinos prost, Harry. Vreau să vorbesc cu ea înainte să te ajut.

— Nici nu începe discuţie.

— De ce-ar trebui să am încredere în tine?

— Pentru că n-ai de ales. Pentru că hoţii se încred în hoţi la nevoie.

— Chiar aşa?

Harry afişă un zâmbet chinuit.

— Când cumpăram opiu în Hong Kong, o vreme am folosit o toaletă dezafectată din complexul de magazine The Landmark, de pe Des Voeux Road. Intram eu primul şi lăsam o sticlă pentru bebeluşi sub rezervorul de apă din ultima cabină pe dreapta. Ieşeam să mă plimb, mă uitam la ceasuri false, mă întorceam şi găseam sticla tot acolo. Întotdeauna cantitatea corectă de opiu. Încredere oarbă.

— Ziceai c-ai folosit „o vreme" toaleta.

Harry ridică din umeri.

— Într-o zi, n-am mai găsit sticla. Poate că m-a tras dealerul pe sfoară, poate că ne văzuse altcineva şi a dispărut cu banii sau cu marfa. Nu exista nicio garanţie.

Omul de zăpadă îl privi gânditor pe Harry.

Harry mergea pe hol alături de doctoriţă. Gardianul mergea în faţa lor.

— N-a durat mult, zise ea.

— S-a exprimat pe scurt, răspunse Harry.

Trecu cu paşi mari de zona de recepţie, ieşi în parcare şi-şi descuie maşina. Urmări cum îi tremură mâna în vreme ce băga cheia în contact. Spatele tricoului îi era scăldat în sudoare când se lăsă pe spate în scaun.

Chiar că se exprimase pe scurt.

— Să presupunem că e ca mine, Harry. La urma urmelor, presupunerea asta e vitală dacă te pot ajuta. Mai întâi, motivul. Ura. O ură fierbinte, arzătoare. Ăsta e materialul pentru supravieţuire, e magma din

interior care-l menţine cald. Şi, la fel ca magma, ura e o condiţie primară pentru viaţă, astfel încât să nu se transforme în gheaţă. În acelaşi timp, presiunea căldurii interne va duce în mod inevitabil la o erupţie, iar atunci va fi eliberat elementul distructiv. Şi cu cât trece mai mult fără să erupă, cu atât mai violentă va fi aceasta. Acum erupţia e-n toi şi e violentă. Ceea ce-mi spune că va trebui să cauţi adânc în trecut după motiv. Pentru că nu acţiunile comise din ură, ci motivul urii e cel care va rezolva această enigmă. Acţiunile n-au niciun sens fără motiv. Ura necesită timp să se acumuleze, însă motivul e simplu. S-a întâmplat ceva. Totul ţine de acest lucru care s-a întâmplat. Află ce s-a întâmplat şi îl vei prinde.

Dintre toate metaforele, ce-l făcuse să folosească un vulcan? Harry conducea pe şoseaua şerpuită şi abruptă dinspre spitalul Bærum.

— Opt crime. El e regele acum, e în vârf. A construit un univers în care totul pare să i se supună. E păpuşarul şi se joacă cu voi toţi. Cu tine mai cu seamă, Harry. E greu de înţeles de ce ai fost ales – poate că e doar o chestiune de şansă. Treptat totuşi, în timp ce-şi controlează marionetele, va căuta şi mai multe senzaţii tari. Va vorbi cu marionetele, se va apropia de ele, îşi va savura triumfurile când se va putea bucura cel mai mult de ele, alături de cei asupra cărora va triumfa. Însă e deghizat bine. Nu iese în evidenţă ca un păpuşar, ba chiar ar putea părea servil, cineva uşor de condus, cineva subestimat, cineva despre care nu ţi-ai putea imagina în veci că ar putea regiza o piesă atât de complexă.

Harry se îndrepta spre centrul oraşului pe E18. Se crease un ambuteiaj. Trecu pe banda rezervată transportului public. Doar era poliţist, pentru numele lui Hristos. Şi asta era foarte, foarte, foarte urgent. Gura i se uscase, câinii lătrau nestăpâniţi.

— E aproape de tine, Harry, de asta sunt destul de sigur, pur şi simplu nu se poate abţine. Însă e aproape de tine dintr-un unghi mort. S-a strecurat

într-un fel sau altul în viaţa ta şi ţi-a câştigat încrederea într-un moment când atenţia îţi era concentrată în altă parte. Sau când erai slab. Se simte ca acasă acolo unde e. Un vecin, un prieten, un coleg. Sau cineva care e pur şi simplu acolo, exact în spatele altei persoane care ţi-e mai familiară, o umbră la care nici măcar nu te gândeşti ca la altceva decât un simplu apendice al acestei prime persoane. Gândeşte-te la cei care ţi-au trecut deja prin faţa ochilor. Pentru că el a fost acolo. Deja îi ştii chipul. Se poate să nu fi schimbat multe cuvinte unul cu altul, dar, dacă e ca mine, n-a fost în stare să se abţină, Harry. *S-a cuibărit lângă tine.*

Harry parcă în faţă la Savoy şi merse la bar.

— Cu ce vă pot servi?

Harry îşi lăsă privirea să rătăcească peste sticlele de pe poliţele de cristal din spatele barmanului.

Beefeater, Johnnie Walker, Bristol Cream, Absolut, Jim Beam.

Căuta un bărbat cu o furie arzătoare. Cineva care nu-şi lăsa emoţiile s-o ia razna. Cineva cu o inimă protejată de o armură.

Privirea încetă brusc să-i mai rătăcească. Şi derulă înapoi. Rămase cu gura deschisă. Era ca un fulger divin. Şi totul, totul se afla în acel fulger.

Glasul veni parcă de la depărtare:

— Domnule? Mă scuzaţi, domnule?

— Da.

— V-aţi hotărât?

Harry încuviinţă încetişor.

— Da, răspunse. Da, m-am hotărât.

71. Euforie

Gunnar Hagen învârtea un pix între degetele arătătoare şi îl studia pe Harry, care, pentru prima dată, stătea – nu zăcea – pe scaunul din faţa lui.

— Practic, acum eşti angajat la Kripos şi, prin urmare, faci parte din echipa lui Bellman, zise şeful serviciului Omoruri. Aşadar, o arestare efectuată de tine se va considera o victorie pentru Bellman.

— Iar dacă eu – iar asta e tot ceva perfect ipotetic – te informez şi las arestarea în seama cuiva de la Divizia Crime, să spunem Kaja Solness ori Magnus Skarre?

— Aş fi silit să refuz o asemenea generoasă ofertă chiar şi de la tine, Harry. Cum spuneam, suntem legaţi de înţelegeri.

— Mhm. Bellman te are în continuare la mână?

Hagen oftă.

— Dacă ar fi să umblu pe la spatele lui şi, fără ca Bellman să ştie, să fac o arestare în cel mai mare caz de crimă din Norvegia, Ministerul Justiţiei va dori să afle imediat tot. Dacă ar fi să-i sfidez şi să te aduc înapoi ca să anchetezi cazul, asta ar fi considerată o încălcare a ordinelor. Şi va afecta întreaga unitate. Îmi pare rău, Harry, dar nu pot.

Harry căzuse pe gânduri, uitându-se într-un punct situat între ei.

— Bine, şefu'.

Sări din scaun şi porni iute spre uşă.

— Aşteaptă!

Harry se opri.

— Harry, de ce întrebi asta acum? S-a întâmplat ceva despre care trebuie să aflu?

Harry clătină din cap.

— Doar testam şi eu câteva ipoteze, şefu'. Doar ăsta e jobul nostru, nu?

✯

Harry stătu până la ora 15 să dea telefoane. Ultimul fu către Bjørn Holm, care căzu de acord să-l ducă fără să stea pe gânduri.

— Încă nu ţi-am spus unde şi de ce, zise Harry.

— Nu-i nevoie, răspunse Bjørn şi continuă, apăsând pe fiecare cuvânt: Am-încredere-în-tine.

Urmă o scurtă pauză.

— Bănuiesc că meritam asta, zise Harry.

— Da, replică Bjørn.

— Am senzaţia că mi-am cerut scuze, nu?

— Nu.

— Nu? Bine. Mhm… Mhm… Hristoase, ce greu e. Mhm… Mhm…

— Pare că ţi-e greu să începi, amice, spuse Bjørn, însă Harry îl simţea zâmbind.

— Scuze! făcu Harry. Sper să am nişte amprente pe care să le verifici înainte să plecăm. Dacă nu se potrivesc, nu mai trebuie să conduci, dacă pricepi apropoul.

— Ce atâta secretomanie?

— Pentru că ai încredere în mine.

Era 15:30 când Harry bătu la uşa micuţei încăperi din Rikshospital.

Îi deschise Sigurd Altman.

— Salut, ai putea arunca o privire la astea?

Îi întinse infirmierului un mic teanc de poze.

— Sunt lipicioase, constată Altman.

— Au venit direct din camera de developare.

— Hm, un deget retezat. Care-i treaba?

— Am suspiciuni că proprietarului i s-a administrat o doză de ketanom. Mă întrebam dacă tu, ca expert în anestezie, poţi spune dacă se poate găsi vreo urmă de medicament în deget.

— Da, fără îndoială, circulă prin tot corpul, purtat de sânge.

Altman frunzări pozele.

— Degetul pare destul de golit de sânge, dar teoretic o singură picătură e de ajuns.

— Atunci, întrebarea este dacă ne poţi însoţi la o arestare diseară?

— Eu? N-aveţi un legist care…

— Tu ştii mai multe decât ei despre asta. Şi am nevoie de cineva în care pot avea încredere.

Altman ridică din umeri, se uită la ceas şi-i dădu pozele înapoi.

— Ies din gardă peste două ore, deci…

— Super! Venim să te luăm noi. O să joci un rol în istoria crimelor din Norvegia, Altman.

Infirmierul schiţă un zâmbet anemic.

✯

Mikael Bellman îl sună când Harry se îndrepta spre Krimteknisk.

— Pe unde-ai umblat, Harry? Ţi-am simţit lipsa la şedinţa de dimineaţă.

— Pe ici, pe colo.

— Pe colo, unde?

— Prin minunatul nostru oraş, răspunse Harry, lăsând să cadă un plic A4 pe bancă în faţa lui Kim Erik Lokker şi arătându-i acestuia propriile sale amprente, indicându-i că doreşte să fie verificat conţinutul acestuia.

— Devin neliniştit când n-apari pe radar toată ziua, Harry.

— Nu ai încredere în mine, Mi-ka-el? Ţi-e teamă că o s-o dau pe alcool?

La celălalt capăt se aşternu tăcerea.

— Îmi raportezi mie şi mi-ar plăcea să rămân informat, asta-i tot.

— Îţi raportez că nu e nimic de raportat, şefu'.

Harry închise şi merse să-l vadă pe Bjørn. Beate aştepta deja în biroul acestuia.

— Ce voiai să ne spui? întrebă ea.

— O poveste adevărată cu poliţişti şi jefuitori, răspunse Harry, aşezându-se.

Ajunsese la jumătatea poveştii, când Lokker îşi băgă capul pe uşă.

— Am găsit astea, anunţă el, ridicând o folie cu amprente.

— Mersi! zise Bjørn, aşezându-se la calculator şi luând folia.

O aşeză pe scanerul său, scoase dosarul cu amprenta găsită în Holmenveien şi porni programul de identificare.

Harry era conştient că avea să dureze doar vreo două secunde, însă închise ochii, simţindu-şi inima zvâcnind, deşi ştia – ştia. Omul de zăpadă ştia. Şi îi spusese lui Harry puţinul de care avea nevoie, pronunţase cuvintele, scosese sunetul care avea să declanşeze avalanşa.

Aşa trebuie să fie.

Nu avea să dureze decât vreo două secunde.

Inima îi bubuia năvalnic.

Bjørn Holm îşi drese glasul. Dar nu zise nimic.

— Bjørn, rosti Harry, cu ochii în continuare strâns închişi.

— Da, Harry.

— Asta e una dintre pauzele acelea teatrale pe care vrei să le savurez?

— Da.

— Acum s-a terminat, tăntălău afurisit?

— Da. Şi avem o potrivire.

Harry deschise ochii. Lumina soarelui. Dând năvală în cameră, umplând-o de s-ar fi putut scălda cu toţii în ea. Euforie. Afurisita de euforie.

Cei trei se ridicară în acelaşi timp. Se uitară unul la altul cu gurile deschise şi formulând aceleaşi răcnete mute de încântare. După care se îmbrăţişară stângaci toţi trei, cu Bjørn pe dinafară şi cu micuţa Beate strivită între ei. Îşi continuară strigătele înăbuşite, bătând prudent palma unul cu altul, iar Bjørn Holm încheie cu ceea ce Harry consideră, fără nicio umbră de îndoială, că satisfăcea orice pretenţie a unui fan al lui Hank Williams: un impecabil moonwalk.

72. Băiat

Cei doi bărbaţi stăteau pe un mic dâmb ierbos – doar că nu avea deloc iarbă – dintre biserica din Manglerud şi autostradă.

— Obişnuiam să o numim o narghilea sau un bong de pământ, zise bărbatul cu geacă de motociclist, aruncându-şi şuviţele într-o parte. Vara, stăteam aici şi fumam tot ce aveam. La cincizeci de metri de secţia de poliţie din Manglerud.

Rânji.

— Erau eu, Ulla, TV, femeia lui, plus alţi câţiva. Ce zile de pomină.

Privirea bărbatului se înceţoşă în vreme ce Roger Gjendem îşi lua notiţe.

Nu fusese uşor să-l găsească pe Julle, dar în final Roger dăduse de urma lui la un club de motociclişti din Alnabru, unde se dovedise că mânca, dormea şi-şi trăia viaţa de bărbat liber; nu se aventura decât până la supermarket, ca să-şi cumpere snus şi pâine. Gjendem se mai întâlnise cu asta, cum închisoarea îi făcea pe oameni dependenţi de împrejurimile familiare, de rutină, de siguranţă. Deşi, destul de ciudat, Julle fusese de acord imediat să vorbească despre trecut. Cuvântul-cheie fusese Bellman.

— Ulla era femeia mea şi era atât de bine, la dracu', pentru că toată lumea din jurul Manglerud era îndrăgostită de Ulla.

Julle dădu din cap ca şi cum era de acord cu propriile spuse.

— Însă nimeni nu era atât de nebunesc de gelos ca el.

— Mikael Bellman?

Julle clătină din cap.

— Celălalt. Umbra. Beavis.

— Ce s-a întâmplat?

Julle îşi depărtă palmele. Roger observă cojile. Un deţinut ce tot migra între drogurile din închisoare şi drogurile de afară.

— Mikael Bellman m-a dat în gât pentru că am furat nişte benzină; eu deja aveam o condamnare cu suspendare pentru haşiş, aşa că am intrat la pârnaie. Am auzit zvonuri că Bellman şi Ulla se întâlneau. În fine, când am ieşit şi am mers să o iau de acasă, tipul ăla, Beavis, mă aştepta. Mai că m-a omorât. A zis că Ulla era a lui. Şi a lui Mikael. Nu a mea, în orice caz. Şi că, dacă îmi mai arăt iar mutra în apropiere…

Julle îşi trecu un deget arătător peste gâtul subţire acoperit de peri scurţi.

— Cam nebun. Şi al naibii de înfricoşător! Niciunul dintre idioţii din gaşcă nu m-a crezut când le-am spus că Beavis *era* să-mi facă felul. Sclavul ăla cretin doar s-a târât pe urmele lui Bellman.

— Pomeneai ceva de cantităţile de heroină, continuă Roger.

Când intervieva oamenii din cazuri cu droguri, avea mereu grijă să folosească o terminologie precisă, care să nu poată fi prost înţeleasă, întrucât expresiile argotice se schimbau frecvent şi însemnau lucruri diferite în locuri diferite. De exemplu, *smack* însemna cocaină în Hovseter, heroină în Hellerud şi orice te putea ameţi bine în Abildsø.

— Eu, Ulla, TV şi femeia lui eram într-un tur cu motocicletele prin Europa, în vara în care am intrat la pârnaie. Motocicliştii ca mine şi TV erau verificaţi la fiecare frontieră, însă pe fete le trimiteam separat. Iisuse, ce bine arătau, în rochiţe de vară, cu ochii lor albaştri şi un sfert de kilogram vârât în păsărici. Mare parte vindeam unui dealer din Tveita.

— Eşti foarte deschis, constată Roger în timp ce îşi nota tot, punând paranteze în jurul lui „păsărici” pentru o reformulare ulterioară şi adăugând „băiat” unei lungi liste de sinonime pentru heroină.

— Termenul s-a prescris, aşa că acum nu mai pot aresta pe nimeni. Ideea e că dealerul acela din Tveita a fost arestat. Şi i s-a oferit o reducere a

sentinţei dacă îşi toarnă furnizorii. Ceea ce fireşte că a şi făcut, lepra.

— De unde ştii?

— Ha! Tipul mi-a zis după câţiva ani, pe când ispăşeam amândoi o condamnare în Ullersmo. Futui, ne-a dat numele şi adresele la toţi patru, inclusiv pe-ale Ullei. Tot ce mai lipsea erau codurile noastre numerice. Am fost al dracului de norocoşi că acel caz a fost clasat.

Roger îşi nota de zor totul.

— Şi ghici cine s-a ocupat de caz la coteţul de curcani din Stovner? ghici cine l-a interogat pe gagiu? Cine, după toate probabilităţile, a recomandat să se renunţe la acuzaţii, să se claseze cazul, tot? Cine i-a salvat Ullei pielea?

— Mi-ar plăcea să-mi spui tu, Julle.

— Cu mare bucurie! Însuşi hoţul de păsărici. Mikael Bellman.

— O ultimă întrebare, zise Roger, ştiind că ajunseseră într-un punct vital.

Oare povestea putea fi dovedită? Oare sursa putea fi verificată?

— Cunoşti numele dealerului? Adică, el nu mai riscă nimic şi oricum numele său nu va fi menţionat.

— Dacă l-aş turna şi eu pe el, asta vrei să zici? râse Julle în hohote. Poţi să pui pariu că da.

Îi rosti numele pe litere, iar Roger dădu pagina şi scrise totul cu majuscule în timp ce îşi dădea seama cum i se lăţea faţa. Într-un zâmbet. Se controlă şi afişă o mină serioasă. Însă ştia ce gust îi va rămâne mult timp acolo: dulcele gust al unei ştiri senzaţionale.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, zise Roger.

— *Eu* îţi mulţumesc, răspunse Julle. Doar să ai grijă să-l zdrobeşti pe Bellman, apoi vom fi chit.

— Ăăă, apropo, sunt curios doar, de ce crezi că ţi-a zis dealerul că el v-a turnat?

— Pentru că îi era teamă.

— Teamă? De ce?

— Pentru că ştia prea multe. Voia ca şi ceilalţi să ştie povestea, în caz că poliţistul avea să-şi ducă la

îndeplinire amenințarea.

— Bellman l-a *amenințat* pe informator?

— Nu Bellman. Umbra lui. Îi spusese că dacă pomenea măcar numele Ullei încă o dată, avea să bage în el ceva ca să-i închidă gura. Pe veci.

73. Arestare

Volvoul Amazon al lui Bjørn Holm intră în parcarea Rikshospital, în faţa liniei de tramvai. Sigurd Altman aştepta cu mâinile în buzunarele gecii groase. Harry îi făcu semn de pe bancheta din spate. Sigurd şi Bjørn se salutară, apoi trecură prin Ringveien, după care continuară spre est, către intersecţia Sinsen.

Harry se aplecă printre scaune.

— A fost ca unul dintre experimentele alea la chimie pe care le făceam la şcoală. De fapt, ai toate ingredientele necesare ca să obţii o reacţie, însă nu ai catalizatorul, componenta externă, scânteia care s-o declanşeze. Aveam informaţia, şi tot ce-mi trebuia era ceva care să mă ajute să o aşez în ordinea corectă. Catalizatorul meu a fost un bărbat bolnav, un criminal cunoscut ca Omul de zăpadă. Şi o sticlă de pe poliţa unui bar. E-n regulă dacă fumez?

Linişte.

— Înţeleg. Ei bine…

Trecură prin tunelul de la Bryn, apoi continuară spre intersecţia Ryen şi Manglerud.

✯

Truls Berntsen stătea pe vechiul şantier abandonat, uitându-se spre pantă în sus la casa lui Bellman.

Ce ciudat era că el, care mâncase adesea, se jucase şi dormise în timp ce creşteau, nu mai fusese acolo nici măcar o dată de când Mikael şi Ulla preluaseră casa.

Motivul era evident: nu fusese invitat.

Uneori stătea ca acum, în crepusculul serii, uitându-se la casă şi surprinzând câte-o imagine de-ale ei. Ea, cea de neatins, pe care nu o putea avea nimeni. Nimeni cu excepţia lui: prinţul, Mikael. Din când în când se întreba dacă Mikael ştia. Dacă ştia, iar din această cauză nu-l invitau. Sau ea ştia? Şi îi dăduse clar de înţeles lui Mikael, fără să-i spună

măcar, că acest Beavis alături de care crescuse nu era cineva cu care să devină prieten de familie. Cel puţin nu acum, când cariera lui era în ascensiune şi era mai important să umble în cercurile potrivite, să întâlnească oamenii care trebuie, să trimită semnalele necesare. Ar fi fost o mişcare tactică greşită să se înconjoare de fantome ale unui trecut ce conţinea lucruri care ar fi fost de preferat să fie uitate.

O, el ştia asta. Doar că nu ştia de ce nu înţelegea şi ea: el nu i-ar fi făcut niciodată rău. Ba din contră. Nu el îi protejase pe ea şi pe Mikael în toţi aceşti ani? Ba da, el îi protejase. Veghease asupra lor, le fusese alături, făcuse curat în urma lor. Avusese grijă de fericirea lor. Atât de mare era iubirea lui.

În seara asta, ferestrele de acolo, de sus, erau luminate. Oare dădeau vreo petrecere? Mâncau şi râdeau, beau vinuri pe care Vinmonopolul din Manglerud nu le aducea niciodată şi vorbeau altfel? Oare ea zâmbea cu ochii ăia strălucitori, atât de frumoşi încât te durea când se uita la tine? Oare ea l-ar fi privit altfel dacă ar fi făcut rost de bani, dacă ar fi devenit bogat? Oare era posibil? Să fie chiar atât de simplu?

Mai rămase o vreme la marginea şantierului sfârtecat de explozii. Apoi porni greoi spre casă.

✯

Amazonul lui Bjørn Holm se înclină maiestuos în giratoriul Ryen.

Un indicator le arăta ieşirea spre Manglerud.

— Unde mergem? întrebă Sigurd Altman, rezemându-se de portieră.

— Mergem unde ne-a zis Omul de zăpadă că ar trebui să mergem, răspunse Harry. Mult timp în urmă.

Trecură de ieşire.

— Aici, zise Harry, iar Bjørn vira la dreapta.

— Pe E6?

— Dap, o luăm spre est. Spre Lyseren. Cunoşti zona asta, Sigurd?

— Destul de bine, însă…

— Aici e locul în care începe povestea, continuă Harry. Cu mulţi ani în urmă, în faţa unei săli de dans. Tony Leike, omul care era proprietarul degetului pe care ţi l-am arătat în poze, stă la marginea pădurii, sărutând-o pe Mia, fiica poliţistului municipal Skai. Ole, care este îndrăgostit de Mia, iese afară s-o caute pe Mia şi dă peste ei. Ole, devastat şi furios, se năpusteşte asupra intrusului, fermecătorul Tony. Însă acum iese la iveală o altă latură a lui Tony. Au dispărut cu totul zâmbetul şi încântătorul flirt pe care le apreciază toată lumea. Ca să fie înlocuite de o bestie. Şi, la fel ca toate animalele care se simt ameninţate, acesta atacă, cu o furie şi o brutalitate care îl amorţesc pe Ole, pe Mia şi pe privitorii care s-au nimerit acolo. S-a aşternut pâcla de sânge, iar el scoate cuţitul şi-i taie lui Ole jumătate de limbă înainte să fie tras de deasupra lui. Şi chiar dacă Ole e complet nevinovat în această chestiune, el e cel afectat de ruşine. Ruşinea de a-şi fi expus iubirea neîmpărtăşită în faţa celorlalţi, umilinţa în duelul ritualului de împerechere din Norvegia rurală şi vorbirea pocită ca o eternă dovadă a propriei înfrângeri. Aşa că-şi ia tălpăşiţa. Dispare. M-ai urmărit până aici.

Altman încuviinţă.

— Trec mulţi ani. Ole s-a stabilit într-un loc nou, are o slujbă în care este plăcut şi respectat pentru abilităţile sale. Are prieteni, nu mulţi, însă suficienţi; tot ce contează este că aceştia nu-i cunosc trecutul. Ce îi lipseşte în viaţă este o femeie. A întâlnit câteva, prin intermediul site-urilor de întâlniri, al anunţurilor personale, iar uneori, la câte un restaurant. Însă acestea se evaporă curând. Nu din cauza limbii lui, ci din cauză că poartă după el înfrângerea ca pe-un rucsac plin cu rahat. Pentru că are întipărit un mod de a vorbi autodenigrator, pentru că anticipează respingerea şi suspiciunea femeilor care se comportă ca şi cum *chiar* l-ar dori. Chestiile obişnuite. Duhoarea înfrângerii de care fuge toată lumea. Apoi, într-o zi se întâmplă ceva, întâlneşte o femeie care umblă din floare-n floare.

Ba chiar aceasta îl lasă să-şi ducă la îndeplinire fanteziile; fac sex într-o fabrică dezafectată. El o invită la o excursie la schi în munţi, ca prim semn că are intenţii serioase cu ea. Numele ei este Adele Vetlesen, iar ea i se alătură cam fără tragere de inimă.

Bjørn Holm viră pe lângă Grønmo, unde fumul de la resturile incinerate se ridica în aer.

— Au parte de o excelentă excursie în munţi. Probabil. Sau probabil Adele s-a plictisit, căci e un suflet fără de odihnă. Merg la o cabană din Håvass, unde deja sunt alţi cinci oameni. Marit Olsen, Elias Skog, Borgny Stern-Myhre, Charlotte Lolles şi Iska Peller cea bolnavă, care doarme singură în cameră, cu febră. După cină, aprind focul şi cineva desface o sticlă de vin roşu, în timp ce restul pleacă la culcare. Precum Charlotte Lolles. Şi Ole, care stă întins în sacul de dormit din dormitor, aşteptând-o pe Adele a sa. Însă Adele preferă să rămână. Poate că în sfârşit a început să simtă duhoarea. Şi apoi se întâmplă ceva. O ultimă persoană soseşte târziu în noapte. Pereţii sunt subţiri şi Ole aude glasul acestui bărbat nou din sufragerie. Înţepeneşte. E glasul din cel mai oribil coşmar al său, din cele mai dulci visuri de răzbunare ale sale. Dar nu poate fi el, nu-i aşa? Ole ascultă. Glasul vorbeşte cu Marit Olsen. O vreme. Apoi vorbeşte cu Adele. O aude râzând. Însă, treptat, cei doi îşi coboară glasurile. El îi aude pe ceilalţi mergând la culcare în camerele de alături. Dar nu şi pe Adele. Şi nici pe acest bărbat cu glas cunoscut. Apoi nu mai aude nimic. Până ce de afară îi ajung la urechi nişte zgomote. Se furişează până la fereastră, se uită afară, îi vede, vede chipul ei plin de dorinţă, îi recunoaşte gemetele de plăcere. Şi ştie că imposibilul se întâmplă; că istoria se repetă. Pentru că-l recunoaşte pe bărbatul care o ia pe la spate pe Adele. E el. E Tony Leike.

Bjørn Holm porni căldura. Harry se lăsă la loc pe banchetă.

— Când ceilalţi se trezesc în dimineaţa următoare, Tony deja a plecat. Ole se comportă ca şi

cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Pentru că acum e mai puternic; nenumăraţii ani de ură l-au întărit. Ştie că şi ceilalţi i-au văzut pe Adele şi pe Tony, că i-au văzut umilirea, la fel ca înainte, însă e liniştit. Ştie ce are de făcut. Poate chiar a tânjit după asta, după acest ultim imbold, această prăbuşire. Câteva zile mai târziu, planul e gata. Se întoarce la cabana Håvass, poate că îl duce cineva până acolo cu snowmobilul, şi rupe pagina din registrul de oaspeţi în care apăreau numele lor. Pentru că, de data asta, nu el va fi cel care va fugi de ruşine; ci ei voi fi cei care vor suferi. Şi Adele. Însă persoana care va suferi cel mai mult e Tony. El va trebui să poarte toată ruşinea pe care a purtat-o Ole; numele lui va fi târât în noroi, viaţa lui va fi distrusă; el va fi pedepsit de acelaşi Dumnezeu nedrept care îngăduie să fie retezată limba unui suferind din dragoste.

Sigurd Altman coborî geamul şi un fluierat uşor umplu maşina.

— Primul lucru pe care trebuie să-l facă Ole este să-şi găsească o cameră, un cartier general unde să poată lucra nestingherit şi fără teama de-a fi descoperit. Şi ce-ar putea fi mai firesc decât fabrica dezafectată unde a avut parte de cea mai fericită noapte din viaţa sa? Acolo începe să adune informaţii despre victimele sale şi să plănuiască detaliile. Desigur, trebuie să o omoare pe Adele Vetlesen mai întâi, era singura persoană de la Håvass care-i cunoştea adevărata identitate. Numele schimbate acolo erau deja date uitării şi nici nu mai exista vreo copie a paginii din registrul de oaspeţi. Băieţi, sunteţi siguri în legătură cu ţigara?

Niciun răspuns. Harry oftă.

— Aşa că aranjează să se întâlnească iar cu ea. O ia cu maşina. Interiorul acesteia era acoperit cu folie de plastic. O duce într-un loc izolat, probabil la fabrica Kadok. Acolo scoate un cuţit enorm cu mâner galben. O forţează să scrie o felicitare pe care i-o dictează şi să treacă pe ea adresa colegului ei de apartament din Drammen. După aceea o omoară. Bjørn?

Bjørn Holm tuşi şi schimbă viteza.

— Autopsia a scos la iveală că el i-a străpuns artera carotidă.

— O scoate din maşină. Face o poză cu ea stând pe locul pasagerului, cu cuţitul înfipt în gât. Poza. Confirmarea răzbunării, a triumfului. E prima poză care ajunge pe peretele biroului său din fabrica Kadok.

O maşină care venea din sens opus viră de pe banda ei, dar reveni imediat şi claxonă când trecură unii pe lângă alţii.

— Poate că i-a fost uşor s-o omoare. Poate că nu. În orice caz, el ştie că ea e cea mai importantă victimă. Nu s-au întâlnit foarte des, însă n-are cum să ştie câte le-a spus Adele prietenilor despre el. Ştie doar că, dacă e găsită moartă şi moartea ei e legată de el, un iubit părăsit va fi suspectul principal pentru poliţie. *Dacă* este găsită. Pe de altă parte, dacă aparent dispare, de exemplu, în timpul unei călătorii în Africa, atunci el e în siguranţă. Aşa că Ole îi cufundă cadavrul într-un loc pe care îl cunoaşte foarte bine, unde apa este adâncă şi, cel mai important, de care oamenii se ţin la distanţă. Locul cu mireasa părăsită la fereastră. Fabrica de funie de lângă lacul Lyseren. Apoi el pleacă la Leipzig şi o plăteşte pe prostituată, pe Juliana Verni, să ia cu ea în Rwanda vederea scrisă de Adele, să stea la un hotel folosind numele lui Adele şi să trimită în Norvegia vederea. Mai mult, femeia trebuie să îi aducă lui Ole ceva din Congo. O armă a crimei. Un măr al lui Leopold. Arma specială nu trebuie să pară că vine de nicăieri, desigur, ci trebuie să aibă un soi de legătură cu Congo şi să convingă poliţia să înceapă să-l bănuiască pe cel care călătoreşte acolo, pe Tony Leike. Ole o plăteşte pe Juliana la întoarcerea la Leipzig. Şi poate că acolo, stând în faţa Julianei, care tremură toată şi plânge în timp ce deschide gura ca să primească mărul, el începe să experimenteze plăcerea, extazul sadismului, o plăcere aproape sexuală pe care a dezvoltat-o şi a alimentat-o ani la rând, visând cu

ochii deschişi la răzbunare. Apoi îi aruncă trupul în râu, însă acesta iese la suprafaţă şi este descoperit.

Harry inspiră adânc. Drumul se mai îngustase, iar pădurea se apropiase de ei, devenind tot mai deasă de ambele părţi.

— În cursul următoarelor săptămâni le omoară pe Borgny Stem-Myhre şi Charlotte Lolles. Spre deosebire de Adele şi Juliana, nu mai încearcă să le ascundă cadavrele, ba din contră. Chiar şi aşa, ancheta poliţiei nu se îndreaptă spre Tony Leike, aşa cum spera Ole. Deci trebuie să continue să ucidă, să continue să lase o urmă, să-i zorească. O ucide pe Marit Olsen, parlamentara, şi o expune în bazinul de înot din Parcul Frogner. Acum poliţia pare să vadă legătura dintre femei, trebuie să-l găsească pe bărbatul cu mărul lui Leopold. Însă asta nu se întâmplă. Iar el ştie că va trebui să intervină, să le dea o mână de ajutor, să-şi asume un risc. Ţine sub supraveghere casa lui Tony din Holmenveien până îl vede plecând. Apoi pătrunde prin efracţie în subsol, ajunge în sufrageria lui şi-şi sună următoarea victimă, pe Elias Skog, de pe telefonul de pe biroul lui Tony. Când iese, fură o bicicletă, ca să pară o simplă spargere. Faptul că a lăsat amprente la etaj, în living, nu-l deranjează pe Ole; toată lumea ştie că poliţia nu anchetează spargerile banale. După care merge la Stavanger. În acest punct, sadismul său e-n floare. Îl omoară pe Elias lipindu-l de fundul căzii şi lăsând robinetul deschis. Hei, benzinărie! Îi este cuiva foame?

Bjørn Holm nici măcar nu încetini.

— Bine. Apoi se întâmplă ceva. Ole primeşte o scrisoare. Este de la un şantajist. Care îi spune că ştie că Ole a omorât şi că vrea bani. Altfel îi va trimite poliţia pe cap. Primul gând al lui Ole e că trebuie să fie cineva care ştie că el a fost la Håvass, pesemne că e unul dintre supravieţuitori. Iska Peller. Sau Tony Leike. Pe Iska Peller o exclude imediat. E australiancă şi s-a întors acasă; oricum e greu de crezut că ea scrie în norvegiană. Tony Leike, ce ironie! Ei doi nu s-au întâlnit deloc la cabană, însă

fireşte că Adele a pomenit numele lui Ole în timp ce flirtau. Sau poate că Tony a văzut numele lui Ole în registrul de oaspeţi. În orice caz, de bună seamă că Tony a ghicit legătura, întrucât crimele au apărut în ziare. Încercarea de şantaj se potriveşte destul de bine cu ceea ce scriu ziarele financiare, că Tony are o nevoie disperată de fonduri pentru proiectul său din Congo. Ole ia o decizie. Chiar dacă ar fi preferat ca Tony să trăiască cu ruşinea, trebuie să apeleze la cea de-a doua opţiune, înainte ca situaţia să scape de sub control. Tony trebuie să moară. Porneşte pe urmele lui. Îl urmăreşte în trenul care duce acolo unde Tony merge de fiecare dată – la Ustaoset. Se ia după urmele lăsate de snowmobil, care duc la o cabană a Asociaţiei de Turism încuiată, situată printre stânci şi crevase. Iar acolo îl găseşte Ole. Şi Tony recunoaşte fantoma, băiatul de la sala de dans, băiatul căruia i-a tăiat limba. Şi pricepe ce-l aşteaptă. Ole se răzbună. Îl torturează pe Tony. Îl arde. Poate ca să îl facă să-şi dezvăluie potenţialii parteneri în tentativa lui de şantaj. Poate şi pentru propria-i plăcere.

Altman închise la loc geamul, tare.

— Frig, zise el.

— În timp ce se petrec toate astea, aude la radio că Iska Peller se află la cabana Håvass. Ole simte că soluţia finală ar putea fi la îndemână, însă adulmecă o capcană. Îşi aminteşte depunerile de zăpadă de deasupra cabanei, despre care localnicii spuneau că sunt periculoase. Ia o decizie. Poate îl ia şi pe Tony cu el pe post de ghid, se îndreaptă spre cabana Håvass, stârneşte avalanşa cu ajutorul dinamitei. Apoi conduce înapoi snowmobilul, îl azvârle pe Tony – mort sau viu – în prăpastie şi trimite şi snowmobilul după el. Dacă, în pofida aşteptărilor, cadavrul va fi vreodată descoperit, va părea că a fost un accident. Un bărbat care s-a ars singur şi care încerca să caute ajutor.

În faţa lor se ivi peisajul de ţară. Trecură de lacul pe suprafaţa căruia se reflecta luna.

— Ole triumfă, a câştigat. A păcălit pe toată lumea, le-a aruncat praf în ochi. Şi începe să se bucure de senzaţia că el e cel puternic, că i-a făcut pe toţi să joace aşa cum le-a cântat el. Aşa că regizorul, care a împletit sorţile a opt persoane diferite într-o mare piesă de teatru, decide să ne lase un ultim cadou la despărţire. Să îmi lase mie un cadou de despărţire.

Un pâlc de case, o benzinărie şi un centru comercial. Făcură la stânga la sensul giratoriu.

— Ole taie degetul mijlociu de la mâna dreaptă a lui Tony. Şi are şi telefonul lui Leike. E telefonul de pe care m-a sunat din centrul Ustaoset. Numărul meu e secret, însă Tony Leike îl avea salvat în agenda mobilului. Ole nu lasă un mesaj. Poate că a fost doar o toană, ca să se joace.

— Sau ca să ne deruteze, completă Bjørn Holm.

— Sau ca să ne arate superioritatea sa, zise Harry. Ca atunci când pur şi simplu ne arată degetul mijlociu lăsându-mi pachetul cu degetul lui Tony în faţa uşii din sediul central al poliţiei, chiar sub ochii noştri. Pentru că poate face asta. Pentru că el e Făt-Frumos, a scăpat de ruşine, a ripostat, s-a răzbunat pe toţi cei care l-au batjocorit şi l-au subestimat. Martorii. Curva. Şi lipitoarea. Apoi se întâmplă ceva neprevăzut. Îi e descoperit cartierul general de la Kadok. De fapt, poliţiştii tot nu au nicio probă care să-i conducă la Ole, însă încep să se apropie periculos de el. Aşa că Ole se duce la şeful său şi îl anunţă că vrea să-şi ia în sfârşit concediul care s-a tot adunat de-a lungul timpului. Va lipsi mult timp. Avionul lui pleacă mâine, apropo.

— La 21:15, spre Bangkok via Stockholm, preciză Bjørn Holm.

— Bun, o mulţime de detalii ale acestei poveşti sunt doar presupuneri, dar ne apropiem. Iată-ne!

Bjørn ieşi de pe şosea şi pătrunse pe pietrişul unei case mari, din buşteni, roşie. Parcă şi opri motorul.

Nu se vedea nicio lumină pe la geamuri, însă mai multe reclame atârnau de pereţii de la parter, indicând faptul că aici fusese odinioară o băcănie.

La capătul scuarului, la cincizeci de metri în faţa lor, sub un bec stradal, se afla un Jeep Cherokee verde.

Era complet nemişcat. Tăcut, neclintit, nemişcat. Pe geamul de pe partea şoferului se înălţa fum de ţigară.

— Acesta e locul în care a început totul, zise Harry. Salonul de dans.

— Cine-i ăla? întrebă Altman, arătând spre Cherokee.

— Nu-l recunoşti?

Harry scoase pachetul de ţigări, îşi puse una între buze.

— Desigur, s-ar putea să fii păcălit de becul stradal. Majoritatea becurilor de stradă mai vechi proiectează o lumină galbenă, făcând o maşină albastră să pară verde.

— Am văzut filmul, zise Altman. *În valea terebinţilor.*[10].

— Mhm, bun film! Aproape de clasa lui Altman.

— Aproape.

— Clasa lui Sigurd Altman.

Sigurd nu răspunse.

— Aşadar, reluă Harry. Eşti fericit? A fost capodopera la care ai visat, Sigurd? Sau să-ţi zic Ole Sigurd?

74. Bristol Cream

— Prefer Sigurd.

— Păcat că nu-i la fel de uşor să schimbi numele de familie ca prenumele, adăugă Harry, aplecându-se iar printre scaune. Când mi-ai spus că ţi-ai schimbat obişnuitul nume de familie terminat în -sen, n-am crezut că „S”-ul din Ole S. Hansen ar putea proveni de la Sigurd. Te-a ajutat, Sigurd? Te-a ajutat acest nou nume să devii cineva diferit de persoana care a pierdut tot chiar pe pietrişul ăsta?

Sigurd ridică din umeri.

— Fugim cât putem de departe. Presupun că noul nume m-a ferit de multe.

— Mhm. Astăzi am verificat mai multe lucruri. Când te-ai mutat la Oslo, ai început cursurile de infirmier. De ce nu medicină? La urma urmei, aveai note maxime la şcoală.

— Voiam să evit vorbitul în public, răspunse Sigurd cu un zâmbet ironic. Presupuneam că voi fi scutit în calitate de infirmier.

— Am sunat azi un logoped şi mi-a spus că depinde ce muşchi au fost afectaţi. Teoretic, chiar şi fără jumătate de limbă, tot te poţi antrena să vorbeşti aproape perfect.

— „S”-urile sunt mai grele fără vârful limbii. Asta m-a dat de gol?

Harry coborî geamul şi-şi aprinse ţigara. Trase atât de tare din ea, încât hârtia foşni şi fâsâi.

— Unul dintre lucruri. Dar am deviat pentru o vreme. Terapeutul mi-a mai spus că oamenii au tendinţa să asocieze sâsâitul cu homosexualitatea. În engleză se numeşte „sâsâială de gay” şi nu e o sâsâială în sens medical, ci doar un mod diferit de-a pronunţa litera „S”. Homosexualii pot renunţa după voie la ea, folosind-o ca pe un soi de cod. Iar codul funcţionează. Terapeutul mi-a zis că o universitate americană a efectuat o cercetare lingvistică pentru a vedea dacă e posibil să intuieşti tendinţele sexuale ale oamenilor ascultând înregistrări cu ei.

Rezultatele au fost destul de precise; în fine, a reieşit că percepţia legată de o sâsâială de gay a fost atât de puternică, încât a depăşit toate celelalte semnale lingvistice caracteristice heterosexualilor. Când recepţionerul de la hotelul Bristol mi-a spus că bărbatul care a întrebat de Iska Peller vorbea efeminat, el a fost victima gândirii stereotipe. Abia când a interpretat cum vorbise persoana, mi-am dat seama că se lăsase păcălit de sâsâială.

— Trebuie să fi fost ceva mai mult.

— Într-adevăr. Bristol. E o suburbie din Sydney, Australia. Văd că acum ai intuit legătura.

— Aşteaptă! ceru Bjørn. *Eu* n-am intuit-o.

Harry suflă fumul pe geam.

— Mi-a zis Omul de zăpadă. Criminalul voia să fie aproape. Trecuse de orizontul meu de gândire, se cuibărise lângă mine. Aşa că, atunci când privirea mi-a căzut pe o sticlă de Bristol Cream, mi-a picat în sfârşit fisa. Mi-am adus aminte că văzusem numele şi că-i spusesem ceva cuiva. Cuiva care se cuibărise lângă mine. Iar atunci mi-am dat seama că ce spusesem eu fusese înţeles greşit. Spusesem că domiciliul Iskăi Peller se află în Bristol. Iar persoana respectivă a înţeles că mă refeream la hotelul Bristol din Oslo. Ţie ţi-am zis, Sigurd. La spital, imediat după avalanşă.

— Ai o memorie bună.

— În anumite situaţii. Când bănuielile mele s-au sedimentat, au început să devină evidente şi alte lucruri. Ai spus că trebuie să lucrezi cu anestezice ca să faci rost de ketanom în Norvegia. Un prieten de-ai mei a zis că ne dorim adesea acele lucruri pe care le vedem zi de zi, ceea ce ar sugera faptul că oricine are fantezii sexuale despre femei în uniforme de infirmiere ar putea lucra într-un spital. Cum ar fi calculatorul de la Kadok, care se numea Nashville, numele unui film regizat de…

— Robert Altman în 1975, completă Sigurd. O capodoperă extrem de subapreciată.

— Şi faptul că scaunul de la cartierul general era, se înţelege de la sine, un scaun de regizor. Pentru

însuşi regizorul Sigurd Altman.

Sigurd nu reacţionă.

— Dar tot nu-ţi cunoşteam motivul, continuă Harry. Omul de zăpadă mi-a spus că ucigaşul era condus de ură. Iar ura fusese declanşată de un singur eveniment, unul care zăcea în negura timpului. Poate că deja aveam un indiciu. Limba. Sâsâitul. Am rugat o prietenă din Bergen să facă nişte săpături despre Sigurd Altman. I-a luat treizeci de secunde să descopere schimbarea de nume din registrul naţional şi să-l lege de vechiul nume pomenit în condamnarea lui Tony Leike pentru ultraj.

O ţigară zbură de pe geamul Jeepului, proiectând o dâră de scântei.

— Aşa că a mai rămas doar chestiunea privind sincronizarea, adăugă Harry. Am verificat orarul turelor de la Rikshospital, care părea să îţi ofere alibi pentru două dintre crime. Munceai când au fost omorâte Marit Olsen şi Borgny Stem-Myhre. Dar ambele crime au fost comise în Oslo, iar nimeni de la spital nu-şi poate aminti exact dacă te-a văzut atunci. Circuli de la o secţie la alta, nu ţi-ar fi simţit nimeni lipsa dacă nu te-ar fi văzut vreo două ore. Corectează-mă dacă greşesc, dar cred că îmi vei spune că majoritatea timpului liber ţi-l petreci singur. În casă.

Sigurd Altman ridică din umeri.

— Probabil.

— Aşa că iată-ne aici, concluzionă Harry bătând din palme.

— Stai un pic! îi ceru Altman. Povestea spusă de tine e pură ficţiune. N-ai nici cea mai mică dovadă.

— Oh, am uitat să spun. Îţi aminteşti instantaneele pe care ţi le-am arătat mai devreme? Cele pe care te-am rugat să le răsfoieşti şi mi-ai zis că sunt lipicioase?

— Ce-i cu ele?

— Am obţinut nişte amprente superbe de pe ele. Ale tale se potrivesc cu cele găsite pe biroul de acasă de la Leike.

Expresia lui Altman începu să se schimbe, pe măsură ce pricepea ce se întâmplă.

— Mi le-ai arătat doar… doar ca să le ţin?

Altman se uită câteva secunde la Harry, împietrit. Apoi îşi cuprinse faţa în mâini. Şi dintre degetele sale răzbătu un sunet. Râs.

— Ai luat în calcul fiecare abordare posibilă, zise Harry. De ce nu te-ai gândit c-ar fi prudent să-ţi faci rost de un alibi respectabil?

— Nu mi-a trecut prin cap că aş avea nevoie de unul.

Altman îşi dădu mâna la o parte.

— Ai citit corect absolut toate manevrele, nu-i aşa, Harry?

Ochii din spatele ochelarilor erau umezi, dar nu devastaţi. Resemnaţi. Harry mai trecuse prin asta. Uşurarea de-a fi prins. De-a fi în stare să te eliberezi în sfârşit de povară.

— Probabil, răspunse Harry. Adică, oficial, nu eu am citit corect toate manevrele. Ci bărbatul din maşina aia de acolo le-a citit. El este cel care te va aresta.

Sigurd îşi scoase ochelarii şi-şi şterse lacrimile provocate de râs.

— Deci minţeai când mi-ai zis că ai nevoie să îţi spun despre ketanom?

— Da, dar nu minţeam când spuneam că numele tău va rămâne în istoria crimelor din Norvegia.

Harry îi făcu semn din cap lui Bjørn, care dădu flash cu farurile.

Un bărbat sări din Cherokee în faţa lor.

— O cunoştinţă veche de-a ta, îl informă Harry. Cel puţin fiica lui a fost.

Bărbatul se apropie încet, uşor crăcănat, apoi îşi săltă cureaua de la pantaloni. Ca un poliţist bătrân.

— Mă întrebam un ultim lucru, zise Harry. Omul de zăpadă a zis că îmi vei intra pe sub piele, neobservat, poate într-un moment vulnerabil. Cum de s-a ivit ocazia?

Sigurd îşi puse ochelarii la loc.

— Toţi pacienţii internaţi trebuie să dea numele celei mai apropiate rude. Tatăl tău ni l-a dat pe-al tău, căci la cantină una dintre infirmiere a pomenit că tatăl celui care îl prinsese pe Omul de zăpadă, însuşi Harry Hole, era pe secţia ei. Am considerat de la sine înţeles că cineva cu reputaţia ta va primi cazul. La momentul respectiv eu lucram pe alte secţii, dar mi-am întrebat şeful dacă l-aş putea folosi pe tatăl într-o cercetare de anesteziologie la care lucram, spunând că se potrivea perfect grupului meu. Credeam că dacă te-aş cunoaşte prin intermediul tatălui tău, atunci aş fi putut afla cum decurge cazul.

— Puteai fi *aproape,* vrei să spui. Să simţi pulsul cazului şi să-ţi fie recunoscută superioritatea.

— Când ţi-ai făcut până la urmă apariţia, am avut grijă să nu-ţi pun întrebări directe despre anchetă.

Sigurd Altman inspiră adânc.

— Nu voiam să trezesc suspiciuni. Trebuia să am răbdare, să aştept până căpătai încredere.

— Şi ai reuşit.

Sigurd încuviinţă.

— Mulţumesc, îmi place să cred că inspir încredere. Apropo, îmi numeam biroul de la Kadok camera de montaj. Când ai dat buzna acolo, am luat-o razna. Eram acasă. M-am înfuriat atât de rău, încât am fost gata să-l deconectez pe tatăl tău de la aparate, Harry. Însă n-am făcut-o. Aş vrea să ştii asta.

Harry nu răspunse.

— Încă ceva, adăugă Sigurd. Cum ai aflat despre cabana încuiată a Asociaţiei de Turism?

Harry ridică din umeri.

— Din întâmplare. Eu şi un coleg a trebuit să rămânem peste noapte. Părea că acolo ar fi stat recent cineva. Şi ceva se lipise de sobă. Bucăţele de carne, am bănuit. A mai durat puţin până am făcut legătura cu braţul care ieşea de sub snowmobil. Arăta ca un cârnat prea fript. Poliţistul municipal a mers la cabană, a râcâit carnea şi a trimis nişte bucăţele pentru testarea ADN. Vom avea rezultatele

în câteva zile. Tony îşi păstra obiectele personale acolo. De exemplu, am găsit o fotografie de familie într-un sertar. Tony, băieţel. N-ai strâns cum trebuie după tine, Sigurd.

Poliţistul se oprise lângă portiera şoferului, iar Bjørn coborî geamul. Apoi acesta se aplecă şi se uită, pe lângă Bjørn, la Sigurd Altman.

— Salut, Ole! zise Skai. Mă aflu aici ca să te arestez pentru uciderea mai multor persoane, ale căror nume ar fi trebuit să le învăţ pe dinafară, însă vom lua lucrurile pe rând. Înainte de-a ocoli maşina şi-a deschide portiera, aş vrea să îţi aşezi ambele mâini pe bord, aşa încât să le putem vedea. Îţi voi pune cătuşele, iar tu mă vei însoţi la o celulă drăguţă, proaspăt modernizată. Soţia mea a făcut chiftele cu piure de napi. Se pare că şi-a amintit că îţi plăceau. Cum ţi se pare, Ole?

Partea a opta

75. Transpirație

— Ce dracu' vrea să însemne asta?

Era 7 dimineaţa, clădirea Kripos se trezea la viaţă, iar în uşa biroului lui Harry Hole se afla un Mikael Bellman furibund, cu o servietă într-o mână şi cu un exemplar din *Aftenposten* în cealaltă.

— Dacă te referi la *Aftenposten*…

— Da, la asta mă refer!

Bellman trânti ziarul pe birou, în faţa lui.

Titlul acoperea jumătate din prima pagină. FĂT-FRUMOS ARESTAT AZI-NOAPTE. Presa prinsese de veste despre porecla Făt-Frumos în aceeaşi zi în care fusese botezat în sala de şedinţe Odin. Arestat azi-noapte nu era chiar fidel situaţiei, fireşte, fiind mai degrabă aseară, însă Skai nu avusese timp să trimită comunicatul de presă decât la miezul nopţii, după ultimul buletin de ştiri al televiziunilor şi înainte de titlurile principale ale ziarelor. Fusese scurt şi nu specificaseră momentul sau împrejurările, ci doar că Făt-Frumos, după o anchetă meticuloasă a poliţiei locale, fusese arestat în faţa salonului de dans din Ytre Enebakk.

— Ce vrea să însemne asta? repetă Bellman.

— Presupun că înseamnă că poliţia îl are în arest pe unul dintre cei mai notorii criminali ai Norvegiei, răspunse Harry, încercând să ridice scaunul cu spătar înalt.

— Poliţia? şuieră Bellman. Poliţia locală din – trebuie să consulte ziarul – Ytre Enebakk?

— Presupun că nu contează cine rezolvă cazul, dacă e rezolvat, nu? zise Harry, pipăind maneta de lângă spătar. Cum funcţionează chestia asta?

Bellman închise uşa.

— Ascultă aici, Hole!

— Nu mai e Harry?

— Tacă-ţi gura şi ascultă-mă cu atenţie! Ştiu ce se petrece aici. Ai stat de vorbă cu Hagen şi ţi s-a spus că nu poţi da arestarea pe mâna lui şi a serviciului Omoruri, era prea riscant. Aşa că, din

moment ce nu puteai câştiga în deplasare, ai ales o remiză. Ai renunţat la onoruri şi la puncte în favoarea unui poliţist prostovan, care n-ar putea spune unde a început şi unde s-a terminat ancheta.

— Eu, şefu'? se miră Harry, aruncându-i o privire jignită şi fixându-l cu ochii lui albaştri. Unul dintre cadavre a fost descoperit în municipalitatea lui, e firesc că omul a urmat cazul la nivel local. După care a săpat în trecutul poveştii despre Tony Leike. Treabă de poliţist sadea, dacă mă întrebi pe mine.

Petele albe de pe fruntea lui Bellman păreau să capete toate culorile curcubeului.

— Ştii cum va fi considerată asta la Ministerul Justiţiei? Mi-au plasat mie ancheta, eu m-am ocupat săptămână după săptămână de ea, dar fără niciun rezultat. Apoi vine corcitura asta nenorocită şi, după două zile, ne taie calea şi se bagă în faţa noastră.

— Mhm, zise Harry şi trase de manetă, iar spătarul se lăsă brusc.

— Nu sună la fel de bine când o formulezi aşa, şefu'.

Bellman îşi apăsă ambele palme pe birou, se aplecă în faţă şi mârâi, trimiţând mici bobiţe de scuipat alb în direcţia lui Harry:

— Sper că nu sună bine, Hole. În după-amiaza asta, un gogoloi de opiu de la tine de-acasă va fi trimis la laborator pentru analiză. Te-ai ars, Hole!

— Şi după aia, şefu'?

Harry sălta în sus şi-n jos în timp ce se lupta cu maneta.

Bellman se încruntă.

— Ce dracu' vrei să spui?

— Ce vei spune presei şi Ministerului de Justiţie? Când vor vedea data mandatului de percheziţie pe care l-ai folosit, emis pe numele tău? Şi vor întreba cum e posibil ca la o zi după ce-ai găsit opiul acasă la poliţist, îi oferi aceluiaşi poliţist o poziţie proeminentă în cadrul echipei tale de anchetă? Unii ar putea pretinde că dacă aşa e condus Kripos, atunci nu e de mirare că un copoi de ţară, care are o

singură celulă şi o soţie care găteşte, e mai priceput la găsit criminali.

Lui Bellman îi căzuse falca şi clipea des.

— Gata!

Harry se lăsă pe spate pe spătar, blocat acum pe poziţie, cu un surâs mulţumit. Şi strânse din ochi pentru a întâmpina curentul de aer stârnit de uşa trântită.

✯

Soarele se strecurase dincolo de creasta munţilor când Krongli opri snowmobilul, coborî şi se apropie de Roy Stille, care stătea lângă un băţ de schi înfipt în zăpadă.

— Ei bine?

— Cred că l-am găsit, anunţă Stille. Ăsta trebuie să fie băţul folosit de amicul nostru Hole pentru a însemna locul.

Poliţistul care avea să se retragă în curând nu nutrise niciodată ambiţii de ascensiune profesională, încă chica deasă de păr alb, privirea atentă şi glasul calm făceau ca atunci când vorbea, lumea să înţeleagă că el era superiorul, nu Krongli.

— Oh? exclamă Krongli.

Îl însoţi pe Stille până la marginea prăpastie!. Stille îi arătă cu degetul. Jos, în grohotiş, văzu snowmobilul. Ajustă binoclul. Concentră imaginea pe braţul gol şi ars ce ieşea în afară. Murmură aproape neauzit:

— Oh, căcat! În sfârşit! Sau ambele.

✯

Clienţii veniţi pentru micul dejun începuseră să părăsească localul Stopp Pressen când Bent Nordbø auzi pe cineva tuşind, ridică privirea din *New York Times,* îşi scoase ochelarii, îşi miji ochii şi izbuti să arboreze ceea ce considera a fi cel mai aproape de un zâmbet.

— Gunnar.

— Bent.

Salutul, faptul că-şi spuneau unul altuia pe numele mic, era ceva ce aveau din frăţie şi îi amintea mereu lui Gunnar Hagen de furnicile care

se întâlneau şi făceau schimb de feromoni. Şeful serviciului Omoruri se aşeză, însă nu-şi scoase haina.

— Ziceai la telefon că ai găsit ceva.

— Unul dintre jurnaliştii mei a găsit asta.

Nordbø împinse un plic maro peste masă.

— Se pare că Mikael Bellman şi-a protejat soţia într-un caz de trafic de droguri. E veche, din punct de vedere legal sunt de neatins amândoi, însă în presă…

— …pot fi atinşi oricând, completă Hagen, luând plicul.

— Cred că îl poţi considera neutralizat pe Mikael Bellman.

— Măcar acum suntem pe picior de egalitate. Şi el ştie lucruri despre mine. În plus, s-ar putea să nici n-am nevoie de asta – tocmai a fost umilit de un poliţist din Ytre Enebakk.

— Am citit. Iar Ministerul Justiţiei a citit şi el, nu-i aşa?

— Acolo sus, citesc ziarele şi stau cu urechile mereu ciulite. Dar îţi mulţumesc oricum!

— Plăcerea mea, să ne ajutăm unul pe altul.

— Cine ştie, s-ar putea să am nevoie de asta într-o bună zi.

Gunnar Hagen puse plicul în buzunarul hainei.

Nu primi niciun răspuns, dat fiind că Bent Nordbø reluase deja lectura unui articol despre un tânăr senator american de culoare pe nume Barack Obama care, după cum susţinea cu toată seriozitatea autorul articolului, putea deveni într-o zi preşedintele Statelor Unite.

✯

Când Krongli ajunse jos, le strigă celorlalţi că e în regulă, apoi desfăcu funia.

Snowmobilul Arctic Cat zăcea cu şenilele în aer. Se târî singur cei trei metri până la epavă şi deveni, din instinct, conştient de locurile în care îşi aşeza picioarele şi mâinile. Ca şi cum era un loc al faptei. Se lăsă pe vine. Un braţ ieşea de sub snowmobil. Atinse vehiculul. Acesta se legăna pe două stânci.

Trase aer adânc în piept şi înclină snowmobilul pe o parte.

Cadavrul zăcea pe spate. Primul gând al lui Krongli fu că *probabil* era un bărbat. Capul şi faţa îi fuseseră zdrobite între vehicul şi stânci, iar rezultatul arăta precum rămăşiţele unei petreceri cu crabi. Nu mai era nevoie să pipăie trupul sfărâmat ca să ştie că era ca jeleul, ca o bucată de carne maturată şi dezosată sau că toracele fusese strivit şi aplatizat, iar şoldurile şi genunchii, pulverizaţi. Lui Krongli i-ar fi fost extrem de greu să identifice cadavrul dacă n-ar fi fost cămaşa roşie de flanel. Şi singurul dinte putred, plin de pete maronii, rămas în maxilarul inferior.

76. Redefinire

— Ce-ai spus? exclamă Harry, apăsând şi mai tare receptorul de ureche, de parcă acolo ar fi fost problema.

— Am spus că sub snowmobil nu era cadavrul lui Tony Leike, repetă Krongli.

— Al cui, atunci?

— Odd Utmo. Un sihastru din zonă şi ghid local. Mereu poartă aceeaşi cămaşă roşie de flanel. Şi e snowmobilul său. Însă dinţii au fost dovada clară. Un singur ciot de dinte putrezit. Dumnezeu ştie ce s-a întâmplat cu restul dinţilor şi cu proteza ortodontică.

Utmo. Proteză ortodontică. Harry îşi aminti că îi spusese Kaja despre ghidul care o dusese la Håvass.

— Şi totuşi, degetele? întrebă Harry. Nu sunt strâmbe?

— Ba da. Utmo avea probleme groaznice cu artrita, săracul. Bellman a fost cel care mi-a spus să te anunţ direct. Nu ăsta era rezultatul pe care-l sperai, nu, Hole?

Harry îşi împinse scaunul de lângă birou.

— Puţin spus că nu la asta mă aşteptam. Krongli, se poate să fi fost un accident?

Însă ştiu răspunsul înainte să vină. Luna fusese pe cer toată seara şi toată noaptea; chiar şi fără faruri, ar fi fost imposibil să nu observe ravena. Mai ales un ghid local. Mai ales când conducea atât de încet, încât aterizase la doar trei metri de căderea perpendiculară de şaptezeci de metri.

— Las-o baltă, Krongli. Spune-mi despre arsuri.

La celălalt capăt se aşternu tăcerea o vreme înainte să vină răspunsul:

— Braţele şi spinarea. Pielea de pe braţe era crăpată şi se poate vedea carnea roşie dedesubt. O parte a spinării era complet arsă. Şi între omoplaţi îi fusese ars un desen…

Harry închise ochi. Văzu modelul de pe soba din cabană. Fragmentele de carne arsă.

— …care arată ca un cerb. Altceva, Hole? Trebuie să plecăm…

— Nu, asta-i tot, Krongli. Mersi!

Harry închise. Rămase să chibzuiască în liniște. Nu era Tony Leike. Normal că asta schimba detaliile, însă nu și imaginea de ansamblu. Utmo era probabil o victimă a cruciadei de răzbunare a lui Altman, cineva care se trezise cumva în calea a ceva. Aveau degetul lui Tony Leike, însă unde era restul trupului? Lui Harry îi veni o idee. Dacă era mort. Teoretic, Tony putea fi închis pe undeva. Un loc pe care îl știa doar Sigurd Altman.

Harry formă numărul lui Skai.

— Nu vrea să stea de vorbă cu nimeni, îl anunță Skai, mestecând cine știe ce. În afară de avocatul său.

— Cine este?

— Johan Krohn. Îl cunoști? Arată ca un băiat și…

— Îl cunosc foarte bine pe Johan Krohn.

Harry sună la biroul lui Krohn, i se făcu legătura și avocatul păru pe jumătate binevoitor și pe jumătate expeditiv, cum ar trebui să se poarte un avocat al apărării când îl sună cineva din partea acuzării. Îl ascultă pe Harry.

— Mă tem că nu. Doar dacă nu cumva ai o dovadă concretă, care poate stabili dincolo de orice îndoială, că Altman, clientul meu, ține pe cineva închis sau expune în vreun fel sau altul pe cineva la vreun pericol prin faptul că nu-i dezvăluie starea, nu-ți pot îngădui să discuți cu Altman. Sunt niște acuzații foarte grave la adresa lui și e de datoria mea să-i protejez interesele, cât îmi stă în putință.

— De acord, zise Harry. Nu trebuia să-mi spui.

Închiseră.

Harry se uită pe geam la centrul orașului. Scaunul era bun, fără nicio îndoială. Însă privirea lui găsi clădirea de sticlă familiară din Grønland.

Apoi formă alt număr.

Katrine Bratt se arătă la fel de veselă ca o ciocârlie, ba chiar și ciripi ca una.

— Îmi dau drumul peste câteva zile, anunță ea.

— Credeam că poţi pleca când îţi pofteşte inima.

— Da, aşa e, dar trebuie să mi se dea drumul în mod oficial. Abia aştept. Mi-au oferit un job de birou la secţie, când mi se va termina concediul medical.

— Bun.

— Voiai să-mi ceri ceva?

Harry îi explică.

— Deci va trebui să-l găseşti pe Tony Leike fără ajutorul lui Altman?

— Dap.

— Vreo idee de unde să încep?

— Una singură. Imediat după ce Tony Leike a fost dat dispărut, am verificat dacă nu stătuse pe undeva pe lângă Ustaoset. Ideea e că i-am verificat ceva mai îndeaproape ultimii ani şi mai că nu apar deloc dovezi ale cazării sale în vreun loc din Ustaoset, doar în vreo două cabane ale Asociaţiei de Turism şi atâta tot. Lucru ciudat, de altfel, întrucât mergea des acolo.

— Poate că profita cu neruşinare de cabane, fără a se înregistra sau plăti.

— Nu e genul, răspunse Harry. Mă întreb dacă Tony Leike nu are vreo cabană sau ceva de genul pe-acolo, despre care nu ştie nimeni.

— Bun. Altceva?

— Nu. Ba da – vezi dacă poţi găsi ceva despre activităţile lui Odd Utmo de-a lungul ultimelor zile.

— Eşti încă singur, Harry?

— Ce fel de afurisită de întrebare e asta?

— Pari mai puţin singur.

— Chiar aşa?

— Da, chiar aşa. Dar ţi se potriveşte.

— Chiar aşa?

— Dacă tot întrebi: nu.

★

Aslak Krongli îşi îndreptă spatele înţepenit şi se uită la prundiş.

Unul dintre oamenii din echipa de căutare fusese cel care strigase, iar acum striga iar, evident agitat.

— Aici!

Aslak înjură în barbă. Criminaliştii veniţi la locul faptei terminaseră, iar acum snowmobilul şi Odd Utmo erau săltaţi spre vârf. Era o treabă complicată şi anevoioasă, întrucât singura cale de acces la prundiş era cu funia, destul de dificil.

În pauza de prânz, un om spusese ceva ce una dintre cameristele de la hotel îi şoptise la ureche: găsise pete de sânge pe aşternuturile din camera ocupată de Rasmus Olsen, soţul parlamentarei omorâte, când acesta predase camera. Iniţial, ea crezuse că e sânge menstrual, însă apoi auzise că Rasmus Olsen fusese singur la hotel şi că soţia lui se cazase la cabana Håvass.

Krongli răspunsese că poate bărbatul avusese în camera sa vreuna dintre fetele din zonă sau că poate se întâlnise cu soţia în dimineaţa când aceasta sosise în Ustaoset şi făcuseră sex. Bărbatul murmurase că era sigur că nu fusese sânge menstrual.

— Aici!

Câtă bătaie de cap! Aslak Krongli voia să se întoarcă acasă. Cină, cafea, somn. Să uite cu totul de nenorocitul ăsta de caz. Banii pe care-i datora la Oslo fuseseră achitaţi, nici că se va mai întoarce vreodată acolo. Şi va sta departe şi de mlaştină. Era o promisiune de care chiar se va ţine de data asta.

Folosiseră un câine ca să fie siguri că găsesc toate bucăţile din Utmo împrăştiate în zăpadă, iar câinele fusese cel care sărise în sus pe prundiş şi începuse să latre la vreo sută de metri mai încolo. O sută de metri foarte abrupţi. Aslak măsură cu privirea cât era de urcat.

— E important? strigă el şi stârni o adevărată simfonie de ecouri.

Primi un răspuns, iar zece minute mai târziu se uita la ce scosese câinele din zăpadă. Era atât de rău înţepenit între două pietre, încât ar fi fost imposibil să-l zăreşti de sus.

— Iisuse! făcu Aslak. Cine-ar putea fi?

— Oricum, nu Tony Leike ăla, răspunse dresorul câinelui. Aici, pe prundişul ăsta pustiu, ar fi trebuit

să treacă mult timp ca toată carnea să fie dezgolită de pe oase. Câţiva ani.

— Optsprezece ani.

Ăsta era Roy Stille. Poliţistul îi urmase gâfâind până aici.

— Ea zace aici de optsprezece ani, completă Roy, lăsându-se pe vine.

— Ea? se miră Aslak.

Poliţistul arătă spre şoldurile scheletului.

— Femeile au pelvisul mai lat. N-am mai găsit-o după ce a fost dată dispărută. E Karen Utmo.

Krongli simţi ceva ce nu mai simţise în glasul lui Roy Stille. Un tremur. Tremurul unui om cuprins de o emoţie formidabilă. Copleşit de suferinţă. Însă chipul de granit era la fel de neted ca întotdeauna, la fel de închis.

— Păi, eu n-am găsit-o niciodată, deci e adevărat, zise dresorul. S-a aruncat din cauza chinului provocat de fiul ei.

— Greu de crezut, spuse Krongli.

Ceilalţi doi îl priviră. Iar el îşi pusese degetul mic într-o gaură mică şi delicată din fruntea cadavrului.

— E o gaură de glonţ? întrebă dresorul.

— Dap, răspunse Stille, pipăind în jurul cefei. Şi nu e nicio rană de ieşire, deci bănuiesc că vom găsi glonţul în ţeastă.

— Şi am putea paria că glonţul se va potrivi cu carabina lui Utmo? zise Krongli.

— Păi, eu n-aş face-o, repetă dresorul. Vrei să spui că şi-a împuşcat soţia? Cum e posibil să omori o persoană pe care o iubeşti? Deoarece crezi că ea şi fiul tău… e ca o intrare în infern.

— Optsprezece ani, spuse Stille, ridicându-se cu un geamăt. Şapte ani înainte să se prescrie crima. Asta e ceea ce numim ironie. Aştepţi şi tot aştepţi, temându-te că vei fi descoperit. Trec anii şi apoi, când te apropii de libertate – bang! –, eşti tu însuţi ucis şi sfârşeşti în aceeaşi prăpastie.

Krongli închise ochii şi se gândi că da, era posibil să omori persoana pe care o iubeai. Destul de uşor.

Dar nu, nu eşti niciodată liber. Niciodată. El, unul, n-avea să se mai întoarcă niciodată aici.

✯

Lui Johan Krohn îi plăcea să fie în centrul atenţiei. Doar nu devii cel mai cunoscut avocat pledant din toată ţara fără să-ţi placă ceea ce faci. Iar când a fost de acord fără ezitare să-l apere pe Sigurd Altman, Făt-Frumos, ştia că avea să fie în centrul atenţiei mai mult decât fusese în toată cariera lui de până atunci. Deja îşi atinsese ţelul de a-şi depăşi tatăl drept cel mai tânăr avocat pledant la Curtea Supremă. Ca avocat al apărării trecut nu cu mult de douăzeci de ani, era un nou star, un copil-minune. Însă poate că i se urcase deja la cap; fusese un tip neobişnuit cu atenţia la şcoală. Apoi devenise elevul enervant din fruntea clasei, care era prea energic la ore, care se străduia mereu un pic prea tare să fie plăcut şi care totuşi afla ultimul unde se ţineau petrecerile de sâmbătă seara – dacă afla vreodată. Însă acum asistentele şi funcţionarele chicoteau şi roşeau când le făcea câte un compliment sau le sugera să iasă la cină după muncă. Şi mai şi ploua cu invitaţii, cu oferte de-a ţine discursuri, de a participa la dezbateri radio sau la televiziune şi chiar şi la câte o premieră, pe care soţia lui o preţuia atât de mult. Asemenea evenimente i-au solicitat o mare parte din atenţie în ultimii câţiva ani. În orice caz, simţise un trend descendent în numărul de procese câştigate, al cazurilor foarte mediatizate şi al clienţilor noi. Nu suficient cât să-i afecteze reputaţia, dar destul cât să-l facă să devină conştient că avea nevoie de cazul lui Sigurd Altman. Că avea nevoie de ceva intens mediatizat ca să revină unde îi era locul: în vârf.

Acesta era motivul pentru care Johan Krohn stătea şi-l asculta în linişte pe bărbatul suplu, cu ochelari rotunzi. Asculta în timp ce Sigurd Altman îşi spunea povestea care nu era doar cea mai incredibilă auzită vreodată de Krohn, ci şi una pe care o *credea.* Johan Krohn se auzea deja în sala de judecată, oratorul strălucit, agitatorul,

manipulatorul, cel care totuşi nu depăşea niciodată limitele impuse de lege, o adevărată încântare atât pentru public, cât şi pentru judecător. Aşa că iniţial se arătă dezamăgit când Sigurd Altman îi dezvălui planurile sale. În fine, după ce-şi reamintise vorba tatălui său că avocatul exista pentru client şi nu invers, el acceptă informaţiile acestuia. Pentru că Johan Krohn chiar nu era o persoană rea.

Iar când părăsi închisoarea districtuală din Oslo, unde Sigurd Altman fusese transferat în cursul zilei, Krohn întrezări noul potenţial al misiunii sale care, în felul său, în pofida a toate, era extraordinar. Primul lucru pe care îl făcu după ce se întoarse la birou fu să ia legătură cu Mikael Bellman. Ei doi se mai întâlniseră o singură dată, într-un proces de crimă, bineînţeles, însă Johan Krohn ştiuse imediat cum trebuia să joace cu Mikael Bellman. Un vultur recunoaşte imediat un vultur. Aşa că înţelegea prea bine cum se simţea Bellman după titlurile despre arestarea efectuată de poliţistul municipal.

— Bellman.

— Johan Krohn. Mă bucur să vorbim din nou.

— Bună seara, Krohn.

Tonul părea formal, dar nu neprietenos.

— Chiar este? Îmi închipui că simţi că ai fost dat la o parte chiar când te apropiai de linia de sosire, nu-i aşa?

O pauză scurtă.

— Despre ce-i vorba, Krohn?

Dinţi încleştaţi. Furios.

Johan Krohn ştia că trăsese o carte câştigătoare.

✯

Harry şi Sis stăteau la căpătâiul tatălui lor la Rikshospital. Pe noptieră şi pe două mese din cameră se aflau vaze cu flori care apăruseră de nicăieri în ultimele zile. Harry dăduse o tură şi citise biletele. Unul dintre ele era pentru „Dragul, dragul meu Olav” şi era semnat „A ta, Lise”. Harry nu auzise niciodată de Lise, ba chiar luase şi mai puţin în calcul că în viaţa tatălui său ar mai fi putut exista altă femeie în afară de mama sa. Restul biletelor

erau de la colegi şi vecini. De bună seamă aflaseră că sfârşitul era aproape. Şi în pofida faptului că ştiau că Olav nu mai putea citi biletele, îi trimiseseră aceste flori frumos mirositoare, pentru a compensa faptul că nu găsiseră timpul necesar să-i facă o vizită. Harry considera florile din jurul patului nişte vulturi ce îi dădeau târcoale unui muribund. Capete grele, atârnând de gâturi subţiri, ca nişte tulpini. Cu pliscuri galbene şi roşii.

— Harry, n-ai voie cu mobilul aici! şopti severă Sis.

Harry scosese telefonul şi se uită la ecran.

— Scuze, Sis! E important.

Katrine Bratt trecu direct la subiect.

— Nu există nicio îndoială că Leike a stat destul de mult în Ustaoset şi în împrejurimi. În ultimii ani, a mai cumpărat câte un bilet de pe internet şi a plătit pentru combustibil cu cardul de credit la o benzinărie din Geilo. Aceleaşi provizii, mai ales în Ustaoset. Singurul lucru care sare în ochi e o factură pentru materiale de construcţie, tot în Geilo.

— Materiale de construcţie?

— Dap. Am verificat lista în detaliu. Scânduri, cuie, unelte, cabluri de oţel, bolţari, ciment. În valoare de peste treizeci de mii de coroane. Dar e veche de patru ani.

— Şi te gândeşti şi tu la ce mă gândesc eu?

— Că şi-a construit acolo o mică anexă sau ceva de genul?

— Nu avea nicio cabană trecută pe numele său pentru care să construiască o anexă, am verificat. Însă nici nu aduni provizii dacă urmează să locuieşti într-un hotel sau în cabanele Asociaţiei de Turism. Eu cred că Tony şi-a construit singur un sălaş ilegal în parcul naţional, cum mi-a zis că visa să facă. Departe de ochii curioşilor, desigur. Un loc în care să nu fie deranjat. Dar unde?

Harry îşi dădu seama că se ridicase şi umbla încolo şi încoace prin salon.

— Păi, tu să-mi spui, zise Katrine Bratt.

— Stai puţin. În ce moment al anului şi-a cumpărat toate alea?

— Stai să văd… Pe 6 iulie, după cum scrie pe factură.

— Dacă această cabană trebuie ascunsa pe undeva, atunci se află departe de orice şosea. O zonă pustie, fără drumuri de acces. Ai spus cabluri de oţel?

— Da. Şi bănuiesc de ce. Când cei din Bergen au construit cabane în cele mai expuse vântului zone din Ustaoset, în anii ’60, în general au folosit cabluri de oţel ca să ancoreze cabanele.

— Deci cabana lui Leike trebuie să se afle într-o zonă izolată şi bătută de vânturi, iar el a transportat acolo materiale de construcţie în valoare de treizeci de mii de coroane. Vorbim de cel puţin două tone. Cum faci asta în timpul verii, când nu e zăpadă, deci nu poţi folosi snowmobilul?

— Cal, Jeep?

— Pe râuri, prin mlaştini, prin munţi? Continuă.

— Habar n-am.

— Dar eu am. Am văzut o imagine. Bine, pa.

— Stai!

— Da?

— Mi-ai cerut să mă uit la activităţile lui Utmo din ultimele sale zile de viaţă. În lumea electronică nu există foarte multe informaţii despre el, însă a dat nişte telefoane. Unul dintre ultimele a fost către Aslak Krongli. Doar mesageria vocală, din ce se pare. Iar ultima sa discuţie a fost cu SAS. Am intrat în sistemul lor de rezervări. Şi-a luat un bilet de avion spre Copenhaga.

— Mhm, nu prea pare genul care să călătorească mult.

— Lucru sigur. Are un paşaport pe numele său, însă nu figurează în niciun sistem de rezervări. Şi vorbim de mulţi ani aici.

— Deci un om care abia dacă îşi părăseşte locul natal doreşte să meargă la Copenhaga. Când ar fi trebuit să plece?

— Ieri.

— OK. Mersi!

Harry închise, îşi luă haina şi se întoarse spre uşă. Se uită la ea. La femeia atrăgătoare care era sora sa. Se pregătea s-o întrebe dacă se descurcă singură, fără el. Însă se abţinu să-i pună o întrebare atât de prostească. Când nu se descurcase ea fără el?

— Ai grijă! îi spuse.

✯

Jens Rath se afla în recepţia clădirii de birouri. Pe sub sacou şi cămaşă era scăldat în transpiraţie. Pentru că doar ce primise un apel de la poliţie, prin care era informat că avea să primească o vizită din partea lor. Avusese un conflict cu Divizia Fraude în urmă cu câţiva ani, însă cazul fusese clasat. Cu toate astea, transpira tot ori de câte ori vedea o maşină de poliţie. Iar acum Jens Rath îşi simţea toţi porii deschizându-se. Era un om mărunţel, care se uita de jos în sus la poliţistul care tocmai se ridicase în picioare. Şi se tot ridica. Până ce ajunse să-l domine cu o jumătate de metru pe Jens şi-i oferi acestuia o strângere scurtă, dar fermă, de mână.

— Harry Hole, serviciul Om… Kripos. Am venit pentru Tony Leike.

— Ceva nou?

— Ce-ar fi să luăm loc, Rath?

Se aşezară pe două fotolii Le Corbusier, iar Rath îi făcu semn discret lui Wenche de la recepţie că *n-ar* trebui să vină cu cafea, o politică standard când aveau investitori în vizită.

— Vreau să ne arăţi unde se află cabana lui, începu poliţistul.

— Cabană?

— Te-am văzut cum ai anulat cafeaua, Rath, e în regulă – ca şi cum n-ai avea mult timp. Mai ştiu şi despre cazul clasat de Divizia Fraude, însă n-ar trebui să dau decât un telefon ca să-l redeschidă. E posibil ca nici de data asta să nu găsească nimic, dar îţi promit că toată documentaţia pe care au strâns-o îţi va cere să le stai la dispoziţie…

Rath închise ochii.

— Oh, Dumnezeule…

— …mai mult decât ţi-a luat să construieşti o cabană pentru colegul, amicul şi asociatul tău Tony Leike. Bine?

Singurul talent al lui Jens Rath consta în faptul că el putea calcula riscurile ce meritau osteneala mai rapid şi mai eficient decât oricine altceva. Drept urmare, îi luă aproximativ o secundă să răspundă la întrebarea care tocmai îi fusese adresată.

— Bine.

— Plecăm mâine-dimineaţă la ora 9.

— Cum…?

— La fel cum ai transportat materialele. Cu elicopterul.

Poliţistul se ridică.

— Doar o întrebare. Tony s-a arătat mereu extrem de preocupat să nu afle nimeni de această cabană – cred că nici măcar Lene, logodnica lui, nu ştie despre ea –, deci cum…?

— O factură pentru materiale de construcţie în Geilo, plus poza cu voi trei în salopete stând pe o stivă de scânduri, în faţa unui elicopter.

O încuviinţare rapidă din partea lui Jens Rath.

— Desigur. *Poza.*

— Cine a făcut-o, apropo?

— Pilotul. Înainte să plecăm din Geilo. Şi a fost ideea lui Andreas să o trimitem odată cu comunicatul de presă, când am deschis birourile. El a considerat că ţinuta de lucru era mai mişto decât costume şi cravate. Iar Tony a fost de acord, pentru că i se părea că arăta ca şi cum el *deţinea* elicopterul. În fine, ziarele financiare folosesc poza tot timpul.

— De ce tu şi Andreas nu aţi menţionat cabana, când Tony a fost dat dispărut?

Jens Rath ridică din umeri.

— Să nu mă înţelegi greşit, suntem la fel de dornici ca voi să îl vedem pe Tony înapoi cât mai repede. Avem un proiect în Congo care se va duce de râpă dacă nu vom face rost rapid de zece milioane. Însă ori de câte ori Tony dispare, o face pentru că aşa vrea el. Îşi poate purta singur de grijă.

Să nu uiţi că a fost mercenar. Aş zice că exact în clipa asta Tony stă pe undeva cu o tărie, cu vreo pisicuţă focoasă în braţe şi rânjind pentru că a găsit o soluţie.

— Mhm, făcu Harry. Presupun că felina i-a retezat degetul mijlociu. Aeroportul Fornebu, mâine-dimineaţă, la 9.

Jens Rath se ridică, privindu-l pe poliţist. Era efectiv inundat de sudoare.

✯

Când Harry se întoarse la Rikshospital, Sis era încă acolo. Răsfoia o revistă şi mânca un măr. Harry se uită iar la stolul de vulturi. Acum erau şi mai multe flori.

— Pari epuizat, Harry. Ar trebui să te duci acasă.

Harry chicoti.

— Pleacă tu! Doar ai stat destul singură aici.

— N-am stat singură, răspunse ea cu un surâs malefic. Ghici cine a fost aici.

Harry oftă.

— Îmi pare rău, Sis, dar m-am săturat de ghicit, căci ăsta-i jobul meu.

— Øystein!

— Øystein Eikeland?

— Da! Şi a adus şi un baton de ciocolată. Nu pentru tata, pentru mine. Scuze, ţie nu ţi-a mai rămas nimic.

Ea începu să râdă atât de tare, încât ochii i se afundară cu totul în obraji.

Când Sis se ridică să iasă la o plimbare, Harry îşi verifică telefonul. Două apeluri pierdute de la Kaja. Îşi împinse scaunul până la perete şi se lăsă pe spate.

77. Amprentă

Elicopterul ateriza la 10:10 pe o culme la vest de munţii Hallingskarvet. La 11:00, deja localizaseră cabana.

Era atât de bine ascunsă vederii, încât şi dacă ar fi ştiut oarecum unde se află, tot s-ar fi chinuit să o găsească, în lipsa ajutorului lui Jens Rath. Cabana era construită pe o stâncă înaltă în partea de est, pe partea ferită de vânt a muntelui, prea sus ca să fie afectată de avalanşe. Din împrejurimi fuseseră cărate pietre şi cimentate pe lângă două stânci enorme, pentru a forma pereţii din faţă şi din spate. Nu se vedeau deloc unghiuri drepte. Ferestrele aduceau cu nişte fante pentru arme şi erau atât de adânc încastrate, încât soarele nici nu se reflecta în ele.

— Asta numesc eu o cabană decentă, zise Bjørn Holm, desfăcându-şi schiurile şi înfundându-se imediat până la genunchi în zăpadă.

Harry îi spusese lui Jens că nu mai aveau nevoie de el, mai bine s-ar întoarce la elicopter, să aştepte acolo, cu pilotul.

Zăpada nu mai era la fel de adâncă în faţa uşii.

— Cineva a săpat aici nu cu mult timp în urmă, constată Harry.

Uşa avea o plachetă şi un lacăt simplu, care cedă sub ranga lui Bjørn.

Înainte de-a deschide uşa, îşi scoaseră mitenele şi îşi puseră mănuşi de latex şi botoşi de plastic albaştri peste ghetele de schi. Apoi intrară.

— Uau! exclamă aproape neauzit Bjørn.

Toată cabana consta dintr-o singură cameră de aproximativ cinci pe trei metri şi aducea cu cabina unui căpitan de navă, cu geamuri ca hublourile şi soluţii ingenioase de economisire a spaţiului. Podeaua, pereţii şi tavanul erau acoperite cu scânduri simple, netratate, date cu vreo două straturi de vopsea albă, pentru a exploata puţina lumină ce pătrundea acolo. Peretele mai scurt din dreapta era

ocupat de un blat simplu de lucru, cu o chiuvetă şi un dulap dedesubt. Plus un divan care evident se desfăcea pentru a se transforma în pat. În mijlocul camerei se afla o masă cu un singur scaun cu spătar simplu, stropit cu vopsea. În faţa unei ferestre era aşezat un birou de scris destul de uzat, cu iniţiale şi versuri de cântece scrijelite în lemn. În stânga, pe peretele lung, unde stânca era dezgolită, se afla o sobă pe lemne, neagră. Pentru a utiliza la maximum căldura, burlanul era deviat în jurul stâncii spre dreapta, apoi urca vertical. Coşul de lemne era plin cu surcele de mesteacăn şi ziare pentru aprins focul. Pe pereţi erau atârnate hărţi ale zonei, însă mai era şi una cu Africa.

Bjørn se uită afară pe fereastra de deasupra biroului.

— Şi asta numesc eu o privelişte decentă. Iisuse, vezi jumătate din Norvegia de-aici!

— Să-i dăm bătaie! propuse Harry. Pilotul ne-a acordat două ore. Deja încep să se adune nori dinspre versant.

✯

Mikael Bellman se trezise, ca de obicei, la 6 dimineaţa şi se înviorase cu ajutorul unei sesiuni de alergare pe banda de la subsol. O visase iar pe Kaja. Aceasta stătea pe locul din spate al unei motociclete, înconjurând cu braţele un bărbat numai cu cască şi vizieră. Zâmbea extrem de fericită, arătându-şi dinţii ascuţiţi şi făcea cu mâna în timp ce mergeau. Dar nu cumva furaseră acea motocicletă? Nu era a lui? El nu era sigur, dat fiind că părul ei, care flutura în vânt, era atât de lung încât acoperea plăcuţa de înmatriculare.

După ce terminase de alergat, Mikael urcase la etaj pentru micul dejun.

Se întărise în sinea sa înainte de-a deschide ziarul de dimineaţă pe care Ulla – tot ca de obicei – i-l lăsase lângă farfurie.

În lipsa unei poze de-ale lui Sigurd Altman, alias Făt-Frumos, publicaseră una cu poliţistul municipal Skai. Acesta stătea în faţa secţiei cu braţele

încrucişate la piept, purtând un chipiu verde cu cozoroc lung, ca un afurisit de vânător de urşi. Titlul: FĂT-FRUMOS ARESTAT? Iar lângă el, deasupra pozei unui snowmobil galben zdrobit: ALT CADAVRU DESCOPERIT ÎN USTAOSET.

Bellman scanase iute cu privirea articolul în căutarea cuvântului Kripos sau – cel mai rău – a numelui său. Nimic pe prima pagină. Bun aşa.

Deschisese apoi paginile care detaliau articolul, iar acolo le găsi, cu poză şi toate cele:

> *Şeful Kripos, Mikael Bellman, a spus într-un scurt comentariu că nu doreşte să facă nicio declaraţie până când Făt-Frumos nu este interogat. De asemenea, nu a dorit să spună nimic nici despre arestarea suspectului de către poliţia din Ytre Enebakk.*
>
> *„În general, pot spune că toată munca poliţiei este o muncă de echipă. În Kripos, noi nu acordăm o mare importanţă celor care primesc cununa de erou.”*

N-ar fi trebuit să spună ultima parte. Erau minciuni şi aveau să fie percepute ca minciuni şi să miroasă de la distanţă a ratat.

Dar nu conta. Dacă ceea ce Johan Krohn, avocatul apărării, îi spusese la telefon era adevărat, Bellman avea nesperata oportunitate de-a rezolva totul. Bine, mai mult de-atât. Cununa va fi a lui. Recunoştea că preţul cerut de Krohn era mare, dar nu trebuia să-l plătească el însuşi. Ci blestematul de vânător de urşi. Şi Harry Hole, împreună cu Divizia Crime.

Un gardian al închisorii deschise uşa vizitatorilor şi Mikael Bellman îl lăsă pe Johan Krohn să intre primul. Krohn insistase că, din moment ce era doar o discuţie, nu un interogatoriu oficial, trebuia să aibă loc, dacă era posibil, pe un teren neutru. Întrucât nici nu putea fi vorba ca Făt-Frumos să iasă din închisoarea districtuală Oslo, unde se afla în

custodie, Krohn şi Bellman căzuseră de acord asupra unei camere de vizite, una dintre cele folosite pentru întâlnirile private dintre deţinuţi şi familie. Fără camere, fără microfoane, doar o încăpere obişnuită fără ferestre, unde se făcuseră totuşi nişte încercări anemice pentru a mai înveseli atmosfera prin adăugarea unei feţe de masă croşetate şi a unei tapiserii norvegiene înfăţişând pe cineva care trăgea de coarda unui clopoţel, pe perete. Iubitelor şi soţiilor le era îngăduit să se întâlnească aici, iar arcurile de pe canapeaua pătată de spermă erau atât de uzate, încât Bellman observă cum Krohn se înfundă cu totul în ea.

Sigurd Altman stătea pe scaun la un capăt al mesei. Bellman stătea la celălalt, aşa că el şi Altman se aflau cam la aceeaşi înălţime. Altman avea un chip supt, ochi adânciţi în orbite şi o gură cu dinţi împinşi în faţă, lucruri care, adunate, îl duceau pe Bellman cu gândul la pozele cu evreii scheletici de la Auschwitz. Şi la monstrul din *Alien.*

— Discuţiile de acest gen nu decurg ca la carte, începu Bellman. Prin urmare, insist să nu ia nimeni notiţe şi tot ce vorbim să rămână între aceşti pereţi.

— În acelaşi timp, trebuie să avem şi noi garanţia că toate condiţiile unei mărturisiri sunt îndeplinite de către partea acuzării, interveni Krohn.

— Aveţi cuvântul meu, spuse Bellman.

— Lucru pentru care îţi suntem foarte recunoscători. Ce altceva mai ai?

— Ce altceva?

Bellman schiţă un zâmbet subţire.

— Ce altceva ţi-ar plăcea? O înţelegere scrisă?

Nemernicul dracului de avocat arogant!

— Preferabil, răspunse Krohn, întinzându-i o coală de hârtie peste masă.

Bellman se holbă la hârtie. O citi repede, ochii sărindu-i de la o frază la alta.

— Fireşte, nu va fi arătată nimănui, dacă nu trebuie neapărat, adăugă Krohn. Iar documentul va fi înapoiat când vor fi îndeplinite condiţiile. Şi ăsta

– îi întinse un stilou lui Bellman – este un S.T. Dupont, cel mai bun stilou de pe piaţă.

Bellman luă stiloul şi-l puse pe masă.

— Dacă povestea e destul de bună, voi semna, replică el.

✯

— Dacă ăsta trebuie să fie un loc al faptei, persoana în cauză a curăţat destul de bine în urma ei.

Bjørn Holm îşi puse mâinile în şolduri şi cercetă camera cu atenţie. Căutaseră peste tot, în sertare şi dulapuri, plimbaseră raza unei lanterne prin toate locurile în căutarea sângelui şi prelevaseră amprente. Îşi pusese laptopul pe birou şi îl conectase la un scaner de amprente de mărimea unei cutii de chibrituri, asemănător celor folosite acum în aeroporturi pentru identificarea pasagerilor. Până acum, toate amprentele se potriviseră unei persoane din caz: Tony Leike.

— Continuă! îi ceru Harry, aflat în genunchi sub chiuvetă, unde desfăcea ţevile de plastic. E pe aici pe undeva.

— Ce?

— Nu ştiu. Ceva, cine ştie ce.

— Dacă vom continua, cu siguranţă vom avea nevoie de un pic de căldură.

— Atunci, aprinde focul.

Bjørn Holm se ghemui în faţa sobei, deschise uşa şi începu să rupă şi să răsucească ziarele din coşul cu lemne.

— Ce i-ai oferit lui Skai să ţi se alăture în micul tău joc? Riscă tot soiul de lucruri dacă adevărul iese la iveală.

— Nu riscă nimic, îl contrazise Harry. Doar n-a rostit niciun cuvânt neadevărat. Uită-te la declaraţiile lui. Presa e cea care a tras concluziile greşite. Şi nu există nicio instrucţiune pentru poliţişti care să precizeze cine poate şi cine nu să aresteze un suspect. N-a trebuit să-i ofer nimic pentru ajutorul său. A zis că îi displac mai puţin

decât îi displace Bellman, ăsta a fost un motiv suficient.

— Atâta tot?

— Hm! Mi-a povestit despre fiica lui, Mia. Lucrurile n-au fost chiar roz pentru ea. În astfel de cazuri, părinţii caută întotdeauna o cauză, ceva concret pe care să-l arate. Iar Skai crede că noaptea aceea din faţa salonului de dans i-a marcat Miei viaţa pentru totdeauna. Bârfele locale spun că Mia şi Ole ieşeau împreună şi că în pădure nu au fost doar nişte săruturi nevinovate când Ole i-a găsit pe Mia şi Tony. După părerea lui Skai, Ole şi Tony poartă toată vina pentru problemele Miei.

Bjørn clătină din cap.

— Victime, oriunde te uiţi, numai victime.

Harry se apropiase de Holm cu o mână întinsă. În palmă ţinea nişte bucăţele ce semănau cu sârmă tăiată dintr-un gard.

— Asta se afla sub ţeava de scurgere. Ai idee ce e?

Bjørn luă bucăţelele de sârmă şi le studie.

— Hei? izbucni Harry. Ce-i aia?

— Ce anume?

— Ziarul. Uite, e conferinţa de presă la care am lansat şiretlicul cu Iska Peller.

Bjørn Holm se uită la poza cu Bellman care fusese scoasă la iveală când acesta rupsese prima pagină.

— Măi să fie…

— Ziarul e vechi de câteva zile. Cineva a fost de curând aici.

— Păi, da.

— S-ar putea să existe amprente pe prima pa…

Harry se uită în sobă, unde primele pagini luau foc.

— Scuze! făcu Bjørn. Dar pot verifica celelalte pagini.

— Bun. De fapt, mă întrebam ce-i cu lemnul.

— Oh?

— Nu vezi niciun copac pe o rază de cinci kilometri. Tu verifică ziarele şi eu ies la o plimbare.

✯

Mikael Bellman îl privea cu atenţie pe Sigurd Altman. Nu-i plăceau deloc ochii reci ai acestuia. Nu-i plăceau nici trupul osos, dinţii care îi împingeau buzele în faţă, mişcările sacadate sau sâsâiala lui greoaie. Însă nu trebuia să-i placă de Sigurd Altman ca să-l vadă ca pe mântuitorul şi binefăcătorul său. Căci cu fiecare cuvânt rostit de Altman, Bellman se apropia şi mai mult de triumf.

— Presupun că ai citit raportul lui Harry Hole care prezenta desfăşurarea evenimentelor, zise Altman.

— Vrei să spui raportul lui Skai? întrebă Bellman. Prezentarea lui Skai.

Altman lăsă să-i scape un zâmbet obosit.

— Cum preferi. Apropo, povestea lui Harry a fost uluitor de precisă. Problema e că ea conţine o singură dovadă concretă. Amprentele mele de acasă de la Leike. Ei bine, să spunem că am fost acolo. Că i-am făcut o vizită. Iar aici vorbim de multe zile în urmă.

Bellman ridică din umeri.

— Şi crezi că juriul se va lăsa convins de asta?

— Îmi place să cred că pot inspira încredere. Însă…

Buzele lui Altman se întinseră şi-i dezvăluiră gingiile.

— … cred că nu va trebui să compar în faţa unui juriu, nu-i aşa?

✯

Harry găsi stiva de lemne sub o prelată verde de sub o stâncă ce ieşea din coasta muntelui. Un topor stătea înfipt într-un butuc de tăiat lemne, lângă un cuţit. Harry privi în jur şi împrăştie zăpada cu piciorul. Gheata lui se lovi de ceva. O pungă goală de plastic albă. Se aplecă spre ea. Pe pungă se afla o etichetă. Zece metri de pansament. Ce căuta aici?

Harry îşi înclină capul şi cercetă butucul câteva secunde. Se uită la lama neagră înfiptă în lemn. Şi la cuţit. La mâner. Galben, neted. Ce căuta un cuţit

lângă un butuc de tăiat lemne? Ar fi putut exista nenumărate motive, desigur, însă…

Îşi aşează mâna dreaptă pe butuc în aşa fel încât ciotul rămas din degetul mijlociu să arate în sus şi celelalte degete să rămână apăsate în jos, lângă el.

Harry smulse cu grijă cuţitul folosindu-se de două degete şi ţinându-l de vârful mânerului. Tăişul era ascuţit ca al unei lame de bărbierit. Cu urme dintr-un material pe care îl întâlnea mereu în cadrul profesiei sale. După care o luă la fugă ca un elan cu picioare lungi prin zăpada adâncă.

Bjørn ridică privirea din calculator când Harry dădu buzna.

— Tot Tony Leike, oftă el.

— Avem sânge pe lamă, anunţă Harry, cu răsuflarea tăiată. Verifică mânerul de amprente!

Bjørn apucă grijuliu cuţitul. Împrăştie pudră neagră pe lemnul galben şi lustruit şi suflă uşor.

— Există un singur set de amprente aici; în orice caz, arată bine, zise el. Poate că vom găsi şi niscaiva celule epiteliale.

— Daa! făcu Harry.

— Care-i treaba?

— Indiferent cine-a lăsat amprentele, el i-a tăiat degetul lui Leike.

— Oh? Ce te face să…

— Am găsit sânge pe butucul de tăiat lemne. Şi mai avea şi pansament ca să lege rana. Şi am senzaţia că am mai văzut acest cuţit. Într-o poză neclară cu Adele Vetlesen.

Bjørn Holm fluieră încet, apoi apăsă folia transparentă pe mâner pentru ca pudra să se lipească de ea. După care aşeză folia pe scaner.

— Sigurd Altman, poate că ai făcut rost de un avocat bun care să explice amprentele de pe biroul lui Leike, şopti Bjørn în timp ce apăsa butonul de căutare şi urmăreau amândoi linia albastră care se smucea când şi când, apoi pornea spre marginea cadrului. Însă nu şi amprenta de pe acest cuţit.

— Gata…

Am găsit o potrivire.

Bjørn Holm apăsă pe „arată”.

Harry rămase uitându-se la numele de pe ecran.

— Încă mai crezi că amprenta îi aparţine persoanei care i-a tăiat degetul lui Tony? întrebă Bjørn Holm.

78. Înţelegerea

— După ce i-am văzut pe Adele şi pe Tony trăgându-şi-o ca nişte câini lângă toaletă, a revenit totul. Tot ce îngropasem cu succes. Tot ce spusese psihologul că lăsasem în urmă. Era ca o bestie care fusese ţinută în lanţ, însă fusese hrănită bine, crescuse şi era mai forţoasă ca oricând. Iar acum era liberă. Harry a cam avut dreptate. Am plănuit să mă răzbun pe Tony, umilindu-l la fel cum mă umilise el pe mine.

Sigurd Altman îşi coborî privirea la mâini şi zâmbi.

— În fine, de acolo Harry n-a mai înţeles cum trebuie. N-am plănuit s-o omor pe Adele. Voiam doar să-l umilesc pe Tony în mod public. Mai cu seamă în faţa acelora care spera că aveau să-i devină socri, vaca de muls Galtung, care urma să-i finanţeze aventura din Congo. Altminteri, de ce s-ar fi deranjat cineva ca Tony să se însoare cu un şoarece de câmp ca Lene Galtung?

— Cam aşa e, zâmbi Mikael Bellman, pentru a-i arăta că e de partea lui.

— Aşa că i-am scris o scrisoare lui Tony, în care m-am dat drept Adele. I-am scris că mă lăsase însărcinată şi că voiam copilul. Cu toate astea, ca viitoare mamă singură, voiam să mă susţină financiar, aşa că îi ceream bani în schimbul tăcerii mele. Patru sute de mii de coroane, pentru început. El trebuia să vină cu banii la miezul nopţii într-o parcare din spatele centralei electrice Lefdal din Sandvika, în două zile. După care i-am trimis lui Adele o scrisoare, pretinzând că sunt Tony, şi am întrebat-o dacă poate veni la aceeaşi oră şi în acelaşi loc, pentru o întâlnire. Ştiam că locul se potrivea cu gusturile ei şi am presupus că nici nu făcuseră schimb de adrese şi de numere de telefon, dacă înţelegi ce vreau să spun. Înşelăciunea n-avea să fie descoperită decât prea târziu, după ce obţineam ce voiam. La ora 23 eram pe poziţii, în maşină, cu

aparatul foto pregătit. Planul era să fac poze cu întâlnirea indiferent cum ar fi decurs, o ceartă sau o partidă de sex, şi să-i trimit toate pozele lui Anders Galtung, însoţite de o poveste lămuritoare. Atâta tot.

Sigurd se uită la Bellman şi repetă:

— Atâta tot.

Bellman încuviinţă, iar Sigurd Altman continuă:

— Tony a sosit devreme. A parcat, s-a dat jos din maşină şi a plecat un pic în recunoaştere. Apoi a dispărut în umbrele de sub copacii de lângă râu. Eu am rămas ascuns în spatele volanului. A venit şi Adele. Am coborât geamul ca să surprind ce se întâmplă. Ea a rămas aşteptând, uitându-se în jur şi tot verificând ceasul. Tony a apărut exact în spatele ei, atât de aproape că era incredibil că nu-l auzise. L-am văzut scoţând un enorm cuţit sami şi înconjurându-i gâtul cu un braţ. Ea s-a zbătut şi a tot dat din picioare în timp ce el o târa spre maşina lui. Când s-a deschis portiera, am văzut că acoperise tot interiorul cu folie de plastic. N-am auzit ce i-a zis Tony, dar am luat aparatul foto şi am făcu zoom. L-am văzut îndesându-i un pix în mână, evident dictându-i ce să scrie pe o vedere.

— Felicitarea din Kigali, rosti Bellman. El plănuise totul dinainte. Iar ea urma să dispară.

— Am făcut poze, fără să mă mai gândesc la altceva. Până ce l-am văzut ridicând brusc mâna şi înfigându-i cuţitul în gât. Nu mi-a venit să cred. Sângele a ţâşnit şi a stropit parbrizul.

Cei doi bărbaţi nu-şi dădeau seama că Johan Krohn se holba, incapabil să mai respire.

— El a mai aşteptat o vreme, lăsând cuţitul înfipt în gâtul ei, ca şi cum voia mai întâi s-o golească de sânge. După care a ridicat-o, a cărat-o în spatele maşinii şi a aruncat-o în portbagaj. În timp ce se pregătea să urce în maşină, s-a oprit şi a adulmecat aerul. Stătea exact sub lumina unui bec stradal, iar atunci le-am văzut: aceiaşi ochi holbaţi, acelaşi rânjet ca atunci când m-a ţintuit la pământ în faţa salonului de dansuri şi mi-a băgat cuţitul în gură. La mult timp după ce Tony a plecat de acolo cu Adele,

eu încă mai stăteam în maşină, amorţit de groază, incapabil să mă mişc. Ştiam că acum nu-i mai puteam trimite o scrisoare lui Anders Galtung. Sau oricui altcuiva. Pentru că devenisem complice la o crimă.

Sigurd se căzni să înghită o gură de apă din paharul aşezat în faţa lui şi se uită la Johan Krohn, care îi făcu un semn din cap.

Bellman îşi drese glasul.

— Practic, nu erai complice la crimă. Cea mai grea învinuire ar fi fost şantaj sau înşelăciune. Te-ai fi putut opri acolo. Ar fi fost foarte neplăcut pentru tine, dar te-ai fi putut duce la poliţie. Ba chiar aveai şi poze care să-ţi dovedească povestea.

— Chiar şi aşa, aş fi fost acuzat şi găsit vinovat. Ar fi susţinut cu toţii că eu, mai mult decât oricine altcineva, ştiam prea bine că Tony reacţiona violent sub presiune şi că eu provocasem toată treaba, că premeditasem totul.

— Nu te-ai gândit că exact asta s-ar fi putut întâmpla? întrebă Bellman, ignorând privirea mustrătoare a lui Krohn.

Sigurd Altman zâmbi.

— Nu e ciudat cât de des ne e greu să interpretăm propriile decizii? Sau să ni le amintim? Sincer, chiar nu îmi amintesc ce-am anticipat că se va întâmpla.

Pentru că nu doreşti asta, se gândi Bellman, dând din cap şi mormăind ca pentru a-şi exprima recunoştinţa că Altman îşi exprima cugetările asupra naturii umane.

— M-am gândit mai multe zile, continuă Altman. Apoi m-am întors la cabana Håvass şi am smuls pagina din registrul de oaspeţi, cu toate numele şi adresele. După care i-am mai scris o scrisoare lui Tony. În care îi spuneam că ştiu ce făcuse şi ştiu şi de ce. Îl văzusem trăgându-i-o lui Adele la cabana Håvass. Şi voiam bani. M-am semnat Borgny Stem-Myhre. Cinci zile mai târziu, am citit în ziare că aceasta fusese omorâtă într-un subsol. Ar fi trebuit să mă opresc acolo. Poliţia ar fi trebuit să ancheteze

cazul şi să-l găsească pe Tony. Asta ar fi trebuit să facă. Să-l aresteze.

Sigurd Altman ridică vocea şi Bellman ar fi putut jura că vede lacrimi în ochii ascunşi de ochelarii rotunzi.

— Însă nu aveaţi nici măcar o pistă, eraţi complet în ceaţă. Aşa că am continuat să-i furnizez victime, ameninţându-l cu noi nume de pe lista din Håvass. Am decupat imagini cu victimele din ziare şi le-am lipit pe peretele camerei de montaj din Kadok, adăugând şi copii ale scrisorilor pe care le trimisesem în numele victimelor. De îndată ce Tony mai omora o persoană, sosea altă scrisoare care insista că *aceasta* le trimisese pe precedentele şi că acum ea ştia că el are două, trei şi patru vieţi pe conştiinţă. Şi că preţul pentru tăcere creştea proporţional.

Altman se aplecă în faţă; acum glasul îi părea cuprins de angoasă.

— Am făcut-o ca să vă ofer şansa să-l prindeţi. Un criminal face şi greşeli, nu-i aşa? Cu cât sunt mai multe crime, cu atât cresc şansele de-a fi prins.

— Şi cu atât devine mai priceput la ceea ce face, completă Bellman. Adu-ţi aminte că Tony Leike nu era deloc străin de violenţă. Nu eşti mercenar în Africa atât cât a fost el, fără să te mânjeşti cu sânge pe mâini. Cum ai făcut şi tu.

— Sânge pe mâini? ţipă Altman, gata să explodeze de furie. Eu am intrat în casa lui Tony şi l-am sunat pe Elias Skog pentru ca voi să găsiţi urma la Telenor. Voi aveţi sânge pe mâini! Târfele ca Adele şi Mia, criminalii ca Tony. Dacă nu…

— Încetează imediat, Sigurd!

Johan Krohn se ridică în picioare.

— Ce-ar fi să luăm o pauză?

Altman închise ochii, ridică mâinile şi clătină din cap.

— Sunt bine, sunt bine. Hai să terminăm mai repede cu asta.

Johan Krohn se uită la clientul său, privi scurt spre Bellman şi se aşeză la loc.

Altman inspiră adânc, cutremurându-se. Apoi continuă:

— După a treia crimă sau cam aşa ceva, Tony ştia, desigur, că următoarea scrisoare nu era neapărat de la persoana care pretindea că o scrisese. În orice caz, a continuat să omoare, într-un mod tot mai violent. Ca şi cum voia să mă îngrozească, să mă facă să dau înapoi, să-mi arate că poate ucide pe oricine şi orice şi că-n final va ajunge şi la mine.

— Sau că voia să scape de orice potenţial martor care-l văzuse cu Adele, rosti Bellman. El ştia că la Håvass mai fuseseră alte şapte persoane, doar că nu avea mijloacele necesare să stabilească identitatea lor.

Altman râse.

— Închipuie-ţi! Jur că a mers la cabană să se uite în registrul de oaspeţi. Doar ca să găsească numai restul paginii smulse din el. Tony Pony!

— Şi motivul tău de-a continua?

— Ce vrei să spui? întrebă Altman, în alertă.

— Le-ai fi putut oferi mult mai devreme un pont poliţiştilor. Poate că şi tu voiai să scapi de acei martori?

Altman îşi înclină atât de mult capul, încât aproape îşi atingea umărul cu urechea.

— După cum spuneam, e greu să ţii cont de toate motivele pentru care faci ceea ce faci. Subconştientul îţi este controlat de instinctele de supravieţuire şi, prin urmare, este adesea mai raţional decât conştientul. Poate că subconştientul meu îşi dădea seama că şi eu aş fi preferat ca Tony să elimine toţi martorii. Atunci niciunul n-ar mai fi putut spune că fusesem acolo sau să mă recunoască într-o bună zi pe stradă. Însă nu vom şti niciodată acest răspuns, nu-i aşa?

✯

Focul din sobă pocnea şi fâsâia.

— Dar de ce Dumnezeu şi-ar fi tăiat Tony Leike propriul deget? întrebă Bjørn Holm.

Se aşezase pe canapea în timp ce Harry scotocea în trusa de prim ajutor pe care o găsise în fundul

unui sertar din bucătărie. Aceasta conţinea mai multe suluri de bandaje. Şi un unguent care grăbea coagularea sângelui. Data de pe tub arăta că e vechi de doar două luni.

— L-a silit Altman, răspunse Harry, învârtind o sticluţă maro fără etichetă. Leike trebuia să fie umilit.

— Nici tu nu pari să crezi ce spui.

— Ba cum dracu' să nu cred? făcu Harry, deşurubând capacul şi adulmecând conţinutul.

— Oh? N-avem nici măcar o amprentă aici care să nu-i aparţină lui Leike, nici măcar un singur fir de păr care să nu fie ca pana corbului, cum îl are Leike, nicio urmă de pantof care să nu fie patruzeci şi cinci, măsura lui Leike. Sigurd Altman e blond şi poartă patruzeci şi doi, Harry.

— A făcut curăţenie temeinică după el. Adu-mi aminte să trimitem asta la analiză.

Harry îşi strecură sticluţa în buzunarul de la geacă.

— A făcut curăţenie temeinică? În ceea ce probabil nici măcar nu e un loc al crimei? Acelaşi individ care nu s-a sinchisit că lasă ditamai amprenta pe biroul lui Leike din Holmenveien? Care, tu însuţi ai zis, n-a făcut foarte bine curat în cabana unde l-a omorât pe Utmo? Nu prea cred, Harry. Şi nici tu nu crezi.

— Futu-i! răcni Harry. Futu-i, futu-i, futu-i!

Îşi propti fruntea în palme şi rămase zgâindu-se la masă.

Bjørn Holm ţinea ridicate bucăţelele de sârmă găsite sub ţeava de scurgere şi râcâia izolaţia aurie cu unghia.

— Apropo, cred că ştiu ce-i asta.

— Oh? făcu Harry, fără ca măcar să-şi ridice capul.

— Fier, crom, nichel şi titan.

— Poftim?

— Am purtat aparat dentar în copilărie. Sârmele trebuie îndoite şi retezate.

Harry ridică brusc privirea şi se uită la harta Africii. Cercetă ţările care se potriveau una cu alta precum piesele de puzzle. Cu excepţia Madagascarului, care era separat, ca o bucată care nu se potrivea.

— La dentist…

— Şştt! zise Harry, ridicând o mână.

Acum se prinsese. Ceva se potrivise la locul său. Tot ce auzea era soba şi pala de vânt ce tocmai se stârnise afară. Două piese de puzzle care stătuseră departe una de alta, fiecare aflându-se în colţurile opuse ale puzzle-ului. Un bunic din partea mamei lângă lacul Lyseren. Tatăl mamei lui. Şi fotografia din sertarul de la cabană. Portretul de familie. Poza care nu-l înfăţişa pe Tony Leike, ci pe Odd Utmo. Artrită. Ce-i spusese Tony? Nu molipsitoare, ci ereditară. Băiatul cu dinţi mari şi dezgoliţi. Şi bărbatul cu barbă, cu gura pungă, ca şi cum ascundea un secret întunecat. Care îşi ascundea dinţii putrezi şi un aparat dentar.

Piatra. Piatra neagră pe care o găsiseră pe podeaua băii din cabană. O pusese în buzunar. Încă o mai avea acolo. I-o aruncă lui Bjørn Holm.

— Ia zi-mi, spuse el înghiţind în sec. Doar ce mi-a trecut prin cap. Crezi că ăsta ar putea fi un dinte?

Bjørn îl ridică în lumină şi-l râcâi un pic cu degetul.

— Ar putea.

— Hai să ne întoarcem, zise Harry, simţind cum i se ridică părul pe ceafă. Acum. Nu blestematul de Altman le-a omorât.

— Oh?

— Tony Leike a fost.

☆

— Trebuie să fi citit în ziare că Tony Leike a fost eliberat după ce-a fost arestat, spuse Bellman. Avea o chestie minunată care se numeşte alibi. Putea dovedi că se afla în altă parte când muriseră Borgny şi Charlotte.

— Despre asta nu ştiu nimic, zise Sigurd Altman, încrucişându-şi braţele. Ştiu doar că l-am văzut

înfigând un cuţit în gâtul lui Adele. Şi că scrisorile pe care i le-am trimis a făcut ca pretinşii expeditorii să fie ucişi imediat.

— Eşti conştient că asta te face cel puţin complice la crimă, nu?

Johan Krohn tuşi.

— Şi mai eşti, nu-i aşa, conştient că ai făcut o înţelegere care ni-l va servi pe adevăratul ucigaş pe tavă ţie şi Kripos? Toate problemele tale din interior vor fi rezolvate, Bellman. Vei primi toate meritele şi mai ai şi un martor care va depune mărturie la tribunal că l-a văzut pe Tony Leike omorând-o pe Adele Vetlesen. Ce s-a întâmplat mai departe rămâne între mine şi tine.

— Iar clientul tău scapă liber?

— Asta e înţelegerea.

— Dar dacă Leike a păstrat scrisorile şi le va arăta la proces? zise Bellman. Atunci vom avea o problemă.

— Exact de aceea am senzaţia că nu vor apărea, zâmbi Krohn. Sau vor apărea?

— Dar pozele cu Adele şi cu Tony pe care le-ai făcut?

— Au ars în incendiul de la Kadok, răspunse Altman. Ticălosul de Hole.

Mikael Bellman încuviinţă încet. Apoi ridică stiloul S.T. Dupont. Plumb şi oţel. Era greu. Totuşi, după ce-l aşeză pe foaie, fu ca şi cum semnătura se scrisese singură.

✯

— Mersi! zise Harry. Terminat!

Primi un sunet răguşit în loc de răspuns şi apoi amuţi totul, rămăsese doar zgomotul monoton scos de motorul elicopterului dincolo de căşti. Harry coborî microfonul şi se uită afară.

Prea târziu.

Doar ce terminase de vorbit cu staţia din turnul de pe aeroportul Gardemoen. Din motive de securitate, aveau acces la majoritatea informaţiilor, inclusiv la listele de pasageri. Şi putuseră confirma

că Odd Utmo călătorise cu biletul rezervat dinainte spre Copenhaga, cu două zile în urmă.

Peisajul de ţară se mişca lent sub ei.

Harry şi-l imagina stând acolo cu paşaportul celui pe care îl torturase şi-l omorâse. Bărbatul sau femeia din spatele ghişeului urma rutina şi urmărea dacă paşaportul se potrivea cu numele de pe listă, gândindu-se – dacă se uitase măcar la poză – că ăla era un aparat dentar dat dracului. Ridica privirea şi observa acelaşi aparat dentar pe dinţii probabil coloraţi artificial în maro, un aparat pe care Tony Leike trebuie să-l fi îndoit şi tăiat ca să se potrivească peste lucrările lui din porţelan.

Zburau printr-o furtună care izbea cu furie în parbrizul rotund al elicopterului, curgând apoi pe laterale în dâre tremurătoare de apă şi dispărând. După câteva secunde, nici nu ziceai că fuseseră vreodată acolo.

Degetul.

Tony Leike îşi tăiase degetul şi i-l trimisese lui Harry ca ultimă diversiune, pentru a-i demonstra că trebuia să fie considerat mort. Putea fi dat uitării, şters, lăsat deoparte. Care erau şansele ca Leike să fi ales exact acelaşi deget care lui Harry îi lipsea, cel care îl făcuse aidoma lui însuşi?

Dar cum rămânea cu alibiul lui, alibiul lui beton?

Harry mai luase în calcul această idee, însă o respinsese pentru că ucigaşii cu sânge rece erau raritäţi, suflete anormale, pervertite, în adevăratul sens al cuvântului. Dar ar fi putut fi totuşi vorba de altcineva? Ar fi putut Tony Leike să aibă un partener?

— Futu-i! înjură Harry suficient de tare ca microfonul extrem de sensibil să transmită ultima parte a silabei către celelalte trei căşti din elicopter.

Surprinse privirea piezişă a lui Jens Rath. Poate că Rath avusese până la urmă dreptate. Poate că Tony Leike chiar stătea şi bea un shot cu vreo pisicuţă sălbatică în braţe, rânjind pentru că inventase o soluţie.

79. Apeluri pierdute

La 14:15, elicopterul ateriză pe Fornebu, aerodromul dezafectat aflat la douăsprezece minute de mers cu maşina de centrul oraşului. Când Harry şi Bjørn intrară pe uşile din clădirea Kripos şi Harry îl întrebă pe recepţioner de ce nici Bellman şi nici ceilalţi inspectori nu răspundeau la telefoane, i se spuse că erau într-o şedinţă.

— Noi de ce naiba n-am fost sunaţi? mormăi Harry în vreme ce străbătea cu paşi mari coridorul, cu Bjørn aproape fugind pe lângă el.

Deschise uşa fără să mai bată. Şapte capete se întoarseră spre el. Al optulea, al lui Mikael Bellman, nu mai era nevoie să se întoarcă, dat fiind că se afla în capătul mesei lungi, cu faţa spre uşă.

— Stan şi Bran, chicoti Bellman, iar Harry înţelese după reacţiile celorlalţi că ei fuseseră subiectul discuţiei. Pe unde aţi umblat?

— Păi, în vreme ce voi stăteaţi aici şi vă jucaţi de-a Albă ca zăpada şi cei şapte pitici, noi am fost la cabana lui Tony Leike, răspunse Harry, trântindu-se pe un scaun liber din capătul opus al mesei. Şi avem nişte veşti. N-a fost Altman. Am arestat persoana greşită. *Chiar* a fost Tony Leike.

Harry nu ştia la ce reacţie să se aştepte, însă în niciun caz la asta: absolut niciuna.

POB se lăsă pe spate în scaun şi afişă un zâmbet mirat şi prietenos.

— *Noi* am arestat persoana greşită? Din ce-mi amintesc eu, Skai a fost poliţistul care şi-a asumat să-l aresteze pe Sigurd Altman. Şi, potrivit presei, e destul de puţin. Cât despre Tony Leike, poate că ar trebui să spunem „Bine v-aţi întors!”.

Privirea lui Harry sări de la Ærdal la Pelican şi înapoi la Bellman, în vreme ce mintea procesa la intensitate maximă. Şi trase singura concluzie posibilă:

— Altman, zise Harry. Altman a zis că a fost Leike. A ştiut tot timpul.

— Nu doar că a ştiut, replică Bellman. Aşa cum Leike a declanşat avalanşa de la Håvass, la fel şi Altman a pus în mişcare tot acest lanţ de crime, fără să-şi dea măcar seama. Skai a arestat un om nevinovat, Harry.

— Nevinovat?

Harry clătină din cap.

— Am văzut pozele de la Kadok, Bellman. Altman e şi el implicat acolo, doar că încă nu ştiu cum anume.

— Dar noi ştim, replică Bellman. Aşa că, dacă nu te deranjează să laşi asta în seama noastră, a… Harry simţi cuvântul „adulţi" formându-se în gura lui Bellman, dar pronunţă:…celor iluminaţi, ni te poţi alătura, să te punem la curent. Bine? Bjørn, şi tu? Să mergem mai departe. Spuneam că nu putem exclude posibilitatea ca Leike să fi avut un partener, cineva care să comită cel puţin două dintre crime, cele două pentru care Leike are alibi. Ştim că atât Borgny, cât şi Charlotte au murit în timp ce Leike se afla la o întâlnire de afaceri cu mai mulţi martori prezenţi.

— Un ticălos inteligent, zise Ærdal. Leike ştia, desigur, că poliţia va găsi o legătură între toate crimele. Aşa că, dacă îşi făcea rost de un alibi beton pentru una sau două dintre ele, de celelalte avea să fie exonerat.

— Da, spuse Bellman. Dar cine e complicele?

Harry auzea sugestii, comentarii şi cugetări cu voce tare trecând pe lângă el prin încăpere.

— Motivul lui Tony Leike pentru a o omorî pe Adele Vetlesen nu cred că poate fi faptul că i-a cerut patru sute de mii de coroane, spuse Pelicanul. Ci mai degrabă teama că, dacă ieşea la iveală că lăsase o femeie însărcinată, Lene Galtung ar fi încheiat relaţia şi el şi-ar fi putut lua adio de la milioanele lui Galtung pentru proiectul din Congo. Aşa că întrebarea pe care ar trebui să ne-o punem, de fapt, e cine avea aceleaşi interese.

— Ceilalţi investitori în proiectul Congo, propuse un inspector cu trăsături netede. Prietenii săi

finanţişti din clădirea de birouri?

— E factorul decisiv pentru Tony Leike în privinţa proiectului din Congo, interveni Bellman. Însă niciunul dintre colegii săi n-ar fi ucis două persoane ca să-şi asigure zece la sută din acţiunile proiectului. Băieţii ăia sunt obişnuiţi să piardă şi să câştige bani. În plus, Leike trebuia să colaboreze cu cineva în care să poată avea încredere atât din punct de vedere personal, cât şi profesional. Ţineţi minte că arma crimei a fost aceeaşi pentru Borgny şi Charlotte. Cum i-ai zis, Harry?

— Mărul lui Leopold, recită Harry, la fel de confuz.

— Mai tare, te rog!

— Mărul lui Leopold.

— Mulţumim! Din Africa. Acelaşi loc în care Leike a fost mercenar. Prin urmare, e de bun-simţ să presupunem că Leike şi-a folosit un fost camarad, şi cred că de aici ar trebui să începem.

— Dacă a folosit un mercenar pentru a doua şi a treia crimă, de ce nu şi pentru celelalte? întrebă Pelicanul. Atunci ar fi avut alibi până la final.

— Aşa ar fi avut şi o reducere pe cap de fiecare, zise tipul cu mustaţă ca a lui Nansen. Oricum, mercenarul n-ar fi primit mai mult decât închisoare pe viaţă.

— Ar putea exista aspecte de care să nu ştim încă, zise Bellman. Motive banale, poate n-a avut suficient timp sau că Leike a rămas fără bani. Sau poate că e vorba de cel mai obişnuit motiv în cazurile de crimă: pur şi simplu s-a întâmplat.

Încuviinţări de jur-împrejurul mesei; până şi Pelicanul aprecia răspunsul.

— Alte întrebări? Nu? Atunci aş vrea să folosim această ocazie pentru a-i mulţumi lui Harry Hole, care a rămas alături de noi până acum. Întrucât nu mai avem nevoie de cunoştinţele sale de specialitate, se va întoarce la Divizia Crime. A fost o experienţă stimulatoare să avem parte de un alt punct de vedere privind lucrul la o crimă, Harry. Se poate ca tu să nu fi rezolvat acest caz, dar cine ştie?

S-ar putea să existe la Divizia Crime alte cazuri care să te aştepte în Grønland, poate chiar şi crime. Aşa că-ţi mulţumim încă o dată. Acum, oameni buni, eu am o conferinţă de presă.

Harry se uită la Bellman. Nu se putea abţine să nu-l admire. Aşa cum admiri un gândac pe care-l trimiţi pe scurgere când tragi apa la toaletă, dar el continuă să se caţăre înapoi. Din nou şi din nou. Iar în final cucereşte lumea.

✯

La căpătâiul patului lui Olav din Rikshospital, secundele, minutele şi orele treceau şi deveneau o bulă tot mai mare, grea şi apăsătoare, de monotonie. O infirmieră venea şi pleca, Sis venea şi pleca. Iar florile se apropiau, pe nesimţite, tot mai mult.

Harry văzuse câte rude nu puteau suporta să aştepte ultima suflare a celor dragi, cum în final se rugau, implorau moartea să vină mai repede şi să-i elibereze. Să-i elibereze pe ei, adică. Însă pentru Harry era exact opusul. Niciodată nu se simţise atât de apropiat de tatăl său ca acum, aici, în această încăpere liniştită, unde totul era doar respiraţie şi următoarea bătaie de inimă. Căci văzându-l aici pe Olav Hole era ca şi cum s-ar fi văzut pe sine, în această existenţă plină de pace dintre viaţă şi nimicnicie.

Inspectorii de la Kripos văzuseră şi înţeleseseră multe, însă nu şi legătura evidentă. Cea care făcea tabloul mult mai limpede. Legătura dintre ferma Leike şi Ustaoset. Dintre zvonurile şi fantoma unui băiat dispărut de la ferma Utmo şi un bărbat care numea pustietatea „domeniul meu”. Dintre Tony Leike şi băiatul din poza cu tatăl său cel urât şi splendida lui mamă.

Din când în când, Harry mai arunca o privire la telefonul mobil şi mai vedea câte-un apel pierdut. Hagen. Øystein. Kaja. Tot Kaja. Ei trebuia să-i răspundă cât mai repede. O sună.

— Pot veni la tine diseară? întrebă ea.

80. Ritmul

Ploaia biciuia scândurile pontonului. Harry mergea în urma bărbatului aflat la margine, uitându-se în direcţia opusă.

— Neaţa, Skai!

— Neaţa, Hole! rosti poliţistul fără să se întoarcă.

Vârful undiţei era îndoit spre firul care dispărea în stufărişul dinspre malul celălalt.

— Ai prins ceva?

— Nu, răspunse Skai. S-a încurcat în blestematul de stufăriş.

— Îmi pare rău să aud asta. Ai citit ziarele de azi?

— În zona asta nu sosesc decât spre sfârşitul dimineţii.

Harry ştia că nu-i adevărat, dar tot încuviinţă.

— Dar presupun că au scris că sunt idiotul satului, adăugă Skai. A fost nevoie să-i trimită pe orăşenii de la Kripos ca să limpezească apele.

— Cum spuneam: îmi pare rău!

Skai ridică din umeri.

— Nu mă plâng. Mi-ai vorbit sincer, ştiam prea bine ce fac. Şi m-am mai şi distrat. După cum ştii, pe-aici nu se întâmplă multe.

— Mhm. Despre tine nu prea se scrie cine ştie ce, fiind preocupaţi mai mult de faptul că Tony Leike e până la urmă criminalul. Bellman e foarte mult citat.

— Da, e.

— Curând, îşi vor da seama şi cine e tatăl lui Tony.

Skai se întoarse şi se uită la Harry.

— Ar fi trebuit să mă gândesc mai devreme la asta, mai cu seamă după ce-am discutat despre schimbarea numelor.

— Nu pricep ce vrei să spui, Hole.

— Chiar tu ai fost cel care mi-ai spus, Skai. Tony locuia cu bunicul său la ferma Leike. Tatăl mamei. Tony a adoptat numele mamei.

— Nimic neobişnuit aici.

— Poate că nu. Însă în cazul ăsta a existat un motiv întemeiat. Tony se ascundea la bunicul său. Mama lui îl trimisese acolo.

— Ce te face să crezi asta?

— O colegă, răspunse Harry, iar pentru o secundă păru să simtă în nări mirosul ei din timpul nopţii. Ea mi-a relatat ce îi spusese un poliţist din Ustaoset. Despre familia Utmo. Despre un tată şi un fiu care se urau cu o asemenea patimă, încât ameninţa să culmineze cu o crimă.

— Crimă?

— Am verificat cazierul lui Odd Utmo. La fel ca fiul său, era cunoscut pentru accesele de furie. În tinereţe, a făcut opt ani de puşcărie pentru o crimă comisă din gelozie. După aceea, s-a mutat în pustietate. S-a căsătorit cu Karen Leike şi au avut un fiu. Fiul a devenit adolescent şi arăta deja bine, înalt şi fermecător. Doi bărbaţi şi o femeie, într-o izolare aproape deplină. Un bărbat cu o condamnare din cauza furiei provocate de gelozie. Se pare că mama, Karen, a încercat să prevină producerea unei tragedii trimiţându-şi în secret fiul departe şi lăsându-i încălţările într-o zonă în care tocmai se produsese o avalanşă masivă.

— Lucruri noi pentru mine, Hole.

Harry încuviinţă.

— Mă tem că ea n-a putut decât să amâne inevitabilul. Cadavrul i-a fost găsit pe fundul unei prăpăstii, cu un glonţ în cap. La doar câţiva metri distanţă, soţul şi ucigaşul ei a fost zdrobit sub un snowmobil. Fusese torturat, având aproape toată pielea de pe spate şi de pe braţe arsă şi toţi dinţii scoşi. Ghici cine a făcut-o?

— Oh, Dumnezeule…

Harry îşi puse o ţigară între buze.

— Cum ai găsit legătura? îl întrebă Skai.

— Asemănările, genele.

Îşi aprinse ţigara.

— Tată şi fiu. Poţi încerca să fugi, dar va fi totdeauna acolo, ca un blestem. Cred că Odd Utmo şi-a dat seama că acele crime legate de Håvass

însemnau că avea să fie şi el hăituit şi că fantoma fiului său dispărut era pe urmele sale. Aşa că a fugit de la fermă la această cabană a Asociaţiei de Turism, ascunsă în siguranţă între hăuri. A luat şi o poză de familie cu el, familia pe care o distrusese. Închipuie-ţi, un criminal îngrozit, poate plin de regrete, singur cu gândurile sale.

— Îşi primise deja pedeapsa.

— Am găsit poza. Tony a avut noroc, primise trăsăturile mamei lui. Era greu de găsit vreo asemănare între adultul Tony şi băiatul din fotografie. Însă deja avea nişte dinţi mari şi albi. În timp ce tatăl său şi-i ascundea tot timpul. Aici erau diferiţi.

— Credeam c-ai zis că asemănările dintre ei i-au dat de gol?

Harry dădu din cap aprobator.

— Aveau aceeaşi boală.

— Erau ucigaşi.

Harry clătină din cap.

— Boală, în sensul propriu, fizic, Skai. Aveau amândoi artrită. Legătura de familie a fost confirmată în această dimineaţă. Analiza ADN a cărnii de pe sobă şi a părului lui Tony Leike a demonstrat că sunt tată şi fiu.

Skai încuviinţă.

— Aşadar, reluă Harry, am venit să-ţi mulţumesc pentru ajutor şi să deplâng rezultatul. Bjørn Holm îi transmite salutări soţiei tale şi spune că face cele mai bune chiftele cu piure de napi pe care le-a gustat vreodată.

Un surâs foarte scurt din partea lui Skai.

— Majoritatea cred asta. Chiar şi lui Tony i-au plăcut.

— Oh?

Skai ridică din umeri şi scoase un cuţit din teaca de la brâu.

— Ţi-am spus că Miei i se aprinseseră călcâiele după băiat, nu? S-a întâmplat curând după ce el l-a tăiat cu cuţitul pe Ole. Mia l-a adus într-o zi la cină, când ştia că nu voi fi şi eu acasă. Soţia mea n-a zis

nimic când au apărut amândoi, deşi a ieşit mare tămbălău când am aflat, cum era şi normal. Însă ştii cum sunt fetele de vârsta aia şi îndrăgostite. Am încercat să-i explic că Tony e violent, ca un prost ce-am fost. Ar fi trebuit să înţeleg un lucru: cu cât îi denigram mai mult iubitul, cu atât ea devenea mai hotărâtă să fie cu el. Ei doi împotriva tuturor. Păi, doar ai văzut-o şi tu la femei care încep să le scrie scrisori unor condamnaţi pentru crimă.

Harry încuviinţă.

— Mia ar fi fugit de-acasă, l-ar fi urmat până la capătul lumii, nu s-ar fi dat în lături de la absolut nimic, continuă Skai, tăind acum firul undiţei şi rulând restul la loc.

Harry urmărea cum se retrage firul scăpat de tensiune.

— Mhm, capătul lumii.

— Dap.

— Înţeleg.

Skai se opri din înfăşurat şi se uită la Harry.

— Nu, spuse el cu convingere.

— Nu, ce?

— Nu la ce te gândeai.

— Adică?

— Cum că Mia şi Tony s-au întâlnit şi mai târziu. A rupt-o cu ea; de atunci, nu s-au mai întâlnit niciodată. Viaţa ei a continuat fără el. Ea nu are nimic de-a face cu cazul ăsta, înţelegi? Ai cuvântul meu. Fata încearcă să-şi refacă viaţa, deci te rog să nu…

Harry dădu iar din cap şi scoase ţigara din gură, căci se udase de la ploaie.

— Nu mă mai ocup de acest caz, replică el. Dar oricum cuvântul tău ar fi fost suficient.

În timp ce Harry se îndepărta de parcare, se uită în oglindă şi-l urmări pe Skai cum îşi strânge trusa de pescuit.

✯

Rikshospital. Acum intrase într-un anumit ritm. Timpul nu mai era ciopârţit de evenimente; curgea

într-un şuvoi necontenit. Se gândise să ceară o saltea. Ar fi semănat cu Vila Chungking.

81. Raze de lumină

Trecură trei zile. Era în viaţă. Toată lumea era în viaţă.

Nu ştia nimeni unde se află Tony Leike, urma falsului Odd Utmo oprindu-se la Copenhaga. O fotografie cu Lene Galtung, cu un şal pe cap şi cu ochelari mari de soare în cel mai fidel stil Greta Garbo, se lăfăia pe toată pagina unui ziar. Titlul zicea: FĂRĂ COMENTARII. Iar acum nu o mai văzuse nimeni de două zile, de când dispăruse într-o ascunzătoare, aparent în casa tatălui ei de la Londra. Fotografia cu Tony în haine de lucru în faţa elicopterului apăruse în mai multe publicaţii. Subtitlul ei dintr-un ziar spunea DISPARIŢIA LUI FĂT-FRUMOS. Acum el era Făt-Frumos, sau mă rog, lumea îi spunea aşa, oricum i se potrivea mai bine lui Leike decât lui Altman. Ciudat însă că nimeni din presă nu făcuse legătura între Tony Leike şi ferma Utmo. Mama şi, mai târziu, Tony îşi acoperiseră foarte bine urmele.

Mikael Bellman organiza conferinţe de presă zilnic. Într-un talk-show îşi demonstrase aptitudinile de pedagog şi afişase surâsul de câştigător explicând cum fusese rezolvat cazul. Versiunea sa asupra poveştii, se înţelegea de la sine. Şi făcea să pară o simplă scăpare faptul că ucigaşul nu fusese arestat; întâi şi întâi, aspectul cel mai important era că Tony „Făt-Frumos” Leike fusese demascat, că acum era neputincios, legat de mâini şi de picioare.

Întunericul se aşternea cu câteva minute mai târziu în fiecare seară. Toată lumea aştepta primăvara sau bruma, însă niciuna nu venea.

Raze de lumină măturau tavanul.

Harry stătea întins pe o parte, uitându-se la fumul de ţigară care unduia spre tavan în modele complicate şi mereu imposibil de prezis.

— Eşti atât de tăcut! spuse Kaja, cuibărindu-se aproape de spatele lui.

— O să rămân aici până la înmormântare, o anunţă el. După care plec.

Mai trase un fum. Ea nu răspunse. Apoi, spre surprinderea lui, simţi ceva cald şi umed pe omoplat. Lăsă ţigara pe marginea scrumierei şi se întoarse spre ea.

— Plângi?

— Încerc să nu, râse ea trăgându-şi nasul. Nu ştiu ce mi-a venit.

— Vrei o ţigară?

Kaja clatină din cap şi-şi şterse lacrimile.

— A sunat Mikael azi, vrea să ne întâlnim.

— Mhm.

Îşi lăsă capul pe pieptul lui.

— Nu vrei să ştii ce i-am răspuns?

— Doar dacă vrei tu să-mi spui.

— I-am zis că nu. Atunci el mi-a zis că o să-mi pară rău, că mă vei trage în jos. Şi că n-ar fi prima oară când tu îi faci asta cuiva.

— Păi, are dreptate.

Ea ridică puţin capul.

— Dar nu asta contează, nu înţelegi? Eu vreau să fiu oriunde eşti tu.

Lacrimile începură iar să-i curgă pe obraji.

— Iar dacă asta înseamnă jos, atunci acolo vreau să fiu.

— Dar acolo nu-i nimic, replică Harry. Nici măcar eu. Voi fi plecat. M-ai văzut în Chungking. Ar fi exact ca după avalanşă. Aceeaşi cabană, dar singură şi abandonată.

— Dar tu m-ai găsit şi m-ai scos. Pot face şi eu la fel pentru tine.

— Şi dacă eu nu vreau să fiu scos? N-o să mai ai niciun tată pe moarte cu care să mă ademeneşti.

— Dar mă iubeşti, Harry. Ştiu că mă iubeşti. Şi nu-i ăsta un motiv suficient? *Eu sunt* un motiv suficient.

Harry o mângâie pe păr, pe obraji, îi prinse lacrimile cu degetele, le duse la gură şi le sărută.

— Da, răspunse el cu un zâmbet trist. Eşti un motiv suficient.

Îl luă de mână şi i-o sărută acolo unde şi-o sărutase şi el.

— Nu, şopti ea. Nu o spune. Nu spune că de asta trebuie să pleci. Ca să nu mă tragi în jos. Am să te urmez până la capătul lumii, înţelegi?

O trase aproape de el. Şi simţi dintr-odată cum se slăbeşte ceva, precum un muşchi pe care îl ţinuse într-o permanentă tensiune prea mult timp, fără să-şi dea seama măcar. Se lăsă în voie, renunţă, se simţi prăbuşindu-se. Iar durerea care fusese acolo se topi, deveni ceva cald care-i urmă fluxul sangvin prin tot corpul, înmuindu-l, oferindu-i pace. Senzaţia de cădere era atât de eliberatoare, încât îşi simţi gâtul strângându-se. Şi ştiu că şi el voia ce avea acum, aici, dar şi acolo sus, în vârtejul de zăpadă de deasupra prăpastiei.

— Până la capătul lumii, şopti ea, respirând deja mai repede.

Razele de lumină măturau tavanul, din nou şi din nou.

82. Roşu

Harry stătea la căpătâiul tatălui său. Era tot întuneric când o infirmieră veni cu un pahar cu cafea, îl întrebă dacă mâncase ceva la micul dejun şi-i lăsă în poală o revistă lucioasă.

— Trebuie să te mai gândeşti şi la altceva, să ştii, îi spuse ea, înclinând din cap şi dându-i impresia că e pe cale să-l mângâie pe obraz.

Harry răsfoi conştiincios revista în timp ce femeia se ocupa de tatăl lui. Nu putea uita de toate printre articolele din presa de scandal. Poze cu Lene Galtung plecând de la premiere sau dineuri de gală în noul ei Porsche. ÎI ESTE DOR DE TONY era titlul, iar apropoul era susţinut nu de comentarii de la Lene însăşi, ci de la prietenii ei celebri. Erau poze făcute în faţa porţilor unei case din Londra, însă pe Lene nu o văzuse nimeni acolo. Cel puţin nimeni care să o poată recunoaşte. Mai erau poze neclare luate de la depărtare şi înfăţişând o femeie roşcată în faţa sucursalei Crédit Suisse din Zürich, despre care revista pretindea că ar fi Lene Galtung, pentru că erau capabili să o citeze pe coafeza lui Lene, despre care Harry presupunea că primise o sumă consistentă ca să spună: „Ea mi-a cerut să-i ondulez părul şi să i-l vopsesc cărămiziu”. Tony era denumit „suspect” în ceea ce era reprezentat ca un banal scandal monden, în loc de unul dintre cele mai oribile cazuri de crimă din istoria ţării.

Harry se ridică, ieşi pe hol şi o sună pe Katrine Bratt. Nu era nici măcar 7 dimineaţa, dar ea era deja trează. Urma să iasă astăzi. Şi să înceapă lucrul la secţia de poliţie din Bergen din weekend.

El spera că ea o s-o ia mai uşor la început. Deşi îi era greu să şi-o imagineze pe Katrine Bratt luând orice mai uşor.

— Ultima sarcină, o anunţă el.
— Iar după asta? întrebă ea.
— După asta plec.

— N-o să-i fie nimănui dor de tine.

— …mai mult decât mie.

— Ai pus un punct la sfârşit, dragul meu.

— E legat de Crédit Suisse din Zürich. Aş vrea să aflu dacă Lene Galtung are un cont acolo. Se presupune că ar fi primit o sumă colosală înainte de majorat. Băncile elveţiene sunt alunecoase. Probabil îţi va lua ceva timp.

— Bine, mă pun imediat pe treabă.

— Bun. Şi mai e o femeie ale cărei mişcări vreau să le verifici.

— Lene Galtung?

— Nu.

— Nu? Care-i numele bestiei?

Harry i-l spuse pe litere.

✯

La 8:15, Harry trase în faţa reşedinţei de basm din Voksenkollen. Mai erau vreo două maşini parcate acolo, iar printre picăturile de ploaie, reuşi să distingă chipurile obosite şi obiectivele lungi ale paparazzilor. Aceştia păreau să-şi fi stabilit tabăra acolo toată noaptea. Harry sună la soneria de la poartă şi intră.

Femeia cu ochi turcoaz stătea la uşă, aşteptându-l.

— Lene nu-i aici, îl informă.

— Unde e?

— Undeva unde nu o vor găsi, răspunse ea, făcând semn spre maşinile din faţa porţii. Iar voi mi-aţi promis că o veţi lăsa în pace după ultimul interogatoriu. A durat trei ore.

— Ştiu, minţi Harry. Dar eu cu dumneavoastră voiam să discut.

— Cu mine?

— Pot să intru?

O urmă în bucătărie. Ea îi făcu semn spre un scaun, apoi se întoarse cu spatele şi umplu o ceaşcă de la o cafetieră de pe blat.

— Care-i povestea?

— Ce poveste?

— Cu dumneavoastră, mama lui Lene.

Ceaşca de cafea lovi podeaua şi se sparse în o mie de bucăţi. Femeia se prinse de blat, iar el îi putu vedea spinarea urcând şi coborând anevoie. Harry ezită o clipă, dar apoi inspiră adânc şi spuse ce-şi pusese în gând să spună.

— Am făcut un test ADN.

Ea se răsuci, furioasă.

— Cum? Nici n-aţi…

Se opri brusc.

Harry îi întâlni ochii turcoaz. Picase în capcana lui. Harry era conştient de o vagă senzaţie de disconfort. Care ar fi putut fi cauzată de ruşine. În fine, până la urmă se topi şi aia.

— Ieşi afară! şuieră ea.

— Şi să merg la ei? întrebă Harry, dând din cap spre paparazzi. Oricum voi termina cu poliţia şi voi pleca în călătorie. Mi-ar prinde bine un pic de capital. Dacă o coafeză poate primi douăzeci de mii de coroane ca să spună ce culoare i-a cerut Lene pentru păr, cât aş primi eu dacă le-aş spune cine e mama ei adevărată?

Femeia făcu un pas în faţă, ridică un deget, furioasă, însă apoi începură să-i curgă lacrimile, iar lumina arzătoare din ochii ei se stinse şi se prăbuşi pe un scaun, neputincioasă. Harry se blestemă în sinea sa, ştiind că fusese inutil de brutal. Însă timpul nu era de partea sa ca să poată apela la nişte stratageme ceva mai fine.

— Îmi cer iertare, însă încerc să vă salvez fiica. Iar ca să fac asta am nevoie de ajutor. Înţelegeţi?

Îşi aşeză mâinile peste ale ei, dar ea şi le trase repede.

— El e un criminal, continuă Harry. Însă ei nici că-i pasă, nu-i aşa? O va face oricum.

— Ce să facă? se smiorcăi femeia.

— Îl va urma până la capătul lumii.

Ea nu-i răspunse, doar clătină din cap şi-şi şterse lacrimile în tăcere.

Harry aşteptă. Se ridică, îşi turnă o ceaşcă de cafea, rupse o bucată de hârtie de pe rola de

şerveţele, o lăsă pe masă în faţa ei, se aşeză şi aşteptă. Gustă o gură. Aşteptă.

— Eu am spus că n-ar trebui să facă ce-a făcut, se smiorcăi ea. Că n-ar fi trebuit să iubească un bărbat pentru că el… pentru că o făcea să se simtă *frumoasă.* Mai frumoasă decât este. Crezi că este o binecuvântare atunci când se întâmplă, dar e un blestem.

Harry aşteptă.

— Când te-ai văzut o dată devenind frumoasă în ochii lui e ca şi cum… ca şi cum ai fost vrăjită. Şi aşa şi eşti. Iar şi iar, deoarece crezi că îţi va fi îngăduit să o vezi încă o dată.

Harry aşteptă.

— Mi-am petrecut primii ani într-o rulotă. Călătoream peste tot, nici nu puteam merge la şcoală. Când aveam opt ani, au venit după mine cei de la Protecţia Copilului. La şaisprezece ani, am început să fac curat la o companie maritimă deţinută de Galtung. Anders era logodit când m-a lăsat însărcinată. Nu el era cel cu banii, ci ea. El investise în piaţa de acţiuni, însă preţurile pentru petroliere se prăbuşiseră, aşa că nu a mai avut de ales. M-a trimis să-mi fac bagajele. Însă ea a aflat. Şi a decis să păstrez copilul, să fiu păstrată ca femeie în casă, ca fetiţa mea să fie crescută ca fiică a casei. Ea nu putea avea copii, aşa că mi-au luat-o pe Lene. M-au întrebat ce fel de educaţie i-aş putea oferi. Eu, mamă singură, needucată, fără familie, oare chiar voiam să îmi lipsesc propria fiică de şansa la o viaţă bună? Eram atât de tânără şi de înspăimântată, că am crezut că au dreptate, că aşa va fi cel mai bine pentru toţi.

— Şi n-a ştiut nimeni?

Femeia luă şervetul de hârtie şi-şi şterse nasul.

— E bizar cât de uşor e să înşeli oamenii, când vor să fie înşelaţi. Iar dacă nu sunt înşelaţi, nu lasă să se vadă. Pentru mine n-a contat acest lucru. Eu nu aveam decât un uter care să producă un moştenitor pentru familia Galtung, şi ce dacă?

— Aşa era?

O ridicare din umeri.

— Nu. Până la urmă, tot o aveam pe Lene. Am avut grijă de ea, am hrănit-o, i-am schimbat scutecele, am dormit lângă ea. Am învăţat-o să vorbească, am crescut-o. Însă ştiam cu toţii că nu va dura la infinit. Că într-o zi va trebui să renunţ la ea.

— Şi asta aţi făcut?

Ea scoase un râset plin de amărăciune.

— *Poate* o mamă să renunţe la copilul ei? O fiică poate renunţa. Lene mă dispreţuieşte pentru ce-am făcut. Pentru ce sunt. Dar uită-te la ea! Acum face şi ea la fel.

— Îl urmează pe bărbatul care nu trebuie până la capătul lumii?

Altă ridicare din umeri.

— Ştiţi unde e?

— Nu. Ştiu doar că a plecat ca să fie cu el.

Harry mai luă o gură de cafea.

— Eu ştiu unde se află acest capăt al lumii, spuse el.

Femeia nu răspunse.

— Pot pleca şi să încerc s-o aduc înapoi.

— Ea nu vrea să fie adusă înapoi.

— Pot să încerc. Cu ajutor.

Harry scoase la iveală o bucată de hârtie şi o aşeză în faţa ei.

— Ce spuneţi?

Ea citi. Apoi ridică privirea. Machiajul i se scursese din jurul ochilor turcoaz, mânjindu-i obrajii supţi.

— Jură-mi că îmi vei aduce fata înapoi teafără şi nevătămată, Hole. Jură-mi. Fă asta şi voi fi de acord.

Harry o privi cu atenţie.

— Jur.

Ajuns afară, cu o ţigară aprinsă, se gândi la ce-i spusese femeia. *Poate o mamă să renunţe la copilul ei?* La Odd Utmo, care luase cu el poza fiului său. *Însă o fiică poate renunţa.* Chiar poate? Suflă fumul de ţigară. *El* poate renunţa?

✯

Gunnar Hagen stătea în faţa vitrinei cu legume din băcănia lui pakistaneză preferată. Îşi fixa inspectorul cu o expresie incredulă.

— Tu chiar vrei să te întorci în Congo? Să o găseşti pe Lene Galtung? Iar asta nu are deloc de-a face cu ancheta de crimă?

— La fel ca ultima dată, răspunse Harry, ridicând o legumă pe care nu o recunoştea. Suntem pe urmele unei persoane dispărute.

— Lene Galtung nu a fost dată dispărută de nimeni, cu excepţia presei de scandal, din ce ştiu eu.

— Acum a fost.

Harry scoase o hârtie din buzunarul hainei şi-i arătă lui Hagen semnătura.

— De către mama ei naturală.

— Înţeleg. Şi cum să explic Ministerului Justiţiei că ar trebui să lansăm această căutare în Congo?

— Avem o pistă.

— Şi anume?

— Am citit în *Se og Hør* că Lene Galtung a cerut să i se vopsească părul cărămiziu. Nici măcar nu ştiu dacă asta e o culoare folosită în Norvegia, de asta probabil că mi-am amintit-o.

— Ce ţi-ai amintit?

— Că e aceeaşi culoare folosită în paşaportul Julianei Verni din Leipzig. La momentul respectiv, i-am cerut lui Günther să verifice dacă în paşaportul ei exista o ştampilă din Kigali. Însă poliţia nu l-a găsit, paşaportul a dispărut, deci sunt convins că l-a luat Tony Leike.

— Paşaportul? Şi?

— Acum e la Lene Galtung.

Hagen puse nişte *pak choi* în coşul de cumpărături, clătinând din cap.

— Îţi bazezi o călătorie în Congo pe ceva citit într-o fiţuică de scandal?

— Mă bazez pe ce am – sau ar trebui să spun Katrine Bratt – a găsit despre ce-a făcut de curând Juliana Verni.

Hagen începu să se apropie de bărbatul de la casa de marcat ce se înălţa pe un postament lipit de

peretele din dreapta.

— Verni e moartă, Harry.

— Oamenii morţi iau avioane? S-a dovedit că Juliana Verni – sau, hai să spunem, o femeie cu păr roşcat cărămiziu – a cumpărat un bilet de avion de la Zürich spre capătul lumii.

— Capătul lumii?

— Goma, Congo. Mâine dis-de-dimineaţă.

— Atunci o vor aresta când vor descoperi că are un paşaport aparţinând unei persoane declarate moartă de mai bine de două luni.

— Am verificat cu cei de la ICAO. Poate dura mai mult de un an înainte ca seria paşaportului unei persoane decedate să fie ştearsă din arhivă. Ceea ce înseamnă şi că cineva ar fi putut călători spre Congo cu paşaportul lui Odd Utmo. În orice caz, noi nu avem un acord de cooperare cu Congo. Şi n-ar fi deloc o problemă insurmontabilă să scapi dintr-o închisoare de-acolo.

Hagen îl lăsă pe casier să-i scaneze cumpărăturile, în timp ce-şi masa tâmplele într-o încercare de-a preîntâmpina o inevitabilă durere de cap.

— Deci mergi şi caut-o la Zürich. Trimite poliţia elveţiană să o aresteze.

— O ţinem sub observaţie. Lene Galtung ne va duce la Tony Leike, şefu'.

— Ne va duce la pierzanie, Harry.

Hagen plăti, îşi luă cumpărăturile şi ieşi din magazin într-un Grønlandsleiret bătut de ploaie şi de vânt, unde lumea se repezea în toate părţile cu gulerele ridicate şi capetele aplecate.

— Nu înţelegi. Bratt a reuşit să afle că, acum două zile, Lene Galtung şi-a golit contul din Zürich. Două milioane de euro. Nu e o sumă ameţitoare şi categoric nu una suficientă pentru un proiect de minerit. Dar e suficientă pentru a depăşi o fază critică.

— Speculaţii lipsite de temei.

— Ce dracu' ar mai putea ea să facă cu două milioane de euro cash? Haide, şefu', e singura şansă

pe care o avem.

Harry coborî o treaptă ca să fie la acelaşi nivel cu Hagen.

— În Congo nu găseşti oameni care nu vor să fie găsiţi. Toată afurisita de ţară e la fel de mare ca Europa de Vest şi constă mai ales din păduri în care n-a călcat picior de alb. Profită acum! Leike îţi va bântui visele, şefu'.

— Eu n-am coşmaruri ca tine, Harry.

— I-ai zis rudei tale celei mai apropiate cât de bine dormi noaptea, şefu'?

Gunnar Hagen se opri brusc.

— Scuze, şefu'! zise Harry. A fost o lovitură sub centură.

— Chiar a fost. Şi, de fapt, nici nu ştiu de ce mă freci la cap pentru permisiune. Doar n-ai considerat niciodată important acest aspect.

— Am considerat că ar fi drăguţ să simţi că tu eşti cel care conduce.

Hagen îl fulgeră imediat cu privirea. Harry doar ridică din umeri.

— Şefu', lasă-mă să o fac. După aceea, îmi poţi trage un şut pentru că n-am respectat ordinele. Am să-mi asum eu toată vina, e-n regulă.

— E-n regulă?

— Oricum îmi dau demisia după asta.

Hagen îl privi pe Harry.

— Bine, zise el. Du-te.

Apoi porni mai departe.

Harry îl prinse din urmă.

— Bine?

— Da. De fapt a fost bine de la bun început.

— Oh? Şi de ce n-ai spus asta de-atunci?

— Am crezut că ar fi drăguţ să simt că eu sunt cel care conduce.

Partea a noua

83. Capătul lumii

Ea visa că stă în faţa unei uşi închise, auzind ţipătul rece al unei păsări singuratice din pădure, şi i se părea cu atât mai ciudat cu cât soarele strălucea şi era cald. Deschise uşa…

Se trezi cu capul pe umărul lui Harry şi cu salivă uscată la colţurile gurii. Vocea căpitanului anunţa că se pregătesc să aterizeze în Goma.

Se uită pe hublou. O fâşie cenuşie la orizont prevestea sosirea unei noi zile. Trecuseră douăsprezece ore de când plecaseră din Oslo. În câteva ore, avea să aterizeze avionul de la Zürich, cu Juliana Verni pe lista pasagerilor.

— Mă întreb de ce lui Hagen i s-a părut potrivit să o urmărească pe Lene în felul ăsta, zise Harry.

— Pesemne că îţi preţuieşte argumentele logice, răspunse Kaja căscând.

— Mhm. Părea un pic prea liniştit. Am impresia că are vreun as în mânecă. Că are vreun soi de garanţie că se vor lua de el pentru asta.

— Pesemne că are ceva despre cineva de la Ministerul Justiţiei, zise Kaja.

— Mhm, sau despre Bellman. Poate că ştie că tu şi Bellman aţi avut o aventură?

— Mă îndoiesc, răspunse Kaja, uitându-se în întuneric. Cu greu vezi vreo lumină pe aici.

— Zici că s-a luat curentul, zise Harry. Aeroportul trebuie să aibă propriul generator.

— Uite, acolo e lumină, spuse ea, arătând spre o pâlpâire roşiatică la nord de oraş. Ce-i aia?

— Nyiragongo, răspunse Harry. E lava care luminează cerul.

— Chiar aşa? zise ea, lipindu-şi nasul de geam.

Harry îşi bău paharul cu apă.

— Să mai recapitulăm planul o dată?

Ea încuviinţă şi-şi îndreptă scaunul.

— Tu rămâi în sala de sosiri şi nu-ţi iei ochii de la tabelul cu orele de sosire. Ai grijă să meargă totul conform planului. Între timp, eu plec la

cumpărături. Fac doar cincisprezece minute până în centru, deci e timp suficient până aterizează avionul lui Lene. Tu rămâi cu ochii în patru, să vezi dacă vine să o ia cineva, şi rămâi pe urmele ei. Întrucât Lene îmi ştie chipul, eu voi fi afară, în taxi, aşteptându-te. Iar dacă se întâmplă ceva neprevăzut, mă suni imediat. OK?

— OK. Şi chiar eşti sigur că se va opri în Goma?

— Nu sunt sigur de nimic. Există doar două hoteluri în Goma încă în activitate şi, potrivit lui Katrine, nu a fost rezervat nimic, nici pe numele Verni, nici pe Galtung. Însă gherilele controlează drumul de la vest la nord, iar cel mai apropiat oraş la sud e la treisprezece kilometri distanţă de mers cu maşina.

— Tu chiar crezi că singurul motiv pentru care Tony a adus-o pe Lene aici este ca s-o tapeze de bani?

— Potrivit lui Jens Rath, proiectul se află într-o fază critică. Tu mai vezi alt motiv?

Kaja ridică din umeri.

— Dar dacă e capabil să iubească atât de mult pe cineva încât pur şi simplu vrea să fie cu ea? E chiar atât de greu de crezut?

Harry încuviinţă. Ca pentru a spune „da, ai şi tu dreptate” sau „da, e atât de greu de crezut”.

Urmă un bâzâit şi un clic, precum o cameră ce filmează cu încetinitorul, iar trenul de aterizare începu să coboare.

Kaja se uită iar pe geam.

— Mie chiar nu-mi plac cumpărăturile, Harry. De ce şi arme?

— Leike e violent.

— Şi nici nu-mi place să călătoresc ca poliţistă sub acoperire. Ştiu că nu ne putem strecura ilegal propriile arme în Congo, dar nu ai fi putut cere ajutor poliţiei congoleze pentru arestare?

— Cum spuneam, nu avem niciun acord de extrădare cu ei. Şi nu e deloc improbabil ca un finanţator ca Leike să aibă în buzunar poliţia locală, care să-l avertizeze.

— Teoria conspiraţiei.

— Dap. Şi matematică simplă. Salariul unui poliţist în Congo nu e suficient ca să-şi întreţină familia. Linişteşte-te, Van Boorst are un atelier de fierărie grozav şi e suficient de profesionist ca să-şi ţină gura închisă.

Roţile scoaseră un scârţâit când atinseră pista de aterizare.

Kaja îşi miji ochii pe geam.

— De ce sunt atât de mulţi soldaţi aici?

— Trupele de menţinere a păcii ale ONU. Gherilele s-au tot apropiat în ultimele zile.

— Ce gherile?

— Gherile Hutu, gherile Tutsi, gherile Mai Mai. Cine ştie?

— Harry?

— Da.

— Hai să terminăm repede aici şi să ne întoarcem acasă.

El încuviinţă.

Se mai luminase puţin când Harry mergea de-a lungul şirului de taximetrişti. Schimbă câteva cuvinte cu absolut toţi, până găsi unul care vorbea bine engleză. Excelent, de fapt. Un tip mărunţel, cu privire ageră, păr grizonant şi vase groase de sânge deasupra tâmplelor şi pe lateralele frunţii înalte şi lucioase. Engleza îi era categoric originală, un soi de variantă de Oxford afectată, cu un pronunţat accent congolez. Harry îi explică faptul că voia să-l aibă toată ziua la dispoziţie, apoi căzură repede de acord asupra preţului şi făcură schimb de strângeri de mâini, o treime din suma convenită în dolari şi nume, Harry şi dr. Duigame.

— În literatură engleză, îl lămuri bărbatul, numărând banii fără să se ferească. Însă dacă tot vom fi toată ziua împreună, îmi poţi spune Saul.

Deschise portiera din spate a unui Hyundai cu tabla îndoită. Harry îi indică lui Saul pe unde să meargă, alegând drumul pe lângă biserica făcută scrum.

— Pare că ai mai fost aici, zise Saul, conducând maşina de-a lungul unei întinderi drepte de asfalt care, de îndată ce întâlni artera principală, se transformă într-un peisaj lunar, plin de cratere şi crăpături.

— O dată.

— Atunci ar trebui să ai grijă, zâmbi bărbatul. Hemingway a scris că odată ce ţi-ai deschis sufletul spre Africa, nu vei mai dori să pleci în altă parte.

— Chiar a scris Hemingway asta? întrebă Harry sceptic.

— Da, a scris, însă Hemingway scria mereu genul ăsta de căcaturi romantice. Împuşca lei la beţie şi-şi împrăştia urina cu miros dulceag de whisky pe cadavrele lor. Adevărul e că nimeni nu se întoarce în Congo dacă nu e nevoit.

— Eu sunt nevoit, răspunse Harry. Auzi, am încercat să dau de şoferul pe care l-am avut data trecută, Joe de la tabăra pentru refugiaţi. Dar nu răspunde nimeni la numărul lui.

— Joe a plecat, zise Saul.

— A plecat?

— Şi-a luat familia cu el, a furat o maşină şi a plecat în Uganda. Goma e sub asediu. Omoară pe toată lumea acolo. Am să plec şi eu în curând. Joe avea o maşină bună, poate că va reuşi.

Harry recunoscu turla bisericii înălţându-se peste ruinele a tot ce înghiţise Nyiragongo. Se ţinu bine în vreme ce Hyundaiul se zdruncina peste găurile din asfalt. Auzi nişte huruituri şi lovituri în şasiu de vreo două ori.

— Aşteaptă aici! îi ceru Harry. Restul drumului îl fac pe jos. Mă întorc repede.

Harry ieşi afară şi inhală praful cenuşiu, simţind totodată mirosul de mirodenii şi peşte putrezit.

Apoi începu să meargă. Un tip evident beat încercă să-l doboare cu umărul, însă ratã şi se împletici pe şosea. Harry se alese cu nişte înjurături şi continuă să meargă. Nici prea repede, nici prea încet. Când ajunse la singura casă de cărămidă din piaţa cu magazine, se apropie de uşă, bătu tare şi

aşteptă. Auzi paşi iuţi înăuntru. Prea iuţi ca să fie ai lui Van Boorst. Uşa se crăpă doar câţiva milimetri şi văzu o jumătate de chip negru şi un ochi.

— Van Boorst e acasă? întrebă Harry.

— Nu.

În şirul de sus scânteie un dinte mare de aur.

— Vreau să cumpăr nişte arme de foc mici, domnişoară. Mă poţi ajuta?

Ea clătină din cap.

— Îmi pare rău. La revedere!

Harry îşi vârî piciorul în deschizătură.

— Plătesc bine.

— Fără arme. Van Boorst nu-i aici.

— Când se va întoarce, domnişoară?

— Nu ştiu. Nu timp acum.

— Îl caut pe un bărbat din Norvegia. Tony. Înalt. Chipeş. L-ai văzut prin preajmă?

Fata scutură din cap.

— Van Boorst se va întoarce diseară? E important, domnişoară.

Fata se uită la el. Îl cântări cu atenţie. Încetişor, din cap până în picioare. Şi apoi în sens invers. Buzele moi se despărţiră, dezgolindu-i dinţii.

— Eşti bogat?

Harry nu-i răspunse. Ea clipi adormită, iar ochii de un negru mat îi luciră. Apoi rânji răutăcios.

— Treizeci de minute. Întoarce-te atunci!

Harry reveni la taxi, se aşeză pe locul din faţă, îi ceru lui Saul să conducă la bancă şi o sună pe Kaja.

— Sunt tot în sala de sosiri, îl informă ea. Niciun anunţ în afară de cel care spune că zborul de Zürich va ajunge la timp.

— Eu mă duc să fac rezervare la hotel pentru amândoi înainte să mă întorc la Van Boorst şi să cumpăr ce ne trebuie.

Hotelul se afla la est de centru, în direcţia graniţei cu Rwanda. În faţa recepţiei era o maşină acoperită de lavă, pe care crescuseră deja nişte pomişori.

— Au fost plantaţi după ultima erupţie, îl informă Saul, ca şi cum i-ar fi citit gândurile lui Harry.

Nu erau aproape deloc pomi în Goma. Camera dublă se afla la primul nivel al clădirii de lângă lac şi avea un balcon ce dădea spre apă. Harry fumă o ţigară, urmărind cum soarele de dimineaţă licărea pe suprafaţa apei şi se reflecta în platforma petrolieră din depărtare. Se uită la ceas şi se întoarse în parcare.

Starea de spirit a lui Saul părea să se fi adaptat la traficul greoi prin care înaintau: conducea lent, vorbea lent, îşi mişca mâinile lent. Parcă în faţa zidurilor bisericii, la o distanţă măricică de casa lui Van Boorst. Opri motorul, se întoarse spre Harry şi îi ceru politicos, dar ferm, a doua treime din sumă.

— Nu ai încredere în mine? întrebă Harry, cu o sprânceană ridicată.

— Am încredere în dorinţa ta sinceră de-a mă plăti, răspunse Saul. Însă în Goma, banii sunt mai în siguranţă la mine decât la tine, domnule Harry. Păcat, dar adevărat.

Harry primi raţionamentul cu o înclinare din cap, îi dădu restul banilor şi-l întrebă pe Saul dacă avea ceva compact şi greu în maşină, de mărimea unui pistol, o lanternă, de pildă. Saul făcu gura pungă şi deschise torpedoul. Harry scoase lanterna, şi-o îndesă în buzunarul interior al sacoului şi se uită la ceas. Trecuseră douăzeci şi cinci de minute.

Porni cu paşi mari pe stradă, cu ochii aţintiţi în faţă. Însă când privi în lateral, observă un bărbat întorcându-se spre el şi cântărindu-l din ochi. Cântărindu-i înălţimea şi greutatea. Supleţea paşilor. Sacoul care îi atârna uşor într-o parte şi conturul mătăhălos din buzunarul interior. Şi renunţând la idee.

Se apropie de uşă şi ciocăni.

Aceiaşi paşi uşori.

Se deschise uşa. Fata se uită scurt la el, apoi privirea i se furişă pe lângă el, spre stradă.

— Iute, intră! îi ceru ea, prinzându-l de braţ şi trăgându-l înăuntru.

Harry păşi peste prag şi se trezi în semiîntuneric. Erau trase toate draperiile, în afară de cea de la

fereastra de lângă pat, unde o văzuse stând întinsă pe jumătate goală ultima oară când fusese aici.

— Încă n-a sosit, spuse ea într-o engleză simplă, dar eficientă. Vine curând.

Harry încuviinţă şi se uită la pat. Încercă să şi-o închipuie cu pătura peste şolduri. Cu lumina căzându-i pe piele. Dar nu reuşi. Pentru că altceva îi atrase atenţia, ceva ce nu era în regulă, care lipsea sau care se afla aici, deşi n-ar fi trebuit.

— Ai venit singur? întrebă ea, trecând pe lângă el şi aşezându-se pe pat, lăsându-şi o mână pe saltea, ca breteaua rochiei să-i alunece de pe umăr.

Harry îşi mută privirea ca să identifice ce nu era în regulă. Şi descoperi. Stăpânul colonist şi exploatatorul rege Leopold.

— Da, răspunse el în mod automat, deşi încă nu ştia de ce. Singur.

Tabloul cu regele Leopold care atârnase pe perete dispăruse. Următorul gând îl lovi imediat. Van Boorst nu mai venea. Nici el nu mai era.

Harry făcu o jumătate de pas spre ea. Fata îşi înclină uşor capul, umezindu-şi buzele pline de un roşu-închis. Iar acum se afla şi el suficient de aproape ca să vadă, să vadă ce înlocuise pictura cu regele belgian. Cuiul de care fusese atârnat tabloul era acum înfipt într-o bancnotă. Chipul care transforma bancnota în ceva deosebit era delicat şi afişa o mustaţă bine îngrijită. Edvard Munch.

Harry îşi dădu seama ce urma să se întâmple, dădu să se întoarcă, însă ceva îi spuse totodată că era mult prea târziu, că era aşezat exact aşa cum li se cerea actorilor într-o piesă de teatru.

Mai mult simţi decât văzu mişcare în spatele său şi nici nu simţi înţepătura precisă din gât, ci doar o răsuflare pe propria tâmplă. Gâtul i se preschimbă în gheaţă, paralizia i se răspândi în jos pe spate şi în sus spre scalp, iar picioarele i se îndoiră sub el în timp ce drogul îi ajungea la creier şi conştiinţa începea să-l lase. Ultimul său gând înainte de întunericul ce începea deja să îl cuprindă fu cât de uluitor de rapid acţiona ketanomul.

84. Regăsire

Kaja îşi muşcă buza de jos. Ceva nu era în regulă.

Îl sună iar pe Harry.

Şi din nou intră mesageria vocală.

Timp de mai multe ore, rămăsese în sala de sosiri – care, din ce observase, servea şi pe post de sală de plecări – şi scaunul de plastic o tot frecase în zonele corpului cu care venise în contact.

Auzi zgomotul unui avion. Imediat după aceea, singurul monitor existent, o cutie masivă atârnată de două fire ruginite din tavan, arătă că zborul numărul KJ337 de la Zürich aterizase.

Cerceta cu privirea adunarea de oameni din două în două minute şi stabili că niciunul dintre ei nu era Tony Leike.

Sună iar, însă întrerupse legătura când îşi dădu seama că făcea asta doar de dragul de-a face ceva, însă nu era o acţiune, ci apatie.

Uşile culisante ale sălii pentru recuperarea bagajelor se deschiseră şi primii pasageri cu bagaje de mână trecură de ele. Kaja se ridică şi se apropie de peretele de lângă uşi, astfel încât să poată citi numele de pe etichetele de plastic şi bucăţile de hârtie pe care taximetriştii le ţineau sus pentru pasagerii proaspăt sosiţi. Nicio Juliana Verni şi nici Lene Galtung.

Se întoarse la postul ei de observaţie de pe scaun. Se aşeză cu coapsele pe palme, simţind cât de umede erau de sudoare. Ce să facă? Îşi lăsă în jos ochelarii de soare şi se uită la uşile culisante.

Secundele se tot scurgeau. Nu se întâmpla nimic.

Lene Galtung era aproape complet ascunsă în spatele unei perechi de ochelari violet şi al unui bărbat negru masiv care mergea în faţa ei. Aceasta avea părul roşcat şi creţ şi purta o geacă de blugi, pantaloni kaki şi ghete solide, de căţărat. Târa după ea o geantă de firmă pe rotile, care avea dimensiunile maxime admise pentru bagajele de

mână. Nu avea poşetă, ci doar o servietă mică, din metal lucios.

Nu se întâmpla nimic. Se întâmpla totul. În paralel şi în acelaşi timp, în trecut şi în prezent, iar într-un mod bizar, Kaja ştia că ocazia sosise, în sfârşit. Ocazia pe care o tot aşteptase. Şansa de-a face ceea ce trebuie.

Kaja nu o privi direct pe Lene Galtung, avu grijă să rămână în partea stângă a orizontului său vizual. Se ridică liniştită după ce aceasta trecu, îşi luă geanta şi începu s-o urmărească. În lumina orbitoare a soarelui. Tot nu o abordase nimeni, iar judecând după paşii ei iuţi şi hotărâţi, Kaja presupuse că fusese instruită în detaliu ce trebuia să facă. Trecu de taxiuri, traversă strada şi urcă pe bancheta din spate a unui Range Rover albastru-închis. Portiera îi fu ţinută deschisă de un bărbat negru în costum. După ce-o trânti, închizând-o, acesta dădu ocol maşinii şi se urcă la volan. Kaja se strecură pe bancheta din spate a primului taxi din şir, se aplecă în faţă printre scaune, cumpăni repede în gând, dar ajunse repede la concluzia că practic nu exista nici un alt mod de-a formula îndemnul:

— Urmăreşte maşina aia!

Întâlni privirea şi sprâncenele arcuite ale şoferului în oglinda retrovizoare. Arătă spre maşina din faţa lor, iar şoferul dădu din cap a înţelegere, dar tot nu băgă maşina în viteze.

— Plătesc dublu, completă Kaja.

Şoferul smuci din cap şi schimbă poziţia manetei de viteze.

Kaja îl sună pe Harry.

Tot niciun răspuns.

Se târau spre vest, înconjuraţi de un peisaj destul de neted. Străzile erau pline de camioane, căruţe şi maşini cu valize legate pe acoperişuri. Pe fiecare parte a drumurilor mergeau oameni cu stive mari de haine şi de alte bunuri pe cap. În unele locuri, maşinile se opriseră de tot. Şoferul pricepuse evident apropoul, aşa că menţinea cel puţin o maşină între ei şi Range Roverul lui Lene Galtung.

— Unde se duc cu toţii? întrebă Kaja.

Şoferul zâmbi şi clătină din cap în semn că nu înţelege. Kaja repetă întrebarea în franceză, dar tot nu avu noroc. În final, arătă spre oamenii care îşi târşâiau paşii pe lângă maşina lor şi schiţă o grimasă întrebătoare.

— Re-fu-gi-aţi, răspunse şoferul. Pleacă departe. Oameni răi vin.

Kaja formă un „Aha".

Îi trimise iar un mesaj lui Harry. Încerca să-şi înfrâneze panica.

În mijlocul oraşului Goma, şoseaua se bifurca. Range Roverul o luă la stânga. Mai încolo, coti iar la dreapta şi începu să se apropie de lac. Ajunseseră într-o parte foarte diferită a oraşului, cu case mari, separate de garduri înalte şi înconjurate de grădini bine îngrijite, cu copaci care să ofere umbră şi să le ferească de ochii curioşilor.

— Bătrân, zise şoferul. Bel-gi-a. Co-lo-nist.

În zona asta nu era deloc trafic şi Kaja îi făcu semn că ar trebui să mărească distanţa, chiar dacă se îndoia că Lene Galtung avea vreo cunoştinţă despre cum să identifice un urmăritor. Când Range Roverul se opri la o sută de metri în faţă, Kaja îi făcu semn şoferului să oprească şi el.

O poartă de fier fu deschisă de către un bărbat într-o uniformă gri, maşina pătrunse înăuntru şi poarta se închise la loc.

✯

Lene Galtung îşi auzea inima bubuind. Nu-i mai bătuse aşa de când îi sunase telefonul şi-i auzise vocea. Îi spusese că se află în Africa. Şi că ar trebui să vină şi ea. Că avea nevoie de ea. Că doar ea îl putea ajuta. Să salveze proiectul acela care nu era doar al lui, ci devenise şi al ei. Pentru ca el să aibă de muncă. Bărbaţii aveau nevoie de muncă. Un viitor. O viaţă sigură, un loc în care copiii să poată creşte.

Şoferul îi deschise portiera, iar Lene Galtung păşi afară. Soarele nu era chiar atât de puternic pe cât se temuse. Casa care se înălţa în faţa ei era superbă.

Solidă, construită cu dragoste. Cărămidă cu cărămidă. Bani vechi. Aşa cum ar fi făcut-o ei înşişi. Când ea îl cunoscuse pe Tony, se arătase foarte intrigat de arborele ei genealogic. Galtung era o familie norvegiană aristocrată, una dintre foarte puţinele care nu fuseseră importate, un fapt pe care Tony îl repeta iar şi iar. Poate că de aceea amânase să-i spună că era exact ca el: cu origini normale, modeste, o piatră cenuşie în prundiş, o cocoţată pe scara socială.

Însă acum îşi puteau construi propria nobilitate, să strălucească în prundiş. Aveau să construiască.

Şoferul porni în faţa ei, pe treptele de cărămidă ce duceau la uşă, unde un bărbat înarmat, în uniformă de camuflaj, le deschise uşa. Un candelabru din cristal adevărat cobora din tavan în holul de la intrare. Mâna lui Lene strânse mânerul plin de sudoare al servietei metalice pline cu bani. Îşi simţea inima gata să-i explodeze în piept. Oare părul îi stătea bine? Se puteau vedea efectele lipsei de somn şi ale călătoriei lungi? Cineva cobora scările late care duceau la primul etaj. Nu, era o femeie neagră, de bună seamă una dintre servitoare. Lene îi oferi un surâs prietenos, dar nu exagerat de primitor. Văzu scânteierile dinţilor de aur când femeia o întâmpină cu un surâs rece, aproape insolent, şi ieşi pe uşa din spatele ei.

Iată-l şi pe el!

Stătea lipit de balustrada de la primul etaj şi se uita în jos.

Era înalt, cu tenul închis la culoare şi îmbrăcat cu un halat. Lene îi vedea atrăgătoarea cicatrice lată lucind alb pe pieptul bronzat. Apoi el zâmbi. Tânăra îşi simţi respiraţia accelerându-se. Zâmbetul. Îi lumina toată faţa, inima ei, reflectând mai multă lumină decât orice candelabru de cristal.

Bărbatul începu să coboare scările.

Ea lăsă servieta jos şi ţâşni spre el. El îşi desfăcu braţele şi-o primi. Şi atunci fu din nou cu el. Îi recunoscu mirosul, mai puternic ca oricând. Amestecat cu un alt iz, mai puternic, de mirodenii.

Pesemne că venea de la halat, căci acum vedea că veşmântul de mătase elegant era prea scurt la mâneci şi deloc nou. Abia când îl simţi eliberându-se din strânsoarea ei îşi dădu seama că se agăţase de el, aşa că se desprinse şi ea brusc.

— Scumpo, plângi, râse el, mângâindu-i obrazul cu un deget.

— Chiar?

Începu să râdă, ştergându-se la ochi şi sperând că nu i se întinsese machiajul.

— Am o surpriză pentru tine, continuă el, luând-o de mână. Vino cu mine!

— Dar… începu ea, întorcându-se să vadă că servieta de metal îi fusese deja luată.

Urcară la etaj şi trecură de o uşă ce dădea într-un dormitor încăpător şi luminos. Perdele lungi, vaporoase, se legănau în briza ce intra pe uşa terasei.

— Dormeai? îl întrebă, arătând spre patul cu baldachin.

— Nu, răspunse el zâmbind. Aşază-te aici şi închide ochii!

— Dar…

— Doar fă cum am spus, Lene.

Crezu că simte o umbră de enervare în glasul lui şi se grăbi să facă ce îi spusese.

— În curând vor sosi cu şampanie, apoi vreau să-ţi cer ceva. Dar mai întâi îţi voi spune o poveste. Eşti pregătită?

— Da, răspunse ea, şi ştiu.

Ştiu că acesta era momentul. Cel pe care îl aşteptase. Momentul pe care şi-l va aminti tot restul vieţii.

— Povestea pe care urmează să ţi-o spun este despre mine. Vezi tu, există nişte lucruri pe care trebuie să le afli înainte să-mi răspunzi la întrebare.

— Înţeleg.

Era ca şi cum bulele de şampanie îi curgeau deja prin vene, aşa că se văzu nevoită să se concentreze ca să nu chicotească.

— Deja ţi-am spus că am crescut cu bunicul meu, căci părinţii mei muriseră. Ce am omis să-ţi spun e că am locuit cu ei până la cincisprezece ani.

— Ştiam eu! exclamă ea.

Tony arcui o sprânceană. O atât de delicat modelată şi oh-atât-de-minunată sprânceană, cugetă ea.

— Tony, mereu am ştiut că aveai un secret, râse ea. Dar şi eu am un secret. Vreau să ştim totul unul despre altul, totul.

Tony schiţă un zâmbet strâmb.

— Atunci lasă-mă să continui fără alte întreruperi, scumpa mea Lene. Mama mea era o persoană extrem de religioasă şi l-a cunoscut pe tatăl meu într-o capelă. El doar ce fusese eliberat din închisoare după ce ispăşise o pedeapsă pentru o crimă comisă dintr-un impuls de gelozie ucigaşă, iar în închisoare îl descoperise pe Iisus. Pentru mama, acest lucru era ceva desprins direct din Biblie, un păcătos plin de regrete, un om pe care-l putea ajuta să găsească mântuirea şi viaţa veşnică, în timp ce ea însăşi se căia pentru propriile-i păcate. Aşa mi-a explicat ea motivul pentru care se căsătorise cu ticălosul ăla.

— Poftim…?

— Şştt! Tatăl meu s-a căit pentru crimă etichetând tot ce nu era aprobat de Domnul drept un păcat. Eu nu aveam voie să fac nimic din ce făceau ceilalţi copii. Dacă-l contraziceam, simţeam gustul curelei. Încerca să mă provoace, să spun că soarele se învârtea în jurul Pământului, cum spune în Biblie. Dacă protestam, mă bătea. Când am împlinit doisprezece ani, eram în toaleta de afară cu mama. Obişnuiam să facem asta. Când am ieşit, el m-a lovit cu un hârleţ, credea că e un păcat, că sunt prea mare ca să merg cu mama la toaletă. M-a marcat pentru toată viaţa.

Lene înghiţi în sec când Tony ridică un deget strâmb, artritic, şi şi-l trecu peste partea de sus a cicatricei de pe piept. Şi atunci observă şi ea degetul lipsă.

— Tony! Ce s-a înt…?

— Şştt. Ultima oară când tatăl meu m-a bătut aveam cincisprezece ani, m-a lovit douăzeci şi trei de minute, fără să se oprească. O mie trei sute nouăzeci şi două de secunde. Le-am numărat. Mă lovea la fiecare patru secunde, ca o maşinărie. M-a tot lovit, furia crescându-i tot mai tare, căci eu refuzam să plâng. În cele din urmă, braţul îi obosise atât de tare încât a trebuit să renunţe. Trei sute patruzeci şi opt de lovituri. În noaptea aia am aşteptat până l-am auzit sforăind, m-am strecurat în dormitorul lor şi i-am turnat o picătură de acid în ochi. A ţipat şi a tot ţipat în timp ce îl ţineam şi îi şopteam în ureche că dacă mă mai atinge, am să-l omor. Şi l-am simţit înţepenind în braţele mele, şi am ştiut că ştie că sunt mai puternic. Şi ştia şi că îl am în mine.

— Ce aveai în tine, Tony?

— Pe el. Pe criminal.

Inima lui Lene se opri din pompat. Nu era adevărat. N-avea cum să fie. El îi spusese că nu e el, că se înşală cu toţii.

— După ziua aceea, ne urmăream unii pe alţii ca vulturii. Iar mama ştia că eram ori eu, ori el. Într-o zi, ea a venit la mine şi mi-a zis că el fusese la Geilo ca să cumpere muniţie pentru carabină. Eu trebuia să plec, mama şi bunicul hotărâseră că asta e soluţia. El era văduv şi locuia lângă lacul Lyseren. Şi bătrânul ştia că trebuie să mă ţină ascuns, altminteri tata avea să vină după mine. Aşa că am plecat. Mama a făcut să pară că fusesem omorât într-o avalanşă. Tatăl meu evita să fie în societate, aşa că mama se ocupa de fiecare dată de orice necesita contactul cu lumea. El credea că ea îmi anunţase dispariţia, însă în realitate ea informase o singură persoană cu privire la ce făcuse şi de ce. Ea şi poliţistul Roy Stille, ei… păi, se cunoşteau foarte bine. Stille era suficient de înţelept ca să înţeleagă că poliţia putea face puţine să mă apere de tatăl meu şi invers, aşa că a ajutat la acoperirea urmelor

noastre. Eram în regulă la bunicul. Până am primit vestea că mama fusese dată dispărută în munţi.

Lene întinse o mână.

— Bietul, bietul Tony.

— Am zis să închizi ochii.

Ea tresări auzind mârâitul din vocea lui, aşa că îşi retrase mâna şi închise ochii strâns.

— Nu puteam merge la înmormântare, aşa mi-a zis bunicul. Nu putea afla nimeni că sunt în viaţă. Când s-a întors, mi-a repetat cuvânt cu cuvânt ce spusese preotul la slujbă. Trei fraze. Trei fraze despre cea mai puternică şi mai frumoasă femeie din lume. Ultima a fost „Karen a păşit uşor pe acest pământ". Restul au fost despre Iisus şi iertarea păcatelor. Trei fraze şi iertarea păcatelor pe care ea nu le comisese niciodată.

Lene simţea că Tony respira mai greoi acum.

— A păşit uşor. Ticălosul de preot a stat în amvon şi a spus că ea n-a lăsat nicio urmă. Că a dispărut cum trăise, fără să lase măcar o urmă. Apoi a trecut la următorul verset din Biblie. Bunicul mi-a zis asta direct, fără să se ascundă după deget, şi ştii ceva, Lene? A fost cea mai importantă zi din viaţa mea. Înţelegi?

— Ăăă… nu, Tony.

— Ştiam că el era tot acolo, ticălosul care o omorâse. Şi am jurat că o să mă răzbun. Că am să-i arăt. Am să le arăt tot. Aceea a fost ziua în care am hotărât că indiferent ce se va întâmpla, eu n-am să ajung ca el. Sau ca ea. Trei rânduri. Şi nici eu, nici ticălosul care stătea acolo nu aveam nevoie de iertarea păcatelor. Căci amândoi urma să ardem. Mai bine asta decât să împart raiul cu un asemenea Dumnezeu. Tony îşi coborî vocea: Nimeni, nimeni nu îmi putea sta în cale. Acum mă înţelegi?

— Da, zâmbi Lene. Şi ai meritat-o, Tony. Tot. Ai muncit atât de mult.

— Mă bucur că eşti atât de înţelegătoare, scumpa mea. Iată şi restul. Eşti pregătită?

— Da, răspunse Lene, bătând din palme.

O vedea şi ea, stând acasă, invidioasă, singură şi amărâtă, refuzându-i propriei fiice şansa de-a simţi iubirea.

— Am plănuit tot până în cel mai mic amănunt, continuă Tony, iar Lene îi simţi mâna pe genunchi. Pe tine, banii tatălui tău, proiectul de aici din Africa. Am crezut că nimic nu putea merge prost. Până i-am tras-o curvei ăleia în călduri de la cabana Håvass. Nici nu mi-am amintit numele ei până nu am primit o scrisoare de la ea spunându-mi că e gravidă şi că vrea bani. Îmi stătea în cale, Lene. Mi-am făcut planul cu meticulozitate. Am acoperit interiorul maşinii cu plastic. Am luat o vedere din Congo şi am silit-o să scrie câteva rânduri în care să-şi explice dispariţia. Apoi i-am împlântat cuţitul în gât. Sunetul de sânge pe plastic, Lene… e cu adevărat unic.

85. Edvard Munch

A fost ca şi cum cineva îi înfipsese lui Lene un ţurţur în ţeastă. Cu toate astea, se forţă să deschidă iar ochii.

— Tu… tu… ai omorât-o? O femeie cu care te-ai… culcat în munţi?

— Libidoul meu e mai puternic decât al tău, Lene. Dacă nu faci ce vreau eu, mă duc la altele.

— Dar tu… voiai ca eu să…

Lacrimile îi sugrumau corzile vocale.

— …Nu e natural.

Tony chicoti.

— Pe ea n-a deranjat-o, Lene. Nici pe Juliana. Deşi ea fusese plătită bine.

— Juliana? Tony, ce tot zici acolo? Tony?

Lene pipăia în întuneric ca o persoană oarbă.

— O târfă germană din Leipzig cu care mă întâlneam în mod regulat. Ea face orice pentru bani. Făcea.

Lene simţea lacrimile alunecându-i pe obraji. Glasul lui era atât de calm; asta făcea să pară totul atât de ireal.

— Spune… spune că nu e adevărat, Tony. Te rog să te opreşti acum.

— Şştt! Am mai primit o scrisoare. Cu o poză. Probabil că-ţi imaginezi şocul meu când am văzut că era o poză cu Adele în maşina mea, cu un cuţit înfipt în gât. Scrisoarea era semnata de cineva pe nume Borgny Stem-Myhre. Aceasta scria că vrea bani, altminteri mă va reclama pentru uciderea lui Adele Vetlesen. Firește, am ştiut că trebuie să scap şi de ea. Însă aveam nevoie de un alibi pentru momentul morţii, în caz că poliţia începea să facă legătura între mine, Borgny şi încercarea de şantaj. De fapt, mă tot gândisem să trimit micuţa vedere a lui Adele din Africa data viitoare când aveam să mă aflu aici, însă apoi mi-a venit o idee şi mai bună. Am luat legătura cu Juliana şi am trimis-o aici, în Goma. A călătorit folosindu-se de numele lui Adele,

a trimis vederea din Kigali, a mers la Van Boorst şi a cumpărat mărul pe care mă gândisem să i-l servesc lui Borgny. Apoi Juliana s-a întors şi s-a întâlnit cu mine la Leipzig. Unde am lăsat-o pe ea să simtă prima gustul mărului.

Tony chicoti.

— Ea credea că e o nouă jucărie sexuală, amărâta.

— Tu… ai omorât-o şi pe ea?

— Da. Şi apoi pe Borgny. Am urmărit-o. Descuia uşa de la blocul de apartamente în care locuia, când m-am apropiat de ea cu cuţitul. Am dus-o în subsolul din Nydalen, unde aveam deja totul pregătit. Lacăt. Măr. I-am făcut o injecţie cu ketanom în gât. După care am mers la Skien, la o şedinţă a investitorilor, unde mă aşteptau toţi martorii. Alibiul. Ştiam că, în vreme ce noi închinam pahare, Borgny avea să facă singură treaba. Toţi o fac până la urmă. După care m-am întors, am coborât la subsol, am descuiat, i-am scos mărul din gură şi m-am dus acasă. La tine. Am făcut dragoste. Tu te-ai prefăcut că ai orgasm. Îţi mai aminteşti?

Lene clătină din cap, incapabilă să vorbească.

— Închide ochii, am zis.

Îi simţi degetele alunecându-i peste frunte şi închizându-i pleoapele, ca un cioclu. Apoi îi auzi glasul psalmodiind ca pentru el însuşi:

— Lui îi plăcea să mă lovească. Acum pot înţelege. Senzaţia de putere care răzbate din producerea durerii, când vezi cum o altă persoană ţi se supune, precum în cer, aşa şi pe pământ.

Acum îi putea simţi mirosul corpului, mirosul de sex. Sex cu o femeie. Apoi glasul lui se auzi iar, mai aproape de urechea ei acum.

— Când le omoram, începea să se întâmple ceva. Era ca şi cum sângele lor uda o sămânţă care se aflase tot timpul acolo. Am început să pricep ce văzusem atunci în ochii tatălui meu. Recunoaşterea. Căci aşa cum el se văzuse pe sine în mine, la fel am început şi eu să-l văd pe el când mă priveam în

oglindă. Îmi plăcea puterea. *Şi* neputinţa. Îmi plăcea jocul, riscul, avantajele şi dezavantajele simultane. Când stai în vârful muntelui cu capul într-un nor şi auzi corul îngerilor din Rai, trebuie să auzi şi văpăile şuierânde ale iadului de sub tine, ca să însemne ceva. Asta ştia tatăl meu. Şi asta ştiu şi eu acum.

Lene vedea pete roşii jucându-i pe sub pleoape.

— Nu mi-am dat seama de intensitatea urii mele decât câţiva ani mai târziu, când stăteam cu o fată la marginea unei păduri din faţa unui salon de dans. M-a atacat un băiat. Am văzut gelozia arzându-i în privire. L-am văzut pe tatăl meu venind spre mine şi spre mama. I-am tăiat limba băiatului. M-au arestat şi am primit o condamnare cu executare. Iar acolo am descoperit ce-ţi face. Şi de ce tata nu şi-a pomenit niciodată vraja în puşcărie. Niciun cuvânt. Eu am primit o sentinţă redusă. Chiar şi aşa, aproape mi-am ieşit din minţi acolo. În vreme ce-mi ispăşeam pedeapsa, mi-am dat seama ce trebuie să fac. Trebuia să-l bag în puşcărie pentru că o omorâse pe mama. Nu să-l omor, ci să-l fac să fie închis, îngropat de viu. Mai întâi totuşi trebuia să găsesc dovada, rămăşiţele mamei. Aşa că am construit o cabană în munţi, departe de zonele locuite, ca să fiu sigur că nu există nicio şansă ca cineva să-l recunoască pe băiatul dispărut pe când avea cincisprezece ani. În fiecare an, scormoneam platoul, kilometru pătrat cu kilometru pătrat, începând imediat ce se topea aproape toată zăpada, preferabil noaptea, când nu umbla nimeni pe-afară, căutând prin prăpăstii şi prin zonele măturate de avalanşe. Dacă era nevoie, rămâneam peste noapte într-o cabană a Asociaţiei de Turism, unde oamenii erau doar în trecere, însă pesemne că unii localnici m-au văzut totuşi; în orice caz, au început să circule zvonuri despre fantoma băiatului Utmo.

Tony chicoti. Lene deschise ochii, însă Tony nu băgă de seamă, căci era atent la portţigaretul pe care îl scosese din buzunarul halatului. Lene se grăbi să închidă ochii la loc.

— După uciderea lui Borgny, a venit altă scrisoare, semnată „Charlotte”, care scria că ea fusese persoana din spatele scrisorii de dinainte. Am văzut că eram prins în joc. Ar fi putut fi altă cacealma sau ar fi putut fi oricine se aflase în acea noapte la cabana Håvass. Aşa că am mers acolo ca să mă uit la registrul de oaspeţi, însă pagina din noaptea respectivă fusese smulsă. Aşa că am omorât-o pe Charlotte. Şi apoi am aşteptat scrisoarea următoare. Care a venit. Am omorât-o pe Marit. Şi apoi pe Elias. După care s-au liniştit lucrurile. Apoi am citit în ziar că le cereau celor care se aflaseră în cabana Håvass în aceeaşi seară cu victimele omorâte să iasă şi să vorbească. Ştiam, firește, că nu ar fi ghicit nimeni că fusesem acolo, dar şi că, dacă aş fi ieşit în faţă, aş fi putut afla de la poliţie cine mai fusese acolo. Cine era pe urmele mele. Şi pe cine mai aveam de omorât. Deci am mers direct la persoana care presupuneam că ştie cel mai multe. Inspectorul ăsta, Harry Hole. Am încercat să-l trag de limbă în privinţa celorlalţi oaspeţi. Şi ce mai bine mi-a făcut! În schimb, a venit Mikael Bellman şi m-a arestat. Cineva îmi folosise telefonul ca să-l sune pe Elias Skog, asta mi-a zis el. Şi apoi m-am luminat şi eu. Nu de bani era vorba; cineva încerca să facă să fiu arestat. Băgat la închisoare. Cine ar fi putut sta deoparte şi să urmărească cu sânge rece cum sunt omorâţi oameni şi totuşi să continue… cu această cruciadă împotriva mea? Cine m-ar fi putut urî atât de tare? Apoi a venit şi scrisoarea finală. De data asta nu-şi dezvăluia identitatea, ci doar scria că fusese şi el în noaptea aceea la cabana din Håvass, la fel de invizibil ca o fantomă. Zicea că îl cunosc prea bine. Şi că va veni după mine. Şi atunci mi-a picat fisa. În sfârşit mă găsise. Tata.

Tony se opri să-şi tragă răsuflarea.

— Plănuise pentru mine ce plănuisem şi eu pentru el. Să fiu îngropat de viu, închis pe viaţă în puşcărie. Dar cum de reuşise? M-am întrebat dacă ţinuse cabana Håvass sub observaţie. Aşa ştia că

sunt în viaţă? Mă urmărise de la distanţă? După ce m-am logodit cu tine, tabloidele au început să publice poze cu mine şi poate că tata mai frunzărea şi el uneori acele reviste. Însă trebuia să fi lucrat mână în mână cu cineva. De pildă, el n-ar fi putut veni la Oslo şi să-mi intre în casă, nici nu i-ar fi putut face o poză lui Adele cu cuţitul înfipt în gât. Sau ar fi putut? Am aflat că părăsise ferma, ticălosul alunecos. Ce nu ştia el era că ajunsesem să cunosc zona mai bine ca el, după anii întregi în care îmi căutasem mama. L-am găsit în cabana Asociaţiei de Turism din Kjeften. M-am bucurat ca un copil. Însă a fost un anticlimax.

Foşnet de mătase.

— Mi-a făcut mai puţin plăcere să-l torturez decât sperasem. Nici măcar nu m-a recunoscut, orb prost. Dar n-a contat. Voiam să mă vadă aşa cum el însuşi nu izbutise niciodată. Un succes. Voiam să-l umilesc. În schimb, m-a văzut exact ca el. Un ucigaş.

Un oftat.

— Şi atunci am început să înţeleg că nu fusese mână în mână cu nimeni. Şi că nici nu avea abilitatea de-a face toate astea singur, căci era prea fragil, prea înfricoşat şi prea laş. Am stârnit avalanşa de la Håvass, aproape de panică. Pentru că acum ştiam: mai era cineva. Un vânător invizibil, neauzit, ce pândea undeva în întuneric, respirând în acelaşi ritm cu mine. Trebuia să scap. Să fug din ţară. Undeva unde să nu pot fi găsit. Aşa că iată-ne aici, iubirea mea! La marginea unei jungle mari cât Europa de Vest.

Lene tremura incontrolabil.

— Tony, de ce faci asta? De ce-mi spui… asta?

Ea îi simţi mâna pe obraz.

— Pentru că meriţi, iubirea mea. Pentru că numele tău este Galtung şi pentru că vei avea parte de un discurs lung de comemorare când vei muri. Pentru că mi se pare normal să auzi tot despre mine înainte să-mi oferi răspunsul tău.

— Răspunsul la ce?

— Dacă vrei să te măriţi cu mine.

Mintea ei se preschimbase într-un vârtej.

— Dacă vreau… vreau…

— Deschide ochii, Lene.

— Dar eu…

— Deschide-i, am spus.

Ea făcu întocmai.

— Ăsta e pentru tine, spuse el.

Lene Galtung icni.

— E făcut din aur, adăugă Tony.

Soarele se reflecta în metalul de un brun-auriu mat în timp ce stătea pe o bucată de hârtie de pe măsuţa de cafea dintre ei.

— Vreau să-l porţi.

— Să-l port?

— După ce vei semna contractul nostru de căsătorie, desigur.

Lene clipi de câteva ori. Încercă să se trezească din coşmar. Mâna cu degete strâmbe se mişcă peste masă, acoperind-o pe a ei. Îşi coborî privirea, uitându-se la modelul mătăsii burgund al halatului lui.

— Ştiu la ce te gândeşti, continuă el. Că banii pe care i-ai adus cu tine vor ţine doar o vreme, dar că mariajul îmi va oferi anume drepturi la moştenire când mori. Te întrebi dacă intenţionez să te omor. Nu-i aşa?

— Aşa e?

Tony chicoti şi o strânse de mână.

— Tu intenţionezi să-mi stai în cale?

Fata clătină din cap. Tot ce voia era să stea alături de cineva. De el. Ca în transă, luă stiloul pe care i-l dădu el. O ghidă spre hârtie. Lacrimile ei căzură pe semnătură, făcând să se întindă cerneala. El strânse documentul în mână.

— E de ajuns, adăugă bărbatul, suflând spre el şi făcându-i semn spre măsuţa de cafea.

— Acum, hai să te văd purtându-l.

— Tony, ce vrei să spui? Ăla nu e un inel.

— Am vrut să spun să deschizi larg, Lene.

✯

Harry clipi. Un singur bec aprins atârna din tavan. Stătea culcat pe spate pe o saltea. Gol-goluţ. Era acelaşi vis, doar că acum nu mai visa. Deasupra lui se iţea un cui din perete, iar în cui era înfipt capul lui Edvard Munch. O bancnotă norvegiană. Căsca atât de tare încât i se păru că falca ruptă avea să se rupă cu totul, totuşi presiunea nu slăbi, aproape făcându-i capul să explodeze. Nu visa. Ketanomul îi ieşise din corp şi durerea nu-l mai lăsa să viseze. De cât timp zăcea? Cât avea să treacă până să-l înnebunească de tot durerea? Îşi suci capul cu grijă şi cercetă camera. Se afla tot în casa lui Van Boorst şi era singur. Nu legat cu cătuşe, aşa că se putea ridica, dacă voia.

Privirea sa urmări sârma prinsă de clanţa uşii de la intrare, care trecea prin cameră spre peretele din spatele lui. Îşi răsuci capul cu grijă în direcţia cealaltă. Sârma trecea prin şurubul în formă de U înfipt în perete chiar în spatele său. Iar de acolo, în gura lui. Mărul lui Leopold. Era înţepenit bine pe poziţie. Uşa se deschidea în afară, aşa că prima persoană care ar fi tras, ar fi eliberat acele ce i-ar fi străpuns capul din interior. Iar dacă se mişca prea mult, de asemenea ar fi eliberat acele.

Harry îşi duse degetul mare şi arătătorul de o parte şi de alta a gurii. Simţi muchiile circulare. Încercă în zadar să-şi vâre un deget sub una dintre ele. Începu să tuşească şi totul deveni negru în vreme ce se chinuia să respire. Îşi dădu seama că muchiile îi făcuseră carnea din jurul faringelui să se umfle, astfel încât risca să se sufoce. Sârma de la clanţa uşii. Degetul retezat. Era o întâmplare sau Tony Leike chiar ştia despre Omul de zăpadă? Şi chiar avea de gând să-i facă felul?

Harry dădu cu piciorul în perete şi-şi încordă corzile vocale, însă bila metalică îi înăbuşi ţipătul. Renunţă. Se rezemă de perete, se pregăti pentru durere şi-şi forţă gura să se închidă. Citise undeva că muşcătura omului nu e cu mult mai slabă decât cea a rechinului alb. Şi totuşi, muşchii fălcilor nu reuşiră decât să împingă muchiile în jos înainte ca

gura să-i fie iarăşi deschisă cu forţa. Părea să aibă un puls, o inimă de fier vie în gură. Atinse firul care atârna de măr. Toate instinctele ţipau la el să tragă, să scoată mărul afară. Însă văzuse demonstraţia a ce urma să se întâmple, văzuse poze cu locurile crimelor. Dacă nu le-ar fi văzut…

Şi în clipa aceea Harry ştiu. Ştiu nu doar cum el însuşi avea să moară, ci şi cum muriseră şi celelalte. Şi de ce fusese aşa. Simţi o absurdă dorinţă să râdă. Era diavolesc de simplu. Atât de diavolesc de simplu, încât doar un diavol l-ar fi putut concepe.

Alibiul lui Tony Leike. Nu avusese un complice. Adică victimele însele fuseseră complicele lui. Când Borgny şi Charlotte îşi reveniseră după ce fuseseră drogate, habar n-aveau ce li se băgase în gură. Borgny fusese încuiată într-un subsol. Charlotte fusese afară, însă firul din gura ei dusese la portbagajul jafului de maşină din faţa ei, şi indiferent cât de mult se chinuise, zgâriase şi trăsese de uşa portbagajului, aceasta era şi rămăsese încuiată. Niciuna nu avusese nici cea mai mică şansă să scape, iar când durerea devenise de nesuportat, apucaseră pe drumul previzibil. Trăseseră de fir. Oare anticipaseră ce avea să se întâmple? Oare durerea le făcuse să renunţe la speranţă, la speranţa că dacă trăgeau de fir, muchiile circulare din misteriosul obiect aveau să se retragă? Şi-n timp ce fetele treceau în mod sigur prin toate etapele şi agonia îndoielii şi-a bănuielilor dinaintea inevitabilul act, Tony Leike se afla la mulţi kilometri, la un dineu sau la o prelegere, ştiind sigur că fetele aveau să ducă singure la îndeplinire ultima parte a misiunii. Oferindu-i posibilitatea unui alibi pentru momentul morţii. În sensul cel mai deplin al cuvântului, nici măcar nu le omorâse el.

Harry îşi suci capul ca să vadă până în ce unghi şi-l putea mişca fără a întinde sârma de oţel.

Trebuia să facă ceva. Orice. Gemu, crezând că firul părea să se întindă; încetă să mai respire şi se uită la uşă. Aşteptând-o să se deschidă, căci…

Nu se întâmplă nimic.

Încercă să-şi amintească demonstraţia lui Van Boorst cu mărul, cât de mult rămâneau muchiile afară dacă nu întâmpinau nicio rezistenţă. Dacă şi-ar fi putut deschide şi mai larg gura, dacă fălcile lui…

Harry închise ochii. Îl izbi cât de ciudat de firească şi de evidentă părea acum ideea, cât de puţină rezistenţă opunea el acum. Dimpotrivă, simţea uşurare. Uşurare la producerea unei dureri şi mai mari, dacă era necesar să-şi rişte şi viaţa în încercarea de-a supravieţui. Era logic, simplu, vidul negru al îndoielii înăbuşit de o idee limpede, strălucitoare, nebunească. Harry se răsuci pe burtă şi îşi lipi capul de şurubul în U, astfel încât să slăbească puţin sârma. Apoi se ridică în genunchi cu mare grijă. Îşi atinse falca. Găsi punctul. Punctul în care se concentra totul: durerea, articulaţia, nodul, mănunchiul de nervi şi de muşchi ce abia îi mai ţinea fălcile unite după incidentul din Hong Kong. Nu avea cum să se lovească singur suficient de tare, aşa că trebuia să pună greutatea corpului în spatele loviturii. Pipăi cuiul cu degetul mare. Ieşea cam patru centimetri din perete. Un cui obişnuit, cu o floare mare, lată. Ar fi trecut prin tot ce-ar fi întâlnit în cale dacă ar fi existat destulă forţă. Harry potrivi ţinta, îşi lipi falca de cui pentru a repeta şi se ridică pentru a calcula la ce unghi trebuia să cadă. Cât de adânc trebuia să pătrundă cuiul. Şi cât de adânc nu *trebuia* să pătrundă. Cât, nervi, paralizie. Făcu calculele. Nu rece şi calm. Dar tot calculă. Se forţă să o facă. Floarea cuiului nu era modelată ca partea de sus a unui T, ci se arcuia în jos, spre vârf, aşa încât să nu sfâşie chiar totul în drumul său. În final, încercă să identifice tot ce nu luase în calcul. Până ce-şi dădu seama că mintea sa nu încerca decât să întârzie evenimentul.

Harry trase adânc aer în piept.

Trupul său nu voia să se supună. Protesta, se opunea. Nu voia să-i aplece capul.

— Idiotul! încercă să răcnească Harry, dar ieşi doar un fluierat.

Simţi o lacrimă fierbinte alunecându-i pe obraz.

Gata cu plânsul, îşi spuse în gând. Acum era timpul să moară un pic.

Apoi îşi lăsă capul să cadă.

Cuiul îl întâmpină cu un oftat adânc.

Kaja se lupta cu telefonul mobil. The Carpenters tocmai răcneau un „Stop!” în patru părţi. Iar Karen Carpenter răspundea „O, da, staţi un pic”. Alerta de SMS.

În faţa maşinii, noaptea se lăsase brutal de brusc. Îi trimisese trei mesaje lui Harry. Spunându-i ce se întâmplase şi că era parcată mai sus de casa în care intrase Lene Galtung, aşteptând instrucţiuni şi un semn de viaţă.

> *Foarte bine. Vino să mă iei de pe strada care e la sud de biserică. Uşor de găsit, e singura casă din cărămidă. Intră direct, e descuiat. Harry.*

Era în norvegiană. Îi spuse adresa taximetristului, care dădu din cap, căscă şi porni motorul.

Kaja îi trimise înapoi în norvegiană *Sunt pe drum* în timp ce mergeau spre nord pe nişte străzi iluminate. Vulcanul lumina cerul nopţii ca o lampă incandescentă, acoperind stelele şi impregnând totul de o pâlpâire slabă de culoarea sângelui.

Un sfert de oră mai târziu, se treziră pe o stradă învăluită în beznă ce aducea cu un crater de bombă. Câteva lămpi cu parafină atârnau în faţa unui magazin. Ori era o pană de curent, ori acest cartier nu avea electricitate.

Şoferul se opri şi-i arătă cu degetul. Van Boorst. Şi, firește, acolo era şi casa. Kaja privi în jur. Mai în sus pe stradă văzu două Range Rover. Două mopede trecură behăind, luminând anemic cu farurile. O muzică disco africană bubuia cu putere de dincolo de o uşă. Ici şi colo se vedeau vârfuri aprinse de ţigări şi ochi albi.

— Aşteaptă aici! îi ceru Kaja, împingându-şi părul sub bască şi ignorând ţipetele şoferului când

deschise portiera şi se strecură afară.

Porni cu paşi repezi spre casă. N-avea deloc preconcepţii naive cu privire la şansele unei femei albe într-un oraş ca Goma după lăsarea serii, însă acum întunericul era cel mai bun prieten al ei.

Distingea deja uşa cu bolovani de lavă neagră de o parte şi de alta, ştia că trebuie să se grăbească, o simţea apropiindu-se, dar trebuia să se abţină. Aproape că se împiedică, se repezi înainte şi răsuflă pe gura deschisă. Apoi era acolo. Îşi aşeză degetele pe clanţă. Deşi temperatura coborâse surprinzător de repede după apusul soarelui, transpiraţia îi curgea printre omoplaţi şi sâni. Se sili să apese clanţa. Ascultă. Era bizar de linişte. La fel de linişte ca atunci când…

Lacrimile i se întăriră ca un ciment vâscos în gât.

— Haide! şopti. Nu acum.

Închise ochii. Se concentră să respire. Îşi goli mintea de orice gânduri. Acum avea să reuşească. Gândurile îi încetiniră. Şterge, şterge. Era singura posibilitate. Un singur gând, micuţ, rămas, apoi putea să deschidă uşa.

✯

Harry se trezi cu ceva trăgându-l de colţul gurii. Deschise ochii. Era întuneric. Pesemne că leşinase. Apoi deveni conştient de firul care trăgea de mingea rămasă în continuare în gură. Inima începu să-i bată iar, acceleră ritmul, începu să bubuie. Îşi împinse gura contra şurubului, complet sigur că nimic din toate astea n-ar fi fost de ajutor dacă cineva deschidea uşa.

O fâşie de lumină de afară lovi peretele de deasupra sa. Sângele luci acolo. Îşi vârî degetele în gură, le aşeză peste dinţii din maxilarul inferior şi apăsă. Durerea făcu să devină totul negru pentru o clipă, însă simţi falca cedând. Era dislocată! În vreme ce-şi apăsa falca în jos cu o mână, prinse mărul cu cealaltă şi trase.

Auzi zgomote în faţa uşii. Futu-i, futu-i, futu-i! Tot nu-şi putea trage mărul dincolo de dinţi. Îşi apăsă şi mai mult falca în jos. Zgomotul de os şi de

ţesut scrâşnind şi rupându-se răsună ca şi cum i-ar fi venit chiar din urechi. Poate că ar fi fost în stare să-şi tragă falca în jos şi într-o parte până în punctul în care ar fi putut scoate pieziş mărul, însă îi stătea în drum un obraz. Deja vedea clanţa mişcându-se. Nu era timp. Nu mai avea timp. Timpul se opri acolo.

✯

Ultimul gând, cel mic. SMS-ul în norvegiană. *Gaten. Kirken.* Strada. Biserica. Harry nu folosea acele terminaţii. *Gata. Kirka.* Aşa spunea el. Kaja deschise ochii. Ce îi spusese el pe verandă când discutaseră despre titlul cărţii lui Fante? Că nu scria niciodată mesaje. Pentru că nu voia să-şi piardă sufletul, pentru că prefera să nu lase nicio urmă când dispărea. Ea nu primise nici măcar un singur mesaj de la el. Nu până acum. El ar fi sunat. Nu, n-avea sens deloc; era doar creierul ei găsind scuze să nu deschidă uşa. Era o capcană.

Kaja dădu uşor drumul clanţei. Simţi un curent cald de aer pe gât. Ca şi cum cineva sufla spre ea. Anulă partea cu „ca şi cum" şi se întoarse.

Erau doi. Feţele li se amestecau cu întunericul.

— Cauţi pe cineva, doamnă?

Senzaţia de déjà-vu o lovi înainte să răspundă:

— Uşa greşită, atâta tot.

În momentul acela auzi o maşină pornind; se întoarse şi văzu stopurile taxiului ei legănându-se pe stradă.

— Nu-ţi face griji! doamnă, adăugă glasul. L-am plătit noi.

Ea se întoarse şi-şi coborî privirea. La pistolul aţintit spre ea.

— Să mergem!

Kaja lua în calcul alternativele. Nu-i luă mult. Nu avea niciuna.

Merse în faţa lor în direcţia celor două maşini Range Rover. Portiera din spate a unuia dintre ele se deschise când se apropiară. Urcă înăuntru. Mirosea a after-shave puternic şi a piele nouă. Portiera se trânti în urma ei. El îi zâmbi. Dinţii îi erau mari şi albi, iar glasul, blând şi vesel.

— Bună, Kaja.

Tony Leike purta o uniformă de luptă galben cu gri. Ţinea în mână un telefon roşu. Al lui Harry.

— Ţi s-a spus să intri direct. Ce te-a împiedicat?

Ea ridică din umeri.

— Fascinant! exclamă el, înclinând din cap.

— Ce este?

— Nu pari niciun pic înspăimântată.

— De ce ar trebui să fiu?

— Pentru că ai să mori curând. Încă n-ai înţeles?

Kajei i se încleştă gâtul. Chiar dacă o parte a creierul ei striga că-i o ameninţare goală, că era poliţistă, că el nu şi-ar fi asumat niciodată un asemenea risc, tot nu putea amuţi cealaltă parte, cea care îi spunea că în faţa ei stătea Tony Leike şi ştia exact cum stăteau lucrurile. Ea şi Harry erau doi kamikaze tâmpiţi departe de casă, fără permisiune oficială, fără sprijin, fără niciun plan B. Fără speranţă.

Leike apăsă un buton şi geamul alunecă în jos.

— Mergeţi şi faceţi-i de petrecanie, apoi aduceţi-l încoace, le ceru el celor doi bărbaţi, după care geamul alunecă la loc în sus. Cred că ar fi adăugat un plus de clasă dacă ai fi deschis tu uşa, reluă Leike. Mă gândesc totuşi că îi datorez lui Harry un sfârşit poetic. Acum însă va trebui să optăm pentru un adio poetic.

Se aplecă în faţă şi se uită la cer.

— Splendidă culoare roşie, nu crezi?

Acum o vedea pe chipul lui. O auzea. Şi vocea ei – cea care spunea adevărul – i-a spus. Chiar avea să moară.

86. Calibru

Kinzonzi arătă spre casa de cărămidă a lui Van Boorst şi îi spuse lui Oudry să conducă Range Roverul chiar până la uşă. Vedea lumina din spatele perdelelor şi îşi amintea că domnul Tony hotărâse că trebuia să rămână aprinsă când nu erau acolo. Aşa încât bărbatul alb să vadă ce-l aşteaptă. Kinzonzi coborî din maşină şi aşteptă ca Oudry să bage cheia în buzunar şi să-l urmeze. Ordinul era simplu: să îl omoare şi să-l ducă acolo. Nu-i stârnea nicio emoţie. Nicio teamă, nici plăcere, nici măcar un freamăt. Era doar un job.

Kinzonzi avea nouăsprezece ani. Era soldat de la doisprezece. ADEP, Armata Democratică de Eliberare a Poporului, năvălise în satul lor. Îi zdrobiseră capul fratelui său cu patul unui Kalaşnikov şi îi violaseră cele două surori, silindu-i tatăl să se uite. După aceea, comandantul spusese că dacă tatăl nu făcea sex cu mezina în faţa lor, îi vor omorî pe Kinzonzi şi pe sora sa mai mare. Dar înainte ca acel comandant să termine ce-avea de zis, tatăl său se înfipsese singur în macetele lor. Râsetele lor răsunaseră mult timp în aer.

Înainte de-a pleca, Kinzonzi mâncase prima lui masă ca lumea din ultimele câteva luni şi primise o beretă de la comandant, despre care i se spusese că e uniforma lui. Două luni mai târziu, avea un Kalaşnikov şi împuşcase primul om, o mamă dintr-un sat care refuzase să-şi cedeze păturile către ADEP. Avea doisprezece ani când se aşezase la coadă alături de ceilalţi soldaţi pentru a viola o fetiţă, nu departe de locul în care el însuşi fusese recrutat. Când îi venise rândul, îl lovise brusc ideea că fata ar fi putut fi chiar sora sa, dacă s-ar fi potrivit şi vârsta. Dar când se uitase mai bine la faţa ei, îşi dăduse seama că nu-şi mai amintea cum arătaseră mama, tata, surorile. Dispăruseră, îi fuseseră şterşi din memorie.

Patru luni mai târziu, el şi doi camarazi îi retezaseră braţele comandantului şi-l urmăriseră sângerând de moarte, nu din răzbunare sau din ură, ci pentru că FEC, Frontul de Eliberare a Congoului, le promisese că-i va plăti mai bine. Cinci ani trăise de pe urma a ceea ce produceau raidurile FEC în jungla de la nord de lacul Kivu, însă erau tot timpul nevoiţi să aibă grijă la celelalte gherile, iar celelalte sate ajunseseră atât de golite de ceilalţi încât de-abia se mai puteau hrăni. O vreme, FEC negociase cu armata guvernului: să renunţe la arme pentru amnistie şi un loc de muncă. Însă discuţiile se împotmoliseră din cauza salariilor.

Înfometaţi şi disperaţi, cei din FEC atacaseră o companie minieră ce extrăgea coltan, chiar dacă ştiau prea bine că aceste companii aveau arme şi soldaţi mai buni decât ei. Kinzonzi nu-şi făcuse niciodată iluzii că va avea parte de o viaţă lungă sau că va muri altfel decât luptând. Aşa că nici măcar nu clipise când dăduse năvală şi se trezise holbându-se la ţeava unei puşti ţinute de un bărbat alb, care îi vorbea într-o limbă necunoscută. Kinzonzi doar îi făcuse semn din cap să termine odată cu el. Două luni mai târziu, rănile erau vindecate, iar compania minieră era noul lui angajator.

Bărbatul alb era domnul Tony. Domnul Tony îl plătea bine, dar nu îi arăta niciun pic de milă, dacă vedea cel mai mic semn de lipsă de loialitate. Da, vorbea cu ei şi era cel mai bun şef pe care Kinzonzi îl avusese vreodată. Şi totuşi, Kinzonzi n-ar fi stat nicio clipă pe gânduri să-l împuşte, dacă astfel ar fi obţinut vreun avantaj. Dar nu obţinea.

— Grăbeşte-te! îi spuse Kinzonzi lui Oudry, încărcându-şi pistolul.

Ştia că ar fi putut dura mult timp ca poliţistul alb să moară din cauza mărului de metal care urma să-i fie activat în gură când deschideau uşa, aşa că avea de gând să-l împuşte imediat pentru a putea pleca la Nyiragongo, unde îi aşteptau domnul Tony şi femeile.

Un bărbat care stătuse pe un scaun şi fuma în faţa magazinului de-alături se ridică şi se pierdu în beznă, mormăind mânios.

Kinzonzi se uită la clanţă. Prima dată venise aici ca să-l ia pe Van Boorst. Tot atunci fusese şi prima oară când o văzuse pe legendara Alma. În acel moment, Van Boorst îşi cheltuia toţi banii pe cocktailuri Singapore Sling, protecţie şi Alma, care nu era chiar ieftin de întreţinut. Apoi Van Boorst, în disperarea lui, comisese ultima greşeală a vieţii sale: îl şantajase pe domnul Tony, ameninţându-l că se va duce la poliţie. Belgianul păruse mai mult resemnat decât surprins când veniseră, aşa că mai întâi îşi terminase băutura. Îl ciopârţiseră în bucăţi potrivit de mici pentru a hrăni cu ele porcii paradoxal de graşi de la tabăra pentru refugiaţi. Domnul Tony o luase pe Alma la el. Alma, numai şolduri, dinţi de aur şi o privire adormită de trage-mi-o întruna, care îi putea oferi alt motiv lui Kinzonzi să-i vâre un glonţ în cap domnului Tony. Dacă ar fi meritat.

Kinzonzi apăsă clanţa. Şi trase tare de uşă. Se deschise imediat, însă fu oprită la jumătate de o sârmă de oţel subţire, legată pe interior. În clipa în care se întinse, se auzi un clic puternic, limpede, şi un zgomot de metal pe metal, ca al unei baionete înfipte într-o teacă de fier. Uşa se deschise scârţâind.

Kinzonzi păşi înăuntru, îl trase şi pe Oudry după el şi trânti uşa. Mirosul amar de vomă le înţepă nările.

— Aprinde lumina!

Oudry făcu aşa cum i se ordonase.

Kinzonzi se uita spre capătul încăperii. Pe perete, scăldată în sânge, o bancnotă atârna de un cui gol, din care un firicel de sânge ducea la podea. Pe pat, într-o baltă de vomă galbena, se afla o minge de metal cu ace lungi ieşind în afară, precum razele soarelui. Însă niciun poliţist alb.

Uşa. Kinzonzi se răsuci cu arma pregătită.

Nimeni acolo.

Se lăsă în genunchi şi se uită sub pat. Nimeni.

Oudry deschise uşa singurului dulap din încăpere. Gol.

— A tulit-o, îi zise Oudry lui Kinzonzi, care stătea lângă pat şi apăsa salteaua cu degetele.

— Ce e? întrebă Oudry, apropiindu-se.

— Sânge.

Luă lanterna de la Oudry. Îi plimbă raza pe jos. Urmări dâra de sânge care se oprea în mijloc. O trapă cu un inel de fier. Se apropie de despărţitură, smuci de trapă şi aţinti raza lanternei în întunericul de dedesubt.

— Adu-ţi puşca, Oudry.

Camaradul său ieşi afară şi se întoarse cu puşca AK-47.

— Acoperă-mă! îi ceru Kinzonzi, coborând pe scară.

Ajunse jos şi ţinu pistolul şi lanterna cu ambele mâini, plimbându-le în toate părţile. Raza lanternei mătură dulapurile şi poliţele de-a lungul peretelui. Continuă spre un suport vertical aflat în mijlocul podelei, cu poliţe pline de măşti albe groteşti. Una cu nituri pe post de sprâncene, alta parcă vie, cu o gură roşie asimetrică, ce cobora parcă direct de la ureche într-o parte, alta cu ochi goi şi o suliţă tatuată pe ambii obraji. Plimbă lumina pe poliţele prinse de peretele din faţă. Şi se opri dintr-odată. Kinzonzi înţepeni. Arme. Puşti. Muniţie. Creierul este o maşinărie fantastică. Într-o fracţiune de secundă, poate înregistra tone de date, să le analizeze şi să ajungă singur la răspunsul corect. Aşa că, atunci când Kinzonzi mută lanterna înapoi la măşti, deja avea răspunsul corect. Lumina căzu pe masca albă cu gură asimetrică. Scoţându-i la iveală molarii. Lucind de sânge. La fel cum lucise sângele de sub cuiul din perete.

Kinzonzi nu-şi făcuse niciodată iluzii că va avea parte de o viaţă lungă. Sau că va muri altfel decât luptând.

Creierul său le spuse degetelor să apese pe trăgaciul pistolului. Creierul este un extraordinar calculator.

Într-o microsecundă, degetul apăsă. În acelaşi moment în care creierul său îşi terminase raţionamentul. Avea răspunsul. Ştia ce rezultat va obţine.

Harry ştiuse că există o singură soluţie. Şi că nu avea timp de pierdut. Aşa că se lovise iar cu capul de cui, ceva mai sus de data asta. Abia simţise când cuiul îi străpunsese obrazul sau când lovise mingea de metal dinăuntru. Apoi se lăsase jos pe pat, îşi apăsase capul de perete şi trăsese în jos cu toată greutatea corpului pentru a încorda muşchii obrazului. La început nu se întâmplase nimic, apoi venise ameţeala. Şi panica. Dacă vomita acum, cu mărul lui Leopold în gură, avea să se sufoce, însă nu se putea abţine, simţind deja stomacul contractându-i-se ca să trimită primul jet în sus pe esofag. De disperare, Harry îşi ridicase capul şi şoldurile. Apoi se lăsase să cadă. Şi simţise carnea obrazului cedând, rupându-se, despicându-se. Simţise şuvoiul de sânge în gură, în jos pe trahee, activându-i reflexul de-a tuşi, simţise cuiul lovindu-i-se de dinţii din faţă. Harry îşi vârâse mâna în gură, însă mărul era alunecos de la atâta sânge, iar degetele îi fugeau în toate părţile pe metal. Îşi strecurase o mână în spatele mingii şi împinsese în timp ce-şi apăsa falca în jos cu cealaltă. Îl auzise frecându-i-se de dinţi. Apoi – într-un jet imens – începu să vomite.

Poate că asta forţase mărul să iasă afară. Harry se aşezase apoi cu capul lipit de perete, uitându-se la lucioasa invenţie aducătoare de moarte scăldată în voma lui, pe salteaua de sub şurubul în formă de U.

Apoi se ridicase, gol şi nesigur pe picioare. Era liber.

Se clătinase până la uşa din faţă, apoi îşi amintise de ce intrase în casă. La a treia încercare, reuşise să deschidă trapa beciului. Alunecase în propriul sânge când coborâse scările şi căzuse în beznă. În vreme ce zăcea pe podeaua de beton şi icnea după aer, auzise un vehicul oprind. Auzise glasuri, apoi şi o uşă trântindu-se. Se căznise să se ridice, pipăise prin

întuneric, suise treptele din doi paşi mari, pusese mâna pe trapă şi o închisese chiar când auzea uşa deschizându-se şi violentul clic scos de măr.

Harry coborâse apoi cu mare grijă scara până ce simţise podeaua sub tălpi. După care închisese ochii şi-şi scotocise memoria. Chemase imaginile cu vizita făcută aici. Poliţele din stânga. Kalaşnikov. Glock. Smith & Wesson. Valiza cu carabina Märklin. Muniţie. În această ordine. Mersese mai departe pe pipăite. Degetele i se strânseseră pe patul unui pistol. Oţelul neted al unui Glock. Şi acolo, recunoscuseră forma unui Smith & Wesson calibrul .38, acelaşi cu revolverul său de serviciu. Îl luase şi pornise mai departe, spre cutiile cu muniţie. Pipăise lemnul cu vârfurile degetelor. Auzise voci furioase şi paşi deasupra. Trebuia doar să deschidă capacul. Îi trebuia un pic de noroc acum. Îşi vârâse mâna înăuntru, simţind conturul cartuşelor. Futu-i, prea mari! În timp ce sălta capacul următoarei cutii de lemn, se deschisese trapa. Înhăţase un pachet, fiind nevoit doar să presupună că găsise calibrul potrivit. În clipa aceea, lumina pătrunsese în întunericul din beci, un cerc, părând să vină de la o lanternă, şi dezvăluind privirii podeaua din jurul treptelor. Îi oferise lui Harry suficientă lumină să poată citi eticheta de pe pachet. 7,62 milimetri. Futu-i! Harry se uitase la poliţă. Acolo! Cutia de-alături. Calibrul .38. Lumina se mutase de la podea şi acum juca pe tavan. Harry zărise conturul unui Kalaşnikov în deschizătură şi un bărbat coborând scara.

Creierul este un extraordinar calculator.

În timp ce Harry deschidea capacul cutiei şi scotea un pachet de carton, deja îşi făcuse toate calculele. Era prea târziu.

87. Kalaşnikov

— Aici n-ar fi fost un drum dacă n-am fi condus noi o companie minieră, zise Tony Leike în timp ce maşina sălta pe drumul îngust pentru căruţe. Antreprenorii ca mine sunt singura speranţă pentru ca oamenii din ţări precum Congo să se pună pe picioare, să ne urmeze, să devină civilizaţi. Alternativa e să-i lăsăm doar cu mijloacele lor, aşa încât să continue să facă ce-au făcut mereu: să se omoare unii pe alţii. Toată lumea de pe continentul ăsta este atât victimă, cât şi vânător. Să nu uiţi asta când te uiţi în ochii imploratori ai unui copil african ce moare de foame. Dă-le ceva de mâncare şi ochii aceia se vor uita curând la tine din spatele unei arme automate. Iar atunci nu vei avea parte de îndurare.

Kaja nu răspunse. Se uita doar la femeia roşcată de pe scaunul pasagerului. Lene Galtung nici nu se mişcase şi nici nu spusese nimic, ci doar stătea acolo, cu spatele drept şi umerii traşi spre spate.

— În Africa totul vine în cicluri, continuă Tony. Ploaia şi seceta, ziua şi noaptea, să mănânci şi să fii mâncat, să trăieşti şi să mori. Cursul naturii e totul, nu poate fi schimbat nimic, să înoţi odată cu cursul, să supravieţuieşti cât de mult poţi, să iei ce ţi se oferă, asta e tot ce pot să faci. Pentru că vieţile înaintaşilor tăi sunt viaţa ta, nu poţi schimba nimic, dezvoltarea e imposibilă. Iar asta nu e filosofic africană, ci doar experienţa generaţiilor. Şi *experienţa* este cea care trebuie să se schimbe. Experienţa este cea care schimbă modurile de gândire, nu invers.

— Şi dacă experienţa ta e cea în care albii te exploatează? întrebă Kaja.

— Ideea exploatării a fost sădită de albi, răspunse Tony. Însă termenul s-a dovedit o unealtă utilă pentru liderii africani care trebuie să arate cu degetul un duşman comun, pentru a-şi asigura sprijinul propriilor oameni. Plecând tocmai de la desfiinţarea guvernelor colonialiste din anii ’60,

aceştia s-au folosit de sentimentele de vinovăţie ale albilor pentru a lua puterea, astfel încât să poată începe adevărata exploatare a poporului. Vina albilor pentru colonizarea Africii e patetică. Adevărata crimă o reprezintă lăsarea africanilor în voia măcelurilor şi-a căilor lor distructive. Crede-mă, Kaja, congolezii n-au dus-o niciodată mai bine decât sub belgieni. Revoltele n-aveau niciun fundament în dorinţa cetăţenilor, ci în lăcomia indivizilor pentru putere. Facţiuni minuscule au dat năvală în casele belgienilor de aici, de lângă lacul Kivu, pentru că acele case erau atât de elegante, încât îi făceau să-şi închipuie că vor găsi în ele ceva ce îşi doreau. Aşa stăteau lucrurile şi aşa stau şi acum. De aceea proprietăţile au avut mereu cel puţin două rânduri de porţi, câte unul în fiecare parte. Unul prin care să poată ataca jefuitorii şi unul prin care să poată fugi proprietarii.

— Deci aşa ai fugit de-acasă fără să te văd?

Tony râse.

— Chiar credeai că tu ne urmăreai pe noi? Am tot fost cu ochii pe voi încă de când aţi aterizat. Goma e un oraş mic, cu bani puţini şi o structură a puterii bine aşezată. A fost foarte naiv din partea ta şi a lui Harry să veniţi singuri.

— Cine-i naiv? întrebă Kaja. Tu ce crezi că se va întâmpla când se va afla că doi poliţişti norvegieni au dispărut în Goma?

Tony ridică din umeri.

— În Goma au loc frecvent răpiri. Nu m-ar surprinde deloc dacă poliţia locală va primi în curând o scrisoare de la vreun luptător pentru libertate care cere o sumă de bani exorbitantă pentru voi doi. Plus eliberarea câtorva prizonieri care sunt opozanţi făţişi ai regimului preşedintelui Kabila. Negocierile vor continua câteva zile, dar nu vor duce nicăieri, va fi imposibil să le fie îndeplinite cererile. Iar voi nu veţi mai fi văzuţi niciodată. Riscurile de zi cu zi, Kaja.

Kaja încercă să surprindă privirea lui Lene Galtung în oglindă, însă aceasta continua să şi-o

ferească.

— Şi ea? întrebă Kaja. Ea ştie că i-ai omorât pe toţi acei oameni, Tony?

— Acum ştie, răspunse Tony. Şi mă înţelege. Asta înseamnă iubire adevărată pentru cineva, Kaja. Şi de aceea eu şi Lene ne vom căsători în această seară. Şi eşti şi tu invitată, râse Tony. Suntem în drum spre biserică. Cred că va fi o ceremonie cu multă atmosferă când ne vom jura unul altuia fidelitate eternă, nu, Lene?

În clipa aceea Lene se aplecă în faţă pe scaun, iar Lene văzu de ce umerii ei erau traşi în spate: mâinile îi erau legate cu o pereche de cătuşe roz. Tony se aplecă spre ea, o prinse pe Lene de umăr şi o împinse brutal înapoi.

Atunci Lene se întoarse cu faţa spre amândoi, făcând-o pe Kaja să se retragă oripilată. Lene Galtung era puţin spus de nerecunoscut. Chipul îi era mânjit de lacrimi, un ochi îi era umflat, iar gura îi era deschisă forţat în aşa fel încât buzele ei formau un O. În interiorul O-ului zări un metal mat. De sfera aurie atârna un fir roşu scurt.

Iar cuvintele rostite de Tony fură pentru Kaja un ecou al unei alte propuneri de căsătorie făcute în pragul morţii, o înmormântare în zăpadă: până când moartea ne va despărţi.

★

Harry se strecură în spatele unei poliţe cu măşti, în timp ce silueta cobora scările, se întorcea şi-şi aţintea lanterna. Nu exista nicio ascunzătoare, doar o numărătoare inversă până când avea să fie văzut. Harry închise ochii pentru a nu fi orbit, deschizând totodată pachetul cu cartuşe în mâna stângă. Scoase patru gloanţe; degetele sale ştiau exact cum se simţeau patru gloanţe. Desfăcu cilindrul spre stânga cu mâna dreaptă, acum lăsând mişcările din reflex să preia controlul, cum făcuseră şi când stătea singur în Cabrini Green şi, din pură plictiseală, exersa încărcarea rapidă. Însă aici nu era destul de singur. Nici destul de plictisit. Şi-i tremurau degetele. Văzu roşu în interiorul pleoapelor când

lumina îi căzu pe faţă. Se pregăti. Însă împuşcăturile nu se materializară. Lumina trecu mai departe. Nu era mort, nu încă. Degetele îi dădură ascultare. Acestea împinseră gloanţe în patru din cele şase camere goale, relaxat, rapid, cu o singură mână. Cilindrul alunecă la locul lui. Harry deschise ochii exact când lumina îi cădea iar pe faţă. Orbit, trase la întâmplare.

Lumina săltă imediat în sus, pe tavan, apoi dispăru. Ecoul împuşcăturilor pluti în aer în vreme ce lanterna se răsucea în jurul propriei axe, scoţând un huruit puternic şi proiectând o rază joasă pe pereţi, precum un far.

— Kinzonzi! Kinzonzi!

Lanterna se opri până la urmă când lovi un corp de rafturi. Harry se repezi înainte, o prinse, se rostogoli pe spate, ţinând lanterna la o lungime de braţ, cât mai departe posibil de el, şi se împinse cu picioarele în corpul cu rafturi în direcţia scărilor, până ce trapa ajunse deasupra capului. Apoi veniră şi gloanţele, sunând ca nişte bice, şi simţi jerba de praf de ciment căzându-i pe braţe şi pe piept, în timp ce se înfigeau în podea, lângă lanternă. Harry ochi şi trase în silueta iluminată ce stătea cu picioarele de o parte şi de alta a scărilor spre trapă. Trei apăsări rapide.

Kalaşnikovul veni primul. Izbi podeaua cu un bubuit puternic exact lângă capul lui Harry. Apoi veni şi omul. Harry abia apucă să se tragă într-o parte când ateriză corpul. Nicio împotrivire. Carne. Greutate moartă.

Se aşternu liniştea câteva secunde. Apoi Harry îl auzi pe Kinzonzi – dacă ăsta era numele lui – scoţând un geamăt slab. Harry se ridică, ţinând în continuare lanterna, văzu Glockul pe podea aproape de Kinzonzi şi-l trimise cât colo cu piciorul. Înhăţă Kalaşnikovul.

Apoi îl târî pe celălalt bărbat până la perete, cât mai departe posibil de Kinzonzi, şi-l lumina cu lanterna. Destul de previzibil, şi el reacţionase exact ca Harry; orbit, trăsese la întâmplare. Ochii de copoi

ai lui Harry înregistrară automat că vintrele bărbatului erau scăldate în sânge; probabil glonţul îşi continuase drumul prin burtă, însă era greu de crezut că îl omorâse. Un umăr plin de sânge, deci pesemne că un glonţ îi pătrunsese în subsuoară. Asta explica de ce căzuse mai întâi Kalaşnikovul. Harry se lăsă pe vine. Însă asta nu explica de ce nu mai respira bărbatul.

Aţinti lumina spre faţa lui. De ce nu mai respira *băiatul.*

Glonţul îi intrase sub bărbie. După unghiul în care trăsese, încărcătura îi trecuse prin gură, prin cerul gurii şi apoi direct în creier. Harry trase aer în piept. Băiatul nu putea avea mai mult de şaisprezece sau şaptesprezece ani. Un flăcău destul de arătos. Frumuseţe irosită. Se ridică în picioare, lipi ţeava pistolului de capul mortului şi răcni:

— Unde sunt? Domnul Leike. Tony. Unde?

Aşteptă niţel.

— Ce? Mai tare! Nu te aud. Unde? Trei secunde. Una. Două…

Harry apăsă trăgaciul. Probabil că arma fusese pe modul automat, căci trase cel puţin patru focuri înainte să reuşească să elibereze trăgaciul. Harry închise ochii atunci când salva lovi faţa, iar când îi deschise la loc văzu că trăsăturile atrăgătoare ale băiatului se dezintegraseră. Harry băgă de seamă că sânge cald şi umed îi curgea acum pe corpul despuiat.

Păşi peste cadavru, spre Kinzonzi. Se apropie cu paşi mari, îi băgă lumina în faţă, îi lipi ţeava armei de frunte şi repetă cuvânt cu cuvânt întrebarea:

— Unde sunt? Domnul Leike. Tony. Unde? Trei secunde…

Kinzonzi deschise ochii. Harry văzu cum îi tremură albul acestora. Groaza de moarte este o cerinţă pentru dorinţa de-a trăi. Aşa trebuia să fie, cel puţin aici, în Goma.

Kinzonzi răspunse, rar şi clar.

88. Biserica

Kinzonzi zăcea nemişcat. Bărbatul alb şi înalt aşezase lanterna pe podea în aşa fel încât să lumineze tavanul. Kinzonzi îl urmări îmbrăcându-se cu hainele lui Oudry. Se uită la el cum îi sfâşie tricoul în bucăţi şi şi le leagă în jurul bărbiei în aşa fel încât să-şi acopere falca aceea căscată şi rana ce i se ducea de la gură până la ureche. Strângând-o pentru ca mandibula să nu-i mai atârne într-o parte. Sângele îmbiba bumbacul în timp ce Kinzonzi continua să se holbeze.

Răspunsese la cele câteva întrebări puse de bărbat. Unde. Câţi. Ce arme aveau.

Acum bărbatul alb se duse la un raft, scoase o servietă neagră, o deschise şi cercetă conţinutul.

Kinzonzi ştia că urmează să moară. O moarte violentă, de tânăr. Însă poate că nu acum, nu în noaptea asta. Burta îl înţepa de parcă îi turnase cineva acid în ea. Dar era în regulă.

Bărbatul alb ţinea Kalaşnikovul lui Oudry. Se apropie de Kinzonzi şi se aplecă spre el, cu lumina în spatele capului. O siluetă impunătoare cu capul înfăşurat în cârpe albe, aşa cum obişnuiau să lege bărbia morţilor înainte de a-i îngropa. Dacă tânărul Kinzonzi avea să moară, acum avea să se întâmple. Bărbatul lăsă să cadă peste Kinzonzi fâşiile rupte din tricou pe care nu le folosise.

— Serveşte-te!

Kinzonzi îl auzi gemând în timp ce urma scara.

Închise ochii. Dacă nu aştepta prea mult, putea opri cea mai gravă sângerare înainte să moară de la pierderea de sânge. Să se ridice în picioare, să se târască peste drum, să găsească oameni. Şi, cu puţin noroc, poate că aceştia nu făceau parte din specie: vulturii de Goma. O putea găsi pe Alma. O putea face a lui. Pentru că ea nu mai avea acum niciun bărbat. Iar Kinzonzi nu mai avea angajator. Văzuse bine ce se afla în servieta pe care o luase cu el bărbatul cel înalt.

✯

Harry opri Range Roverul în faţa zidurilor joase ale bisericii, radiator în radiator cu jaful de Hyundai rămas tot acolo.

În maşină pâlpâia o ţigară.

Harry aprinse farurile, coborî geamul şi scoase capul afară.

— Saul!

Harry văzu pâlpâirea ţigării mişcându-se. Taximetristul coborî din maşină.

— Harry? Ce s-a întâmplat? Faţa ta…

— Lucrurile nu prea au decurs conform planului. Nu mi-am închipuit că o să fii tot aici.

— De ce nu? Doar m-ai plătit pentru toată ziua.

Saul îşi trecu mâna peste capota Range Reverului.

— Drăguţă maşină! Furată?

— Împrumutată.

— Maşină împrumutată. Şi haine tot împrumutate?

— Da.

— Roşii de sânge. Ale proprietarului de dinainte?

— Hai să lăsăm maşina ta aici, Saul.

— O să-mi doresc această călătorie, Harry?

— Probabil că nu. Ajută dacă spun că eu sunt unul dintre tipii cei buni?

— Scuze, dar în Goma am uitat ce înseamnă asta, Harry.

— Mhm. O sută de dolari te-ar ajuta, Saul?

— Două sute, contracară Saul.

Harry încuviinţă.

— …şi cincizeci.

Harry coborî din maşină şi-l lăsă pe Saul la volan.

— Eşti sigur că acolo sunt? întrebă Saul, în vreme ce maşina torcea pe şosea.

— Da, răspunse Harry de pe bancheta din spate. Cineva mi-a spus odată că e singurul loc în care cei din Goma pot ajunge la ceruri.

— Nu-mi place locul ăla, zise Saul.

— Oh? făcu Harry, deschizând servieta de lângă el.

Carabina Märklin. Instrucţiunile de asamblare erau lipite pe interiorul capacului. Harry purcese la treabă.

— Spirite rele. Ba-Toye.

— Ai studiat la Oxford, nu aşa ziceai?

Piese mate, unse, se potriveau deja la locul lor.

— Nu ştii nimic despre demonul focului, presupun.

— Nu, dar le ştiu pe astea, răspunse Harry, ridicând un cartuş din compartimentul special al servietei carabinei Märklin. Şi le voi pune să se lupte cu Ba-Toye.

Lumina galbenă slabă din interior făcea să scânteieze stratul exterior auriu al cartuşelor. Glonţul de plumb din interior avea un diametru de şaisprezece milimetri. Cel mai mare calibru din lume. Când lucrase la raportul de după ancheta Păsării cu piept roşu, un expert în balistică îi spusese că acest calibru al carabinelor Märklin depăşea limita bunului-simţ. Chiar şi pentru împuşcarea elefanţilor. Era mai potrivit pentru doborârea copacilor.

Harry potrivi şi luneta telescopică la locul ei.

— Calcă pedala, Saul!

Aşeză ţeava peste partea de sus a scaunului pasagerului şi testă trăgaciul în timp ce îşi ţinea ochiul la o oarecare depărtare de vizor din pricina drumului denivelat. Vizorul trebuia să fie modificat, calibrat, reglat. Însă chiar nu avea timp de asta.

✯

Ajunseseră. Kaja se uită afară pe geamul maşinii. Luminile răzleţe de sub ei, acolo era Goma. Mai încolo, văzu platforma de extragere a ţiţeiului de lângă lacul Kivu. Luna licărea în apele negru-verzui. Ultima parte a drumului nu era altceva decât o potecă de pământ ce şerpuia până în vârf, iar farurile maşinii măturau peisajul lunar negru. Când ajunseseră pe cel mai înalt platou, un disc plat de rocă având diametrul de vreo două sute de metri, şoferul se îndreptă spre capătul opus, trecând prin

norii de fum alb plutitor tiviţi cu roşu de lângă craterul Nyiragongo.

Şoferul opri motorul.

— Pot să te întreb ceva? rosti Tony. Ceva la care m-am tot gândit în ultimele săptămâni. Ce simţi când ştii că urmează să mori? Nu mă refer la ce simţi când ţi-e teamă pentru că eşti în pericol. Eu însumi am trecut de mai multe ori prin asta. Dar să fii absolut sigur că, aici şi acum, viaţa ta va înceta. Eşti capabilă… să exprimi aşa ceva?

Tony se aplecă un pic pentru a-i surprinde privirea.

— Acordă-ţi timp ca să găseşti cuvintele potrivite.

Kaja îi susţinu privirea. Se aşteptase să intre în panică, însă nu era cazul. Din punct de vedere emoţional, era ca piatra de pe solul din jurul lor.

— Nu simt nimic, răspunse ea.

— Fii serioasă! replică el. Ceilalţi erau atât de îngroziţi încât nici nu-mi puteau răspunde, doar bălmăjeau. Charlotte Lolles rămăsese blocată, cuprinsă parcă de şoc. Elias Skog nici nu mai ştia să vorbească. Tatăl meu a plâns. E doar haos sau există şi un pic de reflecţie? Simţi tristeţe? Regret? Sau uşurare că nu mai trebuie să opui nicio rezistenţă? De pildă, uită-te la Lene! A renunţat deja şi merge la moarte ca un miel docil ce e. Tu cum eşti, Kaja? Tu cât de mult tânjeşti să deţii controlul?

Kaja vedea în ochii lui curiozitate adevărată.

— Stai să te întreb eu pe tine cât de mult tânjeşti să *capeţi* control, Tony, rosti ea, căutând cu limba după un pic de salivă. Când omorai om după om, ghidat fiind de o persoană invizibilă care s-a dovedit a fi băiatul căruia i-ai tăiat limba. Tu poţi să-mi spui?

Tony privea într-un punct nu foarte îndepărtat şi clătina uşor din cap, ca pentru a răspunde la o altă întrebare.

— Habar n-am avut până n-am citit pe internet că bunul şi bătrânul Skai arestase pe cineva din sat de

la mine. Pe Ole, nici mai mult, nici mai puţin. Cine ar fi crezut că avea curajul?

— Ura, vrei să spui?

Tony scoase pistolul din buzunar şi se uită la ceas.

— Harry întârzie.

— Va veni.

Tony râse.

— Dar, din păcate pentru tine, fără puls. Apropo, mi-a plăcut de Harry. Sincer. Mi-a plăcut să mă joc cu el. L-am sunat din Ustaoset – îmi dăduse numărul lui. I-am auzit mesageria vocală spunând că nu avea semnal vreo două zile. M-a făcut să râd. Fireşte, el era la cabana Håvass, şmecherul.

Tony îşi lăsă pistolul într-o palmă în timp ce mângâia oţelul negru cu cealaltă.

— Am văzut în el când ne-am întâlnit la secţie. Că era ca mine.

— Mă îndoiesc.

— O, ba da, este. Un om motivat. Un dependent. Un om care face ce ştie că trebuie să facă, unul care calcă şi pe cadavre, dacă aşa trebuie. N-am dreptate?

Kaja nu răspunse.

Tony se uita iar la ceas.

— Cred că va trebui să începem fără el.

Va veni, se gândi Kaja. Trebuie doar să mai trag un pic de timp.

— Deci ţi-ai luat tălpăşiţa, nu? zise ea. Cu paşaportul şi cu dinţii tatălui tău.

Tony o privi.

Kaja ştia că el ştie ce făcea ea. Şi că îi şi plăcea. Să-i spună. Cum îi păcălise. Tuturor le plăcea.

— Ştii ceva, Kaja? Aş vrea ca tatăl meu să mă vadă acum. Aici, în vârful muntelui meu. Să mă vadă şi să mă înţeleagă. Înainte să-l omor. Aşa cum şi Lene înţelege că trebuie să moară. Aşa cum sper că înţelegi şi tu, Kaja.

Acum o simţea. Teama. Mai mult ca pe o durere fizică decât ca pe un atac de panică ce i-ar fi provocat implozia creierului raţional. Vedea bine,

auzea bine, gândea bine. Da, mai clar ca oricând, îşi spuse.

— Ai început să ucizi pentru a-ţi ascunde infidelitatea, răspunse ea cu un glas mai răguşit. Pentru a salva milioanele lui Galtung. Dar cum rămâne cu milioanele pe care ai păcălit-o pe Lene să le aducă aici, sunt de ajuns să-ţi salveze proiectul?

— Habar n-am, zâmbi Tony, mângâind patul pistolului. Vom vedea. Mai departe.

— Merită, Tony? Chiar merită toate acele vieţi?

Kaja icni când simţi ţeava pistolului înfigându-i-se în coaste. Tony îi şuieră în ureche:

— Uită-te în jur, Kaja! Ăsta e leagănul umanităţii. Vezi ce valorează viaţa unui om. Unii mor, şi mai mulţi se nasc într-o nesfârşită şi febrilă goană în cerc, iar o viaţă nu are mai mult sens decât alta. Însă jocul are sens. Pasiunea, fervoarea. Dependenţa de a paria, aşa cum o numesc unii proşti. E totul. E ca Nyiragongo. Atotdevoratoare, atotdistrugătoare, dar e o condiţie a vieţii. Fără pasiune, fără sens, fără lavă clocotitoare în interior, tot ce ar fi aici s-ar transforma în piatră moartă, ar îngheţa. Pasiunea, Kaja – tu ai vreun pic? Sau eşti ca un vulcan stins, un firicel de praf uman, rezumată în trei fraze la o ceremonie de înmormântare?

Kaja se feri brusc de atingerea ţevii, făcându-l pe Tony să chicotească amuzat.

— Eşti pregătită pentru nuntă, Kaja? Eşti pregătită să te dezgheţi?

Kaja simţea mirosul de sulf. Şoferul deschisese portiera, urmărind-o cu indiferenţă, aţintind un pistol cu ţeavă scurtă spre ea. Chiar şi aici, în maşină, putea simţi căldura aceea copleşitoare. Nu se mişcă. Negrul se aplecă şi o prinse de braţ. Îl lăsă să o tragă fără să opună rezistenţă, doar avu grijă să fie suficient de grea pentru a-l dezechilibra, aşa încât atunci când avea să sară, să-l prindă pe picior greşit. Bărbatul era surprinzător de subţire şi probabil un pic mai scund. Îl lovi cu cotul. Ştiind că e mult mai puternic decât un pumn. Ştiind că gâtul, tâmpla, nasul sunt ţinte bune. Cotul lovi ceva cu un

pârâit, făcându-l pe bărbat să cadă şi să scape arma. Kaja ridică gheata. Învăţase că cea mai eficientă cale de-a scoate din joc o persoană căzută la pământ era s-o calci pe coapsă. Combinaţia unei călcături cu tot corpul în partea de sus şi presiunea de la solul de dedesubt cauza imediat o sângerare atât de extinsă a muşchilor coapsei, încât persoana devenea incapabilă să te urmărească. Alternativa era s-o calci pe piept şi pe gât, cu consecinţe posibil fatale. Avea ochii la gâtul lui expus când lumina lunii căzu pe chipul bărbatului. Kaja ezită o fracţiune de secundă. Nu putea fi mai mare decât Even.

Apoi se simţi cuprinsă din spate şi braţele îi fură trase în jos cu forţa, smulgându-i, totodată, şi aerul din plămâni, în vreme ce era săltată de la pământ, cu picioarele agitându-se haotic în aer. Glasul lui Tony în urechea ei părea aproape vesel:

— Bun, Kaja. Pasiune. Vrei să trăieşti. O să am grijă să-i tai din salariu, îţi promit.

Băiatul de la picioarele ei se ridică şi-şi recuperă pistolul. Indiferenţa dispăruse acum; în ochii lui strălucea o furie albă.

Tony îi apăsă mâinile la spate şi ea simţi colierele de plastic subţiri strângându-i-se în jurul încheieturilor.

— Aşadar, reluă Tony. Te pot ruga să fii tu domnişoara de onoare a lui Lene, *frøken* Solness?

Iar acum – în sfârşit – veni. Panica. Îi goli complet creierul, lăsând doar vid în urmă, curat, crud. Uşor. Ţipă.

89. Nunta

Kaja stătea la margine şi se uita în jos. Aerul dogoritor se înălţa spre ea, lovindu-i faţa ca o briză fierbinte. Fumul otrăvitor o ameţise deja, pesemne că era doar aerul tremurător care îi înceţoşa privirea, făcând lava să pâlpâie, acolo jos, în abis, unde strălucea în nuanţe de galben şi roşu. O şuviţă îi căzu pe faţă, însă mâinile îi erau legate la spate cu coliere de plastic. Stătea umăr la umăr cu Lene Galtung care, bănuia Kaja, fusese probabil drogată după cum se holba în faţă, ca o somnambulă. Un cadavru viu înveşmântat în alb, care avea înăuntru doar gheaţă şi pustiu. Un manechin din vitrină îmbrăcat în mireasă şi lăsat la geamul unei fabrici de funie.

Tony era chiar în spatele lor. Îi simţi mâna pe talie.

— Îl iei de soţ pe acest bărbat şi promiţi să-l iubeşti, să-l cinsteşti şi să-l respecţi la bine şi la rău… şopti el.

Nu o făcea din cruzime, îi explicase. Era pur şi simplu mai practic. N-o să mai rămână nicio urmă din ei. Poate o întrebare. Doar în Congo dispăreau zi de zi oameni.

— Vă declar soţ şi soţie.

Kaja murmură o rugăciune. Îşi închipui că e o rugăciune. Până ce auzi cuvintele: „ …pentru că e imposibil ca eu şi persoana cu care vreau să fiu să fim împreună”.

Cuvintele din biletul de adio al lui Even.

Motorul unei maşini în viteza întâi şi faruri care luminau cerul. Range Roverul apăru de partea cealaltă a craterului.

— Şi iată-i şi pe ei! zise Tony. Luaţi-vă adio, fete bune ce sunteţi!

✯

Harry nu ştia ce imagine îl va întâmpina când ajunseră pe platoul de lângă crater. Kinzonzi spusese că, în afară de femei, domnul Tony nu îl

mai luase decât pe şofer cu el. Dar că el şi domnul Tony aveau arme automate.

Înainte de-a ajunge în vârf, Harry îi oferise lui Saul posibilitatea să renunţe, însă acesta refuzase.

— Nu mi-a mai rămas nicio familie, Harry. Poate că e adevărat că eşti de partea îngerilor. În orice caz, m-ai plătit pentru toată ziua.

Se opriră.

Farurile erau aţintite spre crater, unde se afla grupul de trei persoane, pe margine. Apoi dispărură cu totul într-un nor, însă Harry îi văzuse deja şi înţelesese situaţia: un tip cu o armă cu ţeavă scurtă în spatele celorlalţi trei. Un Range Rover parcat. Iar timp, deloc. După care norul se împrăştie şi Harry văzu că Tony şi celălalt bărbat îşi umbreau ochii uitându-se la maşină, ca şi cum ar fi aşteptat ceva.

— Opreşte motorul, zise Harry de pe bancheta din spate, aşezând carabina Märklin pe scaunul din faţă. Dar lasă farurile aprinse.

Saul procedă întocmai.

Bărbatul în haine de camuflaj se lăsă în genunchi şi ridică arma la nivelul umărului, ţintind.

— Fă semn cu farurile de vreo două ori, ceru Harry, apropiindu-şi ochiul de lunetă. Ei aşteaptă un soi de semnal.

Harry închise ochiul stâng. Stingând jumătate de lume odată cu el. Acoperi cu totul feţele înceţoşate, faptul că şi Kaja se afla acolo, că Lene era acolo cu obrajii umflaţi şi ochii înnegriţi de şoc, că aceste secunde contau. Închise şi ochii turcoaz care îl cercetau în vreme ce el rostea: „Jur”. Închise şi pocnetul împuşcăturii care îl anunţa că trimiseseră semnalul greşit, închise şi dangătul glonţului care lovi caroseria maşinii, urmat de încă o lovitură. Închise tot ce nu privea lumina refractată de parbriz, lumina refractată de căldura tremurătoare de deasupra craterului, posibila deviere a glonţului spre dreapta, aceeaşi direcţie în care pluteau şi norii de abur. Ştia că efectul stimulentului natural avea să fie scurt. Că se putea risipi în orice clipă. Dar cât inima sa încă mai trimitea sânge spre creier, era secunda

potrivită. Căci creierul este un calculator fantastic. Capul lui Tony Leike era pe jumătate ascuns de al lui Lene, însă era un pic mai sus.

Harry ţinti spre dinţii ascuţiţi ai Kajei. Se mişcă spre mingea lucitoare dintre dinţii lui Lene. Mişcă luneta un pic mai sus. Fără reglaje fine. Şansă. Faceţi pariurile, ultima cursă!

Un nor de abur venea dinspre stânga.

Curând, urmau să fie complet învăluiţi în el, şi ca şi cum i se acordase o clipă de limpezime vizuală, Harry înţelese: când norul avea să se împrăştie, nu va mai sta nimeni acolo. Harry apăsă trăgaciul. O văzu pe Kaja clipind deasupra crucii lunetei.

Jur.

Era osândit. În sfârşit.

Interiorul maşinii păru să explodeze de la zgomot; i se păru că umărul îi era scos din articulaţie. În parbriz se vedea o mică gaură, albă ca bruma. Norul roşu ca sângele acoperea totul de partea cealaltă a craterului. Harry trase o gură mare şi tremurătoare de aer şi aşteptă.

90. Marlon Brando

Harry era întins pe spate, plutind. Plutind departe. Se scufunda în lacul Kivu, în timp ce sângele, al său şi-al celorlalţi, se amesteca cu cel al lacului, dispărea în marele somn al universului, iar stelele de deasupra erau stinse de apa rece şi neagră. Pace în adâncuri, tăcere, nimicnicie. Până ce ieşi la suprafaţă într-o bulă de gaz metan, un cadavru albastru ca întunericul nopţii, cu carnea infectată de viermi de Guineea ce-i colcăiau şi îi scurmau sub piele. Şi trebuia să scape din lacul Kivu ca să trăiască. Să aştepte.

Harry deschise ochii. Vedea balconul hotelului deasupra sa. Se rostogoli pe o parte şi înotă cei câţiva metri până la mal. Ieşi din apă.

Curând, avea să se crape de ziuă. Curând, avea să stea în avion înapoi spre Oslo. Curând, avea să stea în biroul lui Gunnar Hagen şi să-i spună că se terminase. Că dispăruseră cu toţii, pentru totdeauna. Că eşuaseră. Aşa că şi el, la rândul său, urma să încerce să dispară.

Tremurând, Harry se înfăşură într-un prosop mare, alb, şi porni spre scările ce duceau la camera lui de hotel.

Când norul se împrăştiase, nu mai stătea nimeni la marginea craterului.

Luneta lui Harry căutase imediat ţinta. O găsise şi se pregătea să tragă iar. Însă descoperise că se uita la spatele bărbatului, care fugea spre maşină. Apoi Range Roverul pornise, trecuse pe lângă ei şi dispăruse.

Mutase apoi luneta înapoi unde îi văzuse pe Kaja, Tony şi Lene. Reglase imaginea. Văzuse urmele de paşi. Trei perechi.

Apoi aruncase carabina cât colo, sărise din maşină şi fugise în jurul craterului, cu revolverul aţintit în faţă. Fugise şi se rugase. Alunecase pe genunchi în faţa lor. Ştiind deja ce pierduse înainte să-şi recapete concentrarea.

Harry descuie uşa camerei de hotel. Merse în baie, îşi scoase bandajul din jurul capului şi şi-l prinse pe cel nou pe care îl primise la recepţie. Copcile temporare îi ţineau obrazul într-o singură bucată; cu totul alta era situaţia maxilarului. Bagajul era făcut şi pregătit lângă pat. Hainele cu care urma să călătorească erau pe scaun. Scoase pachetul de ţigări din buzunar, ieşi pe balcon şi se aşeză pe unul dintre scaunele de plastic. Răcoarea îi amorţea durerea din obraz şi falcă. Se uită la lacul argintiu, scânteietor, pe care nu avea să-l mai vadă în viaţa lui.

Ea era moartă. Glonţul de plumb cu diametrul de un centimetru şi jumătate îi străpunsese ochiul, luând cu el jumătatea dreaptă a capului ei, luând cu el dinţii mari şi albi din faţă ai lui Tony şi înfigându-i în ţeastă, căscând un crater în ceafă şi împrăştiind totul pe o suprafaţă de o sută de metri pătraţi de rocă vulcanică.

Harry vărsase. Scuipase mucus verde pe ei şi se clătinase îndărăt.

Scoase două ţigări din pachet. Şi le puse între buze şi le simţi săltând în sus şi-n jos odată cu dinţii care-i clănţăneau. Avionul pleca peste două ore. Fantomele fuseseră alungate în prima noapte.

— Marlon Brando, rosti ea.

— Poftim? replică Harry, aprinzând ţigările şi pasându-i şi ei una.

— Actorul macho al cărui nume nu mi-l puteam aminti. El are cea mai feminină voce dintre toţi. Şi gură de femeie. Apropo, ai observat că şi el sâsâie? Nu se simte prea tare, dar e acolo, ca un fel de subton pe care urechea nu-l percepe ca pe un sunet, dar pe care creierul totuşi îl simte.

— Ştiu ce vrei să spui, răspunse Harry, inhalând şi cercetând-o cu atenţie.

Fusese stropită cu sânge, ţesut şi fragmente de os şi materie cenuşie. Îi luase mult să-i taie colierele de plastic din jurul încheieturilor; pur şi simplu nu-l mai ascultau degetele. Când ea se eliberase până la

urmă, se ridicase în picioare, în timp ce el rămăsese tot în patru labe.

Şi el nu făcuse nimic să o împiedice să îl înhaţe pe Tony de gulerul jachetei şi de curea şi să-i rostogolească trupul peste marginea craterului. Harry nu auzise niciun sunet, doar şoaptele vântului. O urmărise uitându-se în vulcan până se întorsese spre el.

Apoi el încuviinţase. Nu era nevoie să-i explice. Asta trebuia să facă.

Ea aruncase o privire întrebătoare către Lene Galtung. Însă Harry clătinase din cap. Cântărise aspectul practic versus considerentele morale. Consecinţele diplomatice versus o mamă care să aibă un mormânt de vizitat. Adevărul versus o minciună care ar fi făcut viaţa ceva mai suportabilă. Apoi se ridicase şi el în picioare. O ridicase pe Lene Galtung, gata să se prăbuşească sub greutatea aproape insignifiantă a tinerei femei. Se oprise la marginea abisului, închisese ochii, simţise dorinţa şi se clătinase o secundă. Apoi o lăsase să cada. Deschise ochii şi îi urmărise coborârea. Ea era deja doar un punct. După care fusese înghiţită de fum.

— În Congo dispar oameni în fiecare zi, zisese Kaja când se întorceau înapoi de la vulcan cu Saul, stând în braţele lui Harry, pe bancheta din spate.

El ştia că raportul urma să fie scurt. Nicio urmă. Dispăruţi. Ei puteau fi oriunde. Iar răspunsul la toate întrebările care aveau să fie puse era următorul: în Congo dispar oameni în fiecare zi. Chiar şi când va întreba femeia cu ochi turcoaz. Aşa era cel mai simplu pentru toţi. Niciun cadavru, nicio anchetă internă, o rutină atunci când poliţiştii trăgeau cu arma. Niciun incident internaţional jenant. Nicio renunţare la caz, cel puţin nu la nivel oficial, doar continuarea urmăririi lui Leike, numai de dragul aparenţelor. Lene Galtung urma să fie dată dispărută. Nu avea bilet de avion şi nici autorităţile de graniţă din Congo nu-i înregistraseră intrarea în ţară. Aşa era cel mai bine, avea să spună

Hagen. Pentru toţi. În orice caz, pentru cei care contau.

Iar femeia cu ochi turcoaz avea să dea aprobator din cap. Să accepte ce i se spunea. Însă ea tot avea să ştie, dacă asculta ce nu spunea el. Ea avea să aleagă. Să îl audă spunându-i că fiica ei e moartă. Că el ţintise între ochii lui Lene în loc de ce presupusese că e ţinta clară, un pic mai spre dreapta. Însă el voise să fie sigur că glonţul n-avea să fie atât de mult deviat spre dreapta încât să îşi împuşte o colegă, pe femeia alături de care lucra la acest caz. Ea ar fi putut alege asta sau minciuna care împingea în faţa ei undele sonore, cele care îi ofereau speranţă în loc de un mormânt.

✯

Schimbară avioanele în Kampala.

Rămaseră pe scaunele tari de plastic de lângă poarta de îmbarcare, urmărind avioanele ce veneau şi plecau până când Kaja adormi şi capul îi alunecă pe umărul lui Harry.

Fu trezită de ceva ce se întâmpla chiar atunci. Nu ştia ce anume, dar ceva se schimbase. Temperatura din încăpere. Ritmul bătăilor inimii lui Harry. Sau ridurile de pe chipul palid, golit de sânge. Îl văzu punând telefonul înapoi în buzunarul jachetei.

— Cine era? îl întrebă.

— Rikshospital, răspunse Harry, privirea sa trecând absentă pe lângă ea, alunecând dincolo de ferestrele până-n tavan, spre orizontul pistei din beton şi cerul de un bleu strălucitor.

— A murit.

Partea a zecea

91. Despărţire

Ploua la înmormântarea lui Olav Hole. Asistenţa era exact cum se aşteptase Harry: nu la fel de numeroasă ca la înmormântarea mamei, dar nici jenant de săracă.

După aceea, Harry şi Sis rămaseră în faţa bisericii şi primiră condoleanţe de la rude bătrâne ale căror nume nu le auziseră niciodată, colegi profesori în vârstă pe care nu-i văzuseră niciodată şi vecini bătrâni ale căror nume le recunoşteau, însă nu şi chipurile. Singurii oameni care nu erau chiar cu un picior în groapă erau colegii poliţişti ai lui Harry: Gunnar Hagen, Beate Lønn, Kaja Solness şi Bjørn Holm. Øystein Eikeland categoric arăta pe punctul de-a da ortul popii, însă se scuză spunând că fusese la o petrecere cu droguri noaptea trecută. Iar Tresko, neputând să vină, îi transmitea salutări şi condoleanţe. Harry cercetă cu privirea biserica după cei doi pe care îi văzuseră pe bancă tocmai în spate, dar evident că plecaseră înainte ca sicriul să fie scos afară.

Harry invită pe toată lumea la chiftele şi bere la Schroder's. Mica adunare avea o mulţime de zis despre vreme, dar prea puţin despre Olav Hole. Harry îşi termină sucul de mere, le spuse că avea ceva dinainte stabilit, le mulţumi tuturor că veniseră şi plecă.

Opri un taxi şi-i dădu şoferului o adresă în Holmenkollen.

Încă mai erau fulgi de zăpadă în grădinile de la această înălţime.

În timp ce se apropiau de casa din buşteni neagră, inima lui Harry bătea cu putere. Şi bătea şi mai tare când stătu în faţa uşii familiare, după ce sunase şi auzise paşi apropiindu-se. Şi ei la fel de familiari.

Arăta la fel ca întotdeauna. Şi cum avea să arate întotdeauna. Părul negru, blândeţea din ochii ei căprui, gâtul subţire. Era atât de frumoasă, că îl durea.

— Harry, zise ea.

— Rakel.

— Faţa ta. Ţi-am văzut-o la biserică. Ce-ai păţit?

— Nimic. Mi-au zis că se va vindeca aşa cum trebuie, minţi el.

— Hai înăuntru, fac nişte cafea.

Harry clătină din cap.

— Mă aşteaptă un taxi în stradă. Oleg e aici?

— În camera lui. Vrei să-l vezi?

— Altă dată. Cât staţi?

— Trei zile. Poate patru. Sau cinci. Vom vedea.

— Vă pot vedea curând pe amândoi? Ar fi în regulă?

Ea încuviinţă.

— Nu ştiu dacă am făcut ceea ce trebuie.

Harry zâmbi.

— Păi, cine ştie ce-ar fi trebuit?

— La biserică, adică. Am plecat înainte să… încurcăm. Voi aveaţi alte lucruri la care să vă gândiţi. În fine, am venit de dragul lui Olav. Doar ştii că el şi Oleg… păi, se înţelegeau bine. Două personalităţi rezervate. Nu poţi lua nimic ca atare.

Harry dădu din cap în semn de aprobare.

— Oleg vorbeşte mult de tine, Harry. Însemni mai mult pentru el decât ţi-ai dat vreodată seama.

Ea îşi coborî privirea.

— Mai mult decât mi-am dat şi eu seama, probabil.

Harry îşi drese glasul.

— Deci nu s-a mai schimbat nimic de când…?

Rakel încuviinţă iute, aşa că el fu scutit să termine acea frază imposibilă. De când Omul de zăpadă încercase să-i omoare chiar în această casă.

Harry continuă să o privească. Voise doar s-o vadă, să îi audă vocea. Îi simţi ochii asupra sa. Nu voise s-o întrebe. Îşi drese iar glasul.

— Trebuie să te întreb ceva.

— Ce este?

— Putem merge un minut în bucătărie?

Intrară. El se aşeză la masă în faţa ei. Îi explică încet şi în detaliu. Ea ascultă fără să-l întrerupă.

— Vrea să mergi în vizită la el la spital. Vrea să-ţi ceară iertare.

— De ce-aş fi de acord?

— Asta trebuie să te întrebi pe tine, Rakel. Însă nu i-a mai rămas mult de trăit.

— Am citit că pot trăi mult cu boala aceea.

— Nu i-a mai rămas mult de trăit, repetă Harry. Gândeşte-te! Nu trebuie neapărat să răspunzi acum.

O aşteptă. O văzu clipind. Îi văzu ochii umezindu-se, îi auzi plânsetul aproape neauzit. Ea icni şi inspiră adânc.

— Tu ce-ai face, Harry?

— N-aş spune nu. Însă eu sunt o fiinţă destul de rea.

Râsul ei era amestecat cu lacrimi. Iar Harry se întrebă cât de mult îţi putea lipsi un anumit sunet, o anumită vibraţie a aerului. Cât de mult puteai tânji după un anumit râs.

— Acum trebuie să plec, zise el.

— De ce?

— Mi-au mai rămas trei întâlniri.

— Rămas? înainte să ce?

— Te sun mâine.

Harry se ridică. Auzea muzica de la primul etaj. Slayer. Slipknot.

În taxi dădu următoarea adresă şi se gândi la întrebarea ei. Înainte să ce? Înainte să vrea să se termine totul. Să fie liber. Poate.

Un drum scurt.

— Asta s-ar putea să dureze mai mult, anunţă el.

Trase aer în piept, deschise poarta şi intră pe uşa casei de basm.

Crezu că vede ochii turcoaz urmărindu-l pe geamul de la bucătărie.

92. Cădere liberă

Mikael Bellman stătea în pragul închisorii districtuale din Oslo şi urmărea cum Sigurd Altman împreună cu alt deţinut se apropiau agale de tejghea.

— Ieşiţi? întrebă agentul din spatele tejghelei.

— Da, răspunse Altman, întinzându-i un formular.

— Ceva de la minibar?

Cel de-al doilea agent chicoti, auzind ceea ce era fără îndoială un ritual de eliberare.

Efectele personale erau descuiate dintr-un dulap şi înapoiate cu un surâs larg.

— Sper că aţi avut parte de o şedere plăcută, herr Altman, şi că vă vom revedea curând!

Bellman îi ţinu uşa lui Altman, apoi coborâră amândoi pe scări.

— Presa aşteaptă afară, îl informă Bellman. Deci hai să trecem prin pasajul subteran. Krohn te aşteaptă într-o maşină, în spatele sediului central al poliţiei.

— Maestrul cacealmalelor, zise Altman cu un zâmbet forţat.

Bellman nu-l întrebă la cine făcea aluzie. Avea alte întrebări de pus. Cele finale. Şi trei sute de metri în care să primească răspunsuri. Încuietoarea bâzâi, iar el deschise uşa spre pasaj.

— Acum, că s-a ajuns la o înţelegere, m-am gândit că ne-ai putea dezvălui nişte lucruri.

— Spune, Bellman.

— Cum ar fi, de ce nu l-ai corectat pe Harry când ţi-ai dat seama că urmează să te aresteze?

Altman ridică din umeri.

— Am considerat neînţelegerea o nepreţuită trataţie. Am înţeles tot, fireşte. Ceea ce era totuşi de neînţeles era motivul pentru care arestarea avea loc în Ytre Enebakk. De ce acolo? Şi când e ceva ce nu înţelegi, e mai bine să-ţi ţii gura. Şi aşa am şi făcut, până m-a pălit lumina, până am înţeles tot tabloul.

— Şi ce ţi-a spus tot tabloul?

— Că eram într-o poziţie de forţă.

— Ce vrei să spui?

— Ştiam despre conflictul dintre Kripos şi Divizia Crime. Şi am văzut că îmi oferea o opţiune. Să fii într-o poziţie de forţă înseamnă să fii în stare să aplici o anumită presiune într-o parte sau în cealaltă.

— Dar de ce n-ai încercat şi cu Harry acelaşi lucru pe care l-ai încercat cu mine?

— Într-o poziţie de forţă, alegi întotdeauna partea care va pierde. Pentru că aceea e mai disperată, mai dispusă să plătească pentru ce ai de oferit. E o simplă teorie pentru pariuri.

— De ce erai sigur că Harry nu se afla de partea care va pierde?

— Nu eram sigur, dar mai exista un factor. Începusem să îl cunosc pe Harry. El nu e ca tine, Bellman, un om al compromisurilor. Lui nu-i pasă deloc de prestigiul personal, el doar vrea să-i prindă pe băieţii răi. Pe toţi băieţii răi. El ar fi văzut lucrurile în felul următor: dacă Tony era actorul principal, eu eram regizorul. Şi, prin urmare, nu trebuia să scap uşor. Mi-am spus că un om de carieră ca tine ar fi văzut diferit lucrurile. Iar Johan a fost de acord cu mine. Tu ai considera un câştig personal faptul de-a fi persoana care l-a prins pe criminal. Tu ştiai că lumea era dornică să ştie cine a *făcut-o,* cine a comis de fapt crimele, nu cine le-a *conceput.* Dacă un film are încasări sub aşteptări, pentru regizor e un lucru extraordinar să-l aibă pe Tom Cruise în rolul principal, pentru că la gâtul lui va sări lumea. Publicul şi presa apreciază lucrurile simple, iar crima mea e indirectă, complicată. Fără îndoială că un tribunal m-ar fi condamnat la închisoare pe viaţă, însă cazul ăsta nu ţine de tribunale, ci de politică. Dacă presa şi lumea sunt mulţumite, şi Ministerul Justiţiei e mulţumit, aşa că toţi se pot duce acasă mai mult sau mai puţin mulţumiţi. Să scapi doar cu o mustrare, poate să

primeşti o condamnare cu suspendare, e un preţ mic.

— Nu pentru toată lumea, zise Bellman.

Altman râse. Ecoul îi înghiţi cu totul zgomotul paşilor.

— Primeşte un sfat de la cineva care se pricepe. Las-o aşa. N-o lăsa să te devoreze. Nedreptatea este ca vremea. Dacă nu te poţi obişnui cu ea, mută-te. Nedreptatea nu este o parte a maşinăriei sistemului. *Este* însăşi maşinăria.

— Nu la mine mă refer, Altman. Eu mă pot obişnui cu ea.

— Şi nici eu nu mă refer la mine, Bellman. Mă refer la persoanele care nu se pot obişnui cu ea.

Bellman încuviinţă. Din partea lui, cu siguranţă se putea obişnui cu situaţia. Primise telefoane de la Minister. Nu de la ministru însuşi, fireşte, însă reacţia putea fi interpretată într-un singur fel. Că erau mulţumiţi. Că asta urma să aibă consecinţe pozitive, atât pentru Kripos, cât şi pentru el personal.

Urcară pe scări şi ieşiră în lumina zilei.

Johan Krohn ieşi din Audiul său albastru şi îi întinse o mână lui Sigurd Altman, în timp ce traversau strada.

Bellman rămase urmărindu-i pe bărbatul eliberat şi pe avocatul său până ce maşina dispăru dincolo de curba spre Tøyen.

— Nu treci să ne saluţi când vii în vizită, Bellman?

Bellman se întoarse. Era Gunnar Hagen. Stătea pe trotuar, de partea cealaltă a străzii, fără haină şi cu braţele încrucişate la piept.

Bellman se apropie şi dădură noroc.

— M-a bârfit cineva? întrebă Bellman.

— Aici, la Divizia Crime, totul e scos la lumină, răspunse Hagen cu un zâmbet larg, tremurând şi frecându-şi mâinile, să se încălzească. Apropo, la finalul lunii viitoare am o întâlnire cu Ministerul Justiţiei.

— Ah, da, făcu Bellman relaxat. Ştia foarte bine despre ce va fi vorba.

Restructurări. Concedieri. Transferarea responsabilităţii pentru cazurile de crimă. Ce nu ştia el era ce voia să transmită Hagen cu aluzia că totul e scos la lumină.

— Dar nu ştii totul despre întâlnire, nu-i aşa? zise Hagen. Ni s-a cerut amândurora să înaintăm o recomandare pentru viitoarea organizare a anchetelor de crimă. Iar termenul-limită se apropie.

— Mi-e greu să cred că vor ţine foarte mult cont de prezentările noastre părtinitoare, răspunse Bellman, uitându-se la Hagen şi încercând să ghicească încotro se îndrepta. Presupun că va trebui doar să ne exprimăm opiniile, în numele toleranţei.

— Doar în cazul în care nu considerăm că actuala structură înclină ca toate anchetele să fie plasate sub o singură umbrelă, replică Hagen printre dinţii ce-i clănţăneau.

Bellman chicoti.

— Tu nu ai hainele potrivite, Hagen.

— Se poate să ai dreptate. Dar mai ştiu şi ce cred despre faptul că o nouă divizie de investigaţii criminale ar fi condusă de un poliţist care s-a folosit de poziţia sa ca să-şi lase viitoarea soţie să scape de acuzaţii, după ce fusese prinsă făcând contrabandă cu droguri. Chiar dacă martorii o indicaseră clar.

Bellman rămase fără aer. Simţi că e gata să pice din picioare. Gravitaţia nu mai avea niciun efect asupra sa, simţi că i se prăbuşesc măruntaiele. Ăsta era coşmarul pe care-l tot avea. Capabil să-i zdruncine nervii în somn şi brutal când era treaz; prăbuşirea fără funie. Prăbuşirea alpinistului singuratic.

— Cred că ţi s-a făcut şi ţie frig, Bellman.

— Să ţi-o trag!

— Mie?

— Ce vrei?

— Ce vreau? Pe termen lung, vreau ca poliţia să fie scutită de încă un scandal care să arunce îndoială

asupra integrităţii poliţistului de rând. Cât priveşte restructurarea…

Hagen îşi vârâse capul între umeri şi bătea din picioare pe ciment.

— Acum, Ministerul Justiţiei s-ar putea să vrea să ţină în acelaşi coş toate resursele necesare anchetării crimelor, oarecum indiferent de problema conducerii. Dacă mi s-ar cere să conduc o asemenea unitate, fireşte că aş lua în calcul propunerea. Însă, în general, cred că lucrurile funcţionează bine aşa cum sunt. În linii mari, criminalii îşi cam primesc pedeapsa, nu-i aşa? Deci, dacă oponentul meu în această chestiune împărtăşeşte aceeaşi opinie, eu, unul, aş fi pregătit să continuăm anchetele atât în Bryn, cât şi aici, la sediul central al poliţiei. Tu ce crezi, Bellman?

Mikael Bellman simţi smucitura funiei care până la urmă îl prinsese. Simţi hamul încordându-se, se simţi rupt în două, îşi simţi spatele incapabil să suporte sforţarea şi rupându-se, simţi amestecul de durere şi paralizie. Atârna acum, neajutorat şi ameţit, undeva între cer şi pământ. Dar era totuşi în viaţă.

— Lasă-mă să mă gândesc, Hagen!

— Gândeşte-te. Dar nu prea mult. Termenul-limită, ştii? Trebuie să ne coordonăm.

Bellman rămase uitându-se la spatele lui Hagen în timp ce acesta se grăbea spre intrarea în sediul central. Apoi se întoarse ca să privească acoperişurile din Grønland. Studia oraşul. Oraşul său.

93. Răspunsul

Harry stătea în mijlocul livingului, uitându-se în jur, când sună telefonul.

— Rakel la telefon. Ce faci?

— Cercetez ce-a mai rămas, răspunse el. După ce moare cineva.

— Şi?

— O mulţime. Şi totuşi, nu prea multe. Sis a spus deja ce doreşte, iar mâine va veni un tip să cumpere bunurile. Zicea că ar plăti cincizeci de mii pentru toate acareturile, la grămadă. Şi face şi curat în urmă. Asta e… ăăă…

Harry nu mai izbuti să ducă ideea până la capăt.

— Ştiu, zise ea. La fel a fost şi când a murit tatăl meu. Lucrurile lui, care păruseră atât de importante, de neînlocuit, păreau să-şi fi pierdut însemnătatea. Era ca şi cum el era cel care le oferea cu adevărat valoare.

— Sau poate noi suntem cei care ne dăm seama că trebuie să facem ordine. Să ardem. Să o luăm de la capăt.

Harry merse în bucătărie. Se uită la poza care atârna pe dulapul din bucătărie. O poză de pe Sofies gate. Cu Oleg şi Rakel.

— Sper că ţi-ai luat la revedere aşa cum trebuie, zise Rakel. Să-ţi iei la revedere e important. Mai ales pentru cei care rămân.

— Nu ştiu, răspunse Harry. Eu şi cu el nu ne-am luat niciodată la revedere aşa cum trebuie. L-am lăsat baltă.

— Cum aşa?

— Mi-a cerut să-l ajut să se ducă. Am refuzat.

Se aşternu liniştea. Harry asculta acum zgomotul de fond. Zgomote din aeroport.

Apoi glasul reveni:

— Crezi că ar fi trebuit să-l ajutăm pe acest drum?

— Da, răspunse Harry. Cred. Acum cred.

— Nu te mai gândi la asta. E prea târziu.

— Este?

— Da, Harry. E prea târziu.

Se aşternu iar liniştea. Harry auzea o voce nazală care anunţa îmbarcarea la un zbor spre Amsterdam.

— Deci n-ai vrut să te întâlneşti cu el?

— Nu pot s-o fac, Harry. Presupun că şi eu sunt o fiinţă rea.

— Atunci va trebui să ne străduim mai mult data viitoare.

O simţi zâmbind.

— Putem face asta?

— Nu e niciodată prea târziu. Salută-l pe Oleg din partea mea.

— Harry…

— Da?

— Nimic.

Harry rămase uitându-se pe geamul de la bucătărie după ce ea închise.

După care urcă la etaj şi începu să împacheteze.

✯

Doctoriţa îl aştepta pe Harry când acesta ieşi din toaletă. Continuară amândoi pe ultima porţiune a holului, apropiindu-se de gardianul închisorii.

— Starea lui e stabilă, îl informă ea. L-am putea transfera înapoi la închisoare. Care e scopul aceste vizite?

— Vreau să-i mulţumesc pentru că ne-a ajutat să rezolvăm cazul. Şi să-i răspund în legătură cu o dorinţă pe care şi-a exprimat-o.

Harry îşi scoase geaca, i-o dădu gardianului şi-şi întinse mâinile în lateral ca să fie percheziţionat.

— Cinci minute, nu mai mult. Bine?

Harry încuviinţă.

— Vin şi eu cu tine, zise gardianul, care nu-şi mai putea smulge privirea de la obrazul desfigurat al lui Harry.

Harry arcui o sprânceană.

— Reguli pentru vizitatorii civili, îl lămuri gardianul. Ne-a ajuns la urechi faptul că ţi-ai dat demisia din poliţie.

Harry ridică din umeri.

Bărbatul se dăduse jos din pat şi stătea pe un scaun la geam.

— L-am găsit, îl anunţă Harry, trăgându-şi un scaun aproape.

Gardianul stătea lângă uşă, însă putea auzi ce vorbeau.

— Mulţumesc pentru ajutor.

— Eu mi-am ţinut partea mea din învoială, răspunse bărbatul. Dar tu?

— Rakel n-a vrut să vină.

Niciun muşchi nu se clinti pe faţa bărbatului, ci doar se făcu mic, de parcă ar fi fost lovit de o pală de vânt îngheţat.

— Am găsit o sticluţă pentru medicamente în dulapul din cabana lui Făt-Frumos. Am trimis ieri o picătură să fie analizată. Ketanom. Acelaşi folosit şi pe victime. Cunoşti medicamentul? Fatal în doze mari.

— De ce-mi spui mie?

— Pentru că l-am primit şi eu de curând. Mi-a plăcut, într-un fel. Dar mie îmi plac tot soiul de droguri. Doar tu ştii asta, nu-i aşa? Ţi-am spus ce făceam în toaleta de la The Landmark din Hong Kong.

Omul de zăpadă îl privi pe Harry. Aruncă o privire precaută la gardian şi apoi se întoarse la Harry.

— A, da, rosti el pe un ton monoton. În cabina de la capătul…

— …din dreapta, completă Harry. Ei, cum ziceam, mulţumesc. Să nu te uiţi în oglindă.

— E valabil şi pentru tine, replică bărbatul şi-i oferi o mână albă şi scheletică.

Când Harry ajunse în capătul holului, se întoarse şi-l zări pe Omul de zăpadă târşâindu-şi paşii spre ei, alături de gardian. Înainte de-a intra în toaletă.

94. Tăieței transparenți

— Bună, Hole! îl salută Kaja, zâmbind.

Femeia stătea la bar pe un taburet jos, cu mâinile sub coapse. Avea o privire atentă, buzele îi erau roşii ca sângele şi obrajii îi străluceau. El îşi dădu seama că n-o văzuse niciodată purtând machiaj. Şi că nu era adevărat ce crezuse odată, în naivitatea lui, că o femeie nu poate fi mai frumoasă cu ajutorul cosmeticelor. Purta o rochie neagră, simplă. Un colier scurt din aur şi perle albe i se odihnea pe claviculă şi când respira, acestea reflectau lumina blândă.

— Aştepţi de mult? întrebă Harry.

— Nu, răspunse ea, ridicându-se înainte ca el să apuce să se aşeze, trăgându-l aproape, lăsându-şi mâna pe umărul lui şi ţinându-l aşa. Mi-e doar puţin frig.

Ei nu-i păsa că se uitau alţii la ei, nu-i dădu drumul, ci doar îşi vârî ambele mâini în buzunarele sacoului lui, mângâindu-i spatele prin cămaşă, în sus şi-n jos, pentru a şi le încălzi. Harry auzi un tuset discret, aşa că ridică privirea şi primi o încuviinţare prietenoasă din partea unui bărbat al cărui limbaj corporal spunea că e şeful de sală.

— Masa noastră e pregătită, adăugă ea.

— Masa? Credeam că nu stăm decât să bem ceva.

— Trebuie să sărbătorim finalul cazului, nu-i aşa? Am comandat deja de mâncare. Ceva foarte special.

Fură conduşi la o masă de la geam în restaurantul complet ocupat. Un ospătar aprinse lumânările, le turnă cidru de mere în pahare, lăsă sticla înapoi în frapieră şi plecă.

Ea îşi ridică paharul.

— *Skål!*

— Pentru ce?

— Pentru Divizia Crime, care va continua ca înainte. Pentru noi, să prindem oameni răi. Pentru că suntem aici. Împreună.

Băură amândoi. Harry îşi lăsă paharul pe masă. Îl mişcă. Baza acestuia lăsase o urmă umedă.

— Kaja…

— Am ceva pentru tine, Harry. Spune-mi care e cea mai mare dorinţă a ta, acum.

— Ascultă, Kaja…

— Ce? rosti ea cu răsuflarea tăiată, şi se aplecă în faţă, nerăbdătoare să-l audă.

— Ţi-am spus că voi fi iar pe drum. Plec mâine.

— Mâine? râse ea, iar surâsul începu să i se şteargă când ospătarul le despături şervetele şi li le întinse, grele şi albe, în poală. Încotro?

— Departe.

Kaja rămase uitându-se la masă fără să mai rostească niciun cuvânt. Harry îşi dorea să-şi aşeze mâna peste a ei. Dar se abţinu.

— Deci eu n-am fost de ajuns? şopti ea. Noi n-am fost de ajuns?

Harry aşteptă până reuşi să-i surprindă privirea.

— Nu, îi răspunse. N-am fost de ajuns. Nu de ajuns pentru tine, nu de ajuns pentru mine.

— Ce ştii tu despre ce e de ajuns?

Glasul ei era îngroşat de lacrimi.

— Destule, răspunse Harry.

Kaja răsufla greoi, încercând să-şi controleze vocea.

— E vorba de Rakel?

— Da. Mereu a fost Rakel.

— Dar tu singur ai spus că nu te mai voia.

— Nu mă vrea aşa cum sunt acum. Aşa că trebuie să mă repar. Să mă fac iar bine. Înţelegi?

— Nu, nu înţeleg.

Două lacrimi mici îi stăteau agăţate de genele de sub ochi, tremurând.

— Eşti bine. Cicatricele sunt doar…

— Ştii foarte bine că nu la *acelea* mă refer.

— Te voi mai vedea vreodată? întrebă ea, prinzând cu unghia acele două lacrimi.

Îl prinse de mână, strângându-l atât de tare, încât i se albiră nodurile degetelor. Harry se uită la ea. Apoi Kaja îi dădu drumul.

— N-am să mai vin să te aduc iar înapoi, spuse ea.

— Ştiu.

— N-o să te descurci.

— Probabil că nu, recunoscu el zâmbind. Dar cine o face?

Ea îşi înclină capul. Apoi schiţă un zâmbet cu dinţii ăia ascuţiţi şi mici.

— Eu, răspunse ea.

Harry rămase pe scaun până auzi trântindu-se încet portiera unei maşini în întuneric şi apoi motorul diesel pornind. Îşi coborî privirea la şervetul din poală când în faţa ochilor săi se ivi un platou şi auzi anunţul şefului de sală:

— Comandă specială la cererea doamnei, adusă special de la Hong Kong. Tăieţeii transparenţi ai lui Li Yuan.

Harry se uită în jos la platou. Ea încă mai stătea pe scaun, îşi zise el în gând. Restaurantul e doar un balon de săpun şi acum îşi ia zborul, plutind pe deasupra oraşului şi apoi dispărând. Bucătăria nu se termină niciodată şi noi nu mai aterizăm niciodată.

Se ridică şi dădu să plece. Dar apoi se răzgândi. Se aşeză la loc şi apucă beţişoarele.

95. Aliaţii

Harry plecă de la restaurantul pentru dansuri care nu mai era un restaurant pentru dansuri, apoi conduse în josul dealului către Şcoala de Marină, care nu mai era o şcoală de marină. Continuă spre buncărele care îi apăraseră pe invadatorii ţării sale. Sub el se aflau fiordul şi oraşul, ascunse de ceaţă. Maşinile alunecau pe şosea cu farurile de ceaţă aprinse. Un tramvai răsări din pâclă, ca o fantomă clănţănind din dinţi.

O maşină se opri în faţa sa şi Harry sări pe locul din faţă. Katie Melua se revărsa din boxe cu agonia ei din care picura miere, făcându-l pe Harry să caute disperat butonul de oprire al radioului.

— Iisuse Hristoase, cum arăţi! exclamă Øystein, oripilat. Chirurgul ăla sunt sigur că a picat testul de coasere. Dar măcar ai economist nişte bani pentru o mască de Halloween. Să nu râzi, că ţi se rupe mutra.

— Promit.

— Apropo, continuă Øystein, azi e ziua mea de naştere.

— Of, la dracu'. Ia un fum de la mine. Gratis.

— Exact asta îmi doream.

— Mhm. Vrei vreun cadou mai mare?

— Adică?

— Pace în lume.

— În ziua în care va fi pace în lume, nu te vei mai trezi deloc, Harry. Pentru că i-au dat deja drumul la aia mare.

— OK. Nicio dorinţă specială?

— Nu prea. O nouă conştiinţă, poate.

— O *nouă* conştiinţă?

— Cea veche nu mai e chiar bună. Ce costum elegant ai. Credeam că nu-l ai decât pe unicul.

— E al tatei.

— Iisuse, cred că te-ai micşorat.

— Da, răspunse Harry, îndreptându-şi cravata. Chiar m-am micşorat.

— Cum e restaurantul Ekeberg?

Harry închise ochii.

— Plăcut.

— Îţi mai aduci aminte de coşmelia aia spartă în care ne-am furişat atunci? Câţi ani aveam? Şaisprezece?

— Şaptesprezece.

— Şi n-ai dansat o dată cu Killer Queen?

— Posibil.

— Prea înspăimântat să crezi că MILF a adolescenţei tale a sfârşit într-un azil de bătrâni?

— MILF?

Øystein oftă.

— Caută şi tu.

— Mhm. Øystein?

— Da.

— De ce-am devenit noi doi amici?

— Pentru că am crescut împreună, presupun.

— Doar atât? O coincidenţă demografică? Nicio frăţie spirituală?

— Nu, din ce-am observat eu. Şi din ce ştiu, nu am avut decât un singur lucru în comun.

— Care-i ăla?

— Nimeni altcineva nu mai voia să fie amic cu noi.

Luară curba următoare în linişte.

— În afară de Tresko, zise Harry.

Øystein pufni.

— Care miroase atât de rău a băşini şi-a picioare nespălate, încât nimeni altcineva n-ar suporta să stea lângă el.

— Dar, replică Harry. Chiar eram buni la aia.

— La aia chiar ne pricepeam, zise Øystein. Dar, Hristoase, ce mai puţea.

Râseră amândoi. Uşor şi blând. Şi trist.

✯

Øystein îşi parcase maşina pe iarba maronie şi lăsase portierele deschise. Harry se căţără în vârful buncărului şi se aşeză pe margine, cu picioarele atârnând în gol. Din difuzoarele de pe portierele maşinii, Springsteen cânta despre fraţi de cruce într-

o noapte furtunoasă şi despre jurământul care trebuia respectat.

Øystein îi dădu lui Harry sticla de Jim Beam. Vaietul unei sirene singuratice din oraş crescu şi scăzu în intensitate până ce îşi pierdu din vigoare şi se stinse. Otrava îi înţepa lui Harry gâtul şi stomacul, aşa că vomită. A doua înghiţitură alunecă ceva mai bine. A treia fu în ordine.

Max Weinberg suna de parcă încerca să distrugă toba.

— Mă frapează că *ar trebui* să am mai multe regrete, spuse Øystein. Dar nu-mi pasă nici cât negru sub unghie. Cred că pur şi simplu am acceptat, de când am deschis ochii pentru prima dată, că sunt doar un nătâng afurisit. Dar tu?

Harry se gândi.

— Eu am o grămadă de regrete. Dar poate e din cauză că am o părere mult prea bună despre mine. De fapt, îmi închipui că aş fi putut face alte alegeri.

— Dar n-ai putut, la dracu'.

— Nu în acel moment. Ci data următoare, Øystein. Şi data următoare.

— S-a întâmplat vreodată, Harry? În toată nenorocita de istorie a omenirii?

— Doar pentru că nu s-a întâmplat nimic, nu înseamnă că nu se poate întâmpla. Nu ştiu dacă sticla asta o să cadă dacă îi dau drumul. La naiba, cum se numea filosoful ăla? Hobbes? Hume? Heidegger? Unul dintre ţicniţii care încep cu H.

— Răspunde-mi.

Harry ridică din umeri.

— Cred că e posibil să învăţăm. Problema este că învăţăm dracului atât de *încet,* încât atunci când ajungi să-ţi dai seama, e prea târziu. De exemplu, cineva pe care îl iubeşti îţi cere să-i faci o favoare, un act de iubire. Cum ar fi să-l ajuţi să moară. La care tu spui nu, pentru că n-ai învăţat, pentru că n-ai stat să cugeţi pe îndelete. Când vezi până la urmă lumina, e prea târziu. Harry mai luă o înghiţitură şi continuă: Aşa că ajungi să faci un act de iubire

pentru altcineva. Poate chiar pentru cineva pe care îl urăşti.

Øystein primi sticla.

— Habar n-am ce zici, dar pare foarte aiurea.

— Nu neapărat. Niciodată nu e prea târziu să faci o faptă bună, să ştii.

— *Întotdeauna* e prea târziu, vrei să spui?

— Nu. Am crezut mereu că urâm prea mult ca să avem posibilitatea să ne ascultăm celelalte impulsuri. Însă tatăl meu avea altă părere. El spunea că ura şi iubirea sunt aceeaşi monedă. Că totul începe cu iubire, iar ura e doar reversul monedei.

— Amin!

— Însă asta nu înseamnă că nu o poţi apuca în direcţia opusă, de la ură la iubire. Ura trebuie să reprezinte un bun punct de plecare pentru învăţare, pentru schimbare, pentru a face altfel lucrurile data viitoare.

— Acum eşti atât de optimist că s-ar putea să vomit, Harry.

Orga se auzea la refren ca un vaiet, tăind ca un fierăstrău circular.

Øystein lăsă capul într-o parte cât scutură scrumul. Iar Harry era mişcat aproape până la lacrimi. Din simplul motiv că văzuse anii care deveniseră vieţile lor, deveniseră ei înşişi, în felul în care prietenul său scutura scrumul de fiecare dată, aplecându-se într-o parte de parcă ţigara îi era prea grea, cu capul înclinat ca şi cum îi plăcea mai mult lumea dintr-o perspectivă piezişă, scrumul de pe podeaua şopronului pentru fumători de la şcoală, într-o sticlă goală de bere la o petrecere la care intraseră nepoftiţi, pe betonul rece şi aspru al unui buncăr.

— Mă rog, parcă începi să îmbătrâneşti, Harry.

— De ce zici asta?

— Când bărbaţii încep să-şi citeze taţii, sunt bătrâni. S-a terminat cursa.

Iar Harry îl găsi. Răspunsul la întrebarea despre ce îşi dorea. Îşi dorea o inimă înconjurată de armură.

VIRTUAL
VP
PROJECT

Epilog

Nori negri-vineţii pluteau peste cel mai înalt punct al Hong Kongului, Piscul Victoria, însă până la urmă ploaia se oprise, după ce turnase întruna de la începutul lui septembrie. Soarele apăruse şi el, iar un enorm curcubeu formase o adevărată punte între Insula Kong şi Kowloon. Harry închise ochii şi lăsă razele să-i încălzească faţa. Binecuvântarea unei vremi plăcute venise chiar la timp pentru sezonul de curse hipice, care trebuia să înceapă în Happy Valley în seara aceea.

Harry auzi bâzâit de voci în japoneză apropiindu-se şi apoi trecând pe lângă banca pe care stătea el. Veneau cu toţii de la linia de funicular, care atrăgea, încă din 1888, turişti şi localnici în căutarea aerului proaspăt de deasupra oraşului. Harry deschise iar ochii şi scană rapid programul curselor.

Luase legătura cu Herman Kluit imediat ce ajunsese în Hong Kong. Kluit îi oferise un job de recuperator de datorii, adică trebuia să dea de urma celor care încercau să fugă fără să plătească ce datorau. În felul ăsta, Kluit însuşi nu mai trebuia să vândă datoria cu o reducere semnificativă către Triadă, sau să se gândească la metode brutale de recuperare.

Ar fi fost o exagerare să spunem că lui Harry îi plăcea ce face, însă era plătit bine şi era şi simplu. El, unul, nu trebuia să recupereze bani, ci doar să îi localizeze pe datornici. Cu toate astea, se dovedise că înfăţişarea lui – un metru nouăzeci şi doi şi o cicatrice lungă de la gură până la ureche – era adesea de ajuns ca ei să-şi plătească datoriile pe loc. Şi foarte rar era nevoit să apeleze la un motor de căutare de pe un server din Germania.

În fine, trucul era să se ţină departe de droguri şi de alcool, misiune îndeplinită până acum. Astăzi îl aşteptau două scrisori la recepţie. Cum de-l găsiseră, habar n-avea. Ştia doar că o implicaseră pe Kaja. O scrisoare purta antetul poliţiei din Oslo, iar

Harry bănuia că e de la Gunnar Hagen. Pentru cealaltă nu mai era nevoie să ghicească, recunoscuse imediat scrisul drept şi în continuare copilăresc al lui Oleg. Harry puse ambele scrisori în buzunarul sacoului, fără să se decidă când sau dacă le va citi.

Harry împături programul curselor şi îl lăsă alături, pe bancă. Se uită la uscatul de dincolo de apă, unde era China şi unde smogul galben devenea tot mai gros, de la an la an. Însă aici, în vârful muntelui, aerul încă părea aproape proaspăt. Se uită în jos, la Happy Valley. La cimitire, la vest de şoseaua Wong Nai Chong, unde aveau secţiuni separate pentru protestanţi, catolici, musulmani şi hinduşi. Vedea hipodromul, unde ştia că jocheii şi caii erau deja pe iarbă, la testele dinaintea curselor de seară. Curând, spectatorii aveau să dea năvală: cei cu speranţă, cei fără, cei norocoşi şi cei nenorocoşi. Cei care veneau să îşi îndeplinească visurile şi cei care veneau doar să viseze. Pierzătorii care îşi asumau riscuri necalculate şi cei care îşi asumau riscuri calculate, dar care tot pierdeau. Mai fuseseră cu toţii acolo, dar se tot întorceau, chiar şi fantomele din cimitirele de jos, sutele care muriseră în marele incendiu de la hipodromul Happy Valley din 1918. Diseară, erau siguri că vor întoarce soarta în favoarea lor, că vor avea şi ei o şansă, că îşi vor umple buzunarele cu dolari de Hong Kong nou-nouţi, că vor scăpa nepedepsiţi. Peste vreo două ore aveau să intre pe porţi, să citească programul curselor, să completeze cupoanele cu dublele, quinellele, exactele, triplele, superefectele, indiferent cum se numea zeul lor. Aveau să formeze şiruri-şiruri în faţa gheretelor agenţilor de pariuri, cu mizele pregătite. Cei mai mulţi vor mai fi murit un pic în clipa în care va fi trecută linia de finiş, însă mântuirea era doar la cincisprezece minute distanţă, când porţile pistelor se deschideau pentru următoarea cursă. Doar dacă nu erai unul care sărea de pe pod, fireşte, unul care-şi riscă toată avuţia pe

un singur cal la o cursă. Dar nu se plânge nimeni. Doar ştie toată lumea care-i miza.

Însă îi ai pe cei care cunosc miza şi pe cei care cunosc rezultatul. La un hipodrom din Africa de Sud descoperiseră de curând un sistem de ţevi subterane în porţile de la piste. Ţevile conţineau aer comprimat şi mini-săgeţi cu tranchilizante, care puteau fi trase în burţile cailor la simpla apăsare a butonului unei telecomenzi.

Katrine Bratt îl anunţase că Sigurd Altman era cazat la un hotel din Shanghai. Adică la doar o oră distanţă cu avionul.

Harry aruncă o ultimă privire la prima pagină a programului.

Cei care cunoşteau rezultatul.

— E doar un joc.

Herman Kluit obişnuia să spună asta. Poate pentru că el avea obiceiul să câştige.

Harry se uită la ceas, se ridică şi se îndreptă spre funicular. Primise un pont bun pentru un cal promiţător la a treia cursă.

JO NESBØ

CRIME

„Continua să respire. Și, în același timp, era moartă. Avea o funie groasă cât un odgon în jurul gâtului și auzea pescărușii țipând, fantome cărora avea să li se alăture în curând. Însă nu se gândea la moarte. Se gândea la viață, la cât de mult i-ar fi plăcut să trăiască. La toate lucrurile mărunte, la toate lucrurile importante pe care i-ar fi plăcut să le facă. Ar fi vrut să călătorească în țări pe care nu le văzuse, să-și vadă nepoții și nepoatele crescând, să vadă cum lumea capătă un sens."

TREI
Cartea care te ajută

9786064006462

[1] Organul legislativ suprem al Norvegiei, fondat în 1814 prin Constituţia Norvegiei şi are sediul la Oslo *(N. t.)*.

[2] Proiect de locuinţe publice creat de Autoritatea pentru locuinţe a municipalităţii din partea de nord a oraşului Chicago, Illinois. Din cauza criminalităţii ridicate şi a condiţiilor proaste de concepere, a fost demolat complet până în anul 2011 *(N. t.)*.

[3] „Cred”, în lb. franceză în original *(N. t.)*.

[4] „Un spirit rău”, în lb. franceză în original *(N. t.)*.

[5] „Acolo”, în lb. franceză în original *(N. t.)*.

[6] „Intraţi”, în lb. franceză în original *(N. t.)*.

[7] „Piesă de rezistenţă”, în lb. franceză în original *(N. t.)*.

[8] „Credeţi-mă”, în lb. franceză în original *(N. t.)*.

[9] „La dracu’!”, în lb. norvegiană în original *(N. t.)*.

[10] *In the Valley of Elah* (2007), film regizat de Paul Haggis, cu Tommy Lee Jones şi Charlize Theron *(N. t.)*.

CUPRINS

Partea întâi
- 1. Înecul
- 2. Întunericul iluminat
- 3. Hong Kong
- 4. Sex Pistols
- 5. Parcul
- 6. Întoarcerea acasă
- 7. Spânzurătoarea
- 8. Snow Patrøl
- 9. Plonjonul

Partea a doua
- 10. Amintiri
- 11. Printare
- 12. Locul faptei
- 13. Birou
- 14. Recrutare
- 15. Lumini de stroboscop
- 16. Regele vitezei
- 17. Fibre
- 18. Pacienta
- 19. Mireasa Albă
- 20. Øystein
- 21. Albă-ca-zăpada
- 22. Motorul de căutare
- 23. Pasager

Partea a treia
- 24. Stavanger
- 25. Teritoriu
- 26. Acul
- 27. Blând, hoțoman și strâns la pungă
- 28. Drammen
- 29. Kluit
- 30. Registrul de oaspeți
- 31. Kigali
- 32. Poliție
- 33. Leipzig
- 34. Medie

35. Scufundarea
Partea a patra
36. Elicopter
37. Profil
38. Cicatrice permanentă
39. Căutare relațională
40. Propunerea
41. Mandatul
42. Beavis
43. Apel de-acasă
44. Ancora
45. Întrebări
Partea a cincea
46. Gândacul roșu
47. Frica de întuneric
48. Ipoteză
49. Grădina Bombay
50. Corupție
51. Scrisoare
52. Vizită
53. Heel hook
54. Lalea
55. Turcoaz
Partea a șasea
56. Momeală
57. Tunet
58. Zăpadă
59. Îngroparea
60. Zâne și pitici
61. Căderea
62. Tranzit
63. Magazia
Partea a șaptea
64. Stare de sănătate
65. Kadok
66. După foc
67. Făt-Frumos
68. Știucă
69. Scris caligrafic
70. Unghi mort
71. Euforie

72. Băiat
73. Arestare
74. Bristol Cream
Partea a opta
75. Transpirație
76. Redefinire
77. Amprentă
78. Înțelegerea
79. Apeluri pierdute
80. Ritmul
81. Raze de lumină
82. Roșu
Partea a noua
83. Capătul lumii
84. Regăsire
85. Edvard Munch
86. Calibru
87. Kalașnikov
88. Biserica
89. Nunta
90. Marlon Brando
Partea a zecea
91. Despărțire
92. Cădere liberă
93. Răspunsul
94. Tăieței transparenți
95. Aliații
Epilog

Table of Contents

Partea întâi 3
1. Înecul 4
2. Întunericul iluminat 9
3. Hong Kong 11
4. Sex Pistols 25
5. Parcul 36
6. Întoarcerea acasă 40
7. Spânzurătoarea 48
8. Snow Patrøl 51
9. Plonjonul 62
Partea a doua 65
10. Amintiri 66
11. Printare 73
12. Locul faptei 74
13. Birou 85
14. Recrutare 92
15. Lumini de stroboscop 97
16. Regele vitezei 100
17. Fibre 111
18. Pacienta 119
19. Mireasa Albă 126
20. Øystein 134
21. Albă-ca-zăpada 140
22. Motorul de căutare 144
23. Pasager 149
Partea a treia 152
24. Stavanger 153
25. Teritoriu 160
26. Acul 166
27. Blând, hoţoman şi strâns la pungă 172

28. Drammen 178
29. Kluit 186
30. Registrul de oaspeţi 190
31. Kigali 196
32. Poliţie 212
33. Leipzig 225
34. Medie 231
35. Scufundarea 236
Partea a patra 240
36. Elicopter 241
37. Profil 252
38. Cicatrice permanentă 259
39. Căutare relaţională 264
40. Propunerea 279
41. Mandatul 287
42. Beavis 294
43. Apel de-acasă 304
44. Ancora 307
45. Întrebări 313
Partea a cincea 326
46. Gândacul roşu 327
47. Frica de întuneric 341
48. Ipoteză 343
49. Grădina Bombay 352
50. Corupţie 359
51. Scrisoare 364
52. Vizită 365
53. Heel hook 377
54. Lalea 383
55. Turcoaz 387
Partea a şasea 395
56. Momeală 396
57. Tunet 408
58. Zăpadă 412

59. Îngroparea 418
60. Zâne şi pitici 425
61. Căderea 435
62. Tranzit 440
63. Magazia 442
Partea a şaptea 446
64. Stare de sănătate 447
65. Kadok 459
66. După foc 466
67. Făt-Frumos 470
68. Ştiucă 479
69. Scris caligrafic 489
70. Unghi mort 496
71. Euforie 502
72. Băiat 506
73. Arestare 510
74. Bristol Cream 520
Partea a opta 526
75. Transpiraţie 527
76. Redefinire 532
77. Amprentă 544
78. Înţelegerea 553
79. Apeluri pierdute 562
80. Ritmul 566
81. Raze de lumină 571
82. Roşu 574
Partea a noua 582
83. Capătul lumii 583
84. Regăsire 590
85. Edvard Munch 599
86. Calibru 612
87. Kalaşnikov 618
88. Biserica 623
89. Nunta 630

90. Marlon Brando 633
Partea a zecea 637
91. Despărţire 638
92. Cădere liberă 641
93. Răspunsul 646
94. Tăieţei transparenţi 649
95. Aliaţii 652
Epilog 657